BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI A ABANDONULUI ȘCOLAR PRIN PUNTEA ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

:

NOTĂ: Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine autorilor.

NR. 1/2025

ȘUȚEȘTI, BRĂILA

CUPRINS

Secțiunea I - Referate și comunicări științifice, parteneriate și proiecte în sprijinul asigurării succesului școlar

Nr. crt.	Autor	Școala le proveniență	Titlul lucrării
1.	Albotă Marta	Colegiul Economic "Ion Ghica" Bacău	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală - familie în sprijinul performanței școlare a elevilor la disciplina matematică
2.	Andrei Doina	Liceul Tehnologic Special pentru Copii cu Deficiențe Auditive Buzău, jud. Buzău	Parteneriat inovativ: școala și familia – pilonii unei educații de calitate (studiu de specialitate)
3.	Andrei Elena	Colegiul Economic „Regele Mihai I" Buzău	Parteneriat educațional durabil: școala și familia în sprijinul formării tinerilor
4.	Anghelina Gabriela - Enache Ionica	Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.5, București	„Împreuna pentru un start de calitate" - proiect educaţional inovator de educație parentală
5.	Badea Georgica	Scoala Gimnaziala Nr.1 Mogosoaia, Ilfov	Parteneriatul educativ Școală-Familie, un succes al procesului educațional
6.	Bădița Maria Cătălina	Colegiul Național Vlaicu Vodă , Curtea de Argeș, județul Argeș	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie în sprijinirea personalității elevilor
7.	Balaban Ionela-Nicoleta	Școala Gimnazială Berești-Tazlău, județul Bacău	Familia, Primul Mediu Educațional De Formare Și Dezvoltare A Copilului
8.	Balica Simona	Grădinița cu P.P.Nr.21 Drobeta Turnu-Severin	Analize ale relatiei dintre educatie,familie si digitalizare
9.	Băurceanu Dan-Gabriel	Școala Profesională "Costache Grigore Șuțu"	Familia, Biserica Și Școala - Factori Esențiali În Educația Religioasă
10.	Berendei Diana Gabriela - Stănciugelu Daniel Mihai	Școala Gimnazială „Alexandru Macedonski" Craiova - Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Craiova	„împreună pentru succesul școlar – școală și familie în dialog", parteneriat județean
11.	Bianu Luminița	Școala Profesională "Costache Grigore Șuțu"	Școală, familie, comunitate-factori importanţi în reuşita şcolară
12.	Bocșa Gheorghița Elena	GPNnr. 2, Unirea, jud Alba	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie în sprijinul performanței școlare

13.	Boioc Lavinia	Școala Gimnazială Broșteni Aninoasa	Familia - școala – parteneri în educație
14.	Bondei Ionica	Colegiul Național Pedagogic D.P.Perpessicius	Parteneriatul școală-familie: un vector strategic pentru optimizarea performanței academice a elevilor
15.	Bontea Raluca-Maria	Școala Gimnazială „Mihai David” loc. Negrești, jud.Vaslui	Sprijin reciproc între familie și școală - Parteneriat educațional durabil
16.	Budeanu Cristina	Școala Gimnazilă„Mihail Sadoveanu”, Bacău	Învățare transdisciplinară și interculturală prin proiecte eTwinning
17.	Bulai Violeta Cătălina - Corjos Mirela Tatiana	Școala Gimnazială Nr. 25, Galați	Ziua numărului pi-ziua internațională a matematicii - matematica în dialog cu alte științe
18.	Bulai Violeta Cătălina - Corjos Mirela Tatiana	Școala Gimnazială Nr. 25, Galați	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală–familie în sprijinul performanței școlare a elevului la disciplina matematică
19.	Burnete Daniela - Ilie Florina	Grădinița nr. 251, București	Parteneriat Școală - Familie
20.	Bursuc Raluca-Georgeta	Școala Gimnazială Alexandru Ștefulescu, Târgu Jiu-Gorj	Rolul colaborării între școală și familie
21.	Călin Ionela	Școala Gimn. Ion Preotu, Troianul, Jud.Teleorman	Relația familie-școală în literatura de gimnaziu
22.	Căpriță Paraschiva	Colegiul Economic „Regele Mihai I” Buzău	Educația ca investiție comună: școala și familia în sprijinul formării viitorilor profesioniști
23.	Cătrușan Corina-Melania	Șc.Gimn.Nr.12/structură Grădinița P.P.C.F.R. Timișoara	Importanța colaborării cu familia în educarea copiilor
24.	Căvescu Nadia Grațiela - Jinga Emilia	Colegiul Național ”Vlaicu Vodă”	Relația școala-familia-educație modernă:parteneriatul care formează viitorul
25.	Ciobanu Gabriela	Școala Gimnazială „Dan Barbilian”, Galați	Școala și familia - împreună pentru o educație de calitate
26.	Cîrîc Violeta	Școala Profesională ”Costache Grigore Șuțu”	Colaborarea școală–familie în sprijinul elevului
27.	Cîrlan Maria Ramona	Școala Gimnazială „Mihai Drăgan” Bacău	Parteneriatul Școală - Famlie - Comunitate
28.	Ciubotaru Raluca-Georgiana	Școala Gimnazială Nr. 1 Sănduleni, județul Bacău	Dezvoltarea Parteneriatului Educațional Școală – Familie În Sprijinul Performanței Școlare A Elevilor

29.	Cobzariu Mirabela	Colegiul Economic ”Dimitrie Cantemir” Suceava	Sprijinul familial, cheia performanței și continuității în educație
30.	Comanelea Elena	Scoala Gimnaziala Dumbravita, jud. Brasov	Relația școală – familie, cheia spre educația și succesul elevului
31.	Cornea Viorica	Școala Gimnazială Nr. 1 Brusturi ,Bihor	Educația copilului - un stil de viață
32.	Coteț Adriana	Școala Gimnazială ”Prof. Nicolae Caranda” Glogova, Gorj	Parteneriatul școală-familie în învățământul primar
33.	Crăciun Ancuța - Crăciun Adrian	Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu”, Maieru	Colaborarea Școală–Familie În Contextul Școlii De Vară Interdisciplinare
34.	Crăciun Dorina - Grigorescu Maria	Șc. Gimn. Nr 1 Motru, Gorj - Colegiul Național Tudor Vladimirescu Tg-Jiu, Gorj	Școala și familia, o echipă de neînvins
35.	Crăciun Mihaela	Școala Gimnazială Nr.1 Hârșova, jud. Constanța	„Împreună pentru Copilărie – Școală și Familie, Mână-n Mână” - proiect educațional local
36.	Dobranis Gabriela	Școala Gimnazială Ungureni, Bacău	Dezvoltarea parteneriatului Școală - Familie
37.	Docuz Mirela	Șc. Gimn. ,,Constantin Ivănescu” Poșta Câlnău	Familia- pilon de bază în educație
38.	Dodan Gabriela-Florentina	Grădinița cu PP Nr. 8 Bârlad	Școala Și Familia – Împreună Pentru O Educație De Calitate
39.	Drăgănescu Irina Maria	Școala Gimnazială Dragomirești, jud. Dâmbovița	Rolul familiei în educația copiilor în societatea prezentului
40.	Drăgoi Cristina Elena	Liceul Teoretic „Nicolae Iorga” Nehoiu, Buzău	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală – familie în sprijinul performanței școlare a elevilor
41.	Dragus Oana Veronica	Liceul de Turism si Alimentatie "Dumitru Motoc" Galat	Pilonii educaţiei moderne: familia, şcoala şi comunitatea
42.	Enache Alina-Ioana	Școala Gimnazială Ghinești	Coeziunea școală-familie
43.	Farcaș Mariana - Farcaș Monica Maria	Școala Gimnazială Ibănești – Școala Gimnazială Hodac	Proiect educational - Școala începe în familie
44.	Feier Nicoleta Mirela	Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu”, Brad, jud. Hunedoara	Parteneriatul Educațional Școală - Familie În Sprijinul Elevilor
45.	Feroiu Maria	Liceul Tehnologic Tismana, Județul Gorj	Familia și școala, parteneri egali în educația copilului

46.	Frenț Ancuța	Colegiul Național “Moise Nicoară” Arad	Experiențe didactice la centrul județean de excelență la disciplina biologie
47.	Frenț Ancuța	Colegiul Național “Moise Nicoară” Arad	Educația parentală
48.	Gagiu Laura Andreea	Colegiul Național “Nicolae Titulescu” din Pucioasa	Colaborarea Școală-Familie
49.	Gorgan Elena Andreea	Liceul Teoretic Nicolae Iorga Nehiu	Parteneriatul Școală - Familie
50.	Iacob Ancuța	Școala Gimnazială nr. 3 Mangalia	Familia-partener activ în educație
51.	Iftimiu Nicoleta	Colegiul Economic „Ion Ghica" din Bacau	Familia şi şcoala în romanul românesc interbelic. Studiu de specialitate
52.	Istrate Iulia	Palatul Copiilor Bistrița	Împreună pentru viitor. Strategii inovatoare pentru succesul elevilor
53.	Lădariu Mihaela	Şcoala Gimnazială Nr. 27 Timişoara	Parteneriat şcoală-familie: o colaborare esenţială pentru succesul educaţional
54.	Lascu Cerasela	Liceul Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I” Timișoara	Triunghiul comunicării
55.	Lucuț Laurențiu Beniamin Alex - Ciorba Ioan-Cristian	Liceul Tehnologic Tarna Mare	Educația începe acasă, dar continuă în clasă
56.	Măgăț Ionela-Laura	Școala Gimnazială Comuna Bucovăț	Colaborarea școală-familie, un câștig pentru elev
57.	Manole Corina Laura	Școala Gimnazială Nr.1 Hârșova, jud. Constanța	Școala și familia, împreună pentru o educație de calitate
58.	Mateș Ionela Cristina	Liceul Tehnologic „Moga Voievod” Hălmagiu, Arad	Profesorul în relația școală - familie
59.	Măzăreanu Roxana-Marinela	Școala Gimnazială nr. 1, Cristești	Școala și familia- un parteneriat solid
60.	Miloiu Andreea Simona	Palatul Copiilor Ploiești	Referat -Școala și Familia
61.	Nae Elena Liliana	Școala Gimnazială „Grigore Gheorghe” Dârza, com. Crevedia, jud. Dâmbovița	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală–familie în sprijinul performanței școlare a elevilor
62.	Negrișan Gica	Școala Gimnazială Frecăței, Tulcea	Relația educație–familie în contextul digitalizării: analiză a dinamicii și provocărilor moderne

63.	Nicoară Lucica Luminița	Școala Profesională ”Costache Grigore Șuțu”	Parteneriat pentru viitor: școala, familia și dansul popular
64.	Olaru Anișoara	Școala Gimnazială Nr. 1 Răchiți, jud. Botoșani	Contribuția familiei la reușita școlară a elevului
65.	Onea Elena Ancuța	Liceul Teoretic „Nicolae Iorga”, oraș Nehoiu, Județul Buzău	Parteneriatul Școală-Familie O Garanție A Succesului Școlar
66.	Onetz Miruna	Liceul Teoretic „Nicolae Iorga” Nehoiu, Buzău	Familia Și Școala- O Echipă Pentru Viață
67.	Orghici Maria-Codruţa - Orghici Ioan	Şcoala Gimnazială Nr.8 Borşa - Liceul Borşa	Parteneriatul Școală - Familie. O complementaritate necesară
68.	Panaitiu Petrina Cati	Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Matca	Împreună facem lucruri mărețe
69.	Păuna Alina-Roxana	Școala Gimnazială Nr.27 Timișoara	Importanța parteneriatului școală-familie în performanțele elevilor
70.	Petrache Cristina Nicoleta	Școala Gimnazială nr. 3 Mangalia	Colaborarea Școală-Familie: Factor Cheie În Succesul Școlar Al Elevilor
71.	Pop Dina Claudia	Școala Gimnazială ,,Florea Mureșanu” Suciu de Sus	Școala și familia – parteneri ai educației
72.	Postelnicu Eliza	Grădinița cu P.P. „Elena Farago” Craiova	Parteneriat educațional Grădiniță - Familie - Consilier școlar
73.	Răducanu Ionela	Școala Gimnazială ,, TUDOR MUȘATESCU”	Școala și familia împreună pentru o educație de calitate
74.	Rogoz Luiza-Dalia	Liceul Teoretic “Tudor Arghezi”, Craiova	Parteneriat educațional “TU ȘI EU-EDUCĂM ÎMPREUNĂ”
75.	Rosenauer Petronela	Grădinița cu PP și PN ”Iulia Hasdeu” Câmpina, jud. Prahova	Meseria de părinte se învață în fiecare zi
76.	Roșioru Silviu Stelică	Școala Profesională ,,Costache Grigore Șuțu”, Șutești, Brăila	Colaborarea profesor-părinte-realitate sau utopie?
77.	Roșioru Cosmin-Dănuț	Școala Profesională ,,Costache Grigore Șuțu”, Șutești, Brăila	Copiii pot deveni mai mult decât putem noi prevedea
78.	Rusu Andreea	Școala Gimnazială nr. 3 Mangalia	Școala, familia și muzica în rezonanță pentru educația copilului
79.	Sandu Doina	Școala Gimnazială Nr.1 Hârșova, jud. Constanța	Parteneriatul Școală-Familie în învățământul primar
80.	Sas Cristina	Școala Gimnazială Nr. 7 “Sfânta Maria” Timișoara	Familia - Partener Indispensabil Al Școlii De Azi
81.	Șendroiu Maria-Mădălina	Liceul Tehnologic ,,Constantin Brâncuși” Pești̦ani, Gorj	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie în

			sprijinul performanței școlare a elevilor
82.	Șerban Marilena Simona	Școala Gimnazială Comuna Cislău, jud. Buzău	Parteneriatul Școală-Familie O Garanție A Succesului Școlar
83.	Serea Roxana Mariana	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”, Șutești, Brăila	Parteneriatul educațional: o cheie pentru reușita școlară
84.	Silaș Natalia Ana	CJRAE Timiș - Liceul Teoretic Alexandru Mocioni, Ciacova	Importanța Relației Părinte Profesor În Etapa Preșcolară
85.	Simion Adriana Liliana	Școala Gimnazială „Sfânta Cuvioasa Parascheva”	Parteneriatul educațional școală–familie în contextul proiectelor europene
86.	Smarandache Luminița	Școala Gimnazială Budești, jud. Vâlcea	Grădiniţă – familie, un parteneriat educaţional în favoarea optimizării dezvoltării copilului
87.	Stan Claudia	Școala Gimnazială Mihai Eminescu Mediaș	Parteneriatul educațional școală–familie, fundamentul performanței școlare
88.	Ştefănucă-Avram Tamara	Şcoala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roman	Familia - Factor - Cheie în orientarea profesională a copiilor
89.	Strâmbeanu Ana Diana	Școala Gimnazială Vărbilău, Jud.Prahova	Dezvoltarea parteneriatului educațional școală - familie în sprijinul performanței școlare a elevilor
90.	Stuparu Mădălina Iuliana	Școala Gimnazială Nr.1 Hârșova, jud. Constanța	Comunicarea Familie - Școală
91.	Țâmpu Mariana	Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Bacău	Parteneriatul scoala - familie
92.	Tanasă Maria-Raluca	Şcoala Gimnazială Filipeni	Parteneriatul şcoală-familie
93.	Tănăsescu Gabriela-Violeta	Liceul Teoretic "Traian"-Constanța	Studiu de caz: dezvoltarea competențelor vizuale în powerpoint prin prelucrarea obiectelor grafice. Aplicație metodologică integrată în învățământul liceal - clasa a X-a
94.	Tăutu Silvia	Şcoala Gimnazială nr. 13 Timisoara	Modalități de implicare a părinților în activitatea instructiv-educativă
95.	Tobă Lucreția	Grădinița Cu P.N.Scărlătești,Brăila	Şcoala Și Familia Împreună Pentru O Educație De Calitate
96.	Tudorache Angelica - Cojanu Cristina	Grădinița cu PP. Nr 32, Ploiești	Caracteristicile afectivității în perioada preșcolară

97.	Tudorescu Ionela	Gradinita P.P. nr. 38 Timisoara.	„Grădinița și familia – o echipă pentru copii”
98.	Țura Mariana	Școala Gimnazială ,,Florea Mureșanu” Suciu de Sus	Proiect de parteneriat educațional ,,școală – familie’’
99.	Vardarie-Fotescu Mihaela	Școala Gimnaziala Nr. 27, Timișoara	Rolul familiei în procesul instructiv-educativ
100.	Varga Katalin	Grădinița P.P. Prichindel, Arad	Grădinița și Familia împreună pentru o educație calitate în învățământul preșcolar
101.	Vasiliu Ileana	Școala Gimnazială Comuna Dumbrăvița	Colaborarea Școală-Familie: Parteneriat Esențial Pentru Dezvoltarea Școlară A Elevilor De Gimnaziu
102.	Zbîrcea Ionela	Școala Gimnazială nr. 2 orașul Comarnic, jud. Prahova	Interacțiunea familie-școală în contextul pedagogiei actuale

Secțiunea a II-a - Bune practici privind combaterea absenteismului și a abandonului școlar

Nr. crt.	Autor	Școala de proveniență	Titlu
103.	Andreea Maria Enache	Grădinița cu Program Prelungit „Pui de Lei”, Pitești, Argeș	Strategii și bune practici pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar
104.	Gina Anton	Școala Gimnazială „Anton Pann”, Brăila	Bune practici privind combaterea absenteismului și abandonului școlar
105.	Ates Nadea	Grădinița P.N. Nr. 12, Arad	Bune practici privind combaterea absenteismului și abandonului școlar
106.	Băurceanu Dan-Gabriel	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Prevenirea abandonului școlar prin practici educaționale incluzive
107.	Boieru Mihaela Raluca	Școala Gimnazială „Sfântul Vasile”, Ploiești, Prahova	Reducerea abandonului prin activitățile extrașcolare
108.	Bortă Irina Iuliana	G.P.P. Târgu Frumos, Iași	Proiect de parteneriat educațional grădiniță-familie, pentru combaterea absenteismului și abandonului școlar în grădiniță
109.	Vodă Ana-Maria	Colegiul Tehnologic „Spiru Haret”, Piatra Neamț	Modalități de combatere a abandonului școlar

110.	Ionescu Carmen-Roxana	Școala Gimnazială „Rareș Vodă”, Ploiești, Prahova	Bune practici privind combaterea absenteismului și abandonului școlar
111.	Miron Paula	Școala Gimnazială Golești, Vrancea	Bune practici privind combaterea absenteismului și abandonului școlar
112.	Caloian Felicia	Școala Gimnazială „Ștefan Luchian”, Moinești	Practici privind combaterea absenteismului și abandonului școlar
113.	Roșioru Silviu Stelică	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Bune practici privind combaterea absenteismului și a abandonului școlar prin activități outdoor
114.	Roșioru Cosmin-Dănuț	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Reducerea abandonului școlar și reducerea absenteismului

Secțiunea a III-a - Bune practici educaționale în proiectarea didactică în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți

Nr. crt.	Autor	Școala de proveniență	Titlu
1.	Bogdan Lenuța	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
2.	Cornea Maria	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
3.	Ivan-Toică Mariana	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
4.	Nicoară Luminița	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
5.	Roșioru Silviu Stelică	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
6.	Roșioru Cosmin-Dănuț	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți

7.	Serea Roxana Mariana	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
8.	Stroe Ștefania	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
9.	Tănase Sorina Crina	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți
10.	Teișanu Daniela Dorina	Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”	Proiect didactic în cadrul programului a doua șansă – S.T.A.R. – Școala Atractivă Pentru Toți

SECȚIUNEA I
REFERATE ȘI COMUNICĂRI ȘTIINȚIFICE, PARTENERIATE ȘI PROIECTE ÎN SPRIJINUL ASIGURĂRII SUCCESULUI ȘCOLAR

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală - familie în sprijinul performanței școlare a elevilor la disciplina matematică

Prof. Marta Albotă

Colegiul Economic "Ion Ghica" Bacău

Introducere

În contextul educației moderne, colaborarea dintre școală și familie devine un factor esențial în sprijinirea progresului și performanței elevilor. Această colaborare este cu atât mai importantă la discipline precum matematica, unde succesul școlar presupune dezvoltarea unei gândiri logice, analitice și a unei atitudini pozitive față de învățare. Parteneriatul educațional școală-familie trebuie să fie activ, constant și bine organizat, pentru a stimula interesul elevilor și a le oferi sprijinul necesar atingerii potențialului maxim.

Importanța parteneriatului educațional în contextul matematicii

Matematica este o disciplină fundamentală în formarea gândirii critice și a competențelor necesare în societatea actuală. Din păcate, mulți elevi percep matematica drept o materie dificilă sau rigidă. În acest context, implicarea părinților poate contribui semnificativ la schimbarea percepției elevilor și la crearea unui climat favorabil învățării.

De asemenea, studiile arată că elevii ai căror părinți se implică activ în procesul educațional au rezultate mai bune la matematică, sunt mai încrezători în propriile abilități și dezvoltă o atitudine pozitivă față de această disciplină.

Modalități de dezvoltare a parteneriatului școală-familie

Comunicarea deschisă între cadrele didactice și părinți este baza unui parteneriat solid. Informarea regulată a părinților despre progresul elevilor, dificultățile întâmpinate, dar și succesele obținute, permite părinților să se implice în mod activ și informat. Organizarea de șed ințe, ateliere tematice și sesiuni de consiliere pe tema învățării matematicii contribuie la consolidarea relației școală-familie. Părinții pot fi invitați să participe la ore demonstrative, concursuri sau activități extracurriculare, ceea ce le permite să observe stilul de predare și să-și adapteze sprijinul

acasă.

Învățătorii și profesorii pot colabora cu părinții în stabilirea unor planuri individuale de învățare pentru elevii cu dificultăți la matematică. Astfel, familia poate susține acasă procesul educațional prin activități suplimentare, exerciții practice sau aplicarea unor metode atractive de învățare. Uneori, părinții nu știu cum să-și ajute copiii la matematică. În acest sens, este utilă organizarea unor cursuri sau seminarii pentru părinți, unde să fie familiarizați cu metodele moderne de predare și să învețe cum să creeze acasă un mediu favorabil învățării.

Rezultatele unui parteneriat eficient

Un parteneriat autentic și eficient între școală și familie se reflectă în mod direct în performanța școlară a elevilor. Aceștia devin mai responsabili, mai motivați și dezvoltă o mai bună încredere în forțele proprii. În plus, climatul educațional devine unul colaborativ, orientat spre dezvoltarea armonioasă a copilului. În cazul matematicii, aceste beneficii sunt vizibile în îmbunătățirea notelor, creșterea implicării la ore, participarea la concursuri și dezvoltarea gândirii logice.

Concluzie

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie nu este doar un ideal pedagogic, ci o necesitate practică pentru asigurarea succesului școlar. În contextul predării matematicii, acest parteneriat contribuie esențial la depășirea barierelor de învățare și la stimularea performanței. Implicarea părinților, sprijinul oferit de cadrele didactice și cooperarea constantă între aceste două medii fundamentale pentru copil – școala și familia – conduc împreună la formarea unui elev competent, motivat și bine pregătit pentru provocările vieții.

Bibliografie

1. Iucu, R. (2010). Managementul clasei de elevi. Editura Polirom.

2. Cerghit, I. (2006). Alternative educaționale. Editura Aramis.

3. Ministerul Educației. (2020). Ghidul parteneriatului educațional.

4. Preda, V. (2018). Predarea matematicii prin metode moderne. Editura Didactică și Pedagogică.

PARTENERIAT INOVATIV:
ȘCOALA ȘI FAMILIA – PILONII UNEI EDUCAȚII DE CALITATE
(STUDIU DE SPECIALITATE)

Prof. Andrei Doina

Liceul Tehnologic Special pentru Copii cu Deficiențe Auditive Buzău, jud. Buzău

I. INTRODUCERE

Într-o societate aflată într-o continuă transformare, marcată de progrese tehnologice rapide, schimbări sociale și provocări globale, educația devine una dintre cele mai importante investiții pe termen lung. Însă, pentru ca aceasta să fie cu adevărat eficientă și de calitate, este nevoie de o colaborare strânsă între cele două medii esențiale din viața copilului: **familia** și **școala**. Acest parteneriat, dacă este unul autentic, bine organizat și inovativ, poate contribui la dezvoltarea armonioasă și echilibrată a elevilor, viitori cetățeni activi, responsabili și capabili să se adapteze la o lume aflată într-o continuă schimbare.

II. ROLUL ȘCOLII ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Școala are o funcție formală, organizată și planificată în procesul educațional. Prin intermediul programelor școlare, elevii dobândesc cunoștințe teoretice, deprinderi practice și competențe esențiale pentru integrarea în societate. Pe lângă rolul instructiv, școala are și o misiune formativă: modelează caracterul, încurajează cooperarea, cultivă empatia, spiritul critic și autonomia. Profesorii nu sunt doar furnizori de informații, ci ghizi, mentori și modele de comportament.

În acest sens, o educație de calitate în școală înseamnă mult mai mult decât rezultate la teste standardizate. Este vorba despre un mediu de învățare stimulant, sigur și incluziv, în care fiecare copil să se simtă valorizat, ascultat și motivat. Dar pentru ca aceste condiții să fie îndeplinite în mod constant, este esențial ca școala să colaboreze strâns cu familia.

III. FAMILIA – PRIMA ȘCOALĂ A COPILULUI

Educația începe în familie, cu mult înainte ca un copil să pășească pentru prima dată într-

o instituție de învățământ. Aici se formează primele comportamente, valori, atitudini față de lume și față de sine. Familia oferă cadrul afectiv, securizant și stabil necesar pentru dezvoltarea emoțională a copilului. Părinții sunt primii educatori și, chiar dacă acest rol se estompează în fața cadrelor didactice odată cu intrarea în sistemul formal de educație, el nu dispare niciodată.

În mod ideal, familia oferă sprijin în procesul de învățare, menține o relație deschisă cu școala și participă activ la formarea copilului. Atunci când părinții manifestă interes față de educația copilului, când comunică frecvent cu profesorii și susțin demersurile școlare, performanțele elevilor cresc, iar comportamentul lor se îmbunătățește semnificativ.

IV. PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE: BENEFICII ȘI PROVOCĂRI

Un parteneriat inovativ între școală și familie presupune mai mult decât participarea părinților la ședințe sau semnarea carnetului de note. Este vorba despre o relație bazată pe **încredere reciprocă, comunicare constantă și obiective comune**. Ambele părți trebuie să recunoască faptul că împărtășesc responsabilitatea pentru educația copilului și că doar prin colaborare pot contribui la o dezvoltare echilibrată.

Printre **beneficiile** acestui parteneriat se numără:

- ***Îmbunătățirea rezultatelor școlare****:* elevii care știu că părinții și profesorii colaborează tind să fie mai motivați și mai responsabili;
- ***Creșterea stimei de sine și a încrederii în forțele proprii****:* copilul se simte sprijinit și valorizat atât acasă, cât și la școală;
- ***Reducerea comportamentelor problematice****:* o comunicare eficientă între părinți și profesori permite intervenții rapide și coordonate;
- ***Formarea unei comunități educaționale solide****:* atunci când părinții sunt implicați în viața școlii, se creează un sentiment de apartenență și coeziune.

Cu toate acestea, există și numeroase **provocări**: programul încărcat al părinților, lipsa de timp sau de interes, diferențele culturale, sociale sau educaționale, neînțelegerile dintre părinți și profesori sau lipsa unor strategii clare de colaborare.

V. MODELE DE BUNE PRACTICI – CUM POATE DEVENI PARTENERIATUL UNUL INOVATIV?

Pentru a transforma parteneriatul școală-familie într-un demers inovativ, este nevoie de creativitate, deschidere și adaptare la contextul actual. Iată câteva soluții concrete:

a) Tehnologia ca punte de legătură

În era digitală, comunicarea dintre școală și familie poate fi facilitată prin aplicații educaționale, platforme online, grupuri de discuție și newslettere. Astfel, părinții pot fi informați în timp real despre activitatea școlară a copilului, pot primi feedback personalizat și pot contribui activ la procesul educațional, chiar și de la distanță.

b) Ateliere interactive pentru părinți

Organizarea de sesiuni de formare, ateliere și întâlniri tematice poate ajuta părinții să înțeleagă mai bine nevoile copiilor și să-și îmbunătățească abilitățile parentale. De exemplu, ateliere despre dezvoltarea inteligenței emoționale, despre bullying sau despre susținerea învățării acasă pot avea un impact major.

c) Implicarea părinților în activități extracurriculare

Părinții pot deveni parteneri activi în organizarea de excursii, activități sportive, proiecte de voluntariat sau evenimente culturale. Acest tip de colaborare creează o relație mai apropiată între elevi, profesori și părinți și contribuie la un climat educațional pozitiv.

d) Implicarea comitetelor de părinți

Comitetele de părinți de la nivelul clasei sau al școlii pot fi mai mult decât simple structuri administrative. Atunci când sunt implicate activ, ele pot sprijini organizarea de activități, pot aduce propuneri relevante pentru viața școlară și pot facilita comunicarea dintre familii și cadrele didactice. Astfel, devin un canal real de colaborare și participare, contribuind la construirea unui mediu educațional coerent și incluziv.

e) Programe de mentorat părinte-profesor

Un concept inovativ poate fi mentoratul reciproc, în care părinții oferă perspective legate de nevoile copiilor, iar profesorii le oferă părinților resurse și strategii educaționale. O astfel de abordare reduce decalajul dintre cele două medii și favorizează o colaborare autentică.

VI. EDUCAȚIA VIITORULUI: COLABORARE, NU COMPETIȚIE

În educația modernă, accentul se pune din ce în ce mai mult pe competențe transversale, pe învățare pe tot parcursul vieții, pe empatie, colaborare și adaptabilitate. Pentru ca aceste valori să fie promovate eficient, este esențial ca ele să fie modelate nu doar de profesori, ci și de părinți.

Un elev care vede că profesorii și părinții săi colaborează și se respectă reciproc, va învăța la rândul său să coopereze, să fie deschis și să-și asume responsabilitatea pentru propriul parcurs. Acest tip de educație holistică, în care toți actorii sunt implicați activ, este cheia unei societăți echitabile, prospere și reziliente.

VII. CONCLUZII

În concluzie, **educația de calitate nu poate exista fără un parteneriat solid între școală și familie**. Într-o lume în care provocările sunt din ce în ce mai complexe, avem nevoie de un model educațional inovativ, centrat pe colaborare, comunicare și implicare reciprocă. Atât profesorii, cât și părinții trebuie să înțeleagă că au un scop comun: binele copilului. Iar acest bine poate fi atins doar printr-un efort comun, bazat pe încredere, respect și dorința sinceră de a construi împreună viitorul.

BIBLIOGRAFIE:

1. AGABRIAN, Mircea, *Școala, familia, comunitatea*, Institutul European, Iași, 2006;

2. AGABRIAN, Mircea, MILEA, Vlad, *Parteneriate şcoală-familie-comunitate*, Institutul European, Iași, 2005;

3. BĂRAN-PESCARU, Adina, *Parteneriat în educaţie: familie - şcoală - comunitate*, Editura Aramis, Bucureşti, 2004;

4. ȘINCAN, Eugenia, ALEXANDRU, Gheorghe, *Școala și familia*, Editura Gheorghe Cârțu Alexandru, Craiova, 1993.

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL DURABIL:

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎN SPRIJINULFORMĂRII TINERILOR

Prof. Andrei Elena

Colegiul Economic „Regele Mihai I” Buzău

În contextul actual al unei societăți aflate într-o continuă transformare, în care tehnologia, mobilitatea socială și pluralismul valorilor modelează noi realități educaționale, nevoia unei cooperări reale între școală și familie devine mai stringentă ca oricând. Nu mai este suficient ca școala să transmită cunoștințe, iar familia să asigure cadrul material și afectiv minim. Educația de calitate presupune un parteneriat activ, sincer și constructiv între cele două părți, în care fiecare își asumă rolul și contribuția în formarea elevului – atât din punct de vedere intelectual, cât și moral, emoțional și social.

Elevul nu poate fi privit ca un beneficiar pasiv al procesului educațional, ci ca un actor complex, influențat în mod direct de familia sa și de mediul școlar în care își desfășoară activitatea. Tocmai de aceea, colaborarea dintre școală și familie este una esențială pentru reușita educației. Ea trebuie construită pe încredere, respect reciproc și comunicare eficientă, și trebuie să țină cont de nevoile reale ale copilului – nu doar cele academice, ci și cele legate de dezvoltarea personalității și a echilibrului emoțional.

Familia – primul spațiu de formare a valorilor

Familia reprezintă prima și cea mai importantă sursă de influență asupra copilului. Este locul în care acesta își formează primele deprinderi, primele reacții față de lume, primele forme de atașament și de relaționare. Părinții transmit, în mod conștient sau nu, valori, atitudini și modele de comportament care vor marca întreaga evoluție a copilului. Atunci când familia manifestă interes pentru educația copilului, când încurajează lectura, respectul față de învățătură, responsabilitatea și efortul susținut, șansele ca elevul să manifeste un comportament școlar pozitiv cresc considerabil.

De asemenea, implicarea părinților în activitățile școlare – fie prin participarea la ședințe, fie prin

susținerea temelor sau încurajarea constantă – are un efect benefic asupra motivației elevului. Adolescenții, chiar dacă par uneori detașați de influența parentală, continuă să resimtă nevoia de validare și susținere din partea familiei. În lipsa acestora, pot apărea stări de nesiguranță, dezinteres față de școală sau chiar comportamente de risc.

În învățământul liceal tehnologic, unde elevii provin adesea din medii sociale vulnerabile sau cu resurse educaționale limitate, rolul familiei devine și mai important. În astfel de cazuri, o relație solidă între părinți și școală poate compensa anumite carențe și poate contribui decisiv la menținerea elevului pe un parcurs educațional constructiv.

Școala – spațiu de formare și partener al familiei

La rândul ei, școala are obligația de a sprijini familia în acest proces de formare. Nu este suficient ca profesorii să evalueze și să transmită cunoștințe; ei trebuie să fie și buni comunicatori, empatici, capabili să creeze punți de dialog cu părinții. Din păcate, uneori comunicarea școală–familie se reduce la sancționarea absențelor sau discutarea notelor, pierzându-se din vedere rolul formativ al acestui parteneriat.

O școală deschisă va căuta să implice familia în activitățile școlare, să creeze contexte de colaborare reală: ateliere comune, întâlniri tematice, consiliere parentală, proiecte educaționale în care părinții să fie parte activă. Un climat de încredere și transparență între profesori și părinți permite identificarea timpurie a dificultăților elevului și găsirea unor soluții adaptate nevoilor sale.

Mai mult decât atât, școala trebuie să își asume și un rol de formare a părinților – în special în comunitățile în care aceștia nu au beneficiat de un parcurs educațional solid. Prin consiliere, informare și sprijin, cadrele didactice pot contribui la dezvoltarea competențelor parentale, la creșterea încrederii părinților în capacitatea lor de a sprijini educația copilului.

Comunicare, colaborare și încredere reciprocă

Colaborarea dintre școală și familie se bazează pe un element esențial: comunicarea. Aceasta trebuie să fie constantă, clară, echilibrată, lipsită de reproșuri sau formalism. Profesorii au responsabilitatea de a transmite nu doar aspectele negative din comportamentul elevului, ci și progresele, eforturile și calitățile acestuia. O comunicare centrată exclusiv pe probleme riscă să creeze tensiuni și să reducă implicarea părinților.

De asemenea, este important ca școala să manifeste deschidere față de diversitatea familială – să nu judece sau să eticheteze, ci să încerce să înțeleagă contextul fiecărui copil. În acest sens, empatia, răbdarea și flexibilitatea devin trăsături-cheie ale profesorului implicat.

Părinții, la rândul lor, trebuie să manifeste respect față de actul didactic, să nu minimalizeze rolul școlii și să evite transmiterea unor mesaje contradictorii copiilor. Atunci când elevul percepe că părintele și profesorul colaborează, că urmăresc aceleași obiective, devine mai responsabil și mai motivat să învețe.

Parteneriat pentru viitor

Educația nu mai poate fi privită astăzi ca un proces limitat la pereții unei clase sau la durata unei ore. Formarea tinerilor presupune o abordare integrată, în care școala, familia și comunitatea locală lucrează împreună. Pentru a răspunde provocărilor actuale – abandon școlar, demotivare, criza valorilor – este nevoie de o colaborare profundă și permanentă între profesori și părinți.

În liceele tehnologice, unde orientarea profesională joacă un rol major, parteneriatul cu familia capătă o dimensiune strategică. Părinții trebuie informați și sprijiniți să înțeleagă oportunitățile oferite de învățământul tehnologic, să-și susțină copiii în alegerile lor și să participe activ la procesul de consiliere educațională și profesională.

Prin urmare, educația de calitate nu este rezultatul exclusiv al unei instituții sau al unui efort individual, ci produsul unei rețele de sprijin, colaborare și responsabilitate comună. Școala și familia, unite prin respect, încredere și implicare, pot construi împreună un viitor solid pentru generațiile viitoare.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin – *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2006

2. Jinga, Ioan & Istrate, Eliza – *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2008

3. Neculau, Adrian (coord.) – *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

„IMPREUNA PENTRU UN START DE CALITATE”

PROIECT EDUCAŢIONAL INOVATOR DE

EDUCAȚIE PARENTALĂ

Prof.Anghelina Gabriela, Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.5, București

Prof.Enache Ionica, Centrul Școlar de Educație Incluzivă Nr.5, București

„Educația este cea mai puternică armă prin care putem schimba lumea.”- Nelson Mandela

INSTITUȚIA: CENTRUL ȘCOLAR DE EDUCAȚIE INCLUZIVĂ NR.5, BUCUREȘTI

COORDONATOR PROIECT: prof. Anghelina Gabriela

DURATĂ: un an școlar

GRUP ŢINTĂ: preșcolarii din grupa mijlocie

SCOP:

- Implicarea părinţilor în activităţile formale şi nonformale de educaţie şi pregătire pentru viaţă a copiilor;
- Încurajarea schimbărilor din mediul social prin îmbunătăţirea relaţiilor dintre părinţi şi copii, asumare a rolului activ şi pozitiv al părinţilor în educaţia copiilor.

OBIECTIVE:

1. Implicarea părinţilor (membrilor comunităţii) la rezolvarea unor probleme educaţionale prin contribuţii fizice, materiale şi/sau financiare;
2. Dezvoltarea şcolii ca o comunitate model în care există respect pentru individ şi pentru diferenţă, precum şi egalitate în drepturi;
3. Resurse şi facilităţi oferite de şcoală pentru activităţi on-line/față în față;
4. Pregătirea tinerei generaţii pentru o democraţie participativă, accentuând relaţia/comunicarea;
5. Promovarea educaţiei civice, a drepturilor omului, ale copilului şi a principiilor democratice în şcoli;

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Prin activitatile proiectului, școala recunoaște și accentuează rolul părinților de primi educatori, încercând să-i determine să înţeleagă că aceasta face mai mult decât o simpla instituţie socială, ea educă şi instruieşte.

PUNCTE TARI ALE APLICĂRII PROIECTULUI:

- Părinţii își vor descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică școala on-line/față în față;
- Va spori încrederea familiei în şcoală;
- Va spori eficienţa activităţilor instructive-educative desfăşurate în şcoală;

- Părinţii îşi vor împărtăşi experienţele şi se vor împrieteni între ei;
- Relaţia familie-şcoală se va întări.

CALENDARUL ACTIVITĂŢILOR

Nr crt	Conţinutul acţiunii	Mijloc de realizare	Data	Participanţi
1	Cum îmi ajut copilul?	Lectorat cu părinţii	noiembrie	părinţi, profesor
2	Ne pregătim de sărbători	Activitate desfășurată individual	noiembrie	părinţi, profesor
3	În seara de Ajun	Serbare de Crăciun on-line	decembrie	preșcolari, părinţi, bunici, profesor

4	Impresii la sfârşit de semestrul I	Desen pentru părinţi	ianuarie	profesor
5	Mama, doar mama!	Serbare de 8 martie	martie	Preşcolarii,părinţii, profesorul, psihologul şcolii
6	Îmi cunosc copilul	Lectorat cu părinţii	aprilie	părinţi, profesor
7	Cine ştie, câştigă!	Concurs parinte-copil	mai	Profesor, parinti
8	1 Iunie-ziua copilului	Serbare	iunie	preşcolari, părinţi, bunici, profesor

Succesul copiilor este influențat de colaborarea dintre familie și instituțiie de învățământ!

PARTENERIATUL EDUCATIV ŞCOALĂ –FAMILIE, UN SUCCES AL PROCESULUI EDUCAŢIONAL

Badea Georgica, Şcoala Gimnazială Nr.1, Mogoşoaia

În societatea noastră, când familia capătă parametrii valorici nemaiîntâlniţi până în prezent, colaborarea şcolii cu acest factor de educaţie constituie un element sine qua non în procesul educaţional. Că familia este prima „şcoală" a viitorului cetăţean, este un adevar indubitabil, dar nu se poate lua în considerare ideea că, odată ce copilul păşeşte pragul şcolii, influenţa familiei scade sau ar deveni un adjuvant de ordin cu totul secundar. Am constatat că mulți părinți socotesc că vârsta de 6-7 ani, cand copilul lor calcă pentru prima oară pragul școlii,este o etapă în care rolul lor în educația copiilor scade foarte mult dacă nu chiar dispare.Dimpotrivă, acum rolul lor se dublează : acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învațarea, atât în școală cât și în afara ei.

Cercetările arată că "în programele în care părinții sunt implicați , elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care parinții nu sunt implicați"(Henderson si Nancy-1995).Gradul de implicare a parinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari.

Familiile trimit copiii la şcoală, acolo unde speră ca ei să-şi dobândească instrumentele necesare pentru a reuşi în viaţă. Părinţii au **aşteptările lor privind activitatea cadrelor didactice**. Iată câteva dintre ele: să fie sensibili la nevoile, interesele şi talentele speciale ale copiilor; să stabilească cerinţe şcolare identice pentru toţi copiii; să manifeste entuziasm în educarea copiilor; să-i ajute pe copii să-şi sporească stima de sine; să întărească discipina copiilor; să comunice des şi deschis cu părinţii; să ofere recomandări privitoare la modul în care părinţii îi pot ajuta pe copii să înveţe.

Şcolile preiau copiii şi-i trimit înapoi în familiile lor, acolo unde presupun că le va fi furnizat sprijinul de care aceştia au nevoie pentru a creşte şi a învăţa. De asemenea, cadrele didactice au anumite **aşteptări din partea părinţilor:** să creeze copiilor oportunităţi de învăţare (un mediu sigur de dezvoltare fizică şi psihică); să susţină scopurile, regulile şi politica şcolii; să sublinieze în discuţiile cu copiii, importanţa educaţiei pentru viaţă; să-şi accepte responsabilitatea

de părinte, fiind un bun exemplu; să-i ajute pe copii să realizeze un echilibru între activităţile şcolare şi cele extraşcolare; să-i înveţe pe copii auto-disciplina şi respectul pentru cei din jur; săi încurajeze pe copii să fie cât mai buni (să se autodepăşească) şi să-şi stabilească scopuri realiste; să comunice des şi deschis cu cadrele didactice (fără a jigni sau a critica competenţa profesională a acestora).

Cercul acesta, în care familia şi şcoala îşi împart acţiunea asupra capacităţilor copiilor, este unul ce a fost considerat centrul dezvoltării, al dezbaterilor şi al informaţiilor de orice fel.

De-a lungul anilor, am observat că există o strânsă legătură între randamentul superior al elevilor şi prezenţa activă, în şcoală, a părinţilor şi invers. Sunt cazuri însă, când elevii cu multiple posibilităţi, evoluează lent, fiindcă familia nu prezintă interes. Cauzele unor eşecuri şcolare sunt multiple; şcoala are sarcina, dar şi menirea să le depisteze şi să intervină, uneori, când este cazul, în situaţii delicate. Un sfat la timp, o îndrumare competentă, vizita la domiciliu sunt mijloace care, mai ales la elevii din clasele primare, pot da rezultate favorabile, în creşterea randamentului şcolar. Creşterea randamentului şcolar este strâns legată şi de modul în care familia concepe stimularea elevului. Dezinteresul părinţilor faţă de notele copilului, trecerea pe planul doi a acestei datorii faţă de copil, nu numai că atrofiază voinţa copilului, dar îl şi jigneşte. De cele mai multe ori, randamentul slab al copilului este rezultatul slabei preocupări a părinţilor în controlul propriilor copii.

Trebuie reţinut că este o condiţie fundamentală a bunelor rezultate- stabilirea unui acord deplin între cerinţele şcolii şi ale familiei.

Se întâlnesc şi cazuri când unii părinţi sunt permanent nemulţumiţi de situaţia copiilor la învăţătură, deşi aceştia au note bune. Aceşti părinţi nu ştiu să dea satisfacţie copilului, inspirându-i teamă, făcându-l să apară timorat la lecţie.

De asemenea, datorită slabei exigenţe manifestată de unele familii privind învăţătura, la unii elevi randamentul şcolar este tot mai mult stopat de preocupări extraşcolare care, nedirijate şi necanalizate pe făgaşul normal, pot duce la insuccese la învăţătură. Foarte mulţi copii folosesc timpul liber în mod haotic, televizorul şi calculatorul se transformă, în prea mare măsură, în divertisment, controlul părinţilor nu este eficace şi în marea majoritate, părinţii sunt nemulţumiţi pentru notele copiilor, iar rezultatele slabe la învăţătură le pun pe seama şcolii. De această dată, colaborarea cu familia capătă valenţe noi şi orice stagnare în aceste relaţii aduce prejudicii nivelului de cunoştinţe al elevului. Instrumente ca: orarul, program de meditaţii, formele de

întrajutorare şcolară, pregătirea în şcoală a elevilor care manifestă carenţe sau pasivitate, sunt aduse la cunoştinţă familiei, căreia i se recomandă a le urmări şi sprijini îndeaproape.

Un sprijin eficient în creşterea randamentului şcolar ar trebui să vină din partea comitetului de părinţi, care este interesat activ în problemele şcolii. În cadrul acestui comitet sunt invitaţi părinţi ai căror copii au regrese la învăţătură, sunt informaţi despre comporamentul copiilor lor în şcoală şi responsabilităţile ce le revin. În acest mod, pornindu-se de la clarificarea sarcinilor instructiv-educative în spiritul unei conduceri şi organizări ştiinţifice a şcolii, încercăm să integrăm activitatea familiei în contextul cerinţelor şcolii, deşi nu totdeauna o facem cu suficientă perseverenţă.

Din cele arătate se pot desprinde următoarele concluzii:

- creşterea randamentului şcolar nu poate fi considerată o sarcină de care răspunde numai şcoala, ci şi familia elevului ;
- randamentul şcolar este în strânsă relaţie şi unitate cu randamentul educativ al familiei;
- se recomandă crearea, pe lângă fiecare unitate de învăţământ a unei „şcoli a familiei", sau a unui complex de măsuri care să faciliteze propaganda pedagogică în rândul părinţilor;
- trezirea şi stimularea interesului părinţilor prin invitarea lor la acţiunile iniţiate de şcoală;
- creşterea prestigiului şcolii îşi are sorgintea şi în modul în care aceasta ştie să-şi apropie familia în obţinerea unor rezultate remarcabile;
- colaborarea şcolii cu familia nu este un act întâmplător, ci o coordonată majoră a conducerii ştiinţifice a şcolii.

Bibliografie:

- ✓ Bunescu Gh., Alecu Gh., Badea D., „Educaţia părinţilor", Editura didactică şiPedagogică, Bucureşti, 1997;
- ✓ Şincai, Eugenia, Alexandru, Gheorghe, „Şcoala şi familia", Editura GheorgheAlexandru, Craiova, 1993;
- ✓ Şoitu, L., Vrăjmaş, E., Păun, E., „Consiliere familială", Institutul European, Iaşi, 2001

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie în sprijinirea personalității elevilor

Profesor, Bădița Maria Cătălina,-Colegiul Național Vlaicu Vodă ,
Curtea de Argeș, județul Argeș

„Familia este un factor important şi de răspundere al educaţiei. Părinţii o conduc şi răspund de ea în faţa societăţii, a fericirii lor şi a vieţii copiilor.” – A.S.Makarenko

Ioan Nicola precizează în cartea sa, ”educația este o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod organizat, sistematic și conștient, cu scopul de a forma o personalitate activă și creatoare, corespunzătoare condițiilor sociale și istorice prezente.” În procesul de educație sunt implicați mai mulți factori: școală-familie-comunitate. Colaborarea dintre acești factori duce la o educație eficientă și unicul beneficiar este copilul, formarea acestuia pentru viitor.Educația contemporană se bazează pe o viziune holistică asupra copilului, în care formarea personalității nu mai este atribuția exclusivă a școlii. Un rol esențial îl are parteneriatul dintre școală și familie, care, dacă este autentic și activ, contribuie decisiv la dezvoltarea cognitivă, afectivă și socială a elevului. Experiența arată că acolo unde există colaborare reală între cadre didactice și părinți, evoluția personalității copilului este vizibil pozitivă.

Familia ca fundație a dezvoltării personalității

Familia este primul spațiu educațional în care copilul învață normele sociale, comunicarea și atitudinile față de învățătură. Studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați constant în activitățile școlare au o stimă de sine mai ridicată și un comportament școlar mai responsabil (Epstein, 2001). Părinţii sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experienţă de viaţă a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât şi negative, pe parcursul mai multor generaţii. Împreună cu părinţii, şcoala îşi are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. Cadrul didactic are menirea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului ținând cont de particularitățile bio-psiho-individuale ale acestuia în derularea procesului instructive-educativ, în alegerea conținuturilor și cunoștințelor ce urmează a fi predate

Studiu de caz – *Școala Gimnazială Armand Călinescu ,structură a Colegiului Național Vlaicu Vodă,Curtea de Argeș*
În cadrul acestei școli s-a desfășurat programul „Părinți implicați – elevi motivați”, în care părinții au fost implicați în activități extracurriculare: ateliere de lectură, vizite la muzee cu clasele și participare la consilii educative. După șase luni, cadrele didactice au raportat o îmbunătățire vizibilă a participării

elevilor la ore și o creștere a interesului față de învățare. Elevii au declarat că se simt „mai apreciați” și „mai sprijiniți”.

Școala ca facilitator al colaborării educaționale

Școala este locul în care personalitatea copilului se modelează prin experiențe formale. Totuși, cadrele didactice nu pot acționa izolat. Atunci când profesorii colaborează eficient cu părinții, elevii au mai multă încredere în sine și se simt mai motivați să învețe. Şcoala trebuie să colaboreze cu familia în domeniul învăţării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării fizice, intelectuale, morale şi estetice, în domeniul deprinderilor şi priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităţilor libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă şi şcoală. Implicarea părinţilor joacă un rol semnificativ în cadrul intervenţiei şcolare. Acţiunile care implică părinţii produc o schimbare în ambientul familiei şi cresc aspiraţiile, atât ale părinţilor pentru copiii lor, cât şi ale copiilor înşişi.Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ.

Exemplu concret – *Proiectul „Școala altfel”*
În cadrul săptămânii „Școala altfel” la clasa a 9-a F, clasa a cărei dirigintă sunt, părinții au fost invitați să susțină ateliere de carieră, să povestească despre profesiile lor și să desfășoare activități interactive. Impactul a fost semnificativ: elevii au descoperit modele de viață în propriile familii și și-au manifestat interesul pentru viitoare profesii. Am remarcat un interes crescut pentru astfel de activități și o atitudine mai deschisă în relația elev-profesor-părinte .Copiii au fost motivați să învețe pentru că au avut în fața lor mdele de antreprenori, medici ,avocați, finanțiști , modele de oameni care au reușit prin forțe propri să pună bazele unor afaceri de succes.

Parteneriatul școală-familie ca sprijin pentru echilibrul emoțional al elevului

Sprijinul emoțional și moral venit din ambele direcții – familie și școală – este crucial pentru formarea unei personalități echilibrate. Copiii care simt că adulții din jurul lor colaborează și acționează în interesul lor se simt în siguranță, învață mai eficient și au mai puține probleme de comportament.

Practici cesusținparteneriatul școală-familie:

1. Integrarea tuturor familiilor în comunitatea școlară.

Este important ca școala să creeze oportunități pentru toți părinții și membrii comunității să participe la activități și să se implice în luarea deciziilor privind educația copiilor. Acest lucru poate fi realizat prin organizarea de întâlniri, conferințe, evenimente culturale sau sportive, dar și prin asigurarea unei comunicări deschise între părinți și cadrele didactice. În acest fel, toate familiile pot fi integrate în comunitatea școlară, iar copiii pot beneficia de suportul și de implicarea tuturor membrilor acesteia în

educația lor.

2. Comunicare eficientă - Familiile și profesorii comunică în mod regulat pentru a discuta despre progresul elevilor.

Comunicarea eficientă între familiile elevilor și profesori este un aspect crucial în asigurarea unei educații de calitate. Este important ca părinții să fie informați cu privire la progresul copiilor lor. De asemenea, profesorii trebuie să fie la curent cu situația familială și nevoile elevilor pentru a putea ajusta procesul de învățare și a putea oferi sprijin atunci când este nevoie. Comunicarea regulată între familiile elevilor și profesori este esențială pentru a putea urmări evoluția copiilor, a le oferi feedback și a identifica eventuale probleme sau dificultăți în timp util. Este important să existe canale foarte explicite și accesibile tuturor, dar și practici de comunicare coerente, care să asigure transmiterea informațiilor din ambele direcții.

Studiu de caz – *Intervenție la clasa a 9-a ,pomoția 2020/2025*

La clasa mea a fost repartizat pe locurile speciale un copil cu o medie inferiară mediilor cu care se promovase la clasa respectivă. A fost o adaptare anevoioasă la nivelul clasei marcată de abateri disciplinare și absenteism. Am decis organizarea unor ședințe săptămânale de consiliere individuală și familială. Părinții au fost cooptați într-un parteneriat activ și li s-au oferit sesiuni de formare în „comunicare pozitivă”. După două luni, elevul a raportat că se simte „mai înțeles” și „mai puțin certaț”. Profesorii au observat o reducere cu 40% a incidentelor disciplinare.

Contraargument

Se poate afirma că unii părinți nu dispun de timp sau resurse pentru a se implica activ în viața școlii. Totuși, parteneriatul nu presupune neapărat prezență fizică constantă, ci o atitudine de colaborare, o comunicare deschisă și susținere din partea familiei. Chiar și simplele discuții telefonice sau prezența la ședințe pot avea un impact pozitiv. Şcoala şi familia trebuie să găsească făgaşul colaborării autentice bazată pe încredere şi respect reciproc, pe iubirea faţă de copil, să facă loc unei relaţii deschise, permeabile, favorizante schimbului şi comunicării de idei.Părinţilor le revine rolul esenţial în creşterea copiilor, asigurându-le acestora nu numai existenţa materială, cât şi un climat familial, afectiv şi moral. Sunt situaţii în care familia consideră că este suficient să se ocupe doar de satisfacerea nevoilor primare (hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, cheltuieli zilnice etc.), ignorând importanţa unei comunicări afective, nestimulând dezvoltarea sentimentului de apartenenţă. Acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit iar în relaţia cu şcoala pot colabora cu alţi membrii ai comunităţii şcolare pentru a crea un climat care sprijină învăţarea, atât în şcoală cât şi în afara ei.

Concluzie

Parteneriatul educațional școală-familie este un element fundamental în modelarea personalității elevilor. Prin colaborare, încredere și comunicare, copilul beneficiază de un mediu unitar, sigur și motivant. Exemplele concrete demonstrează că atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, dezvoltarea personalității elevului este accelerată și direcționată pozitiv. O educație de calitate nu se poate realiza fără această triadă solidă: elev – școală – familie.

Bibliografie

Epstein, J. L. (2001). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. Westview Press.

Jigău, M. (2002). *Parteneriatul educațional: școală – familie – comunitate*. Institutul de Științe ale Educației.

Cucoș, C. (2006). *Psihopedagogie*. Iași: Editura Polirom.

Iucu, R. (2008). *Managementul clasei de elevi*. București: Editura Polirom.

Miclea, M. (2004). *Educația în societatea cunoașterii*. București: Editura Alpha MDN.

Ministerul Educației (2022). *Ghid pentru dezvoltarea parteneriatului școală – familie*. București.

Popescu, M. (2020). „Studiu privind rolul implicării părinților în educația elevilor", *Revista de Pedagogie*, nr. 2, 2020.

https://edict.ro/parteneriatul-scoala-familie-un-rol-important-in-asigurarea-succesului-scolar/

Nicola,I. (1993), Pedagogie, București, editura Didactică și Pedagogică

FAMILIA, PRIMUL MEDIU EDUCAȚIONAL DE FORMARE ȘI DEZVOLTARE A COPILULUI

Prof. înv. primar Balaban Ionela-Nicoleta
Școala Gimnazială Bereşti-Tazlău, județul Bacău

„Familia reprezintă exemplul tipic de grup primar, caracterizat prin puternice relaţii de tipul face to face, prin asocierea şi colaborarea intimă a tuturor membrilor ei”. (Mihăilescu, 1999, p. 45). Din punct de vedere juridic, familia reprezintă *„un grup de persoane între care există relaţii de sânge, căsătorie şi adopţie, drepturi şi obligaţii reglementate juridic, printr-un certificat de căsătorie, de înfiere sau printr-un alt tip de document”.* (Lupşan, 2001; apud Turliuc, 2004, p.135)

Familia nucleară este universală şi are patru funcţii fundamentale pentru echilibrul vieţii sociale umane (I. Mihăilescu apud Zamfir şi Vlăsceanu, 1993, p. 56): sexuală, economică, reproductivă, educaţională. Fără realizarea primei şi celei de-a treia funcţii, societatea umană ar intra în colaps, fără realizarea celei de-a doua funcţii viaţa speciei umane ar înceta, iar fără a patra cultura s-ar sfârşi. Utilitatea socială a familiei nucleare îi conferă caracterul de universalitate. Indiferent de perspectiva din care este abordată, familia îndeplineşte un set complex de roluri (idem).

„Familia joacă un rol foarte important în structurarea şi formarea personalităţii copilului. Copiii sunt influenţaţi de părinţi prin concepţia lor despre lume şi viaţă, dar şi prin comportamentele, temperamentele, atitudinile, dorinţele lor, gradul lor de toleranţă”. (Osterrieth, 1973, p. 87)

Factorul primordial al formării şi socializării copilului îl constituie familia, este primul său intermediar în relaţiile cu societatea şi tot ea constituie matricea care imprimă primele şi cele mai importante trăsături caracteriale şi morale, atitudinile pe care copilul le adoptă în familie punând bazele conduitelor viitoare.

Familia este locul în care copilul învaţă regulile de comportare, strategii de rezolvare a problemelor practice, dobândeşte competenţe sociale de bază (negocierea, comunicarea, exprimarea emoţională, controlul mâniei şi a agresivităţii, conduita asertivă, etc.), care îl vor ajuta pe tânărul şi adultul de mai târziu să se adapteze optim la rolurile familiale, profesionale şi sociale pe care comunitatea şi societatea din care face parte.

Rolul familiei ca principal mediu de dezvoltare a personalităţii copilului este foarte important încă din etapele timpurii ale evoluţiei sale şi continuând până la sfărşitul adolescenţei, când această dezvoltare ajunge la maturitate, căpătând un un caracter stabil. Familia îşi exercită influenţa asupra personalităţii copilului pe trei căi principale:

- ✓ prin educaţie explicită, intenţională;
- ✓ prin transmiterea unor modele de valori, de atitudini şi comportamente;
- ✓ prin climatul familial.

Aşadar, un rol principal revine educaţiei pe care părintele o oferă copilului. *„În clasele mijlocii şi superioare sunt valorizate autonomia şi stăpânirea de sine, imaginaţia şi creativitatea, în timp ce în clasele populare accentul este pus pe ordine, curăţenie, obedienţă, respect al vârstei şi al regulii exterioare, respectabilitate, capacitatea de a evita problemele".* (Bourdieu, 1974; Lautrey, 1980; Percheron, 1981; Le Witta, 1988; apud Stănciulescu, 1997)

Orice intenţie educativă trebuie întemeiată pe buna organizare a vieţii familiale. Vorbim de stabilirea unui regim de viaţă bine echilibrat, care să respecte toate trebuinţele copilului şi să-i dezvolte conştiinţa existenţei unor îndatoriri faţă de familie şi societate.

Rolul familiei este esențial în dezvoltarea copilului și din următoarele puncte de vedere: *fizic*, *intelectual*, *moral, estetic.*

Familia se preocupă de *dezvoltarea fizică* a copiilor. Ea asigură hrana şi îmbrăcămintea copiilor, îi fereşte de pericole, le lasă timp de joacă, le crează condiţii cât mai bune de odihnă şi se îngrijeşte de sănătatea lor. Un regim raţional de viaţă nu poate avea decât urmări pozitive asupra dezvoltării sale fizice.

Dezvoltarea intelectuală este cea mai importantă. În cadrul familiei copilul îşi însuşeşte limbajul. Volumul, precizia vocabularului şi corectitudinea exprimării copilului depind de munca depusă de părinţi în această direcţie.

Ca prim factor educativ, familia oferă copilului aproximativ 90% din cunoştinţele uzuale (ex: despre plante, animale, ocupaţiile oamenilor, obiecte casnice etc.). Familia se preocupă şi de dezvoltarea proceselor intelectuale ale copiilor. Ea le dezvoltă spiritul de observaţie, memoria şi gândirea. Părinţii încearcă să explice copiilor sensul unor fenomene şi obiecte pentru a le putea înţelege.

Copilul obţine rezultatele şcolare în funcţie de modul în care părinţii se implică în procesul de învăţare. Părinţii trebuie să-i asigure copilului cele necesare studiului: rechizite şcolare, cărţi de

lectură, manuale şcolare etc., cât şi nişte condiţii bune de muncă: un birou, un computer şi nu în ultimul rând linişte pentru a se putea concentra. Părinţii trebuie să-şi ajute copiii la învățătură; ajutorul trebuie limitat la o îndrumare sau sprijin, nefiind indicat să efectueze temele copiilor. Cu timpul, părinţii se vor limita la controlarea temelor de casă şi a carnetului de note. Deci, atitudinea părinţilor trebuie să fie una de mijloc: să nu-l ajute prea mult pe copil, dar nici să nu se intereseze deloc de rezultatele acestuia.

În familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: *respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de lucrurile încredinţate*. În realizarea acestor sarcini, modelul parental ajută cel mai mult; părintele este un exemplu pentru copil. Părinţii le spun copiilor ce e bine şi ce e rău, ce e drept şi ce e nedrept, ce e frumos şi ce e urât în comportamente. Aceste noţiuni îl ajută pe copil să se orienteze în evaluarea comportamentului său şi a celor din jur. Tot în sens moral, familia îl îndrumă să fie sociabil, să fie un bun coleg şi prieten.

Familia este matrice de viaţă fundamentală pentru existenţa şi formarea personalităţii elevului, ca mediu educativ determinant, dar şi ca sursă de dezadaptare şcolară şi de comportament deviant al elevului, prin factori psiho-pedagogici, cu efect cauzal negativ.

Ca o concluzie, modelele de conduită oferite de părinţi-pe care copiii le preiau prin imitaţie şi învăţare-precum şi climatul socio-afectiv în care se exercită influenţele educaţionale constituie primul model social cu o influenţă hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepţiei despre viaţă,a modului de comportare şi relaţionare în raport cu diferite norme şi valori sociale. Strategiile educative la care se face apel în familie, mai mult sau mai puţin conştientizate, determină în mare măsură dezvoltarea personalităţii, precum şi rezultatele şcolare ale copiilor, comportamentul lor socio-moral. Familia este partenerul tradiţional al şcolii. Aceasta influenţează atitudinea copilului faţă de învăţătură, de aceea şcolarizarea nu se poate realiza fară participarea activă a părinţilor.

Bibliografie:

Mihăilescu, I. (1999). *Famila în societăţile europene*. Bucureşti: Editura Universităţii.

Mitrofan, I., Ciupercă, C. (1998). *Incursiune în psihosociologia şi psihosexologia familiei*. Bucureşti: Editura Mihaela Press.

Osterrieth, P. (1973). *Copilul şi familia* (trad.). Bucureşti: Editura Didactică şi Pedagogică.

Stănciulescu, E. (1997). *Sociologia educaţiei familiale*, Vol. I. , Iaşi: Editura Polirom.

Turliuc, M. N. (2004). *Psihologia cuplului şi a familiei*. Iaşi: Editura Performantica.

Zamfir, C., Vlăsceanu, L. (coord.) (1993). *Dicţionar de sociologie*. Bucureşti: Editura Babel.

ANALIZE ALE RELAȚIEI DINTRE EDUCAȚIE, FAMILIE, DIGITALIZARE

Prof.Înv.Preșc. Balica Simona

Grădinița cu P.P.Nr.21 Drobeta Turnu-Severin

Se spune că a fi profesor sau educator este o vocație, nu o meserie. Să predai, să transmiți cunoștințe implică și o puternică latură personală

Unii profesori și educatori sunt încântați să folosească tehnologia. Alții, însă, rămân sceptici și ezită. Cu toate acestea, beneficiile integrării tehnologiei sunt incontestabile, în special în gestionarea clasei și urmărirea progresului elevilor.

Profesorii pot folosi instrumentele digitale pentru a crea lecții interactive, prezentări multimedia sau excursii virtuale. Acest mod de a preda devine mai atractiv pentru elevi, iar rezultatul este o mai bună înțelegere și retenție a cunoștințelor.

În plus, există aplicații și funcționalități care facilitează comunicarea între profesori, elevi și părinți.

Când, prin astfel de soluții digitale, părinții au acces direct la orar, note sau materiale foto-video, aceștia sunt mereu la curent cu progresul copilului lor, prezența la ore sau temele de făcut. Acest mode de a implica familiile creează condițiile optime pentru un mediu de învățare bazat pe încredere și susținere

Soluțiile digitale permit cadrelor didactice să identifice domeniile în care este nevoie de instruire suplimentară și să faciliteze învățarea personalizată. În acest fel, ei pot adapta conținutul la nevoile individuale ale elevilor și pot oferi experiențe de învățare personalizate pentru elevi, în grup sau individual.

Soluțiile digitale permit cadrelor didactice să identifice domeniile în care este nevoie de instruire suplimentară și să faciliteze învățarea personalizată. În acest fel, ei pot adapta conținutul la nevoile individuale ale elevilor și pot oferi experiențe de învățare personalizate pentru elevi, în grup sau individual.

De la apariția inteligenței artificiale, există instrumente educaționale care utilizează inteligența artificială pentru a ajusta dificultatea temelor și a lecțiilor pe baza performanțelor individuale ale elevilor. Astfel, fiecare elev poate să progreseze în propriul ritm.

Aplicațiile și softurile de gestionare a clasei pot ajuta și în monitorizarea comportamentului elevilor. Pot oferi informații despre problemele disciplinare, de exemplu, care să permită o intervenție timpurie și un sprijin personalizat pentru elevii cu probleme de comportament

Profesorii pot folosi instrumentele digitale pentru a crea lecții interactive, prezentări multimedia sau excursii virtuale. Acest mod de a preda devine mai atractiv pentru elevi, iar rezultatul este o mai bună înțelegere și retenție a cunoștințelor.

În plus, există aplicații și funcționalități care facilitează comunicarea între profesori, elevi și părinți.

Când, prin astfel de soluții digitale, părinții au acces direct la orar, note sau materiale foto-video, aceștia sunt mereu la curent cu progresul copilului lor, prezența la ore sau temele de făcut. Acest mode de a implica familiile creează condițiile optime pentru un mediu de învățare bazat pe încredere și susținere.

Integrarea tehnologiei în predare nu este doar o modă, ci o necesitate în peisajul educațional actual. Soluțiile tehnologice ajută la o mai bună gestionare a clasei, simplifică urmărirea progresului elevilor și, în cele din urmă, îmbunătățesc rezultatele la învățătură. Deși există provocări, beneficiile le depășesc cu mult. Oferindu-le profesorilor sprijinul și resursele necesare, ne putem asigura că tehnologia devine un aliat puternic în obținerea excelenței în educație.

Nu putem neglija faptul că această generație de copii și adolescenți se identifică cu dispozitivele electronice în ere Internetului. Pentru copiii mai mici, este un joc atractiv, iar pentru cei mari, interesați și motivați, reprezintă sursa de informare, modul sigur de a rezolva orice problemă, de a învăța și de a fi evaluat. Dacă putem determina modul în care să ”trezim” interesul elevului pentru studiu, atunci, resursele web apar pline de beneficii, avantaje în fața învățământului tradițional.

Bibliografie:

https://education.ec.europa.eu/ro/focus-topics/digital-education/action-plan;
https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR-2023-11/SR-2023-11_RO.pdf;
https://didacto.ro/educatia-digitala-avantaje-si-dezavantaje/ .
Sursa: Digitalizarea Demersului Didactic: Avantaje și Dezavantaje - Freepedia Edu.

FAMILIA, BISERICA ȘI ȘCOALA - FACTORI ESENȚIALI ÎN EDUCAȚIA RELIGIOASĂ

Prof. Dan-Gabriel BĂURCEANU
Școala Profesională ”Costache Grigore Șuțu”
Loc. Șuțești, Jud. Brăila

Din darul şi voia lui Dumnezeu omul este singura fiinţă educabilă din întreaga creaţie. Animalele, chiar cele cu un grad sporit de inteligenţă şi instincte (delfinii, câinii etc.) nu se educă ci se dresează. Iar diferenţa dintre educaţie şi dresaj este incomensurabilă: în timp ce omul educat devine cu timpul un creator original, animalul supus dresajului nu poate depăşi niciodată stadiul de imitator. De ce? Prin voia Creatorului, numai omul a fost înzestrat cu suflet hărăzit veşniciei, cu raţiune, sentiment şi voinţă, funcţiuni care pot fi educate ca atare, realizându-se limbajul articulat, gândirea logică, afectivitatea superioară şi voinţa autonomă. Numai omul este persoană, purtând pecetea chipului lui Dumnezeu, Treime de Persoane. Iar educaţia este posibilă numai acolo unde se pot dezvolta relaţii personale reciproce. Trebuie precizat, însă, din capul locului, faptul că omul se modelează ca fiinţă umană doar în condiţiile unui mediu corespunzător socializării şi educaţiei[1].

Pentru o expunere sistematică a factorilor educaţiei şi a rolului lor în dezvoltarea personalităţii, vom utiliza cu precădere metoda inductivă (de la simplu la complex). Astfel, socotim util să clasificăm factorii educaţiei în "generali" şi "speciali", ultimii fiind incluşi, de fapt, între primii, dar solicitând o analiză separată, datorită implicaţiilor speciale pe care le incumbă. Pe baza cercetărilor pluridisciplinare (de filozofia educaţiei, de psihologie şi sociologie, de genetică etc.), pedagogia a stabilit trei factori generali ai dezvoltării personalităţii: a. Ereditatea (ca factor intern); b. Mediul (ca factor extern); c. Educaţia (ca factor mixt, intern-extern). Acestor trei factori le corespund tot atâtea teorii adiacente: teorii ereditariste, teorii ambientaliste şi teorii ale dublei determinări[2]. Când discutăm despre cei ”speciali” se evidenţiază trei mari factori ai educaţiei religioase: *Familia*, *Biserica* şi *Şcoala*, ca instituţii de bază ale societăţii[3].

Înainte de a vorbi despre instituţiile de bază, anunţate mai înainte (familia, biserica, şcoala), se impune precizarea că "Alfa şi Omega" actului pedagogic este Dumnezeu, Care a creat cerul şi pământul, dar a întemeiat şi familia şi Biserica. Iar o dată cu ele s-a înfiripat şi şcoala, mai întâi în familie şi în biserică, cu timpul câştigându-şi, desigur, autonomia, dar dezvoltându-se neîntrerupt în strânsă legătură cu acestea, până în ziua de astăzi. Parafrazând spusele lui Petre Ţuţea (1901-1991), neîntrecut în definiţii şi formulări surprinzătoare, în legătură cu afirmaţia lui Newton "gravitaţia este Dumnezeu!" , plecăm şi noi de la premisa: "Educaţia este Dumnezeu!" Şi nu este doar începutul şi sfârşitul ei, ci Factor şi Creator permanent. Toţi educatorii trebuie să aibă conştiinţa că educaţia nu este un act sau efort exclusiv uman, ci rezultatul sinergiei divino-umane. Altfel spus, un act teandric. Astfel, actul educaţional complet şi eficient este teandric. Dumnezeu ne-a acordat acest privilegiu extraordinar, de a fi împreună-lucrători cu El, nu doar în actul mântuirii noastre, în general, ci şi în educarea copiilor noştri, în familie, în biserică şi în şcoală. Acest dar dumnezeiesc a devenit operant, cu deplinătate, prin întruparea lui Iisus Hristos, *Piatra Unghiulară* de la care începe zidirea caracterului creştin al pruncului, clădindu-se apoi, piatră cu piatră, virtuţile adolescenţei şi ale maturităţii, pentru ca în final opera pedagogiei divino-umane să fie încununată cu aura înţelepciunii şi cu venerabilitatea bătrâneţii[4].

[1] Ioan BONTAŞ, *Pedagogie*, Editura "All", Bucureşti, 1994, p. 34.
[2] Ioan BONTAŞ, *Pedagogie*, Editura "All", Bucureşti, 1994, p. 35-46.
[3] Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, Ed. Sophia, București, 2004, p. 85
[4] Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 88

Educaţia creştină a copilului nu poate fi nici măcar imaginată fără slujirea Bisericii, ca instituţie divino-umană, instituţie fundamentală a societăţii, mai veche decât chiar cea a statului. La noi, cel puţin, după retragerea aureliană (271-275) până la întemeierea cnezatelor şi voievodatelor (secolul al XIV-lea) şi până la unificarea lor (Basarab I, 1330), *singura instituţie existentă neîntrerupt a fost Biserica*. Ei îi revine, aproape în exclusivitate, meritul de a fi salvat fiinţa neamului de la pierire, în faţa atâtor năvălitori, care-şi făcuseră drum pe la noi în acel mileniu văduvit de o conducere statală unitară. Acest mileniu, numit "întunecat", datorită obscurităţii pe plan politic, a fost luminat doar de harul credinţei drept-măritoare, dăruit cu generozitate, atunci ca şi astăzi, de Sfânta Biserică. Ea a ţinut loc şi de şcoală şi de cancelarie domnească. Episcopii şi preoţii au fost conducători spirituali la vedere şi, tainic, *cu timp şi fără timp*, *cu voie şi fără de voie,* îndrumători şi sfătuitori politici. Căci dacă celelalte instituţii ale unui neam sunt supuse deseori efemerităţii, datorită caracterului lor vremelnic şi trecător, Biserica se caracterizează prin viabilitate veşnică, pentru că veşnic este întemeietorul ei, Iisus Hristos. Fiind întemeiată pe "piatra credinţei", Însuşi Mântuitorul ne încredinţează că ea nu poate fi dărâmată de nimeni, nici chiar de "porţile iadului"... (Mt. 16, 18). Ştim, de altfel, că nu de puţine ori s-a încercat "dărâmarea" ei în decursul istoriei, şi la propriu şi la figurat. S-a încercat mai ales pe vremea comunismului de prea-tristă amintire, s-a poruncit încarcerarea ei într-un "ghetou" izolat, s-a reuşit chiar întemniţarea unui însemnat număr al mărturisitorilor ei, dar ea n-a putut fi nici măcar marginalizată, necum distrusă. Este adevărat că au fost dărâmate unele lăcaşuri sfinte, poate şi din greşeala unor slujitori mai fricoşi, timoraţi, şantajaţi, terorizaţi (ei şi familiile lor), ameninţaţi în fel şi chip etc., dar în aceeaşi vreme se ridicau altele, chiar cu încuviinţarea unor potentaţi ai zilei, aflaţi cu sau fără voie în solda satanei, dar cu unele momente de omenie în atitudinile lor. Căci, vorba părintelui Ilie Cleopa, "în slujba Bisericii trebuie şi pe satana să-l pui la lucru!" Aşa au procedat, de-a lungul veacurilor, slujitori şi cârmuitori vrednici, cu frică de Dumnezeu, încât, în pofida tuturor încercărilor, Biserica noastră se prezintă astăzi drept *cea mai credibilă instituţie în opiniile majorităţii românilor intervievaţi*. Nu e puţin lucru, ca în această învălmăşeală a tranziţiei noastre "originale" şi interminabile, cetăţenii să declare, într-un procent covârşitor, că singură Biserica este vrednică de încrederea lor. Desigur, credibilitatea ei înseamnă pentru noi *mântuire*, dar şi formarea (= educarea) de caractere creştine, apte să contribuie, moral şi material, la propăşirea neamului. Aşadar, când spunem "mântuire", înţelegem deodată pregătirea sufletelor pentru viaţa veşnică, dar şi educarea lor pentru o vieţuire pământească virtuoasă. Iar mântuirea nu se realizează decât în Biserică! *Extra Ecclesiam nulla salus*, a spus atât de inspirat Sfântul Ciprian (*Epistola 73, 21)* şi tot el ne atrage atenţia că "cine nu are Biserica de mamă, nu poate avea pe Dumnezeu de tată!"[5]

Cea mai veche şi, totodată, cea mai puternică instituţie umană este familia, cunună a creaţiei şi expresie a iubirii şi comuniunii proniatoare a lui Dumnezeu. Ea a fost numită adesea "mica biserică", sau "biserica de acasă", pentru caracterul ei comunitar şi atmosfera de sfinţenie pe care trebuie s-o cultive. Poate fi considerată, de asemenea, ca o "mică şcoală", pentru că aici copiii primesc lecţii esenţiale de viaţă, nu doar în "cei 7 ani de acasă", ci şi ulterior. Cât de frumos se exprimă în acest sens unul dintre cei mai mari pedagogi pe care i-a avut România, Constantin Narly (1896-1956): "La poporul nostru de agricultori, ea a fost chiar unica şcoală de specialitate profesională a majorităţii populaţiei. Ei îi datorăm, în afară de ceea ce datorăm Bisericii, toate virtuţile trecute ale neamului. Iubirea de pământ şi dragostea de cultivarea lui, iubirea de neam,

[5] *De Unitate Ecclesiae*, *6*, MIGNE, P. L. IV, 502 apud Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 97.

veneraţia lui Dumnezeu, ca şi proverbiala omenie şi ospitalitate a românului, se datorează familiei noastre patriarhale..."[6].

Familia este recunoscută unanim ca instituţie de bază a societăţii, nu doar din perspectivă religioasă, ci şi din punct de vedere civil, întrucât în toate ţările civilizate familia este ocrotită prin lege. În România, bunăoară, *Codul Familiei* prevede, astfel, la art. 1: "În România statul ocroteşte căsătoria şi familia; el sprijină, prin măsuri economice şi sociale, dezvoltarea şi consolidarea familiei. Statul apără interesele mamei şi copilului şi manifestă deosebită grijă pentru creşterea şi educarea tinerei generaţii..."[7]. Codul prevede, de asemenea, articole referitoare la educaţia copiilor, între care cel mai apropiat prelegerii noastre este următorul: "Părinţii sunt datori să îngrijească de copil. Ei sunt obligaţi să crească copilul, îngrijind de sănătatea şi dezvoltarea lui fizică, de educarea, învăţătura şi pregătirea profesională a acestuia, potrivit cu însuşirile lui, în conformitate cu ţelurile statului, spre a-l face folositor colectivităţii..."[8]. Iată, aşadar, că cel puţin din punct de vedere legal (şi declarativ), familia se bucură de o atenţie deosebită din partea statului. Împlinirea acestor obligaţii depinde, însă, de o serie de factori responsabili, de condiţiile sociale-economice, de conştiinţa şi conştiinciozitatea celor abilitaţi să aplice legile etc.

Revenind asupra subiectului nostru, spunem mai departe că familia reprezintă, după Dumnezeu, factorul cel mai important şi decisiv al educaţiei creştine, nu numai al copiilor, ci al fiecărui membru în parte. Pentru că fiecare persoană, aparţinătoare unei familii, este atât *factor* cât şi *subiect* al educaţiei: copiii învaţă de la părinţi, bunici, fraţii mai mari, dar şi invers. De asemenea, ceilalţi membrii ai familiei, dacă sunt, învaţă unii de la alţii. Această "şcoală" de familie are, de altfel, cel puţin trei înţelesuri: de a *învăţa* pe alţii, cu sensul de a-i *sluji* şi de a învăţa de la alţii, cu sensul de a-i *asculta*. Chiar şi din punct de vedere etimologic, cuvântul familie implică, între altele, aceste noţiuni-cheie, *învăţare-slujire-ascultare*. Astfel, potrivit dicţionarelor, "familia-ae (lat.) are trei sensuri de bază: *1. totalitatea slujitorilor unei case; 2. casă (totalitatea membrilor ei); 3. bunurile unei case, patrimoniul, mijloacele de trai* [9]. După cum se poate lesne observa, sensurile etimologice acoperă foarte bine implicaţiile educaţiei în familie: nu fac referiri doar la *persoane*, ci şi la *bunurile* care creează, de fapt, *mediul* în care cresc şi sunt educate persoanele, propriu-zis *"*logistica" actului pedagogic, începând cu icoanele din camere şi terminând cu grădina, ogorul, atelierul etc., care fac posibilă acel *sine qua non* "ora et labora" în orice act creativ, cu atât mai mult în cele de care depinde educaţia şi mântuirea sufletului. În plan educaţional-creştin, Biserica este factor esenţial, prin mijloacele ei tezaurizate: doctrina, morala, disciplina canonică şi cultul. Practic*,* dintre toate, *cultul divin este cel mai apropiat mijloc de educaţie religioasă*, întrucât doctrina, morala şi disciplina (buna rânduială) sunt "predate" creştinului de rând, cel mai adesea, tot prin cultul divin, în cadrul căruia, o dată cu slujbele sfinte, se rostesc şi cuvinte de învăţătură, *predici şi cateheze*, atât de importante în luminarea minţii credinciosului[10].

Vorbind despre şcoală, ca factor esenţial în educaţia religioasă, avem în vedere trei realităţi: *şcoala ca instituţie, profesorul de religie* şi *elevul*. . Şcoala, ca instituţie, cuprinde ansamblul mijloacelor materiale şi spirituale cu ajutorul cărora se desfăşoară procesul educaţional. Ea poate fi de stat (publică) şi particulară. În cazul nostru, vorbim despre şcoală ca instituţie publică, care presupune o dublă obligaţie: una din partea statului (aceea de a asigura la nivel optim cadrul juridic,

---

[6] Constantin NARLY, *Pedagogie Generală*, Editura Didactică şi Pedagogică, Ediţia a II-a, Bucureşti, 1996, p. 485.
[7] *Codul Familiei*, Editura "Lumina Lex", Bucureşti, 1995, p. 3 apud Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 89.
[8] *Codul Familiei*, Titlul III, Cap. I, Secţiunea I, art. 101 apud Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 89.
[9] Gheorghe GUŢU, *Dicţionar latin român*, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983*,* p. 460-461.
[10] Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, pp. 96-97

material etc.), alta din partea şcolii (aceea de a răspunde cu rezultate concrete încrederii acordate, investiţiilor financiare etc.). După cum foarte mulţi dintre creştini identifică adesea pe preot cu Biserica, aşa se întâmplă şi în cazul şcolii: prestigiul sau blamul unei şcoli este asociat nemijlocit cu profesorul... Trebuie să recunoaştem din capul locului că, în ambele cazuri (ca, de altfel, în oricare domeniu), avem de-a face cu un mare procent de dreptate, deoarece reuşita misiunii unei instituţii (şcoală, biserică, armată, poliţie, parlament etc.) depinde într-o măsură covârşitoare de conştiinciozitatea slujitorilor ei. De aceea, subliniem că şi *reuşita orei de religie depinde nemijlocit de conştiinciozitatea celui care o predă*. Copiii văd religia (de fapt, ortodoxia) prin prisma profesorului, deoarece calităţile şi defectele lui se proiectează fast sau nefast asupra materiei în sine[11].

ELEVUL. Chiar dacă nu vom insista prea mult în descrierea elevului, ca factor esenţial al educaţiei religioase, pentru a nu prelungi peste măsură prelegerea de faţă, suntem datori măcar cu aceste precizări:

- elevii nu sunt doar nişte receptori pasivi ai cunoştinţelor, nici doar tocilari şi emiţători mecanici, care trebuie să reproducă docili cele predate, ci sunt *factori esenţiali ai educaţiei*, *parteneri de dialog, suflete capabile să gândească şi să creeze*;
- până la o anumită vârstă nu li se poate cere decât o responsabilitate parţială pentru conştientizarea importanţei orei de religie. De cele mai multe ori, receptivitatea sau nereceptivitatea lor reflectă mediul religios sau nereligios de acasă, copiii fiind, astfel, o oglindă a familiei din care provin. Profesorul de religie trebuie să realizeze, astfel, mai mult decât oricare dintre profesori, că, în general, copiii sunt curaţi la suflet şi că unele însuşiri negative nu sunt proprii fiinţei lor, ci amprentele mediului negativ de acasă. Bine a spus Simion Mehedinţi că *nu există copil rău, ci numai copil în care nu ai descoperit încă partea cea bună*[12];
- elevii trebuie socotiţi prieteni, demni de cel mai înalt respect, nu subalterni obligaţi să suporte orice cuvânt, capriciu, sau atitudine;
- la rândul lor, elevii trebuie să fie receptivi, ascultători faţă de profesori, ca faţă de proprii părinţi, îmbrăcaţi decent, cuviincioşi în vorbire şi atitudini, demni în exprimarea eventualelor nemulţumiri. Nu să vorbească necontrolat, ca "din turmă", sabotând ora, refuzând învăţătura şi nelăsând nici pe alţii să înveţe. Parabola Semănătorului se aplică şi aici: nu-i întotdeauna vina celui care seamănă, că recolta va fi slabă (sau nu va fi deloc!), dacă pământul este pietros sau plini de spini...
- elevul trebuie să conştientizeze (nu înaintea profesorului, desigur, dar o dată cu el) că orice învăţătură bună are menirea să-l ridice, să-l înalţe spre demnitatea de om deplin, să ajungă la "starea bărbatului desăvârşit", potrivit dezideratului suprem exprimat de Sfântul Apostol Pavel (Ef., 4, 13). Căci însuşi cuvântul "elev", intrat în vocabularul nostru prin filieră franceză (élève = elev, élever = a ridica), provine din latinescul "elevare", care înseamnă *a ridica de la pământ, a înălţa dintr-o stare*.. [13]. Altfel spus, învăţătura, mai ales cea creştină, are menirea de a-l ridica pe copil din starea biologică, vegetativă, la demnitatea omului chemat spre desăvârşire.

Elevii sunt datori, în concluzie, să răspundă cu respect, bună purtare, recunoştinţă şi conştiinciozitate, mâinii întinse din partea educatorului, ofertă a dragostei şi responsabilităţii, pentru plinirea lui ca om, nu mai puţin pentru prezentul şi viitorul neamului din care fac parte[14].

---

[11] Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 98
[12] Vasile PÂRVAN, *Scrieri*, Ed. Ştiinţifică şi enciclopedică, Bucureşti, 1981, p. 154.
[13] Gheorghe GUŢU, *Dicţionar latin român*, p. 460.
[14] Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, pp. 104-105.

În loc de concluzii la sfârşitul acestui studiu mărturisim convingerea că reuşita educaţiei religioase a copilului constă în conlucrarea armonioasă a tuturor factorilor umani, descrişi mai sus, cu Factorul Suprem, Dumnezeu. Copilul se va dezvolta normal şi va deveni un caracter creştin, dacă îl va întâlni cu adevărat pe Dumnezeu, nu numai în Biserică, ci şi în familie şi în şcoală. Mai adânc, copilul Îl va descoperi pe Dumnezeu în tainiţele lui sufleteşti, dacă Îl va simţi prezent mai întâi în inimile educatorilor săi: părinţi, preoţi, profesori de religie ş. a. Crescut şi maturizat cu această descoperire, va depinde apoi numai de voinţa proprie pentru a-şi păstra curat caracterul moral-creştin, la zidirea căruia educatorii conştiincioşi au ostenit cu migală şi dăruire[15].

BIBLIOGRAFIE

1) BONTAŞ Ioan, Pedagogie, Editura "All", Bucureşti;
2) GORDON, Pr., Vasile, Introducere în Catehetica Ortodoxă, Ed. Sophia, București, 2004;
3) GUŢU Gheorghe, Dicţionar latin român, Ed. Ştiinţifică şi Enciclopedică, Bucureşti, 1983;
4) NARLY Constantin, Pedagogie Generală, Editura Didactică şi Pedagogică, Ediţia a II-a, Bucureşti, 1996;
5) PÂRVAN Vasile , Scrieri, Ed. Științifică și enciclopedică Bucureşti, 1981;

[15] Pr. Vasile GORDON, *Introducere în Catehetica Ortodoxă*, p. 105.

„Împreună pentru succesul școlar – Școală și familieîn dialog”, Parteneriat județean

Berendei Diana Gabriela, Școala Gimnazială „Alexandru Macedonski” Craiova
Stănciugelu Daniel Mihai, Liceul Tehnologic de Transporturi Auto Craiova

I. Părțile implicate:

- **Inspectoratul Școlar Județean Dolj**
- **Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului Dolj**
- **Centre Județene de Resurse și Asistență Educațională (CJRAE)**
- **Unități de învățământ preuniversitar din județ**
- **Asociații de părinți, ONG-uri cu activitate educațională și socială**
- **Autorități locale și instituții conexe (Poliția, Primăriile, Direcțiile de Sănătate Publică)**

II. Context și justificare:

Colaborarea eficientă dintre școală și familie este esențială pentru prevenirea abandonului școlar, pentru susținerea motivației elevilor și pentru îmbunătățirea rezultatelor școlare. Într-un context socio-educațional în continuă schimbare, se impune dezvoltarea unui parteneriat consolidat la nivel județean care să susțină acest demers prin acțiuni coerente, resurse integrate și o viziune comună.

III. Scopul parteneriatului:

Creșterea succesului școlar al elevilor din județ prin dezvoltarea unei relații de colaborare reală și continuă între școală și familie, cu sprijinul comunității locale.

IV. Obiective:

1. Promovarea unei culturi a colaborării între cadrele didactice și părinți;
2. Creșterea implicării părinților în viața școlară a elevilor;
3. Formarea cadrelor didactice și părinților în domeniul comunicării și al susținerii emoționale a elevilor;

4. Identificarea timpurie a riscurilor de abandon sau eșec școlar și intervenția integrată;
5. Promovarea unui climat educațional pozitiv, centrat pe nevoile copilului.

V. Activități propuse:

Activitate	**Responsabili**	**Perioada**	**Resurse/Parteneri**
Campanii de informare pentru părinți privind importanța implicării în educație	ISJ, școli, ONG-uri	septembrie - octombrie	CJRAE, DGASPC
Ateliere de formare pentru cadre didactice și părinți pe tema comunicării eficiente	ISJ, CJRAE	octombrie - decembrie	Formatori, psihologi
Întâlniri lunare școală-familie-comunitate	Unități de învățământ	lunar	Autorități locale
Identificarea cazurilor vulnerabile și sprijin individualizat	CJRAE, DGASPC, școli	continuu	Asistenți sociali, consilieri
Organizarea de evenimente comune: „Ziua Părinților în Școală”, „Târgul resurselor educaționale pentru familie”	Școli, ONG-uri	mai - iunie	ISJ, comunitate locală

VI. Durata parteneriatului:

Parteneriatul este valabil pentru perioada **septembrie 2025 – iunie 2027**, cu posibilitatea de prelungire prin acordul părților.

VII. Modalități de evaluare:

- Rapoarte anuale privind implicarea părinților și impactul asupra progresului școlar;
- Chestionare de feedback pentru părinți și profesori;
- Analiza statistică a participării și rezultatelor școlare înainte și după implementare;
- Întâlniri de monitorizare între parteneri.

VIII. Concluzii:

Un parteneriat consolidat între școală și familie, susținut la nivel județean, poate contribui semnificativ la reducerea eșecului școlar și la construirea unui mediu educațional incluziv, empatic și eficient. Este nevoie de angajament, colaborare reală și adaptabilitate la nevoile fiecărei comunități educaționale.

X. Bibliografie:

1. Iucu, R. (2020). *Educația în contextul societății cunoașterii*. Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2017). *Familia și educația: perspective contemporane*. Editura Polirom.
3. Ministerul Educației (2022). *Strategia Națională pentru Educație Parentală*.
4. OECD (2021). *Working Together: School-Family Partnerships for Student Success*.
5. UNICEF România (2023). *Implicarea părinților în educația copiilor: Ghid practic pentru școli*.

Şcoală, familie, comunitate-factori importanţi în reuşita şcolară

Prof. Bianu Luminița

Școala Profesională ”Costache Grigore Șuțu”

Este un fapt cert că sunt din ce în ce mai mulţi părinţi care plasează problemele legate de buna educaţie a copiilor printre cele mai importante preocupări ale lor. Sunt părinţi care ştiu că visurile lor frumoase privitoare la viitorul copiilor nu se înfăptuiesc de la sine. Printre ei sunt părinţi care ţin o strânsă şi permanentă legătură cu şcoala. Ei se străduiesc, îndrumaţi de cadrele didactice, să creeze în mediul familial o ambianţă prielnică unei dezvoltări sănătoase a copilului. În felul acesta, influenţa favorabilă exercitată de şcoală asupra elevului continuă şi acasă. Şcoala oferă acestor părinţi prin intermediul învăţătorilor, diriginţilor, psihologului, sfaturi preţioase privitor la modul în care trebuie să rezolve probleme educative specifice vârstei. Realizarea acestui ideal nu poate fi concepută fără o legătură strânsă între cei trei piloni, care stau la baza educaţiei permanente, de calitate. Aceşti piloni sunt: şcoala, familia, comunitatea -trei surse principale pentru dezvoltarea şi educarea personalităţii umane.

În dezvoltarea armonioasă a copilului rolul- cheie îl are familia. Există, însă şi alt tip de părinţi care consideră că nu în toate cazurile este necesară menţinerea unei legături permanente cu şcoala. Este o abordare incorectă. Ajutorul calificat al cadrelor didactice este de neînlocuit, fiindcă ei sunt cei a căror profesie este tocmai de educator. De aceea, menirea şcolii este de a găsi cât mai multe şi eficiente forme de colaborare, de atragere a părinţilor într-un dialog eficace spre formarea elevului.

Dirigintii, învăţătorii sunt direct interesaţi de realizarea unei colaborări fructuoase cu părinţii, în urmărirea trăsăturilor caracteristice stilurilor educative ale familiei, în surprinderea condiţiilor de viaţă ale copiilor, în măsurarea interesului părinţilor faţă de educaţia propriului copil. Cu ocazia întâlnirilor ocazionale sau organizate cu părinţii, trebuie clarificat că şcoala nu doreşte să diminueze răspunderea părintească, şi nici nu poate să preia sarcinile specifice familiei, dar poate oferi ajutor, sprijin în depăşirea problemelor familiale, în realizarea comunicării cu cadrele didactice, cu alţi părinţi sau alte organizaţii educative. Este drept, că şcoala are un rol deosebit în viaţa copilului, mai ales a şcolarului, că pe zi ce trece, durata efectivă a vieţii de familie scade, de aceea şcoala are sarcina de a oferi activităţi, programe de petrecere a timpului liber, venind astfel în sprijinul familiilor. Organizarea calitativă a acestora duce la realizarea sarcinilor educative, prin programe şcolare şi extraşcolare centrate pe copil. Problema relaţiilor dintre cadrul didactic şi părinţi, este una dintre cele mai stringente, drept pentru care „managerul” şcolar trebuie să-şi orienteze atenţia spre problemele ce se pot ivi.

Atunci când elevii, părinţii, comunitatea devin şi se consideră parteneri în educaţie, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct.

O serie de programe au încercat să promoveze o participare mai activă a părinţilor la activităţile şcolii şi au propus diferite forme de activităţi de colaborare. Anumite practici au drept obiectiv ameliorarea relaţiilor dintre familie şi şcoală: în cadrul acestor programe, părinţii contribuie la elaborarea şi realizarea unor activităţi care stimulează schimbul de informaţii şi care favorizează relaţiile interpersonale armonioase. În cadrul programelor vizând sprijinul şcolar, părinţii sunt invitaţi să se implice în conceperea şi susţinerea unor proiecte şcolare. Poate fi vorba despre strângerea de fonduri, de asistenţă directă (zugrăvire, donaţie de haine, reparaţii etc.), de însoţirea elevilor cu ocazia excursiilor, de conferinţe, despre predarea unei arte sau despre o activitate distractivă, despre organizarea de evenimente sociale sau culturale. Anumite proiecte vizează educaţia părinţilor. Aceştia sunt invitaţi să participe la sesiuni de formare menite să-i ajute să-şi dezvolte abilităţile parentale sau să-şi îmbunătăţească cunoştinţele: ateliere de formare pe anumite teme, cursuri de formare continuă, acces la material de formare (cărţi, casete video, broşuri). O serie de studii realizate în ultimii zece ani au adus precizări faţă de acest subiect şi au demonstrat că părinţiii şi cadrele didactice consideră că o colaborare între ei ar putea ameliora randamentul şcolar şi conduita elevilor în clasă. În ceea ce priveşte activităţile care pot fi propuse părinţilor, acestea trebuie să fie multiple, variate şi să corespundă nevoilor şi posibilităţilor lor.

Numai printr-o colaborare strânsă, susţinută, familia şi şcoala pot pune în aplicare procesul de educare a copilului, că numai aşa se pot forma copii calmi, într-o viaţă zbuciumată, copii fericiţi, într-o societate în permanentă schimbare.

Bibliografie:

1. Băran-Pescaru, A., ,,Parteneriat în educaţie", Bucureşti, Editura Aramis Print, 2004.

2. Dolean, I., Dacian, D.-,,Meseria de părinte", 2002, Aramis, Bucureşti

3. M. Jigau - "Factorii reusitei scolare", Ed. GRAFOART, Bucuresti, 1998;

4. Popescu, M., „Implicarea comunităţii în procesul de educaţie”, Centrul Educaţia 2000+, Corint, Bucureşti, 2000.

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie în sprijinul performanței școlare

Prof.ed.timpurie Bocșa Gheoghița Elena

GPN NR 2 UNIREA jud Alba

Introducere

Performanța școlară a elevilor este rezultatul unui proces complex în care intervin multiple variabile: capacitățile individuale, motivația, mediul educațional și, nu în ultimul rând, calitatea relației dintre școală și familie. Un parteneriat autentic între familie și școală are rolul de a susține dezvoltarea armonioasă a copilului, facilitând învățarea, integrarea socială și succesul academic.

În prezent, provocările educaționale și sociale impun o colaborare mai strânsă între cadrele didactice și părinți, în scopul de a crea un mediu de sprijin coerent și constant. În acest context, prezentul referat își propune să analizeze importanța parteneriatului educațional școală-familie și modalitățile prin care acesta poate contribui la îmbunătățirea performanței școlare.

1. Fundamentul teoretic al parteneriatului educațional școală-familie

1.1 Definirea parteneriatului educațional

Parteneriatul educațional reprezintă colaborarea activă, constantă și responsabilă dintre școală și familie, bazată pe respect reciproc, comunicare deschisă și implicare în procesul educațional. Scopul acestui parteneriat este de a sprijini dezvoltarea intelectuală, emoțională și socială a elevului.

1.2 Rolul familiei în educația copilului

Familia este prima instituție de socializare a copilului și are un rol esențial în formarea valorilor, a motivației pentru învățare și a comportamentului general. Studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați activ în educația lor:

- au rezultate școlare mai bune;
- prezintă o atitudine pozitivă față de școală;
- dezvoltă o mai bună stimă de sine;
- sunt mai disciplinați și mai responsabili.

1.3 Rolul școlii în parteneriat

Școala are responsabilitatea de a inița și menține relații constructive cu familia. Cadrele didactice trebuie să adopte o atitudine deschisă, empatică și colaborativă, încurajând participarea părinților la activitățile educative și la luarea deciziilor care privesc elevul.

2. Modalități de dezvoltare a parteneriatului educațional

2.1 Comunicarea eficientă

- Organizarea de întâlniri periodice (ședințe, consilieri individuale);
- Utilizarea tehnologiei (email, platforme educaționale, grupuri online);
- Jurnale de comunicare între școală și familie.

2.2 Implicarea părinților în activitățile școlare

- Participarea la activități extracurriculare (excursii, concursuri, proiecte);
- Invitarea părinților la ateliere educative;
- Formarea de comitete de părinți care să sprijine școala.

2.3 Sprijinirea procesului de învățare acasă

- Ghidarea părinților în susținerea temelor;
- Oferirea de resurse educaționale pentru acasă;

- Discuții despre progresul copilului și dificultățile întâmpinate.

3. Impactul parteneriatului educațional asupra performanței școlare

3.1 Studii și cercetări relevante

- Conform cercetărilor realizate de Institutul pentru Politici Educaționale, implicarea părinților este unul dintre cei mai importanți factori în reducerea abandonului școlar și creșterea performanțelor academice.
- Studiul realizat de Epstein (1995) subliniază șase tipuri de implicare parentală care au un impact pozitiv asupra rezultatelor elevilor: îngrijire, comunicare, voluntariat, învățare acasă, luarea deciziilor și colaborare cu comunitatea.

3.2 Exemple de bune practici

- **Programul „Școala Altfel”**: o oportunitate excelentă de implicare a părinților în viața școlii.
- **„Ziua porților deschise”**: implicarea directă a familiei în cunoașterea mediului școlar.
- **Proiecte de mentorat părinte-elev**: părinții devin modele educaționale pentru propriii copii și pentru colegii acestora.

4. Obstacole în realizarea parteneriatului și posibile soluții

4.1 Obstacole:

- Lipsa timpului sau a interesului din partea părinților;

- Bariere culturale sau lingvistice;
- Lipsa de formare a cadrelor didactice în comunicarea cu familia.

4.2 Soluții:

- Flexibilizarea programului întâlnirilor cu părinții;
- Formarea profesorilor în domeniul comunicării eficiente;
- Crearea unui climat de încredere și deschidere reciprocă.

Concluzii

Parteneriatul educațional școală-familie este un pilon esențial pentru reușita școlară a elevilor. O colaborare sinceră, constantă și echilibrată între părinți și cadrele didactice contribuie semnificativ la dezvoltarea unui climat educațional pozitiv, care favorizează performanța și reduce riscul de eșec școlar.

Pentru a construi un astfel de parteneriat este nevoie de voință, implicare și o viziune comună: binele elevului. Prin comunicare, respect și colaborare, familia și școala pot deveni o echipă solidă în sprijinul succesului fiecărui copil

Bibliografie

1. Institutul pentru Științele Educației. (2020). *Ghidul parteneriatului educațional școală-familie*.
2. Răducu, L. (2018). *Psihologia educației și colaborarea cu familia*. Editura Didactică și Pedagogică.

Familia - școala – parteneri în educație

Prof. înv.primar Boioc Lavinia

Școala Gimnazială Broșteni Aninoasa

Rezumat

Articolul de față explorează relația de parteneriat dintre familie și școală în procesul educațional al elevului. Se evidențiază rolul esențial al colaborării între cei doi factori principali în formarea caracterului, personalității și reușitei școlare a copilului. Prin implicarea părinților în activitățile educaționale, se obțin rezultate mai bune, atât în plan cognitiv, cât și comportamental.

Cuvinte-cheie : **educație, familie, școală, parteneriat, colaborare, copil**

Introducere

Educația reprezintă un proces complex care are ca scop formarea integrală a individului. Acest proces nu se desfășoară în mod izolat, ci presupune implicarea activă a mai multor factori sociali, dintre care cei mai importanți sunt familia și școala. Colaborarea între acești doi poli ai educației determină succesul elevului, conturându-i parcursul personal și profesional. Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, nevoia de cooperare devine din ce în ce mai evidentă. Familia și școala trebuie să-și unească eforturile pentru a sprijini copilul în procesul său de dezvoltare.

Familia – prima sursă de educație

Familia este primul mediu în care copilul învață comportamente, norme și valori. În cadrul acesteia, el dobândește primele modele de conduită și primele experiențe sociale. Atitudinea părinților față de învățare, sprijinul emoțional și implicarea activă în activitățile educative influențează în mod direct motivația și performanțele școlare ale elevului. O familie implicată va colabora constant cu profesorii, va supraveghea temele, va participa la activitățile școlare și va sprijini dezvoltarea psiho-emoțională a copilului.

Școala – spațiul formal al învățării

Școala are rolul de a continua și de a dezvolta educația inițiată în familie, oferind cadrul organizat al instruirii și formării intelectuale. Profesorii nu doar transmit informații, ci și modelează comportamente, dezvoltă gândirea critică și stimulează creativitatea. Succesul acestui proces depinde în mare măsură de sprijinul și colaborarea părinților. În lipsa unei relații de susținere între școală și familie, elevul riscă să se simtă neînțeles, să manifeste comportamente dezadaptative sau chiar să abandoneze școala.

Parteneriatul familie-școală

Un parteneriat autentic presupune comunicare eficientă, încredere reciprocă și obiective comune. Colaborarea constantă între părinți și cadrele didactice contribuie la prevenirea comportamentelor problematice, la îmbunătățirea climatului școlar și la creșterea stimei de sine a elevului. Exemple de forme concrete de parteneriat includ: ședințele cu părinții, activitățile extrașcolare comune, implicarea în proiecte educaționale, voluntariatul și consilierea părinților. Un cadru didactic care cultivă relații sănătoase cu părinții reușește să creeze un mediu educativ stabil și predictibil pentru elevi.

Beneficiile colaborării

Studiile arată că elevii ale căror familii sunt implicate activ în educație obțin rezultate mai bune la învățătură, au o atitudine pozitivă față de școală și prezintă o mai mare responsabilitate în ceea ce privește propria formare. În plus, părinții își dezvoltă o mai bună înțelegere a nevoilor copiilor, iar profesorii se simt sprijiniți în demersul lor educativ. Colaborarea contribuie și la prevenirea abandonului școlar, la identificarea timpurie a dificultăților de învățare și la elaborarea unor planuri personalizate de intervenție.

Concluzii:

Familia și școala sunt parteneri indispensabili în educația copilului. O colaborare eficientă între aceștia asigură un mediu propice dezvoltării armonioase, succesului școlar și integrării sociale. Investiția în construirea și consolidarea acestei relații este esențială pentru viitorul fiecărui elev și

pentru progresul societății în ansamblu. Este imperios necesar ca politicile educaționale să susțină acest parteneriat prin programe dedicate, formare continuă și dialog constant.

Bibliografie

- Cucoș, C. Psihopedagogie. Iași: Editura Polirom. (2006)

- Jinga, I., & Istrate . Manual de pedagogie. București: Editura All. (2008)

- Nicola, I. Tratat de pedagogie. București: Editura Didactică și Pedagogică. (2000)

Parteneriatul școală-familie: un vector strategic pentru optimizarea performanței academice a elevilor

Prof. Bondei Ionica, Colegiul Național Pedagogic „D.P. Perpessicius”

Performanța academică a elevilor este o oglindă a complexității mediului educațional și a interacțiunilor multiple care îl definesc. Dintre acestea, parteneriatul educațional dintre școală și familie se impune ca un element fundamental, având capacitatea de a influența decisiv traiectoria academică și dezvoltarea holistică a fiecărui elev. Acest referat explorează perspectivele, rolul și strategiile de consolidare a acestei colaborări esențiale, argumentând că o sinergie bine orchestrată între cei doi piloni ai educației copilului este un vector strategic pentru atingerea și susținerea excelenței academice.

1. Fundamentele parteneriatului: de la coexistență la coerență educațională

Concepția modernă asupra educației depășește viziunea școlii ca singura instituție responsabilă de formarea elevului. Perspectiva sistemică subliniază că dezvoltarea copilului are loc într-o rețea complexă de microsisteme interconectate, dintre care familia și școala sunt cele

mai influente. Familia, ca mediu primar, cultivă primele valori, atitudini și deprinderi, în timp ce școala le structurează și le validează într-un cadru formal.

Un parteneriat eficient între școală și familie nu implică doar o simplă coexistență sau interacțiuni sporadice, ci o coerență educațională profundă. Aceasta înseamnă alinierea așteptărilor, a metodelor de sprijin și a mesajelor transmise elevului. Când există o lipsă de comunicare sau o disonanță între aceste două sfere, elevul poate naviga într-un spațiu incert, cu consecințe negative asupra motivației și, implicit, a performanței. Studiile au demonstrat în mod repetat că implicarea parentală activă – definită prin participarea la activitățile școlare, comunicarea cu profesorii, sprijinul pentru teme și crearea unui mediu propice învățării acasă – este direct proporțională cu rezultate academice superioare, o frecvență îmbunătățită și o atitudine mai pozitivă față de școală. Astfel, parteneriatul devine un mecanism esențial pentru a asigura un parcurs educațional stabil și productiv.

2. Dimensiunile impactului parteneriatului asupra performanței academice

Influența parteneriatului școală-familie asupra performanței academice se manifestă prin diverse canale:

a) consolidarea suportului academic: un parteneriat solid permite o monitorizare continuă și coordonată a progresului elevului. Profesorii, având acces la informații relevante despre contextul familial și stilul de învățare al elevului, pot personaliza abordările didactice. Părinții, la rândul lor, fiind informați despre curriculum și așteptările școlare, pot oferi un sprijin țintit acasă, fie prin asistență la teme, fie prin crearea unui program de studiu eficient. Această complementaritate a sprijinului conduce la o mai bună înțelegere a materiei și la rezultate academice îmbunătățite.

b) creșterea motivației și a angajamentului elevului: când elevii percep că părinții și profesorii lucrează împreună pentru binele lor educațional, ei dezvoltă un sentiment de valoare și apartenență. Această percepție amplifică motivația intrinsecă pentru învățare și angajamentul față de școală. Un elev care se simte susținut pe ambele fronturi este mai probabil să depună efort, să persevereze în fața dificultăților și să își asume responsabilitatea pentru propriul proces de învățare.

c) dezvoltarea abilităților de autoreglare și a atitudinilor pozitive: colaborarea școală-familie contribuie la formarea unor deprinderi esențiale pentru succesul academic. Părinții pot consolida acasă comportamentele învățate la școală (ex: punctualitate, organizare, disciplină), iar profesorii pot oferi feedback care să îi ajute pe părinți să încurajeze autoreglarea. Această coerență în așteptări

și consecințe conduce la dezvoltarea unei atitudini proactive față de învățare și la gestionarea eficientă a provocărilor.

d) identificarea și intervenția timpurie în caz de dificultăți: un parteneriat deschis facilitează identificarea rapidă a oricăror probleme care ar putea afecta performanța școlară, fie ele dificultăți de învățare, probleme socio-emoționale sau comportamentale. O comunicare eficientă permite o intervenție precoce și coordonată, prevenind agravarea situațiilor și asigurând că elevul primește sprijinul necesar într-un stadiu incipient. Aceasta este crucială pentru prevenirea decalajelor academice și a abandonului școlar.

3. Strategii operaționale pentru consolidarea parteneriatului

Implementarea unui parteneriat eficient necesită o abordare strategică și multidirecțională, centrată pe nevoile elevilor și pe o comunicare proactivă.

3.1. Optimizarea canalelor de comunicare și feedback:

✓ Platforme digitale integrate: implementarea și utilizarea consecventă a platformelor educaționale (ex: Google Classroom) care permit profesorilor să posteze note, teme, anunțuri și să inițieze discuții private cu părinții. Acestea oferă un acces rapid și transparent la informațiile academice ale elevilor.

✓ Comunicare proactivă și personalizată: nu doar informarea despre probleme, ci și recunoașterea progreselor și a punctelor forte. Mesajele regulate (săptămânale sau bilunare) despre activitatea elevului, nu doar la sfârșitul modulului, contribuie la construirea unei relații de încredere. Utilizarea apelurilor telefonice sau a mesajelor scurte pentru situații specifice demonstrează implicare.

✓ Sesiuni de feedback bilaterale: organizarea de întâlniri individuale în care profesorii prezintă un raport detaliat al progresului academic și socio-emoțional, iar părinții pot adresa întrebări, oferi perspective suplimentare despre copil și discuta strategii comune de sprijin. Acestea ar trebui să fie percepute ca oportunități de colaborare, nu doar de informare unilaterală.

3.2. Împuternicirea părinților ca parteneri educaționali:

✓ Ateliere și resurse pentru părinți: organizarea de sesiuni tematice (online sau fizic) dedicate părinților, care să abordeze subiecte precum: strategii de învățare acasă, gestionarea timpului pentru teme, rolul somnului și al alimentației în performanța școlară, siguranța online sau modul

de utilizare a resurselor educaționale digitale. Acestea le oferă părinților instrumente concrete pentru a sprijini învățarea.

✓ Implicarea în proiecte școlare: includerea părinților ca voluntari sau resurse în proiecte didactice (ex: excursii, târguri de știință, prezentări de meserii), valorificând expertiza și resursele comunității. Aceasta contribuie la crearea unui sentiment de proprietate comună asupra educației.

✓ Canale de feedback pentru părinți: implementarea unor mecanisme (sondaje anonime, cutii de sugestii, grupuri de discuții) prin care părinții să își poată exprima opiniile, preocupările și sugestiile privind activitatea școlii și a cadrelor didactice.

3.3. Crearea unui climat de încredere și reciprocitate:

• Respectarea diversității familiale: recunoașterea și respectarea diversității culturale, socio-economice și de structură a familiilor. Abordarea trebuie să fie incluzivă și să evite stereotipurile.

• Atitudine deschisă și empatică: cadrele didactice trebuie să abordeze interacțiunile cu părinții cu empatie, înțelegând presiunile și provocările cu care se confruntă familiile. Accentul trebuie pus pe soluții colaborative, nu pe acuzații.

• Transparentizarea politicilor școlare: explicarea clară a regulamentelor, a criteriilor de evaluare și a așteptărilor academice, pentru a evita neînțelegerile și a construi o bază de încredere solidă.

Concluzie

Parteneriatul școală-familie este o strategie pedagogică indispensabilă în demersul de optimizare a performanței academice a elevilor. Prin implementarea unor strategii proactive și bine definite, axate pe comunicare eficientă, implicare autentică și valorificarea reciprocă a expertizei, școlile pot transforma familiile în aliați puternici. Această colaborare nu doar că asigură un sprijin academic coerent și personalizat, dar contribuie și la dezvoltarea motivației intrinseci, a abilităților de autoreglare și a unui climat educațional pozitiv. În ultimă instanță, un parteneriat școală-familie robust și bine implementat este cheia spre o educație de calitate, capabilă să formeze elevi nu doar performanți, ci și responsabili, adaptabili și pregătiți pentru provocările societății contemporane.

Bibliografie

1) **Oprea, Crenguța Lăcrămioara -** *Strategii didactice interactive,* Editura Didactică și Pedagogică, București, 2012
2) **Păun, Emil -** *Sociopedagogie școlară,* Editura Polirom, București, 2005

Sprijin reciproc între familie și școală - Parteneriat educațional durabil

prof. Bontea Raluca-Maria

Școala Gimnazială „Mihai David” Negrești, Vaslui

Educația este fundamentul dezvoltării personale și profesionale a fiecărui individ. Pentru a asigura o educație de calitate, este nevoie de colaborarea dintre principalii factori implicați: familia și școala. Atât familia, cât și școala au un rol esențial în formarea copilului, iar un parteneriat eficient între acestea determină progresul școlar, echilibrul emoțional și integrarea socială armonioasă.

1. Rolul familiei în educația copilului

Familia este primul mediu educativ în care copilul învață limbajul, normele de conduită, valorile morale și principiile de viață. Sprijinul emoțional oferit de părinți, încurajările zilnice, supravegherea programului de învățare și implicarea directă în viața școlară îi dezvoltă copilului încrederea în sine și motivația pentru studiu.

Părinții contribuie la educația copilului prin:

- Stabilirea unui program zilnic echilibrat
- Supravegherea temelor și a pregătirii continue
- Exemplul personal pozitiv și comportamentul responsabil
- Comunicarea deschisă și empatică cu copilul.

2. Rolul școlii în formarea elevului

Școala este instituția specializată în instruirea academică și dezvoltarea socială a copilului. Profesorii descoperă și valorifică potențialul fiecărui elev, oferind nu doar informații teoretice, ci și formare pentru viață, cultivând responsabilitatea, perseverența, munca în echipă și respectul față de ceilalți.

Școala contribuie la dezvoltarea elevului prin:

- Programe educaționale bine structurate
- Activități extracurriculare formative
- Evaluarea progresului și identificarea nevoilor fiecărui elev
- Sprijin psihopedagogic și consiliere.

3. Importanța parteneriatului familie – școală

Pentru a atinge obiectivele educaționale și pentru a sprijini dezvoltarea armonioasă a copilului, parteneriatul dintre familie și școală este esențial. Implicarea părinților în educația școlară duce la:

- Rezultate școlare mai bune
- Comportament echilibrat și responsabil al elevului
- Scăderea riscului de abandon școlar
- Adaptare socială eficientă și creșterea stimei de sine.

4. Modalități de consolidare a parteneriatului educațional

Pentru ca parteneriatul dintre familie și școală să fie eficient, este necesar ca:

- Părinții să participe activ la ședințele cu părinții și la întâlnirile individuale cu profesorii
- Școala să organizeze activități comune: ateliere, proiecte educative, consiliere parentală
- Comunicarea să fie deschisă, constantă și bazată pe încredere reciprocă
- Părinții să sprijine respectarea regulilor școlare și să colaboreze pentru soluționarea problemelor educative sau disciplinare.

5. Obstacole în colaborarea familie – școală

În practică, pot apărea dificultăți precum: lipsa timpului părinților, dezinteresul, nivelul scăzut de educație al unora dintre părinți, lipsa de încredere în școală sau neimplicarea cadrelor didactice în comunicarea cu familia. Este important ca aceste obstacole să fie depășite prin strategii de motivare, consiliere și implicare comunitară.

Concluzie: Familia și școala au un scop comun: educarea, formarea și pregătirea copilului pentru viață. Colaborarea constantă, bazată pe respect, sprijin reciproc și obiective clare contribuie la o educație de calitate și la construirea unui viitor mai bun pentru fiecare elev. Doar împreună, printr-un parteneriat real, putem forma oameni responsabili, echilibrați și pregătiți să facă față provocărilor societății actuale. „Parteneriat educațional durabil: Sprijin reciproc între familie și școală”

Bibliografie:

- Cucoș, Constantin. Pedagogie. Editura Polirom, Iași, 2014.
- Jinga, Ioan; Istrate, Elena. Manual de pedagogie. Editura All, București, 2008.

- Cerghit, Ioan. Psihopedagogia și metodologia predării. Editura Didactică și Pedagogică, București, 2006.
- Vlasceanu, Lazăr (coord.). Sociologia educației. Editura Polirom, Iași, 2011.
- Ministerul Educației. Strategia Națională pentru Educație Parentală 2018-2025. București, 2018.

Învățarea transdisciplinară și interculturală prin proiecte eTwinning

Budeanu Cristina, Școala Gimnazilă„Mihail Sadoveanu”, Bacău

Suntem cetățenii unei societăți care, în contextul dezvoltării rapide a tehnologiei, pune mare preț pe comunicarea online. Oamenii pot transmite mesaje către un număr mare de persoane folosind rețele de socializare; așa-numiții influenceri își pot promova ideile tot prin intermediul a numeroase platforme online; telefoanele mobile permit comunicarea cu persoanele dragi sau colegii de serviciu în cele mai retrase colțuri ale lumii; informațiile circulă în toate colțurile lumii cu o viteză greu de anticipat; copiii au acces de mici la diferite dispositive precum telefon mobil sau tabletă.

În contextul acestei societății globale, dezvoltate o data cu tehnologia, activitatea didactică a cunoscut schimbări, pe care generațiile trecute nu le-ar fi anticipat. Tehnologia a pătruns în clase, profesorii nu se mai bazează exclusive pe manual sau culegeri în demersul didactic, ci au la dispoziție table interactive, care fac orele mai atractive pentru elevi, resurse deschise, care fac orele mai interesante și captivante pentru elevi, aparate de multiplicare a materialelor, dispozitive care le ușurează munca în general.

În ciuda unor dezavantaje pe care le implică folosirea pe scară larga a tehnologiei în viața cotidiană, precum dependența de ecrane, probleme fiziologice și psihologice generate de această dependență, diminuarea capaciății de concentrare sau interesul scăzut pentru lectură în favoarea unui conținut online indoielnic din punct de vedere calitativ, un demers didactic de succes nu poate să facă abstracție de oportunitățile de învățare și de dezvoltare, pe care le aduce digitalizarea învățământului.

Integrarea în Uniunea Europeană și dezvolatrea platformelor destinate colaborării dintre instituțiile de învățământ, au deschis școlilor din România ușa spre noi oportunități de învățare, dezvoltare, schimb de bune practici, mobilități pentru elevi și profesori. Prin intermediul acestora, elevii și profesorii au posibilitatea de a cunoaște profesioniști ăn domeniul educației , cu care pot comunica și lucra în diferite proiecte, folosind cunoștințele și abilitățile pe care le dobândesc în școală.

Proiectele eTwining reprezină un exemplu concludent în acest sens. Pentru mai multe detalii, vom face referire la proiectul ”Great people of my country” („Oameni importanți din țara mea”). Acesta s-a derulat pe platforma eTwinning, în anul școlar 2023-2024 și este disponibil la adresa: https://school-education.ec.europa.eu/en/etwinning/projects/great-people-my-country-0/twinspace/materials/images?page=6

Ideea proiectului a pornit în Turcia, unde două profesoare, Rahșan Zekyiye Tığlı și Emel Aksan au considerat că metodele tradiționale de predare a limbii engleze, bazate pe studiul regulilor de gramatică, memorare și traduceri nu mai sunt suficiente pentru elevii pe care îi au în fața lor. Acestea și-au dorit să îmbine metodele clasice de predare ale limbii engleze cu metode moderne, adaptate la societatea în care trăim. Scopul principal al proiectului a fost dezvoltarea abilităților de comunicare în limba engleză ale elevilor. Proiectul însă nu s-a mărginit doar la a îmbunătăți capacitatea de a vorbi și scrie într-o limbă străină, ci a mers mai departe. Elevii și-au dezvoltat competențele digitale, deoarece cea mai mare parte a proiectului s-a desfășuat online. De asemenea, el a constituit o oportunitate de comunicare și învățare interculturală, pentru că a inclus membri din mai multe țări. Acesta a implicat patru profesori din țări (Turcia, Polonia, România) și școli diferite (Szkoła Podstawowa nr 53 im. S. Żeromskiegow Katowicach, Bilal Yaşar Secondary School, Yahya Kemal Beyatlı Secondary School și Școala Gimnaziala „Mihail Sadoveanu”, Bacău) și treizeci și cinci de elevi, cu vârste între treisprezece și paisprezece ani, din cele trei țări.

[16]

Fig.1 – Logo propus de elevii români pentru proiect

În fiecare lună elevii au ales o personalitate reprezentativă în țara lor pentru domenii precum literatură, muzică, științ,ă artă, sport, istorie, politică și au prezentat-o partenerilor din celelalte țări. Acest lucru s-a realizat fie prin prezentări Power Point, reviste digitale, filmulețe sau prin întâlniri online. Întâlnirile au durat aproximativ o oră și le-au oferit elevilor posiblitatea de a se cunoaște, de a interacționa unii cu alții, de a pune întrebări și de a se susține reciproc în vederea finalizării proiectului. În felul acesta, ei și-au îmbunătățit nu doar abilitățile de comunicare în limba străină, dar și cultura generală. Limba engleză a fost doar un vehicul de comunicare, ce le-a permis să acumuleze informații din domenii variate. Au aflat despre personalități pe care altfel nu le-ar fi cunoscut și despre contribuția acestora la dezvoltarea culturală și științifică a Europei.

De asemenea, elevii și-au trimis între ei cărți poștale în format clasic, realizând o expoziție în școlile lor cu materialele primate de la colegii lor din țările partenere. Produsul final a constat într-o o galerie a personalităților din cele trei țări participante, care au marcat cursul istoriei (Mihai Eminescu, Ana Aslan, George Enescu, Nadia Comăneci, Nicolae Grigorescu, Ștefan cel Mare, Adam Mickiewicz, Arda Guler, Rahşan Zekiye Tığlı, Jan Matjeko). Orele de limba engleză s-au transformat într-o activitate interactivă, cu o finalitate clar definită: aceea de a transmite și recepta informații despre propria cultură și despre cultura celorlalți, a unor persoane reale, cu vârste și interese similare lor.

[16] https://school-education.ec.europa.eu/en/etwinning/projects/great-people-my-country-0/twinspace

[17]

Fig.2 – Schimbul de cărți poștale

[18]

[17] https://school-education.ec.europa.eu/en/etwinning/projects/great-people-my-country-0/twinspace
[18] Idem 2

Fig 3-Schimbul de cărți poștale

La finalul proiectului s-a aplicat un chestionar în vederea oferirii feedback-ului. În urma colectării răspunsurilor, 90,9% dintre elevi au fost de accord că abilitățile lor de comunicare în limba engleză s-a îmbunătățit, 87 % dintre ei au fost de accord că și-au îmbunătățit cultura general, iar 97% dintre elevi și-au exprimat dorința de a fi implicați în continuare în astfel de proiecte.

”Hello everyone,

During a year, we have managed so many different tasks together and it was fun. So happy to know all of you. I'm so happy to know that there are so many colleagues like me trying to do the best for their students. Hope you'll have a great summer vacation. See you soon :)” – Emel Aksan, teacher[19]

”Thanks for everything

I chose the project because of my interest in history and its suitability for my students. My dear team, I think I am lucky to work with you. My experience increased with you and the knowledge level of my students increased. I hope we can work together again in the future. I wish you success” – Rahşan[20]

În ciuda dezavantajelor, menționate la începutul lucrării cu privire la folosirea noilor tehnologii în procesul educational, este evident că mediul online permite colaborări, la care profesorii din generațiile trecute nu s-ar fi așteptat. Aceste colaborări permit profesorilor să facă educație dincolo de limitele spațiale ale școlii. Prin urmare, aceste resurse nu te trebuie neglijate, ci dimpotrivă implicate în demersul didactic. Un echilibru între metodele clasice și cele moderne de predare și învățare constituie factorul major, care asigură succesul procesului educațional.

Bibliografie:

[19] https://school-education.ec.europa.eu/en/etwinning/projects/great-people-my-country-0/twinspace
[20] https://school-education.ec.europa.eu/en/etwinning/projects/great-people-my-country-0/twinspace

https://etwinning.ro/

https://school-education.ec.europa.eu/en/etwinning

https://e-twinning.utm.md/despre-etwinning/

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală–familie în sprijinul performanței școlare a elevului la disciplina Matematică

Prof. Bulai Violeta Cătălina, Prof. Corjos Mirela Tatiana- Școala Gimnazială Nr. 25, Galați

Matematica, ca disciplină fundamentală în formarea competențelor cognitive ale elevilor, este adesea percepută ca fiind dificilă și abstractă, în special în ciclul gimnazial. În școala urbană, unde ritmul de viață este accelerat, iar competiția educațională este mai intensă, elevii resimt adesea o presiune ridicată în legătură cu performanța la această materie. Proiectul prezentat mai jos a fost conceput și implementat parțial într-o școală gimnazială urbană cu rezultate bune, dar cu nevoi clare de îmbunătățire a implicării părinților în sprijinul învățării, având ca obiectiv principal crearea unui cadru structurat de colaborare între școală și familie pentru susținerea performanței școlare la matematică, prin activități interactive, comunicare constantă și implicarea părinților în procesul educațional. Prin proiectul prezentat, ne-am propus crearea unor contexte reale de cooperare între părinți și profesori, axate pe înțelegerea nevoilor elevului și sprijinirea învățării prin metode moderne, atractive și eficiente.

Activități:

1. Chestionar de analiză inițială a nevoilor

Se va aplica un chestionar părinților pentru a identifica percepțiile asupra dificultăților întâmpinate de elevi la matematică, gradul de implicare în sprijinul oferit acasă și nivelul de disponibilitate pentru activități de colaborare cu școala. Rezultatele vor fundamenta tipologia activităților viitoare.

2. Cum să-ți sprijini copilul la matematică fără stres și fără ceartă?

Aceasta activitate constă într-o întâlnire dedicată părinților care vor să-și ajute copiii la matematică fără să transforme temele într-un câmp de luptă. Se va discuta despre cele mai comune greșeli care duc la frustrare și certuri, dar și despre metode simple prin care aceștia pot face ca învățarea să fie mai plăcută și eficientă, cum să gestioneze refuzurile și cum să fie un sprijin real pentru copilul său – chiar și atunci când lucrurile par să nu meargă, totul într-un cadru relaxat, cu exemple concrete și idei ușor de aplicat acasă.

3. Ateliere de tip „Învățăm împreună”

Atelierele vor reuni elevi, părinți și cadre didactice în activități practice de rezolvare de probleme, jocuri logice și exerciții aplicative. Se urmărește dezvoltarea gândirii critice, colaborării și motivării prin activități informale. Părinții vor înțelege astfel mai bine nivelul real de învățare al copilului și metodele de sprijin eficiente.

4. Clubul de rezolvare: părinți și profesori în sprijinul elevului

Această activitate presupune organizarea unui club lunar, desfășurat după programul școlar, în care elevii cu dificultăți sau care doresc pregătire suplimentară lucrează pe grupe alături de profesorul de matematică și, ocazional, de părinți voluntari. Activitățile se concentrează pe: identificarea greșelilor frecvente în rezolvarea exercițiilor, aplicarea de strategii de rezolvare, lucrul pe itemi similari celor de la Evaluarea Națională și dezvoltarea metodelor de învățare independentă. Părinții observă procesul de învățare și primesc ghidaj pentru a susține eficient copilul acasă.

Concluzii

Proiectul urmărește crearea unui cadru funcțional și coerent de colaborare între școală și familie, cu impact direct asupra performanței școlare a elevilor la disciplina matematică. Prin activitățile propuse, se favorizează un climat educațional pozitiv, implicarea activă a părinților și dezvoltarea motivației pentru învățare.

Bibliografie

- Iucu, R. B.- Managementul clasei de elevi, București, Editura Polirom, 2001
- Cucoș, C.- Pedagogie, Iași, Editura Polirom, 2006
- Cerghit, I.- Metode de învățământ, București, Editura Didactică și Pedagogică, 2008
- Radu, I. T.- Evaluarea în procesul didactic. București: Editura Didactică și Pedagogică, 2000
- Stan, E. - Familia și educația – abordări moderne. Timișoara: Editura de Vest, 2014

Ziua numărului PI-Ziua Internațională a Matematicii
Matematica în dialog cu alte științe

Prof. Bulai Violeta Cătălina, Prof. Corjos Mirela Tatiana- Școala Gimnazială Nr. 25, Galați

Ziua Internațională a Matematicii este sărbătorită anual pe 14 martie, dată care corespunde cu celebra „Zi a numărului Pi" – 3.14 în formatul american al scrierii datelor. Inițial cunoscută ca „Ziua Pi" și celebrată pentru prima dată în 1988, această zi a fost oficializată de UNESCO în 2019 ca Ziua Internațională a Matematicii, pentru a sublinia importanța globală a acestei științe fundamentale.

În școala noastră, această zi a devenit, începând cu anul 2024, un prilej constant de organizare a unui **proiect local educativ** dedicat matematicii. Activitățile desfășurate au avut un caracter non-formal și creativ, având ca scop apropierea elevilor de lumea matematicii prin metode atractive și interdisciplinare. Proiectul a inclus teme precum Matematică și artă, Matematică și muzică, Matematică și reciclare, dar și activități dedicate în mod special numărului Pi.

Prin activitățile desfășurate cu ocazia Zilei lui Pi, ne-am propus să aducem în prim-plan rolul esențial pe care matematica îl joacă în viața noastră de zi cu zi, dar și în buna funcționare a societății moderne. Am urmărit să evidențiem cum conceptele matematice stau la baza unor domenii fundamentale, precum sănătatea, transportul, economia sau tehnologia, și cum, adesea, ele funcționează în mod invizibil, dar indispensabil. În același timp, proiectul a fost o ocazie de a încuraja colaborarea între elevi și de a cultiva spiritul de echipă, prin activități interactive și lucrări realizate împreună. Am pus accent pe exprimarea creativității, oferindu-le elevilor oportunitatea de a explora matematica din perspective inedite – prin artă, muzică sau materiale reciclabile – scoțând-o astfel din rigiditatea orei tradiționale de curs.

Un obiectiv central a fost aprofundarea cunoștințelor legate de numărul Pi și descoperirea modului în care acest simbol matematic devine un punct de pornire pentru explorare, curiozitate și învățare activă. Am dorit să arătăm că matematica nu este doar un set de reguli abstracte, ci o știință vie, fascinantă, care merită să fie înțeleasă, experimentată și chiar celebrată.

Rezultatele proiectului local:

- Realizarea unui video cu imagini din timpul activităților;
- Crearea unui Padlet interactiv;
- Organizarea de expoziții cu postere și lucrări ale elevilor;
- Acordarea de diplome pentru implicare și creativitate.

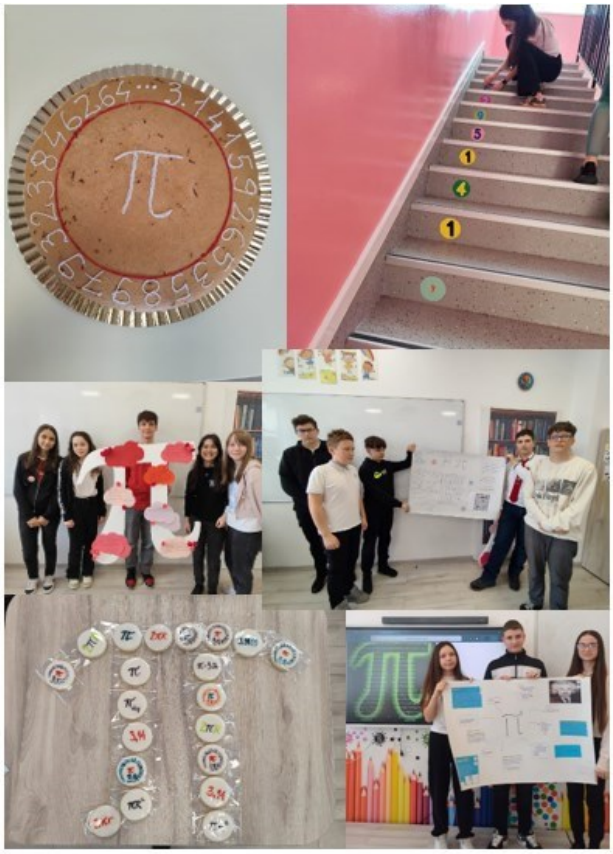

Evaluarea activității:

- Implicarea unui număr mare de elevi și cadre didactice;
- Reacții pozitive din partea elevilor, profesorilor și părinților;
- Promovarea activității în mediul online, inclusiv prin reacțiile și like-urile de pe pagina de Facebook a școlii;
- Întocmirea unui raport final de proiect.

Promovare și diseminare: Rezultatele proiectului au fost promovate atât local, prin postări pe site-ul și pagina de Facebook a școlii, cât și internațional, prin înregistrarea activității pe harta oficială a Zilei Internaționale a Matematicii (*The International Day of Mathematics (IDM)*).

Astfel, acest proiect local devine mai mult decât o simplă marcarea a unei zile internaționale – el se transformă într-un cadru concret și valoros prin care matematica este adusă mai aproape de elevi, nu doar ca disciplină școlară, ci ca instrument util, creativ și prezent în viața de zi cu zi. Prin activități atractive și adaptate nivelului lor de înțelegere, elevii descoperă că matematica poate fi accesibilă și interesantă, iar legătura dintre conceptele teoretice și realitatea cotidiană devine vizibilă și convingătoare. Într-o lume în continuă schimbare, proiectul

oferă o modalitate modernă și relevantă de a le arăta copiilor că matematica nu este doar despre cifre, ci despre gândire logică, soluții, conexiuni și creativitate.

PARTENERIAT ȘCOALĂ – FAMILIE

Prof. Burnete Daniela
Prof. Ilie Florina
Grădinița nr. 251, București

Performanța școlară a elevilor este un obiectiv central al sistemului educațional, iar atingerea acestuia depinde de o multitudine de factori. Dintre aceștia, parteneriatul educațional dintre școală și familie se profilează ca un pilon esențial, capabil să influențeze semnificativ traiectoria academică și dezvoltarea holistică a copiilor. Acest referat explorează importanța, beneficiile și modalitățile de consolidare a unei colaborări eficiente între școală și familie, având ca scop final susținerea performanței școlare.

Relația dintre școală și familie nu trebuie privită ca o simplă interacțiune sporadică, ci ca un parteneriat dinamic, bazat pe încredere reciprocă, comunicare deschisă și responsabilități comune. Atunci când părinții și cadrele didactice își unesc eforturile, rezultatele se reflectă pozitiv în mai multe aspecte ale vieții elevilor:

- *Creșterea Performanței Academice:* Studiile arată constant că implicarea părinților în educația copiilor este corelată cu note mai bune, rate mai scăzute de abandon școlar și o atitudine mai pozitivă față de învățare. Când părinții sunt informați despre progresul academic al copiilor, înțeleg așteptările școlii și oferă sprijin acasă, elevii sunt mai motivați și mai bine pregătiți să facă față provocărilor școlare.
- *Dezvoltarea Socio-Emoțională:* Un mediu de învățare coerent, atât acasă, cât și la școală, contribuie la o mai bună adaptare socială și emoțională a elevilor. Atunci când valorile și regulile sunt consistente, copiii se simt mai în siguranță, își dezvoltă abilități de rezolvare a problemelor și își gestionează mai eficient emoțiile.
- *Reducerea Problemelor Disciplinare:* O colaborare strânsă între școală și familie permite identificarea timpurie a potențialelor probleme de comportament și intervenția promptă. Părinții pot oferi informații valoroase despre cauzele subiacente ale comportamentului, iar școala poate implementa strategii de management al clasei în concordanță cu abordările parentale.

- *Creșterea Stimei de Sine și a Motivației*: Atunci când elevii percep că părinții și profesorii lor lucrează împreună pentru binele lor, se simt apreciați și susținuți. Aceasta contribuie la o creștere a stimei de sine și a motivației intrinseci pentru învățare.
- *O Mai Bună Înțelegere a Nevoilor Individuale:* Fiecare elev este unic, iar o comunicare eficientă permite cadrelor didactice să înțeleagă mai bine contextul familial, nevoile specifice de învățare și stilurile de învățare preferate ale fiecărui copil. Aceasta facilitează adaptarea procesului didactic și oferirea unui sprijin personalizat.

Pentru ca parteneriatul școală-familie să fie eficient, este necesară o abordare proactivă și strategică din ambele părți. Modalități cheie de consolidare a acestei colaborări:

1. Comunicare Eficientă și Constantă

- *Canale de Comunicare Diverse*: Pe lângă tradiționalele ședințe cu părinții și carnete de note, este esențial să se utilizeze o gamă variată de canale de comunicare: e-mailuri, platforme online dedicate (ex: Adservio, Google Classroom), grupuri de discuții, buletine informative, dar și convorbiri telefonice sau întâlniri informale.
- *Comunicare Bidirecțională*: Nu este suficient ca școala să informeze părinții; este crucial să existe și un flux invers de informații. Părinții trebuie încurajați să-și exprime preocupările, să ofere feedback și să împărtășească informații relevante despre copiii lor.
- *Claritate și Transparență*: Informațiile transmise trebuie să fie clare, concise și ușor de înțeles. Așteptările școlii, curriculumul, criteriile de evaluare și regulamentele interne trebuie comunicate transparent.

2. Implicarea Părinților în Viața Școlii

- *Voluntariat și Participare la Evenimente:* Încurajarea părinților să se implice ca voluntari în activități școlare (ex: excursii, evenimente sportive, cluburi) sau să participe la serbări, spectacole și proiecte comunitare. Aceasta le oferă ocazia de a cunoaște mai bine mediul școlar și de a interacționa cu ceilalți părinți și cadre didactice.
- *Ateliere și Programe Educative*: Organizarea de ateliere și programe pentru părinți pe teme relevante (ex: parenting pozitiv, gestionarea timpului de studiu, utilizarea responsabilă a tehnologiei) poate oferi acestora instrumentele necesare pentru a-și sprijini copiii acasă.

- *Asociațiile de Părinți*: Sprijinirea și încurajarea activității asociațiilor de părinți, care pot reprezenta un canal oficial de comunicare și un partener activ în deciziile școlii.

3. Sprijin și Resurse pentru Părinți

- *Resurse Educaționale*: Oferirea de resurse educaționale (ex: materiale informative, link-uri utile, recomandări de cărți) care să îi ajute pe părinți să înțeleagă mai bine provocările educaționale și să își sprijine copiii în procesul de învățare.
- *Consiliere și Suport*: Accesul la consiliere psihopedagogică pentru părinții care se confruntă cu dificultăți în educarea copiilor sau cu probleme specifice de învățare.
- *Flexibilitate și Înțelegere*: Recunoașterea faptului că părinții au un program încărcat și că pot întâmpina dificultăți în a participa la toate activitățile. Oferirea de opțiuni flexibile și abordarea cu înțelegere a situațiilor individuale.

Dezvoltarea unui parteneriat educațional solid între școală și familie nu este doar o opțiune, ci o necesitate în contextul educațional actual. Prin eforturi comune, bazate pe respect reciproc, comunicare deschisă și o viziune împărtășită, se poate crea un mediu propice pentru dezvoltarea academică, socială și emoțională a fiecărui elev. Investiția în acest parteneriat este, în ultimă instanță, o investiție în viitorul copiilor noștri, asigurându-le succesul școlar și pregătindu-i pentru provocările vieții. Crearea unei comunități educaționale unite, în care elevii se simt sprijiniți atât acasă, cât și la școală, este cheia către o performanță școlară superioară și o dezvoltare armonioasă.

ROLUL COLABORĂRII ÎNTRE ȘCOALĂ ȘI FAMILIE

Prof. înv. primar Bursuc Raluca-Georgeta,
Școala Gimnazială Alexandru Ștefulescu, Târgu Jiu-Gorj

Colaborarea între școală și familie reprezintă una dintre cele mai importante componente ale succesului educațional al elevului. Deși școala are rolul formal de a oferi educație, familia rămâne primul mediu educațional al copilului. Împreună, aceste două entități pot crea un cadru coerent și susținător pentru dezvoltarea cognitivă, emoțională și socială a elevilor. Un parteneriat eficient între părinți și cadrele didactice contribuie la crearea unui mediu pozitiv de învățare, reduce riscul de abandon școlar și crește motivația elevilor pentru studiu.

Elevii ale căror familii sunt implicate activ în educația lor, au rezultate școlare mai bune, absenteism redus și o atitudine pozitivă față de școală. Atunci când părinții și profesorii colaborează, elevul percepe educația ca fiind importantă și simte sprijinul ambelor părți în procesul de învățare.

În plus, colaborarea între familie și școală permite o mai bună cunoaștere a nevoilor, intereselor și dificultăților fiecărui copil. Profesorii pot adapta metodele de predare și pot interveni mai eficient dacă au informații relevante despre contextul familial, iar părinții pot înțelege mai bine cerințele școlare și modul în care își pot sprijini copilul acasă.

Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intesifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil.

Colaborarea dintre școală și familie se poate manifesta prin întâlniri periodice între părinți și cadrele didactice (ședințe, consiliere individuală), prin participarea părinților la activități extracurriculare, proiecte educaționale sau evenimente școlare, prin comunicare constantă și prin implicarea în procesul decizional (consilii ale părinților sau comitete consultative).

Profesorii joacă un rol esențial în inițierea și menținerea unei relații pozitive cu familia elevului. Ei trebuie să fie deschiși la dialog, să ofere feedback constructiv și să sprijine părinții în înțelegerea progresului copilului. În plus, cadrele didactice pot contribui la dezvoltarea unei culturi a colaborării prin promovarea respectului reciproc și valorizarea implicării părinților.

Este important ca profesorii să evite atitudinile punitive sau acuzatoare în relația cu familia și să adopte o abordare bazată pe parteneriat și soluții comune. De exemplu, în cazul unui elev cu dificultăți de învățare, dialogul constant între profesor, părinte și eventual consilierul școlar poate duce la o intervenție eficientă și la îmbunătățirea performanței școlare.

În ciuda beneficiilor evidente, colaborarea școală-familie întâmpină uneori dificultăți. Printre cele mai frecvente obstacole se numără:

- lipsa de timp a părinților, mai ales în cazul celor care lucrează în regim full-time sau în ture;
- neîncrederea în instituția școlii sau percepția negativă față de profesori;
- diferențele culturale sau sociale între familii și colectivul școlar;
- comunicare ineficientă sau lipsa unor canale clare și accesibile de dialog.

Pentru a depăși aceste obstacole, este esențial ca școlile să dezvolte strategii de comunicare adaptate nevoilor comunității, să adopte o atitudine deschisă și empatică și să încurajeze participarea părinților în moduri variate, nu doar în cadrul formal al ședințelor.

Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune. Investiția într-un parteneriat autentic între familie și școală nu doar că îmbunătățește performanțele școlare, dar contribuie și la formarea unor cetățeni echilibrați, responsabili și implicați în societate.

Așadar, colaborarea între școală și familie nu este un lux, ci o necesitate. Ea trebuie văzută ca un proces continuu, bazat pe încredere, respect reciproc și comunicare eficientă. Pentru ca elevii să atingă potențialul maxim, este esențial ca toți actorii implicați – părinți, profesori, consilieri și conducerea școlii – să lucreze împreună, în interesul copilului.

Bibliografie

- Ministerul Educației Naționale. (2018). *Strategia Națională pentru Învățarea pe Tot Parcursul Vieții*.
- Năstasă, L. (2014). *Familia și școala – parteneri educaționali*. Revista de Pedagogie, nr. 2.
- UNICEF România. (2015). *Ghid practic pentru parteneriatul școală-familie-comunitate*.

Relația familie-școală în literatura de gimnaziu

Profesor, Călin Ionela

Școala Gimn."Ion Preotu " Troianul, Jud.Teleorman

Familia reprezintă pentru fiecare copil cei șapte ani de acasă, părinții lui fiind acele ființe dragi care îi devin mentori , îl educă și îi oferă primele reguli de conduită. Pe lângă familie, școala este universul care îi deschide mai tarziu copilului drumul spre cunoaștere și spre formarea abilităților sale. In literatura română, există opere literare care le insuflă elevilor ideea că familia și școala sunt pilonii ce stau la baza formării lor.

De pildă, copilăria este o temă literară foarte îndragită de elevi, copilaria care parca se împletește cu dragostea părinților, dar și cu farmecul orelor de curs pe care Nică le trăiește cu teama de a nu fi pedepsit. Prin intermediul textelor citite, elevii trăiesc, odată cu personajele, aventura copilăriei și a jocului copilăresc, se bucură și percep copilăria ca fiind cea mai frumoasă perioadă a vieții omului efemer, dar și ca pe o perioadă în care familia și școala îi învață să se comporte. Cu certitudine textele literare ce abordează temele copilaria, familia sau școala îi ajută pe elevi să înțeleagă mesajul transmis, să identifice și să prezinte cu ușurință personajele sau să se regăsească în universul acestora. De pildă, personajul Nică din faimosul roman "Amintiri din copilărie", scris de Ion Creangă ,este eroul tuturor copiilor pentru care familia înseamnă nucleul educației sale, severitatea care îl determină să înțeleagă că a greșit , dar și mentorul care îi creionează trseul educațional. El ne invită într-o lume fără vârstă, o lume a jocului, a inocenței și mai ales a copilăriei fericite, a ”copilăriei vesele și nevinovate”. Nostalgia naratorului-personaj este prezentă la fiecare început de capitol: ”Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și

ce oameni mai erau prin părțile noastre pe când începusem și eu, drăgăliță – Doamne, a mă ridica băiețaș la casa părinților mei …”.

Farmecul copilăriei și al familiei se reflectă mai ales în întâmplările la care Nică ia parte, în năzdrăvăniile pe care le face (furatul cireșelor, al pupezei din tei, tăvălirea cânepei mătușii Mărioara, scena de la scăldat), căci eroul lui Creangă era *”vesel ca vremea cea bună”* și *”copilăros ca vântul în turbarea sa”*, mulți copii regăsindu-se în aventurile lui Nică.

De asemenea, o altă operă literară în care tema copilăriei creionează universul magic și fericit al copilului este poezia " Fiind baiet paduri cutreieram" de Mihai Eminescu. De data aceasta, fiind o creație lirică, elevul este atras de emoțiile , gândurile eului poetic, surprins în ipostaza de copil. Eminescu reușește să-l transpună pe cititor pe tărâmul copilăriei în care nu există griji, ci doar frumusețea naturii, ca un fermecător loc al copilăriei ,,Fiind băiet, păduri cutreieram/Şi mă culcam ades lângă izvor".

Copilăria si familia sunt întâlnite cu aceeași bucurie și în opera literară "Dumbrava minunată", scrisă de Mihail Sadoveanu. Elevii sunt fascinați de modul în care Lizuca trăiește copilăria ca pe aventură a călătoriei prin dumbravă, dar și ca pe o prietenie trainică pe care câinele Patrocle i-o dăruiește cu multă generozitate, mergând spre casa bunicilor. Citind textul , elevii au impresia că pășesc pe un tărâm magic în care dorințele se împletesc cu realitatea unei copilării pe care Lizuca și Patrocle o descoperă în universul dumbrăvii.

Lumea copilăriei si a familiei ne-o dezvăluie și Ion Luca Caragiale în schițele de mare succes "Vizită..." și "D-l Goe...". Lectura acestor texte îi transpune pe elevi în acel univers copilăresc în care Ionel și Goe devin copiii obraznici, răsfățați de familie. Textele lui Caragiale sunt pentru cititori adevărate lecții de viață, elevii înțelegând că cei doi băieți nu au un comportament adecvat .Astfel că , Goe vorbește urât, își jigneste familia: ”Vezi că sunteți proaste amândouă”. Este cunoscut faptul că lectura textelor ce abordează tema copilăriei sau a familiei îi ajută pe elevi să înțeleagă cum a fost copilăria "de ieri" și să o asocieze cu cea "de azi". De asemenea, comportamentul personajelor din textele citite îi învață să distingă binele de rău și să-și formeze puncte de vedere, dar și personalitatea copilului dornic de a cunoaște misterele copilăriei , ale jocului sau ale familiei.

Așadar, tema copilăriei sau tema familiei îl atrage întotdeauna pe elev, având în vedere că și el se regăsește în jocurile personajelor preferate, în dorința copilului de a avea o familie și în aventura fericită a copilăriei. De aceea, putem spune că aceste teme literare ne ajută întotdeauna să ne descoperim pe noi înșine, să fim din nou copii și să păstrăm în adâncul ființei noastre farmecul celei mai frumoase perioade a vieții noastre, copilăria.

BIBLIOGRAFIE:

G. Călinescu, ***Cronicile optimismului***, E.P.L.Buc. 1964
I.Creangă, ***Amintiri din Copilărie,*** Editura Minerva, Bucureşti, 1971
M.Eminescu, ***Poezii,*** Ed.Lucman, Bucureşti, 2000
I.L.Caragiale, ***Momente și schițe***, E.D.P., București, 1987

EDUCAȚIA CA INVESTIȚIE COMUNĂ: ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎN SPRIJINUL FORMĂRII VIITORILOR PROFESIONIȘTI

Prof. Căpriță Paraschiva

Colegiul Economic „Regele Mihai I" Buzău

Într-o lume în care competențele economice și profesionale sunt esențiale pentru integrarea tinerilor pe piața muncii, responsabilitatea educațională nu mai poate fi împărțită unilateral între școală și familie. Dimpotrivă, este nevoie de o investiție comună, de un parteneriat solid, bazat pe încredere și comunicare constantă. Mai ales în liceele tehnologice, acolo unde accentul cade pe pregătirea practică și pe orientarea profesională, colaborarea dintre școală și familie capătă o importanță strategică. Elevii care urmează un traseu educațional aplicat, cum este cel al contabilității, au nevoie de un sprijin integrat pentru a dobândi atât cunoștințele teoretice, cât și atitudinile necesare unei cariere responsabile.

Rolul familiei în conturarea valorilor profesionale

Familia este prima „școală" în care copilul învață despre responsabilitate, ordine, planificare și gestionarea resurselor – valori fundamentale nu doar în viață, ci și în domeniul contabilității. Atunci când părinții cultivă o atitudine pozitivă față de muncă, organizare și onestitate, copilul interiorizează, încă din primii ani, o bază valorică esențială pentru un viitor profesionist.

Implicarea părinților nu trebuie să se rezume la supravegherea temelor sau la participarea formală la ședințele cu părinții. În liceele cu profil economic, este important ca familia să manifeste interes real pentru traseul educațional al elevului: să cunoască disciplinele studiate, să înțeleagă oportunitățile de carieră pe care le oferă specializarea aleasă și să susțină eforturile copilului, chiar și atunci când apar dificultăți. Un elev care simte că familia îl sprijină, că are încredere în el și în potențialul său, va aborda cu mai multă seriozitate parcursul școlar.

De asemenea, familiile pot contribui activ la formarea profesională a elevilor prin implicarea în proiecte educaționale, participarea la simulări de interviuri, oferirea de exemple concrete din viața economică sau chiar facilitarea unor stagii de practică. În acest mod, educația nu mai este o activitate abstractă, ci devine ancorată în realitatea cotidiană, în ceea ce elevul poate vedea și înțelege din experiența adulților.

Școala – facilitator al dezvoltării profesionale și personale

Pe de altă parte, școala are datoria de a crea un climat educațional favorabil dezvoltării atât a competențelor tehnice, cât și a celor sociale și personale. În cazul specializării de contabilitate, profesorii trebuie să le transmită elevilor nu doar cunoștințe teoretice sau tehnici contabile, ci și valori precum rigurozitatea, integritatea, perseverența și atenția la detalii – toate acestea fiind esențiale într-o viitoare profesie economică.

În acest sens, colaborarea cu familia devine o resursă importantă. Profesorii care comunică deschis cu părinții, care le explică importanța disciplinelor de specialitate și care oferă feedback constructiv legat de evoluția elevului, contribuie la construirea unei echipe educaționale eficiente. În același timp, școala poate oferi părinților sprijin pentru a înțelege mai bine cerințele actuale ale pieței muncii și nevoia de adaptare a educației la noile realități economice.

Este esențial ca părinții să nu privească specializarea copilului ca pe o alegere rigidă sau prestabilită, ci ca pe un proces în formare, care implică motivație, pasiune, perseverență și uneori reevaluare. Școala, prin activitatea profesorilor de specialitate și a consilierilor școlari, are rolul de a menține deschis acest dialog și de a sprijini familia în luarea deciziilor legate de viitorul educațional sau profesional al elevului.

Comunicare și încredere – cheia unei colaborări autentice

Un parteneriat eficient între școală și familie se bazează pe comunicare constantă, deschisă și empatică. Din păcate, în multe cazuri, dialogul dintre cele două părți se rezumă la aspecte administrative sau la probleme punctuale (absenteism, rezultate slabe, comportamente neadecvate). Pentru ca această relație să devină una constructivă, este nevoie de un cadru mai larg, în care profesorii și părinții să se cunoască, să înțeleagă punctele de vedere ale celuilalt și să găsească soluții împreună.

Profesorii de contabilitate, la fel ca și colegii din celelalte discipline, au datoria de a comunica părinților nu doar dificultățile întâmpinate de elevi, ci și succesele, progresele și potențialul acestora. O atitudine echilibrată, care valorizează efortul și recunoaște meritele, contribuie la consolidarea încrederii părinților în școală și în profesorii acesteia.

De asemenea, este important ca familia să își exprime așteptările în mod realist și să nu exercite presiuni asupra elevului. Implicarea trebuie să fie una pozitivă, încurajatoare, care să ajute copilul să-și descopere vocația și să-și construiască un parcurs profesional adaptat propriilor abilități și interese.

Educație profesională de calitate – obiectiv comun

Formarea unor viitori tehnicieni contabili competenți, responsabili și adaptați cerințelor unei economii în schimbare presupune mai mult decât transmiterea unor cunoștințe. Este nevoie de formarea unui caracter profesional, de dezvoltarea gândirii critice, a eticii muncii și a capacității de colaborare. Acest tip de formare nu poate fi realizat exclusiv de școală, ci presupune un efort comun din partea tuturor celor implicați – elevi, profesori, părinți.

Colaborarea școală-familie capătă o dimensiune esențială în contextul actual, în care tinerii sunt chemați să ia decizii importante într-un mediu economic incert și competitiv. Dacă familia oferă sprijin emoțional, motivațional și modele de responsabilitate, iar școala vine cu rigoare, expertiză și orientare profesională, rezultatul este o educație solidă, adaptată realităților și capabilă să formeze tineri pregătiți pentru viață și pentru carieră.

Concluzie

A privi educația ca pe o investiție comună în viitorul tinerilor înseamnă a recunoaște valoarea fiecărui actor educațional – profesor, părinte, elev – și a construi relații de colaborare autentică. În liceele cu profil tehnologic, unde formarea profesională este un obiectiv major, colaborarea dintre școală și familie poate face diferența între un parcurs superficial și unul temeinic, între o alegere formală și o vocație conștient asumată. Doar împreună – școală și familie – putem forma generații de profesioniști capabili, echilibrați și încrezători în propriile forțe.

Bibliografie

1. Cucoș, Constantin – *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*, Editura Polirom, Iași, 2006

2. Jinga, Ioan & Istrate, Eliza – *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2008

3. Neculau, Adrian (coord.) – *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2004

IMPORTANȚA COLABORĂRII CU FAMILIA ÎN EDUCAREA COPIILOR

Cătrușan Corina-Melania, Șc.Gimn.Nr.12/structură Grădinița P.P.C.F.R. Timișoara

O condiție importantă în derularea eficientă a procesului instructiv- educativ din grădiniță o constituie asigurarea unui raport direct proporțional între factorii implicați în dezvoltarea la această vârstă: familia, grădinița/școala, societatea. Este recunoscut faptul că în cadrul acestui complex formativ, rolul preponderent revine grădiniței, instituție specializată cu cadre anumite pentru realizarea obiectivelor educației preșcolare.

Activitatea educatoarei implică un înalt grad de responsabilitate personală și civică, deoarece, de modalitățile complete de realizare ale educației preșcolare depinde, în mare măsură, întreaga dezvoltare ulterioară a personalității copilului.

Pentru reușita actului educațional, munca depusă de cadrele didactice din grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie. În acest sens educatoarea trebuie să asigurei o permanentă colaborare între grădiniță și familie și să-i convingă pe părinți să păstreze unitatea de cerințe adresate preșcolarilor cu cele ale grădiniței prin parteneriat.

Inițieria părinților în probemele specifice educației și instrucției copiilor se face prin diverse metode și procedee, alese cu mult tact de către educatoare. Astfel, în discuțiile libere cu părinți, prin participarea acestora la unele activități din grădiniță realizăm un învățământ modern și în același timp, facem cunoscută activitatea noastră în rândul părinților.

De- a lungul timpului, am observat că , atunci când nu se acordă înportanța cuvenită comunicării cu părinții copiilor, în educația acestora rămân unele lacune importante în formarea și educarea copiilor preșcolari. Un rol important în colaborarea

dintre familie și grădiniță, îl constituie lectorale cu părinții. În cadrul acestor întâlniri cu părinții am organizat expoziții cu lucrări ale copiilor, constând în desene din imaginație, picturi, lucrări din plastilină, obiecte efectuate în cadrul activităților de lucru manual, construcții din diferite truse, mape conținând diferite lucrări ale copiilor. În acest fel, părinții au posibilitatea să vadă ce fac copiii lor la grădiniță, și în același timp, să compare lucrările copiilor lor cu ale celorlalți copii din grupă, să înțeleagă ce aptitudini au și ce posibilități de interese dovedesc.

Implicarea activă a părinților în activitatea grupei are un avantaj important pentru copil.

Educatoarei îi revine sarcina de a încuraja familia să vină în sala de grupă. Ei sunt informați despre regulile și procedeele grupei respective, familiarizarea părinților cu modul de dispunere al sălii de grupă, cerințele educatoarei în implicarea activă a acestora la bunul mers al procesului instructiv-educativ. Recunoașterea și apreciarea muncii educatoarei îi face pe părinți să se implice și mai mult în activitatea din grădiniță. Săptămânal, am afișat în grădiniță tema activităților ce urmeaza a fi desfășurate în cursul săptămânii respective. Astfel, părinții au posibilitatea de control asupra activității copilului. Consider că este dreptul fiecărui părinte de a cunoaște ce se realizează zilnic în materie de educație cu copilul său.

De asemenea, un accent deosebit l-am pus pe participarea părinților la activitățile deschise. Activitatea demonstrativă cu grupa de copii, permite părintelui să fie propriul evaluator al copilului său și să-l aprecieze, ținând seama atât de a fost primit cu un interes deosebit de către părinți, aceștia înțelegând și mai bine rolul pe care-l are colaborarea permanentă dintre grădiniță și familie. Participând la diferite activități din grădiniță, părinții își dau seama de bogăția și varietatea materialelor necesare pentru buna desfășurare a activităților cu copiii. Astfel, ei devin preocupați de adunarea unor materiale necesare desfășurării acestor activități. Serbările organizate cu ocazia diferitelor evenimente, au și ele o importanță deosebită în cunoașterea de către părinți a copiilor lor, de talentul și aptitudinile pe care aceștia le au.

Consultațiile individuale cu părinții ne dau posibilitatea să discutăm cu aceștia despre fiecare copil în parte, să luam masuri educative comune. Convorbirile cu părinții creează un climat de încredere reciprocă.

Desfășurând în acest mod activitatea instructiv-educativă din grădiniță, cu participarea efectivă a familiei îi dăm acesteia posibilitatea să vadă în grădiniță nu doar o supraveghere a

copilului în timpul absenței acestuia din familie, ci și desfășurarea unui proces instructiv-creativ, bine organizat.

O educaţie sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant și tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit. Credem că putem ajunge la aceste finalităţi prin educarea integrată, parteneriat educaţional, motivare individualizată și pregătirea continuă a preșcolarului pentru viaţă

În concluzie, putem spune că reuşita privind devenirea umană a copilului depinde de **colaborarea prodigioasă** dintre acești doi factori educaţionali de bază: grădiniţa (școala) şi familia. De aceea, în cadrul parteneriatelor dorim să descoperim cheia unităţii de acţiune ce deschide porţile succesului educaţional.

Bibliografie

- ELENA CIOHONDARU, „Succesul relaţiei dintre părinţi şi copii, acasă şi la şcoală”, Humanitas, Bucureşti, 2004;

- Ecaterina Adina Vrăşmaş, *Consilierea şi educaţia părinţilor,* Bucureşti, Editura „Aramis”, 2002;

- http://gradinitalumeacopilariei.ro/wp-content/uploads/2016/08/Lumea-copilariei-Revista-2016.pdf

RELAȚIA ȘCOALA-FAMILIA-EDUCAȚIE MODERNĂ:PARTENERIATUL CARE FORMEAZĂ VIITORUL

prof. Căvescu Nadia Grațiela, prof. Jinga Emilia Colegiul Național ”Vlaicu Vodă”

„*Educația este cea mai puternică armă pe care o putem folosi pentru a schimba lumea.”* — Nelson Mandela

Într-o lume dinamică, aflată în permanentă schimbare, educația nu mai poate fi gândită în termeni statici sau liniari. Tot mai mult, succesul educațional al unui copil nu depinde exclusiv de școală, ci de o colaborare strânsă între profesori, părinți și comunitate. Relația dintre școală, familie și educația modernă trebuie să funcționeze ca un parteneriat viu, activ și adaptabil, în centrul căruia se află copilul — nu doar ca viitor profesionist, ci ca om în devenire.

Familia – primul spațiu de învățare și formare

Familia reprezintă nucleul în care copilul învață valorile fundamentale: respectul, încrederea, empatia, autonomia. Înainte de a învăța literele sau cifrele, copilul învață să fie. În educația modernă, rolul familiei se extinde dincolo de sprijinul emoțional și material: părinții devin parteneri activi ai școlii, implicându-se în proiecte, comunicând constant cu cadrele didactice, susținând învățarea acasă și dezvoltarea socio-emoțională a copilului.

Școala – spațiul formării integrale și inovației

În educația modernă, școala este mult mai mult decât un loc de transmitere a cunoștințelor. Este un spațiu al dezvoltării integrale, unde elevul este încurajat să devină creativ, autonom, empatic și responsabil. Profesorul de azi nu mai este doar un furnizor de conținut, ci un ghid, facilitator, mentor și model moral. Pentru ca misiunea educațională să aibă impact, este esențial ca școala să comunice deschis cu părinții, să stabilească obiective comune și să creeze un climat de încredere reciprocă. Aici intervine leadershipul educațional, care presupune asumarea unei viziuni de dezvoltare, deschiderea către colaborare și o cultură a reflecției permanente.

Educația modernă – între tehnologie, valori și comunitate

Educația contemporană nu înseamnă doar integrarea tehnologiei, ci și schimbarea paradigmei: de la predare la facilitarea învățării, de la accentul pe memorare la formarea de competențe, de la individualism la cooperare. Platformele educaționale, aplicațiile de tip AI, realitatea augmentată sau

clasele virtuale pot fi instrumente valoroase, dar eficiența lor depinde de contextul în care sunt utilizate. Mai important decât tehnologia este cadrul relațional în care aceasta este încorporată: interacțiunea umană rămâne esențială.

În paralel, educația modernă presupune și cultivarea valorilor umaniste: respect, solidaritate, toleranță, responsabilitate. Tocmai de aceea, educația prin voluntariat devine o componentă esențială a procesului formativ. Implicarea elevilor în proiecte sociale, ecologice sau culturale îi ajută să înțeleagă sensul contribuției, să empatizeze cu ceilalți și să se implice activ în comunitate. Programele de voluntariat derulate împreună cu școala și susținute de familie creează o platformă reală de învățare prin experiență și întăresc legătura dintre educație și viața reală.

Profesori, părinți și comunitate: împreună pentru elev

Colaborarea dintre școală și familie trebuie să depășească barierele birocratice și să devină un parteneriat bazat pe încredere, comunicare și scop comun. Este responsabilitatea profesorului să creeze un mediu educațional incluziv, motivant și adaptat nevoilor actuale, dar și a părintelui să rămână implicat, informat și prezent.În această ecuație, comunitatea locală, autoritățile și ONG-urile au și ele un rol important. Proiectele educaționale de succes sunt cele care integrează resursele locale, construiesc rețele de sprijin și încurajează colaborarea interinstituțională.

Concluzie: o educație de calitate cere o relație de calitate

Educația nu este un act izolat, ci o construcție comună. Profesorii, părinții și comunitatea sunt pilonii unei educații moderne, iar elevul este puntea care îi leagă. Fără o relație funcțională și dinamică între școală și familie, progresul educațional este fragil.

Profesorii au un rol esențial în a iniția și menține această relație, în a modela nu doar minți, ci și caractere. Iar atunci când educația capătă sens în viața reală – prin colaborare, prin implicare, prin voluntariat – ea devine un act transformator.

Pentru ilustrarea celor susținute mai sus atașez un proiect de activitate de voluntariat, proiect derulat în anul școlar 2024-2025.

PROIECT DE ACTIVITATE

Titlul proiectului :

Împarte bucurie de Crăciun

Scopul proiectului:

Elevii clasei a 11 a B din Colegiul Național ”Vlaicu Vodă” sunt spiridușii Moșului pentru Asociația ”Aripi de îngeri”

Obiectivul general :

- Intenția organizatorilor constă in sensibilizarea tinerilor și a comunității locale cu privire la situația copiilor speciali din Asociația ”Aripi de îngeri”

- Organizarea unei spectacol cu tematică specifică Sărbătorilor de Iarnă pentru elevii colegiului

- Dezvoltarea competențelor tinerilor prin implicarea în activități nonformale desfășurate în colaborare cu familia, comunitatea locală

Perioada de desfăşurare

20 decembrie 2024

Grup ţintă:

- direcți: 135 elevi din colegiu

- părinți, comunitatea locală

Resurse :

- Umane: elevi, cadre didactice
- Materiale: consumabile, computer, videoproiector, materiale reciclabile , copiator, aparate pentru filmare, recuzită

Activităţi propuse :

- Întâlnirea cu părinții pentru organizarea evenimentului :sponsorizări, momente artistice
- Colaborarea cu profesorii de dans tradițional și modern pentru pregătirea momentelor din spectacol
- Repetiții, pregătirea spectacolului
- Spectacol de Crăciun desfășurat la Centru de Cultură și Arte ”George Topîrceanu”

Parteneri:

- Clasa a 11 a B a colegiului
- Trupa de majorete a colegiului
- Centru de Arte și Cultură ”George Topîrceanu”
- Sponsori
- Inspectoratul de jandarmi Curtea de Argeș

Rezultate aşteptate:

- formarea spiritului de echipă şi a respectului pentru cei din jur;
- dezvoltarea competențelor de comunicare, civice la tineri
- sensibilizarea tinerilor și implicarea civică a acestora

Profesori coordonatori:

Dir. Păltineanu

Cristina Dir.

prof. Pătru

Gabriela Prof.

Căvescu Nadia

Prof. Jinga

Emilia

Prof. Nicolau

Constantin Prof.

Herciu Luiza

Prof. Cantu

Daniela Prof.

Dobra Carmen

Prof.

Minculescu

Milica

Colaborarea școală–familie în sprijinul elevului

Cîrîc Violeta, Școala Profesională ”Costache Grigore Șuțu”

În contextul actual al educației, caracterizat de schimbări rapide, nevoia de adaptare și de eficiență crescută a actului educațional, colaborarea dintre școală și familie devine un element-cheie în susținerea performanței școlare a elevilor. Parteneriatul educațional școală–familie nu este doar o componentă auxiliară, ci o parte integrantă a procesului educativ, esențială în crearea unui climat de învățare coerent și stabil.

În mod tradițional, școala era privită ca singura responsabilă de educația formală a copiilor, iar rolul părinților se limita la supravegherea și îngrijirea acestora acasă. În ziua de azi însă, paradigma educațională s-a schimbat radical. Implicarea activă a părinților în procesul educativ s-a dovedit a avea efecte pozitive majore asupra parcursului școlar al copiilor: îmbunătățirea motivației, creșterea încrederii în sine, reducerea abandonului școlar, dezvoltarea competențelor socio-emoționale.

Pentru a susține această colaborare, este necesară o strategie clară din partea unității de învățământ. Aceasta include, în primul rând, o comunicare eficientă. Comunicarea trebuie să fie continuă, deschisă și bazată pe respect reciproc. Părinții trebuie să fie informați despre progresul școlar al copilului, despre dificultăți sau reușite, despre așteptările școlii și modalitățile prin care

pot contribui. La rândul lor, cadrele didactice trebuie să fie receptive la opiniile și sugestiile părinților.

De asemenea, cadrele didactice trebuie să cunoască realitățile familiale ale elevilor, pentru a înțelege mai bine comportamentele și performanțele acestora. Părinții, la rândul lor, trebuie sprijiniți pentru a învăța cum să ofere suport educațional acasă. Nu este suficient să li se ceară implicare – este necesar ca aceasta să fie ghidată, consiliată și încurajată prin întâlniri, ateliere, broșuri informative și consiliere individuală.

Un aspect deosebit de important este faptul că fiecare copil are un ritm propriu de învățare, o capacitate unică de a înțelege și interioriza informațiile. De aceea, este esențial ca relația școală–familie să fie una flexibilă și personalizată, care să ia în considerare particularitățile biosomatice și intelectuale ale fiecărui elev. Impunerea unor standarde uniforme poate genera frustrare și demotivare atât în rândul elevilor, cât și al părinților.

În practică, parteneriatul educațional se poate materializa prin activități comune: săptămâna „Școala altfel", excursii, activități extracurriculare, proiecte educative, dar și prin implicarea părinților în consiliile de administrație sau în proiectele de dezvoltare instituțională. Totodată, utilizarea platformelor digitale de comunicare a deschis noi oportunități de colaborare în timp real, mai ales în contextul educației hibride sau online.

O bună practică managerială constă în includerea parteneriatului cu familia în strategia de dezvoltare a școlii, monitorizarea eficienței acestuia și promovarea unui climat organizațional deschis și empatic. Implicarea conducerii școlii este decisivă pentru crearea unui cadru coerent și funcțional în care această relație să prospere.

În concluzie, parteneriatul educațional școală–familie nu este un lux, ci o necesitate. El constituie fundamentul unei educații centrate pe copil, susținute de colaborarea a doi actori fundamentali: dascălul și părintele. Doar împreună aceștia pot crea un mediu propice dezvoltării armonioase și performanței școlare reale a elevilor.

Bibliografie:

1. Cerghit, I. (2006). Pedagogie. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2008). Psihopedagogie pentru examenele de definitivat și grade didactice. Iași: Editura Polirom.
3. Jinga, I., & Istrate, E. (2001). Manual de pedagogie. București: Editura All Educational.

4. Voiculescu, F. (2010). Familia și școala – parteneri în educația copilului. Revista de Pedagogie, nr. 3-4
5. Iucu, R. (2013). Management educațional. Iași: Editura Polirom.
6. Nicola, I. (2000). Tratat de pedagogie școlară. București: Editura Aramis.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE - COMUNITATE

Prof.înv.primar Cîrlan Maria Ramona
Școala Gimnazială „Mihai Drăgan” Bacău

„Familia este un factor important şi de răspundere al educaţiei. Părinţii o conduc şi răspund de ea în faţa societăţii, a fericirii lor şi a vieţii copiilor.” – A.S.Makarenko

Așa cum spunea Ioan Nicola în cartea sa, ”educația este o activitate socială complexă care se realizează printr-un lanț nesfârșit de acțiuni exercitate în mod organizat, sistematic și conștient, cu scopul de a forma o personalitate activă și creatoare, corespunzătoare condițiilor sociale și istorice prezente.” În procesul de educație sunt implicați mai mulți factori: școală-familie-comunitate. Colaborarea dintre acești factori duce la o educație eficientă și unicul beneficiar este copilul, formarea acestuia pentru viitor.

Şcoala şi familia sunt cei doi piloni sprijin ai educaţiei, iar între aceştia şi comunitate, mediul extraşcolar şi extrafamilial, evoluează copilul, obiect şi subiect al educaţiei. Dacă aceste medii educaţionale se completează şi se susţin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea şcolară şi pe plan general în viaţa socială. Şcoala trebuie să aibă contacte cu toate instituţiile sociale interesate direct sau tangenţial de domeniul educaţiei copilului de vârstă şcolară şi să stabilească relaţii de cooperare şi colaborare. Ea contribuie la transmiterea moştenirii culturale şi facilitează învăţarea individuală şi colectivă. Totodată şcoala face posibilă participarea grupurilor şi colectivităţilor la viaţa publică, elaborarea şi luarea deciziilor. Schimbul de informaţii favorizează interacţiunea socială şi permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluţionarea problemelor care îi privesc.

A fi profesor nu înseamnă a exercita o meserie oarecare care se reduce la a merg și a te întoarce de la școală, înseamnă a îndeplini o meserie, a face un apostolat. A educa înseamnă a dezvolta personalitatea individului, a-i deschide noi orizonturi, a-i insera o gama variată de valori. Profesorul contribuie la formarea conduitei lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni.

Ca profesor am încercat să le insuflu elevilor o gamă variată de valori care să-i ajute și în viața de zi cu zi. Rolul de educator nu se limitează doar la catedră și în clasă. Pentru mine a educa înseamnă folosirea unor metode care să formeze elevilor atenția pentru munca independentă, să le dezvolte virtuți sociale. Modul cum profesorul gândește și își exteriorizează gândurile reprezintă pentru elev un model metodologic care îl însoțește în propriul lui fel de a gândi și de a se exprima. Elevii trebuie învățați din prima zi de școală să gândească singuri, să știe să se folosească

independent de o serie de repere și instrumente pentru investigarea independentă a lumii. Cu cât voi fi lăsat și la alegerea elevilor teme de referate sau rezolvarea unor munci independente pe mai multe căi, cu atât voi observa rezultate mai bune. Se pot descurca foarte bine în situații în care sunt lăsați să propună singuri soluții, fără a fi îngrădiți sau dirijați.

Ca profesor țin cont și de alti factori educativi, îndeosebi de părinți, deoarece elevii și profesorii formează împreună o comunitate școlară. Școala este a doua instituție de socializare, după familie, iar ca profesor trebuie să colaborez cu toți factorii educativi, să armonizez educația formală cu cea nonformală și informală, joc rolul de consultant al părinților, împart răspunderea formării copiilor cu familia. Consider că există o relație pozitivă între existența și funcționarea parteneriatului școală-familie și succesul indivizilor.

Familiile au o influență majoră asupra performanței individului în școală și în viață. Cu cât școlile, familiile și grupurile comunității lucrează împreună pentru a sprijini învățarea, cu atât copiii tind să aibă rezultate mai bune, le place mai mult școala și stau mai mult timp aici. Școlile muncesc cu familiile pentru a ajuta copiii să depășească cu bine momentele de tranziție. Copiii de toate vârstele au rezultate mai bune când se acomodează bine în școală. Prin acomodare înțelegem că elevii se simt confortabil și respectați, gândesc că locul lor e la școală și realizează că sunt sprijiniți de profesori.

Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intesifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil.

Dacă părinții s-ar implica în procesul de învățare al copilului lor, atunci ei și-ar manifesta deschis prețuirea pentru realizările lui. Fie că lucrează împreună pe computer sau participă la prezentarea proiectelor la clasă, prin acțiunile lor, părinții comunică elevilor faptul că educația este importantă.

Scopul educației este susținerea realizării parteneriatului dintre școală și familie în vederea îmbunătățirii performanțelor școlare ale elevului, de a-i motiva pe elevi să ajungă la liceu și Universitate, să participe la activități extrașcolare, să aibă rezultate bune. Pentru a atinge acest scop trebuie satisfăcute mai multe obiective: sprijinirea vizitelor în școală a familiilor și oportunitatea de a observa ce se întâmplă în sălile de clasă, organizarea unor lectorate cu părinții,

organizarea acțiunilor în colaborare cu alte instituții, invitarea părinților la discuții susținute de specialiști.

Obiectivul principal al acţiunii educative este formarea personalităţii copilului, care este urmărit atât în familie, cât şi în şcoală, astfel încât sarcinile şcolii şi ale familiei în materie de educaţie şi instrucţie se împletesc şi se sprijină reciproc.

Relaţia şcoală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaţionează cu ceilalţi.

Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune.

Pentru consolidarea unui set de valori stabil şi coerent care sprijină şcoala în formarea la copii a conduitei favorabile, a unui stil de viaţă sănătos mintal, emoţional, fizic şi socio-moral am urmărit implicarea familiei şi a comunităţii printr-un parteneriat. Familia reprezintă elementul cheie în socializarea copilului cu ceilalţi copii din clasă fiind consultată cu privire la activităţile educative(extracurriculare) şi cu privire la activităţile opţionale pe care doresc să le desfăşoare copiii (literatură pentru copii).

Atunci când elevii, părinţii, comunitatea devin şi se consideră parteneri în educaţie, în jurul elevilor se formează o comunitate de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esenţială în organizarea și desfăşurarea activităţii în şcoală şi în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opţională sau o problemă de natura relaţiilor publice.

Fiecare copil se deosebeşte de ceilalţi, în primul rând prin caracterul său. După cum un tâmplar nu lucrează în acelaşi mod şi bradul și stejarul, tot aşa şi noi trebuie să ţinem cont de „lemnul” fiului sau fiicei noastre, elevului sau elevei noastre, adică de elasticitatea şi rezistenţa „capitalului său biopsihic” pentru a şti ce putem face din el fără prea multe riscuri. În ziua de azi educaţia este un fenomen social de transmitere a experienţei de viaţă a generaţiilor adulte şi a culturii, către generaţiile de copii şi tineri, în scopul pregătirii lor pentru integrarea în societate. Factorii instituţionali ai educaţiei sunt şcoala, familia, biserica s.a.m.d., totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând și în cea mai mare măsură – oamenii. Între aceștia primul loc îl ocupă părinţii și educatorii.

În relaţia şcoală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esenţial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competenţa, servirea clienţilor, un cod de etică profesională.

Educaţia răspunde atât cererii sociale cât şi nevoilor şi aspiraţiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin implinirea armonioasă şi creatoare, a insecuritaţii, inferioritaţii şi dependenţei pe care le poate simţi fiinţa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Bibliografie:

1. Bistriceanu , Corina, Bucureşti -2004, *Sociologia familiei* , Editura Fundaţiei România de Mâine
2. Cerghit, Ioan, Neacşu, Ioan,Negreţ Dobridor Ioan, Iaşi- 2001 *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom
3. Maciuc Irina, Craiova -1998, *Formarea continuă a cadrelor didactice* ,Editura Omniscop
4. Nicola Ioan, Bucureşti -1994, *Pedagogie*, E.D.P. R. A.
5. Nicola, Ioan, Bucureşti - 2000, *Tratat de pedagogie şcolară*, Editura Didactică şi Pedagogică
6. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educaţie”,Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004
7. Robu, Maria, Bucureşti -2008, *Empatia în educaţie*, Didactica Publishing House
8. Şerdean Ioan , Bucureşti -2004, *Pedagogie,* Editura Fundaţiei România de Mâine

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN SPRIJINUL PERFORMANȚEI ȘCOLARE A ELEVILOR

Prof. Ciubotaru Raluca - Georgiana
Școala Gimnazială Nr. 1 Sănduleni, județul Bacău

În contextul actual al educației, în care accentul se pune tot mai mult pe colaborarea interinstituțională și implicarea comunității, parteneriatul educațional dintre școală și familie devine un pilon esențial în sprijinirea parcursului școlar al elevilor.

Performanța școlară nu mai poate fi concepută ca rezultatul exclusiv al activității din clasă, ci ca o construcție comună, în care implicarea familiei joacă un rol determinant.

Importanța parteneriatului școală-familie

Copilul este influențat în egală măsură de mediul școlar și de cel familial. Atunci când aceste două componente acționează unitar și coerent, șansele elevului de a atinge un nivel ridicat de performanță cresc considerabil. Comunicarea constantă între profesori și părinți permite identificarea timpurie a problemelor, prevenirea abandonului școlar, precum și susținerea continuă a potențialului fiecărui elev.

Un parteneriat educațional eficient presupune:

- încredere reciprocă între școală și familie,
- transparență în privința obiectivelor educaționale,
- implicare activă a părinților în activitățile școlare,
- consultarea părinților în luarea deciziilor ce vizează evoluția elevilor.

Modalități de consolidare a parteneriatului

Pentru ca parteneriatul să fie viabil și productiv, este necesar ca școala să creeze contexte clare de colaborare:

- **Ședințele periodice cu părinții** trebuie să fie centrate nu doar pe probleme administrative, ci mai ales pe progresul individual al elevilor și pe modalitățile prin care părinții pot contribui la acest progres.
- **Atelierele comune** (școală-părinți-elevi) oferă oportunități de dezvoltare personală și de coeziune între cele trei componente esențiale ale educației.

- **Comunicarea digitală** (prin platforme online, grupuri dedicate sau aplicații educaționale) facilitează interacțiunea constantă, rapidă și eficientă între părinți și cadrele didactice.
- **Consilierea familială** în cadrul școlii, prin intermediul profesorului diriginte sau al consilierului școlar, contribuie la dezvoltarea unei viziuni comune asupra nevoilor copilului.

Impactul asupra performanței școlare

Elevii care beneficiază de un sprijin real atât din partea școlii, cât și din partea familiei:

- au un grad mai mare de motivație pentru învățare,
- manifestă încredere în sine și în capacitățile proprii,
- prezintă o atitudine pozitivă față de școală,
- ating mai ușor obiectivele academice propuse.

Studiile educaționale arată că implicarea activă a părinților este direct proporțională cu succesul școlar al copiilor. Acest sprijin constant creează un cadru stabil și sigur, în care copilul se simte valorizat și susținut.

În concluzie, dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie nu este un proces spontan, ci unul care necesită viziune, deschidere, respect reciproc și implicare activă. Cadrele didactice și părinții sunt parteneri egali în educația copilului, iar colaborarea lor autentică poate transforma performanța școlară într-un obiectiv realizabil și sustenabil.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2006). *Psihopedagogie*. Editura Polirom, Iași.
2. Jinga, I., Istrate, E. (2008). *Manual de pedagogie*. Editura All, București.
3. Cerghit, I. (2008). *Metode de învățământ*. Editura Polirom, Iași.
4. Radu, I. T. (2000). *Psihologia educației*. Editura Didactică și Pedagogică, București.
5. Pânișoară, I.-O. (2017). *Comunicarea eficientă*. Editura Polirom, Iași.
6. Stănciulescu, E. (coord.). (2013). *Parteneriatul școală-familie-comunitate. Modele de bună practică*. Editura Universitară, București.

Sprijinul familial, cheia performanței și continuității în educație

Prof. Mirabela Cobzariu

Colegiul Economic ”Dimitrie Cantemir” Suceava

În contextul actual al transformărilor educaționale și sociale, rolul familiei în sprijinirea elevului a devenit mai important ca niciodată. Performanța școlară și prevenirea abandonului sunt două obiective esențiale ale sistemului educațional, însă atingerea acestora nu poate fi realizată doar prin eforturile instituției școlare. Familia este primul spațiu de învățare, de formare a valorilor, iar implicarea activă a părinților în educația copiilor contribuie în mod direct la rezultatele academice, la dezvoltarea personală a elevului și la menținerea lui în sistemul de învățământ.

Rolul familiei în performanța școlară

Studiile recente în domeniul educației arată că elevii care beneficiază de sprijin familial constant au rezultate mai bune la învățătură, sunt mai motivați și dezvoltă o atitudine pozitivă față de școală. Sprijinul familiei se poate manifesta prin:

- asigurarea unui climat emoțional stabil și securizant;
- susținerea eforturilor de învățare prin încurajare, încredere și recunoașterea progresului;
- participarea activă la activitățile școlare: ședințe cu părinții, evenimente, parteneriate educaționale;
- stabilirea unor rutine sănătoase acasă (timp pentru teme, odihnă, alimentație);
- colaborarea constantă cu profesorii pentru monitorizarea parcursului educațional.

Implicarea părinților în procesul educativ nu presupune doar supravegherea temelor, ci mai ales o comunicare empatică, încurajatoare și conștientizarea valorii educației ca instrument al reușitei în viață.

Familia, factor cheie în prevenirea abandonului școlar

Abandonul școlar este o problemă gravă care afectează nu doar dezvoltarea individuală a elevului, ci și societatea în ansamblu. Printre cauzele frecvente se numără lipsa resurselor materiale, conflictele familiale, lipsa de motivație sau de sprijin emoțional, dar și slaba legătură cu școala. În acest context, familia joacă un rol crucial prin identificarea timpurie a semnelor de descurajare și desinteres ale copilului față de școală, prin susținerea morală și materială, mai ales în cazul copiilor proveniți din medii defavorizate, prin menținerea unei comunicări deschise cu instituția școlară, prin cultivarea valorii educației și promovarea unor modele pozitive în cadrul familial.

Este important ca părinții să nu perceapă școala ca un spațiu izolat de viața de familie, ci ca o continuare firească a educației începute acasă. Atunci când familia transmite copilului ideea că educația este importantă, acesta va fi mai motivat să rămână în școală, chiar și în condiții dificile.

Parteneriatul școală-familie-comunitate

Pentru a combate eficient abandonul școlar și pentru a stimula performanța, este necesar un parteneriat real între școală, familie și comunitate. Comunicarea transparentă, proiectele comune, consilierea părinților și implicarea lor în luarea deciziilor pot crea un mediu educațional incluziv și motivant. De asemenea, instituțiile publice și ONG-urile pot juca un rol activ în sprijinirea familiilor aflate în dificultate.

Familia nu este doar un sprijin emoțional pentru copil, ci un aliat esențial în reușita sa școlară. Prin implicare, responsabilitate și colaborare cu școala, părinții pot contribui decisiv la prevenirea abandonului și la construirea unei cariere educaționale solide pentru copilul lor. Într-un sistem educațional centrat pe elev, familia trebuie să fie un pilon activ, nu un simplu observator.

Într-un peisaj educațional tot mai complex și dinamic, rolul familiei nu mai poate fi privit ca unul secundar. Familia este primul loc unde copilul învață să relaționeze, să respecte reguli, să își gestioneze emoțiile și să își descopere potențialul. De aceea, o familie implicată nu doar că favorizează succesul școlar, dar contribuie esențial și la dezvoltarea echilibrată a copilului ca individ în societate.

Abandonul școlar nu este doar o statistică îngrijorătoare, ci o realitate care afectează viitorul copiilor, al familiilor și al comunităților. El poate fi prevenit eficient prin intervenții timpurii, dar mai ales prin consolidarea unei relații de încredere între părinți și instituțiile educaționale. Părinții informați, sprijiniți și încurajați să participe la viața școlară pot deveni veritabili agenți ai schimbării în comunitățile lor.

Este important ca școala să nu acuze lipsa implicării părinților, ci să caute soluții pentru a-i atrage și a le oferi un cadru prietenos, în care să se simtă valorizați. Programele de educație parentală, atelierele comune, consilierea psihopedagogică și întâlnirile regulate între cadre didactice și părinți pot avea un impact profund, nu doar asupra performanței elevilor, ci și asupra întăririi încrederii în educație ca mijloc de mobilitate socială.

Pe de altă parte, familia are datoria să înțeleagă că responsabilitatea educației nu aparține exclusiv școlii. Chiar și în lipsa unor cunoștințe academice avansate, părintele poate fi un sprijin real prin ascultare, încurajare, disciplină și disponibilitate. În acest sens, dialogul sincer, colaborarea și empatia trebuie să fie fundamentele parteneriatului familie-școală.

În concluzie, familia este nu doar un sprijin emoțional, ci și un pilon educațional strategic. Atunci când părinții și școala acționează împreună, se creează condițiile optime pentru ca elevul să rămână motivat, să își depășească limitele și să își urmeze drumul către o viață activă, responsabilă și împlinită. Viitorul educației depinde în mare măsură de această colaborare autentică, continuă și centrată pe binele copilului.

Bibliografie

- Iucu, R. (2012). Parteneriatul educațional: familie-școală-comunitate. Editura Didactică și Pedagogică.
- Cucos, C. (2006). Psihopedagogie. Iași: Polirom.
- OECD (2020). Education at a Glance – Indicators. [https://www.oecd.org/education]
- UNICEF România (2021). Factori de risc în abandonul școlar. [https://www.unicef.org/romania]

- Voiculescu, F. (2019). Implicarea părinților în educația copiilor și succesul școlar. Revista de Științe ale Educației, nr. 4.

Relația școală – familie,
cheia spre educația și succesul elevului

prof. Comănelea Elena
Şcoala Gimnazială
Dumbrăvița
Jud. Brașov

În societatea contemporană, în care provocările educaționale devin din ce în ce mai complexe, educația reprezintă temelia dezvoltării personale și profesionale a fiecărui individ. Atât familia cât și școala au un rol important în formarea valorilor, atitudinilor și comportamentelor copiilor.

Colaborarea școală- familie, înseamnă colaborare și comunicare deschisă între părinți și cadre didactice cu scopul de a sprijini fiecare copil pentru a atinge potențialul maxim.

Familia reprezintă prima școală în care copilul își formează primele valori, se dezvoltă primele comportamente sociale și atitudini. Părinții sunt primii învățători ai copilului, ei având o mare influență asupra încrederii în sine și a motivației pentru învățare.

Şcoala vine să completeze educația primită de acasă, oferind cunoștințe teoretice, dar și o perspectivă mai largă asupra lumii, un cadru social organizat unde se dezvoltă gândirea critică și se cultivă spiritul de echipă.

Prin acțiuni comune, școala și familia pot contribui la formarea unor comportamente pozitive ale elevului și la gestionarea mai eficientă a unor eventuale probleme comportamentale.

Comunicarea constantă între familie și cadrele didactice, prin implicarea părinților în acțiuni comune, cum ar fi ședințe , întâlniri individuale, activități extracurriculare,proiecte,evenimente școlare,ateliere legate de educație sau gestionarea conflictelor, contribuie la prevenirea abandonului școlar, a comportamentelor problematice și la sprijinirea performanței școlare.

S-a demonstrat că elevii ai căror părinți sunt activ implicați în educația lor au rezultate școlare mai bune și o atitudine pozitivă față de școală. Colaborarea cu familia îi ajută pe profesori să înțeleagă mai bine nevoile și particularitățile fiecărui elev.

Dezvoltarea armonioasă a elevului are la bază un mediu de învățare pozitiv atât acasă cât și la școală.

Deci educația elevului nu este responsabilitatea exclusivă a școlii sau a familiei, ci este rezultatul unei colaborări durabile între cele două.Un elev are mari șanse la success atunci când părinții și familia colaborează și creează împreună un mediu sigur, echilibrat și motivant.

Relația școală- familie este o investiție în viitorul fiecărui copil și al societății în ansamblu.

Investind în educație, investim în viitor.

Bibliografie:

Adina Baran Pescaru , Parteneriat in educație, Ed. Aramis -2007

https://edict.ro/legatura-dintre-scoala-si-familie-un-pas-important-spre-succes/

https://revistaprofesorului.ro/studiu-privind-consolidarea-relatiei-scoala-familie/

https://tribunainvatamantului.ro/relatia-scoala-familie-in-contextul-actual/

EDUCAȚIA COPILULUI - UN STIL DE VIAȚĂ

Prof. înv. Primar Cornea Viorica

Școala Gimnazială Nr. 1 Brusturi ,Bihor

„Educația, de cele mai multe ori, e numai pojghița sub care se desfășoară în liniște, pe încetul, firea cea adevărată” (Nicolae Iorga)

Părintii , educatorii, școala și societatea sunt mijloace importante de educație si instruire a tinerei generații

Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educationali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului , iar educația sa trebuie să urmărească pas cu pas evoluția fizică , urmărindu- se în același timp educatia intelectuală și morală în scopul formării personalității copilului .

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt: noua conceptie care se cristalizează asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media. Părinții trebuie să-și întărească fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor față de proprii copii și pe dorința lor ca aceștia să aibă performanțe și succes în viață. Aceasta nu se poate realiza dacă părinții nu cunosc personalitatea propriului copil. Educația copilului este factorul principal care dezvoltă personalitatea lui. În educația copiilor trebuie să existe între părinți intelegere și acord în diferite probleme și de aici decurg normal și celelalte.

Raporturile dintre părinți și copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formării lor, lucru de care ar trebui să fie conștienți toți părinții. Atitidinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale părinților influențează atitudinile, comportamentul și modul de a fi al copiilor.

Educatia copilul este un proces educational prin care ne invățăm copilul să își cultive si perfectioneze abilitatile de comunicare, de exprimare a sentimentelor, de a căpata cunoștințe noi, de a relaționa cu alți copii si cu alți adulți. Procesul de educație a copilul este esențial pentru formarea

sa ca adult echilibrat si fericit. Ca părinți ne dorim sa ,,echipăm ,, copilul cu cât mai multe abilități care să îl ajute în viață de a-și găsi ehilibrul interior și de a fi fericit.

Educația copilului admite uneori influența ereditară. Orice părinte trebuie să conștientizeze cât de importantă este educația și formarea. Clubul de cultură răspunde la nevoia de educație culturală a copiilor și. familia și școala, parteneri în educația copilului. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic și intelectual. Toate acestea se pot întâmpla dacă părinţii sunt atenţi la nevoile copiilor săi, preocupându-se de educaţia lor, stabilind unele limite şi, nelăsând la voia întâmplării cel mai important lucru din viața copiilor lor educația
.

Şcolile nu sunt doar un loc pentru educaţie academică, ci şi pentru învăţarea abilităților sociale şi emoţionale, interacţiune şi sprijin social. Pentru că aceștia se află în proces de formare și funcționează diferit, au nevoie de sprijin, de comunicare și de susținere din partea familiei și a școlii ca parteneri în educația lor. Dar provocările sunt semnificative pentru toți: familii, profesori, comunități.

Educația formală are loc într-un mediu structurat al cărui scop explicit este predarea elevilor. În mod obișnuit, educația formală are loc într-un mediu școlar, cu săli de clasă în care mai mulți elevi învață împreună cu un profesor instruit. Majoritatea sistemelor școlare sunt proiectate în jurul unui set de valori sau idealuri care guvernează toate alegerile educaționale din acel sistem.

În primul rând, educația are implicații semnificative în prosperitatea economică a fiecărui individ în parte, a fiecărei comunități, a fiecărei națiuni. Tehnologiile și evoluția lor rapidă au modificat mediul de afaceri, procesele de producție și au dus concurența de la nivel local la nivel mondial. O forță de muncă bine educată este crucială în lumea contemporană, iar lupta pentru resursele naturale ocupă azi un loc secund, fiind devansată de lupta pentru resurse umane. Astfel educația a devenit treptat una dintre cele mai mari afaceri la nivel mondial și sectorul privat a preluat treptat acest lucru .

Educația are apoi un rol și implicații culturale esențiale. Rămâne principala cale prin care valorile și tradițiile se transmit din generație în generație, se modelează pentru a reflecta evoluțiile culturale și economice și se ancorează în realitățile sociale contemporane . Educația oferă fiecărui individ oportunitatea de a acumula cunoștințele și de a își dezvolta atitudinile și abilitățile necesare pentru a deveni un cetățean informat și activ, care contribuie la propășirea comunității sale și a națiunii.

Fiecare individ trebuie să aibă posibilitatea de a se dezvolta potrivit potențialului propriu, astfel încât să poată asigura independența și prosperitatea lui, a familiei pe care eventual decide să și-o întemeieze și a grupurilor din care decide să facă parte.

Dezvoltarea personală continuă prin învățare pe tot parcursul vieții este esențială în societatea contemporană. Pornind de la aceste roluri, întotdeauna și peste tot au existat și există discuții cu referire la scopul și obiectivele educației, la ceea ce trebuie să se învețe și cum să se învețe.

Comunitatea oferă o larga varietate de resurse importante de care şcolile şi familiile se pot folosi mai uşor pentru binele copiilor. De asemenea, participarea comunităţii la luarea de decizii poate îmbrăca următoarele forme: stabilirea priorităţilor, planificarea şi executarea programelor, participarea la împărţirea beneficiilor din cadrul instituţiei, participarea la monitorizarea şi evaluarea proiectelor.

Referitor la implicarea părinţilor în sfera educaţiei formale, cercetările recente confirmă existenţa unor conexiuni pozitive între implicarea familiei şi succesul şcolar al elevilor, dar se cunoaşte încă destul de puţin despre care practici, pentru cine şi de ce se întâmplă asta. Altfel spus, parteneriatele şcoală-familie produc o diversitate de rezultate în toate planurile. Părinţii care se implică în activitatea şcolară experimentează ocazii variate de a contribui la educaţia copiilor şi devin ei înşişi motivaţi să-şi continue educaţia.

Participarea lor în cadrul activităţilor educaţionale din şcoală este un prilej pentru adulţi de a-şi împărtăşi abilităţile şi interesele, ceea ce contribuie la crearea unei relaţii pozitive cu proprii copii şi cu şcoala, precum şi la dezvoltarea conştiinţei propriei valori şi a încrederii în sine, iar pe de alta parte implicarea alături de ceilalţi părinţi din comunitate creează oportunităţi şi reţele de implicare sporite, sedimentează relaţiile sociale şi poate creşte sentimentul de control asupra mediului de viaţă.

Şcolile pot beneficia de suportul moral, informaţional şi economic al familiilor şi comunităţii. S-a demonstrat că în şcolile unde există şi se implică comunitatea, ea devine o bogată sursă de materie primă care poate fi folosită pentru a face procesul de predare-învăţare mai legat de realitate şi mai profund. De asemenea, comunităţile oferă mediul şi contextul care poate întări valorile, cultura şi învăţarea în şcoală. Când aceste prime două instituţii (familia şi şcoala) formează o

echipă, şcoala devine o adevărată forţă în societate, prin promovarea unei dezvoltări integrale şi continue a copiilor. Pentru a se ajunge la aceasta, şcolile “trebuie să devină mai sensibile, responsabile, centrate pe copil şi să se afle în strânsă legătură cu comunitatea şi familia” .

Cadrele didactice ar trebui să ştie cum să valorifice diversele experienţe de învăţare ale elevilor, provenite din educaţia nonformală sau informală și să găsească căi, metode de a-şi valorifica propriile experienţe de învăţare din afara învățării formale, pentru a dinamiza şi a eficientiza procesele didactice pe care le construiesc. Deoarece elevii se simt valorizaţi, capătă încredere în ei, învață să comunice cu ceilalţi, au şansa de a învăţa în mod autentic şi profund, din mai multe perspective despre o temă, de a interioriza diverse experienţe de învăţare şi de a-şi clarifica propriile valori şi atitudini faţă de cunoaştere, interiorizează un continuum între ceea ce învaţă la şcoală şi ceea ce învaţă în alte contexte, nonformale sau informale.

Profesorii ar trebui să împărtășească experienţe de învăţare proprii, din care să rezulte o anumită atitudine faţă de cunoaştere şi un stil de lucru intelectual, să creeze un climat stimulativ pentru elevi, satisfacţia de a-şi folosi întregul potenţial cognitiv şi metacognitiv în procesul didactic. Observăm că tot mai des se vehiculează ideea că elevul este pionul principal și central în educație , că numai prin dezvoltarea sa ca individ atât familia , cât și societatea au de câștigat . Elevi tot mai bine pregătiți în școli , prin profesia și abilitățile pe care le-au dobândit vor ridica nivelul de cultură al societății .

Din punctul meu de vedere , deoarece educația elevului ocupă un loc primordial în dezvoltarea lui pe toate planurile putem să afirmăm faptul că educația devine un sti de viață .

Bibliografie:

1. C. Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iasi, 2002;
2. Clasicii pedagogiei universale si gandirea pedagogica romaneasca, Bucuresti, 1996;
3. E. Planchard, Pedagogia scolara contemporana, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1992;
4. Sorin Cristea, Dictionar de termeni pedagogici, Editura Didactica si Pedagogica, Bucuresti, 1998;

Parteneriatul școală-familie în învățământul primar

Prof.înv.primar Coteț Adriana, Școala Gimnazială,, Prof. Nicolae Caranda,, Glogova, Gorj

Învățământul primar reprezintă o etapă esențială în formarea copilului. Este perioada în care se pun bazele învățării, ale comportamentului social și ale dezvoltării personale. În această etapă, rolul părinților este esențial, iar colaborarea dintre familie și școală – în special cu învățătorul – are un impact major asupra succesului copilului. Parteneriatul școală-familie în învățământul primar devine astfel un element-cheie în asigurarea unei educații de calitate.

1. Ce este parteneriatul școală-familie?

Parteneriatul școală-familie este o relație de colaborare între cadrele didactice și părinți, construită pe încredere, respect și interes comun pentru binele copilului. Acest parteneriat presupune comunicare constantă, participare la activitățile școlii, sprijin reciproc și implicare în viața educațională a elevului.

2. Importanța colaborării în învățământul primar

În primii ani de școală, copiii au nevoie de sprijin constant, atât din partea familiei, cât și din partea învățătorului. Dacă părinții și școala lucrează împreună:

- copilul se adaptează mai ușor la cerințele școlii;

- își dezvoltă mai repede deprinderile de învățare;

- capătă încredere în sine;

- are rezultate mai bune la învățătură;

- se simte susținut și înțeles.

3. Rolul părinților

Părinții pot contribui la educația copilului prin:

- susținerea activităților de acasă (teme, lectură);

- menținerea unui program de lucru stabil;

- comunicare deschisă cu învățătorul;

- participarea la ședințele cu părinții și alte evenimente școlare;

- sprijinirea participării copilului la activități extracurriculare.

4. Rolul învățătorului

Învățătorul are rolul de a ghida procesul educațional și de a construi o relație pozitivă cu familia elevului, prin:

- oferirea de informații clare despre evoluția copilului;

- implicarea părinților în proiecte și activități școlare;

- consilierea părinților în ceea ce privește nevoile educaționale ale copilului;

- facilitarea unui climat de încredere și respect reciproc.

5. Forme de parteneriat în învățământul primar

Exemple concrete:

- Ședințele cu părinții – discuții despre evoluția clasei și a fiecărui copil;

- Ziua porților deschise – părinții vizitează școala și participă la activități;

- Ateliere de lucru cu părinții – proiecte creative sau tematice (ex: „1 Martie”, „Săptămâna Verde”);

- Carnete de corespondență – comunicare scrisă periodică;

- Platforme educaționale – mesaje și teme online (ex: Google Classroom, Adservio);

- Voluntariat – implicarea părinților în excursii, activități culturale sau sportive.

6. Beneficii pentru elev

Un parteneriat eficient are multiple beneficii pentru copil:

- se simte sprijinit și încurajat;

- are o imagine pozitivă despre școală;

- dezvoltă un comportament adecvat și responsabil;

- are mai multă motivație pentru învățare.

Parteneriatul școală-familie este o condiție esențială pentru succesul elevului în ciclul primar. Prin implicare activă, comunicare sinceră și sprijin reciproc, părinții și învățătorii pot construi împreună o experiență școlară pozitivă pentru copii. Este important ca această colaborare să fie constantă și orientată către binele elevului, atât în plan educativ, cât și emoțional.

Bibliografie

Cucoș, C. (2008). *Pedagogie.* Iași: Editura Polirom.

Cerghit, I. (2006). *Alternativa pedagogică. Teoria curriculumului. Iași*: Editura Polirom.

Stănciulescu, E. (2011). *Comunicare educațională*. București: Editura Didactică și Pedagogică.

Popescu, C. (2015). *Familii și educație parentală*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.

COLABORAREA ȘCOALĂ–FAMILIE ÎN CONTEXTUL ȘCOLII DE VARĂ INTERDISCIPLINARE

prof. Crăciun Ancuța-Maria
prof. Crăciun Marius-Adrian
Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu", Maieru

Introducere

Într-o societate aflată în continuă schimbare, **educația interdisciplinară** și **implicarea activă a familiei** devin fundamentele unei școli moderne, conectate la realitatea elevilor. Colaborarea dintre școală și familie nu trebuie să se limiteze la ședințele cu părinții, ci să evolueze spre un **parteneriat educațional real**, cu impact direct asupra formării copilului.

Un exemplu elocvent al acestui parteneriat este **școala de vară cu activități interdisciplinare**, organizată în cadrul liceului nostru, unde părinții au devenit **actori educaționali activi**, nu doar spectatori.

Școala de vară – un cadru alternativ pentru colaborare

Școala de vară organizată la **Liceul Tehnologic „Liviu Rebreanu", Maieru** a avut ca obiectiv dezvoltarea de **competențe transdisciplinare** prin metode nonformale, în afara rigorii curriculare obișnuite. Activitățile au îmbinat discipline precum limba română, engleza, matematica, educația artistică și civică, toate sub forma unor ateliere creative, jocuri de rol, proiecte de echipă și concursuri tematice.

Implicarea părinților – de la sprijin moral la co-creatori de activități

Ce a făcut diferența în acest proiect a fost **implicarea părinților** în moduri inovatoare:

- Unii părinți au **susținut ateliere tematice** (gătit sănătos, meșteșuguri tradiționale, orientare turistică).

- Alții au fost **parteneri în echipe mixte**, alături de copii și profesori, în activități precum „Vânătoarea de comori lingvistice” sau „Povestea matematică”.
- S-au organizat sesiuni de tip **„Părinți pentru o zi”**, în care aceștia au predat sau coordonat un moment educativ.

Această implicare a întărit **relația de încredere** între școală și familie și a transmis copiilor un mesaj valoros: educația este o responsabilitate comună.

Beneficii observate

- Elevii au manifestat un **entuziasm crescut** și o participare activă, simțindu-se sprijiniți de familie.
- Părinții au înțeles mai bine provocările didactice și au apreciat efortul cadrelor.
- Profesorii au dobândit o **înțelegere mai profundă a mediului familial** al elevilor, fapt care a condus la o comunicare mai eficientă pe termen lung.

Concluzie

Implicarea părinților în proiecte educaționale alternative, cum este **școala de vară interdisciplinară**, poate transforma relația școală–familie dintr-un dialog formal, într-un **parteneriat autentic, bazat pe colaborare, creativitate și încredere reciprocă**. Ca dascăli, considerăm că **deschiderea către familie** și valorizarea contribuției părinților pot duce la rezultate educaționale mai bune și la o comunitate școlară mai unită.

ȘCOALA ȘI FAMILIA, O ECHIPĂ DE NEÎNVINS

Crăciun Dorina, Școala Gimnazială Nr 1 Motru, Gorj

Grigorescu Maria, Colegiul Național Tudor- Vladimirescu Tg- Jiu, Gorj

Familia și școala sunt cele mai importante medii în care se dezvoltă copilul. Ele au un rol complementar în formarea personalității, a valorilor morale și a educației. O bună colaborare între aceste două instituții este esențială pentru succesul educațional și echilibrul emoțional al elevului. Educația începe acasă, cuprinde primele noțiuni deprinse de la părinți, aceștia fiind primii educatori, oferind nu doar hrană și siguranță, ci și primele reguli de comportament, modele de viață și sprijin emoțional. Copiii care cresc într-un mediu familial echilibrat, bazat pe respect, comunicare și încredere, sunt mai bine pregătiți pentru provocările școlare.

Școala are datoria de a continua și de a îmbogăți educația oferită de familie. De aceea putem spune că partenerul tradiţional al şcolii este familia. Pentru ca acest parteneriat să devină eficient, familia trebuie să fie implicată, responsabilizată în educaţia copiilor, să dețină în permanență o legătură cu activitățile școlare. O școală eficientă este una care încurajează dialogul cu părinții și care ține cont de nevoile și particularitățile fiecărui copil.

Contactul permanent cu şcoala, implicarea sinceră, atâta părinţilor, cât şi a cadrelor didactice în eficientizarea procesului educativ, stimularea morală a copilului, respectiv efortul de a crea o imagine de sine pozitivă a acestuia, pot constitui o parte din premisele care să asigure succesul şcolar al unui copil, dovada unei educaţii de calitate. Acest tip de relaţie este hotărâtoare în devenirea personalităţii copilului. Întreaga activitate didactică este determinată de relaţiile pedagogice stabilite între profesori şi elevi, între elevi şi elevi, dar şi de relaţiile între familie şi şcoală, între profesori şi părinţi, între elevi şi părinţi.

Atât profesorii cât şi părinţii au acelaşi interes deosebit faţă de succesul copiilor. Contactul permanent cu şcoala, implicarea sinceră, atât a părinţilor, cât şi a cadrelor didactice în eficientizarea procesului educativ, stimularea morală a copilului, pot constitui o parte din premisele care să asigure succesul şcol al unui copil, dovada unei educaţii de calitate. Părinții care participă la programele educaționale inițiate de școală vor putea aprecia mai bine abilitățile și aptitudinile copiilor, problemele și posibilitățile de rezolvare a acestora în procesul învățării.

În încheiere putem concluziona faptul că pentru ca un copil să se dezvolte armonios și să aibă succes în viață, este necesar ca școala și familia să fie parteneri. Comunicarea deschisă, încrederea reciprocă și implicarea activă sunt esențiale pentru a construi împreună un drum solid spre viitorul elevului.

„Împreună pentru Copilărie – Școală și Familie, Mână-n Mână”
-proiect educațional local

Profesor pentru învățământul primar: Mihaela Crăciun
Școala Gimnazială Nr. 1 Hârșova, jud. Constanța

Pe parcursul anului școlar 2024-2024 am implementat la clasa mea, proiectul educational local „Împreună pentru Copilărie – Școală și Familie, Mână-n Mână”

Implicarea părinților în viața școlară a copiilor este un factor determinant pentru succesul școlar, dezvoltarea personală și integrarea socială a elevilor. Numeroase studii demonstrează că elevii care beneficiază de sprijin familial constant manifestă o atitudine pozitivă față de școală, au rezultate mai bune și un nivel mai scăzut al absenteismului.

În acest context, proiectul „Împreună pentru Copilărie” și-a propus să consolideze parteneriatul între părinți, cadrele didactice și elevi, creând un cadru de învățare colaborativ, în care fiecare voce contează. Accentul a fost pus pe activități extracurriculare și nonformale, menite să valorifice abilitățile și experiențele părinților, dar și să dezvolte în copii competențe socio-emoționale, civice și creative.

În mod special, proiectul a vizat sprijinirea participării active a părinților aparținând grupurilor vulnerabile, precum părinții elevilor de etnie romă, care pot resimți o distanță față de mediul școlar. Prin implicarea lor directă în activitățile clasei, am încercat reducerea barierelor comunicării și combaterea riscul de abandon școlar sau absenteism.

În clasa mea, 11 elevi aparțin etniei rome, iar proiectul a devenit un instrument de incluziune și apropiere, oferindu-le un spațiu de exprimare și valorizare. Consolidarea echipei elev–părinte–cadru didactic este cheia succesului educațional și personal. Scopul proiectului a fost dezvoltarea unei relații de parteneriat activ între școală și familie prin implicarea părinților în activități extracurriculare menite să stimuleze participarea, colaborarea și învățarea prin experiență.

Obiective generale

- Consolidarea relației de colaborare între familie și școală
- Promovarea implicării active a părinților în viața educațională a copiilor
- Prevenirea absenteismului și riscului de abandon școlar prin apropierea comunității de educație

Obiective specifice

- Organizarea de activități lunare comune elev–părinte
- Crearea unui climat pozitiv, de încredere și comunicare în cadrul clasei
- Valorificarea diversității culturale și profesionale a familiilor
- Încurajarea participării părinților din grupuri vulnerabile (în special de etnie romă)

Grup țintă

- Elevii clasei a II-a
- Părinții/reprezentanții legali ai acestora

Resurse necesare

- Spații: sala de clasă, curtea școlii, eventual un parc/local comunitar
- Materiale pentru ateliere: hârtie colorată, lipici, cartoane, textile, accesorii artizanale
- Sprijin din partea părinților și al altor cadre didactice
- Echipamente multimedia (pentru prezentare și documentare)

Modalități de evaluare

- Chestionare de feedback aplicate părinților și elevilor
- Jurnal reflexiv al cadrului didactic
- Album foto/video al activităților
- Fișe de observare a implicării și comportamentului elevilor
- Analiza participării (prezență, entuziasm, cooperare)

Indicatori de succes

- Minim 80% dintre părinți participă la cel puțin 3 activități
- Realizarea „Cărții clasei” cu contribuția tuturor familiilor

- Creșterea prezenței școlare la elevii cu risc (inclusiv cei de etnie romă)
- Feedback pozitiv în proporție de peste 90% din partea familiilor

Activitățile propuse au fost cele prezentate în tabelul de mai jos, gândite în așa fel încât să aibă loc una pe modul, pentru ca să poată participa cît mai mulți părinți.

Modul	Perioadă	Activitate	Descriere
Modul 1	septembrie–octombrie	Părinți la catedră	Părinții susțin mini-lecții sau ateliere despre meseriile/hobby-urile lor.
Modul 2	noiembrie–decembrie	Atelierul familiei – Creăm împreună	Activități creative: decorațiuni, colaje realizate în echipă copil–părinte.
Modul 3	ianuarie–februarie	Cartea clasei noastre	Fiecare familie contribuie la o carte colectivă cu texte, desene, fotografii etc.
Modul 4	martie–aprilie	Ziua sportului în familie	Competiții și mișcare în aer liber în echipe copil–părinte.
Modul 5	mai–iunie	Voluntari în acțiune & Festivalul Reușitelor	Voluntariat + eveniment festiv cu expoziții și diplome.

Consider că toată lumea a avut de câștigat prin derularea acestui proiect.

Copiii au trăit experiențe plăcute alături de părinți, au învățat să lucreze în echipă, să se exprime, să creeze și să relaționeze, în vreme ce părinții au înțeles mai bine viața școlară a copiilor, și-au făcut vocea auzită și au devenit parte din soluțiile pentru succesul lor, în vreme ce școala a devenit un spațiu viu de colaborare, în care fiecare copil este valorizat, indiferent de origine sau etnie.

Bibliografie

1. MECTS – Ghiduri de bune practici pentru incluziune

3. Maria Roth – Incluziunea copiilor cu CES

5. Autism Speaks – Ghiduri pentru părinți și profesori

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ- FAMILIE

Prof.înv. primar Dobraniș Gabriela, Școala Gimnazială Ungureni, Bacău

Parteneriatul şcoală–familie reprezintă în opinia noastră a cadrelor didactice o problemă actual și importantă, reliefată de diferite documente de politică educaţională la nivel naţional şi chiar internaţional, şi de cercetările în domeniul educaţiei.

Dezvoltarea parteneriatului școală-familie nu este mereu usoară, dar este esențială pentru succesul educațional al elevilor. Colaborarea eficientă dintre școală și părinți poate crea un mediu de învățare mai armonios, creativ și poate contribui la dezvoltarea completă a elevilor noștri.

Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate și alături de familie, o altă instituție de bază a societății este școala, astfel că parteneriatul școală–familie este esențial, iar din buna colaborare dintre adulții celor două instituții copiii vor avea numai de câștigat.

Literatura de specialitate (spre exemplu, Epstein, 2009) relevă rolul semnificativ al implicării părinţilor în colaborarea cu şcoala în ceea ce priveşte dezvoltarea şi educaţia copiilor, dar şi avantaje pentru părinţi și profesori. Parteneriatul de colaborare și nu numai între școală–familie și comunitate este dezvoltat în interesul elevilor noștri. Cu toate acestea, practica indică, în şcolile noastre, dar mai ales în şcolile din mediile dezavantajate existenţa unor bariere sociale, culturale și psihologice, care blochează nu doar colaborarea dintre şcoală– familie- comunitate, dar de multe ori şi o comunicare minimală între aceşti actori. Un rol cheie în procesul de coagulare a interacţiunilor parteneriatelor şcoală–familie-comunitate revine și serviciilor de consiliere educaţională prin reţeaua de centre şi cabinete de asistenţă psihopedagogică etc.

Realizând multe parteneriate pe parcursul celor 38 de ani de activitate de cînd lucrez în învățământ, parteneriate dintre şcoală şi familie care sunt relații de colaborare și activități care implică cadre didactice, părinții, bunici și alți membri ai familiei elevilor dintr-o școală. Parteneriatele eficiente se bazează pe încredere, pe respect reciproc, pe responsabilitatea partajată pentru educația copiilor și a tinerilor la școală. Familiile sunt primii educatori ai copiilor lor și continuă să influențeze procesul de învățare și dezvoltare al copiilor lor în anii școlari și mult timp după aceea. Pe de altă parte, şcolile au o responsabilitate importantă în a contribui la educarea generațiilor viitoare, iar familiile au încredere în școli și în cadrele didactice pentru a oferi fundații educaționale pentru viitorul copiilor lor. În același timp, școlile trebuie să recunoască rolul primar al familiei în educație. De aceea este important ca familiile și școlile să colaboreze în acest parteneriat.

Comunicarea eficientă este esențială pentru construirea parteneriatelor școală-familie-comunitate. Acesta constituie fundamentul tuturor celorlalte forme de implicare a familiei în educație. Așa cum am scris cu câteva rânduri mai sus, dezvoltarea parteneriatelor școlare cu familia

nu este întotdeauna ușoară. Ea necesită angajament și timp, iar din cauza presiunilor și circumstanțelor, multe familii dezavantajate, din medii defavorizate, vor avea nevoie de aranjamente speciale sau de sprijin suplimentar pentru a le permite să se implice activ în viața școlară a copiilor lor și pentru a-și ajuta copiii să profite la maxim de școală. Este la fel de important să încurajăm familiile să comunice eficient cu școlile. Acestea pot acționa ca un punct central în care comunitățile din care fac parte.

Școlile pot organiza activități care îmbunătățesc calitatea vieții într-o comunitate, în timp ce onorează cultura, tradițiile, valorile și relațiile din acea comunitate. Prin includerea activităților care modelează sentimentul de identitate și de cultură ale elevilor noștri, școlile pot construi un sentiment de comunitate în fiecare elev. Activitatea școlilor include aspecte ale dezvoltării sociale, emoționale, morale și chiar spirituale a elevilor noștri. Astfel, școlile joacă un rol în promovarea creșterii personale a fiecărui elev în parte și a reînnoirii culturale.

Parteneriatul şcoală–familie–comunitate implică personalul şcolii, familia, membri ai comunităţii în care locuim, în vederea susţinerii tuturor elevilor pentru a avea succes şcolar. Acesta presupune colaborarea între personalul şcolii şi familii, membrii comunităţii, organizaţii, diverse companii, biserică, biblioteci, servicii de asistență socială, etc. pentru a implementa programe şi activităţi diverse în beneficiul elevilor.

Familia și mediul familial din care provin elevii reprezintă veriga de legătură a acestora cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului. Efortul familiei este esențial în educarea copilului pentru adaptarea optimă la mediul social, în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine a acestora, care se definește prin prisma următoarelor dimensiuni:

-acceptarea de sine

-relații pozitive cu ceilalți

-autonomie

-control

-sens și scop în viață

-dezvoltare personală.

Împreună, părinţii, copiii şi profesorii pot face din şcoală un loc plăcut pentru toţi cei implicaţi în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect şi flexibilitate.

Din păcate, în România, există și părinți mai puțin implicați în relația cu școala, cu comunitatea locală, iar acest lucru se vede în educația și implicarea la școală aelevilor.. O modalitate de a schimba acest lucru este intervenția școlii de a găsi cât mai multe și eficiente forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog eficace pentru formarea viitorului adult. Îmbunătățirea relației dintre școală și familie se poate realiza în mai multe moduri: familiarizarea părinților cu standardele de învățare, cu curriculum-ul școlar și activitățile extrașcolare; implicarea părinților în

activitățile școlare derulate pe parcursul modulelor care au ca scop formarea competențelor de autoeducație la elevi.

Părinţii trebuie atraşi, alături de şcoală, prin forme variate de activitate, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil. Buna colaborare şi comunicare între şcoală și familie determină îmbunătăţirea climatului şcolar şi creează un mediu sigur, propice actului educaţional de calitate pe care îl desfășurăm.

Bibliografie

• Bonchiș, Elena (coord.) Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași, 2011
• Viorica, Goraş- Postică, Diana, Cheianu Relaţia şcoală- familie pentru calitatea în educaţie, Editura Prodidactica, Chişinău, 2010

Familia- pilon de bază în educație

Docuz Mirela
Șc. Gimn. ,,Constantin Ivănescu" Poșta Câlnău

În realizarea educației sunt mulți factori implicati, dar între aceștia familia ocupă locul de bază. Rolul conducător în procesul de educație îl are fară îndoială școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o urmeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile ale reușitei școlare. Dintotdeauna școala a colaborat cu părinții în diverse forme, dar astăzi din punct de vedere a cerințelor sociale, apare mai mult ca niciodată necesitatea întăririi legăturii dintre școală și familie. Parteneriatele dintre școli și familii sunt foarte importante, deoarece pot influența pozitiv actorii educației implicați: ajută profesorii în munca lor, perfecţionează abilitaţile şcolare ale elevilor, îmbunătățesc programele de studiu și climatul şcolar, dezvoltă abilitățile educaţionale ale părinţilor și abilitățile de lideri ale acestora, stimulează serviciul comunității în folosul şcolilor, oferă servicii și suport familiilor, creează un mediu mai sigur în școli Toate aceste motivații conduc către necesitatea unui parteneriat real, activ-participativ, captivant și motivant, cu implicare susținută din partea familiei.

Fiecare familie influențează copiii, care sunt elevii unităților de învățământ , dar se influențează și ei între ei, de aceea este importantă cunoașterea mediului familial din care provin elevii și părinții , acest lucru fiind esențial pentru reușita parteneriatului, și implicit a demersului didactic. A cunoaște familia înseamnă :

-a ști trăsăturile, calitățile, problemele sale specifice;
-statutul pe care elevul îl are în cadrul mediului său familial;
-valorile și normele pe care le susțin;
-avantajele pe care le poate căștiga în cadrul parteneriatului;
-beneficiile pe care le poate aduce școlii, ca partener real.

O relație eficientă profesor-părinte presupune o ascultare activă, implicarea familiei în acțiunile extrașcolare ale copilului, cultivarea si practicarea toleranței fata de un punct de vedere diferit. Comunicarea cadrului didactic cu familia elevului se poate face prin:

- Activități de informare și consiliere a părinților
- Lectoratele cu părinții
- Adunări comune parinți-elevi
- Comunicarea prin poștă
- Comuniarea prin telefon

Succesul acestora depinde în mare măsură de stilul și tactul pedagogic al cadrului didactic organizator, dar și de disponibilitatea fizică și materială din partea colaboratorilor educaționali, de formarea

unor tipare educaționale bazate pe sinceritate, comunicare, implicare și respect. Părinții trebuie să vadă în cadrele didactice un prieten, un colaborator, un om adevărat, care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afișeze.

Formele de colaborare a părinţilor cu şcoala sunt:

- prezenţa la şedinţe şi lectorate ;
- asistarea elevilor în efectuarea temelor ;
- participarea la activităţi cultural- artistice şi sportive ;
- organizarea unor expoziţii, serbări, excursii ;
- organizarea unui colţ verde în şcoală ;
- atragerea unor fonduri pentru şcoală ;
- susţinerea bibliotecii prin donaţii de cărţi.
- lecții demonstrative pentru părinți
- activităţi de amenajare a sălilor de clasă, confecţionarea materialului didactic, procurarea literaturii pentru copii.

Cunoașterea elevilor și a grupurilor de elevi este una dintre principalele arii de conținut ale pregătirii tuturor cadrelor didactice, iar pentru realizarea acestui deziderat este nevoie de o colaborare stransă între școala și familie. O preocupare permanentă în întâlnirile cu părinții este identificarea dificultăților pe care le întâmpină aceștia în comunicarea cu proprii copii, precum și prezentarea unor mijloace de optimizare a comunicării dintre aceștia, să identifice situațiile-problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului și să conștientizeze că relația de colaborare școală-familie este determinantă în educarea copiilor. Astfel, colaborarea cu familia este așezată pe un fundament solid.

Totodată, această apropiere dintre părinte și profesor îi oferă posibilitatea copilului să trăiască un sentiment de mândrie atunci când părinţii săi se implică în activităţile şcolii sau îi sprijină în realizarea sarcinilor de învăţare. În mod sigur aceste fapte au ecouri pozitive în formarea personalităţii copilului, în conştiinţa lui. Ca urmare îşi va respecta mai mult părinţii, va învăţa să aprecieze munca celorlalţi, îi va fi asigurat succesul şcolar. Dăruirea, tinereţea, experienţa, profesionalismul, puterea, curajul, interesul, dedicarea, perseverenţa, implicarea, sensibilitatea sunt câteva din calităţile şi în acelaşi timp valorile unui mare pedagog care, prin implicarea eficientă a părinţilor în dezvoltarea intelectuală a copiilor, asigură o educaţie de calitate.

Este important ca sprijinul acordat părinţilor să fie individualizat, modalitatea de ajutorare fiind selectată în funcţie de probleme cu care se confruntă copilul sau familia. Atât părinţii cât şi cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Binefacerile sunt numeroase, începând cu o mai bună cunoaştere reciprocă şi depăşirea stereotipurilor şi continuând cu identificarea unor interese comune în beneficiul copiilor. În sfârşit, colaborarea este benefică şi pentru şcoală, părinţii aducând deseori resurse

suplimentare ce pot susţine rolul educativ al şcolii, dar oferă şi un cadru pentru o continuă reevaluare. De pe urma parteneriatelor familie – şcoală au de câştigat atât părinţii, cât şi cadrele didactice, dar mai ales copiii.

a. avantajele copiilor:

- copiii simt dragostea şi apropierea părinţilor nu numai prin atenţia şi bunăvoinţa care li se oferă acasă, ci şi prin interesul pe care aceştia îl au faţă de activităţile desfăşurate la şcoală;
- copiii sunt mai siguri pe ei, sentimentul de siguranţă fiindu-le absolut necesar pentru dobândirea echilibrului interior şi dezvoltarea armonioasă a personalităţii;
- copiii trăiesc mândria de a-şi vedea părinţii alături în momente importante pentru ei;

b. avantajele familiei:

- părinţii au şansa de a deveni participanţi la educaţie prin implicarea afectivă şi efectivă, prin emoţiile trăite alături de copiii lor;
- părinţii au prilejul de a sta foarte aproape de copii, de a-i înţelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceştia în colectiv;
- părinţii se cunosc mai bine între ei şi pot colabora mai uşor atunci când sunt solicitaţi sau se iveşte o problemă;

c. avantajele şcolii:

- apropiindu-ne de părinţi, colaborând cu ei, putem cunoaşte relaţiile părinte-copil;
-cunoscând situaţia şi posibilităţile financiare ale şcolii, părinţii pot contribui financiar la realizarea unor activităţi;
- participând activ la viaţa şcolii, părinţii vor conştientiza că ea desfăşoară un proces instructiv –educativ bine fundamentat şi organizat.

ȘCOALA ȘI FAMILIA – ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

Prof. pentru educație timpurie, Dodan Gabriela-Florentina

Grădinița cu PP Nr. 8 Bârlad

Într-o societate aflată într-o continuă schimbare, educația rămâne singura garanție a dezvoltării personale și colective. Însă calitatea educației nu poate fi asigurată doar de școală sau doar de familie. Este nevoie de o colaborare strânsă, constantă și conștientă între aceste două medii fundamentale în viața copilului.

Familia este primul spațiu educativ în care copilul își formează valorile de bază, obiceiurile și primele modele de comportament. În primii ani de viață, părinții sunt cei care plantează semințele respectului, ale disciplinei, ale empatiei și ale responsabilității. Atunci când un copil este crescut într-un mediu echilibrat, bazat pe comunicare și sprijin, acesta va dezvolta o atitudine pozitivă față de învățătură și față de sine.

Părinții au, așadar, un rol decisiv nu doar în formarea caracterului copilului, ci și în susținerea procesului său educațional pe termen lung. Atitudinea lor față de școală, modul în care discută despre profesori sau despre învățare, se reflectă direct în comportamentul elevului.

La rândul său, școala oferă cadrul organizat în care copilul își dezvoltă abilitățile intelectuale, spiritul critic, capacitatea de comunicare și de colaborare. Cadrele didactice contribuie la modelarea personalității elevului, oferindu-i nu doar informații, ci și sprijin emoțional, motivație și încredere în propriile forțe.

Însă eforturile școlii pot fi cu adevărat eficiente doar atunci când există o relație de parteneriat cu familia. Această relație trebuie să se bazeze pe respect reciproc, comunicare deschisă și interes comun pentru binele copilului.

O educație de calitate presupune mai mult decât simple rezultate școlare. Ea înseamnă formarea unui individ echilibrat, capabil să se adapteze, să gândească critic și să se implice activ în societate. Pentru atingerea acestui ideal, este esențial ca părinții și profesorii să formeze o echipă.

Implicarea părinților în activitatea școlară – fie prin participarea la ședințe, la activități extracurriculare, fie printr-un simplu interes sincer față de temele și progresele copilului – transmite un mesaj puternic: educația contează. Iar copilul simte că munca sa este apreciată și susținută de ambele părți.

De asemenea, profesorii care încurajează dialogul cu familia, care oferă feedback clar și care construiesc relații de încredere cu părinții, contribuie la crearea unui climat educațional sănătos și motivant.

În încheiere, putem afirma cu convingere că familia și școala sunt cele două aripi ale aceleiași păsări numite educație. Separat, nu pot zbura prea departe. Împreună, pot înălța orice copil către un viitor demn, luminos și echilibrat. Să nu uităm că fiecare elev este rezultatul colaborării dintre dascăli și părinți. Acolo unde există respect, comunicare și sprijin reciproc, acolo se construiește o educație autentică și de calitate.

ROLUL FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPIILOR ÎN SOCIETATEA PREZENTULUI

Drăgănescu Irina Maria

Școala Gimnazială Dragomirești, Dâmbovița

Familia a reprezentat întotdeauna primul și cel mai important mediu în care un copil își începe drumul în viață. În societatea contemporană, caracterizată de efervescență și tehnologie avansată, rolul familiei în educația copiilor este mai important ca oricând. Alături de familie, școala are un rol foarte important în formarea personalității celor mici, care au nevoie de siguranță, reguli, și mai ales, de modele capabile să ofere lecții de viață valoroase.

În primul rând, familia îi oferă copilului primul contact cu lumea care îl înconjoară. Valorile morale, respectul față de ceilalți, responsabilitatea și empatia se formează, în mare măsură, prin observația și imitația părinților. Un copil care crește într-un mediu familial armonios, în care comunicarea și sprijinul sunt constante, va dezvolta mai ușor încredere în sine și abilități sociale sănătoase.

În al doilea rând, familia joacă un rol esențial în sprijinirea parcursului școlar al copilului. În prezent, când cerințele școlare și presiunea competiției sunt din ce în ce mai mari, sprijinul emoțional și implicarea părinților în activitățile școlare fac diferența între succes și eșec. Un copil ale cărui realizări sunt încurajate și ale cărui dificultăți sunt înțelese de adulți, are șanse mult mai mari să se dezvolte armonios. Totodată, dialogul constant dintre familie și școală consolidează procesul educativ și creează un mediu adecvat învățării. Familia trebuie să înțeleagă că „parteneriatul" cu școala este unul necesar, esențial, în formarea unui adult capabil să se adapteze schimbărilor sociale frecvente.

Pe de altă parte, societatea modernă aduce numeroase provocări în relația părinți-copii. Ritmul alert al vieții, programul încărcat al părinților și influența mediului online reduc, uneori, timpul petrecut în familie și atenția acordată copiilor. Se remarcă faptul că timpul petrecut împreună, în foarte multe cazuri înseamnă doar întâlnirea într-un spațiu al casei în care fiecare evadează în universul virtual oferit de dispozitivul personal. În lipsa unei implicări active din partea familiei, copilul poate deveni vulnerabil în fața modelelor negative promovate de mediul virtual sau de grupurile de prieteni. Tocmai de aceea, familia trebuie să-și adapteze strategiile educative la noile realități: să folosească tehnologia în mod responsabil, să mențină un dialog deschis și să creeze momente de conectare autentică cu cei mici.

În concluzie, chiar dacă societatea prezentului este una foarte dinamică, familia rămâne pilonul central al educației copiilor. Prin afecțiune, sprijin și ghidare, părinții pot contribui la formarea unui adult capabil să facă față provocărilor viitoare. Educația începe acasă și se continuă la școală, iar familia reprezintă primul și cel mai important profesor din viața fiecărui copil.

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală – familie în sprijinul performanței școlare a elevilor

Prof. înv. primar: Drăgoi Cristina Elena

Liceul Teoretic „Nicolae Iorga” Nehoiu, Buzău

În zilele noastre se vorbește din ce în ce mai mult despre educație, despre factorii implicați în realizarea ei, dintre care cel mai important este familia. În procesul de educație îl are, fără îndoială, școala, dar în calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al școlii, familia, trebuie să o secondeze de aproape și sincer. Dialogul cu familia este unul din elementele indispensabile pentru reușita școlară.

Școala colaborează cu părinții în diferite forme: convorbiri telefonice, întâlniri individuale cu profesorul, ședințe cu părinții, diferite chestionare. În ziua de azi este necesară legătura, relația dintre școală și familie. Este foarte important ca părinții și școala să formeze o echipă, un tot unitar.

Școala nu-și poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaște condițiile familiale de muncă și viață ale copiilor.

Părinții nu pot cunoaște pe deplin psihologia copiilor, dacă nu sunt aduse la cunoștință comportamentul copiilor de la școală.

La fiecare ședință cu părinții vorbim despre cum pot ajuta părinții copiii la temele de acasă, la învățarea lecțiilor. Părinții trebuie să cunoască modul în care copiii lor poate fi ajutați când întâmpină probleme.

Trebuie adus la cunoștința părinților că severitatea este necesară, dar cu măsură. Problema este gravăacolo, unde părinții sunt împărțiți, unul sever, altul mai indulgent.

Cel mai important obiectiv al parteneriatului dintre școală și familie este obținerea succesului școlar, care constă în obținerea, realizarea unui obiectiv propus pentru o durată mai mare de timp.

Elevul are nevoie de un mediu familial în care să se simtă în siguranță. Familia are obligația să-i ofere un climat educativ bun, liniște, înțelegere, afectivitate. Copilul simte când părinții sunt interesați de problemele lui, de rezultatele lui de la școală. Implicarea părinților are un rol important în viața copilului, în rezultatele lui. Familia oferă copilului aproximativ 80% din cunoștințele uzuale despre mediul înconjurător.

Copilul obține rezultatele școlare în funcție de modul în care părinții se implică în procesul de învățare. Părinții trebuie să asigure copilului cele necesare pentru învățătură, și să-și ajute copilul.

Trebuie avut în vedere calitatea și cantitatea ajutorului, susținerii, îndrumării.

În final, atitudinea părinților trebuie să fie una de mijloc.

Cel mai important lucru din viața fiecărui om este comportamentul, respectul, cinstea, sinceritatea, care în mod normal se formează, se învață acasă, în mediul familial. Dacă elevul nu are baza acestor deprinderi, și modelul bun al părinților, va crea probleme, copilul de azi este adultul de mâine.

Se constată că unele familii manifestă totală încredere în rolul pe care școala în are asupra dezvoltării copilului, pe când altele sunt total dezinteresate.

Beneficiile parteneriatelor dintre școală și familie sunt:

- ajută profesorii în munca lor

- perfecționează abilitățile școlare ale elevilor
- îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar
- îmbunătățesc abilitățile educaționale ale părinților
- dezvoltă abilitățile de lideri ale părinților
- conectează familiile cu membrii școlii

Atât părinții cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei bune colaborări. Colaborarea cu familia să se concretizeze într-un program comun de activități.

Părinții trebuie să considere școala ca un bun prieten, care trebuie să aibă același scop-educarea, formarea copilului pentru ziua de mâine, pentru un iitor cât mai bun.

Bibliografie:

1. Cerghit I; Radu, I. T Popescu, E. Vlăsceanu, L : Didactica - manual pentru clasa a X-a, EDP, 1997

2. Nica I, Topa L: Colaborarea școlii cu familia eleilor de clasa I, EDP, București, 1974

Pilonii educaţiei moderne: familia, şcoala şi comunitatea

Prof. ing. Drăguş Oana Veronica

Liceul de Turism şi Alimentație „Dumitru Moțoc” Galați

Rolul conducător în procesul de educaţie îl are, fără îndoială, şcoala, pentru motive bine cunoscute. În calitatea sa de cel mai apropiat colaborator al şcolii, familia trebuie să o secundeze de aproape şi sincer. Părinţii iau cunoştinţă de cerinţele şcolii faţă de copii, în materie de educaţie, prin diverse moduri: la şedinţe, în discuţiile cu diriginţii şi învăţătorii, prin corespondenţă etc., iar linia educativă generală le este cunoscută din presă şi T.V. În general, nu se întâmpină dificultăţi în această privinţă. Ele apar atunci şi acolo când părinţii adoptă o altă atitudine faţă de sarcinile trasate de şcoală, aceasta fie în problema de instruire, fie în cele de educaţie. În acest fel, părinţii creează mari dificultăţi copiilor, căci nu mai ştiu ce atitudine să adopte, pe cine anume să asculte. Printr-o asemenea atitudine, părinţii creează stări de nevroză propriilor copii sau, ceva mai grav, le determină un comportament duplicitar şi ipocrit, pervertindu-le însuşi caracterul.

Iată de ce este necesar ca părinţii şi educatorii să formeze un front unitar educativ. Consfătuirile şi discuţiile libere şi sincere pentru a se ajunge la punctele de vedere cerute sunt absolut necesare, măcar pentru sănătatea sufletească a copiilor. În afară de aceasta, înseşi roadele educaţiei sunt mai bogate când între factori există unitate, deoarece ea potenţează forţele educative, pe când lipsa de unitate le diminuează.

Parteneriatul şcoală – familie – societate trebuie să fie bazat pe încredere, să creeze responsabilitate pentru parteneri şi implicare reciprocă. Parteneriatul trebuie să fie o modalitate mai eficientă de a obţine rezultate bune, o schimbare în bine.

Parteneriatul şcoală – familie – societate poate funcţiona prin punerea în comun a resurselor (materiale, umane, informaţionale) pentru binele comun, prin activităţi, proiecte sau programe comune, prin alocarea de resurse din partea agenţilor comunitari către şcoală, prin voluntariat şi implicare în acţiuni la nivel comunitar. Pot apărea, însă, şi bariere în relaţia cu comunitatea prin dezinteresul părinţilor, cei implicaţi în relaţia de parteneriat se raportează la valori diferite, şcoala nu are o politică în ceea ce priveşte relaţia cu comunitatea, lipsa educaţiei pentru valorile democraţiei, sărăcia, neidentificarea avantajelor şi a finalităţilor, rezistenţa cadrelor didactice care pot opta sau nu pentru colaborarea cu agenţi sau organizaţii exterioare şcolii (efort suplimentar neremunerat).

Şcoala trebuie să adopte ca obiective: dezvoltarea spiritul comunitar, formarea unor buni locuitori ai comunităţii cărora să le pese de cei din jur şi de comunitatea în care trăiesc şi care să contribuie la creşterea calităţii vieţii în comunitatea respectivă.

Managementul şcolii trebuie să asigure funcţionarea şi dezvoltarea şcolii ca sistem deschis, aflat în relaţie permanentă cu mediul său exterior, cu comunitatea în care funcţionaezã şi nu numai. Pentru a-şi realiza obiectivele propuse şcoala este nevoită să atragă, aloce, folosească o gamă diversă de resurse: materiale, financiare, umane, informaţionale şi de timp.

Managementul şcolii bazat pe comunitate vizează măsuri de pregătire a persoanelor implicate în relaţia de parteneriat, atragerea reprezentanţilor comunităţii locale în echipa managerială a şcolii, responsabilizarea diverşilor reprezentanţi comunitari, conştientizarea agenţilor comunitari asupra rolului pe care îl au în educaţie şi "avantajele" proprii care decurg dintr-o bună colaborare

Sprijinindu-ne reciproc şi adoptând atitudini unitare, vom reuşi să creştem din copiii de azi, oamenii de nădejde de mâine de care are nevoie ţara noastră acum şi mai târziu. Ei nu pot fi decât aşa cum îi creştem noi!

1. Drăgan, Ion, „*Educaţia noastră cea de toate zilele*", Editura Eurobit, Timişoara, 1992
2. Cerghit, Ioan, ş.a., „*Prelegeri pedagogice*", Editura Polirom, Iaşi, 2001
3. Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educaţie*", Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004

COEZIUNEA ȘCOALĂ-FAMILIE

ENACHE ALINA-IOANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ GHINEȘTI

Educația reprezintă fundamentul formării unei personalități echilibrate, iar pentru ca acest proces să fie complet și eficient, este necesară colaborarea dintre principalii factori implicați: **școala** și **familia**. Relația dintre aceste două instituții sociale este esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copilului și pentru atingerea succesului școlar.

Parteneriatul educațional este o formă de colaborare instituționalizată între școală și familie, bazată pe respect reciproc, comunicare eficientă și implicare activă. Obiectivul principal al acestui parteneriat este susținerea progresului școlar și personal al elevului, în vederea integrării sale armonioase în societate.

Un parteneriat eficient între școală și familie:

- **îmbunătățește rezultatele școlare** ale elevului;
- contribuie la **reducerea absenteismului și a abandonului școlar**;
- dezvoltă comportamente **pozitive și responsabile**;
- oferă sprijin în situații de criză (emoțională, financiară, socială);
- facilitează **integrarea elevilor cu cerințe educaționale speciale** (CES);
- întărește legătura dintre școală și comunitate

Forme de colaborare între școală și familie

1. Întâlniri periodice (ședințe cu părinții) – informarea părinților despre progresul copiilor.
2. Consilierea părinților – prin intermediul diriginților, consilierului școlar sau profesorilor.
3. Implicarea părinților în activități extracurriculare – serbări, excursii, proiecte tematice.
4. Chestionare și sondaje – pentru a evalua așteptările și nevoile părinților.
5. Contractul educațional – document formal care stabilește drepturile și responsabilitățile părților.
6. Voluntariatul părinților în școală – sprijin organizatoric, consiliere, mentorat etc.

Obstacole în realizarea parteneriatului

- Lipsa timpului sau dezinteresul părinților;
- Comunicarea defectuoasă sau formalismul relației;

- Atitudini negative față de școală;
- Lipsa unei culturi a implicării civice;
- Probleme socio-economice sau culturale.

Rolul cadrelor didactice în consolidarea parteneriatului

Profesorii, în special diriginții și învățătorii, au un rol-cheie în inițierea și menținerea relației cu familia. Aceștia trebuie să:

- fie deschiși și disponibili pentru dialog;
- ofere feedback constructiv și empatic;
- implice părinții în decizii și activități școlare;
- creeze un mediu prietenos și colaborativ.

În concluzie, un parteneriat educațional autentic între școală și familie contribuie în mod direct la **creșterea calității actului educațional** și la **formarea unei generații de tineri bine pregătiți, responsabili și echilibrați emoțional**. Atât școala, cât și familia trebuie să-și asume acest rol activ și să colaboreze constant în interesul superior al copilului.

BIBLIOGRAFIE:

- Legea Educației Naționale nr. 1/2011.
- ROFUIP (Regulamentul de organizare și funcționare a unităților de învățământ preuniversitar).
- Gherguț, A. (2007). *Parteneriate educaționale – ghid practic*. Editura Polirom.
- ***Revista Tribuna Învățământului*** – articole despre implicarea părinților în educație.

PROIECT EDUCAȚIONAL LOCAL-

EDUCAȚIA ÎNCEPE DIN FAMILIE

Farcaș Mariana-Școala Gimnazială Ibănești

Farcaș Monica Maria –Școala Gimnazială Hodac

Parteneri- reprezentanți ai părinților

- reprezentantă al Comitetul de părinți-clasa pregătitoare
- reprezentantă al Comitetului de părinți- clasa a II-a

„ DĂ PUŢIN SI VEI PRIMI MULT ; DĂ LUCRURI MURITOARE ŞI VEI PRIMI PE CELE FĂRĂ DE MOARTE ; DĂ CELUI SĂRAC ŞI CHIAR DACĂ TU TACI , VOCI VOR VORBI PENTRU TINE, FIINDCĂ MILOSTENIA STĂ ÎNAINTE ȘI TE APĂRĂ „ (SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR)

Echipa de proiect :

Director

Director adjunct

Responsabil Comisia S.N.A.C.

Prof. înv. primar

Prof. înv. primar

ARGUMENT

În tot ceea ce facem noi dascălii, dărium o parte din sufletul nostru, din înțelepciunea noastră pentru a construi o casă durabilă, puternică, a cunoașterii, a bucuriei, care să reziste în timp, dar treptat să o îmbogățim, având de partea noastră experiența, credința, dăruirea.

Milostenia, recunoștința, sunt însușiri pe care „omul" le dobândește încă de pe băncile școlii, în colectivitate, iar noi suntem datori să le implementăm pentru a avea o lume mai bună.

SCOPUL PROIECTULUI

Prin acest proiect ne-am propus să lărgim sfera de cunoaștere umană, sensiblizarea elevilor și implicarea acestora în activitatea de caritate.

OBIECTIVE

- desfășurarea unei campanii de strângere de alimente: legume, fructe și alimente neperisabile, pentru familiile nevoiașe din comunitate;
- formarea și dezvoltarea spiritului de întrajutorare de la vârste foarte mici;
- trezirea unor sentimente de toleranță și enpatie față de persoane aflate în situații de risc (bătrâni, copii, bolnavi, familii nevoiașe);
- dezvoltarea altruismului prin conștientizarea semnificației faptelor bune;
- dezvoltarea colaborării dintre școală și familie ;

RESURSE:

UMANE: - cadrele didactice ale unintăților de învățământ implicate în proiect;

- elevii unităților de învățământ;
- parinti ai elevilor;

MATERIALE: - contribuția cadrelor didactice, al elevilor și al familiilor acestora;

GRUPUL ȚINTĂ

- elevii claselor din ciclul primar- clasa pregătitoare și clasa a II-a.

BENEFICIARI

- copii nevoiași din localitate/ persoane vârstnice
- familii aflate în dificultate

DURATA PROIECTULUI

10-24 noiembrie 2023

LOCUL DESFĂȘURĂRII PROIECTULUI

Localitatea Ibănești și Hodac- Mureș

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

10 noiembrie- Întâlnirea membrilor din echipa de proiect și mediatizarea proiectului
- Stabilirea activităților și planificarea lor

10-20 noiembrie:-Identificarea necesităților persoanelor ce urmează să primească ajutorul

- Inițierea campaniei de strângere de legume, fructe și alimente neperisabile

23-24 noiembrie:- Centralizarea produselor donate de elevi
- Înmânarea pachetelor pregătite beneficiarilor

POPULARIZARE

- *pagina de Facebook al celor două școli*
- *diseminarea proiectului în consiliul profesoral*
- *grupurile de Whatsapp ale claselor*

FINALIZARE ȘI EVALUARE

- Întâlnirea partenerilor
- Evaluarea proiectului
- Realizarea unui CD cu fotografii
- Panou cu fotografii din cadrul activităţii

PARTENERIATUL EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ - FAMILIE ÎN SPRIJINUL ELEVILOR

Prof. Feier Nicoleta Mirela, Școala Gimnazială „Mircea Sântimbreanu”, Brad

Educația este un proces complex, în care actorii principali – elevul, familia și școala – trebuie să colaboreze într-o manieră activă și susținută pentru a asigura dezvoltarea armonioasă a

copilului. În această ecuație, parteneriatul educațional dintre școală și familie joacă un rol decisiv în sprijinirea performanței școlare a elevilor.

Potrivit lui Constantin Cucoș, „Educația este o acțiune de formare conștientă, desfășurată în mod organizat, care vizează dezvoltarea integrală a ființei umane” (Cucoș, 2017, p. 18). Acest proces nu poate fi limitat doar la spațiul școlii, ci trebuie susținut și consolidat prin implicarea constantă a familiei. Elevii care beneficiază de un mediu familial stabil și de părinți preocupați de evoluția lor educațională au mai multe șanse să atingă performanțe școlare notabile.

De asemenea, Sorin Cristea afirmă că „familia este primul agent educațional, natural și permanent, care exercită o influență decisivă asupra personalității copilului” (Cristea, 2016, p. 153). Astfel, colaborarea dintre părinți și profesori nu este doar benefică, ci absolut necesară pentru o educație de calitate.

Parteneriatul educațional presupune, înainte de toate, comunicare constantă, cooperare activă și implicare directă în viața școlară a copilului. După cum susține Mariana Stanciu, „relația de parteneriat trebuie construită pe bazele încrederii, ale deschiderii și ale recunoașterii rolului complementar pe care îl au familia și școala în formarea copilului” (Stanciu, 2019, p. 42).

Modalitățile prin care se poate dezvolta acest parteneriat sunt multiple: ședințe periodice, întâlniri individuale, proiecte comune, participarea părinților la activități extracurriculare, dar și utilizarea noilor tehnologii în comunicare. Important este ca părinții să fie considerați parteneri egali în actul educațional, nu doar simpli observatori.

În concluzie, parteneriatul școală-familie nu trebuie privit ca o opțiune, ci ca o condiție esențială pentru formarea elevilor capabili, echilibrați și pregătiți pentru viață. Cadrele didactice au responsabilitatea de a stimula această colaborare, iar părinții – datoria de a se implica activ. Așa cum spune I. Jinga, „numai printr-un efort comun, dirijat spre același scop, educația poate avea eficiență” (Jinga & Istrate, 2008, p. 91).

Bibliografie:

Cucoș, Constantin – Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2017

Cristea, Sorin – Dicționar de termeni pedagogici, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2016

Jinga, Ion; Istrate, Elena – Manual de pedagogie, Editura All, București, 2008

Stanciu, Mariana – „Familia și școala – parteneri în educația copilului”, Revista Didactica Nova, nr. 3, 2019

FAMILIA ȘI ȘCOALA, PARTENERI EGALI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Feroiu Maria
Liceul Tehnologic Tismana, Județul Gorj

Termenul „familie” provine din limba latină-„famulus”(servitor), care conform *Dicționarului etimologic al limbii latine* reprezenta „ansamblul sclavilor și al servitorilor care trăiau sub același acoperiș, iar apoi casa în întregime: pe de o parte stăpânul, pe de alta soția, copiii și servitorii” (cit. in. Bulgaru, M, p. 80). Prin extensie de sens, familia a ajuns să cuprindă **agnati** (rudele pe line paternă) și **cognati** (rudele pe linie maternă) și să devină sinonimă cu **gens** (comunitate formată din toate rudele de sânge), în limbaj comun, dar nu și în cel juridic. Putem spune deci, că familia este una dintre cele mai vechi și mai stabile forme de comunitate umană, asigurând evoluția și continuitatea vieții sociale.

Familia reprezintă locul în care individul se dezvoltă, unde își petrece o mare parte din timp, unde devine practic ființă socială. Indiferent de organizarea familei, de identitatea sa etnică, religioasă ori politică, aceasta se caracterizează prin dinamism și printr-o mobilitate continuă. Familia este un sistem dinamic, care cunoaște transformări permanente. Membrii ei se dezvoltă, evoluează împreună și adaugă elemente care îmbogățesc în permanență viața familială.

Totodată, se poate afirma că termenul de „familie” nu mai surprinde realitatea caracteristică a generațiilor precedente, tocmai datorită acestei schimbări. De-a lungul timpului, familia a fost definită în mai multe feluri, dar „familia, în orice societate, este o formă de comunitate umană

alcătuită din cel puțin doi indivizi, uniți prin legături de căsătorie și/sau paterne, realizând, mai mult sau mai puțin, latura biologică și/sau cea psihosocială" (Mitrofan, I, 1998, p. 17).

Lumea contemporană pune în fața oamenilor de toate vârstele, noi și noi probleme de ordin economic, cultural, științific, etc. Acestei societăți trebuie să-i facă față copilul de astăzi și familia sa. Educația, sub toate formele ei, este chemată să găsească soluții prin care omul să se adapteze rapid și eficient la societatea viitorului.

Cunoașterea particularităților dezvoltării personalității, a factorilor care contribuie la desăvârșirea acesteia, a problemelor pe care le ridică ea, contribuie în mare măsură la găsirea unor soluții adecvate. Influențele educative pe care familia le exercită asupra copiilor se pot manifesta fie direct, prin acțiuni mai mult sau mai puțin dirijate, fie indirect, prin modele de conduită oferite de către membrii familiei, precum și prin climatul psihosocial existent în familie.

Modelele de conduită oferite de părinți pe care copiii le preiau prin imitație și învățare- precum și climatul socioafectiv în care se exercită influențele educaționale ("cei șapte ani de acasă") constituie primul model social cu o influență hotărâtoare asupra copiilor privind formarea concepției lor despre viață, a modului de comportare și relaționare în raport cu diferite norme și valori sociale.

Rolul educației realizate în familie este acela de a dezvolta aptitudini de bază și competențe sociale în primii ani, ulterior copiii fiind preluați de catre școală, pentru instruirea didactică. Familia pregătește și susține copilul din punct de vedere academic (în afara școlii), emoțional, comportamental, social, financiar.

Există două teorii importante privind relaţia şcoală- familie: teoria profesionalismului şi teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esenţial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competenţa, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acţiunea umană în funcţie de un câştig personal, un salariu asigurat, o competiţie restrânsă.

Cooperarea cu familia poate fi un test profesional şi poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece: părinţii sunt parteneri ai şcolii, eficacitatea învăţământului poate fi ameliorată prin cooperarea între şcoală şi familie, părinţii sunt responsabili legali în educaţia copiilor.

Atât părinţii, cât şi cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influenţele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalităţii acestuia.

Modelul moral-civic propus de şcoală (comportament civilizat, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găseşte un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

În relaţia şcoală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esenţial in cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competenţa, servirea clienţilor, un cod de etică profesională.

Din această perspectivă, se pune întrebarea: "ce câştigă profesorul într-o cooperare cu familia?" Se apreciază ca acest câştig poate fi un statut revalorizator în ochii societăţii: cooperarea cu familia poate fi un test profesional şi poate fi considerat ca făcând parte din datoria profesională a profesorului deoarece:

- Părinţii sunt clienţi ai şcolii; eficacitatea învăţamântului evaluată la şcoală şi profesori poate fi ameliorată prin cooperare între şcoală şi familie;
- Părinţii sunt responsabili legali de educaţia copiilor lor si pot evalua cu exigenţă rezultatele activităţii şcolare.

În acest context, se pune întrebarea: de relaţiile cu familiile trebuie să se ocupe profesori specializaţi sau tot profesori? Soluţia cea mai potrivită ar fi ca toţi profesorii să aibă relaţii obişnuite de colaborare cu familiile, ei sunt cei care cunosc suişurile sau regresele elevilor, iar consilierii specializaţi - pentru cazuri dificile.

Se prevede ca în ţările europene să se treacă la o nouă etapă a colaborării şcolii cu familia, în care accentul să se pună pe un angajament mutual, clar stabilit intre părinţi si profesori, pe un„contract parental" privind copilul individual, contractul între familie şi şcoală să nu se considere doar un „drept opţional" ci un sistem de obligaţii reciproce în cooperarea părinţilor cu profesorii.

Educaţia răspunde atât cererii sociale cât şi nevoilor şi aspiraţiilor individuale. Presupune eliberare de energiilor lăuntrice, prin împlinirea armonioasă şi creatoare, a insecurităţii, inferiorităţii şi dependenţei pe care le poate simţi fiinţa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Este o sarcină a școlii, a personalului didactic, să identifice situațiile problematice din familiile copiilor, să dirijeze pe cât posibil strategiile educative ale acestora în favoarea elevului și

mai ales să conștientizeze faptul că relația de colaborare școală-familie este determinantă în obținerea performanțelor școlare.

BIBLIOGRAFIE

1. Birkh, A., Hayward S., *Diferențele individualizate*, Editura Tehnica, București, 1999.
2. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educaţia părinţilor. Strategii şi programe,* Editura Didactică și Pedagogică, Bucureşti, 1997.
3. Mitrofan, I., Mitrofan, N., *Familia de A la Z, Mic dictionar al vieții de familie*, Editura Științifică, București, 1991.
4. Stănciulescu, E. , *Sociologia educației familiale*, vol. I, Editura Polirom, Iași, 1998.
5. Stoian M., *Abecedarul părinţilor*, Editura Didactică și Pedagogică, Bucureşti, 1972.
6. Vrăşmaş, Ecaterina, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Editura Aramis, 2002.

EDUCAȚIA PARENTALĂ

Prof. Frenț Ancuța Oana, Colegiul Național Moise Nicoară Arad

Educația parentală urmărește reducerea gradului de vulnerabilitate a persoanelor și presupune un transfer de competențe eficiente, de la specialist la familie, pe termen lung.

Ea, educația parentală, se adresează tuturor categoriilor de părinți, fără excepție, vizând activarea resurselor parentale intrinseci, sporirea abilităților educative și nu modificarea unui comportament sau a unei structuri existente.

Programele de educaţie parentală pornesc de la câteva idei fundamentale: familiile au nevoie de sprijin și susţinere în creşterea copiilor, indiferent de nivelul veniturilor, al educaţiei sau de tipul de familie/părinte despre care este vorba în această perioadă în care conştientizarea importanţei stimulării dezvoltării copilului, începînd de la naştere, este din ce în ce mai răspîndită. Capacitatea familiei de a căuta ajutor şi dea se lăsa susţinută de servicii sau profesionişti reprezintă un punct forte al acesteia.

Părinţii sunt recunoscuţi drept primul educator al copilului, iar sistemele de educaţie suntinteresate, pe de o parte, să contribuie la sporirea competenţelor părinţilor, atîta timp cât în prima perioadă de viaţă (în cele mai multe cazuri, primii doi-trei ani de viaţă) ei sunt cei care interacţionează cu copiii (iar prezenţa profesioniştilor este cel mai adesea din domeniul medical și social), iar, pe de altă parte, să poată colabora consistent şi adecvat la intrarea în instituţia de educaţie timpurie.

Educaţia parentală reprezintă educaţia prin care pregătim tânăra generaţie în direcţia preluării modelelor parentale, respectiv, construim modelele şi stilurile parentale. Aceasta este o activitate de formare şi include orice tip de acţiune educativă de informare, sensibilizare, învăţare, antrenare, clarificare referitoare la valori, atitudini şi practici parentale de educaţie.

Educaţia părinţilor este o formă de intervenţie a acestora, în favoarea educaţiei copiilor lor; este un set de măsuri educative şi de sprijin care ajută părinţii pe următoarele dimensiuni:

- Înţelegerea propriilor lor nevoi (fizice, sociale, emoţionale, psihologice);

- Cunoaşterea şi acceptarea nevoilor copiilor lor;
- Construieşte punţi de legare între părinţi şi copii.

Ea presupune, de asemenea, şi crearea unor reţele de servicii de sprijin, aparţinând comunităţii locale, şi care ajută părinţii şi familia să folosească serviciile existente şi să se implice în viaţa comunităţii

În cadrul familiei, rolurile parentalereprezintă o continuitate a rolurilor conjugale. În acest context, rolul conjugal-parental este definit ca „o formaţiune complexă de atitudini, comportamente, comunicări verbale și expresive, orientate spre asigurarea, consolidarea şi dezvoltarea relaţiilor familiale aşteptate legitim de fiecare dintre cei doi parteneri şi copiii lor.” (Iolanda Mitrofan și Nicolae Mitrofan)

Rolurile parentale constituie „un ansamblu de comportamente (îngrijire, supraveghere, educație) pe care părinții le desfășoară în raport cu copiii: orice societate prescrie, printr-un sistem de norme (culturale, instituționale, juridice), conținutul rolurilor parentale…”

Acoperirea nevoilor de bază ale copiilor (asigurarea resurselor și îngrijirea mediului domestic)presupune satisfacerea condiţiilor ce asigură supravieţuirea: hrană, îmbrăcăminte, locuinţă, accesul la servicii medicale de bază etc.

Ține de responsabilitatea părinţilor pentru integritatea fizică, psihică, spirituală, etnică și culturală a copiilor în relaţiile lor cu mediul înconjurător, cu persoane, grupuri şi instituţii. Se manifestă prin două tipuri de comportamente: cele de monitorizare parentală sau control parental (se referă la supravegherea nutriţiei, stării de sănătate a copilului, a comportamentelor acestuia în raport cu o serie de factori de risc (consumul de tutun, de alcool, activitatea sexuală etc.) și cele de transmitere a abilităţilor de autoprotecţie.

- Sprijinirea dezvoltării fizice și psihice a copiilor. Țin de promovarea aspectelor legate de dezvoltarea copilului: fizice, emoţionale, cognitive, sociale, morale, sexuale, spirituale, culturale și educaţionale. Printre competenţe parentale, ce țin de această responsabilitate, sunt: stricteţea, ataşamentul emoţional şi controlul asupra balanţei de putere în relaţia dintre părinţi și copii.

Reprezentarea intereselor copiilor în comunitate - rolul jucat de părinte în interacţiunile dintre copii şi diverse persoane, grupuri, instituţii din comunitate mai ales atunci, când vârsta copilului nu îi permite să se reprezinte singur.

Pareting-ul afectuos –permisiv oferă dragoste, disponibilitate afectivă şi grade diferite de tolerare şi ghidaj parental,grad scăzut de control parental.Părinţii manifestă căldură şi interes faţă de tot ceea ce face copilul,le îndeplinesc toate dorințele, nu le interzic comportamente inadecvate, se consult cu ei când iau o decizie care îl priveşte.

Sfaturi pentru părinţi

- Construiţi o relaţie bazată pe încredere şi afecţiune cu copilul. Dacă ne implicăm în viaţa copilului, îl încurajăm, îl protejăm scade incidenţa problemelor legate de agresivitate.
- Asiguraţi-vă că tânărul este cât mai mult timp supravegheat. Ca părinţi, este bine să cunoaştem anturajul copiilor şi să încurajăm permanent implicarea lui în diferite activităţi extraşcolare.
- Oferiţi modele de comportament.Copiii învaţă mai mult prin imitarea de modele. Unii dintre noi încurajăm comportamente agresive fără să ne dăm seama.
- Este important să lăudăm copilul atunci când rezolvă problemele constructiv, fără violenţă.
- Stabiliţi reguli clare şi urmăriţi respectarea lor.
- Aşteptările noastre faţă de copil este util să le explicăm clar. De asemenea, copilul trebuie implicat în formularea regulilor, cunoscând, în acelaşi timp, consecinţele nerespectării unora dintre ele.
- Monitorizaţi aspectele de violenţă cu care intră în contact copilul prin media.

În acest caz se impune o atenţie sporită şi respectarea unor reguli de bază:

- Limitarea timpului petrecut de copil la TV (o oră);
- Cunoaşterea conţinutului programelor urmărite de copii;
- Discutarea scenelor de violenţă vizionate de către copii;
- Discutarea consecinţelor grave pe care le are comportamentul violent în realitate;
- Analizarea modalităţilor de rezolvare a problemelor fără folosirea violenţei.

Bibliografie:

1. Proiectul „Parteneriat Global pentru Educație”, implementat de către Ministerul Educației cu sprijinul Băncii Mondiale și UNICEF (2012-2014)

EXPERIENȚE DIDACTICE LA CENTRUL JUDEȚEAN DE EXCELENȚĂ LA DISCIPLINA BIOLOGIE

Profesor Frenț Ancuța Colegiul Național "Moise Nicoară" Arad

În activitatea mea didactică am pus accentul pe activități didactice centrate pe activitatea elevului pentru creșterea performanței obișnuită fiind și ținând cont că îmi desfășor activitatea într-un liceu de elită, încercând mai mult să transmit mai mult decât informații, să formez competențe teoretice și practice.

În activitatea didactică, conștietizez importanța aportului parental si centrării activității didactice spre dezvoltarea competențelor cheie cu activități practice simple, clare adaptate nevoilor elevilor iar pregătirea pentru performanță o desfășor ca și până acum prin organizarea săptămânală a cercurilor de biologie în cadrul CJEX Arad.

În prezent, demersul meu didactic este axat mai mult pe competenţe, pun accentul pe dezvoltarea gândirii divergente, contribuind astfel la conturarea profilului de formare al absolventului, îmi stabilesc celor mai potrivite strategii didactice în vederea formării competențelor vizate, folosesc metode didactice moderne și diferite tipuri de itemi precum și evaluarea complementară axată la centru de excenelență pe performanță.

Concret, pentru motivarea continuă a elevilor pentru performanță și creşterea calităţii procesului de învăţământ în cadrul CJEX la biologie folosesc metode didactice precum: învătarea prin descoperire- valoarea deosebită a acestui mod de învăţare constă în aceea că se bazează şi stimulează, totodată, capacitatea de cunoaştere a fiecărui elev dar si sprijinul parental. Elevul ajunge la descoperirea unei noţiuni, a unui adevăr, prin activitate proprie, individuală, prin autodirijarea gândirii sale.

Demonstrația, explicația, observația, conversaţia euristică- metode prin care profesorul trebuie să dea posibilitatea tuturor elevilor să participe la discuţii, în felul acesta se realizează motivarea, mobilizarea atenţiei elevilor, o mai uşoară înţelegere şi însuşire a materiei predate şi

accentuarea efectelor formative ale metodei. Ca și materiale se pot folosi fişele de dezvoltare sau de progres, acestea sunt specifice elevilor cu aptitudini înalte şi cu interes pentru disciplina respectivă. Conţinutul acestora depăşeşte programa analitică a clasei respective şi au rolul de a menţine interesul elevilor pentru acest obiect şi de a-i face să progreseze în domeniu astfel încât să facă față provocărilor prin participarea la olimpiadele școlare.

Școala și familia - împreună pentru o educație de calitate

Prof. Ciobanu Gabriela
Școala Gimnazială „Dan Barbilian”, Galați

Educația este fundamentul pe care se construiește viitorul oricărui individ și al oricărei societăți. Un proces educațional de calitate nu poate fi asigurat exclusiv de școală sau exclusiv de familie, ci necesită o colaborare strânsă și eficientă între cele două instituții. Atunci când școala și familia lucrează împreună, ele creează un mediu propice pentru dezvoltarea armonioasă a copilului, atât din punct de vedere academic, cât și personal și social. Școala este instituția formală responsabilă de transmiterea cunoștințelor, dezvoltarea competențelor și formarea intelectuală a elevilor. Cadrele didactice, prin expertiza lor pedagogică, structurează programele de învățare, evaluează progresul elevilor și îi ghidează în procesul de achiziție a informațiilor. Pe de altă parte, familia este primul mediu educațional al copilului, unde se învață valorile fundamentale, normele de comportament, empatia și responsabilitatea socială. Părinții joacă un rol crucial în dezvoltarea emoțională, morală și socială a copiilor, oferind sprijin, afecțiune și un cadru sigur. Colaborarea dintre școală și familie se bazează pe recunoașterea rolului complementar al fiecăreia. Școala oferă un cadru structurat de învățare și socializare, în timp ce familia asigură un mediu de susținere și încurajare, esențial pentru motivația și starea de bine a copilului.

O colaborare solidă aduce multiple beneficii. Atunci când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor lor, aceștia manifestă, în general, o motivație mai mare pentru învățare, obțin rezultate școlare mai bune și au o rată mai mică de abandon școlar. Implicarea poate însemna monitorizarea temelor, participarea la ședințe cu părinții sau simpla manifestare a interesului pentru ceea ce învață copilul. Copiii simt că există o coerență între mediul familial și cel școlar, ceea ce le oferă un sentiment de siguranță și stabilitate. Această coerență ajută la dezvoltarea unor abilități sociale adecvate, la gestionarea emoțiilor și la construirea unei imagini de sine pozitive. O comunicare deschisă între profesori și părinți permite identificarea rapidă a oricăror dificultăți cu care se confruntă copilul – fie că sunt probleme de învățare, comportamentale sau emoționale. Prin intervenții timpurii și coordonate, aceste probleme pot fi abordate eficient, prevenind agravarea lor. Părinții pot aduce în școală resurse, experiențe și perspective diverse, contribuind la îmbogățirea activităților didactice și la crearea unui mediu de învățare mai dinamic și relevant. Fie că este vorba de voluntariat, de participarea la evenimente școlare sau de partajarea expertizei profesionale, implicarea părinților este valoroasă. Prin modelul colaborativ oferit de școală și familie, copiii învață importanța responsabilității, a respectului reciproc și a lucrului în echipă – calități esențiale pentru a deveni cetățeni activi și responsabili în societate.

Pentru ca parteneriatul dintre școală și familie să fie eficient, este necesar să se pună în practică o serie de strategii. Atât școala, cât și familia trebuie să mențină canale de comunicare deschise. Aceasta

include ședințe regulate cu părinții, discuții individuale, rapoarte de progres, platforme online de comunicare sau chiar grupuri de discuții dedicate. O comunicare eficientă trebuie să fie bidirecțională, permițând atât profesorilor, cât și părinților să își exprime preocupările și să împărtășească informații relevante. Școlile pot încuraja participarea părinților la diverse activități: zile deschise, evenimente culturale și sportive, proiecte școlare, consilii consultative ale părinților. Această implicare îi face pe părinți să se simtă parte a comunității școlare și le permite să înțeleagă mai bine mediul în care își petrec copiii o mare parte din timp. Organizarea de workshop-uri pentru părinți pe teme precum metode de învățare eficiente, gestionarea timpului, abordarea problemelor de comportament sau educația digitală poate fi extrem de utilă. Aceste sesiuni îi dotează pe părinți cu instrumente și cunoștințe care îi ajută să își sprijine mai bine copiii acasă. Școala și familia ar trebui să lucreze împreună pentru a stabili obiective educaționale clare și realiste pentru fiecare copil. Această abordare unitară asigură că eforturile ambelor părți sunt aliniate și că mesajele transmise copilului sunt consistente. Fiecare familie este unică, cu propriile valori, tradiții și moduri de viață. Școala trebuie să fie deschisă și să respecte această diversitate, adaptându-și abordările pentru a include și a valorifica contribuția fiecărui părinte.

Desigur, pot apărea și provocări în construirea unui parteneriat eficient. Acestea pot include lipsa de timp a părinților, bariere de comunicare (lingvistice sau culturale), diferențe de viziune asupra educației sau reticența unora de a se implica. Soluțiile implică flexibilitate din partea școlii, oferirea de alternative pentru implicare (chiar și pentru părinții ocupați), utilizarea de interpreți sau mediatori culturali, și sesiuni de dialog pentru a clarifica neînțelegerile și a construi încredere.

Educația de calitate nu este doar responsabilitatea unei singure entități. Ea este rodul unui efort concertat, al unui parteneriat autentic și respectuos între școală și familie. Atunci când aceste două lumi se unesc în jurul interesului superior al copilului, rezultatul este o dezvoltare completă și armonioasă, care îi pregătește pe tineri nu doar pentru succesul academic, ci și pentru o viață împlinită și o contribuție pozitivă la societate. Prin comunicare, încredere și implicare reciprocă, școala și familia devin piloni esențiali ai unui sistem educațional robust și eficient.

COLABORAREA ŞCOALĂ-FAMILIE

Gagiu Laura Andreea

Colegiul Național “Nicolae Titulescu” din Pucioasa

Se ştie că familia este primul factor educativ în viața copilului şi, având în vedere influența socioeducațională puternică a familiei, şcolii, în special, îi revine dificila sarcină de a îndruma şi consilia familia elevului pentru ca aceasta să contribuie la o formare armonioasă şi eficientă a copilului. (Cucoş, 2009, p.732) Familia este cel mai important factor cu care cooperează şcoala în procesul educațional şi reprezintă unul din mediile de socializare şi educare din cele mai complexe.

Relația cadrelor didactice cu părinții trebuie să fie una pozitivă, consistentă şi reciproc acceptată. O relație bună între părinți şi profesori îi oferă un echilibru copilului şi facilitează o adaptare mai uşoară între planul educațional al familiei şi cel al şcolii. (Pânişoară, 2017, p.64).

Scopul acestei colaborări este de ajunge la un parteneriat în folosul copilului. Un parteneriat care să-l ajute în dezvoltarea lui ca om complet pe toate planurile.

Părinții trebuie să fie aproape de şcoală şi noi avem datoria de a-i implica şi informa cu privire la parcursul copiilor lor. Parteneriatul trebuie să se bazeze în primul rând pe respect, de ambele părți şi în funcție de acest factor se poate construi o colaborare şi o comunicare sănatoasă.

Nivelul de calitate al acestui parteneriat depinde de mai mulți factori. Factorii care aduc success sunt reprezentați de colaborarea părinților, stimularea de către cadrele didactice a acestei nevoi, responsabilitatea, disponibilitatea şi competența cadrelor didactice. Este foarte importantă consistența activităților propuse în cadrul parteneriatului. Un parteneriat de success are nevoie de timp, de ani de muncă şi riscuri pentru a-l atinge.

Există şi factori care determină o relație mai puțin productivă, prejudecăți, mentalități diferite, viziuni, atitudini şi comportante ale părinților sau ale cadrelor didactice, presiunea timpului sau problemele curente. Situaţia economică precară şi instabilă, nivelul scăzut al veniturilor afectează traiectoria şcolară a elevului în mai multe feluri.

În primul rând sărăcia face ca multe familii să nu poată suporta cheltuielile de şcolarizare ale copilului şi atunci ele recurg la întreruperea şcolarităţii. Nu mai este un secret că în ultimii ani se înregistrează o rată ridicată de abandon şcolar, cauzată tocmai din această cauză. Problemele cele mai grave sunt atunci când copiii sunt obligaţi să abandoneze şcoala, înainte de a o termina.

În toată lumea există abandon şcolar, însă în ţările mai slab dezvoltate acest lucru se întâmplă mai des.

Apoi mai apar şi conflictele intrafamiliale, relaţiile tensionate, din cauza neajunsului sau din cauza neputinţei de a-l da pe copil la şcoală, toate având o influenţă negativă asupra copilului. Şi agresivitatea, instabiliatea emoţională duce la abandon şcolar. În plus familiile defavorizate au şanse mult mai mici să-şi trimită copiii la şcoală. Apar şi alte probleme în ceea ce priveşte relaţia cu familia mai ales când este vorba de o familie conjugală, monoparentală, adoptivă sau reconstruită.

Relația de colaborare dintre școală, familie și comunitate trebuie construită pe baza valorilor democratice specific societății românești, pe revizuirea atitudinilor și a comportamentelor tuturor factorilor sociali implicați: cadre didactice, părinți, elevi, reprezentanți ai instituțiilor guvernamentale și neguvernamentale. (Albulescu, Catalano, 2020, p.654).

Bibliografie:

Albulescu, I; Catalano, H; 2020; Sinteze de pedagogie general, Editura DPH, Bucureşti.

Cucoş, C.; 2009; Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice; Polirom, Iaşi.

Pânişoară, I-O.; 2017; Ghidul profesorului; Polirom, Iaşi

PARTENERIATUL ȘCOALĂ – FAMILIE

Prof. înv. primar Gorgan Elena Andreea
Liceul Teoretic ”Nicolae Iorga”Nehoiu

„Familia este un factor important şi de răspundere al educaţiei. Părinţii o conduc şi răspund de ea în faţa societăţii, a fericirii lor şi a vieţii copiilor.”

A.S.Makarenko

De-a lungul timpului, s-a pus mare accent pe parteneriatul școală-familie în dezvoltarea și evoluția personalității copilului, în creșterea, adaptarea și integrarea școlară/ socială. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educaţia formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la şcoală şi

mai târziu, în viaţă. Atunci când părinţii, elevii şi ceilalţi membrii ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Astfel, şcolile, ca partener in educație, trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților in formarea personalității copiilor prin crearea de parteneriate cu aceștia, prin implicarea activă a comitetelor de părinți în derularea procesului instructiv-educativ dar și prin realizarea de activități extrașcolare benefice dezvoltării armonioase a copiilor.

Valoarea educaţiei creşte într-o lume în care schimbările s-au accelerat simţitor, educaţia este somată să răspundă provocărilor unei lumi a societăţilor şi indivizilor în derută, o lume în care s-au pierdut şi se pierd repere, sisteme de referinţă, iar sistemele etice se află în criză. Ea trebuie să construiască drumuri noi pentru speranţă, prin formarea unor cadre cât mai flexibile, a unor capacităţi şi comportamente capabile să facă faţă schimbării permanente şi să adapteze elevul la incertitudine şi complexitate.

Şcoala şi familia sunt cei doi piloni de sprijin ai educaţiei unde evoluează copilul, obiect şi subiect al educaţiei. Dacă aceste medii educaţionale se completează şi se susţin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea şcolară şi pe plan general în viaţa socială.

Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii. Ea este factorul decisiv pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societăţii, să ia parte activă la viaţă, să fie pregătit pentru muncă. Procesul de învăţământ este cel care conferă şcolii rolul decisiv în formarea omului. Misiunea şcolii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale. Procesul de educaţie din cadrul şcolii este îndrumat şi condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Şcoala a rămas punctul de pornire al orientării şcolare şi profesionale prin acţiuni de informare asupra posibilităţilor de continuare a studiilor, de detectare a intereselor profesionale şi a aptitudinilor, de discutare a criteriilor după care elevii îşi decid viitorul şi ponderii de implicare a părinţilor în alegerea şcolii şi a profesiei pe care copiii lor o vor urma, dacă profesia aleasă este cea dorită de copil şi dacă aceasta din urmă are disponibilităţi intelectuale.

Familiile au o influență majoră asupra performanței individului în școală și în viață. Cu cât școlile, familiile și grupurile comunității lucrează împreună pentru a sprijini învățarea, cu atât copiii tind să aibă rezultate mai bune, le place mai mult școala și stau mai mult timp aici. Școlile muncesc cu familiile pentru a ajuta copiii să depășească cu bine momentele de tranziție. Copiii de toate vârstele au rezultate mai bune când se acomodează bine în școală. Prin acomodare înțelegem că elevii se simt confortabil și respectați, gândesc că locul lor e la școală și realizează că sunt sprijiniți de profesori.

Părinții joacă un rol esențial în susținerea procesului de învățare a elevului. Acest proces se intesifică atunci când părinții sunt motivați și instruiți să ofere ajutor elevilor acasă. Cu cât se implică mai mult părinții în acest proces, cu atât ei asigură cadrelor didactice un sistem valoros de sprijin și ajutor, creându-se astfel o echipă care lucrează pentru succesul fiecărui copil.

Fără sprijinul activ al părinţilor, şcoala nu poate realiza obiectivele educaţionale stabilite, oricât de competenţi ar fi educatorii. Părinţii trebuie să cunoască, să devină conştienţi de influenţa pe care o exercită prezenţa lor în viaţa copilului, să fie convinşi că educaţia dată copilului, pentru societatea actuală este diferită de cele precedente, că societatea actuală va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Educaţia este cea care desăvârşeşte fiinţa umană, educaţia pe care copilul o primeşte în familie, în şcoală şi de la comunitate. Aspiraţiile, rezultatele şi sprijinul social şi familial constituie trei aspecte ale unei interacţiuni dinamice între copilul individual şi cercul său imediat. Implicarea părinţilor joacă un rol semnificativ în cadrul intervenţiei şcolare. Acţiunile care implică părinţii produc o schimbare în ambientul familiei şi cresc aspiraţiile, atât ale părinţilor pentru copiii lor, cât şi ale copiilor înşişi. Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

Tot în familie se formează cele mai importante deprinderi de comportament: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de-acasă”. Un elev fără „cei şapte ani de acasă” va crea mereu probleme chiar şi ca viitor adult. Aici trebuie reamintit că, în general, elevii nu primesc în cadrul şcolii nici un exemplu

sau sfat negativ, toate acestea influenţându-l în afara şcolii. Din cele 24 de ore ale unei zile, elevul este la şcoală 5 – 6 ore, de restul timpului fiind responsabilă familia elevului. Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie.

Un parteneriat familie-şcoală este relaţia cea mai profitabilă pentru toţi cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reţine că acelaşi subiect este copilul nostru şi şcolarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează şi-l pasionează, iar parinţii vor cunoaşte în ce momente să-l susţină pe şcolar, în ce fel să-l motiveze şi să-l ajute

Scopul educației este susținerea realizării parteneriatului dintre școală și familie în vederea îmbunătățirii performanțelor școlare ale elevului, de a-i motiva pe elevi să ajungă la liceu și Universitate, să participe la activități extrașcolare, să aibă rezultate bune. Pentru a atinge acest scop trebuie satisfăcute mai multe obiective: sprijinirea vizitelor în școală a familiilor și oportunitatea de a observa ce se întâmplă în sălile de clasă, organizarea unor lectorate cu părinții, organizarea acțiunilor în colaborare cu alte instituții, invitarea părinților la discuții susținute de specialiști.

Obiectivul principal al acţiunii educative este formarea personalităţii copilului, care este urmărit atât în familie, cât şi în şcoală, astfel încât sarcinile şcolii şi ale familiei în materie de educaţie şi instrucţie se împletesc şi se sprijină reciproc.

Relaţia şcoală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaţionează cu ceilalţi.

Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune.

Există două teorii importante privind relaţia şcoală-familie:

- Teoria profesionalismului care consideră ca un element esenţial serviciul făcut altora, fără a gândi la avantaje personale; criteriile acestei teorii sunt : competenţa, servirea clienţilor, un cod de etică profesională.

- Teoria schimbului care consideră acţiunea umană în funcţie de un câştig personal; se consideră privilegii tradiţionale ale profesorilor: un grad de autonomie, un salariu asigurat, o competiţie restrânsă. Din această perspectivă câştigurile profesorului din parteneriatul şcoală-familie sunt: un statut valorizator în ochii societăţii; cooperarea cu familia poate fi un test profesional şi poate fi considerată ca făcând parte din datoria profesională a profesorului; eficacitatea învăţământului poate fi ameliorată prin cooperarea între şcoală şi familie; părinţii sunt responsabili legali de educaţia copiilor lor şi pot avea exigente de a evalua rezultatele activităţii şcolare.

În relaţia şcoală-familie, problema profesionalismului cadrului didactic reprezintă un element esenţial în cadrul serviciului făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, cu alte cuvinte competenţa, servirea clienţilor, un cod de etică profesională.

Educaţia răspunde atât cererii sociale cât şi nevoilor şi aspiraţiilor individuale. Presupune eliberare de energiile lăuntrice, prin implinirea armonioasă şi creatoare, a insecuritaţii, inferioritaţii şi dependenţei pe care le poate simţi fiinţa umană într-o societate aflată într-o schimbare rapidă.

Colaborarea cu familia trebuie să se concretizeze într-un program comun de activităţi ale şcolii cu aceasta (lectorate cu părinţii, şedinţe, consultaţii, vizite la domiciliul elevului, serbări şcolare). Părinţii trebuie să vadă în noi un prieten, un colaborator, un om adevărat care-i poate ajuta prin atitudinea nepărtinitoare pe care trebuie să o afişăm. Aşadar e o sarcină a şcolii să identifice situaţiile problemă din familiile copiilor, să dirijeze pe cât este posibil strategiile educative în favoarea elevului şi să conştientizeze că relaţia de colaborare şcoala-familie este determinantă în educarea copiilor. Educaţia în familie devine astfel un proces de pregătire pentru viaţă, prin întâmpinarea şi rezolvarea problemelor de viaţă.

În concluzie, trebuie spus că cei doi factori educativi, familia şi şcoala, trebuie să aibă acelaşi scop – formarea personalităţii umane integrale şi armonioase

Bibliografie:

9. Cerghit, Ioan, Neacşu, Ioan,Negreţ Dobridor Ioan, Iaşi- 2001 *Prelegeri pedagogice*, Editura Polirom
10. Pescaru, Băran, Adina, „Parteneriat în educaţie”,Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004
11. Robu, Maria, Bucureşti -2008, *Empatia în educaţie*, Didactica Publishing House
12. Şerdean Ioan , Bucureşti -2004, *Pedagogie,* Editura Fundaţiei România de Mâine

FAMILIA-PARTENER ACTIV ÎN EDUCAȚIE

prof. Iacob Ancuța- Școala Gimnazială Nr. 3, Mangalia

În procesul educațional, parteneriatul dintre școală și familie joacă un rol fundamental în formarea și dezvoltarea armonioasă a copilului. Familia este prima instanță educativă, iar școala continuă acest proces, contribuind la dezvoltarea intelectuală, morală și socială a elevului. Colaborarea eficientă între cele două medii asigură coerență în educație și oferă copilului sprijinul de care are nevoie pentru a reuși.

Familia este cadrul în care copilul învață primele valori, norme și comportamente. Părinții influențează atitudinea copilului față de învățătură, motivația pentru școală și capacitatea de a face față provocărilor. O familie implicată transmite copilului sentimentul că educația este importantă și că succesul școlar este sprijinit și apreciat. Familia, indiferent ce preocupări valoroase ar avea în legătură cu educaţia elevilor, nu va obţine rezultate bune decât în condiţiile în care colaborează cu şcoala. Din primul an de şcoală, elevul trebuie să fie stimulat să citească, să scrie, să gândească, să comunice, să acumuleze noi cunoştinţe şi deprinderi care să îi ajute în formarea şi educarea lor. De aceea trebuie să gândim, să căutăm, să găsim şi să alegem modalităţi şi metode adecvate pentru o colaborare eficientă între cei doi factori principali şcoală-familie, care să ajute la formarea educativă a elevilor: chestionarul, lectoratele cu părinţii, vizite la domiciliul elevului, corespondenţa, antrenarea părinţilor în activităţi şcolare şi extraşcolare, informarea reciprocă, şedinţe comune cu elevii şi părinţii (programate din timp).

Școala are datoria de a crea un climat deschis și favorabil colaborării, oferind părinților informații constante despre parcursul educațional al copilului, progresul acestuia și dificultățile întâmpinate. Profesorii pot organiza întâlniri, ateliere, consiliere, activități comune, implicând astfel părinții în viața școlii.

Beneficiile parteneriatului școală–familie

1. Creșterea performanței școlare: Studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați au rezultate mai bune la învățătură.
2. Reducerea abandonului școlar: Copiii simt sprijin din ambele direcții și sunt mai motivați să continue școala.
3. Dezvoltarea competențelor sociale: Colaborarea părinți–profesori creează un model pozitiv de comunicare și cooperare.
4. Prevenirea comportamentelor problematice: Problemele pot fi identificate din timp și gestionate eficient dacă există o comunicare constantă.

Modalități de colaborare

- Întâlniri regulate între părinți și cadre didactice;
- Implicarea părinților în activități extracurriculare;
- Grupuri de sprijin și consiliere pentru părinți;

- Canale de comunicare moderne (platforme online, grupuri de mesaje);
- Evaluarea periodică a relației școală–familie.

Un parteneriat solid între școală și familie creează o punte de susținere pentru copil, între mediul afectiv de acasă și mediul academic al școlii. Comunicarea deschisă, respectul reciproc și implicarea activă sunt cheia unei educații de calitate, în care elevul este susținut să-și atingă potențialul maxim.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. – Psihopedagogie, Editura Polirom, 2008
2. Gherguț, A. – Managementul clasei de elevi, Editura Polirom, 2011
3. Voiculescu, F. – Parteneriatul educațional școală–familie–comunitate, Editura Didactică și Pedagogică, 2015
4. Ministerul Educației – Ghid privind implicarea părinților în educație, București, 2020
5. OECD – Family-School Partnerships: Framework for Action, 2011

PROFESOR IFTIMIU NICOLETA

COLEGIUL ECONOMIC „ION GHICA” BACĂU

Familia şi şcoala în romanul românesc interbelic. Studiu de specialitate

Analiza de faţă se opreşte asupra universului familial surprins în trei romane realiste din perioada interbelică a literaturii române: „Ion”, de Liviu Rebreanu (1920), „Ultima noapte de dragoste, întâia noapte de război”, de Camil Petrescu (1930) şi „Enigma Otiliei”, de George Călinescu (1938), toate regăsindu-se în Programa pentru Bacalaureat.

Dacă în romanul rebrenian, întâmplările sunt amplasate în spaţiul rural ardelenesc, de la începutul secolului al XX-lea, în celelalte două opere, spaţiul este citadin. Viziunea asupra familiei este diferită, pornindu-se de la dihotomia rural-citadin.

În „Ion”, căsătoria se oficia în funcţie de întinderile de pământ. Destinul lui Ion, cel care se căsătoreşte cu Ana„ fata bogată dar urâtă”, deşi o iubeşte pe Florica „fata frumoasă dar săracă” l-au avut şi Vasile Baciu şi Alexandru Pop Glanetaşu. Iubind pământul, Vasile Baciu ajunge să şi iubească şi nevasta, la moartea căreia îşi va urî fiica. Nu acelaşi lucru se întâmplă cu tatăl lui Ion care se căsătoreşte din interes. Numai că acesta va risipi avuţia nevestei pe băutură, ceea ce va declanşa ura protagonistului pentru tatăl său, ştiut fiind faptul că, în spaţiul rural, a avea pamânt echivala cu respectul din partea comunităţii. În grilă psihanalitică, putem afirma că, în subconştientul lui Ion, exista dorinţa de a avea un tată respectat precum Vasile Baciu, pentru fără a forţa grila de interpretare. Nu putem trece peste familia învăţătorului de la sat Zaharia Herdelea cu cele două fiice, Ghighi, Laura şi fiul Titu. De remarcat este faptul că învăţătorul are ca preocupare fundamentală realizarea unor căsătorii bazate pe siguranţa materială şi nu pe sentimentele fiicelor. De asemenea, acesta apreciază comportamentul şi inteligenţa lui Ion în vremeaşcolarităţii, Herdelea fiindu-i învăţător. Ana întruchipează imaginea unei „mater dolorosa”(Tudor Vianu). Neiubită nici de tată, nici de soţ, alege sinuciderea, pentru a scăpa de suferinţă. Condiţia femeii în spaţiul rural ardelenesc, de la începutul secolului al xx-lea este sintetizată de G. Călinescu ca reprezentând „o avere, două braţe de muncă şi o producătoare de copii”, drept urmare, personajuil feminin nu parcurge forme de învăţîmânt, în acest roman inspirat din realitaţile rurale ardeleneşti.Cititorul receptează mesajul transmis de către naratorul obiectiv, omniscient şi omniprezent.

Viziunea asupra familiei/căsătoriei în romanul camilpetrescian este uniperspectivistă, din punctul de vedere al personajului-narator Ştefan Gheorghidiu, alter-ego al autorului. Scrierea de factură modernistă are în centru confesiunea protagonistului, un inteclectual hiperlucid care,încă din capitolul al doilea, pune sub semnul suspiciunii fidelitatea soţiei sale Ela: „Eram însurat de

doi ani şi jumătate cu o colegă de la universitate şi banuiam că mă înşală". Crescut doar de mamă, Gheorghidiu, pasionat de filosofie, nu este de acord cu spiritul mercantil al unchilor său cu care are deseori contradicţii. Spre surprinderea lui, va primi moştenirea de unchiul Tache şi modul de viaţă al soţilor se va schimba în contrast cu anii săraci din studenţia lor. Ela se va dovedi, brusc, interesată de petreceri mondene, excursii cu automobilul. Excursia de la Odobeşti accentuează gelozia lui Gheorghidiu. Faptul că Ela mânca din aceeaşi farfurie cu domnul G. declanşează o imensă suferinţă. Experienţa trăită de el pe frontul Primului Război Mondial îl face să conştientizeze că, pe lume, există drame mai puternice decât suferinţa din dragoste. Hotărăşte să se despartă de Ela, îi este indiferent chiar dacă este nevinovată, îi lasă toată averea, casele de la Constanţa, banii, fotografiile, ,,adică tot trecutul".

Pe lângă faptul ca este o frescă a burgheziei bucureştene de la începutul secolului al XX-lea, romanul ,,Enigma Otiliei", cu titlul initial ,,Părinţii Otiliei" are ca teme şi paternitatea, căsătoria, familia, iubirea. Clanul Tulea reprezintă universal familial al unei burghezii decadente. Tipologiile realiste sunt relevante şi expresiv construite. În centru se află averea lui moş Costache Giurgiuveanu care era mobilul atenţiei clanului Tulea în frunte cu sora acestuia, Aglae ,,baba absolută, fără cusur în rău". Cei trei copii Olimpia ,,femeia plată", Aurica ,,fata bătrână", Titi ,,retardatul" sunt sub influenţa mamei lor, Aglae. Lipsiţi de spirit întreprinzător, de dinamism şi dorinţa de a acţiona în vederea prosperităţii, toţi din clanul Tulea aşteptau moartea lui Giurgiuveanu pentru a moşteni averea acestuia. La polul opus, se află triunghiul Felix- Otilia-Pascalopol prin faptul că nu manifestau interes pentru avere. Felix venise în casa unchiului său, la Bucureşti pentru a studia medicina, Pascalopol era un moşier întors de la Paris şi face o pasiune pentru Otilia, peronajul enigmatic, ,,eternul feminin" din universul familial burghez care, deşi îl iubeşte sincer pe Felix, se va căsători cu Pascalopol pentru confortul material şi va pleca la Paris, spre dezamăgirea lui Felix. Felix şi Otilia pot fi consideraţi ,,orfani ai lumii burgeze". Lui Felix îi murise tatăl cand ajunge în casa unchiului său. Moş Costache avusese o legătură cu mama Otiliei, la moartea căreia amână gestul adopţiei, deşi o iubeşte sincer. Studentă la Coservator, Otilia este melomană, studiază din partiturile care erau in dezordine în camera sa. iurgiuveanu o numeşte ,,fe-fetiţa lui", astfe, manifestându-şi cu sinceritate afecţiunea pentru aceasta. În finalul romanului, aflăm că Felix devenise doctor de renume. Este relevantă secvenţa din tren, când Felix se întâlneşte cu Pascalopol care îi spune că se despărţise de Otilia, pentru a-i reda libertatea. Aceasta se căsătorise cu un conte la Buenos Aires şi devenise actriţă de mâna a doua. Fotografia pe care I-o arată lui Felix îl pune în dificultate. Otilia era de nerecunoscut, îşi pierduse fascinaţia de odinioară, devenise o femeie banală. Pascalopol este cel care spune că, pentru el ,,Otilia a rămas o enigmă".

Chipul mamei este ilustrat de Aglae, ,,baba absolută, fără cusur în rău", autoritară cu toţi copiii.

Cele trei romane realiste din perioada interbelică sunt creaţii reprezentative ale literaturii noastre care surprind, cu originalitate, universul familial şi constituie un prilej de reflecţie cognitivă şi afectivă asupra epocii.

ÎMPREUNĂ PENTRU VIITOR. STRATEGII INOVATOARE PENTRU SUCCESUL ELEVILOR

Iulia Istrate

Palatul Copiilor Bistrița

O colaborare constructivă între școală și familie reprezintă baza solidă pentru o educație de calitate a elevilor. Într-un sistem educațional în care parteneriatul dintre părinți și cadrele didactice este consolidat, se creează un mediu propice pentru progresul firesc al fiecărui elev. Această colaborare implică comunicare deschisă, încredere reciprocă și un angajament comun față de binele și progresul elevilor.

Atunci când părinții și profesorii lucrează împreună, se pot identifica mai rapid nevoile și dificultățile elevilor, iar intervențiile pot fi adaptate în mod eficient pentru a sprijini performanța și dezvoltarea lor. Această colaborare contribuie la crearea unui climat de învățare mai motivant, în care elevii se simt susținuți și înțeleși, ceea ce le stimulează dorința de a învăța și de a-și atinge potențialul maxim.

Parteneriatul școală - familie promovează valori precum responsabilitatea, respectul și perseverența. Prin implicarea părinților în procesul educațional, elevii învață despre importanța colaborării și a muncii în echipă. Atât școala, cât și familia au roluri complementare și trebuie să colaboreze strâns pentru a crea un mediu propice învățării și formării unor caractere solide.

Pentru a stimula această colaborare, școala poate organiza sesiuni informative și workshop-uri dedicate părinților, în cadrul cărora se pot aborda teme precum metodologiile de învățare eficiente, gestionarea comportamentului la domiciliu, modalități de sprijin pentru elevi în mediul familial și tehnici de motivare. Aceste activități nu doar că informează părinții, ci și îi încurajează să devină parteneri activi în procesul educațional, consolidând încrederea și comunicarea între școală și familie.

Familia poate fi încurajată să participe activ la viața școlii, nu doar prin prezența la evenimente și proiecte educaționale, ci și prin implicarea în consultări, dezbateri și activități de voluntariat. O comunicare constantă și deschisă cu profesorii și cadrele didactice contribuie la identificarea

timpurie a eventualelor dificultăți ale elevilor și la implementarea unor soluții comune. Participarea părinților la ședințe, ateliere și activități extrașcolare creează un sentiment de comunitate, în care fiecare membru are responsabilitatea de a sprijini și de a urmări evoluția elevului.

La începutul anului școlar pot fi demarate diferite activități de colaborare, cum ar fi implementarea unui proiect educațional care își propune consolidarea parteneriatului dintre școală și familie : „Împreună pentru viitor: școala și familia în sprijinul elevului”.

Prin activități comune, sesiuni informative și ateliere de lucru, părinții și cadrele didactice se pot implica în procesul educațional, sprijinind astfel elevii în atingerea potențialului lor maxim.

Obiective urmărite:

- Îmbunătățirea comunicării și colaborării între școală și familie.
- Implicarea activă a părinților în activitățile școlii și în procesul educațional.
- Dezvoltarea abilităților sociale, emoționale și de învățare ale elevilor.
- Reducerea absenteismului și a problemelor de comportament.
- Promovarea valorilor responsabilității, respectului și solidarității.

Activități principale:

1. Sesiuni informative pentru părinți:

- Organizarea unor workshop-uri în care părinții învață tehnici de susținere a învățării acasă, precum crearea unui mediu favorabil studiului sau tehnici de memorare. De exemplu, o sesiune despre cum să sprijini copilul în învățarea matematicii prin jocuri și exemple practice.

- Workshop-uri despre comunicarea eficientă, stabilirea limitelor și recompensarea comportamentelor pozitive. Exemplu: abordarea unor discuții cu copilul despre respectarea regulilor și suportarea consecințelor, sau tehnici de aplanare a conflictelor.

- Sesiuni în care părinții învață cum să mențină dialogul cu profesorii, participarea la întâlniri și utilizarea platformelor digitale pentru feedback. De exemplu, cum să formulezi întrebări constructive la întâlnirile cu profesorii.

2. Ateliere de dezvoltare pentru elevi și părinți:

- Activități și ateliere în care părinții și elevii învață tehnici de relaxare, respirație și mindfulness(conștientizare sau atenție conștientă), precum exerciții de meditație pentru reducerea stresului înainte de examene.

- Jocuri și exerciții pentru dezvoltarea spiritului de echipă, comunicare eficientă, precum „Construirea turnului din ziare” sau „Rezolvarea puzzle-urilor în echipă”. Acestea pot fi realizate atât pentru elevi, cât și pentru părinți, pentru a întări colaborarea.
- Sesiuni de activități specifice despre empatie, gestionarea emoțiilor și ascultare activă, cu exemple practice precum jocuri de rol, în care părinții și elevii trebuie să ofere sprijin emoțional reciproc.

3. Proiecte comune și activități extracurriculare:

- Concursuri și expoziții tematice: Organizarea unui concurs de proiecte care abordează teme precum „Protejarea mediului”, unde elevii și părinții lucrează împreună pentru a crea afișe, pliante sau prezentări.
- Ziua Porților Deschise: Părinții participă la ore, ateliere de creație sau activități sportive alături de elevi, precum „Ora de lectură în familie” sau „Navigarea în siguranță pe internet”.
- Campanii de voluntariat și responsabilitate socială: Inițiative de plantare a copacilor, colectare de deșeuri sau vizite la centre de plasament, în care elevii și părinții lucrează împreună pentru a sprijini comunitatea.

4. Comitete de părinți și consilii consultative:

- Înființarea unui comitet de părinți care să participe la elaborarea regulamentelor instituției de învățământ sau la planificarea activităților(crearea unui cadru formal pentru dialog și luare a deciziilor).
- Organizarea de întâlniri periodice(de exemplu, bilunare) în care părinții și profesorii discută despre progresul elevilor, analizează feedback-ul acestora și propun sugestii pentru îmbunătățirea programelor și activităților din școală.

5. Platforme online de comunicare:

- Părinții pot împărtăși informații despre evenimentele școlii, teme de studiu sau sfaturi pe grupuri de discuții, ca de exemplu platformele WhatsApp sau Facebook.
- Platforme online unde părinții pot verifica progresul școlar al elevilor, temele și observațiile profesorilor, precum și programul activităților din instituția de învățământ.

Aceste exemple specifice pot fi adaptate în funcție de particularitățile fiecărei școli și comunități, pentru a asigura o implicare eficientă și relevantă a tuturor părților.

Rezultate anticipate:

- Creșterea motivației elevilor pentru învățare.

- Îmbunătățirea colaborării între părinți și profesori.
- Reducerea problemelor de comportament și absenteism.
- Dezvoltarea unui sentiment de comunitate și responsabilitate comună.
- Formarea unor elevi echilibrați, încrezători și pregătiți pentru viitor.

Implementarea unor astfel de proiecte reprezintă un pas important spre construirea unei societăți educate, responsabile și solidare, în care școala și familia colaborează activ pentru binele și succesul fiecărui elev. Această abordare complexă, în care școala și familia colaborează ca parteneri, contribuie la crearea unui mediu sigur și stimulativ pentru elevi. Ei se simt susținuți atât acasă, cât și la școală, ceea ce le sporește motivația, încrederea în sine și dorința de a învăța.

Bibliografie

- Băban, A. (2004). *Parteneriatul școală-familie*. Editura Polirom.
- Cristea, C. (2018). Rolul și importanța colaborării dintre școală și familie în procesul educațional. *Revista de Pedagogie*, 65(2), 112-125.
- Păun, G. (2012). Comunicare și parteneriat între școală și familie. *Revista Română de Pedagogie*, 56(1), 45-58.
- Brâncoveanu, A. (2016). Relația școală-familie și influența acesteia asupra performanței școlare. *Analele Ştiinţifice ale Universităţii „Alexandru Ioan Cuza”*, 22(1), 65-78.
- Golu, C., & Sălișteanu, N. (2017). Parteneriatul școală-familie: elemente teoretice și practică pedagogică. *Revista de Pedagogie*, 64(2), 45-60.
- Moldovan, M. (2015). Implicarea părinților în viața școlii și impactul asupra elevilor. *Revista Educației*, 8(3), 89-97.
- Ionescu, D. (2019). Comunicarea eficientă între școală și familie pentru dezvoltarea elevilor. *Revista Română de Pedagogie*, 66(1), 23-36.

Parteneriat şcoală-familie: o colaborare esențială pentru succesul educaţional

Prof. Lădariu Mihaela, Şcoala Gimnazială Nr. 27 Timişoara

Parteneriatul dintre școală și familie reprezintă un pilon fundamental în educația copiilor, având un impact decisiv asupra dezvoltării lor academice, sociale și emoționale. O colaborare eficientă între aceste două instituții esențiale creează un mediu armonios și coerent, în care elevii se simt susținuți și motivați să își atingă potențialul maxim.

De ce este important parteneriatul şcoală-familie?

Importanța acestei colaborări rezidă în multiple beneficii, atât pentru elevi, cât și pentru școală și familie:

- **Pentru Elevi:**
  - **Performanțe academice îmbunătățite:** Când părinții sunt implicați în viața școlară a copiilor, aceștia manifestă, în general, rezultate școlare mai bune, o frecvență mai ridicată și o atitudine pozitivă față de învățare.
  - **Dezvoltare socio-emoțională sănătoasă:** Susținerea constantă din partea ambelor medii (acasă și școală) contribuie la dezvoltarea stimei de sine, a abilităților sociale și a inteligenței emoționale a copiilor.
  - **Reducerea problemelor de comportament:** O comunicare deschisă și o abordare unitară a regulilor și așteptărilor pot diminua semnificativ problemele de disciplină.
  - **Motivație și implicare crescută:** Elevii percep școala ca pe un mediu sigur și propice învățării atunci când știu că părinții și profesorii colaborează pentru binele lor.
- **Pentru Părinți:**
  - **O mai bună înțelegere a procesului educațional:** Implicarea le permite părinților să înțeleagă mai bine curriculumul, metodele de predare și progresele copiilor lor.
  - **Întărirea relației părinte-copil:** Discuțiile despre școală și activitățile comune legate de educație consolidează legătura familială.
  - **Posibilitatea de a contribui activ:** Părinții pot oferi feedback valoros și pot participa la deciziile care privesc educația copiilor lor.

- **Pentru Școală:**
    - **Cunoașterea mai aprofundată a elevilor:** Informațiile de la părinți ajută profesorii să înțeleagă mai bine nevoile individuale ale elevilor și contextul lor familial.
    - **Crearea unui climat educațional pozitiv:** O colaborare armonioasă cu părinții duce la o atmosferă de încredere și respect reciproc.
    - **Sprijin suplimentar în activitățile școlare:** Părinții pot oferi ajutor voluntar, resurse sau expertiză în diverse proiecte și evenimente.

Modalități de realizare a unui parteneriat eficient

Un parteneriat eficient nu se construiește de la sine, ci necesită eforturi constante și strategii bine definite din ambele părți:

- **Comunicare deschisă și constantă:**
    - **Întâlniri regulate:** Ședințe cu părinții, consultații individuale, zilele porților deschise.
    - **Canale de comunicare diverse:** Carnet de corespondență, email, grupuri de discuții online, platforme educaționale.
    - **Feedback constructiv:** Atât din partea școlii către părinți (despre progresul elevilor), cât și din partea părinților către școală (sugestii, preocupări).
- **Implicarea părinților în viața școlii:**
    - **Voluntariat:** Părinții pot ajuta la organizarea de evenimente, excursii, proiecte școlare sau în activități de bibliotecă.
    - **Consilii ale părinților:** Participarea activă în deciziile școlii, reprezentarea intereselor părinților.
    - **Workshop-uri și seminarii:** Organizarea de sesiuni informative pentru părinți pe teme de educație, dezvoltare a copiilor, parenting.
- **Implicarea școlii în comunitatea familiei:**
    - **Vizite la domiciliu:** În cazuri speciale, pentru a înțelege mai bine contextul familial al elevilor (cu acordul părinților).

- **Resurse și suport:** Oferirea de informații sau direcționarea către resurse comunitare pentru familiile cu nevoi specifice.
- **Evenimente comune:** Organizarea de serbări, târguri, competiții la care să participe atât elevii, cât și părinții și cadrele didactice.

- **Definirea rolurilor și așteptărilor:**
  - Este crucial ca ambele părți să înțeleagă și să respecte rolurile și responsabilitățile fiecăruia. Părinții sunt principalii educatori ai copiilor, iar școala este instituția care oferă educație formală. Colaborarea înseamnă completare reciprocă, nu substituire.

Provocări și soluții

Deși beneficiile sunt evidente, implementarea unui parteneriat solid poate întâmpina și provocări:

- **Lipsa timpului:** Atât părinții, cât și cadrele didactice pot avea constrângeri de timp.
  - **Soluție:** Flexibilizarea programului întâlnirilor, utilizarea eficientă a tehnologiei pentru comunicare, delegarea responsabilităților.
- **Diferențe de așteptări sau valori:** Pot exista neînțelegeri privind metodele educaționale sau prioritățile.
  - **Soluție:** Dialog deschis, sesiuni de mediere, stabilirea de obiective comune clare.
- **Lipsa de încredere:** Experiențe negative anterioare pot duce la reticență.
  - **Soluție:** Construirea graduală a încrederii prin transparență, respect reciproc și demonstrarea rezultatelor pozitive ale colaborării.

În concluzie, parteneriatul școală-familie nu este doar o opțiune, ci o necesitate în contextul educațional actual. Investiția în această relație aduce beneficii durabile pentru elevi, transformându-i în adulți responsabili, echilibrați și pregătiți pentru provocările vieții. Este o construcție continuă, bazată pe încredere, respect și un obiectiv comun: succesul și bunăstarea copiilor noștri.

TRIUNGHIUL COMUNICĂRII

Lascu Cerasela, Liceul Tehnologic Energetic „Regele Ferdinand I” Timișoara

Şcoala, concepută încă de la originile sale ca un joc, aşa cum reiese din însăşi denumirea ei de către greci: *schole*- plăcere, sens reflectat şi de latinescul *ludus*- joc*,* este cadrul în care se întâlnesc cele două lumi, cea de la catedră şi cea din bănci. Profesia de dascăl incumbă o împlinire, un act împlinit, dar niciodată finit, pentru că în faţa celui de la catedră sunt elevii, mereu alţii, pentru care profesorul trebuie să fie unic, să fie omul matur care ştie totul; cel care nu greşeşte, le dă siguranţă şi încredere prin competenţa sa. Rolul cadrului didactic este la fel de important, fiind persoana care instruieşte copiii, le formează atitudini, deprinderi, conducându- le paşii spre un drum plin de reuşite de la o vârstă fragedă. Nu în ultimul rând adăugăm meseria „de părinte”, poate cea mai grea, ambianţa familială punându-şi în mod decisiv amprenta asupra dezvoltării ulterioare a copilului. Consider că cei care au primii un rol definitoriu în viaţa copilului sunt părinţii/, conduita parentală reprezentând un element esențial în procesul de modelare a personalităţii copilului.

Triada părinte- elev- profesor poate reprezenta, simbolic, laturile unui triunghi echilateral, în care toate cele trei laturi sunt la fel de importante. A dori să desfiinţezi una din laturile sale, duce implicit la dispariţia acestuia. Cum ar trebui să fie relaţia părinte-copil? Sunt convinsă că această întrebare şi-o adresează tot mai mult părinţi, ţinând cont de transformările multiple din societatea contemporană, dar şi de impactul acestora nu doar asupra copiilor noştri, ci și asupra întregii societăți. Comunicarea, în majoritatea cazurilor, reprezintă un factor sine qua non, iar relaţia părinte-copil trebuie menţinută şi încurajată prin orice mijloace, presupunând încrederea reciprocă, astfel îi vom determina să omită anumite lucruri, chiar să le nege. Copilul trebuie să ştie ce anume dorim de la el, stabilind „un regulament”, dar şi un sistem bazat pe aprecierea/ reliefarea reușitelor copilului. Regulile şi sarcinile să fie adecvate particularităţilor de vârstă; să nu uităm importanţa exemplului personal, dar şi vorbele adresate în situaţii de criză. Acestea pot determina o reacţie adversă din partea tânărului, dar şi diminuarea încrederii în sine. Disciplina concură la maturizarea copilului, măreşte încrederea în sine, dezvoltând simţul propriei valori. Tinerii trebuie consiliaţi, supravegheaţi şi îndrumaţi îndeaproape pe tot parcursul devenirii lor. Să menţionăm însă importanţa comunicării dintre părinte şi consilierul educativ; aceştia doi trebuie să relaţioneze în vederea dezvoltării afective, sociale şi cognitive a copilului. Empatia, înţelegerea şi interesul manifestat de cei doi factori, declanşează încrederea copilului, comunicarea eficientă, cooperarea, precum și comunicarea interpersonală.

Teoretic, dar practic… ? Ce se întâmplă atunci când copiii sunt „educaţi” de mass-media, bunici sau rude apropiate? Cum trebuie să procedăm noi, cadrele didactice? Pentru a putea interveni trebuie, în primul rând, să cunoaştem situaţia familială a copiilor. Relaţionarea părintelui și a educatului cu profesorul/ dirigintele este extrem de importantă. În general, copiii/ elevii devin ca nişte cărţi deschise, uşor decriptate, în faţa unei persoane pe care o simt apropiată lor. Ei se retrag în carapace atunci când interacţionează, spre exemplu, cu firea excesiv autoritară a cadrului didactic, izolându-se, recurgând la minciună sau răspunzând tot cu un comportament agresiv. Relaţia profesor- elev poate fi influenţată de limbajul verbal, nonverbal şi paraverbal: folosirea tonului ridicat, injurii, intimidarea, ironii, etc., toate acestea determină un comportament agresiv, influenţând negativ relaţia dintre cei doi factori.

Drept urmare, este imperios să utilizăm comunicarea asertivă, fiind atenți totodată la controlarea tonului vocii, mimica, gestică, acestea jucînd un rol extrem de important în relaționarea cu elevul. Relaţionarea educator-educat determină, într-o oarecare măsură, relaţia cu proprii colegi. Copiii pot proveni din diverse medii sociale, din familii dezorganizate, au dificultăţi materiale sau se află în situații de viață diverse, însă noi, cadrele didactice/ diriginții trebuie să încercăm estomparea acestora printr-o variantă ludică, deoarece jocul este plăcut la orice vârstă şi nu cunoaşte bariere sociale. Totodată, se pot aplica la clasă diverse chestionare prin intermediul cărora să ne cunoaştem mai bine elevii, ei să se cunoască; jocuri de rol, steaua respectului de sine, harta inimii, excursiile etc. Parteneriatul educator- educat duce implicit la o desfăşurare eficientă a procesului de instruire didactică.

De asemenea, consilierea părinţilor şi empatia cadrului didacticc joacă un rol extrem de important. Este eficientă cunoaşterea climatului socio-afectiv din familie, atitudinile şi comportamentele copiilor. Din cauza faptului că trăim într-o perioadă a schimbărilor rapide, atât copiii, cât şi părinţii au nevoie să se adapteze acestei perioade, iar responsabilitatea educatorilor şi consilierilor nu constă doar în a le oferi cunoştinţe şi informaţii, ci şi în a-i învăţa abilităţile de adaptare, indispensabile lumii contemporane tumultoase. Este necesară dezvoltarea inteligenţei emoţionale, a acelei capacităţi de control şi autocontrol a situaţiilor de criză.

„Consilierea este un proces de învăţare. În societatea contemporană, tipurile fundamentale de învăţare au evoluat de la a învăţa să ştii, a învăţa să faci, a învăţa să trăieşti împreună cu ceilalţi, la a învăţa să fii.” (*UNESCO*, 1996)

EDUCAȚIA ÎNCEPE ACASĂ, DAR CONTINUĂ ÎN CLASĂ

Prof. Lucuț Laurențiu-Beniamin-Alex & prof. Ciorba Ioan-Cristian – Liceul Tehnologic Tarna Mare

Educația nu se face doar între pereții unei clase și nici doar în sufrageria unei familii. Copilul învață peste tot: acasă, la școală, pe drum, în pauze, din priviri, din vorbe și din fapte. De aceea, dacă vrem ca educația să fie cu adevărat eficientă, este nevoie de o colaborare reală între școală și familie. Nu doar pe hârtie, nu doar la ședințele cu părinții, ci zi de zi, în lucruri mici, dar importante.

Nevoia de sprijin reciproc

Un copil are nevoie de stabilitate. Dacă acasă părintele îi spune că „școala e inutilă" sau că „nu are rost să învețe prea mult", iar la școală profesorul îl încurajează să depună efort și să viseze departe, copilul va fi confuz. Va simți că nu știe în cine să aibă încredere. Parteneriatul dintre familie și școală înseamnă să oferim copilului aceleași mesaje clare, aceleași valori.

Un exemplu simplu din viața de clasă: o elevă de clasa a II-a, foarte creativă, dar neatentă la scris, era adesea certată de mama ei pentru că nu avea „temele perfecte". La școală, învățătoarea încerca să îi încurajeze exprimarea liberă. Cele două abordări se contraziceau, iar fetița a început să nu mai scrie deloc compuneri. Soluția? O discuție calmă între părinte și cadru didactic, în care s-au pus de acord: mama urma să laude ideile copilului, iar corectitudinea scrisului să fie lucrată pas cu pas, fără presiune. Rezultatul a fost vizibil în doar câteva săptămâni.

Comunicarea constantă

Un alt exemplu frecvent: părintele care află de la copil, abia după o lună, că acesta nu își face temele, că este neatent sau că deranjează ora. În multe cazuri, profesorul nu are când să ia legătura cu fiecare familie în parte. Aici intervine nevoia de **comunicare constantă**, nu doar în cazuri „grave". Un mesaj scurt, o agendă semnată, o poză cu un desen făcut la clasă – toate acestea construiesc o punte între școală și casă.

Într-o clasă primară, învățătoarea a creat un „jurnal de legătură" – un caiet în care scria câteva rânduri în fiecare vineri, iar părintele răspundea cu un mesaj pentru cadrul didactic. Nu era ceva complicat, dar s-a dovedit foarte eficient. Părinții se simțeau implicați, iar copiii erau mândri când li se lăuda comportamentul sau efortul.

Implicarea părinților în viața școlii

Unii părinți se tem că nu se pricep să ajute la teme sau că nu „se bagă în treburile școlii". Însă implicarea nu înseamnă să devii profesor acasă. Înseamnă să arăți interes, să întrebi „cum a fost la școală?",

să participi la o serbare, să citești o poveste împreună sau să spui „bravo” pentru un efort, chiar dacă rezultatul nu e perfect.

La o activitate de Ziua Pământului, o învățătoare a invitat părinții să vină alături de copii și să planteze flori în curtea școlii. Mulți au venit – unii cu emoții, alții cu lopățele. Copiii i-au privit cu mândrie. Nu a fost vorba despre lecții sau note, ci despre colaborare și exemplu. A fost o lecție de viață pe care cei mici o vor ține minte mai mult decât un test scris.

Când lipsa de comunicare face rău copilului

Din păcate, nu toate relațiile dintre școală și familie funcționează bine. Uneori, din lipsă de timp, din neîncredere sau din teama de a nu deranja, părinții și profesorii evită să comunice. Iar cel care are cel mai mult de pierdut este copilul.

Într-un caz concret, un băiat de clasa a III-a a început să devină tot mai retras la ore. Nu mai răspundea la întrebări, evita contactul vizual și nu își mai făcea temele. Profesorul a observat schimbarea, dar nu a anunțat imediat familia, gândind că este doar o fază trecătoare. De partea cealaltă, părinții, ocupați cu probleme de serviciu, nu au observat modificarea comportamentului copilului nici acasă.

După câteva săptămâni, situația s-a agravat. Copilul a început să lipsească fără motiv, iar într-un final, mama a aflat de la o altă mamă, la o poartă de școală, că fiul ei „nu mai e ca înainte”. Abia atunci a urmat o întâlnire între părinte și învățător, în care au realizat că amândoi au așteptat „să se rezolve de la sine”.

Această experiență ne arată cât de important este ca **semnalele de alarmă** să fie discutate la timp. Nu este nevoie de ședințe lungi sau de discuții complicate. Uneori, un mesaj scurt, un apel telefonic sau o întrebare sinceră pot preveni neînțelegeri și pot ajuta copilul înainte ca situația să se agraveze.

Comunicarea nu trebuie să pornească doar de la profesori. Este la fel de important ca și părinții să întrebe, să ceară feedback, să arate că le pasă. Când școala și familia aleg să tacă, copilul trage concluzii greșite: „Nu contez”, „Nu sunt important”, „Nu le pasă”. Dar când cei mari vorbesc între ei, copilul înțelege că are în spate o echipă – și atunci începe din nou să creadă în el.

Religia ca sprijin în relația școală–familie

Am avut în clasă un copil care trecea printr-o perioadă dificilă din cauza divorțului părinților. Devenise neliniștit, vorbăreț, uneori chiar obraznic. La ora de religie, într-o lecție despre rugăciune, copilul a ridicat mâna și a spus: „Eu mă rog ca mama și tata să se împace”. Nu a fost nevoie de nicio explicație suplimentară. A fost o lecție de sinceritate pentru toți.

După acea oră, învățătoarea a discutat cu familia, iar părinții au înțeles că suferința copilului se manifesta prin comportament, nu prin cuvinte. Au urmat pași mici, dar reali, spre reconciliere și comunicare mai bună. Religia, în acest caz, a fost puntea.

Părinți implicați, copii mai ancorați

Când părinții sunt prezenți nu doar la serbări, ci și în discuțiile despre ce învață copilul la religie, lucrurile prind contur. Un tată mi-a spus: „Seara, când îl întreb ce a învățat, îmi spune mai întâi ce poveste a aflat la religie. Și apoi vorbim despre ea, ca o lecție de viață.” Acest tip de interes, venit din partea familiei, face ca lecțiile să nu rămână în caiet, ci să ajungă în sufletul copilului.

Ora de religie nu este despre note sau memorare de rugăciuni. Este despre învățarea binelui. Despre cum să-ți respecți colegul, despre cum să te porți cu cei în vârstă, despre ce înseamnă să ai răbdare sau să-ți ceri iertare. Toate acestea sunt învățate și acasă, dar când sunt întărite și la școală, devin parte din copil.

Respect pentru diversitate, dar și pentru valori

Desigur, nu toate familiile au aceleași convingeri religioase. Unele sunt mai tradiționale, altele mai deschise, iar altele preferă să nu includă religia în educație. Tocmai de aceea, este important ca ora de religie să fie una **deschisă, lipsită de rigiditate**, în care copilul este încurajat să gândească, să simtă, să pună întrebări.

Este datoria cadrului didactic să explice părinților, cu blândețe și claritate, ce învață copilul la religie și ce scop are acea oră. Nu este vorba despre impunere, ci despre **formare morală**, despre sprijin în devenirea copilului ca om bun, atent la cei din jur și încrezător în sine.

Concluzie

Copilul are nevoie de două rădăcini: familia și școala. Când aceste două rădăcini sunt sănătoase și se hrănesc reciproc, copilul crește frumos, încrezător și echilibrat. Parteneriatul real între școală și familie nu are nevoie de vorbe mari, ci de pași mici, constanți și sinceri. Iar fiecare copil care simte că este susținut de ambele părți devine, treptat, un adult responsabil și echilibrat.

Bibliografie

1. Cucos, C. (2002). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom.
2. Cerghit, I. (2008). *Alternative pedagogice și reforme în învățământ*. București: Editura Polirom.
3. Miclea, M. (coord.). (2005). *Educația în societatea cunoașterii*. București: Editura Alpha MDN.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE, UN CÂȘTIG PENTRU ELEV

Prof. înv. primar: Măgăț Ionela-Laura, Școala Gimnazială Comuna Bucovăț

Definirea educației în cadrul unor termeni generali, este esențial prin prisma faptului că este văzut ca un proces care poate ușura și modifica comportamentul copilului. Primul educator al copilului este părintele, el începe educarea copilului în mediul familial. Dezvoltarea primară a copilului are ca factori de influență atât părinții, cât și școala. Rolul fiecărui factor fiind bine stabilit, context în care principiile științifice de psihopedagogie devin necesare educării părinților.

Rolul colaborării dintre școală și familie devine foarte important deoarece presupune o informare reciprocă cu privire la toate achizițiile copilului atât din punct de vedere cognitiv, cât și din punct de vedere comportamental.

Eficiența acestei colaborări apare doar atunci când familia se înscrie pe aceeași linie educativă cu cea a școlii, între acești doi factori esențiali trebuie să existe concordanță în privința obiectivelor urmărite de ambele părți și subordonate idealului educațional și social.

Din perspectiva unei sociograme putem spune că locul copilului este în centrul acesteia fiind susținut de cei doi factori mai sus prezentați, dar și de factorul social deopotrivă, acest lucru rezultând dintr-un principiu de bază al psihopedagogiei.

Sprijinul activ al părinţilor devine esențial deoarece şcoala nu poate realiza singură obiectivele educaţionale stabilite, oricât de competenţi ar fi educatorii.

Părinţii sunt sprijiniți de către școală în cunoașterea și conștintizarea influenței pe care ei înșiși o au în viața copilului, ei trebuie să conștientizeze că educația copilului trebuie să fie în strânsă concordanță cu dinamica socială actuală.

Educaţia este cel mai important factor în ceea ce privește dezvoltarea personalității viitorului adult, ea desăvârșind fără echivoc ființa umană și plasând-o în centrul de interes atât al familiei, cât și al instituției școlare.

Aspiraţiile, rezultatele şi sprijinul social şi familial constituie trei aspecte ale unei interacţiuni dinamice între copilul individual şi cercul său imediat.

Implicarea părinţilor joacă un rol semnificativ în cadrul intervenţiei şcolare.

Acţiunile care implică părinţii produc o schimbare în ambientul familiei şi cresc aspiraţiile, atât ale părinţilor pentru copiii lor, cât şi ale copiilor înşişi.

Mediul familial este primul mediu educativ şi socializator pe care îl cunoaşte copilul şi a cărui influenţă îi marchează esenţial dezvoltarea ca individ. Legătura copilului cu familia este extrem de puternică şi de neînlocuit.

Influența pe care familia o exercită asupra copilului este una de anvergură și lasă o puternică amprentă în modul de comportare al copilului. Copilul achiziționează în sânul familiei cunoștințe despre natură, societate, deprinderi de igienă, obișnuinţe comportamentale etc., toate acestea datorându-se familiei. Tot familia este cea care ar trebui să dezvolte spiritul de observaţie, memoria şi gândirea copiilor. Influența familei în rezultatele școlare obținute de către copil este una esențială, indicând implicarea părinților în procesul de monitorizare și sprijin material oferit copilului. Atitudinea părinţilor trebuie să fie una de echilibru în ideea de a-și reduce implicarea în sarcinile școlare ale copilului odată cu trecerea timpului, pe de altă parte nu este recomandabil ca aceștia să nu se mai implice deloc în activitățile copilului.

Cele mai importante deprinderi comportamentale, cum ar fi: respectul, politeţea, cinstea, sinceritatea, decenţa în vorbire şi atitudini, ordinea, cumpătarea, grija faţă de unele lucruri încredinţate se formează tot în interiorul mediului familial. Toate acestea reprezintă de fapt ilustrarea cunoscutei expresii „a avea cei şapte ani de acasă”.

Uneori părinţii uită că trebuie să facă front comun cu profesorii, deoarece şi unii şi alţii nu doresc decât dezvoltarea armonioasă a elevului, educarea şi îmbogăţirea cunoştinţelor acestuia. A fi părinte este ceva înnăscut, acest sentiment aflându-se în noi în stare latentă. Se întâmplă totuşi ca ceea ce consideră părinţii a fi o măsură corectă pentru copilul lor într-o anumită situaţie, să nu fie tocmai ceea ce are nevoie copilul în acel moment. De aici apar conflictele, rupturile dintre membrii familiei, renunţarea la intervenţii din partea părinţilor care sunt depăşiţi de situaţie.

Între familie şi şcoală trebuie să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin vizite reciproce, şedinţe şi lectorate cu părinţii.

Un parteneriat familie-şcoală este relaţia cea mai profitabilă pentru toţi cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reţine că acelaşi subiect este copilul nostru şi şcolarul nostru.

În ceea ce privește educația dobândită de copil din interiorul familiei îl va ajuta pe acesta atât în integrarea lui socială, cât și în eliminarea unor posibile probleme pe care acesta ar putea să le întâlnească în viitor.

Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează şi-l pasionează, iar parinţii vor cunoaşte în ce momente să-l susţină pe şcolar, în ce fel să-l motiveze şi să-l ajute.

Şcoala este instituţia socială în care se realizează educaţia organizată a tinerei generaţii, ea având însă in rol de îndrumare și înarmare a părintelui cu mijloacele necesare educării copilului. Școala se constituie ca factor decisiv în formarea viitorului adult apt să contribuie la dezvoltarea societăţii și să participe activ la viața socială. Misiunea instituției școlare este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerinţele vieţii sociale. Procesul de educaţie din cadrul şcolii este îndrumat şi condus de persoane pregătite în mod special pentru acest lucru.

Menirea şcolii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj de cunoştinţe cât mai mare, ci şi de a stimula calitatea de om.

Până la cuprinderea într-o unitate de învăţământ, rolul primordial în educaţie îl are familia. Odată cu înscrierea într-o unitate de învăţământ ponderea se schimbă, rolul mai mare îl are şcoala, dar nici acţiunea educativă a familiei nu este de neglijat. Între acţiunile educative ale celor doi factori există mai degrabă un raport de complementaritate decât de rivalitate, acţiunea fiecăruia venind să o completeze pe a celuilalt.

Concluzionând putem afirma că sistemul educațional are menirea de a elimina toate aspectele antagoniste dintre școală și famile încurajând complementaritatea acestor doi factori care să vină în sprijinul copilului, pentru ca acesta să poată obține cele mai bune rezultate atât în ceea ce privește rezultatul școlar, cât și a definirii lui ca om pregătit pentru viață.

BIBLIOGRAFIE

1. Nica, I., Ţopa, L., *Colaborarea şcolii cu familia elevilor de clasa I*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1974;

2. Cercel, R., *Paşi în profesia didactică*, Editura Universităţii din Oradea, 2004;

3. Sas, C., *Activitatea şi personalitatea cadrului didactic pentru ciclul primar,* Editura Universităţii din Oradea, 2006;

4. Nicola, I., *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, Bucureşti, 1992.

ȘCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

Prof.înv. primar, Manole Corina Laura

Scoala Gimnazială Nr.1 Hârșova

Realizarea tuturor sarcinilor instructiv-educative are loc pe fondul unor particularităţi specifice ale modalităţilor de colaborare şcoală-familie şi a valenţelor părinţilor în educarea elevului de clasa I. Educaţia trebuie să cultive valori precum, respectul reciproc, credinţa în egalitatea sau complementaritatea culturală, în vederea unei bune comunicări sau convieţuiri. Fiind necesară cunoaşterea completă a profilului elevului, atât din punct de vedere psiho-pedagogic cât şi a condiţiei sale sociale, şcoala trebuie să colaboreze cu familia sub diverse forme. Colaboarea părinţilor cu şcoala este o condiţie obligatorie pentru atingerea scopului educaţional propus, aceasta conducând la completarea educaţiei elevului şi la dezvoltarea armonioasă a personalităţii acestuia.[21]

Din păcate, de cele mai multe ori nu există comunicare între profesori şi familiile elevilor, acestui subiect neacordâdu-i-se atenţia cuvenită, sau fiind tratat cu indiferenţă. Dacă obiceiul şedinţelor cu părinţii a supravieţuit, la aceste şedinţe se prezintă de regulă tot părinţii copiilor silitori şi fără probleme, cu rezultate bune la învăţătură. Trecerea de la sistemul educaţional preşcolar la cel gimnazial, faptul că elevul se descurcă în viaţa cotidiană mai bine ca înainte, nu trebuie să fie interpretat de către familie ca un semn că acesta nu mai are nevoie de ajutor în munca educaţională, ci din contră, trebuie intensificată colaborarea cu şcoala. O mare parte din sarcinile educaţionale vor fi preluate de şcoală, dar procesul educaţional trebuie să continuie şi în cadrul familiei, care constituie un sprijin şi la îndeplinirea sarcinilor şcolare (spre exemplu, la verificarea realizării temelor pentru acasă). Un efort unilateral din partea şcolii, nu garantează o reuşită şcolară, în special la elevii cu probleme în familie.[22]

Ora de consiliere are un rol foarte important,fiind dezbătute numeroase subiecte, având ca scop îmbunătățirea relației copil-părinte-cadru didactic. Printre subiectele care sunt luate în considerare sunt: situația disciplinară și comportamentală a elevilor. O atenție deosebită este

[21] https://revistaprofesorului.ro/studiu-privind-consolidarea-relatiei-scoala-familie/

[22] ibidem

acordată elevilor aflați în abandon. Cadrele didactice caută numerose soluții prin aceste întâlniri cu părinții pentru îmbunătățirea relației elevilor cu școala. De cele mai multe ori, cei mai mulți părinți nu se prezintă la aceste întâlniri sau în cadru sedințelor cu părițnii ori la orice chemare acestora de catre cadrele didactice. În aceste condiții lupta împotriva abandonului poate deveni dificilă, neavând sprijinul părinților. Am apelat constant la vizita la domiciliu. Cunoaşterea concretă a condiţiilor de trai ale elevilor şi a mediului familial în care aceştia se dezvoltă am realizat-o prin vizite la domiciliu, vizite stabilite de comun acord cu părinţii şi planificate din timp. Acestea nu au inclus doar elevii cu probleme, ci şi elevii cu rezultate bune şi foarte bune la învăţătură, întotdeauna existând loc de mai bine în educaţia unui copil. Scopul vizitelor la domiciliu a fost observarea mediului familial, dar şi apropierea de părinţi în vederea câştigării încrederii acestora şi a stabilirii unui plan educaţional adapatat fiecărui caz, după necesităţi.

Discuţiile au inclus starea de sănatate, condiţiile de trai ale elevilor, precum şi raporturile dintre membrii familiei. Discuţiile sincere şi prietenoase, purtate cu părinţii în absenţa elevilor, au permis stabilirea unor măsuri de eficientizare a muncii educaţionale desfăşurate de elevi acasă. Vizitele la domiciulul elevilor au fost intensificate în cazul copiilor problemă, cu familii ce traiesc în condiţii sociale precare, în aceste cazuri părinţii ajungând mai rar sau deloc pe la şcoală. Dificultaţile principale au fost:

- depistarea cauzelor familiale la elevii cu manifestări comportamentale negative;
- stabilirea de comun acord cu părinţii ale unor corecţii adecvate;
- munca de convingere a părinţilor să realizeze concret sprijinul educaţional promis de fiecare dată doar sub formă verbală.

Observaţiile şi rezultatele acestora se notează în fişa de observaţie.

În cadrul vizitelor la domiciliu se confirmă stilurile parentale stabilite anterior. De asemenea, se observă că părinţii care au nivel de educaţie mediu sau superior sunt părinţii care au adoptat stilul democratic, centrat pe nevoile copilului şi pe soluţionarea problemelor. Părinţii cu nivel minim de educaţie, sunt fie adepţii stilului autoritar, fie indiferent.

Schimbul de informaţii între cadrul didactic şi familia elevului va continua în urma vizitelor la domiciliu, aşa cum s-a stabilit şi în cadrul şedinţei cu părinţii, prin carnetele de corespondenţă.

Carnetele de corespondenţă trebuie să fie în permanenţă asupra elevului, astfel încât învăţătoarea să poată să-l utilizeze ori de câte ori este nevoie şi prezintă avantajul că părintele este la curent cu ceea ce face elevul la şcoală, fără a se deplasa personal. Bineînţeles, aceasta în situaţia în care problema nu necesită prezenţa obligatorie a părintelui la şcoală. În caz contrar, carnetul de corespondenţă are rolul de a înştiinţa şi de a solicita prezenţa părintelui la şcoală.

Cunoaşterea condiţiilor familiale ale fiecărui elev nu este suficientă, cu atât mai puţin dacă se realizează după o rămânere în urmă a elevului sau după un act de comportament necorespunzător. Se impune o cunoaştere prealabilă a fiecărei familii. ,,Şcolarul are nevoie de un cadru general de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Pentru aceasta el are nevoie de părinţi calmi, înţelegători, afectuoşi, destul de maleabili în raporturile cu copilul, fără a da dovadă de slăbiciune. El are nevoie să simtă că părinţii se ocupă de el, că iau parte la micile lui necazuri şi la problemele care îl interesează, şi că nu se dezinteresează de ceea ce se întâmplă la şcoală. Dar în acelaşi timp, el are nevoie de un cadru de disciplină destul de ferm pentru a nu-l lăsa să-şi închipuie că libertatea lui e fără margini, şi totodată să ştie că părinţii săi împărtăşesc acel nivel de exigenţă”(M.Gilly).

Bibliografie:

1. Baban, Consiliere educaţională, Cluj-Napoca, 2001
2. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educaţie: familie-şcoală, Editura Aramis, Bucureşti, 2004
3. Cucoş, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Polirom, Iaşi, 2009
4. Golu, Mihai, Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, Bucureşti, 2002
5. Jucu, R., Manolescu, M., Pedagogie, Editura Fundaţiei Culturale ,,D. Bolintineanu”, 2001.

Resurse online

https://revistaprofesorului.ro/studiu-privind-consolidarea-relatiei-scoala-familie/

PROFESORUL ÎN RELAȚIA ȘCOALĂ - FAMILIE

prof. Mateș Ionela Cristina
Liceul Tehnologic „Moga Voievod” Hălmagiu, Arad

În relația școală - familie, este necesar să apară profesorul cu un exemplu de bună practică: „Atelierele de lectură în familie – cuvintele care ne apropie”. Acest atelier este recomandat tuturor familiilor, cât și profesorilor de Limba și literatura română.

În cadrul unei activități extracurriculare organizate de un profesor de limba română, poate fi implementat proiectul „Atelierele de lectură în familie – cuvintele care ne apropie”. Scopul este acela de a stimula lectura conștientă și exprimarea liberă a elevilor prin implicarea activă a părinților. Activitatea concretă constă în: o dată pe lună, în sala de clasă transformată într-un spațiu primitor, elevii și părinții sunt invitați să participe la un atelier de lectură interactivă. Profesorul de limba română selectează texte accesibile, cu tematică emoțională și educativă (ex: fragmente din Sadoveanu/ Eminescu/ Creangă, povești contemporane, poezie modernă sau din lista cu lecturile

obligatorii, un text). După lectură, părinții și copiii discută în perechi despre temele abordate, iar apoi se reunesc pentru a împărtăși gânduri în plen. Se încurajează exprimarea opiniilor, ascultarea activă, formularea de întrebări și răspunsuri empatice.

Rezultatele așteptate ale acestui atelier de lectură sunt: elevii devin mai motivați și mai expresivi la orele de limba română; părinții înțeleg mai bine nivelul de înțelegere și sensibilitatea copiilor lor; profesorul este perceput ca facilitator al dialogului, nu doar ca „transmițător de conținut"; atmosfera clasei se îmbunătățește considerabil, iar rezultatele la evaluări s-au îmbunătățit. Această activitate consolidează relația de încredere între profesor, elev și familie, oferind un cadru real de parteneriat, cu impact direct asupra performanței școlare și dezvoltării personale.

Un parteneriat educațional autentic presupune recunoașterea rolului activ și indispensabil al profesorului în relația școală-familie. Dacă ne dorim performanțe școlare, echilibru emoțional și progres, trebuie să construim relații bazate pe încredere, respect reciproc și dialog constant. Iar cheia acestui echilibru este, și va rămâne, profesorul.

Succesul școlar al elevilor depinde în mare măsură de calitatea relației dintre școală, familie și profesor. Într-o societate aflată într-o continuă transformare, este esențial să regândim parteneriatul educațional, nu doar ca pe o legătură formală între instituții, ci ca pe o relație vie, bazată pe încredere, colaborare și comunicare eficientă între cele trei elemente. În această triadă, profesorul joacă un rol central, dar adesea este uitat, marginalizat sau redus la simplul rol de emițător de informații.

Profesorul este puntea de legătură între așteptările familiei și cerințele instituției școlare. El nu doar predă, ci formează, ghidează, consiliază și modelează comportamente. În orice parteneriat educațional sănătos, profesorul trebuie: să comunice eficient cu părinții; să transmită feedback constructiv și empatic; să susțină elevul, dar și să orienteze părintele; să asigure un cadru de învățare pozitiv, motivant, incluziv.

După cum reiese și din teoriile lui Keyton (2010) și Dance (1970), comunicarea este cheia unui parteneriat autentic. Nu este suficient ca mesajele să fie transmise; ele trebuie să fie înțelese, receptate corect și să genereze reacții pozitive. Comunicarea eficientă presupune: alegerea unui

cod comun (limbaj clar, adaptat); utilizarea unui canal adecvat (întâlniri, mesaje, platforme educaționale); feedback sincer și empatic; evitarea „zgomotelor” (judecăți, acuzații, presupuneri). Pentru a fi un liant eficient între școală și familie, profesorul trebuie să dispună de soft skills bine dezvoltate: ascultare activă – să audă, să înțeleagă, să valideze; empatie – să vadă realitatea și din perspectiva părintelui sau a elevului; răbdare, perseverență, responsabilitate; motivație și atitudine optimistă, chiar și în situații tensionate; flexibilitate – adaptarea la nevoile fiecărei familii.

Exemple concrete din activitatea zilnică arată că atunci când părintele și profesorul colaborează real – nu doar în cadrul ședințelor sau al raportărilor – elevul capătă încredere, motivație și sprijin autentic.

Bibliografie:

Keyton, J. (2010). *Communication and organizational culture: A key to understanding work experiences*. Sage Publications.

Prezentarea „COMUNICAREA școală-familie”: https://docs.google.com/presentation/d/19mzrOVBkJJ3x8y00OPy0rMSDeTZh2ASgb-WQ2twXvv0/edit?usp=sharing

ȘCOALA ȘI FAMILIA- UN PARTENERIAT SOLID

Măzăreanu Roxana- Marinela, Școala Gimnazială nr. 1, Cristești

Într-un context educațional aflat într-o continuă transformare, cu provocări multiple și cu cerințe tot mai ridicate, calitatea educației nu mai poate fi lăsată exclusiv în grija școlii. Familia și școala, ca piloni principali ai educației copilului, trebuie să colaboreze în mod constant și conștient pentru a asigura un parcurs educațional solid, echilibrat și adaptat nevoilor reale ale elevului. Parteneriatul dintre școală și familie nu este un ideal abstract, ci o necesitate practică într-o societate modernă care are ca prioritate dezvoltarea intelectuală și emoțională a copilului și contribuie direct la formarea unei baze solide pentru succesul educațional.

Pe lângă transmiterea cunoștințelor academice, școala are și rolul de a modela comportamente, de a stimula gândirea critică și creativitatea, și de a pregăti elevii pentru viața activă. Profesorii nu sunt doar formatori de competențe, ci și mentori, ghizi și exemple pentru copii. Un sistem educațional de calitate presupune profesori bine pregătiți, empatici, deschiși la colaborare și capabili să personalizeze procesul de învățare. Dar oricât de performant ar fi cadrul școlar, rezultatele nu pot fi optime decât dacă elevul este sprijinit și din afara școlii.

Unul dintre cei mai importanți factori care influențează succesul școlar este calitatea relației dintre părinți și cadrele didactice. Studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați în procesul educațional au rezultate mai bune la învățătură, un comportament mai echilibrat și o atitudine pozitivă față de școală. Comunicarea eficientă este piatra de temelie a acestui parteneriat. Nu este vorba doar despre ședințele cu părinții, ci despre un dialog constant, empatic și constructiv între familie și școală. Aici pot fi incluse: întâlniri individuale între părinți și diriginți/profesori, implicarea părinților în activități extracurriculare, colaborarea în cazuri de dificultăți emoționale, sociale sau de învățare și bineînțeles utilizarea platformelor digitale pentru actualizarea constantă a părinților privind evoluția copilului. Cadrele didactice trebuie să manifeste empatie, să respecte diferențele dintre familii și să creeze un climat deschis și incluziv. Un profesor care ascultă părerea părintelui și îl implică în procesul educațional va câștiga un aliat de încredere în dezvoltarea elevului.

Lipsa de comunicare dintre școală și familie poate duce la neînțelegeri, suspiciuni și, cel mai grav, la eșec școlar. Copiii pot deveni confuzi, demotivați sau chiar dezinteresați de învățare dacă mesajele transmise de părinți și profesori sunt contradictorii și nu lucrează împreună pentru binele lor. În realitate, colaborarea școală–familie nu este întotdeauna ușor de realizat. Printre cele mai frecvente obstacole putem menționa lipsa de timp a părinților, diferențele de perspectivă între profesori și părinți, neîncrederea sau lipsa de informare, dar și contexte familiale dificile precum divorțul, lipsa unei figuri parentale sau probleme financiare.

Pentru a depăși aceste provocări, este nevoie de o abordare deschisă și de instrumente eficiente: consiliere școlară, campanii de informare, grupuri de sprijin pentru părinți, precum și implicarea comunității locale în viața școlii. De asemenea, cadrele didactice au nevoie de formare continuă pentru a înțelege mai bine diversitatea mediilor familiale și pentru a învăța cum să creeze relații de parteneriat durabile și eficiente.

În concluzie, o educație de calitate se construiește în echipă. Pentru ca un copil să aibă parte de o educație de calitate, este nevoie de implicare activă, nu doar din partea profesorilor, ci și a părinților. Sprijinul, încurajarea, încrederea și colaborarea sunt elementele care fac diferența între un elev care învață din obligație și unul care învață din pasiune. Atunci când școala și familia lucrează împreună, copilul are șansa de a deveni nu doar un bun elev, ci un adult echilibrat, responsabil și capabil să contribuie pozitiv în societate.

Bibliografie

1. Cucoș, C. (2014). *Educația. Dimensiuni culturale și interculturale*. Iași: Editura Polirom.
2. Jinga, I., & Istrate, E. (2008). *Manual de pedagogie*. București: Editura All.
3. OECD. (2012). *Family-School Partnerships: Framework for Engagement*. Paris: OECD Publishing. Disponibil online la: https://www.oecd.org
4. Epstein, J. L. (2001). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. Boulder, CO: Westview Press.
5. Ministerul Educației Naționale (2020). *Strategia privind educația parentală 2021–2027*. București. Disponibil online la: https://www.edu.ro

Referat -Școala și Familia

Prof. Miloiu Andreea Simona

Palatul CopiilorPloiești

Calitatea educației nu este determinată exclusiv de ceea ce se întâmplă în sala de clasă, ci rezultă dintr-o colaborare permanentă și autentică între două instituții esențiale în formarea copiilor: familia și școala. Atunci când aceste două medii își dau mâna, rezultatele sunt vizibile nu doar în performanțele academice ale elevilor, ci și în dezvoltarea lor emoțională, socială și morală. Familia este primul mediu în care copilul începe procesul de învățare. Valorile, comportamentele și atitudinile transmise în primii ani de viață vor influența semnificativ felul în care copilul se va raporta ulterior la școală, la profesori, la colegi și la procesul de învățare în general. Părinții sunt primii educatori, iar implicarea lor activă în educația copiilor trebuie să continue și pe parcursul anilor de școală.

Un copil care simte susținerea părinților, care este ascultat și încurajat acasă, va avea o încredere mai mare în sine și o atitudine pozitivă față de școală. De asemenea, atunci când părinții mențin o relație deschisă și constantă cu cadrele didactice, se creează un climat de încredere și cooperare care favorizează progresul copilului.

La rândul său, școala are datoria de a sprijini familia în efortul comun de a educa. Cadrele didactice nu trebuie să fie doar transmițători de informații, ci și parteneri educaționali ai părinților. Comunicarea deschisă, întâlnirile regulate, consilierea parentală, dar și activitățile comune (ședințe, ateliere, proiecte) contribuie la o relație solidă între școală și familie.

Școala poate ghida familia în procesul educațional, oferind feedback constructiv, sfaturi și resurse adaptate fiecărui copil. De asemenea, este important ca școala să respecte diversitatea socio-culturală a familiilor și să adapteze metodele de colaborare în funcție de nevoile specifice ale comunității.

O educație de calitate presupune mai mult decât rezultate bune la examene. Înseamnă formarea unor tineri echilibrați, responsabili, empatici și capabili să se adapteze unei societăți în continuă schimbare. Acest ideal poate fi atins doar printr-o parteneriat activ între școală și familie, bazat pe respect reciproc, comunicare eficientă și scopuri comune.

Formele de colaborare pot fi diverse: de la simpla participare a părinților la ședințe, până la implicarea acestora în proiecte educaționale, voluntariat în școli, participarea la activități extracurriculare, etc. Cu cât legătura este mai strânsă și mai constantă, cu atât copilul are șanse mai mari să se dezvolte armonios.

Într-o lume în care provocările educaționale sunt tot mai complexe, colaborarea dintre școală și familie nu mai este un lux, ci o necesitate. Educația nu poate fi eficientă dacă este realizată izolat – este nevoie de un efort comun, susținut, continuu și adaptat nevoilor fiecărui copil. Numai împreună, familia și școala pot construi un mediu sigur și stimulativ, capabil să formeze nu doar elevi bine pregătiți academic, ci și oameni responsabili și bine integrați în societate.

.

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală–familie în sprijinul performanței școlare a elevilor

prof. Nae Elena Liliana

Școala Gimnazială „Grigore Gheorghe" Dârza, com. Crevedia, jud. Dâmbovița

Parteneriatul educațional între școală și familie este un element esențial în susținerea progresului școlar și a dezvoltării personale a elevilor. Articolul de față analizează importanța colaborării eficiente între cadrele didactice și părinți, identifică principalele bariere în calea acestei cooperări și propune direcții concrete pentru consolidarea relației dintre cele două entități. Printr-un parteneriat autentic, bazat pe încredere reciprocă, comunicare constantă și implicare activă, performanța școlară a elevilor poate fi vizibil îmbunătățită.

În contextul provocărilor actuale din sistemul educațional, rolul părinților în susținerea procesului instructiv-educativ devine din ce în ce mai important. Școala, ca instituție socială, nu poate acționa izolat în formarea și educarea copiilor. Familia, ca primă formă de socializare, rămâne un factor-cheie în modelarea atitudinilor și comportamentelor elevilor. De aceea, parteneriatul educațional școală–familie nu trebuie privit ca un simplu formalism, ci ca o strategie activă de colaborare în interesul copilului.

Un parteneriat solid între școală și familie:

-crește nivelul de motivație al elevilor,

-reduce riscul de abandon școlar,

-susține dezvoltarea socio-emoțională a copiilor,

-contribuie la identificarea și remedierea timpurie a dificultăților de învățare,

-asigură o continuitate între valorile transmise acasă și cele promovate la școală.

Studiile recente arată că implicarea constantă a părinților în activitățile educative are un impact direct asupra rezultatelor școlare și a stimei de sine a elevilor.

Deși rolul parteneriatului este incontestabil, în practică pot apărea o serie de dificultăți, cum ar fi:

-lipsa de timp a părinților,

-comunicarea ineficientă dintre cadrele didactice și familie,

-atitudini negative sau neîncrezătoare față de instituția școlii,

-diferențe de valori și stiluri educaționale.

Aceste bariere pot duce la o distanțare între cele două părți, afectând în mod negativ parcursul educațional al elevului.

Pentru a construi un parteneriat autentic și eficient, se impun următoarele direcții de acțiune:

1. Comunicare deschisă și permanentă: întâlniri regulate, grupuri de discuție, aplicații educaționale pentru feedback în timp real

2. Implicarea părinților în viața școlii: participare la proiecte, activități extracurriculare, ateliere tematice sau sesiuni de formare.

3. Respect reciproc și valorizarea contribuției fiecărei părți: părinții trebuie percepuți ca parteneri egali în actul educațional.

4. Individualizarea relației școală–familie: adaptarea comunicării în funcție de specificul fiecărei familii.

5. Formarea cadrelor didactice în domeniul relațiilor școală–familie: competențele de comunicare și empatie pot face diferența în calitatea colaborării.

Performanța școlară nu este rezultatul exclusiv al efortului elevului sau al cadrului didactic. Este, mai degrabă, o construcție comună, în care familia are un rol esențial. Dezvoltarea parteneriatului educațional școală–familie este nu doar o necesitate, ci o condiție fundamentală pentru o educație de calitate, adaptată nevoilor actuale ale copilului. Prin colaborare și implicare, putem susține împreună drumul spre succes al fiecărui elev.

Relația educație–familie în contextul digitalizării: analiză a dinamicii și provocărilor moderne

Prof.înv.primar :Negrișan Gica
Școala Gimnazială Frecăței,Tulcea

Rezumat

Transformările aduse de digitalizare au reconfigurat profund relația dintre educație și familie, afectând comunicarea, sprijinul educațional și implicarea părinților în procesul instructiv-formativ. Această lucrare analizează, din perspectivă teoretică și aplicativă, modul în care digitalizarea influențează cooperarea dintre actori educaționali și familie, evidențiind atât avantajele, cât și provocările actuale. Sunt prezentate modele de colaborare eficientă, dificultăți frecvente întâmpinate de părinți și cadrele didactice, precum și direcții de dezvoltare durabilă a parteneriatului educațional în context digital. Documentul include referințe relevante și recomandări pentru optimizarea relației școală–familie în era tehnologică.

1. Introducere

În ultimele decenii, educația a cunoscut o transformare profundă, impulsionată de avansul tehnologic și de procesul continuu de digitalizare. Aceste schimbări au generat noi forme de comunicare și de interacțiune între școală și familie, influențând în mod direct climatul educațional, motivația elevilor și eficiența procesului instructiv. Rolul familiei s-a diversificat, iar implicarea parentală necesită competențe digitale, disponibilitate și adaptabilitate la noile cerințe educaționale.

În acest context, analiza relației dintre educație și familie devine esențială pentru înțelegerea provocărilor actuale și identificarea unor soluții viabile de colaborare. Lucrarea de față își propune să investigheze dinamica acestei relații în era digitală, să identifice aspectele problematice și să ofere perspective teoretice și aplicative relevante pentru cadrele didactice, părinți și specialiști în educație.

2. Cadru Teoretic

2.1. Educația în contextul transformărilor digitale

Procesul educațional a fost profund influențat de transformările tehnologice din ultimele decenii. Introducerea resurselor digitale, a platformelor educaționale și a instrumentelor interactive a dus la reconfigurarea strategiilor didactice, a stilurilor de învățare și a relației dintre actorii educației.

Tehnologia a adus cu sine atât oportunități, cât și dificultăți. Pe de o parte, accesul la informație a fost extins, resursele educaționale au devenit mai variate, iar învățarea la distanță a devenit posibilă și eficientă în anumite contexte [1, p. 45]. Pe de altă parte, s-au evidențiat inegalități în accesul la tehnologie,

carențe în competențele digitale ale părinților și ale elevilor, dar și dificultăți în asigurarea unei comunicări eficiente între școală și familie [2, p. 33].

Educația digitală nu este definită doar prin utilizarea tehnologiei, ci prin schimbarea paradigmei educaționale. Accentul se deplasează de la transmiterea mecanică a cunoștințelor către dezvoltarea competențelor, a gândirii critice și a autonomiei elevului. În acest proces, colaborarea dintre școală și familie devine esențială pentru susținerea traseului educațional al copilului [3, p. 18].

2.2. Rolul familiei în procesul educațional

Literatura de specialitate subliniază constant importanța parteneriatului educațional între familie și școală. Implicarea părinților în educația copilului are efecte pozitive asupra performanțelor școlare, a adaptării socio-emoționale și a stimei de sine [4, p. 27]. Această implicare nu se limitează la sprijinul academic direct, ci include comunicarea cu cadrele didactice, participarea la activități școlare și susținerea unui climat familial favorabil învățării.

În condițiile actuale, familia este solicitată să-și asume noi roluri: mediator între copil și tehnologie, partener al școlii în procesele de predare digitalizată, dar și sprijin emoțional în fața provocărilor aduse de mediul virtual [5, p. 21]. Această realitate impune dobândirea unor abilități digitale minime de către părinți, precum și o înțelegere clară a așteptărilor și responsabilităților comune.

2.3. Comunicarea școală–familie în era digitală

Relația dintre instituția școlară și familie este mediată, în tot mai mare măsură, de instrumente digitale. Platformele de tip catalog electronic, aplicațiile de mesagerie educațională sau grupurile online facilitează un schimb rapid de informații, dar și o formă de supraveghere continuă a performanțelor elevului.

Aceste canale, dacă sunt utilizate eficient, pot stimula cooperarea și pot reduce barierele de comunicare. În lipsa unei utilizări responsabile, însă, ele pot genera tensiuni, stres parental sau confuzii privind rolurile educaționale [6, p. 39].

Studiile recente arată că părinții apreciază transparența oferită de noile tehnologii, dar simt adesea presiunea de a monitoriza constant parcursul școlar al copilului. Cadrele didactice, la rândul lor, resimt nevoia unui echilibru între comunicarea eficientă și respectarea limitelor profesionale [7, p. 11].

2.4. Provocările educației digitalizate în familie

În multe contexte, familia nu este pregătită să răspundă exigențelor educației digitale. Printre provocările frecvent întâlnite se numără:

- lipsa de echipamente sau conexiune stabilă la internet;
- nivel scăzut al alfabetizării digitale în rândul părinților;
- dificultăți în înțelegerea platformelor și aplicațiilor educaționale;
- suprasolicitarea părinților care trebuie să își asume și rolul de instructor acasă [8, p. 56].

Aceste dificultăți se manifestă cu precădere în mediile defavorizate, accentuând inegalitățile educaționale. În plus, fenomenul de „hiperimplicare” parentală sau, dimpotrivă, de dezangajare completă pot afecta negativ autonomia elevului și raportarea acestuia la școală.

2.5. Modele teoretice privind relația educație–familie

Mai multe modele teoretice oferă un cadru de înțelegere a colaborării dintre educație și familie în context digital. Unul dintre cele mai utilizate este modelul parteneriatului educațional propus de Epstein, care presupune implicarea părinților în șase dimensiuni esențiale: parenting, comunicare, voluntariat, învățare acasă, luarea deciziilor și colaborarea cu comunitatea [9, p. 63].

În context digital, aceste dimensiuni capătă noi forme și necesită adaptări. Un alt model relevant este teoria ecosistemică a lui Bronfenbrenner, care integrează școala și familia ca sisteme interconectate ce influențează dezvoltarea copilului. Digitalizarea adaugă noi straturi ecosistemului, precum mediul virtual și rețelele sociale, care influențează indirect relația educațională [10, p. 29].

2.6. Interdependența dintre educație, familie și mediu digital

În era digitală, interdependența dintre educație și familie este intensificată de rapiditatea schimbărilor tehnologice. Adaptarea sistemului educațional la noile cerințe depinde în mare măsură de disponibilitatea familiei de a coopera, de a se implica și de a-și dezvolta propriile competențe digitale. La rândul său, școala are responsabilitatea de a oferi părinților sprijin informațional, formare și orientare pentru a putea deveni parteneri activi și competenți [11, p. 51]. Colaborarea funcțională dintre școală și familie în era digitalizării presupune o restructurare a relațiilor tradiționale și o redefinire a responsabilităților reciproce. În lipsa unei implicări active din partea familiei, inițiativele de modernizare a procesului educațional rămân incomplete și adesea ineficiente.

Familiile reprezintă primul mediu de socializare al copilului, iar atitudinile și valorile transmise în acest spațiu influențează în mod direct relația elevului cu învățarea și cu tehnologia educațională [12, p. 74].

Digitalizarea educației presupune nu doar schimbarea suportului de livrare a conținutului, ci și modificarea tipului de interacțiune dintre toți actorii implicați. Astfel, sprijinul familiei nu se mai reduce la supravegherea temelor sau la participarea la ședințele cu părinții, ci include, în mod necesar, înțelegerea platformelor digitale, gestionarea echilibrului între timpul petrecut în fața ecranelor și cel alocat altor activități, precum și monitorizarea riscurilor asociate mediului online. În această ecuație, lipsa de alfabetizare digitală parentală devine un obstacol major în construirea unei relații educaționale eficiente [13, p. 39].

Pe de altă parte, se observă o tendință tot mai accentuată de transfer de responsabilitate educațională dinspre școală către familie, mai ales în perioadele în care învățământul s-a desfășurat online. Această

presiune suplimentară a generat tensiuni în mediul familial, epuizare psihică și chiar respingere față de tehnologiile educaționale. În aceste condiții, relația dintre educație și familie riscă să devină una conflictuală, în absența unei comunicări empatice și a sprijinului instituțional organizat [14, p. 51].

Un alt aspect important al interdependenței este rolul modelării comportamentale în familie. Elevii își formează raportarea la tehnologie în funcție de atitudinile și practicile părinților. Astfel, într-un mediu familial în care utilizarea tehnologiei este echilibrată, responsabilă și însoțită de reflecție critică, există șanse mai mari ca elevul să dezvolte un comportament digital sănătos. În schimb, în familii în care expunerea la ecrane este excesivă sau necontrolată, riscurile de dependență, izolare socială și performanță scăzută cresc semnificativ [15, p. 22].

Pentru a funcționa eficient, acest parteneriat trebuie susținut de strategii clare și adaptate la nevoile concrete ale familiilor. Programele de formare parentală, ghidurile de utilizare a platformelor, consilierea psihopedagogică și activitățile comune școală–familie sunt câteva dintre instrumentele care pot contribui la consolidarea relației educaționale în context digital. De asemenea, este esențial ca unitățile de învățământ să asigure o comunicare bidirecțională, transparentă și empatică, în care familia nu este tratată ca un simplu receptor de informații, ci ca un partener cu rol activ în procesul educațional [16, p. 36].

În concluzie, interdependența dintre educație, familie și mediu digital presupune un proces continuu de adaptare, negociere și construire a unei culturi educaționale comune. Numai prin colaborare autentică, asumare mutuală a responsabilităților și sprijin instituțional constant se poate crea un cadru favorabil învățării, echilibrat și rezilient în fața schimbărilor tehnologice.

3. Metodologie

3.1. Obiectivul cercetării

Scopul cercetării a fost investigarea percepțiilor și practicilor părinților în raport cu educația digitalizată, identificarea dificultăților întâmpinate în colaborarea cu școala, precum și evaluarea nivelului de alfabetizare digitală parentală. Studiul a urmărit, de asemenea, gradul de implicare a familiilor în procesul educațional mediat tehnologic și resursele utilizate frecvent în sprijinul învățării elevilor.

3.2. Ipoteze

- Majoritatea părinților manifestă interes pentru participarea în procesul educațional digital, însă întâmpină dificultăți tehnice sau de comunicare.
- Nivelul de educație al părinților este corelat pozitiv cu frecvența utilizării platformelor educaționale.
- Colaborarea dintre părinți și școală este percepută ca esențială în context digital, dar insuficient susținută instituțional.

3.3. Metoda

Cercetarea a fost de tip cantitativ, desfășurată prin aplicarea unui chestionar online, alcătuit din 15 întrebări (închise, grilă și de tip Likert), adresat părinților cu copii înscriși în învățământul primar și gimnazial. Datele au fost colectate în perioada 15–31 mai 2025.

3.4. Eșantion

Au participat 104 părinți, distribuiți astfel:

- 63% din mediul urban
- 37% din mediul rural
- 61% au copii în clasele I–IV
- 39% au copii în clasele V–VIII

Majoritatea respondenților au studii medii (41%) sau superioare (46%), iar 13% au studii generale.

3.5. Rezultatele cercetării

Tabelul 1. Frecvența utilizării platformelor educaționale de către părinți

Platformă utilizată	Foarte des (%)	Ocazional (%)	Niciodată (%)
Google Classroom	38	44	18
Catalog electronic (ex. Adservio)	57	30	13
WhatsApp/Grupuri de părinți	84	12	4
Platforme devideoconferință (Zoom, Meet)	25	49	26

Cel mai frecvent canal de comunicare utilizat este WhatsApp, urmat de catalogul electronic. Platformele oficiale sunt mai puțin utilizate frecvent, ceea ce poate indica un deficit de formare sau preferința pentru medii mai familiare [17, p. 62].

Tabelul 2. Dificultăți întâmpinate de părinți în educația digitalizată

Tip dificultate	Răspuns afirmativ (%)
Lipsa echipamentelor adecvate	21
Lipsa conexiunii stabile la internet	16
Dificultăți în utilizarea platformelor	47
Lipsa de timp pentru a sprijini copilul	62
Informații contradictorii de la cadrele didactice	34

Cele mai frecvente dificultăți sunt de ordin logistic (timp și competențe tehnice), ceea ce afectează capacitatea părinților de a se implica activ în sprijinul învățării. Lipsa unei strategii clare de comunicare între școală și familie este de asemenea resimțită de o parte semnificativă a respondenților [18, p. 44].

Participarea la studiu a fost voluntară, iar răspunsurile au fost colectate anonim. Datele au fost prelucrate conform principiilor eticii academice, fără influențarea participanților sau manipularea

rezultatelor. Toți respondenții au fost informați asupra scopului studiului și asupra confidențialității răspunsurilor.

5. Concluzii

Transformările aduse de digitalizare în sistemul educațional au determinat o reconfigurare profundă a relației dintre școală și familie. În contextul noilor tehnologii, implicarea părinților în procesul educațional nu mai este opțională, ci constituie un element-cheie pentru succesul formativ al elevilor. Cercetarea realizată a confirmat faptul că, deși majoritatea părinților manifestă disponibilitate pentru colaborarea cu școala, persistă o serie de dificultăți care limitează eficiența acestui parteneriat.

Rezultatele studiului au evidențiat o utilizare predominantă a canalelor informale de comunicare (ex. aplicații mobile de mesagerie), în detrimentul platformelor educaționale oficiale. Acest aspect indică o preferință pentru medii accesibile, dar și o posibilă lipsă de formare digitală în rândul părinților. Totodată, dificultățile legate de lipsa timpului, gestionarea platformelor sau lipsa echipamentelor reflectă o realitate educațională inegală, influențată de factori socio-economici și culturali.

Analiza teoretică a arătat că parteneriatul educațional funcțional presupune o abordare integrată, bazată pe respect reciproc, comunicare empatică și asumare de responsabilități comune. În era digitală, aceste principii trebuie completate cu formare continuă, sprijin logistic și politici educaționale coerente care să încurajeze implicarea parentală autentică.

Pentru consolidarea relației educație–familie în context digital, se recomandă:

- dezvoltarea unor programe de formare digitală pentru părinți;
- crearea unor ghiduri clare de utilizare a platformelor educaționale;
- stabilirea unui protocol unitar de comunicare între școală și familie;
- sprijinirea logistică a familiilor vulnerabile prin politici educaționale incluzive.

În concluzie, digitalizarea educației nu poate fi un proces sustenabil fără participarea activă și susținută a familiei. Doar printr-un parteneriat real, în care toți actorii educaționali sunt valorizați, se pot atinge obiectivele unei educații moderne, echitabile și eficiente.

Bibliografie

1. Bălan, I. (2017). „Inegalități educaționale și acces digital”. *Educația Azi*, nr. 3, p. 45–58.
2. Bronfenbrenner, U. (1994). *Ecological Models of Human Development*. *International Encyclopedia of Education*.
3. Bucur, E. (2022). *Familia digitală – între sprijin și suprasolicitare*. Timișoara: Mirton.
4. Dinu, L. (2020). *Comunicarea educațională în era digitală*. București: Pro Universitaria.
5. Dumitru, I. (2018). *Educația în era digitală*. București: Editura Didactică.

6. Epstein, J. L. (2001). *School, Family, and Community Partnerships*. Boulder: Westview Press.
7. Georgescu, M. (2021). *Copilul și ecranul: ghid pentru părinți și educatori*. Iași: Polirom.
8. Ionescu, M. (2019). *Didactica modernă*. Cluj-Napoca: Presa Universitară Clujeană.
9. Marinescu, M. (2019). *Psihopedagogia relațiilor educaționale*. Cluj-Napoca: Eikon.
10. Mihăilescu, R. (2021). *Psihologia comunicării educaționale*. București: Trei.
11. Neagu, A. (2020). *Familii și școală: parteneriat educațional în societatea cunoașterii*. Iași: Polirom.
12. Niculescu, A. (2022). *Educația parentală în context digital*. Timișoara: ArtPress.
13. Oprea, C. L. (2021). *Strategii de învățare în era tehnologiei*. București: Tritonic.
14. Petrescu, D. (2020). *Impactul tehnologiei asupra învățării*. Craiova: Scrisul Românesc.
15. Pop, L. (2021). „Rolul părinților în educația digitalizată". *Revista de Științe ale Educației*, nr. 2, p. 23–32.
16. Preda, D. (2020). *Provocările digitalizării în învățământul preuniversitar*. Brașov: Universitaria.
17. Radu, S. (2021). *Dezvoltarea competențelor digitale în familie*. București: Tritonic.
18. Vasilescu, A. (2018). *Tehnologia în educația timpurie*. Sibiu: Psihomedia.

PARTENERIAT PENTRU VIITOR: ȘCOALA, FAMILIA ȘI DANSUL POPULAR

Prof.înv.primar Nicoară Lucica Luminița

Școala Profesională Costache Grigore Șuțu, Șuțesti,jud.Brăila

Educația de calitate nu se construiește doar între pereții clasei, ci printr-un efort comun al școlii și al familiei, sprijinit de comunitate. Atunci când părinții, cadrele didactice și autoritățile locale își unesc forțele, copilul primește nu doar cunoștințe, ci și valori, modele și experiențe care îi formează caracterul.

În acest spirit, am ales să duc mai departe o parte importantă din patrimoniul cultural românesc: jocul popular. Ca dascăl, am înțeles că tradițiile pot deveni un instrument puternic de incluziune, integrare și formare a identității. Așa a luat naștere ansamblul „Mugurașii de la Șuțești", o punte între generații, între școală și familie, între copii de etnii și contexte diferite.

Pentru a integra în colectivul clasei toți elevii,,inclusiv romii si pe cei cu CES ,am înființat un ansamblu de jocuri populare numit ,,Mugurașii de la Șuțești". Dansul tradițional este un instrument educațional și de incluziune

Ansamblul „Mugurașii" are rolul de a promova jocurile populare și de a sprijini integrarea socială a elevilor prin dans popular. Activitățile desfășurate contribuie la formarea identității culturale, la dezvoltarea încrederii în sine și la crearea unui spațiu incluziv în care copiii, indiferent de etnie sau mediu, se simt acceptați și valorizați.

Fiind cursantă a Atelierului de revitalizare a patrimoniului imaterial brăilean „Jocul", al Centrului Județean pentru Conservarea și Promovarea Culturii Tradiționale Brăila, sub îndrumarea coregrafilor Mihalache Gheorghe,Ioniță Titica,Ion Horujenco,Coman Ștefan și Marin Barbu, am învățat diferite jocuri din zona Brăilei dar și din alte zone ale țării.

Am invitat copiii din școală pentru a participa la cursul de dans ,având susținerea domnului primar Dobre Costică și a domnului director Roșioru Silviu.

La început, am discutat cu părinții elevilor, evidențiind importanța și frumusețea jocului popular.

Copiii au venit la cursul de dans de curiozitate, apoi motivați doar de dorința de a învăța pași si dansuri din diferite zone ale țării, dar si din dorința de a participa la diferite serbări sau evenimente. Primele lecții au fost dificile,însă plecând de la joacă la joc, încetul cu încetul, au deprins pașii, au început să recunoască melodiile dansurilor, au învățat strigături, au învățat cum se îmbracă corect costumul popular (școala deține 10 costume de fete si 10 costume de baieți).

În prezent, dansatorii știu a juca Hora de la Zavoaia, Hora-n două părți, Hora stângă, Hora de la Însurăței, Alunelul, Ca pe baltă, Floricica, Birul greu, Ciobănașul ,Fedeleșul, Ofițereasca,Mărioara, Ovreicuța,Hora-n bătătură,,Floricica,,Greceasca,Oița, Brânza, Ghimpele de la Însurăței, Șchioapa, Trăncănăul,Căzăcelul,Romanul dar și altele.

Debutul pe scenă al Mugurașilor a avut loc la Centrul de Creație Brăila, cu ocazia evaluării și primirii atestatului meu de coregraf stagiar, zi de mare bucurie pentru elevi, părinți, colegi, întrucât spectacolul s-a desfășurat fizic dar și live pe pagina Centrului. În al doilea an de dans, am avut onoarea să-l avem ca invitat pe dl. Marin Barbu (nea Marin de la tv.) la școala noastră, pentru a cunoaște rezultatele și evoluția copiilor noștri. Au primit felicitări si încurajarea de a merge mai departe cu această poveste, întrucât amintirea participării la primele ieșiri pe scenă, la concursuri, rămâne în sufletul copiilor toată viața. Pe de altă parte, imaginația bogată a copiilor îi va face să viseze și să aspire să devină buni dansatori, să facă parte din echipele care fac cunoscute dansurile noastre populare. După vizita d-lui Barbu și mediatizarea acesteia în spațiul virtual, Mugurașii au primit invitații la fel de fel de evenimente, la zilele comunelor învecinate, sezători,concursuri de dansuri populare,festivaluri de folclor, programe de 1 Decembrie, Ziua satului, serbări etc., invitații pe care le-am onorat. Copiii s-au simțit mici vedete,și-au depășit emoțiile, au au socializat cu alți dansatori de la alte ansambluri, iar acum sunt cunoscuți în zonă.

Dansul popular a devenit o formă de educație nonformală care: întărește legătura școală–familie comunitate,oferă copiilor experiențe de succes și sentimentul de apartenență, contribuie la incluziunea elevilor romi și a celor cu CES și promovează imaginea școlii la nivel local și județean.

Povestea „Mugurașilor de la Șutești” arată că educația de calitate se construiește prin parteneriat, creativitate și respect pentru tradiție. Când școala, familia și comunitatea își dau mâna, rezultatul nu este doar o performanță artistică, ci o generație de copii care cresc mândri de rădăcinile lor, mai siguri pe ei și mai pregătiți pentru viață. Dansul popular nu este doar artă, ci și lecție de unitate.

CONTRIBUȚIA FAMILIEI LA REUȘITA ȘCOLARĂ A ELEVULUI

Prof. Olaru Anișoara, Școala Gimnazială Nr. 1 Răchiți, jud. Botoșani

În literatura de specialitate se vorbește din ce în ce mai mult de colaborarea școală-familie-comunitate-instituții ce poate contribui și exercita influențe la dezvoltarea personalității și obținerea performanței școlare a elevului.

Dacă performanța școlară înseamnă atingerea unor standarde de învățare, rezultate academice, implicare și motivație în activitățile școlare și extrașcolare, formarea de abilități cognitive, sociale și emoționale, însușirea de valori și atitudini, ne întrebăm dacă în societatea în care trăim elevii mai sunt motivați pentru a răspunde cerințelor viitorului. Un sondaj recent realizat de autorii revistei Tribuna învățământului arată faptul că in 2025 „ Cea mai frecventă problemă semnalată este lipsa de interes din partea elevilor și părinților, precum și dificultățile de adaptare a activităților educaționale în funcție de nevoile fiecărui elev.”

În încercarea de a găsi soluții pentru stimularea învățării, obținerea reușitei școlare și pregătirea pentru piața muncii, pornim de la ideea că atitudinea față de școală se formează încă din primii ani, în familie. Sub influența familiei copilul învață bunele maniere, are suport emoțional și motivațional, familia îi învață pe copii ce este și cum să se achite de responsabilități, este un model în ceea ce privește valorile moral-etice. Familia supraveghează comportamentul copilului și pregătirea lecțiilor, aplică metodele și tehnicile de lucru descoperite în cadrul discuțiilor avute cu profesorii de la școală, în acordarea ajutorului la temele copiilor, motivează și susține continuarea studiilor, ține legătura permanentă cu școala, fiind un partener de nădejde a acesteia.

De cealaltă parte este școala, instituția care formează nu numai cunoștințe și competențe, ci și atitudini și abilități importante pentru viața de zi cu zi a viitorului cetățean al societății. Un sistem educațional eficient asigură tuturor elevilor șanse egale de a-și dezvolta potențialul, indiferent de mediul din care provin. Deși unii elevi sunt mai preocupați de distracție și de utilizarea în exces a tehnologiei, în loc să se concentreze pe învățarea propriu-zisă., aceasta poate fi consecința unui sistem educațional care pune prea mult accent pe memorare și mai puțin pe

gândirea critică și creativitate. Însă, în contextul reformelor educaționale, se depun eforturi de modernizare și eficientizare a sistemului educațional, școala devenind instituția care vine în sprijinul nevoilor de învățare a elevilor prin actualizarea conținuturilor din programa școlară, îmbunătățirea, diversificarea, modernizarea și adaptarea metodelor de lucru, folosirea noilor tehnologii în procesul de predare-învățare, revizuirea manualelor școlare, modernizarea infrastructurii școlare, implicarea în proiecte pe domenii ale educației care îmbunătățesc relația profesor-elev-părinte și răspund nevoilor de învățare ale elevilor în vederea integrării în societate, contribuind astfel la dezvoltarea capacității de a învăța continuu și de a se adapta la nou. Școala este mai mult decât un loc de învățare a conținuturilor specifice materiei de studiu, ea este un spațiu sigur de formare a viitorilor adulți care contribuie la succesul individual și la progresul societății.

Este esențial ca părinții să dețină un rol activ în educația copiilor lor. Ceea ce cadrele didactice așteaptă de la părinți este:

- ❖ Să asigure copiilor, în familie, condițiile necesare unei dezvoltări armonioase;
- ❖ Să aibă cerințe realiste față de copil și să-l aprecieze dintr-o perspectivă pozitivă;
- ❖ Să stimuleaze copiii să își asume responsabilități în cadrul familiei, pe măsura puterilor lor.
- ❖ Să colaboreze continuu cu școala și să urmărească permanent evoluția copiilor (prezența la școală, punctualitatea, comportamentul, ținuta, atitudinea față de școală și cadrele didactice, îndeplinirea sarcinilor, situația la învățătură, anturajul, organizarea și folosirea timpului liber etc.);

Cum poate veni școala în sprijinul familiei? Oferind modalități de eficientizare a parteneriatului familie-școală:

- ♦ informarea părinţilor privind activitățile instituţiei şi programul instructiv-educativ la clasă (obiective, conţinuturi, strategii etc.);
- ♦ informarea continuă a părinţilor privind dezvoltarea şi performanţele copilului (dezvoltarea intelectuală, fizică, emoțională, comportamente, rezultate la evaluări, competiţii şi concursuri, etc.).participarea la ședințele/lectoratele cu părinții, manifestarea respectului și recunoștinței față de cadrele didactice;

♦ prezentarea de metode și tehnici de lucru necesare pentru pregătirea lecțiilor: organizarea spațiului de lucru, fixarea unui program clar, încurajarea independenței, comunicare deschisă, evitarea epuizării, pauze regulate, apreciere și motivare;

♦ organizarea Școlilor pentru părinţi pe diverse teme de viață și educație a sănătăţii, respectării drepturilor copilului, educație ecologică. educație familială;

♦ organizarea consilierii psihopedagogice a copiilor şi părinţilor/familiei;

♦ implicarea părinţilor în diverse activităţi ale procesului instructiv-educativ, ce au impact şi viața în comunitate (acte de binefacere, de voluntariat, expoziţii, serate festive, concursuri etc.);

Există foarte mule proiecte educaționale comune între cadre didactice și părinți, proiecte desfășurate cu scopul de a îmbunătăți succesul școlar al elevilor. Proiectele de tip voluntariat, evenimente culturale, activități extracurriculare ce promovează implicarea părinților în organizarea unor evenimente școlare sunt exemple de colaborare pozitivă. Aceste activități aduc părinții mai aproape de viața școlii și ajută la construirea unor relații de încredere și respect reciproc. Colaborarea dintre școală, părinți și comunitate este esențială pentru a asigura un cadru de sprijin favorabil pentru elevi.

♦ organizarea conferinţelor şi dezbaterilor, pentru a discuta şi a face schimb de opinii şi exemple de bună practică privind educaţia copiilor, precum implicarea în activitatea de siguranță pe rețelele de socializare pe Internet etc

Studiile au arătat că implicarea este mai activă în familiile în care părinţii au nivelul de studii mai ridicat, pe când în familiile în care părinţii au studii minime implicarea este inexistentă, atât timp cât școala nu intervine.

Și dacă în triunghiul familie-elev-școală, elevul are suportul familiei și al școlii, este imposibil ca acesta să nu înregistreze succes școlar. Rezultatele bune ale copilului țin de climatul familial echilibrat, în care să se simtă ocrotit şi în siguranţă, de dorința elevului de implicare și dezvoltare precum și de școală, ca mediu de dezvoltare și de formare de atitudini, valori și competențe. Suportul familiei și al școlii sunt factori esențiali în dezvoltarea unui elev, oferind resurse, îndrumare și un mediu propice învățării. Fără acest sprijin, elevul trebuie să compenseze printr-un efort personal mult mai mare și să depășească obstacole semnificative.

Așadar, succesul școlar nu este doar o responsabilitate individuală, ci un efort colectiv care necesită dedicare și colaborare constantă între școală-familie-comunitate. Asta nu înseamnă doar despre a excela la învățătură, ci despre a deveni un individ echilibrat, responsabil și capabil să se adapteze provocărilor vieții.

Bibliografie:

1. Cuznețov Larisa (2018)- *Parteneriatul și colaborarea școală – familie – comunitate. educația de calitate a copiilor și părinților,* Editura Ion Creangă, Chișinău
2. https://tribunainvatamantului.ro/preambul-la-educatia-anului-2025/
3. https://www.tdh.ro/sites/default/files/202008/ghid_de_lucru_cu_parintii_final_25.07.2016.pdf

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE O GARANȚIE A SUCCESULUI ȘCOLAR

Onea Elena Ancuța

Liceul Teoretic „Nicolae Iorga”

Şcoala şi familia sunt doi piloni de sprijin primordiali ai educaţiei, iar între aceştia şi comunitate evoluează copilul, obiect şi subiect al educaţiei. Dacă aceste medii educaţionale se completează şi se susţin, ele vor conduce inevitabil la buna integrare a copilului în activitatea şcolară, dar și în viaţa socială.

De-a lungul timpului, s-a pus mare accent pe parteneriatul școală-familie în dezvoltarea și evoluția personalității copilului, în creșterea, adaptarea și integrarea școlară/socială. Calitatea educaţiei şi succesul şcolar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relaţiile de colaborare dintre şcoală, familie şi comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educaţia formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la şcoală şi mai târziu, în viaţă. Atunci când părinţii, elevii şi ceilalţi membrii ai comunităţii se consideră unii pe alţii parteneri în educaţie, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcţioneze. Astfel, școlile, ca partener in educație, trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților în formarea personalității copiilor prin crearea de parteneriate cu aceștia, prin implicarea activă a comitetelor de părinți în derularea procesului instructiv-educativ dar și prin realizarea de activități extrașcolare benefice dezvoltării armonioase a copiilor.

Familia reprezintă mediul educațional cu influență decisivă asupra formării personalității umane. Prin funcția educativă pe care o exercită, familia contribuie decisiv la formarea și dezvoltarea personalității copilului, întreaga evoluție ulterioară a acestuia fiind marcată de influențele și climatul mediului familial. Cu un rol important în maturizarea psiho-socială a copiilor, în special în conturarea imaginii de sine, familia este cea care pune bazele educației încă din primii ani de viață. ***Școala*** continuă acest proces, diversificând și aprofundând, cu scopul de a

forma integral personalitatea copiilor. Doar o comunicare eficientă dintre școală și familie conduce la creșterea calității acțiunilor și a influențelor familiei și a școlii. Temeiul comunicării și colaborării eficiente a familiei cu școala și cu comunitatea este reprezentat de înțelegere, susținere, respect și dragoste.

Relația școală-familie ca un real succes poate fi exemplificat prin diferitele proiecte și programe, în care, pe lângă elevii implicați direct se consideră oportună, chiar benefică, prezența părinților, cum ar fi: „Săptămâna altfel", „Săptămâna verde", târgurile organizate pe diferite tematici, momente în care conexiunea părinte – școală este directă, concretă și palpabilă, cu efecte pozitive asupra parcursului educațional al copiilor, oferindu-le acestora încredere și certitudinea că școala nu este un loc în care ești obligat să existi, ci o extensie a familiei proprii, un loc fără de care evoluția în societate nu se poate realiza cu succes. Mai mult decât atât, în momentul în care copilul observă că părintele său se implică cu plăcere în activitățile școlare, nefiind obligat de împrejurări, acesta la rândul său dorește să se afirme și mai mult, încercând să-și depășească condiția și acceptând provocările venite din partea cadrului didactic.

Din chestionarele aplicate părinților, mi-am dat seama cât de bine își cunosc aceștia copilul, ce așteptări au de la ei și cât de mult sunt disponibili a se implica în educația acestora. Am reuşit să cunosc atmosfera şi climatul educativ din familie, structura familiei, condiţiile materiale, comportamentul părinţilor faţă de elevi, dezvoltarea fizică, starea sănătăţii şi dezvoltarea psihică. În cadrul activităților desfășurate cu părinții, am abordat diverse teme bazate pe rolul familiei în dezvoltarea preșcolarului mic, unele chiar propuse de ei: "Cât de bine îmi cunosc copilul?", "Cât timp petrece copilul meu cu telefonul/ televizorul/ tableta?", "Obligațiile părinților, obligațiile școlii", "Modelul familial", "Ce trebuie să știe părinții și ce rol au aceștia în procesul instructiv-educativ?" etc. Am desfășurat și o serie de activități extrașcolare, cum ar fi: Târgul de Crăciun- elevii au confecționat împreună cu părinții, obiecte decorative; Proiectul „Parada costumelor Eco" – copiii impreună cu părinții au avut de realizat costume din materiale reciclabile; „Mărțișoare, mărțișoare"-confecționarea unor mărțișoare, elevii au făcut echipă cu părinți, bunici; Excursii anuale în care părinții și-au însoțit copiii;

În concluzie, colaborarea dintre familie şi şcoală este un factor esenţial în procesul de educare a şcolarilor. Numai împreună putem reuşi să dăm societăţii un cetăţean pregătit, gata să înfrunte problemele inerente ce apar, capabil să relaţioneze, să se integreze în colectivitate. Indiferent de mediul economic, etnic sau cultural al familiei, când părinţii sunt parteneri în educaţia

copiilor lor, rezultatele determină performanţa elevilor, o mai bună frecventare a şcolii, scăderea fenomenului delincvenţei. Şcoala trebuie să-i încurajeze pe părinţi să le devină parteneri, să poată lua decizii împreună privind educația copiilor.

Bibliografie:

- Cocoradă, E., *Psihologia Educației*, Editura Universității Transilvania din Brașov, 2009;
- Cristea, S., *Pedagogie*, Litera Dicţionar de Internaţional, Bucureşti, 2000;
- Joiţa, E., *Pedagogie şi elemente de psihologie şcolară*, Editura Arves, 2003;
- Panțuru S., *„Fundamentele pedagogiei”,* Editura Universității Transilvania din Brașov, 2008.

FAMILIA ȘI ȘCOALA- O ECHIPĂ PENTRU VIAȚĂ

Prof. înv. primar: Onetz Miruna
Liceul Teoretic *Nicolae Iorga*, Nehoiu

Educația reprezintă piatra de temelie a dezvoltării personale și sociale a oricărui individ. În acest proces complex, două instituții fundamentale joacă un rol esențial: familia și școala. Încă din primii ani de viață, copilul este influențat de mediul familial, iar odată cu începerea școlarizării, intervine și influența școlii. Relația dintre aceste două medii trebuie să fie una de colaborare și susținere reciprocă pentru a asigura o dezvoltare armonioasă a elevului, atât din punct de vedere intelectual, cât și emoțional și comportamental.

Familia este primul agent de socializare și educație al copilului. În cadrul acesteia, copilul învață:

- norme de comportament;
- valori morale și sociale;
- modele de comunicare;
- atitudini față de învățare și muncă.

Un climat familial stabil, afectuos și echilibrat creează o bază solidă pentru dezvoltarea încrederii în sine, a motivației și a capacității de adaptare la cerințele școlare. Părinții joacă un rol important în formarea obiceiurilor de învățare și a atitudinii față de școală. Studiile arată că elevii ale căror familii sunt implicate activ în procesul educațional obțin rezultate mai bune la învățătură, sunt mai disciplinați și manifestă un nivel mai ridicat de încredere în sine.

Școala este instituția specializată în formarea intelectuală, socială și profesională a copiilor și adolescenților. Ea completează educația primită în familie și oferă un cadru organizat în care elevul:

- își dezvoltă competențe cognitive, sociale și emoționale;
- este ghidat de profesori în procesul de învățare;
- învață să colaboreze, să respecte reguli și să interacționeze cu alți colegi.

Profesorii, ca formatori și mentori, au un rol major în modelarea caracterului și în încurajarea spiritului critic, a autonomiei și a dorinței de perfecționare.

Relația dintre școală și familie trebuie să fie una de parteneriat activ și constant, nu doar ocazională sau formală. Acest parteneriat are următoarele beneficii:

- crește încrederea elevului în forțele proprii;
- permite identificarea timpurie a problemelor educaționale sau emoționale;
- sporește eficiența actului educațional prin coerență între cerințele familiei și ale școlii;

- contribuie la reducerea abandonului școlar și la creșterea motivației pentru învățare.

Instrumente de colaborare pot include:

- ședințele cu părinții;
- întâlniri individuale profesor–părinte;
- implicarea părinților în proiecte și activități extracurriculare;
- consilierea psihopedagogică în cazuri speciale.

Uneori, relația între școală și familie poate fi afectată de:

- lipsa timpului din partea părinților;
- neîncrederea părinților în sistemul educațional;
- comunicarea ineficientă sau formală;
- atitudini critice sau pasive ale ambelor părți.

Depășirea acestor obstacole presupune empatie, comunicare deschisă și dorința comună de a sprijini copilul în procesul său de formare.

Pentru ca elevul să se dezvolte armonios, are nevoie de o relație solidă și echilibrată între școală și familie. Numai printr-o colaborare strânsă între părinți și cadrele didactice, copilul poate beneficia de un sprijin complet în procesul educațional. Este nevoie de implicare, comunicare sinceră, respect reciproc și un interes comun: binele și evoluția elevului.

Bibliografie

1. Cerghit, I. (2002), *Pedagogie*, București, Editura Didactică și Pedagogică
2. Cucoș, C. (2006), *Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice*, Iași, Polirom
3. Voiculescu, F. (2009), *Parteneriatul școală-familie-comunitate*, București, Editura Didactică și Pedagogică
4. Articole și studii publicate în revista *Tribuna Învățământului*, nr. 4/2021 și 2/2023
5. www.edu.ro – Portalul oficial al Ministerului Educației din România

PARTENERIATUL ŞCOALĂ - FAMILIE
O COMPLEMENTARITATE NECESARĂ

Orghici Maria- Codruţa- Şcoala Gimnazială Nr.8 Borşa

Orghici Ioan- Liceul Borşa

Şcoala şi familia sunt cei doi piloni sprijin ai educaţiei, iar între aceştia şi comunitate, mediul extraşcolar şi extrafamilial, evoluează copilul, obiect şi subiect al educaţiei. Dacă aceste medii educaţionale se completează şi se susţin, ele asigură într-o mare măsură buna integrare a copilului în activitatea şcolară şi pe plan general în viaţa socială. Şcoala trebuie să aibă contacte cu toate instituţiile sociale interesate direct sau tangenţial de domeniul educaţiei copilului de vârstă şcolară şi să stabilească relaţii de cooperare şi colaborare. Ea contribuie la transmiterea moştenirii culturale şi facilitează învăţarea individuală şi colectivă. Totodată şcoala face posibilă participarea grupurilor şi colectivităţilor la viaţa publică, elaborarea şi luarea deciziilor. Schimbul de informaţii favorizează interacţiunea socială şi permite unui număr mare de oameni să ia parte activă la soluţionarea problemelor care îi privesc.

A fi profesor nu înseamnă a exercita o meserie oarecare care se reduce la a merg și a te întoarce de la școală, înseamnă a îndeplini o meserie, a face un apostolat. A educa înseamnă a dezvolta personalitatea individului, a-i deschide noi orizonturi, a-i insera o gama variată de valori. Profesorul contribuie la formarea conduitei lor în societate, la formarea lor ca indivizi și cetățeni.

Parteneriatul şcoală - familie în zilele noastre primeşte noi valenţe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a şcolii în comunitate. Astfel, orice tip de efort, realizat de scoală pentru a oferi părinţilor mai multe oportunităţi de a-şi ajuta copii să înveţe, va necesita o schimbare în atitudinea publică, în ceea ce priveşte importanţa învăţământului, va implica o dorinţă a educatorilor de a regândi fundamental rolul părinţilor şi al relaţiilor şcoală-familie şi va solicita colaborarea întregii comunităţi.

Una din însuşirile caracteristice psihologiei părinţilor este năzuinţa de a-şi vedea copii mari, bine instruiţi şi bine formaţi pentru viaţă.

Pe fundalul unui orizont larg de înţelegere a rolului pe care îl joacă părinţii în viaţa socială, dar şi în viaţa de familie, finalităţile educaţionale vor dobândi un grad mai mare de conştientizare.

Obiectivele educaţionale realizabile în familie pentru etapa şcolarităţii sunt:

- Asumarea de către părinţi a rolului de colaborator activ al şcolii;
- Cunoaşterea cerinţelor specifice şcolii;
- Creşterea condiţiilor necesare activităţii de învăţare continuă;
- Asigurarea unităţii de cerinţe, în procesul de formare şi consolidare a comportamentelor specifice, prin instrucţie şi educaţie de tip şcolar;
- Controlul îndeplinirii sarcinilor şcolare;
- Controlul respectării programului zilnic;
- Crearea condiţiilor necesare extinderii capacităţii de cunoaştere prin mijloace adiacente:cărti, reviste, expoziţii, teatru, radio-tv., mail, excursii, etc;
- Crearea condiţiilor necesare dezvoltării aptitudinilor artistice şi sportive;
- Consolidarea deprinderilor moral-civice, a conduitei civilizate, în relaţiile cu ambianţa socială extinsă progresiv.

Aceste obiective pot fi comunicate părinţilor în prima zi de şcoală a clasei pregătitoare şi va constitui un îndemn de a participa cu toţii: părinţi şi învăţători în activitatea de formare, educare şi instruire a copiilor şi să nu existe concepţia ca, odată trecut ,,pragul şcolii", copii nu mai sunt ai lor şi, numai învăţătorului revenindu-i sarcina să se ocupe de copil, de tot ce are nevoie.

Pentru unii părinţi această formă de invitaţie la educaţia propriului copil va constitui un moment de surpriză, dar ei trebuie educaţi şi instruiţi că, a creşte un copil este o problemă pe care să şi-o pună înainte de a-l aduce pe lume.

Dacă pentru un copac pe care îl sădeşti aşezi un ţăruş pentru a-l ţine drept, îl altoieşti pentru a da roade cât mai bune, să nu facă umbră pământului degeaba, cu un om trebuie să comunici, să-l educi cu toată afecţiunea, ca mai târziu să te reprezinte, să te mândresti cu el.

Atât cadrul didactic, cât şi părintele, nu trebuie să uite că un copil nu este o maşină, un ceas, un televizor care dacă nu funcţionează le loveşti, repari, schimbi o piesă sau cumperi alt obiect. El are suflet, trebuie să se dezvolte din toate punctele de vedere, să răzbată în viaţă, până ajunge în toată firea, să se poată descurca singur, dar nu la întâmplare.

Metodele educative trebuie să fie simple, corespunzătoare, pentru a forma copii calmi într-o viaţă zbuciumată, copii fericiţi în plină mişcare.

Această legătură între şcoală şi familie trebuie să existe atât în cadrul activităţii didactice cât şi în cel al activităţilor extraşcolare.

Dintre activităţile şcolare în care pot fi implicaţi părinţii, amintim:

- Şedinţele cu părinţii;
- Lectoratele;
- Consultaţiile individuale;
- Asistenţe la ore din partea părinţilor;
- Vizite la domiciliul elevilor;
- Stabilirea opţionalelor.

Pentru a cunoaşte copilul şi familia, preocupările acestora, am folosit şi alte forme şi metode. Una de bun augur a fost vizitarea familiei de către diriginte. Chiar dacă facem parte dintr-o comunitate mică, totuşi sunt anumite probleme pe care le putem afla doar printr-o vizită la domiciliu. Din acestea, am cunoscut mai bine mediul în care creste copilul, mentalităţile familiei, precum si gradul de cultură şi "instruire pedagogică" al părinţilor.

Comunicarea cu familia ne-a dat posibilitatea cunoaşterii copilului sub toate aspectele lui, dar şi modul în care familia face educaţie. Consilierile individuale (prin aceste vizite) ne-au dat posibilitatea să discutăm cu părinţii despre fiecare copil în parte, să analizăm cauzele diferitelor manifestări şi să luăm măsuri educative comune.

Un alt mijloc de colaborare a şcolii cu familia, în activităţile extraşcolare, a fost şi organizarea unor excursii tematice, având ca scop cunoaşterea trecutului istoric, locurilor natale ale unor personalităţi din istorie, literatură, artă, precum şi a frumuseţilor şi bogăţiilor ţării. Aceste excursii s-au finalizat prin realizarea unor creaţii literare şi plastice, precum şi a unor albume cu imagini şi fotografii.

Familiile au o influență majoră asupra performanței individului în școală și în viață. Cu cât școlile, familiile și grupurile comunității lucrează împreună pentru a sprijini învățarea, cu atât copiii tind să aibă rezultate mai bune, le place mai mult școala și stau mai mult timp aici. Școlile muncesc cu familiile pentru a ajuta copiii să depășească cu bine momentele de tranziție. Copiii de toate vârstele au rezultate mai bune când se acomodează bine în școală. Prin acomodare înțelegem că elevii se simt confortabil și respectați, gândesc că locul lor e la școală și realizează că sunt sprijiniți de profesori Așadar, orice activitate am desfăşura împreună cu părinţii şi oricum am denumi aceasta: parteneriat, relaţii şcoală-familie, implicare parentală, toate conduc la concluzia că, dacă adulţii -în cadrul celor două instituţii- comunică şi colaborează, atunci cel care va avea de câştigat este, bineînțeles, copilul .

Bibliografie:

1. Bunescu Ghe., Alecu G., Badea D., *Educaţia părinţilor. Strategii în programe*, Bucureşti, EDP, 1997;
2. Băran- Pescaru, Adina, *Parteneriat în educaţie*, Bucureşti, Ed. Aramis Print, 2004;
3. Robu, Maria, Bucureşti, *Empatia în educaţie*, Didactica Publishing House, 2008.

ÎMPREUNĂ FACEM LUCRURI MĂREȚE

Panaitiu Petrina Cati
Grădinița cu Program Prelungit Nr.1 Matca

Nu de multe ori, intrarea copilului mic la grădiniță este resimțită, aproape în aceeași măsură, atât de către copii cât și de către părinți, ca o rupere ce provoacă anxietate, temeri și alte emoții. În acest context nu doar familia, copiii sunt afectați de situația în sine, normală de altfel, ce ține de mersul firesc al lucrurilor. Educatoarele care preiau zilnic copiii se confruntă frecvent cu întrebări și solicitări din partea părinților, care doresc să rămână implicați activ și să mențină controlul asupra situației. Aceștia își manifestă grija, dorința de a proteja, dar uneori și lipsa de încredere, ce se traduce prin tendința de a verifica în detaliu toate aspectele ce influențează viața copilului, de la mediul fizic din grădiniță până la felul în care personalul interacționează cu cei mici. Schimbările în comportamentul copiilor, în special cele percepute ca negative sau neclare, devin pentru unii părinți surse de îngrijorare, suspiciune și îi determină să-și pună întrebări legate de impactul mediului educațional asupra celor mici.

Este evident că educatoarele au nevoie de colaborarea activă a familiilor copiilor, atât pentru a continua și a dezvolta direcțiile educaționale inițiate în cadrul instituției, cât și pentru a identifica soluții concrete la diferite tipuri de nevoi, fie ele de natură financiară, practică, organizatorică sau logistică. Aceste aspecte evidențiază importanța construirii unui parteneriat autentic și dinamic între grădiniță și familie, bazat pe implicare constantă și sprijin reciproc.

Din acest motiv, am creat programul **„Împreună facem lucruri măreț”**, prin intermediul căruia ne propunem să antrenăm familiile în viața grădiniței, astfel încât membrii acestora să devină parteneri activi, informați și implicați în procesul educațional al propriilor copii.

Activitățile planificate în cadrul programului se vor desfășura lunar și vor include atât modalități de informare, cât și elemente de formare de bază a competențelor părinților, necesare pentru a sprijini o educație corectă și eficientă acasă. În același timp, ele vor oferi ocazia de a marca evenimente importante ale perioadei, dar și de a crea momente cu încărcătură emoțională, în care părinții să împărtășească bucuria reușitelor copiilor, manifestate prin deprinderi și abilități dobândite, într-un cadru festiv, specific grădiniței. Fiecare activitate va urmări și obiective orientate către copii, conferindu-i astfel o dublă valoare: educativă și relațională.

Prezentam în continuare calendarul activităților pe care le-am prevăzut în acest parteneriat grădiniță-familie:

1. Septembrie - „Vă urăm bun venit!” - întâlnire cu părinții pentru prezentarea programului, stabilirea așteptărilor comune, turul grădiniței, discuții despre adaptarea copilului.

2. Octombrie - „Zâna Toamnă a sosit!” – activitate demonstrativă derulată de educatoare și copii pentru părinți.

3. Noiembrie - „Ce pot face două mâini dibace!” - realizarea de lucrări practice și artistice alături de părinți, consolidând legătura emoțională și colaborarea în cadrul parteneriatului familie–grădiniță.

4. Decembrie - „Magia Crăciunului în grădiniță” - activitate festivă cu participarea părinților: colinde, decorarea clasei, confecționarea de ornamente, bucuria cadourilor.

5. Ianuarie - „Din bătrâni se povestește” - părinții sau bunicii sunt invitați să citească povești urmând să continue și acasă, promovând lectura în familie.

6. Februarie - „Minte sănătoasă în corp sănătos” - discuții interactive cu părinții, medic și asistent despre alimentație, mișcare și obiceiuri sănătoase.

7. Martie - „Un zâmbet, o floare, oază de soare!” – părinții, în special mamele, sunt invitați să participe la o activitate artistică sau educativă alături de copii, cu ocazia zilei de 8 Martie.

8. Aprilie - „Micii gospodari” - activitate practică: plantarea de flori sau legume în curtea grădiniței, implicând familiile.

9. Mai - „ Cum învățăm prin joacă?” - sesiune de informare despre metode simple și eficiente prin care părinții pot sprijini învățarea copilului acasă.

10. Iunie – „Vine vacanța mare!” - celebrarea sfârșitului de an școlar prin jocuri, momente artistice și ateliere creative desfășurate alături de părinți, consolidând relația copil–familie–grădiniță într-un cadru festiv și relaxat.

Bibliografie:

- Jigău, M., & Vlăsceanu, L. (2001). Educația părinților: Ghid de bune practici. București: Editura Alpha MDN.
- Manea, S. (2014). Parteneriatul grădiniță–familie–comunitate: dimensiuni educaționale și sociale. București: Editura Didactică și Pedagogică.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN PERFORMANȚELE ELEVILOR

Păuna Alina-Roxana, Școala Gimnazială Nr.27 Timișoara

Succesul educațional al unui elev nu este determinat exclusiv de abilitățile sale cognitive sau de calitatea predării în sala de clasă, ci este rezultatul unei colaborări susținute între toți actorii implicați în procesul educativ. În acest context, parteneriatul dintre școală și familie devine un element esențial pentru performanțele școlare ale elevilor. O comunicare eficientă, un climat de încredere și o implicare activă a părinților în viața școlară pot influența în mod pozitiv atât evoluția academică, cât și dezvoltarea emoțională și socială a copiilor.

Familia este primul mediu educativ în care copilul își formează valorile fundamentale, atitudinea față de învățare și motivația pentru cunoaștere. Un copil susținut de părinți, încurajat și valorizat în eforturile sale va fi mult mai predispus să dezvolte o atitudine pozitivă față de școală. În plus, implicarea constantă a părinților în activitățile școlare – de la verificarea temelor până la participarea la ședințele cu părinții sau evenimente educaționale – contribuie la crearea unui mediu de învățare stabil și echilibrat.

Studiile educaționale demonstrează că elevii ai căror părinți sunt implicați activ în viața școlară au rezultate mai bune la învățătură, absentează mai puțin și dezvoltă o stimă de sine mai ridicată. Copiii simt că eforturile lor contează și că munca lor este apreciată, ceea ce îi motivează să se implice mai profund în procesul de învățare.

Școala, la rândul ei, are datoria de a deschide și a menține constant canalele de comunicare cu familia, de a construi relații bazate pe respect reciproc și de a implica părinții în activitățile educative. Cadrele didactice trebuie să înțeleagă diversitatea culturală, economică și socială a familiilor și să adapteze strategiile de comunicare în funcție de nevoile fiecărei comunități.

Organizarea de întâlniri regulate, ateliere tematice, activități extracurriculare sau chiar implicarea părinților în proiecte școlare pot contribui la întărirea acestei relații. Atunci când școala

manifestă deschidere și transparență, părinții devin mai dispuși să participe activ, simțindu-se parte integrantă din procesul educativ.

Un parteneriat solid între școală și familie duce la beneficii multiple. În primul rând, crește nivelul de responsabilizare a elevilor. Când atât profesorii, cât și părinții au așteptări clare și consistente, elevii își formează o disciplină și o etică a muncii. În al doilea rând, problemele de comportament pot fi prevenite sau gestionate mai eficient, deoarece există un cadru de comunicare rapid și eficace între familie și cadrele didactice. În plus, elevii beneficiază de o coerență a mesajelor educaționale, ceea ce le conferă un sentiment de siguranță și încredere. Pe termen lung, această colaborare contribuie și la formarea unor cetățeni responsabili și activi, întrucât copiii învață, prin modelul oferit de adulți, importanța colaborării, a comunicării și a implicării în viața comunității.

În ciuda numeroaselor beneficii, parteneriatul școală-familie poate întâmpina dificultăți. Printre cele mai frecvente obstacole se numără lipsa de timp a părinților, neîncrederea față de sistemul educațional, nivelul scăzut de educație al unora dintre părinți sau diferențele culturale. Totuși, aceste bariere pot fi depășite prin inițiative flexibile, printr-un dialog deschis și prin cultivarea empatiei de ambele părți.

De exemplu, utilizarea mijloacelor digitale (platforme online, grupuri de comunicare) poate facilita contactul regulat între profesori și părinți, mai ales în cazul celor care nu pot fi prezenți fizic la școală. De asemenea, promovarea unui discurs pozitiv din partea profesorilor poate încuraja implicarea părinților, chiar și a celor reticenți.

În concluzie, parteneriatul dintre școală și familie este piatra de temelie a unui proces educațional reușit. Atunci când cele două entități colaborează în mod activ și susținut, elevii beneficiază de un mediu propice dezvoltării personale și academice. Este responsabilitatea întregii comunități educaționale să cultive acest parteneriat, punând mereu pe primul loc binele elevului și perspectiva sa de creștere armonioasă. Într-o societate care se schimbă rapid, investiția în relația dintre școală și familie este, fără îndoială, o investiție în viitor.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE: FACTOR CHEIE ÎN SUCCESUL ȘCOLAR AL ELEVILOR

prof. Petrache Cristina Nicoleta Școala Gimnazială Nr. 3, Mangalia

Parteneriatul educațional dintre școală și familie reprezintă un element esențial în sprijinirea performanței școlare a elevilor. Atât familia, cât și școala au un rol complementar în formarea personalității copilului și în dezvoltarea sa intelectuală, emoțională și socială. Colaborarea eficientă între aceste două instituții fundamentale contribuie la crearea unui climat educațional favorabil progresului și reușitei școlare.

Familia este primul mediu educativ al copilului, oferindu-i modele de comportament, valori morale și sprijin emoțional. Implicarea părinților în activitatea școlară a elevului, participarea la întâlnirile cu profesorii, la activitățile extracurriculare și la luarea deciziilor educaționale determină o mai mare responsabilizare a elevului față de propria formare. Studiile arată că elevii ai căror părinți se implică activ în procesul educațional obțin rezultate mai bune, sunt mai motivați, mai disciplinați și dezvoltă o atitudine pozitivă față de învățătură și față de școală în general.

Pe de altă parte, școala are responsabilitatea de a crea un cadru deschis comunicării cu părinții, de a-i informa constant despre progresul copiilor și de a le oferi sprijin și consiliere în rezolvarea problemelor educative. Organizarea de activități comune, cum ar fi ședințele periodice, atelierele tematice, proiectele educaționale, serbările, excursiile sau competițiile sportive și culturale, consolidează relația de parteneriat și sporesc coeziunea comunității școlare.

Pentru ca acest parteneriat să fie eficient, este nevoie de respect reciproc, transparență și disponibilitate din partea ambelor părți. Este important ca profesorii să manifeste empatie și înțelegere față de realitățile familiale ale elevilor, iar părinții să aprecieze eforturile educative ale școlii și să colaboreze în interesul copilului. Atunci când părinții și cadrele didactice stabilesc obiective comune, monitorizează împreună evoluția elevului și îl sprijină în depășirea dificultăților, șansele de succes școlar cresc considerabil.

Un alt aspect important îl reprezintă educarea părinților în spiritul valorilor școlii și implicarea lor activă în viața comunității educative. Părinții pot deveni parteneri reali ai școlii dacă sunt încurajați să participe la luarea deciziilor și să contribuie la inițiative care vizează îmbunătățirea condițiilor de învățare. De asemenea, campaniile de conștientizare și sesiunile de informare organizate de școală pot ajuta la reducerea prejudecăților și la crearea unei atitudini pozitive față de învățătură.

În concluzie, parteneriatul școală-familie este o condiție indispensabilă pentru creșterea performanței școlare și formarea unei generații bine pregătite, responsabile și adaptate cerințelor societății actuale. Eforturile comune și implicarea ambelor părți asigură nu doar reușita școlară a elevilor, ci și

dezvoltarea lor armonioasă ca indivizi. Consolidarea acestei colaborări rămâne un obiectiv prioritar al educației moderne, în care fiecare actor implicat își asumă responsabilitatea pentru viitorul copiilor noștri.

Bibliografie:

Albulescu, I. (2006), Parteneriatul școală-familie-comunitate, Editura Polirom.

Jinga, I., Istrate, E. (2008), Manual de pedagogie, Editura All.

Cerghit, I. (2002), Pedagogie, Editura Didactică și Pedagogică.

Legea Educației Naționale nr. 1/2011.

xxx, Strategia Națională pentru Educație Parentală, Ministerul Educației.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAŢIONAL -
„ȘCOALA ȘI FAMILIA – PARTENERI AI EDUCAȚIEI”

Prof. înv. primar POP DINA-CLAUDIA

Școala Gimnazială „Florea Mureșanu” Suciu de Sus

TITLUL PROIECTULUI: Școala și familia – parteneri ai educației

APLICANTUL: Școala Gimnazială „Florea Mureșanu” Suciu de Sus

Coordonator proiect: prof. înv. primar POP DINA - CLAUDIA

Colaboratori: părinții elevilor din clasa a II-a A

Anul școlar: 2024 – 2025

ARGUMENT

DESCRIEREA PROIECTULUI:

- Prin derularea acestui proiect se urmărește accentuarea rolului părinților de prim-educatori ai copiilor proprii.

PROIECTUL URMĂREȘTE:

- Dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la elevi, pentru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor.
- Aducerea la cunoștința părinților despre strategiile de cunoaștere a copilului lor.
- Crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului.
- Acceptarea de către elevi a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, școală, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

PUNCTE TARI (ale aplicării proiectului):

- Se vor înlătura cel puțin unele dintre cauzele ce determină comportamente indezirabile la elevi;
- Se va înlesni acomodarea elevilor la viața de grup;
- Se vor putea corecta comportamentele incompatibile cu viața de grup;
- Părinții își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică viața în colectivitate și vor avea ocazia să își vor împărtășească experiențe;
- Familia va învăța să abordeze dintr-o altă perspectivă relația cu copilul;
- Relația școală-familie se va întări;
- Va spori încrederea familiei în școală;
- Va spori eficiența activităților instructiv-educatie desfășurate în școală;
- Se va promova imaginea pozitivă a școlii.

PUNCTE SLABE:

- Este posibil ca unii părinți să nu trateze cu interes acest proiect;
- Se generează un grad sporit de stres pentru părinți și profesori.

SCOPUL PROIECTULUI:

- Creșterea randamentului școlar al elevilor;
- Dobândirea de către părinți a unor noi abilități de relaționare cu copiii lor.

OBIECTIVE URMĂRITE:

- Descoperirea cauzelor care determină tulburările afective la copii;
- Consilierea părinților în vederea fixării comportamentelor dezirabile;
- Valorificarea experienței pozitive dobândită de părinți în relațiile cu copiii lor;
- Crearea oportunităților ca părinții să se cunoască și să se împrietenească între ei, să participe la rezolvarea unor probleme privind crearea ambientului prietenos în sala de clasă;
- Dezvoltarea unor relații sănătoase, creșterea încrederii și a respectului între părinți și cadrele didactice.
- Progresul școlar al elevilor.

METODE/TEHNICI DE LUCRU:

- Comunicarea asertivă, vizionarea unui documentar / a unor scurte filmulețe, dezbateri, jocuri de rol, lucrul în echipă, mese rotunde, expoziție foto cu lucrări ale elevilor/părinților.

GRUP ȚINTĂ:

- Elevii clasei a II-a A
- Părinții elevilor

BENEFICIARI:

Direcți: elevi, părinți

Indirecți: grupul familial lărgit, anturajul social al elevului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

Proiectul se derulează pe perioada anului școlar 2024 - 2025, cu posibilitatea de a se continua în anul școlar următor.

LOCAȚIA: Școala Gimnazială „Florea Mureșanu" Suciu de Sus

RESURSE:

Resurse umane: 15 de elevi, 14 părinți și 4 profesori.

Resurse materiale: tabla inteligentă, imprimantă, consumabile etc.

Resurse financiare: din resurse proprii

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Schimbarea comportamentului elevilor;
- Progresul vizibil al elevilor privind situația la învățătură și purtare;
- Schimbarea atitudinii părinților față de copiii lor;
- Schimbarea premizelor relației școală-familie.

TEHNICI DE MONITORIZARE: Consemnări în jurnal, înregistrare foto/video.

EVALUARE: Chestionare, expoziție foto cu lucrări ale copiilor și părinților.

MEDIATIZARE: postări la avizierul unității de învățământ, pe site, pe rețelele de socializare.

DISEMINAREA REZULTATELOR: Expuneri în Consiliul Profesoral, popularizarea studiului în sesiuni de comunicări, simpozioane, etc.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

Nr. crt	Tipul de activitate	Mijloace de realizare	Perioada	Participanți
1.	,,Să ne cunoaştem copiii!”	Prezentarea unui material cu tema ,,Să ne cunoaştem copiii”; Dezbatere cu părinţii pe tema prezentată.	Septembrie 2024	Învăţătoarea Părinţii
2.	,, Eu şi copilul meu” Colaborarea dintre şcoală şi familie – condiţie esenţială a procesului didactic	Prezentarea de către părinţi a mediului educaţional din familie: ambient, relaţiile copilului cu ceilalţi membrii ai familiei; Informarea părinţilor cu privire la importanţa implicării familiei în viaţa şcolii și modul de petrecere a timpului liber.	Octombrie 2024	Învăţătoarea Părinţii
3.	,,Părintele – primul educator al copilului” A fi părinte – o profesie?	Motivarea importanţei exemplului părinţilor în educarea copiilor; Promovarea importanţei unui climat familial potrivit pentru o educaţie adecvată	Noiembrie 2024	Învăţătoarea Părinţii
4.	,, Să ne bucurăm împreună’’ Beneficiile colaborării dintre copii și părinți	Atelier de lucru, elevii împreună cu părinţii pe tema ,, Oameni de zăpadă / La săniuș” (Colaj, pictură) Expoziţie de lucrările realizate Jocuri diverse: mimă, joc de rol etc.	Decembrie 2024	Învăţătoarea Părinţii
5.	,, Educaţia în familie (stiluri parentale)”	Prezentarea unui filmuleț cu tema ,, Educaţia în familie” - Dezbatere	Ianuarie 2025	Învăţătoarea și profesorii care predau la clasă

	Influenţele educative exercitate de mass-media	Sensibilizarea părinţilor cu privire la respectarea recomandărilor privind limita de vârstă pentru vizionarea anumitor programe TV sau a unor jocuri video; Prezentarea consecinţelor nerespectării acestora.		Părinţii
6.	„ Drepturile şi îndatoririle copiilor în familie” Autoritate şi prietenie / Pedepse şi recompense	Prezentarea unor documentare / filmulețe scurte pe tema dată Discuţii tip masă rotundă Prezentarea drepturilor / îndatoririlor copiilor acasă şi la şcoală Prezentarea efectelor pozitive şi negative ale autorităţii părinţilor Analizarea măsurilor necesare privind autoritatea faţă de copil	Februarie 2025	Învăţătoarea Părinţii
7.	„Metode pentru susținerea copiilor” Cum comunicăm eficient cu copiii? Sănătatea – lucrul cel mai de preţ	Vizionarea unui material video https://www.youtube.com/watch?v=Yzyz3mfSRsg&ab_channel=Holisterapia Discuții pe baza materialului vizionat Stabilirea unui regim de muncă şi odihnă corespunzător fiecărui copil Promovarea unei alimentaţii echilibrate caloric	Martie 2025	Învăţătoarea Părinţii
8.	„Obligaţiile părinţilor, obligaţiile şcolii”	Masă rotundă – discuții, dezbateri privind obligațiile școlii și ale părinților	Aprilie 2025	Învăţătoarea Părinţii

	Conştientizarea părinţilor că au drepturi , dar şi obligaţii – discuții concrete	Aplicarea unor chestionare legate de temele discutate pe parcursul acestui proiect.		
9.	„ Cum să devii un părinte bun/competent?” Modalități de gestionarea a unor situații de comunicare	Provocarea părinţilor de a relata din modalităţile de comunicare cu copiii lor în situaţii tipice: când au timp suficient şi când sunt presaţi de timp de alte responsabilităţi; când sunt calmi şi bine dispuşi şi când sunt stresaţi şi iritaţi de situaţii complet independente de relaţia cu copilul etc. Prezentarea unui material video legat de această temă; Chestionar „Cât de bine vă cunoaşteţi copilul?” Atelier de lucru elevi – părinți	Mai 2025	Învăţătoarea Părinţii
10.	„ Ce am realizat împreună?” Impactul parteneriatului asupra părinţilor , şcolii, copiilor	Bilanţ asupra proiectului educational – discuții despre beneficiile proiectului, exprimarea de păreri despre îmbunătățirea relației dintre părinte – copil, școală – familie etc. Comunicări ale învăţătoarei privind rezultatele obţinute de copii la sfârşitul clasei a II-a; Program artistic – Serbare de sfârşit de an şcolar.	Iunie 2025	Învăţătoarea Părinţii

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ – FAMILIE – CONSILER ȘCOLAR

Prof. Postelnicu Eliza
Grădinita cu P.P. „Elena Farago” Craiova

„UN GLAS, MAI MULTE INIMI”

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL GRĂDINIȚĂ – FAMILIE – CONSILER ȘCOLAR – LOGOPED

A
1

ARGUMENT

,,Eu sunt copilul, tu ţii în mâinile tale destinul meu, tu determini în cea mai mare măsură, dacă voi reuşi sau eşua în viaţă. Dă-mi, te rog, acele lucruri care să mă îndrepte spre fericire, educă-mă, te rog, ca să pot fi o binecuvântare pentru lume."

Responsabilitatea dezvoltării copilului în primele etape ale vieţii revine în primul rând familiei sale. O educaţie adevărată, reală se fundamentează în familie, iar apoi ea se continuă în grădiniţă şi şcoală. În primul rând, ea se realizează prin puterea exemplului şi abia apoi prin cea a cuvântului.

Chiar şi atunci când instituţia şcolară oferă programe foarte bune, ea nu poate contracara experienţele negative acumulate de copil în familia sa. Pe de altă parte, ceea ce învaţă copilul în instituţia şcolară pierde din importanţă şi eficienţă, rezultatele fiind considerabil scăzute dacă părinţii nu întăresc şi nu valorifică programul educativ desfăşurat în grădiniţă.

În consecinţă, pentru ca eficienţa educaţiei din grădiniţă să aibă un randament sporit, este necesar ca programul educativ să fie cunoscut şi înţeles de către familie şi realizat printr-o colaborare strânsă între instituţia familială și cea preşcolară.

Dacă familia va fi implicată de la început în programul educativ, ea va percepe corect importanța colaborării cu grădinița, beneficiile acestei colaborări, iar implicarea sa în activitatea grădiniței va fi conștientă, intersantă și reciproc avantajoasă.

Parteneriatul presupune construirea unei relații pozitive între familie și grădiniță, o unificare de valori cu efect benefic asupra copiilor.

"Un glas, mai multe inimi" este un proiect de parteneriat educaţional iniţiat de educatoare din dorinţa de a colabora, coopera cu familiile preşcolarilor în scopul dezvoltării relaţiei dintre grădiniță şi familie. De asemenea, implicarea consilierului școlar și a logopedului asigură abordarea holistică în educația copilului. Parteneriatul are la bază interesul, atât al grădiniței cât și al familiei de a colabora pentru dezvoltarea fizică, cognitivă și socio-emoțională a preșcolarului, dar și stimularea interesului familiei de a se implica în activitățile grădiniței. Această colaborare

presupune desfăşurarea unor activităţi curriculare-practice, dar şi extracurriculare - programe artistice şi vizite.

SCOP :

Colaborarea dintre familie și grădiniță pentru o implicare cât mai activă a părinților în procesul de formare al preșcolarilor;

Stimularea interesului părinților pentru activitățile desfășurate în grădiniță;

Participarea activă a familiei, alături de educatoare, în activitatea grădiniței, precum și în activitățile extracurriculare;

Dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii;

Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și procedee de corectare a unor devieri comportamentale.

OBIECTIVE GENERALE :

Stimularea intersului părinților pentru activitățile desfășurate în grădiniță

Cunoaşterea individuală a copiilor, urmărind manifestarea lor în familie şi grădiniţă

Participarea activă a familiei, alături de educatoare, în viața grădiniței precum și în activitățile extracurriculare

Dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii

Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalității copiilor, precum și procedee de corectare a unor devieri comportamentale

Iniţierea unor acţiuni comune pentru sărbătorirea unor evenimente speciale

ECHIPA DE IMPLEMENTARE:

DURATA: 1 an școlar

LOC DE DESFĂȘURARE :

GRUP ŢINTĂ :

- preșcolari
- părinţii preșcolarilor
- educatoarele

RESURSE MATERIALE :

- Cărţi educative;
- Videoproiector, calculator
- Fișe pe teme de lucru;
- Ecusoane

 Material didactic pentru activități practice: coli colorate, foarfece, lipici, perforatoare, creioane colorate

 Jurnalul proiectului

 Pliante

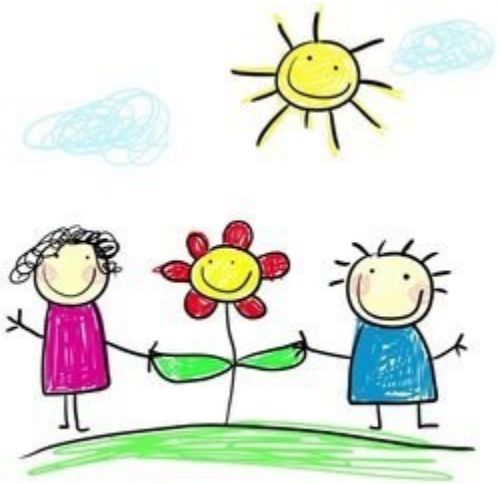

MODALITĂȚI DE REALIZARE :

- ședințe
- chestionare
- lecții deschise (on line)
- prezentări powerpoint
- expoziții cu lucrări ale copiilor
- activități desfășurate împreună cu părinții în aer liber

INDICATORI :

CANTITATIVI:

- numărul de părinți participanţi la fiecare activitate;
- numărul total de părinți participanți la activități
- numărul de activităţi realizate;

CALITATIVI:

- calitatea lucrărilor realizate în cadrul proiectului
- gradul de apreciere al activităţilor
- chestionare de satisfacţie

MONITORIZAREA ŞI EVALUAREA PROIECTULUI :

Acţiunile stabilite sunt prevăzute a se desfăşura periodic, pe parcursul grupei mijlocii, cuprinzând modalităţi de informare şi de minimă formare a competenţelor părinților, necesare realizării unei bune şi corecte educaţii, cât şi prilejul de a aduce în atenţie evenimente deosebite din viața lor și a preșcolarilor, ori de a trăi emoţional alături de copiii lor satisfacţia dobândirii unor priceperi şi deprinderi, manifestate într-un cadru organizatoric specific grădiniţei, eventual festiv. Totodată, fiecare acţiune implică obiective ce vizează şi copiii, căpătând valoare educativă.. La finalul proiectului vor fi aplicate chestionare de satisfacție părinților, iar datele vor fi centralizate de educatoare și prezentate părinților. Se va realiza o expoziție cu materialele și produsele realizate în timpul activităților, dar și un album cu imagini din timpul acestor activități.

DISEMINAREA REZULTATELOR :

La fiecare întâlnire vom realiza poze, culminând cu realizarea unui jurnal al proiectului. Aceste poze vor fi postate pe pagina de Facebook a grădiniței si pe grupul de Whatsapp al grupei.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

An școlar	TEMA	MODALITĂȚI DE REALIZARE	PARTICIPANȚI
SEPTEMBRIE	BUN VENIT LA GRĂDINIȚA !	Ședință cu părinții preșcolarilor Alegere Comitet părinți Prezentare parteneriat	- părinții preșcolarilor -educatoarele grupei
NOIEMBRIE	„VITAMINE, DE LA CINE?”	Activitate practic-gospodărească: salată de fructe/legume; murături	- părinții preșcolarilor -preșcolarii grupei -educatoarele grupei
DECEMBRIE	„DRAGĂ MOȘ CRĂCIUN”	Decorare sala de grupă Serbare de Craciun	-preșcolarii grupei - părinții preșcolarilor -educatoarele grupei
APRILIE	„ RECICLĂM, NU ARUNCĂM!”	Parada costumelor ECO	-preșcolarii grupei - părinții preșcolarilor -educatoarele
IUNIE	„LA REVEDERE, GRĂDINIȚĂ!”	Serbare de sfârșit de an	- preșcolarii grupei - părinții preșcolarilor -educatoarele

ȘCOALA ȘI FAMILIA

ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE

Profesor Răducanu Ionela, Școala Gimnazială ,, TUDOR MUȘATESCU”

Educația este fundamentală dezvoltării individuale, iar calitatea acesteia depinde în mare măsură de colaborarea armonioasă dintre doi piloni esențiali: școala și familia. Deși fiecare entitate are roluri distincte în procesul educativ, interconectarea și sprijinul reciproc sunt esențiale pentru a asigura o dezvoltare holistică și performanțe academice superioare pentru copii.

Familia este în primul rand cel mai important mediu educațional pentru orice copil. Aici se pun bazele personalității, se însușesc primele valori, norme sociale și comportamente. Rolul familiei în educație este complex și cuprinde:

- ✓ Asigurarea unui mediu propice învățării: Crearea unui spațiu liniștit pentru studiu, accesul la resurse educaționale (cărți, internet), și încurajarea curiozității sunt esențiale.
- ✓ Dezvoltarea abilităților sociale și emoționale: Părinții sunt responsabili pentru a-i învăța pe copii empatia, respectul, responsabilitatea, gestionarea emoțiilor și rezolvarea conflictelor.
- ✓ Promovarea unei atitudini pozitive față de școală: Atitudinea părinților față de educație influențează direct percepția copiilor. Susținerea și valorizarea eforturilor școlare motivează elevii.
- ✓ Monitorizarea progresului școlar: Implicarea părinților în teme, discuțiile despre ce se întâmplă la școală și participarea la ședințele cu părinții sunt cruciale pentru a identifica din timp eventualele dificultăți și a le remedia.â
- ✓ Comunicarea deschisă cu școala: Părinții trebuie să fie o sursă de informații despre nevoile, interesele și provocările copiilor lor, contribuind astfel la o abordare educațională personalizată.

Școala în schimb, este instituția specializată în transmiterea cunoștințelor, dezvoltarea competențelor și formarea cetățenilor. Rolul său în educație este la fel de vital, dar cuprinde: asigurarea unui curriculum relevant și adaptat (școala are responsabilitatea de a oferi un program

educațional care să răspundă nevoilor elevilor și cerințelor societății), crearea unui mediu de învățare stimulant și sigur (un climat pozitiv, incluziv, în care elevii se simt în siguranță și încurajați să-și exprime ideile, este fundamental), dezvoltarea competențelor academice și transversal (pe lângă cunoștințele specifice disciplinelor, școala cultivă gândirea critică, creativitatea, colaborarea și abilitățile de rezolvare a problemelor), oferirea de sprijin individualizat (identificarea nevoilor speciale ale elevilor și adaptarea metodelor de predare pentru a răspunde diversității din clasă), comunicarea eficientă cu părinții (informarea constantă a părinților despre progresul școlar, comportamentul elevilor și evenimentele școlare este vitală pentru o colaborare eficientă).

Când școala și familia lucrează împreună, beneficiile sunt multiple și se reflectă direct în calitatea educației și include: performanțe academice îmbunătățite (studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați în educația lor obțin rezultate mai bune la învățătură), dezvoltare socială și emoțională echilibrată (coerența mesajelor și așteptărilor primite acasă și la școală contribuie la formarea unui caracter puternic și a unor abilități sociale solide), reducerea absenteismului și a abandonului școlar (când părinții și profesorii colaborează, problemele pot fi identificate și abordate din timp, prevenind escaladarea acestora), creșterea motivației elevilor (un sprijin unitar din partea adulților semnificativi din viața lor îi încurajează pe copii să persevereze și să-și atingă potențialul maxim), optimizarea resurselor (schimbul de informații și resurse între școală și familie poate duce la soluții creative pentru provocările educaționale).

Pentru a consolida acest parteneriat, pot fi implementate diverse strategii, cum ar fi: comunicarea regulată și deschisă (întâlniri periodice, platforme online de comunicare, buletine informative, apeluri telefonice), implicarea părinților în activități școlare (voluntariat, organizarea de evenimente, participarea la cluburi sau ateliere), programe de educație parentală (workshop-uri pe teme relevante pentru dezvoltarea copiilor și susținerea învățării acasă), stabilirea de obiective commune (discuții între părinți și profesori pentru a stabili așteptări clare și realiste pentru elevi), recunoașterea și celebrarea succeselor (atât acasă, cât și la școală, pentru a încuraja și motiva elevii).

Educația de calitate nu este responsabilitatea exclusivă a școlii sau a familiei, ci rezultatul unei sinergii între acestea. Prin recunoașterea importanței fiecărui rol și prin eforturi constante de colaborare, școala și familia pot crea un mediu propice învățării și dezvoltării, pregătind copiii

pentru provocările și oportunitățile viitorului. Un parteneriat solid este, așadar, nu doar benefic, ci absolut necesar pentru a asigura o educație cu adevărat de calitate.

Bibliografie:

https://www.kinderpedia.co/ro/resurse/blog/implicarea-familiei-in-educatie/practici-ce-sustin-parteneriatul-scoala-familie

„Relația școală-familie pentru calitate în educație ”-Chișinău 2010, ProDidactica Centru Educațional

https://edict.ro/parteneriatul-scoala-familie-un-rol-important-in-asigurarea-succesului-scolar/

PARTENERIAT EDUCAȚIONAL "*TU ȘI EU- EDUCĂM ÎMPREUNĂ"*

Prof. Luiza-Dalia Rogoz, Liceul Teoretic "Tudor Arghezi", Craiova

TIPUL DE EDUCAȚIE : Educație pentru dezvoltare personală

TIPUL DE PROIECT: Local

APLICANTUL: LICEUL TEORETIC " TUDOR ARGHEZI", CRAIOVA

Coordonatori proiect :

Argumentarea proiectului

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Prin derularea acestui proiect, încercăm să accentuăm rolul părinților de prim-educatori ai copiilor și vom încerca să-i determinăm să-și ridice semne de întrebare și indoieli privind propriile metode folosite în educarea copiilor lor, apoi să găsim soluții de corectare, îmbunătățire a acestora.

PROIECTUL URMĂREȘTE:

- Dobândirea de către părinți a unor abilități care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru relaționarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor;
- Aducerea la cunostința părinților a strategiilor de cunoaștere a copilului;
- Crearea de oportunități pentru valorificarea experiențelor pozitive dobândite de aceștia în educația copilului;
- Acceptarea de către copii a regulilor după care funcționează microgrupurile sociale (familie, gradiniță, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

PUNCTE TARI (ale aplicării proiectului):

- Se vor înlatura cel puțin unele dintre cauzele ce determină comportamente indezirabile la copii;
- Se va înlesni acomodarea copiilor la viața de grup;
- Se vor putea corecta comportamentele incompatibile cu viața de grup;
- Părinții vor învăța mai multe despre etapele dezvoltării copilului;
- Părinții își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică viața în colectivitate;
- Părinții își vor împărtăși experiențele;
- Familia va învăța să abordeze dintr-o altaă perspectivă relația cu copilul;
- Părinții se vor imprieteni între ei;
- Relația scoală - familie se va întări;
- Va spori încrederea familiei în mediul școlar;
- Va spori eficiența activităților susținute la școală;
- Se va promova imaginea pozitivă a școlii.

PUNCTE SLABE:

- Este posibil ca unii părinți să nu trateze cu interes acest proiect;
- Este posibil ca unii părinți să se manifeste în mod nedorit;
- Se generează un grad sporit de stres pentru părinți și învățătoare.

SCOPUL PROIECTULUI:

- Ușurarea adaptării copiilor la cerintele școlii;
- Dobândirea de către părinți a unor abilități de relaționare cu copiii.

OBIECTIVE GENERALE:

- realizarea unei comunicări optime între părinți și învățator;
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală-familie;
- creșterea gradului de implicare a părinților în toate activitățile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalității neadecvate a unor părinți față de școală și față de copiii cu CES;
- cunoașterea de către părinți a posibilităților si nevoilor psiho-fizice ale copiilor;

- învățarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activități comune elevi – părinți – învățătoare.

METODE/TEHNICI DE LUCRU:

- Consiliere, dezbateri, vizionarea unui documentar, jocuri de rol, lucrul în echipă, album foto cu lucrări ale copiilor/părinților.

GRUP ȚINTĂ:

- Elevii claselor I A, I B, I C, a II-a A, a II-a B, a II-a C, a III a A, a III a B, a III a C

COLABORATORI- părinții elevilor din clasele I A, I B, I C, a II-a A, a II-a B, a II-a C, a III a A, a III a B, a III a C

BENEFICIARI:

- Direcți- elevi, părinți
- Indirecți: grupul familial extins, anturajul social al copilului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

Proiectul se va derula pe perioada anului școlar 2022/2023.

LOCAȚIA:

Școala și alte locații impuse de calendarul proiectului.

RESURSE:

a) Resurse umane: 218 elevi, părinții acestora, 9 cadre didactice;

b) Resurse materiale: spațiile de învățamant, CD-uri, aparat foto, cărți, jurnalul proiectului, fișe de lucru, fotografii, chestionare, lucrări ale copiilor și părinților.

c) Resurse financiare: din contribuția cadrelor didactice implicate și a părinților.

d) Resurse de informare: bibliografie, film, internet, materiale specifice metodei "EDUCAȚI AȘA!".

ETAPELE PROIECTULUI:

1. Realizarea unui studiu pentru identificarea comportamentelor indezirabile la elevi;
2. Investigarea cauzelor care determină aceste comportamente;
3. Organizarea întâlnirilor cu părinții în vederea analizării cauzelor;
4. Distribuirea materialelor de informare a părinților(studiu individual);
5. Desfășurarea calendarului de activități stabilit pentru proiect.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Schimbarea comportamentului copiilor;
- Schimbarea atitudinii părinților față de copii;
- Schimbarea premizelor relației școală - familie.

TEHNICI DE MONITORIZARE: înregistrare foto/video.

EVALUARE: Chestionare, album foto, expoziție cu lucrări ale copiilor și părinților

MEDIATIZARE: Internet, avizierul școlii.

DISEMINAREA REZULTATELOR: Expuneri în consiliul pedagogic, popularizarea studiului în sesiuni de comunicări, simpozioane, etc.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR

NR. CRT.	ACTIVITATEA	MIJLOC DE REALIZARE	CONTINUTUL ACTIUNII	PARTICIPANȚI	PERIOADA	EVALUARE DE PARCURS
1.	**Vă invităm să ne vedeţi clasa**	Sedința cu părinții-lectorat	Informarea părinților cu privire la proiect	Învățătoarea Părinții copiilor	septembrie 2022	
2.	**“Este bine sa stiti!”** Obligaţiile părinţilor, obligaţiile şcolii	Sedință cu părinții-lectorat.	-cunoașterea regulamentului şcolii -Informare privind modul in care copiii acceptă condițiile de viata in grup.	Învățătoarea Părinții copiilor	octombrie 2022	Chestionar
3.	Cunoaşte-ţi copilul cu părţile lui bune şi rele **“Împreună este mai ușor’**	Întâlnire între parteneri	-nformații despre cauzele care generează comportamente nedorite la copii; -completarea de către părinţi a unui chestionar referitor la temă;	Învățătoarea Părinții	noiembrie 2022	Chestionar fotografii

			-prezentarea unor aspecte pozitive şi negative din comportamentul copiilor; -indicaţii de îmbunătăţire a comunicarii cu copilul;			
4.	Să ne bucurăm împreună ! Serbarea de Crăciun: “ **Uite, vine Moş Crăciun...“**	Activitate comună copii-părinți.	Părinții lucrează împreună cu copiii decoruri/obiecte de sezon (ghetuțe, globuri, felicitări etc) Donează jucării	Copiii din clasă și părinții lor	Decembrie 2022	Expoziție cu lucrările executate ; Act de donație.
5	**Discriminarea în rândul copiilor**	Întâlnire între parteneri	- Prezentarea unor acte de discriminare - chestionar adresat părinților; - citirea unor scurte texte din cartea “Se poate şi fără discriminări”; - dezbatere	Copiii din clasă și părinții lor	Ianuarie 2023	Chestionar

6.	**Relaţia părinte-copil, problemă rezolvată**	Studiu individual-ghidul pentru parinti	-informarea părinților despre noi strategii de relaționare cu copilul și de rezolvare a conflictelor	Părinți	Februarie 2023	Chestionar
7.	**Cum , cât şi când îmi ajut copilul** ?	Atelier de lucru	-chestionar legat de comportamentul copiilor în diverse ocazii; -dezbatere	Învățătoarea și părinții copiilor	martie 2023	Chestionar
8.	**Ce meserie au părinţii mei ?**	Vizită la locul de muncă al părinţilor	-organizarea unor vizite la locurile de muncă ale părinţilor -organizarea unei excursii.	Părinți, copii, instituții implicate	aprilie 2023	Fotografii
5.	**Vara se numără bobocii** – analiza rezultatelor	Întâlnire între parteneri	-Chestionar “ Impactul proiectului”	Partenerii proiectului	mai 2023	Popularizarea proiectului

1.Vă invităm să ne vedeţi clasa

- moment prielnic pentru invitaţia la realizarea proiectului -

Obiective:

- mobilizarea părinţilor;
- informarea acestora cu privire la scopul urmărit,

modul de desfăşurare, oportunităţi .

Desfăşurare:

- primirea părinţilor;
- vizitarea şcolii;
- prezentarea proiectului, discuţii, completări.

Realizări:

- un număr mare de participanţi;
- oferta din partea părinţilor de a populariza proiectul;
- convingerea acestora că vor avea beneficii în urma participării la realizarea proiectului.

2. Obligaţiile părinţilor, obligaţiile şcolii
-cunoaşterea regulamentului şcolii-

Obiective:

- prezentarea şi discutarea unor părţi ale

regulamentului şcolar;

- stabilirea unor reguli specifice şcolii noastre.

Desfăşurare:

- prezentarea unor părţi din regulamentul şcolar;
- discuţii concrete despre situaţia din şcoală;
- probleme legate de specificul cartierului;
- nivelul economic al familiilor, nivelul cultural al acestora;
- scrierea pe afişaj a unui drept şi a unei îndatoriri;

Realizări:

- conştientizarea părinţilor că au drepturi , dar şi obligaţii;
- angajamentul de ajutor in rezolvarea unor situaţii concrete din şcoală.

3. Cunoaşte-ţi copilul cu părţile lui bune şi rele

Obiective:

- să-i determinăm pe părinţi să petreacă mai mult timp cu copilul lor şi să acorde mai multă atenţie şi importanţă cunoaşterii lui;
- să-i învăţăm pe părinţi cum îşi pot îmbunătăţi comunicarea cu copilul;
- să-i informăm pe părinţi care comportamente ale copilului trebuie apreciate şi care trebuie descurajate.

Desfăşurare:

- completarea de către părinţi a unui chestionar referitor la temă;
- prezentarea unor aspecte pozitive şi negative din comportamentul copiilor;
- indicaţii de îmbunătăţire a comunicarii cu copilul;

Activitatea se va desfăşura în două etape.

Realizări :

- părinţii au înţeles că în familiile în care nu participă ambii părinţi la educarea copilului posibilitatea de eşec este mai mare;
- au recunoscut că nu îşi cunosc suficient copilul, au receptat metode de eliminare a acestei deficienţe;
- am găsit împreună soluţii prin care să-şi îmbunătăţească comunicarea cu copilul.

4. Discriminarea în rândul copiilor

Obiective:

- să informăm părinţii despre starea reală de disciplină din şcoală;
- să găsim împreună soluţii de rezolvare a problemelor legate de discriminare.

Desfăşurare:ex. de spargere a gheţii;

- prezentarea unor acte de discriminare (elev-elev, părinți-elevi, învățatori-elevi-părinți) comise în şcoală (fără nominalizări), discutarea acestora;
- prezentarea chestionarului adresat copiilor, concluzii;
- chestionar adresat părintilor;
- citirea unor scurte texte din cartea “Se poate şi fără discriminări”;
- dezbatere pe marginea unor aspecte propuse de către părinţi.

Realizări :

- perceperea de către părinţi a faptului că familia este un puternic exemplu pentru copil;
- implicarea părinţilor în rezolvarea unor cazuri de dicriminari, chiar dacă nu este vorba despre copilul l

5.Să ne bucurăm împreună !

Serbarea de Crăciun: " **Uite, vine Moş Crăciun...“**

Obiectiv- implicarea părinţilor în organizarea şi desfăşurarea serbării de Crăciun

Desfăşurare :

- consultarea părinţilor privind organizarea spectacolului;
- organizarea repetiţiilor cu participarea unor reprezentanţi ai părinţilor;
- desfăşurarea spectacolului.

Realizări:

- creşterea numărului de părinţi participanţi la spectacol;
- distribuirea de daruri pentru toţi copiii din clasa.

6.Relația părinte- copil, problemă rezolvată ?

Obiective:

- să-i facă pe părinţi să înţeleagă că ei pot influenţa şi conduce comportamentul copilului;
- părinţii să-şi însuşească abilităţile de bază de care au nevoie pentru a influenţa efectiv comportamentul copilului.

Desfăşurare:

- chestionar adresat elevilor;
- chestionar adresat părintilor;
- discuţii în sensul soluţionării conflictelor între părinţi şi copii;

Realizări:

- părinţii şi-au împărtăşit unii altora experienţele personale, au comunicat între ei;

- au descoperit metode eficiente de influenţarea comportamentului copilului, de îmbunătăţire a comunicării părinte-copil;

7. Cum , cât şi când îmi ajut copilul ?
-atelier de lucru-

Obiectiv:

- ✓ **î**ncurajarea părinţilor în exprimarea opiniilor despre propriul copil, cunoașterea unor metode şi reguli simple pe care le pot aplica atunci când îşi ajută copilul în activitatea şcolară

Desfăşurare:

- chestionar legat de comportamentul copiilor în diverse ocazii;

atitudinea adulţilor legată de aceste comportamente;

- aşteptările lor;
- lucru efectiv cu părinţii.

Realizări:

- colaborarea între părinţi,cu împărtăşirea experienţelor personale, certitudinea că pot învăţa unul de la celălalt;
- deprinderea unor tehnici de lucru cu copilul.

8. Ce meserie au părinţii mei ?

-vizită la locul de muncă al părinţilor

Obiectiv:

- Prezentarea mai multor meserii ;

Desfăşurare:

- mobilizarea părinţilor şi copiilor;
- organizarea unor vizite la locurile de muncă ale părinţilor
- organizarea unei excursii.

Realizări:

- o bună colaborare între părinţi, copii şi cadre didactice;
- manifestarea disponibilităţii părinţilor de a le vorbi copiilor despre meseriile pe care le practică

9 .Vara se numără bobocii – analiza rezultatelor

Impactul parteneriatului asupra părinţilor , şcolii, copiilor

Impactul asupra părinţilor. Părinţii au înţeles:

- să ajute voluntar în activitatea didactică;
- să susţină motivaţia pozitivă a copilului pentru învăţarea şcolara;
- să fie un factor important în educarea copilului;
- să analizeze critic viaţa şcolară şi să intervină cu soluţii;
- să fie mai putin reticenţi atunci când li se cere sprijin, inclusiv sprijinul material;
- sunt aspecte din viaţa copilului pe care nu le pot afla decât de la şcoală, aspecte fără de care nu-şi pot forma o imagine corectă despre copilul lor;
- uneori judecă superficial unele aspecte referitoare la activitatea din şcoală, datorita lipsei de informaţie sau informaţiei incorecte;
- din colaborarea şcoală –familie ambele părţi au de câştigat.

Învăţătorul a înţeles că:

-o colaborare strânsă cu familia îi uşurează munca;
-educatorii sunt cei care trebuie să facă primii paşi în relaţia cu familia;
-dacă este perseverent, poate avea rezultate, chiar şi în cazul

familiilor-problemă;
--mai sunt multe de făcut în domeniul relaţiei cu părinţii ;

-unele mentalităţi greşite ale părinţilor nu pot fi schimbate usor;

-pot fi şi esecuri.

A mai înţeles:

-să nu manifeste o poziţie de superioritate în relaţia cu părinţii;

-să îşi asume şi propria responsabilitate pentru eşecurile copiilor.

Rezultate obţinute:

- Numărul părinţilor participanţi la sedinţele cu părinţii pe clasă a crescut.
- S-a observat o ameliorare sub aspectul disciplinei elevilor.
- Părinţii au acordat ajutor material
- A crescut numărul părinților care îşi ajută copiii la efectuarea temelor
- Sunt mai receptivi la asigurarea rechizitelor necesare.
- Au participat la amenajarea clasei.
- A crescut gradul de responsabilitate atât din partea părinţilor, cât şi a învăţătorului.
- Se comunică mai uşor .

MINISTERUL EDUCAȚIEI
INSPECTORATUL ȘCOLAR JUDEȚEAN DOLJ
LICEUL TEORETIC „TUDOR ARGHEZI" CRAIOVA
Str. Bucovina nr. 5; Cod poștal 200026
CIF: 15792308; Tel/fax: 0251 433 227;
Email: arghezicv2004@yahoo.com; contact@tudorarghezicv.ro; Web: www.tudorarghezicv.ro

NR. ……..DIN…….

ACORD DE PARTENERIAT PENTRU EDUCAŢIE

I. PĂRŢILE SEMNATARE:

1. Unitatea de învăţământ: Liceul Teoretic “ Tudor Arghezi”, Craiova, reprezentată prin director: prof. Aida- Camelia Roșca, director adjunct prof. Cristina Rotaru și prof.înv.primar Luiza- Dalia Rogoz al clasei I C , în calitate de **aplicant** și
2. Beneficiarii indirecţi-părinţii elevilor (conform borderoului de mai jos) și beneficiarii direcţi - elevii clasei (conform borderoului de mai jos) în calitate de **parteneri.**

II. OBIECTUL CONTRACTULUI :

Obiectul prezentului acord de parteneriat îl reprezintă colaborarea dintre aplicant şi parteneri în vederea organizării şi desfăşurării de activităţilor extraşcolare în cadrul **PROIECTULUI DE PARTENERIAT EDUCAŢIONAL – ȘCOALĂ-FAMILIE** - TU ȘI EU EDUCĂM ÎMPREUNĂ.

III. SCOPUL ACORDULUI:

- Asigurarea condiţiilor optime de derulare a procesului de învăţământ prin responsabilizarea părţilor și implicării în educaţia copiilor/elevilor.
- Facilitarea adaptării copiilor la cerințele scolare;
- Dobandirea de catre părinți a unor abilitati de relaționare cu copiii.

Obiective comune:

- Determinarea cauzelor care au generat la copii efecte nedorite în plan comportamental;
- Instrumentarea părinților cu noi strategii de relaționare cu copiii lor;
- Implicarea directă a părinților în ameliorarea bazei materiale a școlii și în crearea unui ambient prietenos în sala de clasa

IV. OBLIGAŢIILE PĂRŢILOR:

A) Aplicantul se obligă :

- să informeze părinții despre proiectul educațional ;

- să pregătească documentele pentru activități;

- să respecte regulamentul de desfăşurare a activităţilor;

- să evite orice situaţie generatoare de risc ce poate afecta în mod negativ imaginea proiectului;

- să respecte termenele de desfăşurare a activităţilor cuprinse în proiect.

B) Partenerul se obligă să respecte următoarele condiţii:

- Participarea la activităţile iniţiate de şcoală alături de elevilor şi a cadrelor didactice îndrumătoare;

- Sprijinirea financiară a unităţii scolare în vederea asigurării condiţiilor optime de desfăşurare a acţiunilor.

V. DURATA ACORDULUI:

Acordul intră în vigoare la data semnării acestuia şi este valabil pe durata anului școlar 2022-2023.

Încheiat azi, ...

Prezentul acord se încheie în trei exemplare, câte una pentru fiecare parte.

Aplicant,

Liceul Teoretic " Tudor Arghezi"

Director, ***Prof. înv.primar,***

Prof. Dr.Aida –Camelia Roșca ***Luiza-Dalia Rogoz***

Parteneri:

Am luat cunoştinţă,

	Beneficiar direct, ***Elev,***	**Semnătura**	**Beneficiar indirect,** ***Părinte / repr.legal,***	**Semnătura**	**Obs.**
1					
2					
3					
4					
5					
6					
7					
8					
9					
10					
11					
12					
13					
14					
15					

16					
17					
18					
19					
20					

Director,

Prof. Dr. Aida-Camelia Roşca

MESERIA DE PĂRINTE SE ÎNVAŢĂ ÎN FIECARE ZI

Prof. Rosenauer Petronela

Grădinița cu PP și PN ”Iulia Hasdeu” Câmpina, jud. Prahova

„Totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând şi în cea mai mare măsură, oamenii. Între aceştia primul loc îl ocupă părinţii şi educatorii”

S. Makarenko

Orice **parteneriat grădiniţă-familie** își propune identificarea dificultăţilor comportamentale, sociale emoţionale de învăţare ale copiilor, dar şi schimbarea mentalităţii părinţilor, a atitudinilor și comportamentelor acestora, pentru adaptarea mai uşoară a copiilor la cerinţele grădiniţei, în vederea pregătirii pentru şcoală şi viaţă, prin dezvoltarea unor programe educaţionale de prevenţie şi intervenţie timpurie. Parteneriatul educațional devin

e tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între uitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății, reprezentând modalitatea formală sau informală prin care cele două părți, sau mai multe decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Un educator care recunoaște când este în dificultate, care caută și pentru el resursele necesare pentru a traversa lin perioada de adaptare la un nou an școlar, la o nouă generație de copii, de la un specialist, terapeut, de la un alt educator cu mai multă experiență, este un educator responsabil. Nimeni nu deține răspunsurile, uneori ce scrie la carte nu funcționează nici pentru educator, nici pentru părinte. O vorbă blândă, o îmbrățișare strânsă fără cuvinte, un ținut de mână un pic mai mult, un cântecel repetat de mai multe ori, cu emoţie şi empatie, toate aceste lucruri îl ajuta foarte mult pe cel mic. Copilului îi place să i se acorde multă atenţie, astfel el putându-se afirma. O educaţie sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant și tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit.

Credem că putem ajunge la aceste finalităţi prin educarea integrată, parteneriat educaţional, motivare individualizată și pregătirea continuă a preşcolarului pentru şcoală şi viaţă. Părinţii trebuie conştientizaţi că singura investiţie de valoare, niciodată falimentară pe care familia o poate face pentru copil este investiţia pentru mintea și sufletul acestuia. Ei trebuie să fie buni ascultători și să găsească timpul necesar pentru a comunica cu copilul. Când copilul dorește să comunice ceva, părintele trebuie să întrerupă orice activitate, acordându-i atenţia cuvenită, renunţând la atitudinea dominatoare. O slabă comunicare poate crea probleme emoţionale, copilul pierzându-și încrederea în adulţi și retrăgându-se într-o lume a sa. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniţă, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă şi benefică propriului copil părintele trebuie să-şi exercite dreptul de părinte şi la grădiniţă. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se ştiind că, copilul lor este într-un mediu sigur, hrănit şi îngrijit. Aici intervine educatoarea care trebuie să aducă la cunoştinţă părintelui că e mai mult de atât, şi că misiunea lui de a-l forma pe preşcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniţă. Rolul grădiniţei este de fapt de a-i ajuta pe părinţi în formarea şi educarea propriilor copii. Rolul principal rămânând tot familia. Timpul petrecut cu copilul este într-adevăr lucrul cel mai prețios pe care noi, părinții, îl putem oferi. Să nu uităm că nici jucăriile, nici cadourile, ci

petrecerea timpului de calitate este cu adevărat valoroasă pentru copil, a petrece timp cu el înseamnă a-i acorda interes, afecțiune, stabilitate.

Toate aceste motivații ne-au condus către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicarea susținuta a familiei, cu un program educativ cunoscut și înteles de către parinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară. În acest sens, în anul şcolar precedent am susţinut parteneriatul grădiniţă- familie, care s-a bucurat de un real succes: ”Meseria de părinte se învaţă în fiecare zi”.

Bibliografie:

Dicționar al bunei cuviințe - Gh. Paschia, 2002;

Revista Învățământul Preșcolar și Primar 1-2/2017, Ed. Arlequin.

MESERIA DE PĂRINTE SE ÎNVAŢĂ ÎN FIECARE ZI

Prof. Rosenauer Petronela

Grădinița cu PP și PN ”Iulia Hasdeu” Câmpina, jud. Prahova

„Totul educă: oamenii, lucrurile, fenomenele, dar în primul rând şi în cea mai mare măsură, oamenii. Între aceştia primul loc îl ocupă părinţii şi educatorii”

S. Makarenko

Orice **parteneriat grădiniţă-familie** își propune identificarea dificultăţilor comportamentale, sociale emoţionale de învăţare ale copiilor, dar și schimbarea mentalităţii părinţilor, a atitudinilor și comportamentelor acestora, pentru adaptarea mai ușoară a copiilor la cerinţele grădiniţei, în vederea pregătirii pentru școală și viaţă, prin dezvoltarea unor programe educaţionale de prevenţie și intervenţie timpurie. Parteneriatul educaţional devin

e tot mai prezent în relaţiile de colaborare ce se stabilesc între uităţile de învăţământ și diferitele segmente ale societăţii, reprezentând modalitatea formală sau informală prin care cele două părţi, sau mai multe decid să acţioneze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Un educator care recunoaște când este în dificultate, care caută și pentru el resursele necesare pentru a traversa lin perioada de adaptare la un nou an școlar, la o nouă generație de copii, de la un specialist, terapeut, de la un alt educator cu mai multă experiență, este un educator responsabil. Nimeni nu deține răspunsurile, uneori ce scrie la carte nu funcționează nici pentru educator, nici pentru părinte. O vorbă blândă, o îmbrățișare strânsă fără cuvinte, un ținut de mână un pic mai mult, un cântecel repetat de mai multe ori, cu emoţie şi empatie, toate aceste lucruri îl ajuta foarte mult pe cel mic. Copilului îi place să i se acorde multă atenţie, astfel el putându-se afirma. O

educaţie sănătoasă îl face pe copil să devină deschis la nou, creativ, adaptabil, comunicativ, cooperant și tolerant, responsabil, competent, demn, împlinit și fericit.

Credem că putem ajunge la aceste finalităţi prin educarea integrată, parteneriat educaţional, motivare individualizată și pregătirea continuă a preșcolarului pentru școală și viaţă. Părinţii trebuie conștientizaţi că singura investiţie de valoare, niciodată falimentară pe care familia o poate face pentru copil este investiţia pentru mintea și sufletul acestuia. Ei trebuie să fie buni ascultători și să găsească timpul necesar pentru a comunica cu copilul. Când copilul dorește să comunice ceva, părintele trebuie să întrerupă orice activitate, acordându-i atenţia cuvenită, renunţând la atitudinea dominatoare. O slabă comunicare poate crea probleme emoţionale, copilul pierzându-și încrederea în adulţi și retrăgându-se într-o lume a sa. Familia trebuie să îl sprijine în continuare chiar dacă petrece majoritatea timpului la grădiniţă, departe de casă. Pentru o formare cât mai armonioasă şi benefică propriului copil părintele trebuie să-şi exercite dreptul de părinte şi la grădiniţă. Sunt multe familii care spun că sunt mult prea ocupate pentru asemenea lucruri, bucurându-se ştiind că, copilul lor este într-un mediu sigur, hrănit şi îngrijit. Aici intervine educatoarea care trebuie să aducă la cunoştinţă părintelui că e mai mult de atât, şi că misiunea lui de a-l forma pe preşcolar nu s-a încheiat fiind preluată de grădiniţă. Rolul grădiniţei este de fapt de a-i ajuta pe părinţi în formarea şi educarea propriilor copii. Rolul principal rămânând tot familia. Timpul petrecut cu copilul este într-adevăr lucrul cel mai preţios pe care noi, părinţii, îl putem oferi. Să nu uităm că nici jucăriile, nici cadourile, ci petrecerea timpului de calitate este cu adevărat valoroasă pentru copil, a petrece timp cu el înseamnă a-i acorda interes, afecţiune, stabilitate.

Toate aceste motivații ne-au condus către necesitatea unui parteneriat real, activ, cu implicarea susținuta a familiei, cu un program educativ cunoscut și înteles de către parinți și realizat printr-o colaborare strânsă între instituția familială și cea preșcolară. În acest sens, în anul şcolar precedent am susţinut parteneriatul grădiniţă- familie, care s-a bucurat de un real succes: ”Meseria de părinte se învaţă în fiecare zi”.

Bibliografie:

Dicţionar al bunei cuviinţe - Gh. Paschia, 2002;

Revista Învăţământul Preșcolar și Primar 1-2/2017, Ed. Arlequin.

Colaborarea profesor-părinte- realitate sau utopie?

Prof. Roșioru Silviu-Stelică

Școala Profesională "Costache Grigore Șuțu", Brăila

Și părintele, și profesorul, luptă pentru același vis, anume de a-i educa pentru viață pe tinerii pe care îi modelează de mici. Dar ce este "a educa" ? Conform DEX, "a educa" înseamnă "a forma pe cineva prin educație; a influența în mod intenționat, sistematic și organizat dezvoltarea intelectuală, morală și fizică a copiilor și tineretului sau, p. ext., a oamenilor, a societății etc." Extrapolând, "a educa" înseamnă a crede în viață, chiar dacă vărsăm lacrimi. "A educa" înseamnă a semăna cu înțelepciune și a culege cu răbdare.

Este știut, că, din păcate, părinții nu mai au răbdare să crească frumos un copil, profesorul nu mai are răbdare să explice și să tot explice ceva, copilul nu mai are răbdare să asculte părintele sau să fie atent la ore, pentru că s-a născut sub dominația gadgeturilor. Și totuși, se știe că un copil ascunde în el o lume ce așteaptă să fie descoperită. Cum poate fi descoperită?

Și răspunsul este tot răbdarea. Răbdarea este considerată rădăcină a tuturor virtuților, dar ea este în primul rînd o atitudine. Există virtuți mai strălucite decât răbdarea, și totuși ea este considerată printre cele mai înalte. Este amprenta umană pe care o poate avea orice activitate care se bazează pe legătura dintre interlocutori. Deși ar părea ciudat, răbdarea este antidotul rutinei, al acțivităților executate mecanic. De exemplu, când un profesor explică totul cu răbdare, cu interes față de cele spuse, ca și cum ar preda pentru prima oară acele cunoștințe, elevul numai dacă ascultă cu răbdare poate urmări până la capăt o demonstrație, a cărei importanță o va sesiza doar la sfârșitul cursului. În acest fel, în pregătirea unui examen va fi în stare să facă toate conexiunile, nu se va baza doar pe memorie.

Nimic nu pune mai bine în lumină virtutea răbdării decât opusul acesteia: nerăbdarea. Nerăbdarea e păgubitoare. Precipită și forțează lucrurile, le face de mântuială, într-un ritm nepotrivit naturii. Nerăbdătorul manifestă superficialitate, vrea totul acum, consideră că i se cuvine, iar dacă e nevoit să aștepte, este nervos, agitat, creându-și multe scenarii, ajungând să devină o povară pentru cei din jur. Dialogul cu asemenea oameni e aproape imposibil, pentru că

ideile nu sunt duse până la capăt, nerăbdătorul întrerupând frecvent, întrebând multe și oferindu-și singur răspunsuri, de cele mai multe ori acuzatoare la adresa altora.

Așadar, e bine să înțelegem că, pentru a avea tineri modelați frumos pentru viață, să apelăm la răbdare, la echilibru, la armonie.Un singur dezechilibru poate dezechilibra și copilul cu care relaționăm. Este știut că generația noastră a vrut să ofere copiilor tot ce nu a avut ea, considerând asta "ce e mai bun." Din păcate, realitatea ne arată că a fost o alegere greșită, pentru că acești copii au pierdut legătura cu simplitatea vieții. Nu mai știu să se bucure de tot ce oferă natura, nu leagă prietenii cu colegii de clasă sau cu vecinii așa de repede cum leagă cu necunoscuți din lumea virtuală, fug de lumea lor interioară. Avem de-a face cu copii înstrăinați de ei înșiși, iar asta este dureros. Acasă, sunt copiii care nu ascultă, care își fac temele fără să învețe mai întâi partea teoretică, ci într-un mod superficial, ca să le rămână timp să se joace pe gadgeturi. La școală, sunt neatenți, obosiți, se plictisesc repede, se foiesc, nu ascultă ce spun colegii, sunt prezenți cu trupul, nu și cu mintea.

Ca să se poată observa o schimbare în bine, e recomandat să existe un parteneriat între familie și școală, și fiecare parte să fie destul de asumată în a-și exercita atribuțiile. Un părinte prea permisiv nu va schimba comportamentul unui copil nici acasă, nici la școală, iar un profesor prea exigent va îndepărta copilul de ceea ce ar putea fi provocator și interesant pentru el. Un bun dialog între cele două părți ale parteneriatului - școala și familia-este susținut de dezvoltarea armonioasă a copilului în anii de școală.

Acest parteneriat poate fi realizat prin participarea părinţilor în activităţile şcolii, prin

comunicări prin ședințe sau de 1:1, prin implicarea părinţilor în situaţii de învăţare, de asemenea şi în afara şcolii, prin sprijin pe care părinţii să îl ofere şcolii atât în interiorul şcolii, cât şi în afara ei și chiar prin sprijin acordat familiilor de către școală.

Prin urmare, o bună colaborare între profesor și părinte contribuie enorm la formarea unui tânăr fericit și inteligent. Rămâne de văzut dacă această colaborare este realitate sau doar utopie.

Copiii pot deveni mai mult decât putem noi prevedea

Prof. Roșioru Silviu-Stelică

Școala Profesională "Costache Grigore Șuțu", Brăila

Școala și familia sunt doi factori importanți în educația tinerei generații. A educa înseamnă a transmite valori, informații, priceperi și deprinderi de la generația adultă către generația tânără. Este mai important a educa, decât a intrui. Așa ne învață pedagogia.

Dar, dacă în contextul actual, analizăm din toate punctele de vedere ce înseamnă sau ar trebui să însemne educația oferită de familie și de școală, vom reține faptul că, "a educa" înseamnă mai mult a îngriji și, cred că a sosit momentul să renunțăm în toate demersurile noastre la ideea că educația ar presupune că, "cineva exercită o acțiune asupra altcuiva pentru a-l modela într-un anumit fel".

Al doilea aspect al conceptului de "educație", încă întâlnit atât în familie, cât și în școală, este cel ce implică acțiune, transformare. Ca și cum ceea ce există deja, nu este bun așa cum este și are nevoie să fie schimbat, eventual cu forța, pentru că unul mai mare în vârstă biologică, nu întotdeauna și emoțională, crede că știe mai bine ce este cazul să devină cel mai mic. Prin urmare, pentru a nu mai încuraja confuzia pe care o poate prilejui termenul "a educa", este indicat să fie înlocuit cu "a îngriji cu blândețe".

Orice copil poate fi educat cu blândețe, îngrijit, dacă adultul combină unic o serie de ingrediente cheie: căldură și structură. Căldura se referă la siguranța și protecția, iubirea exprimată în gesturi, cuvinte și comportamente, efort pentru a înțelege cum copilul gândește, simte în orice situație de viață și, mai ales atunci când îi este greu, dar și pentru a-i cunoaște și accepta nevoile în fiecare etapă de vârstă. Structura cuprinde toate regulile care să îi ajute pe copii să funcționeze sănătos și autonom în familie și comunitate, dar și argumente pentru a înțelege și descifra fiecare nou aspect al lumii în care s-au născut și în care cresc. Structura mai cuprinde întreg sprijinul pe care îl oferim ca adulți ca ai noștri copii să reușească în fiecare nouă încercare, modele de comportament și atitudine, încurajarea participării lor în fiecare decizie care îi privește, abilitatea de a rezolva probleme și educarea minții în a căuta soluții.

Cei mai mulți dintre copiii crescuți cu aceste valori vor funcționa rezonabil (autonom, sănătos, în siguranță, cu obiectiv atins, fără a se răni sau a-i răni pe cei din jur), în cele mai multe situații de viață. Dozajul între cele două ingradiente și formula câștigătoare vor fi atinse în fiecare

familie, în ritmuri unice, după multe încercări și eșecuri, multă și foarte multă atenție acordată copilului și reacțiilor acestuia, dar și nouă, părinților pentru a putea descoperi ce funcționează sau nu, în familia noastră. Este un demers de învățare, ce ar fi minunat să fie condus de curiozitate și explorare, nu de frustrare.

Niciun copil nu va putea coopera întotdeauna cu părintele sau educatorul său, în conformitate cu așteptările sau nevoile acestuia. Orice părinte care crede asta, are nevoie de o ajustare semnificativă a așteptărilor.

Psihoterapeutul român, Monica Zinca susține că ”toți copiii pot deveni mai mult decât avem noi adulții capacitatea să prevedem”. Și, sunt cuprinși aici și copiii cu cerințe educaționale speciale.

Mai mult ca niciodată, acum este momentul ca părintele să învețen de la specialiștii în educația copilului cu cerințe educaționale speciale și sau elemente din spectrul autismului, să lucreze personal cu propriul copil pentru recuperarea deficitelor. Aceasta deoarece, niciun psihoterapeut nu este în totalitate specialist pentru copilul dintr-o familie. Cea mai mare motivație pentru a lucra cu un copil cu CES o are părintele său. Pentru ca un copil cu dizabilități să-și capete independența, autonomia, este indicat ca părintele să se concentreze preponderent pe două subiecte: jocul și recompensa.

Este nevoie ca părintele să se joace cu copilul său zi de zi, cât mai multe ore. Idei de jocuri se găsesc prin cărți de specialitate dar și pe internet.

Recompensa este foarte importantă pentru copii. Pentru a afla ce îl motivează, una dintre metode este ca părintele să observe copilul pe parcursul unei zile întregi și să noteze toate activitățile, obiectele, băuturile, alimentele cu care interacționează, le cere, de care se bucură să le vadă, atingă, guste, audă.

Aceste recompense, părintele le va folosi pentru a-l motiva să învețe ceea ce este stabilit în planul de intervenție personalizat.

În relaționarea cu copilul cu C.E.S., părintele are nevoie să lucreze la limbajul acestuia. În primul rând, copilul trebuie învățat să ceară adultului care îl îngrijește, ce vrea: să arate cu degetul obiectul dorit, să dea adultului o fotografie/imagine cu obiectul dorit, să învețe limbajul semnelor, să învețe să scrie ceva sau să ceară verbal.

O altă etapă în deprinderea limbajului este potrivirea. Imagini ale obiectelor sunt corelate cu obiectele în sine după ce obiectele identice au fost corelate între ele și jetoane identice au fost

corelate între ele, potrivite. De exemplu o cană reală este potrivită cu o altă cană reală, iar un jeton cu o ceașcă este potrivit cu un alt jeton cu ceașcă.

Imitația este extrem de importantă în modelarea și învățarea limbajului. Copilul este încurajat să imite tot ceea ce face părintele lui. Se va ajunge ca un copil cu C.E.S. care își imită părintele să imite educatoarea sau colegii de la grădiniță.

Când copilul începe verbalizarea, trebuie stimulat să completeze o serie de propoziții în lipsa prezenței obiectelor. Spre exemplu, adultul spune ”Bate vântul...”, iar copilul completează ”frunzele”, sau ”A fost odată un moș și o babă. Baba avea o găină, iar moșul un. ”-copilul completează ”cocoș”. Tot pentru verbalizare, copilul trebuie stimulat și ajutat prin joc să pronunțe sunete, silabe, cuvinte și propoziții. Bineînțeles cu ajutorul recompenselor. Încet-încet, copilul ajunge în etapa de tactare, adică el a învățat să pronunțe cuvinte, adultul îl poate întreba pe copil ”Ce e aici?”, iar copilul va răspunde numele acelui obiect. Jocul tactării se poate complica cu întrebări referitoare la animale, persoane, acțiuni: ”Ce face X?” și, copilul va răspunde exact ce face acea persoană, ființă, animal.

Precum Smaranda, mama celebrului Nică, părinții sunt încurajați să lucreze fiecare program, plan de intervenție personalizat, cu determinare și curaj.

Bibliografie:

Lansbury, Janet- ”Cum să educăm copiii mici cu respect și blândețe”, Editura Univers, 2020

https://www.monicazinca.ro/

ȘCOALA, FAMILIA ȘI MUZICA ÎN REZONANȚĂ PENTRU EDUCAȚIA COPILULUI

Prof. Rusu Andreea Școala Gimnazială Nr.3 Mangalia

Muzica are puterea de a trezi emoții, de a forma caractere și de a construi punți între oameni. În context educațional, disciplina Educație muzicală joacă un rol semnificativ în dezvoltarea armonioasă a elevilor. Aceasta nu se limitează la învățarea noțiunilor muzicale sau la cântul colectiv, ci contribuie la formarea sensibilității, empatiei și disciplinei interioare.

Un element esențial pentru succesul acestui demers educativ este colaborarea eficientă dintre școală și familie. Împreună, cele două instituții pot crea un cadru stabil și stimulant în care copilul să descopere și să își cultive talentul muzical, dar și să își dezvolte valori personale durabile.

Educația muzicală – mai mult decât o disciplină artistică

Educația muzicală nu este doar o materie școlară, ci o dimensiune formativă esențială pentru copilul aflat în proces de dezvoltare. Prin muzică, elevii: își dezvoltă inteligența emoțională și socială; învață să coopereze și să comunice prin mijloace non-verbale; își antrenează memoria, ritmul, atenția și concentrarea; învață perseverența și disciplina prin repetiție și participare activă. Studiile arată că elevii care se implică în activități muzicale au o mai bună capacitate de concentrare, obțin rezultate școlare mai bune și prezintă o atitudine pozitivă față de învățare. Astfel, muzica devine o cheie valoroasă în educația holistică a elevului.

Familia – primul sprijin în educația muzicală

Familia are un rol fundamental în susținerea educației muzicale. Copilul învață, înainte de toate, prin imitație și încurajare. Un părinte care ascultă muzică, cântă sau apreciază activitățile artistice transmite un model pozitiv. Implicarea părinților poate lua diverse forme: oferirea de resurse (instrumente muzicale, materiale educative, audiții acasă); sprijin moral și logistic pentru participarea la concursuri sau serbări; încurajarea exprimării artistice în cadrul familial; aprecierea progresului copilului, chiar și atunci când este modest.

Atunci când familia colaborează cu școala și este activ implicată în parcursul artistic al elevului, rezultatele sunt vizibile nu doar în performanțele muzicale, ci și în atitudinea copilului față de școală și față de sine.

Școala – coordonatorul procesului educațional muzical

Cadrele didactice au un rol cheie în formarea gustului muzical al elevilor. Profesorii de educație muzicală nu doar predau, ci inspiră, ghidează și stimulează creativitatea. Ei sunt cei care descoperă potențialul artistic al elevilor și îi ajută să-l dezvolte.

Pentru a atinge aceste obiective, este esențial ca școala să: mențină un dialog constant cu familia elevului; organizeze activități extracurriculare muzicale (coruri, ansambluri, cluburi de muzică); implice părinții în spectacole, audiții sau serbări; creeze contexte de învățare atractive și interactive (folosirea tehnologiei, excursii tematice, întâlniri cu artiști).

Profesorul devine astfel liantul dintre pasiunea pentru muzică și realitatea educațională, iar colaborarea cu familia sporește impactul pozitiv asupra elevului.

Modele de bună practică în colaborarea școală-familie

Pentru ca parteneriatul dintre școală și familie să fie eficient, este necesară stabilirea unui cadru organizat și constant al colaborării. Câteva exemple de bune practici includ:

- Audiții muzicale deschise părinților, în care elevii își pot prezenta evoluția;
- Ateliere creative comune, în care părinții participă alături de copii la activități muzicale;
- Grupuri de sprijin formate din părinți, care ajută la organizarea spectacolelor sau asigură sponsorizări pentru instrumente;
- Comunicare digitală frecventă, prin care profesorii oferă feedback părinților și primesc observații utile;
- Includerea familiei în procesul de selecție al repertoriului artistic, în special pentru activități extracurriculare.

Toate aceste acțiuni contribuie la crearea unui climat educațional armonios și motivant.

Colaborarea dintre școală și familie în cadrul disciplinei Educație muzicală este nu doar benefică, ci esențială. Această relație sinergică creează un mediu propice pentru exprimarea artistică, pentru dezvoltarea emoțională și intelectuală a elevului, și pentru cultivarea unui gust muzical rafinat încă din copilărie.

Acolo unde școala și familia cântă pe aceeași voce, copilul învață să se armonizeze cu lumea.

Bibliografie

1. Dumitru, I. , *Psihologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2001
2. Munteanu, V., *Educația muzicală și dezvoltarea copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2015
3. Stan, E., *Familia și educația copilului – o abordare psihopedagogică,* Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca, 2014

PARTENERIATUL
ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

SANDU DOINA
Școala Gimnazială Nr. 1 Hârșova

Educația copilului este un proces complex, care nu se limitează la spațiul școlar, ci se extinde în mod firesc și în mediul familial. Pentru a asigura o dezvoltare armonioasă, echilibrată și eficientă a elevului, este esențial ca între școală și familie să existe o colaborare strânsă, bazată pe respect reciproc, încredere și responsabilitate comună. În învățământul primar, această legătură este cu atât mai importantă, cu cât copilul se află într-o etapă sensibilă de formare a personalității sale și are nevoie de sprijinul constant al ambelor părți.

Rolul familiei în educația copilului - Familia este primul mediu educațional al copilului, locul unde se formează primele atitudini, deprinderi și valori. Părinții sunt primii educatori și modelele comportamentale cele mai accesate de copil în primii ani de viață. Înainte de a păși în școală, copilul învață să comunice, să respecte reguli, să coopereze și să se integreze în comunitate, toate acestea fiind influențate de climatul familial. În învățământul primar, copilul are nevoie de sprijin emoțional, de încurajare și de validare constantă. Dacă părinții sunt implicați în activitățile școlare și în progresul educațional al copilului, acesta va simți că munca sa are valoare și va fi mai motivat să se implice activ în învățare.

Rolul școlii în relația cu familia - Școala are responsabilitatea nu doar de a instrui, ci și de a educa. Învățătorul din ciclul primar este o figură de referință pentru copil, dar și un liant între mediul familial și instituțional. Prin comunicare eficientă, transparență și disponibilitate, cadrele didactice pot construi relații pozitive cu părinții, care devin astfel parteneri activi în procesul educațional. Este important ca școala să creeze un climat deschis dialogului, să informeze constant părinții despre progresul elevilor și să le ofere acestora ocazia de a se implica în viața școlii prin participarea la ședințe, activități extracurriculare, proiecte educaționale sau voluntariat.

Modalități de colaborare între școală și familie - Un parteneriat funcțional presupune acțiuni concrete care să faciliteze colaborarea dintre cele două părți. Printre cele mai frecvente forme de cooperare se numără.

Ședințele cu părinții – ocazii formale de a discuta despre evoluția școlară, problemele întâmpinate și soluțiile posibile;

Întâlniri individuale – pentru cazuri specifice, în care este nevoie de consiliere personalizată;

Activități comune – ateliere, concursuri, excursii, proiecte tematice în care părinții participă activ alături de copii;

Jurnale de comunicare sau platforme digitale – care facilitează schimbul zilnic de informații între învățător și părinți;

Implicarea părinților în deciziile școlii – prin consilii ale părinților sau comisii consultative.

Toate aceste acțiuni contribuie la consolidarea încrederii reciproce și la crearea unei comunități educaționale în care copilul se simte sprijinit.

Beneficiile parteneriatului școală-familie

Studiile în domeniul educației arată clar că implicarea părinților în procesul educațional are un impact pozitiv asupra rezultatelor școlare și a comportamentului elevilor. Printre beneficiile acestui parteneriat putem menționa:

Creșterea motivației pentru învățare;

Îmbunătățirea performanțelor școlare;

Reducerea absenteismului și a abandonului școlar;

Dezvoltarea unui climat afectiv pozitiv;

Consolidarea valorilor morale și civice;

Prevenirea comportamentelor problematice.

Pe termen lung, copiii care beneficiază de o colaborare eficientă între școală și familie dezvoltă o stimă de sine mai bună, o atitudine pozitivă față de educație și o capacitate crescută de adaptare socială.

Concluzie

Parteneriatul școală-familie reprezintă o verigă esențială în lanțul educațional, mai ales în învățământul primar, unde fiecare gest, fiecare cuvânt și fiecare acțiune contează enorm în formarea copilului. O relație deschisă, sinceră și bazată pe colaborare între părinți și cadrele didactice poate transforma procesul educațional într-o experiență coerentă, unitară și profund formativă pentru elev.

Pentru ca acest parteneriat să funcționeze cu adevărat, este nevoie de implicare din ambele părți, de disponibilitate pentru dialog și de înțelegerea faptului că scopul comun este același: binele și viitorul copilului.

FAMILIA - PARTENER INDISPENSABIL AL ŞCOLII DE AZI

Prof. Sas Cristina
Şcoala Gimnazială Nr. 7 "Sfânta Maria" Timişoara

Odată cu începutul anului 1990 schimbările erau inevitabil să se producă și pe tărâmul procesului de învăţământ. În pofida greutăţilor inerente oricărui început s-a reușit revenirea la valoroasele tradiţii ale școlii românești.

Copiii intră în şcoală cu enorm de multe cunoştinţe şi deprinderi. Ei şi-au format deja vorbirea şi pot comunica cu uşurinţă. Au multe deprinderi cu care se ajută singuri cum ar fi mâncatul, îmbrăcatul, igiena personală şi folosirea ustensilelor simple. Ei sunt conştienţi de maniere, obiceiuri sociale şi unele strategii privind relaţiile interpersonale. Tot la această vârstă ei devin conştienţi de sine şi de lume. Oare cum au învăţat în atât de scurt timp aşa de multe lucruri? Cauza acestei dezvoltări remarcabile este relaţia puternică şi unică dintre părinte şi copil.

Învăţământul primar recunoaște, respectă și sprijină rolul părintelui ca prim profesor al copilului său. Acesta consideră părinţii ca parteneri în educaţia copiilor. În reușita unei bune educaţii un rol important revine familiei. Relaţia familie-școală se bazează pe încredere. Comunicarea eficientă asigură încrederea reciprocă. La începutul parteneriatului cu părinţii, profesorii trebuie să se gândească ce pot învăţa de la părinţi despre copiii lor. Pentru ca această comunicare să fie eficientă profesorii trebuie să apeleze la bune deprinderi de ascultare. Ascultând atent părintele, se poate stabili o relaţie deschisă cu sprijin reciproc. A ști să asculţi înseamnă a fi capabil să creezi premisele colaborării.

Pentru o mai eficientă susţinere a școlii din partea familiilor, membrii acestora trebuie să satisfacă un minimum de cerinţe:

- să participe activ la toate activităţile școlii

- să fie modele de acţiune și comportament pentru copiii lor

- să sprijine învăţătorul în alegerea unor strategii realiste cu privire la evoluţia și formarea copiilor în școală și în afara ei

❖ Ce este o familie? În societatea de azi familia este definită diferit. Admitem că familiile sunt la fel de diverse ca şi membrii care le formează. Familiile mari, extinse, cu rude care locuiesc

împreună, sau familiile mici cu un părinte şi copil sunt la fel de valoroase în ceea ce priveşte influenţa asupra copiilor. Părinţii îşi instruiesc copiii intenţionat pentru a deveni parte a comunităţii şi societăţii. Ei au aceleaşi ţeluri pentru copiii lor ca şi profesorii.

❖ Şcoala de astăzi are încredere în responsabilitatea şi cooperarea părintelui pentru a asigura succesul fiecărui copil în toate domeniile de dezvoltare. Învăţătorul trebuie să comunice dorinţa şcolii de a coopera cu părinţii. Cercetările au arătat că efectele unei asemenea cooperări sunt pozitive asupra dezvoltării personale şi intelectuale. Dacă aceşti copii simt implicarea părinţilor în educaţie, importanţa încrederii în sine creşte. Toţi copiii beneficiază de pe urma unei relaţii pozitive între familie şi şcoală. Dacă programele tratează părintele ca partener activ al învăţătorului, atunci motivaţia lor creşte. Copiii ar trebui să aibă un sentiment al implicării părinţilor şi şcolii în favoarea bunăstării lor.

❖ Cum pot fi parteneri părinţii şi şcoala? O relaţie eficientă şcoală-părinte poate fi realizată în principal pe două căi: o comunicare bilaterală clară şi consistentă; variate mijloace de implicare.

O şcoală primitoare creează climatul tuturor implicărilor părinţilor, care înseamnă toate activităţile care cuprind asigurarea necesităţilor fundamentale şi a siguranţei de sine a copilului ca şi elaborarea direcţiilor de organizare şi sprijin financiar a şcolii. În acest domeniu părinţii acţionează de bună voie în viaţa şcolii.

❖ Câteva din sarcinile posibile ale părintelui voluntar sunt:

• Coordonatori ai unor evenimente speciale: părinţii caută resurse pentru programe speciale; ajută la desfăşurarea evenimentelor pentru realizarea unui proiect la nivel de clasă sau an de studiu.

• Reparaţii şi îmbunătăţiri: părinţii pot ajuta la repararea şi îmbunătăţirea condiţiilor din şcoală.

• Activităţi ştiinţifice şi artistice: părinţii pot participa la proiecte speciale artistice şi ştiinţifice care necesită ajutor suplimentar din partea adulţilor.

• Organizatori ai zilelor de naştere şi a altor sărbători: mamele şi taţii pregătesc sărbătorirea zilei de naştere a copilului lor cu toată clasa sau stabilesc detaliile altor sărbători: „100 de zile de şcoală”.

Ca voluntari părinţii îşi oferă timpul, talentul şi cunoştinţele pentru a ajuta şcoala. Acest fel de activităţi întăresc relaţiile de încredere şi bunăvoinţă reciprocă. Fiecare activitate este importantă pentru că arată posibilitatea că toţi se pot implica în transformarea şcolii într-o

comunitate adevărată. Într-o comunitate responsabilă şi protectoare părinţii au un rol activ în educaţie. Ei sunt recunoscuţi ca primul educator al copilului cu rol major în dezvoltarea psihică şi socială a acestuia. Scopurile şi aşteptările programului şcolar trebuie discutate şi comunicate părinţilor. Discuţiile deschise, întrunirile informale, corespondenţa scrisă pun baza unei comunicări reale cu familiile elevilor noştri. Deoarece activitatea şcolară ocupă un loc important în viaţa copiilor, este normal să fie discutată cu familia. Învăţătorii vor considera normal să comunice părinţilor activităţile pe care elevii le desfăşoară în mod regulat. Participând la activităţi, adulţii cunosc rolul, etapele şi înţeleg importanţa exersării aptitudinilor sociale atât în clasă cât şi în afara ei. De asemeni ei vor înţelege legătura puternică creată între casă, şcoală şi comunitate. Activităţile desfăşurate cu părinţii trebuie concepute interactiv, plăcut şi pline de semnificaţii. Desfăşurarea unor întâlniri cu diferite ocazii, permit acomodarea familiilor, promovează participarea şi oferă oportunităţi de implicare activă la activităţile clasei. Prin comunicarea bilaterală părinţii crează un parteneriat strâns în sprijinul copiilor, se formează comunitatea şi cultura şcolii, cadru în care aceştia se simt ca " membrii ai unei familii". Familia trebuie să exercite o influenţă pozitivă asupra copilului, rolul său fiind foarte important în dezvoltarea acestuia din punct de vedere fizic, intelectual, moral.

Familia este mediul normal în care personalitatea unui copil, cu sau fără deficienţe, se dezvoltă armonios sub toate aspectele. Succesul educaţiei este asigurat de comunicarea dintre familie şi şcoală.

Un parteneriat între cadrele didactice şi familie este posibil numai dacă fiecare dintre cei implicaţi înţelege rolul pe care îl joacă în viaţa copilului. Părinţii au nevoie de educaţie pentru a şti cum să-şi crească copiii. Prezenţa părinţilor şi profesorilor împreună în activităţi de dezvoltare şi participare comunitară, influenţează pozitiv rolul lor în educaţia.

Dacă părinţii şi cadrele didactice lucrează împreună, se poate sprijini dezvoltarea copilului, iar cerinţele sale pot fi îndeplinite într-o măsură mai mare.

Un parteneriat între familie și școală nu se poate construi foarte repede, ci sunt necesare etape bine planificate. Această planificare duce la stabilirea unei relaţii de încredere și cooperare activă cu cadrele didactice, familia fiind unul dintre factorii a căror contribuţie este foarte importantă în procesul de integrare școlară a copiilor.

Bibliografie:

- Popescu, M. "*Implicarea comunităţii în procesul de educaţie".* Editura Corint,2000
- Kate Burke Walsh în colaborare cu Institutul pentru o societate deschisă -„ Predarea orientată după necesităţile copilului"
- Şerbănescu, D., Exemplul în educaţia copiilor, Editura ştiinţifică, Bucureşti, 1967;
- Şincan, E., Alexandru, Gh. ,,Școala și familia", Editura „Gheorghe-Cârţu Alexandru", Craiova, 1993

Dezvoltarea parteneriatului educațional școală-familie în sprijinul performanței școlare a elevilor

Prof. înv. primar: ȘENDROIU MARIA-MĂDĂLINA

Liceul tehnologic „Constantin Brâncuși” Peștișani, Gorj

În contextul educației moderne, colaborarea între școală și familie este esențială pentru sprijinirea dezvoltării elevilor și pentru obținerea performanțelor școlare. Elevii au cele mai mari șanse de reușită atunci când părinții și cadrele didactice lucrează împreună, într-un parteneriat bazat pe încredere, respect reciproc și comunicare deschisă. Acest parteneriat devine cu atât mai important cu cât elevul se confruntă cu provocări sau are nevoie de sprijin suplimentar în parcursul educațional.

Parteneriatul educațional înseamnă colaborarea strânsă și constantă între școală, familie și, uneori, alți factori educaționali (comunitate, ONG-uri, autorități), cu scopul de a sprijini dezvoltarea armonioasă și performanța elevilor. Școala și familia lucrează împreună, comunică și se implică pentru binele copilului, se bazează pe încredere, respect și obiective comune, iar părinții nu sunt doar spectatori, ci parteneri activi în educație.

Acest parteneriat este foarte important deoarece elevii se simt sprijiniți din ambele direcții, se reduce abandonul școlar și se îmbunătățește motivația. De asemenea, se rezolvă mai ușor problemele de comportament sau învățare.

Importanța parteneriatului școală-familie

Relația între familie și școală influențează semnificativ evoluția elevilor. Studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați activ în procesul educațional:

- au rezultate școlare mai bune;

- dezvoltă atitudini pozitive față de învățătură;

- sunt mai motivați și mai responsabili;

- prezintă un comportament mai echilibrat în colectiv;

- își formează mai ușor competențele sociale și emoționale.

Modalități de dezvoltare a parteneriatului

Un parteneriat real se bazează pe cooperare, comunicare și implicare activă. Câteva modalități eficiente includ:

1. Comunicare permanentă – prin intermediul ședințelor, mesajelor, platformelor online, profesorii mențin părinții la curent cu evoluția elevului.

2. Activități extracurriculare comune – organizarea de evenimente (serbări, concursuri, proiecte tematice) în care părinții participă activ.

3. Consiliere educațională – profesorii și părinții pot colabora pentru a identifica nevoile individuale ale elevului și a găsi soluții împreună.

4. Implicarea părinților în procesul decizional – prin comitete de părinți, chestionare de feedback, consultări periodice.

5. Sprijinirea învățării acasă – părinții pot fi ghidați să ofere copiilor un mediu favorabil învățării și să încurajeze autonomia.

Rolul cadrelor didactice:

Consider că profesorul joacă un rol central în stabilirea și menținerea relației cu familia. El trebuie să creeze un climat deschis, să evite judecățile și să valorifice fiecare oportunitate de comunicare. Cadrele didactice au, de asemenea, datoria de a informa părinții despre nevoile educaționale ale copilului și de a-i sprijini în înțelegerea parcursului școlar.

Putem concluziona că parteneriatul educațional școală-familie nu este un simplu concept teoretic, ci un instrument valoros pentru îmbunătățirea performanței elevilor. Prin colaborare, încredere și implicare, părinții și profesorii pot construi împreună un cadru educațional echilibrat și eficient. Astfel, elevii vor beneficia de sprijin continuu atât în sala de clasă, cât și acasă, ceea ce le va permite să-și atingă potențialul maxim.

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE

Prof. înv. primar Șerban Marilena Simona
Școala Gimnazială Comuna Cislău, jud. Buzău

Creșterea implicării părinților în activitățile școlii este o bună practică de care țin seama sau ar trebui să țină seama toate unitățile școlare din învățământul preuniversitar. Un factor important este legat de creșterea implicării părinților în activitățile școlii – comunicarea acestora cu școala și diversele perspective teoretice - și de aici și practice, pe care le presupune comunicarea interumană.

De cele mai multe ori, părinții așteaptă mai mult de la școală și nu fac mai nimic pentru dezvoltarea unei relații mai strânse cu proprii copii. Pentru ei școala este singura responsabilă de educația copiilor. Dezinteresul părinților poate nărui tot efortul pe care profesorii îl depun la orele de curs. Profesorul trebuie să fie interesat să știe mai multe despre situația pe care elevul o are acasă, despre preocupările și modul de viață al acestuia. Fără implicarea și ajutorul părinților, sistemul educativ nu își găsește singur căile prin care își poate îmbunătăți performanța și modul de lucru.

Şcoala şi familia sunt agenţii educativi cu o influenţă deosebită asupra formării şi dezvoltării personalităţii copilului. Raporturile dintre cei doi factori educativi constituie un factor important, poziţia pe care o adoptă fiecare în relaţia şcoală-familie.

Şi profesorii şi părinţii sunt astăzi actorii unei paradigme a educaţiei, în care elementele fundamentale se construiesc şi se bazează pe valori şi principii referitoare la democraţie, drepturile omului, cetăţenie, libertate, toleranţă, justiţie, egalitate, etică, încredere, comunicare.

Generaţia tinerilor are un potenţial extaordinar, faţă de cea a părinţilor sau a străbunicilor noştri. Dezvoltarea precoce, accesul informaţional şi tehnologia avansată, integrarea economică multinaţională aduc tinerilor provocări şi posibilităţi imense, dar şi responsabilităţi pe măsură. Cei mai mulţi tineri reuşesc să se dezvolte armonios; sunt însă şi aspecte negative în faţa cărora trebuie să fie pregătiţi.

Este un lucru ştiut de toată lumea că adolescenţa este o etapă de vârstă caracterizată prin transformări majore şi restructurări în plan biologic şi psihocomportamental. Ceea ce se ştie mai puţin este că nu doar adolescentul se transformă, începând să-şi dezvolte personalitatea, încercând să impună propriile păreri, ci şi familia.

Tinerii au nevoie de cineva care să-i asculte, să le împărtăşească emoţiile, să-i iubească, să le arate că sunt persoane minunate. Familia este prima şcoală a copilului. Ea răspunde de trebuinţele elementare ale copilului, de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul moral-spiritual al acestuia. Familia oferă copilului primele informaţii despre lumea ce-l înconjoară, primele norme şi reguli de conduită, dar şi climatul socioafectiv necesar trebuinţelor şi dorinţelor sale.

Odată cu intrarea copilului în şcoală, responsabilitatea părinţilor se amplifică proporţional cu complexitatea sarcinilor instructiv-educative. Experienţa ne oferă permanent exemple edificatoare despre consecinţele care decurg din neparticiparea părinţilor la continuarea procesului educaţional alături de şcoală.

Relaţia care se creează între părinte şi şcoală este foarte importantă pentru formarea personalităţii elevului şi presupune cunoaşterea reciprocă şi punerea de acord în orice demers pedagogic.

O întrebare care ne preocupă este legată de ceea ce se întâmplă cu elevul. Faptul că el se află în dublă subordonare, pe de o parte faţă de părinţi, pe de altă parte faţă de cadrele didactice, îl plasează oare în postura de recipient în care se acumulează tot ce i se propune dintr-o parte sau din cealaltă?

Noua concepţie despre învăţarea formativă reorientează acţiunea pedagogică şi, ca atare, rolul părinţilor şi al educatorilor. Elevul este plasat în centrul acţiunii educaţionale, astfel încât întreaga activitate la care este solicitat trebuie concepută şi dirijată în direcţia în care elevul să înveţe, în dubla sa ipostază de subiect şi obiect, educându-se, dar îndrumat, orientat, relevându-i-se sistematic rezultatele pozitive şi corectându-i- se greşelile. Din această perspectivă, rolul părinţilor faţă de copilul devenit elev se schimbă. Ei înşişi au nevoie de îndrumarea educatorilor, de instruire în ceea ce priveşte modul de efectuare a sarcinilor şcolare şi controlul conduitei elevului.

Şcoala este un mediu complex de dezvoltare, teoretic structurat să sprijine pregătirea, să descopere vocaţia, să producă performanţa, să canalizeze energia intuitivă spre acumularea

experienţei. Şcoala trebuie să ofere stabilitate, echilibru, încredere şi libertate de dezvoltare pentru noul om. Școala nu trebuie receptată ca o structură obligatorie, coercitivă, generatoare de efort care distruge plăcerea de a învăţa.

Obiectivele educaţionale nu pot fi realizate decât prin eforturile conjugate ale tuturor factorilor, în special ale factorilor activi: părinţii şi educatorii oficiali. Aceştia contribuie, în strânsă colaborare, la ridicarea nivelului instructiv-educativ a elevului integrat în colectiv. Reuşita acestei acţiuni presupune însă o cunoaştere specială a fiecărui copil. El trebuie urmărit permanent şi profund, sub toate aspectele personalităţii lui.

Formele de colaborare a familiei cu şcoala sunt diverse şi fiecare şcoală sau educator are libertatea de a stabili acele modalităţi care se dovedesc eficiente. Dintre acestea amintim: adunările pe şcoală cu părinţii, şedinţele pe clasă, convorbirile individuale şi consultaţiile în grup, excursiile şi călătoriile, lectoratele pentru părinţi.

Părinţii pot fi atraşi alături de şcoală prin forme variate de activităţi extraşcolare, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil. Deși părinții consideră că ei știu ceea ce este bine, pentru că ei aleg, caută și se interesează despre diferite opțiuni, acceptul copilului este cel care îi ajută să se implice și să obțină ceva din ceea ce ei își propun. Părinții care au luat parte la activitățile extrașcolare și-au manifestat interesul și aprobarea față de educația oferită de școală în general.

Ca urmare a activităţilor desfăşurate împreună cu părinții, legătura şcolii cu familia se poate îmbunătăţi considerabil, părinţii simţindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru şcoală. Activităţile extraşcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă.

Creșterea implicării părinților reprezintă un factor important în dezvoltarea și creșterea copiilor. O bună colaborare a părinților cu școala poate îmbunătăți procesul de educație. Părinţii sunt, în general, parteneri activi în desfăşurarea unor programe care se desfășoară în cadrul şcolii. De asemenea, părinţii pot fi atraşi alături de şcoală prin forme variate de activităţi extraşcolare, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.

Părinții pot veni chiar cu idei de realizare a unor activităţi extraşcolare: excursii, concursuri, programe artistice care fac mai vizibile manifestările elevilor, precum și rezultatul muncii lor. Aceste activităţi extraşcolare au un impact mare în rândul părinţilor, care experimentează astfel

relaţii inedite cu copiii lor, fapt care îi poate determina să-şi schimbe radical, în mod pozitiv, atitudinea faţă de şcoală.

Ca urmare a activităţilor derulate împreună cu părinţii, legătura şcolii cu familia s-a îmbunătăţit considerabil, părinţii simţindu-se utili, prezentând în acest fel un interes mai mare pentru şcoală. Activităţile extraşcolare, bine pregătite, sunt atractive la orice vârstă. Ele stârnesc interes, produc bucurie, facilitează acumularea de cunoştinţe, chiar dacă necesită un efort suplimentar. Copiilor li se dezvoltă spiritul practic, operaţional, manualitatea, dând posibilitatea fiecăruia să se afirme conform naturii sale. Copiii se autodisciplinează, prin faptul că în asemenea activităţi se supun de bună voie regulilor, asumându-şi responsabilităţi.

Dascălul are, prin acest tip de activitate, posibilităţi deosebite să-şi cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influenţeze dezvoltarea, să realizeze mai uşor şi mai frumos obiectivul principal, pregătirea copilului pentru viaţă. Realizarea acestor obiective depinde în primul rând de educator, de talentul său, de dragostea sa pentru copii, de modul creator de abordare a temelor prin punerea în valoare a posibilităţilor şi resurselor de care dispune clasa de elevi.

Orice activitate școlară poate deveni extrașcolară prin prelungirea ei într-un context exterior școlii. Părinții sunt puși astfel în fața unei game variate de activități care sunt toate foarte atrăgătoare și tentația de a le face loc tuturor este mare. Deși părinții consideră că ei știu ceea ce este bine, pentru că ei aleg, caută și se interesează despre diferite opțiuni, acceptul copilului este cel care îi ajută să se implice și să obțină ceva din ceea ce ei își propun. Părinții care iau parte la activitățile extrașcolare își manifestă astfel interesul și aprobarea față de educația oferită de școală.

Pentru ca această colaborare ideală să se realizeze, trebuie să existe voinţa colaborării, iar factorii educaţionali implicaţi să se considere parteneri, în adevăratul sens al cuvântului.

Şcolile trebuie să planifice şi să implementeze programe de parteneriat pentru a amplifica implicarea părinţilor. Scopul educaţiei este de a forma un om cu o gândire liberă, creativ, sociabil.

Parteneriatul real între şcoală şi familie nu este cel înscris pe o coală de hârtie, semnat de către director şi de către părinte, ci este relaţia activă de implicare şi de o parte şi de cealaltă, este bucuria şi tristeţea, este reuşita şi eşecul, este zbaterea şi rezultatul, din care elevul este beneficiarul.

Bibliografie:

1. Baban, Consiliere educaţională, Cluj-Napoca, 2001;
2. Baran-Pescaru, A., Parteneriat în educaţie: familie-şcoală, Editura Aramis, Bucureşti, 2004;
3. Cucoş, Constantin, Psihopedagogie pentru examenele de definitivare şi grade didactice, Editura Polirom, Iaşi, 2009.

Parteneriatul educațional: o cheie pentru reușita școlară

Prof. Serea Roxana Mariana
Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”, Șuțești, Brăila

Unul dintre factorii esențiali în susținerea performanței școlare a elevilor este parteneriatul eficient dintre școală și familie. Colaborarea dintre cadrele didactice și părinți nu este doar un ideal pedagogic, ci o necesitate practică într-un context educațional tot mai complex și dinamic. Într-o societate în continuă schimbare, în care valorile, așteptările și presiunile sociale influențează profund dezvoltarea copiilor, implicarea constantă și responsabilă a familiei în educația formală a copilului devine un sprijin esențial pentru succesul acestuia.

Parteneriatul educațional școală–familie nu se reduce la simple informări sau întâlniri periodice, ci presupune un dialog deschis, bazat pe încredere reciprocă, respect și interes comun pentru binele elevului. Părinții trebuie să fie priviți nu ca simpli observatori ai parcursului educațional, ci ca parteneri activi, capabili să contribuie la modelarea atitudinilor și comportamentului copilului față de învățare. Studiile arată că elevii ai căror părinți sunt implicați activ în procesul educațional obțin rezultate mai bune, au o motivație mai mare pentru învățare și o atitudine pozitivă față de școală.

Pentru dezvoltarea unui parteneriat autentic, comunicarea este cheia. Aceasta trebuie să fie constantă, clară și adaptată nevoilor fiecărei familii. Profesorii trebuie să informeze regulat părinții despre progresul elevului, dar și despre eventualele dificultăți întâmpinate, oferind sugestii concrete de sprijin. La rândul lor, părinții ar trebui să ofere informații relevante despre comportamentul și starea copilului acasă, astfel încât cadrele didactice să poată adapta strategiile educaționale la nevoile reale ale elevului. Din păcate, în unele cazuri, relația dintre școală și familie rămâne superficială, limitată la ședințe rare și formale, fără un dialog autentic. Este important ca școala să creeze un climat de încredere, în care părinții să se simtă ascultați și sprijiniți, nu judecați.

Instrumentele moderne de comunicare – platforme educaționale online, aplicații de tip catalog electronic, grupuri de discuții – pot facilita o colaborare eficientă, dar nu pot înlocui dialogul față în față, în care se pot discuta aspecte mai profunde privind progresul și dificultățile elevului. În același timp, cadrele didactice trebuie să fie deschise și disponibile, să manifeste empatie și înțelegere față de diversitatea familiilor cu care interacționează.

Un alt aspect important al parteneriatului este implicarea părinților în activitățile școlii: proiecte educaționale, ateliere tematice, acțiuni extracurriculare sau activități de voluntariat. Astfel, părinții pot

înțelege mai bine mediul în care copilul învață și pot contribui activ la construirea unui climat educațional pozitiv. Atunci când părinții se implică, copiii simt că educația este un obiectiv comun pentru familie și școală, ceea ce le întărește motivația și încrederea în sine. În plus, implicarea părinților le oferă copiilor ocazia să înțeleagă mai bine cerințele sistemului educațional și dificultățile cu care se confruntă elevii și profesorii.

În cazul copiilor proveniți din medii defavorizate, în risc de abandon școlar sau cu cerințe educaționale speciale (CES), colaborarea strânsă cu familia devine și mai importantă, întrucât oferă continuitate în sprijinul oferit elevului, atât în spațiul școlii, cât și acasă. Lipsa resurselor materiale, a sprijinului emoțional sau a unor modele pozitive în familie poate afecta profund performanța școlară. În aceste situații, cadrele didactice trebuie să manifeste empatie, tact pedagogic și disponibilitate pentru a găsi împreună cu părinții cele mai bune soluții. De multe ori, este nevoie și de implicarea altor actori educaționali – consilierul școlar, mediatorul școlar, asistentul social – pentru a construi o rețea de sprijin în jurul copilului. Programele precum „A doua șansă" sau activitățile remediale pot avea rezultate semnificative doar dacă sunt susținute și de familie.

Dezvoltarea parteneriatului școală–familie presupune, de asemenea, formarea și consilierea părinților. Nu toți părinții știu cum să sprijine eficient procesul de învățare, mai ales în cazul disciplinelor cu grad ridicat de dificultate sau al elevilor cu dificultăți de concentrare și motivație. Organizarea de sesiuni informative, ateliere de parenting sau consiliere individuală poate ajuta părinții să înțeleagă mai bine nevoile copilului și rolul lor în susținerea învățării.

În concluzie, parteneriatul educațional școală–familie nu este o acțiune punctuală, ci un proces continuu, construit pe dialog, încredere și respect reciproc. Performanța școlară nu se obține doar prin efortul profesorului sau al elevului, ci prin colaborarea tuturor actorilor implicați în educație. O relație solidă între școală și familie contribuie la prevenirea eșecului școlar, la reducerea absenteismului și la dezvoltarea armonioasă a elevului. Investind în acest parteneriat, investim în viitorul societății.

Bibliografie

1. Iucu, R. B. (2006). *Managementul clasei de elevi. Teorie și aplicații*. Iași: Editura Polirom.
2. Cucoș, C. (2014). *Psihopedagogie*. Iași: Editura Polirom.
3. Voiculescu, F. (coord.). (2011). *Parteneriatul educațional: Școală – familie – comunitate*. București: Institutul de Științe ale Educației.
4. Ministerul Educației Naționale. (2018). *Strategia privind reducerea părăsirii timpurii a școlii în România*. București.
5. Epstein, J. L. (2011). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. New York: Routledge.

6. Păun, E., & Potolea, D. (2002). *Pedagogie. Fundamente teoretice și demersuri aplicative*. Iași: Editura Polirom.

7. Răduț-Taciu, R. (2017). *Familia și educația copilului. Perspective psihopedagogice*. Cluj-Napoca: Editura Presa Universitară Clujeană.

IMPORTANȚA RELAȚIEI PĂRINTE PROFESOR ÎN ETAPA PREȘCOLARĂ

profesor consilier școlar Silaș Natalia Ana CJRAE Timiș - Liceul Teoretic Alexandru Mocioni Ciacova

Etapa preșcolară vine cu multe provocări, cu integrarea în mediul grădiniței și cu un program, la care coplilul și părintele se adaptează. Această adaptare este mediată de relația stransă dintre părinte și profesor, care crează baza pentru inserția copilului în mediul grădiniței.

Provocările sunt multiple și este necesar sa fie gestionate cu mult tact și multă răbdare de către adunți.

Relația profesor-părinte este extrem de importantă în grădiniță, deoarece are un impact semnificativ asupra dezvoltării și bunăstării copilului. Iată câteva motive cheie:

1. Sprijinirea dezvoltării copilului: O relație puternică între profesor și părinte asigură o abordare coerentă și continuă în sprijinirea dezvoltării copilului. Când părinții și profesorii colaborează, pot împărtăși informații valoroase despre nevoile, interesele și stilul de învățare al copilului. Acest lucru permite profesorilor să adapteze metodele de predare și să ofere un sprijin personalizat, iar părinții pot continua acasă activitățile de învățare începute la grădiniță.
2. Creșterea încrederii și a siguranței copilului: Atunci când copilul vede că părinții și profesorii lucrează împreună și se respectă reciproc, se simte mai încrezător și mai sigur în mediul său. Această siguranță emoțională este esențială pentru o adaptare ușoară la grădiniță și pentru dezvoltarea unei atitudini pozitive față de învățare.
3. Îmbunătățirea comunicării și a înțelegerii: O relație deschisă și transparentă între profesor și părinte facilitează comunicarea eficientă. Părinții pot împărtăși informații importante despre starea de sănătate, evenimentele familiale sau schimbările comportamentale ale copilului, iar profesorii pot oferi feedback regulat despre progresele și dificultățile întâmpinate de copil la grădiniță. Această comunicare bidirecțională ajută la o mai bună înțelegere a nevoilor copilului și la identificarea rapidă a eventualelor probleme.
4. Promovarea implicării părinților: O relație pozitivă cu profesorii încurajează părinții să se implice activ în educația copilului. Părinții pot participa la activități organizate la grădiniță, pot oferi sprijin în timpul excursiilor sau pot ajuta la pregătirea materialelor didactice.

Această implicare nu numai că îmbogățește experiența educațională a copilului, dar și întărește legătura dintre părinți și comunitatea școlară.

5. Crearea unui mediu de învățare pozitiv: Când părinții și profesorii lucrează împreună, se creează un mediu de învățare pozitiv și stimulant pentru copil. Acest mediu încurajează curiozitatea, creativitatea și dorința de a învăța, contribuind la dezvoltarea armonioasă a copilului.

Abilitatea copiilor de a-și recunoaște, înțelege, accepta și exprima emoțiile într-un mod adecvat (fără să-i rănească de ceilalți) este un bun predictor al sănătății mentale a copilului, a stării lui de bine emoționale și sociale. Modul de exprimare și manifestare a emoțiilor se învață din interacțiunea cu ceilalți – părinți și educatori.

Cercetările din domeniul competențelor emoționale și sociale arată că *reacțiile emoționale ale părinților sunt un model pentru competențele emoționale ale copiilor.* Manifestarea constantă a emoțiilor pozitive în familie se asociază cu un nivel ridicat al competențelor emoționale la copiii.

Exprimarea emoțiilor pozitive față de copii este un predictor pentru abilitățile empatice ale copiilor și funcționarea socială în clasele primare.

Copiii au nevoie să facă față zilnic diverselor emoții:

- Bucurie
- Tristețe
- Furie
- Teamă

Sprijinul copiilor în gestionarea acestor stări emoționale este esențială pentru starea lor de bine de zi cu zi.

Abilitatea copilului de a face față într-un mod sănătos emoțiilor de zi cu zi, de a fi empatic și atent la nevoile celorlalți, de a-și gestiona emoțiile negative și de a se adapta sănătos la situații de stres și experiențe neplăcute sau care îi crează disconfort, este importantă pentru dezvoltarea copilului.

Copiii învață exprimarea emoțională prin :

- observarea comportamentelor părinților sau a celorlalți copii: de exemplu, un copil învață cum să își exteriorizeze furia observând ce face părintele când este furios;

- imitarea comportamentelor celorlalți: de exemplu, un copil învață să-și verbalizeze emoția pe care o simte *„sunt bucuros! sau sunt trist! mi-e frică!”,* dacă observă că părintele exprimă, în cuvinte, emoțiile;
- modelul oferit de adulți sau ceilalți copii: de exemplu, un copil învață cum să își exprime emoțiile prin modelul oferit de către părinți, de ceilalți copii sau de personajele din povești și desene animate;
- consecințele pe care le are exprimarea verbală a emoției: de exemplu, un copil poate fi descurajat să își mai exprime emoțiile când părintele invalidează emoția copilului (de pildă, îi spune: ”*lasă nu mai fi supărat! până creşti mare, trece! ce tot plângi, că te-ai lovit uşor*!) sau o ignoră (ex. „*copilul plânge într-un colț și este ignorat de către cei din jur, nimeni nu merge la el să-l întrebe ceva”*).

Modul în care un copil își exprimă emoțiile diferă în funcție de temperamentul și de reactivitatea lui emoțională. Abilitățile de bază însă sunt aceleași pentru toți copiii. Acestea se pot învăța dacă reușim să le oferim modele!

Bibliografie:
Petrovai D., Botiș A., Tudose D., Constandache S. - Vârsta preșcolară – ghid pentru părinți, Organizația Salvați Copiii România – București, Speed Promotion, 2008
https://kidshealth.org/en/teens/understand-emotions.html
https://www.ecmhc.org/ideas/emotions.html

Parteneriatul educațional Școală–Familie în contextul proiectelor europene

SIMION Adriana Liliana, Școala Gimnazială „Sfânta Cuvioasa Parascheva”

În contextul globalizării și al necesității de a forma cetățeni activi, responsabili și deschiși către diversitate, școala și familia au un rol esențial în promovarea valorilor fundamentale ale educației europene: respectul reciproc, toleranța, colaborarea, implicarea civică și conștientizarea identității culturale proprii și comune. Egalitatea de șanse este factorul care asigură elevilor mei,

viitorii cetățeni activi, adaptabilitatea la globalizare, îndeosebi în situația provocărilor pe care le oferă mediul rural în care este situată unitatea școlară în care sunt încadrată. Analizând mediul în care se dezvoltă elevii mei, am constatat un interes scăzut al părinților, atât pentru participarea directă la activitățile propuse de instituție, cât și în ceea ce privește timpul pe care copiii acestora îl petrec în școală. Într-o primă etapă, am abordat organizarea unor ateliere de tip „școală a părinților", care s-a lovit de barierele sociale și prejudecățile unei comunități sătești. În acest context, am schimbat abordarea: am implicat elevii în proiecte transnaționale, care să valorifice multiple direcții: valorile și principiile familiale, obiceiurile cotidiene de acasă și de la școală, tradiții locale și nu numai, inserând printre activități și întâlniri cu părinții în arealul școlii. Am pornit de la premisa că un proiect internațional asigură coerența între educația formală, nonformală și informală, sprijinind dezvoltarea armonioasă a elevilor și consolidând legătura dintre mediul școlar și cel familial și oferă cadrul ideal pentru ca aceste valori să fie nu doar discutate teoretic, ci și trăite concret, prin experiențe de învățare colaborative și interculturale. Participarea comună la activități internaționale stimulează dialogul între generații, creează oportunități de cunoaștere a altor culturi și de valorizare a propriei tradiții, dezvoltă gândirea critică și capacitatea de a lucra în echipă, dar și competențele lingvistice, digitale și civice. Prin colaborarea transnațională și implicarea activă a tuturor actorilor educaționali – elevi, profesori și părinți – proiectul își propune să devină un catalizator pentru formarea unei identități europene incluzive, bazate pe valori comune, și pentru dezvoltarea competențelor necesare adaptării la provocările și oportunitățile societății actuale.

Pornind de la aceste considerente, am derulat în cadrul unității școlare la clasa a VII-a proiectul european de tip eTwinning „The place we live in", cu parteneri din Cehia, Germania, Spania. Activitățile au vizat în primul rând stimularea interesului pentru învățare și dezvoltarea unor competențe din cadrul disciplinei predate (limba și literatura rămână), dar și a abilităților de scriere și citire într-o a doua limbă, cunoașterea altor culturi, stimularea creativității, dezvoltarea competențelor TIC atât în rândul elevilor, cât și în rândul părinților, dezvoltarea abilităților de cercetare, explorarea diferitelor tradiții culturale, respectarea și acceptarea diversității între diferitele țări participante la proiect. Atelierele de lucru au avut obiective comune, atât pentru elevi, cât și pentru părinți, urmărind aprofundarea înțelegerii conceptului de cetățenie europeană și a semnificației sale pentru indivizi și societăți, stimularea reflecției critice asupra provocărilor și oportunităților asociate cetățeniei europene, inspirarea participării active la viața civică și la

procesele democratice la nivel european., contribuirea la dezvoltarea unei identități europene puternice și incluzive, bazate pe valori și istorie comune.

Concret, am aplicat metoda **învățării prin exemplu**, parcurgând următoarele etape:

1. Alegerea unor teme de interes pentru elevi, ca și context de învățare, dar și pentru părinți, pentru facilitarea timpului de calitate cu copiii, implicit a înțelegerii importanței colaborării școală-familie;
2. Stabilirea etapelor clare de discuție și reflecție;
3. Crearea unor situații clare de transfer al cunoștințelor: cercetare individuală → lucru în grup față în față → activități practice în familie → lucru în echipe transnaționale → revenire la grupul național → aplicare în comunitate.

Am început cu cercetarea individuală, apoi activități frontale, împărțirea pe grupe și lucru în echipe mixte, fiecare investigând diverse obiceiuri și tradiții. Ulterior, prin metoda „turului galeriei", elevii au prezentat produsele și au implicat colegii în dezvoltarea produselor finale. În etapa cercetării inițiale, elevii fie au pregătit un mic-dejun preferat împreună cu părinții, fie au pregătit o rețetă specifică altei țări, fie au jucat diverse activități recreative sau sportive fie cu părinții, fie între copii, au realizat prezentări ale unor tradiții specifice etc. La toate aceste activități, familia a reprezentat pilonul informațiilor cu specific local sau au sprijinit efectiv derularea activităților cu caracter practic. Din punct de vedere curricular, elevii au dezvoltat competențe de exrimare orală și scrisă, de lucru cu textul, de planificare, elaborare și validare a unei cercetări pe temă dată, au manifestat sensibilizare culturală, atingându-se, astfel, competențele programei școlare.

Lucrul pe grupe a presupus inclusiv organizarea unui târg la care au fost invitați părinții. Astfel, aceștia au intrat în contact direct cu școala și au abordat instituția ca pe un partener în învățarea cotidiană a elevilor. După organizarea acestui târg, am invitat părinții la ateliere practice cu copiii. Împreună au elaborat obiecte ornamentale și au realizat prezentări digitale ale acestuia. În cadrul echipelor mixte, internaționale, copiii și părinții au intrat în activități în colaborare cu familii transnaționale. Ulterior, a avut loc o etapă de reflecție, atât copiii, cât și părinții oferind un feedback pozitiv și manifestând interesul pentru alte activități.

În ceea ce îi privește pe educabili, am urmărit ca învățarea să depășească manualele școlare, motivând elevii să învețe pentru ei înșiși, nu doar pentru note. Elevii au procesat texte nonliterare, au interpretat limbajul, au extins cercetarea pe surse variate, au discriminat între surse valide și invalide, au aplicat reguli de copyright și au identificat valori culturale și morale – toate competențe evaluate la examenele finale. Învățarea a avut loc natural, transformând clasa, dar mai ales cadrul extrașcolar, într-un spațiu al stării de bine și progresului școlar. În ceea ce îi privește pe părinți, impactul a fost cel dorit: a crescut prezența la întâlnirile de tip lectorate sau ședințe cu părinții, la ultima ședință din anul școlar prezența fiind de 100%. Proiectul va fi extins în următorul an școlar la alte clase din încadrare, pentru creșterea gradului de conștientizare în rândul părinților a importanței colaborării efective dintre școală și familie.

Analizând rezultatele obținute, consider că obiectivele au fost atinse – elevii au manifestat interes și implicare, și-au dezvoltat capacitatea de adaptare la situații de comunicare și de redactare a unui text multimodal, transmis atât colegilor români, cât și celor internaționali. Au pus întrebări, au notat răspunsuri, au identificat în comunitate exemple relevante și au comunicat impactul acestora. De asemenea, după cum am enunțat anterior, a crescut gradul de participare directă a părinților în viața școlii.

Evaluarea finală a proiectului derulat a constat în aplicarea unui chestionar cu întrebări tematice și indicatori de satisfacție, atât pentru elevi, cât și pentru părinți. Fiecare activitate a fost evaluată prin observație sistematică. Activitățile au fost organizate „în spirală”, fiecare etapă bazându-se pe achizițiile din etapa anterioară – metodă de evaluare formativă.

În concluzie, apropierea de școală nu înseamnă doar sprijin academic, ci și formarea unei punți de comunicare și încredere între profesori, elevi și părinți, astfel încât educația să devină un efort comun, coerent și eficient. Implicarea părinților în viața școlii este esențială pentru succesul educațional și dezvoltarea armonioasă a copiilor. Școala nu este doar locul unde elevii acumulează cunoștințe, ci și spațiul în care își formează valori, atitudini și abilități de viață. Atunci când familia și școala colaborează strâns, copilul primește un mesaj clar de sprijin și încredere, ceea ce îi crește motivația, încrederea în sine și performanțele școlare.

Participarea părinților la activități, proiecte și întâlniri cu profesorii oferă ocazia de a înțelege mai bine nevoile educaționale ale copilului, de a sprijini procesul de învățare și de a contribui la

crearea unui mediu pozitiv și sigur în școală. În plus, implicarea activă creează un sentiment de apartenență la comunitatea școlară și le permite părinților să fie parteneri reali în construirea viitorului copiilor lor.

GRĂDINIŢĂ – FAMILIE, UN PARTENERIAT EDUCAŢIONAL ÎN FAVOAREA OPTIMIZĂRII DEZVOLTĂRII COPILULUI

prof.înv.preșc. Smarandache Luminița

Şcoala Gimnazială Budești, jud. Vâlcea

Între factorii educaţiei, familia a fost și este considerată ca factor activ prioritar, întrucât educaţia începe în familie, aici copilul primind modelul pe care-l imită și-l urmează,de aici decurgând dimensiunea morală a funcţiei sale.

În familie, copilul își face pregătirea pentru viaţă.Contribuţia familiei e cu atât mai mare cu cât copilul e mai mic și scade pe măsura înaintării copilului pe treptele superioare ale ontogenezei, când intervin și alţi factori educative .La vârsta preșcolară, un factor educativ important e grădiniţa, care desfășoară un amplu proces instructiv – educativ și are cadre didactice cu o pregătire profesională corespunzătoare, care aplică metode și procedee didactice specifice.

Pentru obţinerea unor rezultate deosebite e necesar ca noi educatoarele să dovedim competenţă profesională, tact şi multă răbdare cu copiii, dar să-i antrenăm alături de noi şi pe părinţi ori de câte ori este necesar. În acest mod îi apropiem de viaţa grădiniţei făcându-i cei mai fideli colaboratori ai noştri.

Implicarea părinţilor în acţiunile grădiniţei, îi determină pe aceştia să înţeleagă că responsabilitatea grădiniţei şi cea a familiei converg spre un scop comun, iar pe de altă parte le dă posibilitatea să aprecieze în mod real activitatea educatoarei. Când copilul vine pentru prima dată la grădiniţă, apar multe necunoscute atât pentru el cât şi pentru părinţii săi. Dacă nu au mai avut înainte un alt copil în grădiniţă, părinţii pot avea multe întrebări de pus. Pentru a le putea da răspunsurile pe care le aşteaptă, trebuie să-i încurajăm să viziteze grădiniţa şi să-i facem să se simtă bineveniţi.Sentimentele părinţilor încurajează sentimentele copiilor.Dacă un copil îi vede pe părinţi bucuroşi că el merge la grădiniţă , acesta va fi bucuros să o frecventeze. În cele din urmă, cel care va beneficia cel mai mult de pe urma unei relaţii srânse între părinte şi educator,va fi copilul.

Părinţii se vor simţi mult mai implicaţi dacă sunt făcuţi să înţeleagă programul grădiniţei, modul şi raţiunile după care este el alcătuit, dacă îi facem să se simtă parte importantă în activităţile ce au loc.

De aceea am organizat întâlniri cu părinţii în cadrul Proiectului de parteneriat cu familia,,Împreună vom clădi viitorul'',întâlniri în cadrul cărora s-a prezentat şi un mic program – casete video cu diverse activităţi instructiv-educative desfăşurate cu copiii,serbări,lecţii deschise.

De asemenea am realizat lectorate pentru părinţi despre disciplinarea pozitivă, nutriţie, dezvoltarea copilului,probleme speciale ale copilăriei(suptului degetului, anxietatea de separare, tulburări de atenţie şi hiperactivitate, tulburări alimentare etc).Discuţiile au avut o mare eficienţă, părinţii simţind că nu sunt singuri într-o situaţie dificilă.Pe măsură ce s-a discutat despre ideile şi sentimentele lor, am aflat mai multe despre atmosfera familială a copiilor.

Comunicând cu părinţii despre problemele apărute în dezvoltarea şi comportamentul copiilor, am găsit soluţii pentru rezolvarea acestora.

Nu toate contactele cu părinţii au avut loc în contextul întâlnirilor de grup.S-au purtat discuţii private cu unul sau ambii părinţi.Acestea au constituit un bun prilej pentru a afla mai multe amănunte despre ceea ce cred şi vor părinţii în legătură cu copilul lor.Părinţii au fost suficient de deschişi pentru a ne împărtăşi problemele,iar noi i-am ascultat cu respect şi înţelegere.Colaborarea cu părinţii este menţinută permanent,pe tot cuprinsul anului.

La o întâlnire desfăşurată cu părinţii în cadrul parteneriatului ,,Împreună vom clădi viitorul''s-a aplicat un chestionar din care să rezulte ce probleme îi interesează pe părinţi în legătură cu dezvoltarea şi comportamentul copiilor.

Astfel, s-au solicitat informaţii despre semnele stresului la copii,despre tulburările alimentare, igiena individuală a copilului preşcolar, planificarea timpului liber, impactul stărilor de boală asupra copiilor, despre folosirea pedepsei şi a recompensei în educaţia copilului, problemele emoţionale apărute în urma divorţului părinţilor,rolul psihologului,logopedului şi psihiatrului, tulburări de atenţie, hiperactivitatea copilului etc.Educatoarele au răspuns unor astfel de întrebări,confecţionând pliante şi fluturaşi pe care le-au aşezat într-un loc special, unde părinţii feriţi de priviri indiscrete să poată să se informeze despre ceea ce îi interesează.

O altă modalitate de implicare a părinţilor în activitatea copiilor este aceea de a organiza serbări cu preşcolarii la care , părinţii din spectatori devin actori alături de copiii lor.În acest caz am pornit de la serbarea de Crăciun,când Moş Crăciun a fost interpretat de unul dintre părinţi iar gazdele care au primit colindătorii în casă au fost tot părinţii..Colaborarea cu părinţii a mai constat şi în participarea lor alături de

copii la o vizită la Grădina Zoologică, vizită realizată în cadrul Proiectului tematic ,,Animale sălbatice''. La această activitate copiii s-au simţit minunat, au fost încântaţi de contactul cu animalele, de posibilitatea de a petrece o bună parte din zi alături de părinţii lor, într-un loc drag.

Contactul cu părinţii l-am menţinut şi prin organizarea de diferite vizite şi excursii.

Din toate aceste activităţi care au presupus o implicare activă a părinţilor alături de copii şi de educatoare, cei care au avut de câştigat au fost atât copiii, cât şi părinţii precum şi noi, educatoarele.

Adevăraţii beneficiari ai acestui parteneriat sunt copiii, ei au simţit dragostea și apropierea părinţilor nu numai prin bunăvoinţa și bucuriile ce li se oferă acasă, ci și prin interesul pe care părinţii îl acordă în realizarea activităţilor din grădiniţă, copiii sunt mai siguri pe ei, totodată trăiesc mândria de a-și vedea părinţii în situaţii apropiate lor și de a-i aprecia și mai mult. Părinţii au șansa de a deveni participanţi la educaţie, prin implicarea afectivă și prin emoţiile trăite alături de copiii lor, au prilejul de a sta alături de copii, de a-i observa cum se comportă în colectiv. Participând afectiv și efectiv la viaţa grădiniţei, părinţii nu vor mai vedea doar funcţia socială a acesteia, ci vor conștientiza că ea desfășoară un proces instructiv-educativ bine fundamentat și organizat.

În concluzie, dezvoltarea psihică și fizică a copilului la această vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, dar și de părinţi și de aceea e nevoie stringentă de un parteneriat educaţional în favoarea creșterii adecvate a copiilor.

Avantajele copiilor:

- Copiii simt dragostea şi apropierea părinţilor, nu numai prin bunăvoinţa ce li se oferă acasă, ci şi prin interesul pe care părinţii îl acordă în realizarea activităţilor şi acţiunilor din grădiniţă;
- Copiii sunt mai siguri pe ei, sentimentul de siguranţă fiindu-le necesar dezvoltării şi echilibrului interior, totodată ei trăiesc mândria de a-şi vedea părinţii în situaţii apropiate lor şi de a-i aprecia şi mai mult.

Avantajele familiei:

- Părinţii au şansa de a deveni participanţi la educaţie, prin implicarea afectivă şi prin emoţiile trăite alături de copii lor;
- Părinţii au prilejul de a sta alături de copii, de a-i înţelege mai bine, au posibilitatea să-i observe, să vadă cum se comportă aceştia în colectiv;
- Părinţii se cunosc mai bine între ei şi pot colabora mai uşor atunci când sunt solicitaţi, ori de câte ori se iveşte o problemă.

Avantajele educatoarelor:

- Apropiindu-ne de părinţi, colaborând cu dumnealor, putem cunoaşte relaţiile părinte-copil, psihologia părinţilor şi, mai ales, pe cea a copiilor;
- Participând activ şi efectiv la viaţa grădiniţei, părinţii nu vor mai vedea doar funcţia socială a acesteia, de supraveghere a copiilor atunci când ei lipsesc de acasă, ci vor conştientiza că ea desfăşoară un proces instructiv-educativ, bine fundamentat şi organizat.

Bibliografie:

Botiş, A.,Tărău, A., (2004), *Disciplinarea pozitivă*, Ed.ASCR, Cluj-Napoca

Schulman, E., (1998), *Didactica preşcolară*, Ed. V& I INTEGRAL, Bucureşti

Dobson, J., (1993), *Creşterea copiilor*, Ed. Noua Speranţă, Timişoara

Parteneriatul educațional școală–familie, fundamentul performanței școlare

Stan Claudia, prof. înv. primar

Școala Gimnazială *Mihai Eminescu* Mediaș

Educația este un proces de durată, complex și profund influențat de contextul social, familial și instituțional în care se desfășoară. În centrul acestui proces se află elevul, a cărui performanță școlară nu depinde doar de eforturile personale sau de calitatea actului educațional din școală, ci și – în mod decisiv – de implicarea și sprijinul familiei. În acest sens, consider că dezvoltarea unui parteneriat educațional solid și constant între școală și familie este esențială pentru atingerea succesului școlar.

Încă din primii ani de viață, copilul învață prin imitare, interacțiune și modelare. Familia este prima sursă de valori, reguli, comportamente și atitudini. Dacă părinții valorizează educația, sprijină participarea la activitățile școlare, verifică temele și oferă feedback pozitiv, elevul capătă încredere în propriile forțe și este mai motivat să învețe. Relația afectivă dintre copil și părinți influențează direct starea de echilibru emoțional, absolut necesară pentru învățare și progres.

Un copil care simte susținerea familiei va dezvolta o atitudine pozitivă față de școală și va avea o viziune sănătoasă asupra efortului și a responsabilității. De exemplu, un elev care este întrebat zilnic ce a învățat la școală și primește încurajări pentru progres, chiar și modest, va avea tendința de a depune mai mult efort, pentru a răspunde așteptărilor celor dragi.

Un parteneriat real presupune comunicare constantă și bidirecțională între părinți și cadrele didactice. Profesorii pot furniza informații valoroase despre evoluția școlară a copilului, stilul de învățare, dificultățile întâmpinate sau progresele realizate. În egală măsură, părinții pot

oferi detalii relevante despre contextul familial, eventualele probleme de sănătate, schimbări majore în viața copilului sau obstacole emoționale care pot influența randamentul școlar.

Această comunicare trebuie să fie bazată pe încredere, empatie și disponibilitate reciprocă. Nu este suficientă participarea ocazională la o ședință cu părinții, ci este necesară o relație continuă și constructivă, în care părintele să nu se simtă judecat, iar profesorul să nu fie perceput ca autoritate unilaterală. Doar într-un climat de cooperare autentică se pot lua decizii educaționale în interesul real al copilului.

Există numeroase studii care demonstrează legătura directă între implicarea părinților și performanțele academice. Elevii ai căror părinți participă la activitățile școlii, se interesează de notele și comportamentul lor și le oferă un program echilibrat au șanse mult mai mari de reușită. În același timp, acești elevi dezvoltă competențe non-cognitive esențiale: perseverență, organizare, autocontrol, empatie.

În contrast, lipsa implicării duce, adesea, la dezinteres școlar, absenteism, scăderea motivației și chiar abandon. De exemplu, un elev care simte că nimeni din familie nu observă sau nu valorizează rezultatele sale va considera învățarea inutilă și va fi mai tentat să renunțe.

Unii ar putea susține că nu toate familiile au posibilitatea de a se implica în mod activ în educația copilului, fie din cauza lipsei de timp (muncă în schimburi, deplasări), fie a lipsei de pregătire școlară. Deși aceste dificultăți sunt reale, ele nu justifică pasivitatea totală. Școala, prin consilierul școlar, profesorul diriginte și proiectele educaționale, poate sprijini aceste familii cu resurse și informații. Chiar și un simplu gest de interes – o întrebare adresată copilului despre ce a făcut la școală – poate avea un impact pozitiv major.

Un exemplu relevant este cel al unor școli care implementează „școala părinților” – un program prin care părinții participă la sesiuni de formare, învață cum să-și ajute copiii, discută despre stiluri de educație și înțeleg rolul lor în performanța școlară. Rezultatele acestor proiecte sunt notabile: îmbunătățirea rezultatelor elevilor, reducerea absenteismului, creșterea motivației și a disciplinei.

În concluzie, consider cu toată convingerea că dezvoltarea parteneriatului educațional școală–familie este o condiție esențială pentru asigurarea succesului școlar al elevilor. Doar printr-o relație deschisă, bazată pe comunicare, sprijin reciproc și obiective comune, putem construi un mediu educațional în care copilul să se dezvolte armonios, să învețe cu plăcere și să atingă performanțe reale. Educația nu este responsabilitatea exclusivă a școlii sau a familiei, ci o construcție comună, durabilă, în care fiecare contribuie cu ceea ce are mai valoros: cunoaștere, iubire, timp și responsabilitate.

Bibliografie

1. **Cucoș, Constantin** – *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2014.
2. **Jinga, Ioan; Istrate, Elena** – *Manual de pedagogie*, Editura All, București, 2008.
3. **Cerghit, Ioan** – *Alternative educaționale*, Editura Aramis, București, 2002.
4. **Salvia, John; Ysseldyke, James; Witmer, Sara** – *Assessment in Special and Inclusive Education*, Cengage Learning, 2012.
5. **UNICEF România** – *Educație parentală – Ghid pentru părinți și educatori*, 2020.
6. **Ministerul Educației Naționale (MEN)** – *Strategia Națională pentru Educație Parentală*, București, 2018.

Document oficial care susține crearea de parteneriate eficiente între familie și școală.

7. **Vlasceanu, Lazar (coord.)** – *Sociologia educației*, Editura Polirom, Iași, 2012.

FAMILIA – FACTOR-CHEIE ÎN ORIENTAREA PROFESIONALĂ A COPIILOR

Ștefănucă-Avram Tamara
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Roman

Alegerea carierei reprezintă o etapă importantă în viaţa fiecărui individ, este un proces care necesită gândire şi autocunoaştere.

La vârsta adolescenței − o perioadă foarte delicată, când tinerii sunt nehotărâți, surprinzători și spontani − este foarte dificil să iei o decizie referitoare la alegerea profesiei. Tocmai de aceea, influenţa familiei devine esenţială. Părinţii, prin iubirea necondiţionată pe care le-o poartă copiilor, sunt principalul sprijin în vederea unei îndrumări profesionale corecte.

Sunt copii care încă de la 13-14 ani şi-au fixat deja reperele profesiei pe care o vor avea mai târziu, aşa cum există tineri care, deşi sunt în ultimele clase de liceu, încă mai oscilează, mai caută, sunt nehotărâţi în alegerea viitoarei profesii sau meserii. Astfel, un rol esenţial în alegerea viitoarei profesii pe care o va practica mai târziu copilul de azi îl au familia şi şcoala. Părinţii, cei dintâi educatori ai copilului, au, însă, rolul decisiv şi poate misiunea cea mai grea.

Dacă în trecut pasiunile au jucat un rol important în alegerea unui domeniu de profesare, în prezent se constată că, din păcate, alegerea profesiei se bazează tot mai mult pe pragmatism, pe aspectul financiar, folosindu-se criterii ca salariul, oportunităţile de promovare sau sfera de relaţii pe care le poate genera jobul respectiv.

Materialul de faţă propune o explorare a universului familiei în influenţarea deciziei privind cariera copiilor şi orientarea lor profesională.

Familia are o importanţă deosebită în viaţa oricărei persoane, este cel mai important grup social care influenţează major dezvoltarea personală a copilului.

Părinţii sunt cei de la care copiii învaţă ce este bine şi ce este rău, ce este frumos şi ce este urât, ce este permis şi ce este interzis, ei sunt primii care oferă copiilor modele de urmat, exercitând cea mai puternică influenţă asupra formării unui sistem de valori care să ghideze comportamentul copiilor. Ca observator al comportamentului părinţilor, prin imitaţie, copilul va include comportamente similare în modul său de relaţionare.

Nu există părinţi care să nu-şi dorească binele copiilor lor. Ei îşi fac griji pentru viitorul copiilor şi vor să-i ajute şi în alegerea corectă a profesiei. Părinţii se îngrijesc de resursele materiale sau informaţionale necesare copiilor, ei sunt cei care asigură climatul socio-afectiv de recunoaştere şi apreciere, susţinere şi înţelegere a copilului. Astfel ei pot observa şi cunoaşte anumite preferinţe ale copilului, curiozităţi sau înclinaţii.

În copilărie, preferinţa pentru anumite activităţi este determinată pe de o parte de factori genetici, iar pe de altă parte de experienţele timpurii ale copiilor.

În timpul liber, copiii trebuie antrenaţi în diverse activităţi, pentru a le fi identificate interesele şi înclinaţiile încă de la vârste fragede, fără însă a se exagera cu aceste activităţi, pe principiul “să facă el ce n-am putut face eu”. Părinţii trebuie să selecteze din multitudinea de activităţi pe cele care să se plieze cel mai bine pe înclinaţiile copilului şi să-l orienteze pe acesta spre ceea ce-i place lui să facă şi nu pe ceea ce ar dori părintele să facă.

Iată câteva exemple de astfel de activităţi: activităţi cultural-sportive: să practice un sport, să meargă la teatru, la muzeu, la spectacole, la concerte, să viziteze expoziţii, să facă excursii sau

plimbări; activităţi intelectuale: să citească cărţi, reviste, să înveţe o limbă străină, să participe la cursuri de abilităţi practice în cadrul diverselor cluburi şcolare; activităţi lucrative: să se ocupe cu grădinăritul sau cu pescuitul, să participe la activităţi gospodăreşti, etc.

Încă de la vârste fragede, în urma contactului cu mediul său familial şi social, copilul îşi formează primele opţiuni privitoare la profesie. El imită comportamentele celor din jur sau personajele preferate şi îşi exprimă, pe rând,: dorinţele, să fie astronaut, doctor, poliţist, etc. Copilul exersează prin joc primele abilităţi şi reproduce atitudini, acţiuni, comportamente.

În această etapă, părinţii au un rol educativ important oferindu-le condiţiile necesare învăţării, povestindu-le despre diferite meserii sau profesii, fiind ei înşişi modele principale preluate de copii. Părinţii trebuie să-i cunoască pe copii, să ştie ce pasiuni au şi să le ofere ocazia să realizeze activităţi care le plac. Este de dorit ca părintele să manifeste o atitudine deschisă, fără a încerca să își impună punctul de vedere, să manifeste interes faţă de preocupările copilului, de activităţile desfăşurate zilnic, de impresiile şi emoţiile pe care le-au generat anumite activităţi.

În perioada adolescenţei, copilul îşi formează propriile impresii bazate pe experimentarea practică a diferitelor activităţi şi prin observare. El începe să îşi testeze propriile capacităţi şi devine mai conştient de abilităţile sale. Este vârsta la care se iau deciziile intermediare, decizii care pot fi modificate de mai multe ori. În această perioadă, rolul părinţilor este foarte important, ei își pot sprijini copiii în explorarea lumii ocupațiilor prin oferirea sau facilitarea accesului la informații corecte și relevante despre diferite ocupații. Ei pot oferi tânărului o imagine concretă asupra ocupației pe care ei înșiși o practică sau își pot pune copilul în legătură cu prieteni sau cunoștințe, care practică ocupații diferite și care pot constitui o sursă bogată de informații.

De asemenea, părinții pot facilita accesul copiilor la persoane sau structuri specializate în orientarea vocațională (profesori, consilieri vocaționali, centre de orientare în carieră, aplicații software pentru orientarea în carieră a adolescenților). Acestea pot fi surse valoroase de informații și asistență și pentru părinții înșiși, dacă aceștia doresc să afle modalitățile optime de a-și asista copiii în procesul de orientare în carieră.

Părinții își pot ajuta copilul în alegerea unei profesii potrivite, prin încurajarea autocunoașterii, a clarificării acelor caracteristici individuale care sunt relevante pentru alegerile în carieră: interesele copilului, abilitățile și valorile acestuia, precum și prin stimularea explorării realiste a lumii ocupațiilor.

De cele mai multe ori, influenţa familiei în alegerea carierei este decisivă, părinţii fiind, în majoritatea cazurilor, îndrumătorii principali în conturarea opţiunilor pentru o anumită carieră a tinerilor prin: educaţia oferită şi cultivarea încrederii în sine a copilului; atitudinile lor; nivelul ambiţiilor; modul de apreciere pozitivă sau negativă a unor activităţi; opţiunea pentru anumite şcoli; transmiterea expectanţelor, acele aşteptări sociale adecvate poziţiei lor sociale, etc.

Prin împărtăşirea unor experienţe de la locul de muncă, prin oferirea unor modele pozitive de comportament legate de cariera lor, printr-un anumit statut social, părinţii pot insufla copiilor încă de mici pasiunea muncii lor, modelele comportamentale vehiculate în familie şi atitudinile părinţilor pot fi preluate de copii, contribuind la viitoarele lor trasee profesionale. Sunt foarte multe exemple de generaţii întregi de medici, profesori, avocaţi, etc. care şi-au transmit profesia din “tată în fiu”.

Părinţii trebuie să-şi cunoască foarte bine copiii, să le cunoască nevoile, interesele şi abilităţile, să înţeleagă faptul că tânărul trebuie să aibă un rol activ în alegerea unei cariere, din obiectul orientării el trebuie să devină subiect al acesteia, pentru că numai aşa va putea obţine în viitor satisfacţii profesionale şi plăcerea de a profesa în meseria aleasă.

De multe ori, părinţii nu ţin cont de personalitatea, interesele, valorile şi aptitudinile copiilor şi le impun anumite trasee educaţionale şi profesionale. Alteori, părinţii încearcă să-şi influenţeze copiii transferând asupra lor propriile aspiraţii nerealizate, nemulţumirile lor profesionale, prejudecăţile cu privire la o anumită muncă, faptul având efecte nefavorabile în alegerea şi realizarea carierei acestora. Alţi părinţi, numai din orgoliu îşi obligă copilul să facă o facultate, oricare, fără a ţine cont de capacităţile şi preocupările copilului, ajungându-se astfel să existe medici cărora nu le place ceea ce fac, avocaţi fără clienţi sau, la catedră, profesori nedăruiti, fără tragere de inimă pentru copii şi şcoală.

În unele cazuri, adolescentul preia necritic valorile şi expectanţele părinţilor. În alte cazuri, adolescentul este confuz, întrucât se găseşte într-un conflict interior între ceea ce îşi doreşte şi ceea ce poate să facă sau între ceea ce îşi doreste el şi ceea ce îşi doresc ceilalţi. În cazul unui adolescent cu identitate conturată, acesta este capabil să facă propriile alegeri, el şi-a analizat resursele, abilităţile, este conştient de competenţele sale, are o listă proprie de valori după care se ghidează, cunoaşte detalii despre domeniul dorit.

Pot apărea uneori conflicte, tensiuni între copii şi părinţi datorită incompatibilităţii între aşteptările părinţilor cu privire la alegerea carierei copilului lor şi dorinţele şi aşteptările acestuia. Impunerea unei anumite cariere poate genera din partea copilului atitudini de dispreţ, poate chiar şi comportament deviant, rezultat din dorinţa de a demonstra faptul că decizia trebuie să îi aparţină lui, afirmându-se astfel ca individ şi personalitate.

Pe de altă parte însă, opţiunea unui tânăr pentru o anumită carieră fără nici un sprijin extern este un proces dificil, adesea asociat cu alegeri greşite, ezitări, abandon, amânare, acestea având un serios impact asupra viitorului său profesional.

Părinţii care nu se implică în decizia de carieră riscă să priveze copilul de o viziune matură asupra lucrurilor, pierd din vedere aportul pozitiv pe care îl pot aduce în viaţa copilului lor având în vederea vulnerabilitatea adolescenţilor şi tinerilor la anumite tentaţii care pot privi şi această problemă extrem de importantă a alegerii carierei.

Indiferent de perioada de dezvoltare a copilului, părinţii joacă un rol important în ceea ce priveşte conturarea identităţii vocaţionale: model, educator, instructor, consultant, susţinător, ghid. Este de dorit ca aceştia să încurajeze comunicarea, dezbaterea, evidenţierea punctelor slabe sau forte ale diferitelor variante profesionale şi să încurajeze copilul în luarea propriei decizii ca semn al maturizării.

Dialogul părinte - copil este esenţial. Copilul trebuie lăsat să-şi exprime dorinţa pentru ceea ce vrea sa facă mai târziu. Adesea, copilul ştie mai bine decât părintele ce poate, cât poate şi până unde vrea să ajungă. Părintele trebuie sa aibă răbdarea necesară să-l asculte, să-l îndrume, să-l încurajeze, să-l susţină chiar dacă nu este de acord cu dorinţa copilului, să-i arate, dacă poate, care sunt avantajele şi dezavantajele viitoarei profesii. Un părinte realist, care-şi cunoaşte bine copilul, va trece cu uşurinţă peste visele şi orgoliile personale şi se va lăsa convins de argumentele copilului sau în ceea ce priveşte profesia spre care aspiră. Nu trebuie ignorată voinţa copilului pentru că profesia pe care şi-o va alege este uneori pentru toata viaţa şi nu pentru o perioadă limitată de timp.

Părinţii trebuie să-şi consilieze copiii prin sprijinirea acestora în alegerea liberă a viitoarei lor cariere în funcţie de nevoile individuale şi valorile personale ale acestora, găsirea unui loc de muncă, înlăturarea unor stereotipuri şi prejudecăţi cu privire la o anumită muncă, etc.

Influenţa părinţilor se poate concretiza în:

- discuţii pe tema alegerii carierei cu scopul de a le cunoaşte aspiraţiile, dorinţele, temerile, ezitările;
- oferirea de sugestii, pe baza propriei experienţe de viaţă, fără să-şi impună punctul de vedere sau profesia lor ca model, pentru a-şi compensa propriile nereuşite sau pentru a-şi realiza propriile aspiraţii;
- discuţii cu profesorii;
- încurajări permanente, cultivarea încrederii în sine, în forţele proprii, în capacitatea de a realiza ceva, fără a exagera însă;
- informarea în legătură cu ofertele de muncă;
- recomandarea ajutorului unor specialişti în recrutare;
- avertizarea asupra faptului că gama ofertei de locuri de muncă şi salarizarea sunt în legătură directă cu nivelul de studii finalizate, având în vedere că unii tineri au tendinţa de a se limita la niveluri de studii mai reduse sau părăsesc un anumit tip de educaţie înainte de încheierea oficială a duratei acestuia, etc.

Colaborarea şi comunicarea dintre familie şi copil în procesul alegerii carierei sunt foarte importante deoarece efectele benefice se produc atât la nivelul personalităţii individului, care devine agentul propriei schimbări, cât şi la nivelul muncii sale, care devine performanţă, aducătoare de satisfacţii.

Bibliografie:

Băban, A., (2009), *Consiliere educaţională*, Asociaţia de ştiinţe cognitive din România, Cluj- Napoca

Bonchiş, E., (2011), *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București

Bunescu, G., Alecu, G., Badea, D., (1997), *Educația părinților, Strategii și programe,* Editura Didactică și Pedagogică, București

Jigău, M., (2001), ***Consilierea carierei*****,** Editura Sigma, Bucureşti

DEZVOLTAREA PARTENERIATULUI EDUCAȚIONAL ȘCOALĂ – FAMILIE ÎN SPRIJINUL PERFORMANȚEI ȘCOLARE A ELEVULUI

STRÂMBEANU ANA – DIANA, ȘCOALA GIMNAZIALĂ VĂRBILĂU, JUD.PRAHOVA

Educația reprezintă fundamentul formării unei personalități echilibrate, capabile să facă față provocărilor societății contemporane. În acest proces, două instituții esențiale joacă un rol decisiv: familia și școala. Colaborarea eficientă dintre acestea este cheia unei educații de calitate, care nu se limitează doar la acumularea de cunoștințe, ci vizează dezvoltarea completă a copilului: intelectuală, emoțională, morală și socială.

În societatea contemporană, educația nu mai este exclusiv responsabilitatea școlii. Familia, ca primă instanță de socializare și formare a copilului, are un rol esențial în dezvoltarea intelectuală, afectivă și morală a acestuia. Parteneriatul educațional școală-familie reprezintă o relație de colaborare continuă, bazată pe respect reciproc, comunicare eficientă și obiective comune. Această colaborare este foarte importantă, începând în învățământul primar, când copilul parcurge etape fundamentale de dezvoltare cognitivă și socio-emoțională. Voiculescu F. în lucrarea sa *Familia și educația copilului* (2011), susține în că *familia și școala sunt cele două medii fundamentale de formare a copilului, iar interacțiunea lor armonioasă generează beneficii clare în plan cognitiv și afectiv.*

Familia are o influență directă asupra atitudinii elevului față de învățare și a motivației pentru performanță. Un mediu familial stabil, cu reguli clare și sprijin emoțional constant, contribuie la formarea încrederii în sine, a responsabilității și a perseverenței. I. Jinga și E. Istrate (2008) menționează că *influența familiei în primii ani de școlarizare este determinantă pentru dezvoltarea cognitivă și afectivă a copilului*. Implicarea părinților în activitățile educaționale este asociată cu rezultate mai bune la învățătură, absenteism redus și comportamente mai adecvate în clasă.

Școala este instituția care vine să continue și să consolideze educația oferită de familie. Profesorii au datoria nu doar de a transmite informații, ci și de a forma competențe, atitudini și valori. În plus, mediul școlar oferă cadrul în care copilul învață să colaboreze, să respecte reguli și să interacționeze cu persoane din afara familiei.

Educația de calitate presupune profesori bine pregătiți, motivați și capabili să adapteze metodele de predare la nevoile fiecărui elev.

Profesorul are un rol cheie în inițierea și consolidarea parteneriatului cu familia. În cartea sa *Pedagogie* (2006), C. Cucoș susține că *parteneriatul educațional nu trebuie să se limiteze la o relație formală, ci să devină un instrument de coeziune și dezvoltare a comunității educaționale*. Astfel, implementarea unor practici precum: ședințe tematice, portofolii educaționale, ateliere interactive (workshopuri, voluntariat), ziua porților deschise, chestionare de feedback favorizează apropierea între școală și familie.

O educație eficientă este posibilă doar prin parteneriatul strâns între școală și familie. Atunci când părinții și profesorii comunică frecvent, stabilesc obiective commune și colaborează în rezolvarea dificultăților, elevul beneficiază de un mediu educative coherent și armonios.

Colaborarea poate include:

- participarea părinților la ședințele cu părinții;
- implicarea în activități extracurriculare;
- comunicarea deschisă și respectuoasă cu cadrele didactice;
- sprijinirea copilului în activitățile școlare

În anul școlar anterior, am încercat să implic părinții în activitățile școlare, aplicând următorul plan:

Luna	Activitate propusă
Septembrie	Întâlnire de început de an cu părinții. Prezentarea planului anual, stabilirea canalelor de comunicare.
Octombrie	Atelier părinte-copil: creație toamnă (colaje, pictură, decorațiuni). Expozitie cu vânzare

Noiembrie	Ziua meseriilor – părinți invitați să prezinte profesiile lor elevilor.
Decembrie	Serbare de Crăciun. Târg caritabil cu sprijinul părinților.
Ianuarie	Atelier de lectură: părinții citesc povești în clasă.
Februarie	Ședință tematică: Siguranța online – întâlnire cu specialist și discuții cu părinții.
Martie	Activitate de primăvară: confecționare mărțișoare sau flori împreună cu părinții. (Expoziție cu vânzare)
Aprilie	Ziua porților deschise. Părinții asistă la o lecție și oferă feedback.
Mai	Excursie (achitată partial din banii strânși în urma expozițiilor cu vânzare) cu participarea părinților.
Iunie	Evaluare finală a implicării. Chestionar de feedback pentru părinți. Festivitate de final de an.

Scopul acestui plan a fost creșterea implicării părinților în viața școlară a copiilor, prin activități comune, colaborative și informative, pe parcursul unui an școlar.

În urma aplicării acestui plan, am constatat creșteri vizibile ale motivației școlare, iar cazurile de abandon școlar au scăzut semnificativ.

În practică, acest parteneriat este dificil de realizat. Printre obstacole se numără:

- lipsa de timp;
- neîncrederea în școală;
- nivelul redus de educație al unora dintre părinți;
- dificultăți de comunicare.

Pentru a depăși unele impedimente (de exemplu: lipsa timpului), am organizat întâlniri pe platforme online (Google Meet, Google Classroom) la ore convenabile pentru părinți.

În concluzie, parteneriatul educational dintre școală și familie este un pilon al succesului școlar. Implicarea activă a ambelor părți, printr-un dialog autentic și activități collaborative, contribuie la dezvoltarea armonioasă a copilului și la construirea unei culturi educaționale positive. Performanța școlară nu este doar rezultatul muncii individuale a elevului, ci și al efortului comun al adulților care îl ghidează: părinții și cadrele didactice deopotrivă.

BIBLIOGRAFIE

1) Cucoș, C. – *Pedagogie*, ed. Polirom, Iași, 2006
2) Jinga, I. & Istrate, E – *Manual de pedagogie*, ed. All, București, 2008
3) Voiculescu, F. – *Familia și educația copilului*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2011

COMUNICAREA FAMILIE-ŞCOALĂ

Prof.înv.primar Stuparu Mădălina Iuliana

Școala Gimnazială Nr.1 Hârșova

Familia și mediul familial reprezintă veriga de legătură a copilului cu societatea și constituie matricea care îi imprimă primele și cele mai importante trăsături caracteriale și morale ale copilului. Efortul familiei este esențial în educarea copilului pentru adaptarea optimă la mediul social, în menținerea sănătății mentale și emoționale, în dezvoltarea și menținerea stării de bine, care se definește prin prisma următoarelor dimensiuni: acceptarea de sine, relații pozitive cu ceilalți, autonomie, control, sens și scop în viață și, nu în ultimul rând, dezvoltare personală. Mediul familial ocupă un loc central în evoluția copilului, de la imaturitate și până la maturitate.

Alături de familie, o altă instituție de bază a societății este școala, astfel că parteneriatul școală – familie e esențial, din buna colaborare dintre adulții celor două instituții copiii vor avea numai de câștigat. Crearea unui mediu adecvat de învăţare este sarcina familiei şi a şcolii în egală măsură. Copilul are sarcini de învăţare diverse: unele sunt îndeplinite acasă, altele la şcoală, ceea ce asigură un grad similar de importanţă atât profesorilor şi şcolii în ansamblu, cât şi părinţilor şi mediului familial. Implicarea părinţilor poate preveni sau elimina dificultăţi inerente în viaţa unei şcoli. Împreună, părinţii, copiii şi profesorii pot face din şcoală un loc plăcut pentru toţi cei implicaţi în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect şi flexibilitate.

Acțiunea educativă a familiei este eficientă numai atunci când scopul său devine unul cu cel al școlii, atunci când între acești doi factori există o concordanță, când obiectivele urmărite de acestea se subordonează idealului educațional. Școala este extrem de importantă, dar fără implicarea familiei în educarea copilului nu va da randamentul dorit.

Unitatea de opinie dintre cele două instituţii – şcoală-familie – nu poate fi realizată decât în colaborare, bazată pe o comunicare eficientă în care cei doi parteneri îşi cunosc responsabilităţile.

Factorul-cheie în optimizarea relaţiei dintre familie şi şcoală îl constituie comunicarea. Scopul comunicării familie-școală pentru educarea copiilor este de a crea o cultură a succesului care să încorporeze valori, una care să dezvolte experiențele educaționale, progresul și succesul

educațional al elevilor. Punctul de start al implicării parentale îl constituie construirea relației de colaborare cu școala.

Se știe că relațiile eficiente conduc spre succesul copiilor în școală în domeniul academic, social, comportamental și emoțional. Stabilirea înțelesurilor acestei activități comune va face transferul de la o cultură eșuată la una a succesului. De asemenea, relațiile constructive au fost văzute ca sprijini al menținerii liniștii sau al îmbunătățirii factorilor protectivi. Elementele de colaborare includ respect reciproc, sinceritate și comunicare asertivă, informație liberă între educator și părinte, acceptarea mutuală a scopurilor, luarea deciziilor și planificarea de comun acord. Aceste elemente sunt foarte ușor de verbalizat, dar de multe ori sunt dificil de pus în practică. Părinții și educatorii doresc să comunice și să colaboreze, însă este mult prea puțin timp pentru dialog și rezolvarea problemelor. Structura și frecvența interacțiunilor reprezintă de multe ori un impas în stabilirea unor relații calitative familie-școală.

Interesul părinţilor faţă de şcoală, verificarea periodică a copiilor, participarea la şedinţele cu părinţii contribuie în mod esenţial la realizarea unui climat educaţional pozitiv. În cadrul lectoratelor pe care le-am organizat cu părinţii elevilor din clasa mea am urmărit ca aceştia să cunoască specificul activităţilor educative, disciplinele de studiu, orarul, tipul de rechizite pe care le vom folosi pe tot parcursul anului, să creez condiţii favorabile pentru ca aceştia să îşi exprime fără teamă preocupările, îngrijorările, opiniile, să le aduc la cunoştinţă schimbările survenite în evoluţia copilului şi să cunosc personal cauzele care ar fi putut conduce la aceste schimbări, să le ofer posibilitatea de a mă cunoaşte şi de a se cunoaşte între ei. Am obţinut rezultate foarte bune în ce priveşte atitudinea elevilor faţă de şcoală, motivaţia lor de a învăţa şi performanţele obţinute, implicarea părinţilor şi comunicarea eficientă cu aceştia reprezentând un real sprijin.

Există multe situații în care părinții plasează problemele legate de educația copiilor printre cele mai importante ale lor. Sunt așadar, părinți care crează și mențin o relație strânsă cu școala. Se străduiesc ajutați de către cadrele didactice să creeze în mediul familial o ambianță prielnică dezvoltării sănătoase a copilului. Doar așa influența favorabilă pe care o are școala asupra copilului continuă și acasă. Din păcate, există și părinți mai puțin implicați în relația cu școala sau cu comunitatea și acest lucru se vede în educația și implicarea la școală a copilului. O modalitate de a schimba acest lucru este intervenția școlii de a găsi cât mai multe și eficiente forme de colaborare, de atragere a părinților într-un dialog eficace pentru formarea viitorului

adult.

Îmbunătățirea relației dintre școală-familie și comunitate se poate realiza în mai multe moduri: familiarizarea părinților cu standardele de învățare, cu curriculum școlar și activitățile extrașcolare; implicarea părinților în activitățile școlare care au ca scop formarea competențelor de autoeducație la elevi; implicare în acțiuni educative cu scopul de a integra elevii în societate. Există și părinți cărora li se fac anumite reproșuri în ceea ce priveste colaborarea cu școala, printre acestea menționăm: lipsa prezenței lor la sedințele organizate, lipsa de responsabilitate, contacte limitate cu școala, reacțiile negative atunci când le sunt propuse idei noi, preocuparea doar în ceea ce privește notele pe care le obține copilul.

Părinţii trebuie atraşi, alături de şcoală, prin forme variate de activitate, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor răspunzător în devenirea propriului copil.

Buna colaborare şi comunicare între şcoală, familie determină îmbunătăţirea climatului şcolar şi creează un mediu sigur, propice actului educaţional de calitate. Comunicarea interpersonală este sursa transformării individului în ceea ce doreşte să fie, dar este şi dovada devenirii. Lipsa comunicării atrage după sine dezinformare, performanţe scăzute şi chiar eşec şcolar.

Bibliografie

• Bonchiş, Elena(coord.) (2011), Familia și rolul ei în educarea copilului, Editura Polirom, Iași
• Viorica, Goraş-Postică, Diana, Cheianu (2010), Relaţia şcoală- familie pentru calitatea în educaţie, Editura Prodidactica, Chişinău
• https://www.scoalaefrumoasa.ro/imbunatatirea-comunicarii-dintre-scoala-si-familie/

Parteneriatul școală-familie

Prof. înv. Primar Mariana Țâmpu
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga” Bacău

Factorii primordiali ai educației sunt școala și familia, care, prin mijloace specifice, contribuie la formarea tineretului. Doar o colaborare strânsă între cei doi factori determină o eficiență maximă a muncii educative.

Familia oferă copilului primele norme și reguli de comportare, primele informații despre lumea care îi înconjoară, precum și climatul socio-afectiv de care acesta are nevoie.

Odată cu intrarea copilului în școală, problemele muncii de educație devin mai complexe, școala constituind pentru educabil un nou mediu în care trebuie să se adapteze și care va influența dezvoltarea sa ulterioară.

Deși o parte din sarcinile educaționale sunt preluate în mod organizat de școală, familia rămâne adânc ancorată în procesul instructiv-educativ.

Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ţine de orientarea copilului ci şi înarmarea părinţilor cu toate problemele pe care le comportă această acţiune.

Școala îl învață pe copil să se situeze printre semeni, să se obișnuiască cu anumite cerințe și realități sociale. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul.

Părinții trebuie atrași alături de școală prin metode pedagogice, determinându-i să adere la ideea de colaborare activă, acceptând rolul de factor responsabil.

În educarea copilului, părinţii, profesorii, şcoala şi societatea în general, sunt mijloace importante de educaţie şi instrucţie. Educaţia este o acţiune la care îşi dau concursul școala, familia, întreaga societate. Colaborarea între toţi factorii educaţionali, în primul rând între şcoală şi familie este stringentă. Şcoala nu-şi poate realiza pe deplin sarcinile, dacă nu cunoaşte condiţiile familiale de muncă şi viaţă ale copiilor.

Parteneriatul are un rol deosebit în funcţionarea şcolii, în îndeplinirea obiectivelor acesteia şi se poate realiza astfel:

- Ajută profesorii în munca lor
- Perfecţionează abilităţile şcolare ale elevilor
- Îmbunătăţesc programele de studiu si climatul şcolar
- Îmbunătaţesc abilităţile educaţionale ale parinţilor elevilor
- Dezvoltă abilităţi de lideri ale părinţilor
- Facilitează legătura dintre familii, personalul şcolii şi al comunitaţii

- Oferă servicii şi suport familiilor
- Creează o atmosfera mai sigura în şcoală
- Ajută la managementul şcolii

Scopul creării unor astfel de parteneriate este dorinţa comună de a ajuta elevii să obţina rezultate foarte bune în acumularea cunoştinţelor la şcoală, ca să poată reuşi să păşească pe treptele superioare ale învăţării şi pentru pregătirea lor de viitori adulţi.

Dacă cele două medii educaţionale – şcoala şi familia – se completează şi se susţin, ele asigură într-o mare măsură bună integrare a copilului în activitatea şcolară şi pe plan general în viaţa socială.

Putem enumera câteva principii ale colaborării familie - şcoală:

- Copiii să se implice ca participanţi activi în interacţiunile familie-şcoală, centrată pe învăţare;
- Să ofere tuturor parinţilor oportunităţi de a participa activ la experienţele educaţionale ale copiilor lor, chiar dacă vin sau nu la şcoală;
- Colaborarea familie - şcoală să fie folosită pentru rezolvarea problemelor dificile şi, drept cadru de sărbătorire a realizarilor, a performanţelor deosebite,
- Relaţia dintre cele două instituţii atât de importante să constituie fundamentul restructurării educaţionale şi al reînnoirii comunităţii;
- Eficienţa profesională a cadrelor didactice, a administratorilor şi a întregului personal al şcolii să fie maximizată prin dezvoltarea unor abilitaţi concrete, esenţiale, conexiunii cu părintii şi comunitatea.

Şcolarul are nevoie acasă de un mediu de viaţă în care să se simtă în siguranţă. Într-un climat educativ bun, părinţii sunt calmi, înţelegători, afectuoşi, destul de flexibili în raporturile cu copilul, fără însă a-i satisface orice capriciu. Copilul simte că părinţii se ocupă de el, că sunt interesaţi de necazurile şi problemele lui, ca şi de rezultatele şcolare. Familia este un cadru de disciplină ferm, în care şi copiii şi părinţii împărtăşesc acelaşi nivel de exigență. Studiile arată ca într-un climat familial pozitiv, copiii sunt originali şi spontani, se descurcă singuri, dovedind autonomie, îşi exprimă dorința de a creşte, de a se impune şi de a fi conducători; ştiu să se apere, doresc să înfrunte dificultăţile, sunt perseverenţi în realizarea unor scopuri.

În climatul actual întâlnim două situații contradictorii: părinţii sunt preocupaţi de viitorul copiilor lor, dar, în acelaşi timp, nu mai au timp să le acorde atenţia cuvenită. Este o sarcină a

şcolii, a învăţătorului, în special, să identifice situaţiile „dificile” din famiile copiilor, să dirijeze strategiile educative în favoarea elevului şi mai ales să conştientizeze faptul că relaţia de parteneriat școală– familie este determinantă în obţinerea performantelor şcolare. Printre problemele importante ale învăţământului în această etapă de schimbare şi modernizare rapidă se găseşte şi cea vizând parteneriatul cu alţi factori educaţionali, între care familia ocupă un loc privilegiat.

Atunci când părintii, elevii şi ceilalţi membri ai comunităţii devin şi se consideră parteneri în educaţie, în jurul elevilor se formează o comuniune de suport, care poate funcţiona ca un angrenaj bine pus la punct. Parteneriatele reprezintă o componentă esenţială în organizarea şi desfăşurarea activităţii în şcoală şi în clasele de elevi. Ele nu mai sunt considerate doar o simplă activitate opţională sau o problemă de natura relaţiilor publice.

Colaborarea școală-familie devine mai eficientă și cooperarea mai rodnică în momentul în care partenerii de interacțiune au motivații, disponobilități și atitudini prosociale, competențe psihosociale de releționare, de cunoaștere obiectivă, de informare sinceră, de comunicare deschisă, de respect reciproc, de înțelegere și reglare optimă între ei. Școala și familia pot fi parteneri în educarea copiilor, fiecare consolidând informațiile și deprinderile oferite de celălalt.

Bibliografie:

- Cucoș, Constantin, *„Pedagogie”*, Editura Polirom, Iași, 2002
- Robu, Maria, „*Empatia în educaţie*”, Didactica Publishing House, Bucureşti, 2008
- Cerghit, Ioan, Neacşu, Ioan,Negreţ Dobridor Ioan, „*Prelegeri pedagogice*”, Editura Polirom, Iaşi, 2001
- Pescaru, Băran, Adina, „*Parteneriat în educaţie*”,Editura Aramis Print, Bucureşti, 2004
- **http://www.rasunetul.ro/relatia-scoala-familie-societate**

PARTENERIATUL ŞCOALĂ-FAMILIE

Tanasă Maria-Raluca

Şcoala Gimnazială Filipeni

Una dintre condiţiile esentiale ale sporirii eficienţei activităţii educative desfăşurate cu elevii o reprezintă asigurarea unei unităţi depline de acţiune a tuturor factorilor educativi: şcoala, familia etc.

Dacă avem convingerea că școala este factorul de care depinde în mod covârșitor desăvârșirea personalităţii umane, tot atât de adevărat este că educaţia coerentă nu poate face abstracţie de rolul vital familiei în acest demers. Şcoala şi familia sunt două instituţii care au nevoie una de alta. Influenţele lor sunt simultane de la o anumită vârstă şi complementare.

Şcoala şi familia trebuie să (re)găsească calea colaborării autentice bazată pe încredere şi respect reciproc, pe afectiunea faţă de copil, să facă loc unei relaţii eficiente, transparente, favorizante schimbului şi comunicării de idei.

Factorul determinant care formează individul într-o perspectivă pluridirecțională este familia, aceasta având misiunea de a-l integra pe copil în valorile grupului de referință, dar şi de formare a unor comportamente primare sau de interiorizare a unor stări de spirit elementare. Familia reprezintă cel mai natural mediu cu putință şi care are o influență covârşitoare, uneori şi în mod indirect, implicit. Aspectele negative ale mediului familial au o influență directă, permanentă asupra comportamentului viitorului adult.Un climat favorabil, o atitudine corectă,va constitui un aspect pozitiv al dezvoltării personale şi profesionale ulterioare. Familia îl introduce pe copil în civilizație prin latura unor reprezentări ludice, morale, mizând pe exemplificare, nu prin transmiterea unor noțiuni teoretice, astfel familia are rolul de a forma, mai mult decât de a informa.Copilul preia comportamente şi atitudini în primii ani de viață, perspectiva părinților asupra existenței devenind un reper esențial în modul in care copilul se raporteaza la mediul scolar sau social.In societatea contemporana, in mediul rural se simte în mod evident absența unei educații solide în cadrul familiei , cauza principală fiind starea precară atât materială, cât şi spirituală.

Şcoala, un factor important al educației sistematice, are drept scop general formarea intelectuală şi morală a elevului, axându-se preponderent pe transmiterea conținuturilor selectate conform unor criterii psihopedagogice.Activitățile şcolare sunt structurate având în vedere principiile

didactice şi elementele specifice fiecărui ciclu de învățământ. În cadrul procesului instructiv-educativ, profesorul are un rol bine definit prin compentențele academice,dar şi prin cele psihologice, pedagogice şi metodice, pe care acesta le deține.

Elevul se dezvoltă prin intermediul unor relații interpersonale în interiorul cărora el deprinde atitudini de sociabilitate față de cei din anturajul său. Este un proces complex în care emoțiile, imitația, agresivitatea ,identificările şi ulterior comparațiile între persoane joacă un multiplu rol. Aceste relații se dezvoltă într-un sistem de instituții-familie, şcoala, societate-independente dar şi contradictorii. În îndeplinirea rolurilor sale sociale în interiorul diverselor instituții, individul întâlneşte diferite tipologii umane/categorii sociale: în viața şcolară, în muncă, în activitatea socială, el trebuie să se sprijine pe atitudini de sociabilitate-acceptare sau respingere, curiozitate sau indiferență, dominare sau independență, obiectivitate sau subiectivitate în atingerea propriului scop sau în desfăşurarea unor activități specifice. Spațiul şcolar este dominat în primele etape de o programare minuțioasă a conduitelor şcolarului. Aceasta e menită să îl ajute în adaptarea la viața adultă. Cu toate acestea socializarea rămâne un proces unic prin căutarea propriilor semnificații. În familie, procesul de comunicare dezvăluie copilului lumea muncii şi problemele sociale. În şcoală procesul de comunicare este diferit , astfel universul copilului ajunge să fie dominat de judecăți de valoare ce pot intra în contradicție.

Parteneriatele dintre şcoli, familii şi comunitate pot: ajuta profesorii în munca lor; perfecţiona abilitățile şcolare ale elevilor; îmbunătați programele de studiu şi climatul şcolar; îmbunătați abilitățile educaţionale ale părinţilor; conecta familiile cu membrii şcolii şi ai comunității; stimula serviciul comunității în folosul şcolilor; oferi servicii şi suport familiilor; crea un mediu mai sigur în şcoli.

Aspecte negative sau disfuncționalități ale parteneriatului şcoala-familie, în instituțiile şcolare din mediul rural:

Dezinteres față de activitățile şcolare, în general, față de evoluția şcolară sau orientarea şcolară şi profesională a elevilor, principala cauză a acestei atitudini fiind absența studiilor liceale sau universitare în cadrul familiei. Astfel părinții , neavând drept obiectiv formarea intelectuală , nu o consideră esențială nici în viața propriilor copii.

Neajunsurile materiale îi determină pe părinți să reconsidere continuarea studiilor, în ciuda programelor de sprijin în acest sens; presiunile de ordin social influențează în mod negativ şi viziunea elevilor, care acceptă cu uşurință întreruperea studiilor.

Particularitățile mediului familial din care provin elevii: familii monoparentale,cele în care unul dintre părinți sau ambii sunt plecați la muncă în străinătate, familii al căror statut nu e clar definit (fiecare partener având copii din relații interioare), copii ce se află în plasament familial etc.

Divergențe de opinie ce provin din discrepanța dintre modelul parental şi cel şcolar, moral, propus de cadrul didactic; absența sincerității şi a transparenței părintelui care încurajează un comportament negativ; superficialitate din partea cadrului didactic în sesizarea unor astfel de situații.

O perspectivă negativă asupra importanței finalizării studiilor, a rolului şcolii în viața individului, în general. Se manifestă în mod constant o tendință a societății de a pune accent pe valorile materiale, în defavorarea celor culturale, morale.

Bibliografie:

13. Cucoş Constantin, Iaşi- 2006 *Pedagogie*, Editura Polirom
14. Băran-Pescaru Adina, Bucuresti 2004, *Familia azi.O perspectivă sociopedagogică,* Editura Aramis

STUDIU DE CAZ: DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR VIZUALE ÎN POWERPOINT PRIN PRELUCRAREA OBIECTELOR GRAFICE. APLICAȚIE METODOLOGICĂ INTEGRATĂ ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL LICEAL – CLASA A X-A

Prof. Tănăsescu Gabriela-Violeta
Liceul Teoretic "Traian" – Constanța

1. Introducere

În contextul educației digitale contemporane, dezvoltarea competențelor TIC în rândul elevilor de liceu devine o necesitate fundamentală. O componentă esențială a alfabetizării digitale este abilitatea de a crea prezentări vizuale clare, atractive și funcționale. Studiul de față prezintă un demers didactic desfășurat la clasa a X-a, în cadrul disciplinei Tehnologia Informației și a Comunicațiilor (TIC), având ca obiectiv formarea competențelor de prelucrare a obiectelor grafice și a imaginilor în Microsoft PowerPoint.

2. Context educațional

Activitatea s-a desfășurat în cadrul orei de TIC, într-un laborator de informatică dotat corespunzător, cu o clasă de nivel mediu spre avansat în utilizarea calculatorului. Tema lecției – „Inserarea și modificarea proprietăților unei imagini într-un diapozitiv" – a fost aleasă ca parte a unui modul dedicat lucrului cu prezentări digitale și a urmărit dezvoltarea competențelor tehnice, dar și a creativității vizuale.

3. Obiectivele lecției

Obiectivul general:

- Dezvoltarea abilității de a prelucra obiecte grafice și imagini inserate într-o prezentare PowerPoint.

Obiective specifice:

- Să utilizeze bara de instrumente Drawing pentru inserarea și personalizarea obiectelor grafice;
- Să insereze imagini din fișiere locale și din galeria Clip Art;
- Să aplice tehnici de rotire, redimensionare, grupare și aliniere a obiectelor;
- Să creeze o prezentare tematică, aplicând noile cunoștințe într-un context practic.

4. Strategia didactică

Tipul lecției: predare–învățare–evaluare

Metode utilizate: explicația, conversația euristică, descoperirea dirijată, lucrarea practică în grup

Resurse: calculator, proiector, manual TIC, imagini digitale, platforme vizuale

5. Desfășurarea activității

5.1. Momentul inițial – captarea atenției

Profesorul a prezentat obiectivele lecției printr-o întrebare stimulatoare: „Cum ar trebui să arate o prezentare atractivă despre orașul tău natal?" Elevii au fost invitați să-și imagineze că lucrează pentru o agenție de turism.

5.2. Etapa de reactualizare

S-au reluat conceptele de bază privind interfața PowerPoint în versiunea Microsoft 365, cu accent pe utilizarea comenzilor din filele *Insert* și *Shape Format*, necesare inserării și prelucrării obiectelor grafice. A fost discutată și funcționalitatea *Slide Master*, utilă pentru structurarea uniformă a diapozitivelor.

5.3. Predarea noilor conținuturi

Profesorul a prezentat diferitele modalități de inserare și editare a obiectelor grafice:

- Inserarea de forme din AutoShapes;
- Rotirea, redimensionarea și alinierea obiectelor;
- Gruparea obiectelor și utilizarea comenzilor de poziționare (*Bring to front*, *Send to back*);
- Inserarea imaginilor din fișiere externe și din Clip Art;
- Adăugarea de titluri creative folosind *WordArt*.

5.4. Activitatea practică – aplicație

Elevii au realizat individual și în grup o prezentare PowerPoint cu tema: „Orașul meu”, formată din 6–8 diapozitive. Prezentările au integrat toate tipurile de obiecte grafice discutate.

5.5. Tema pentru acasă

Elevii au primit ca sarcină realizarea unei prezentări cu titlul „Agenție de turism”, conținând: logo, emblema, ofertă, tipuri de clienți, perspective.

6. Rezultate și observații

Majoritatea elevilor au demonstrat o bună înțelegere a noțiunilor teoretice și au aplicat corect comenzile în exercițiile practice. S-a remarcat un progres semnificativ în utilizarea eficientă a obiectelor grafice și în compunerea de diapozitive clare și expresive. Activitatea a favorizat colaborarea, gândirea vizuală și exprimarea creativă.

7. Reflecții și concluzii

Această lecție a reușit să combine în mod eficient învățarea tehnică cu dezvoltarea competențelor creative. Utilizarea PowerPoint nu doar ca instrument de prezentare, ci și ca platformă de exprimare grafică, a contribuit la motivarea elevilor și la consolidarea cunoștințelor de bază în TIC.

Recomandăm integrarea frecventă a unor astfel de activități practice în curriculum, mai ales în clasele de liceu, unde elevii pot înțelege și aplica rapid concepte vizuale complexe. Totodată, se sugerează completarea lecției cu noțiuni despre design vizual, ergonomie și impactul estetic al

prezentărilor multimedia.

9. Analiză metodologică: Impactul lucrului cu obiecte grafice asupra gândirii spațiale și a competențelor digitale ale elevilor

Lecția desfășurată cu clasa a X-a, profil real, științe ale naturii, având ca temă prelucrarea obiectelor grafice în PowerPoint, a permis observarea directă a modului în care activitățile vizuale contribuie la dezvoltarea unor competențe esențiale în formarea profilului digital al elevului de liceu. Studiul observațional a fost realizat pe un eșantion de 28 de elevi, cu niveluri de competență TIC eterogene, dar cu un interes constant pentru aplicații grafice și instrumente vizuale.

- **Gândirea spațială și reprezentarea vizuală**

Exercițiile practice care au presupus rotirea, alinierea și suprapunerea obiectelor grafice au contribuit în mod vizibil la dezvoltarea gândirii spațiale. Elevii au fost provocați să anticipeze poziționarea elementelor într-un diapozitiv și să corecteze eventualele suprapuneri neintenționate. Cei mai mulți au reușit să îmbunătățească organizarea vizuală a conținutului, trecând de la aranjamente intuitive la unele deliberate și estetice.

- **Competențe digitale operaționale**

Activitatea a vizat în mod direct competențe TIC, precum: utilizarea instrumentelor de desen (Drawing), lucrul cu imagini din surse diverse (fișiere, Clip Art), aplicarea funcțiilor de grupare și ordonare (Group, Bring to Front). Peste 80% dintre elevi au reușit să aplice corect comenzile explicate în faza de predare. Progresul a fost evident mai ales în rândul elevilor care inițial manifestau reticență față de lucrul cu interfețele grafice.

- **Observații privind motivația și implicarea**

Activitatea practică de creare a unei prezentări tematice („Orașul meu”) s-a dovedit deosebit de motivantă pentru elevi, întrucât a permis exprimarea creativității și personalizarea conținutului. Aproximativ 60% dintre elevi au continuat lucrul și acasă, dorind să finalizeze prezentarea într-un mod atractiv, semn că învățarea a avut și o componentă afectivă și identitară.

10. Recomandări metodologice și extensii ale activității

Pe baza observațiilor realizate în timpul implementării lecției și a progresului vizibil în rândul elevilor, se pot formula următoarele recomandări metodologice, cu scopul de a valorifica și extinde potențialul educațional al lucrului cu obiecte grafice în PowerPoint:

- **Integrarea treptată a noțiunilor avansate de design vizual**

În lecțiile următoare, este recomandată introducerea conceptelor de bază privind echilibrul

compozițional, contrastul cromatic, spațierea și ierarhia vizuală. Aceste noțiuni pot fi prezentate într-un limbaj accesibil, prin exemple concrete și comparații între diapozitive bine și slab realizate. Astfel, elevii pot învăța să construiască prezentări nu doar funcționale, ci și coerente estetic.

- **Folosirea evaluării formative prin rubrici și autoevaluare**

Evaluarea produselor realizate de elevi poate fi eficientizată prin utilizarea unor rubrici de evaluare ce includ criterii precum: organizarea vizuală, aplicarea corectă a instrumentelor grafice, originalitate, claritatea mesajului. De asemenea, încurajarea autoevaluării dezvoltă gândirea critică și responsabilitatea în învățare.

- **Extinderea aplicației către teme interdisciplinare**

Prezentările pot fi extinse dincolo de cadrul TIC, implicând teme din istorie, geografie, educație civică sau limba română. De exemplu:

- „Prezentarea unei personalități istorice" – integrarea imaginilor și a simbolurilor naționale;
- „Realizarea unei campanii civice" – cu titluri WordArt, logo și infografice;
- „Compuneri digitale ilustrate" – în care elevii folosesc obiecte grafice pentru a exprima idei literare.

- **Adaptarea activității pentru învățământul hibrid sau online**

În condiții de predare la distanță, această activitate se pretează foarte bine folosirii platformelor digitale precum Google Slides sau Canva. Se pot crea sarcini colaborative în timp real, iar profesorul poate oferi feedback pe baza linkurilor transmise.

- **Valorificarea resurselor RED și a materialelor deschise**

Profesorul poate integra resurse educaționale digitale (RED) existente pe platforme precum Digitaliada.ro, DigitalEdu.ro sau Scientix, pentru a susține lecția cu materiale interactive, tutoriale sau exerciții suplimentare. Acest lucru sporește atractivitatea lecției și diversifică stilurile de învățare.

BIBLIOGRAFIE

1. Microsoft Corporation. *PowerPoint Help Center*. Disponibil la: https://support.microsoft.com/powerpoint
2. Ministerul Educației. (2023). *Repere metodologice pentru aplicarea programei școlare la disciplina Tehnologia Informației și a Comunicațiilor – clasele IX–X*. București. Disponibil la: https://www.edu.ro

3. ISTE – International Society for Technology in Education. (2016). *ISTE Standards for Students*. Disponibil la: https://www.iste.org/standards/iste-standards-for-students
4. Clark, R. C., & Lyons, C. (2010). *Graphics for Learning: Proven Guidelines for Planning, Designing, and Evaluating Visuals in Training Materials* (2nd ed.). Pfeiffer. ISBN: 978-0470547441

MODALITĂȚI DE IMPLICARE A PĂRINȚILOR ÎN ACTIVITATEA INSTRUCTIV-EDUCATIVĂ

Prof. Tăutu Silvia, Şcoala Gimnazială nr. 13 Timisoara

Implicarea părinților în activitățile instructiv- educative, în scopul realizării unei bune colaborări în educația copilului, poate lua mai multe forme:

- întâlniri individuale cu părinții;
- întâlniri în grup cu părinții, sub forma unor sedințe, desfășurate cu scopuri organizatorice sau de consiliere pe teme educaționale; aceste întâlniri avea ca scop formarea grupurilor de discuţie sau de suport, pe diverse teme, diverse teme cum ar fi dezvoltarea copilului, practici referitoare la îngrijirea, creşterea şi educarea lor, depistarea unor dizabilităţi, etc; medierea educatorului şi spaţiul pus la dispoziţie pentru derularea acestor activităţi consolidează abilităţile parentale ale părinților, le dezvoltă un sentiment de apartenenţă la comunitatea școlii, îi fac să se simtă prezenți și îi încurajează se implice activ în viața și educația copiilor;
- participarea părinților la activitățile copiilor:
  - activități curriculare (lecții deschise, ca invitați, ca parteneri sau ca specialiști);
  - activități extracurriculare: serbări, excursii, drumeții, concursuri, acțiuni de voluntariat;
  - implicarea părinților în activități educative în cadrul programelor naționale sau socio-umanitare, desfășurate pe plan local, regional, județean, național, internațional;
- comunicarea la distanță, sub formă de convorbiri telefonice, discuții on line sau e-mail, ca formă complementară comunicării directe, fără să o înlocuiască pe aceasta;
- lectorate și cursuri de educație organizate pentru părinți, de tipul ”Educăm ASA!”; invitarea părinților de a participa la programe și activități din școală cu scopul de a-i ajuta să cunoască modalităţi şi metode de organizare a sistemului de învățământ, de desfășurare a lecțiilor, de rezolvare a unor situații problematice care pot apărea în viața părinților și copiilor,

În scoală, părinții pot asista sau se pot implica direct în activități ale copiilor, organizate în anumite momente din anul școlar. Activitățile asistate de părinți presupun prezența directă sau indirectă a părinților în activitatea didactică desfășurată cu copiii.

Ele au un caracter demonstrativ, pot organizate cu scopul facilitării observării și obținerii de informații despre modul în care se desfășoară procesul instructiv - educativ precum și despre

comportamentul copiilor la activități și în grupul din care fac parte, dar, totodată, stimulează colaborarea dintre copii și părinți, părinți și părinți, părinți și invatatoare. Activitățile în care părintele asistă la realizarea procesului instructiv - educativ pot oferi informații clare, concrete despre nivelul cunoștințelor copiilor, dar și despre progresul școlar al acestora.

Asistența părinților la activități poate fi realizată:

- în mod direct, părinții sunt prezenți și lucrează împreună cu copiii;
- în mod direct, dar ca observatori, fără a se implica în activitatea copiilor;
- în mod indirect, în altă sală sau ca observator al unei înregistrări ale activității copilului.

Activitati asistate de părinți care se pot desfășura în scoală sunt:

- lecții deschise, demonstrative
- serbări
- ateliere de lucru
- plimbări, vizite, excursii
- participarea la proiecte tematice, concursuri.

1. *Activitățile demonstrative* sunt organizate cu scopul de aintroduce părinții în lumea școlii, a lucrului cu copiii, dar și pentru a facilita observarea propriilor copii, a comportamentului lor, în mediul clasei din care fac parte. Acestea pot fi utilizate pentru observarea progresului școlar al copiilor și pot fi organizate atât pentru exemplificarea lucrului cu copiii, cât și ca măsură complementară de demonstrare a progresului școlar.

În urma activităților desfășurate cu sau alături de copii, părinții:

- pot verifica standardele de calitate ale serviciilor educaţionale;
- au ocazia de a-şi vedea copiii „în acţiune”, live;
- observă direct ce abilităţi, calităţi şi aptitudini a dobândit copilul;
- observă direct modul de comportare a copilului în grupul din care face parte;
- observă relaționarea dintre copil și invățătoare sau copil și colegi;
- surprinde informații legate de interesul copilului pentru activități, implicarea in sarcini, aptitudinile pe care le are;
- observă modul de lucru , relaționarea cu elevii, managementul clasei;
- obțin informații despre ceilalți părinți;
- dobândesc sentimentul de apartenență la grup, etc.

2. *Serbările* sunt activități deosebite, încărcate de emoții, de sensibilitate, pentru

toate persoanele participante, atât copii, cât și adulți. Orice serbare şcolară este o sărbătoare, atât pentru copii cât şi pentru pentru părinţii copiilor.

Serbările sunt activități desfăşurate după anumite reguli, în care decorul, costumaţia copiilor, a educatoarei, ţinuta sărbătorească, accesoriile necesare, fondul muzical, semnalele sonore, jocul de lumini, reprezintă elemente importante ce contribuie la costruirea unor valenţe estetice şi educative deosebite.

Organizarea și desfășurarea unei serbări permite stimularea colaborării dintre părinți, prin rolurile pe care aceștia le pot avea. Serbările sunt un bun prilej de cunoaștere reciprocă, a părinților, copiilor, de descoperire și apreciere a efortului îndeosebi al copiilor. Colaborarea dintre părinți, în scopul unei bune organizări a serbării, poate fi un stimulent important în crearea sentimentui de apartenență a grupului clasei. Implicarea părinților este foarte valoroasă. Ei pot fi consultați cu privire la alegerea spațiului serbării, organizarea cadrului, crearea de costume, dar sunt un important sprijin al copiilor, în repetarea programului artistic.

Proiectarea unei serbări trebuie să țină seama în primul rând de vârsta copiilor și de experiența de viață a acestora. Orice serbare trebuie proiectată în funcție de specificul clasei. De cele mai multe ori, serbările sunt activități cu o mare încărcătură emoțională, care pot produce tensiuni în rândul copiilor, dar și părinților. O serbare care se dorea o activitate veselă, se poate transforma pentru copii, dar și pentru părinți într-o situație frustrantă, dificil de depășit. Serbările pot lua forma unor scenarii în care se împletesc versuri, cântece dansuri, scenete sau pot fi organizate sub formă de concursuri.

De aceea, cadrul didactic trebuie să dea dovadă de mult tact, multă pricepere, atât în organizarea programului, cât și în pregătirea emoțională a copiilor și a părinților. Îmbinarea dintre conținuturi și mișcări, cu crearea unei atmosfere de destindere, veselie, relaxare, pentru toți participanții, trebuie să fie mereu în atenția educatoarei.

Serbările şcolare contribuie la acumularea de cunoştinţe şi la lărgirea orizontului de cunoaştere a copiilor. Înţelegând şi memorând poezii, texte ale scenetelor sau cântece, se dezvoltă memoria şi limbajul. Această formă de învăţare este condiţionată de dezvoltarea atenţiei. Cântând, dansând, recitând , interpretând un rol dintr-o scenetă, preşcolarul îşi perfecţionează deprinderile artistice. Acestea îl vor ajuta să-şi dezvolte gustul , dragostea de frumos, aptitudinile pentru arte.

Serbările școlare pot fi un indicator al progresului școlar al copiilor, direct observabil. Abilitățile, comportamentele, nivelul dezvoltării cunoștințelor, a limbajului, a motricității, a aptitudinilor artistice, pot fi observate prin intermediul programului serbărilor.

3. Atelierele de lucru cu părinții sunt activități care se desfășoară prin implicarea directă a părinților în activitățile cu copiii. prin ele se dorește stimularea cooperării dintre părinți și copii, pentru realizarea unui obiectiv comun. Acest tip de activități sunt oferă copiilor siguranță sporită, deoarece prezența părintelui este securizantă. În ultimii ani, atelierele de lucru au înlocuit serbările clasice desfășurate cu copiii, mai ales de grupă mică, datorită caracterului securizant al acestora pentru copii. Implicarea părinților alături de copii, contribuie la cerarea unor momente frumoase, relaxante, în care efortul părinților și copiilor este pus în valoare prin realizarea unui produs final. Atelierele de lucru presupun o organizare riguroasă, o stabilire clară a scopului și obiectivelor, a materialelor didactice, dar și un foarte bun management al grupurilor.

4. Plimbările, vizitele, excursiile organizate cu participarea copiilor și părinților sunt un excelent mod de realizare a coeziunii grupului de părinți și copii. Aceste activități se desfășoară în anumite perioade ale anului, pot fi realizate în încheierea unui proiect tematic, sau pot fi desfășurate pentru marcarea unor etape ale anului școlar (încheierea semestrului, a anului școlar, trecerea de la un an la altul), observarea unor caracteristici ale anotimpurilor, aspectelor mediului înconjurător. Aceste activități au atât un caracter formativ, cat și de relaxare, destindere.

5. Implicarea părinților în *proiecte tematice, actiuni de voluntariat,* reprezintă o sursă valoroasă de experiență și ajutor. Prezența părinților care să susțină anumite activități cu copiii contribuie la realizarea unor întâlniri și proiecte atractive. Prin implicarea părinților, se reușește valorizarea lor prin împărtășirea experienței, exemplului personal, și totodată, părinții ”cresc” în ochii copiilor, prin sentimentele de mândrie, admirație, experimentate de aceștia. Un exemplu ilustrativ pentru acest tip de implicare a părinților poate fi proiectul tematic ”Meseriile”, în care părinții, pot explica copiilor direct meseria pe care o practică.

Participarea activă a părinţilor la activităţile elevilor le creează copiilor sentimente de siguranţă, înţelegere, bucurie; copilul arată ce ştie, ce poate iar părintele este mândru de copilul său în relaţie cu ceilalţi. Împreună pot să aprecieze activităţile, faptele, evenimentele, rezultatele obţinute. Activitățile asistate de părinți duc la consolidarea legăturii părinte - copil (întrucât copilul se simte susţinut prin participarea părintelui la oră), dar şi la consolidarea relaţiei copil - profesor

(în măsura în care ambii devin „parteneri” în misiunea de a face o impresie bună părintelui care asistă la oră).

Bibliografie:

*Cerghit, I., (2008), *Sisteme de instruire alternative și complementare. Structuri, stiluri, strategii*, Editura Polirom, Iași

ŞCOALA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ
PENTRU O EDUCAŢIE DE CALITATE

Prof. TOBĂ LUCREȚIA
GRĂDINIȚA CU P.N.SCĂRLĂTEŞTI,BRĂILA

Orice sistem de educaţie care nu are la bază relaţii armonioase de familie, va duce la decăderea omului afirma marele pedagog Pestalozzi.
Aceste cuvinte ale prof. dr. Evanghelos Theodoros și ale pedagogului Pestalozzi subliniază rolul primordial al familiei în educaţia copilului. Familia nu este doar un spaţiu de creștere fizică, ci și un mediu de
dezvoltare emoţională și intelectuală, marcând profund formarea personalităţii.
Importanţa familiei în educaţie:
Familia reprezintă primul și cel mai semnificativ factor în procesul educativ, punând bazele dezvoltării copilului pe toate dimensiunile: morală, intelectuală, profesională, estetică și emoţională.
Viaţa de familie este prima școală a emoţiilor. Aici, copilul învaţă să identifice și să înţeleagă propriile trăiri, dar și reacţiile celor din jur:
Recunoașterea emoţiilor: Înţelegerea propriilor stări și interpretarea comportamentului celorlalţi.
Gestionarea emoţiilor: Dezvoltarea abilitaţilor de a răspunde potrivit la diverse situaţii.
Expresia sentimentelor: Comunicarea speranţelor, temerilor și nevoilor.
Trăirile și experienţele familiale sunt adânc înrădăcinate în mintea copilului, influenţându-i relaţiile, deciziile și viziunea asupra vieţii. Educaţia bazată pe relaţii armonioase în familie oferă copilului o stabilitate emoţională indispensabilă pentru dezvoltarea sa sănătoasă. În schimb, lipsa unei fundaţii familiale solide poate afecta negativ formarea și evoluţia individului.
Aceste reflecţii ne reamintesc că educaţia începe acasă, iar o familie unitară și înţelegătoare poate fi cel mai mare dar oferit unui copil.
Un mediu familial sănătos, model pentru educaţia emoţională a copilului, este esenţial pentru dezvoltarea armonioasă a acestuia. Copiii percep o astfel de familie ca pe un loc unde există: generozitate, respect, grijă, învăţare reciprocă și bucurie comună. Acest tip de cămin oferă copilului siguranţă, sprijin emoţional, și un cadru în care să înveţe să gestioneze emoţiile și să comunice eficient.
Pacea căminului: fundamentul educaţiei emoţionale. Cum subliniază Dr. Andre Berge, familia ar trebui să acorde atenţie tripticului siguranţă, afectivitate și activitate:

1. Siguranţă:

Este crucial ca un copil să simtă o stabilitate morală și psihologică, dincolo de siguranţa materială. Încrederea în puterea și înţelepciunea părinţilor îl ajută să se simtă protejat și să înfrunte orice situaţie cu certitudinea unui sprijin solid.

2. Afectivitate:

Afecţiunea autentică a părinţilor este esenţială. Aceasta trebuie să fie un sprijin emoţional real, nu una sufocantă sau copleșitoare.
Această legătură afectivă profundă oferă copilului un refugiu, un loc sigur unde poate fi el însuși.

3. Activitate:

Copiii au nevoie de oportunităţi constante de explorare, fie prin jocuri, fie prin hobby-uri.
Participarea familiei la astfel de activităţi întărește legăturile și stimulează creativitatea și curiozitatea copilului.
O familie model: un paradis al siguranţei și dezvoltării. Un astfel de cămin devine un adevărat refugiu, un loc unde copilul își găsește afecţiune, susţinere și veselie. Părinţii, acţionând ca modele de respect și încredere, îi oferă copilului instrumentele necesare pentru a naviga cu succes emoţiile și relaţiile sociale.
Este adevărat că un mediu familial conflictual poate avea efecte negative semnificative asupra dezvoltării emoţionale a copilului. Certurile, conflictele, absenţa părinţilor sau un climat familial rece influenţează decisiv capacitatea copilului de a dezvolta relaţii sănătoase și de a-și gestiona emoţiile.
Emoţiile încep să se manifeste încă din primul an de viaţă, evoluând de la stări vag definite la o exprimare mai coerentă: stări pozitive - plăcerea (la aproximativ 2 luni); râsul (la 6 luni); bucuria (la 8 luni); stări negative - suferinţa (de la 3 săptămâni); anxietatea, frica, agresivitatea și furia (de la 5 luni).
Aceste emoţii sunt generate de:

- Gradul de satisfacere sau nesatisfacere a nevoilor copilului.
- Prezenţa unor stimuli neașteptaţi și modul în care aceștia sunt interpretaţi.
- Experienţele de condiţionare, imitaţie și inducţie socială.

Rolul emoţiilor în dezvoltare: emoţiile au o valoare esenţială în viaţa copilului, ajutându-l să: identifice și înţeleagă propriile nevoi emoţionale; dezvolte capacitatea de a percepe și răspunde emoţiilor celorlalţi; evolueze de la exprimarea simplă a emoţiilor la formarea sentimentelor stabile și generalizate, cum ar fi: sentimente morale (mulţumirea, rușinea, prietenia) și sentimente estetice și intelectuale.
Educaţia bazată pe inteligenţa emoţională nu este un proces mecanic, ci unul profund și complex. Prin acţiuni zilnice, părinţii pot crea un echilibru sănătos în familie, punând accent pe: controlul emoţiilor - evitarea reacţiilor impulsive sau copleșitoare; un mediu pozitiv: Oferirea de oportunităţi copiilor pentru a învăţa, a crește și a se dezvolta.
Această abordare sprijină copiii în a-și construi încrederea, a face alegeri responsabile și a naviga cu succes în relaţiile interpersonale.
Educaţia bazată pe inteligenţa emoţională este într-adevăr o resursă valoroasă care poate contribui semnificativ la șansele în viaţă ale copiilor. Familiile care prioritizează împărtășirea punctelor de vedere, discuţiile despre sentimente și legătura dintre emoţii și evenimente oferă un sprijin puternic pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor.
Rolul părinţilor în educaţia emoţională: crearea unei atmosfere pozitive (prin încurajarea rezolvării problemelor de către copii, părinţii le oferă ocazia să dezvolte simţul responsabilităţii și abilităţi de luare a deciziilor); evitarea „suprastimulării emoţionale” (este esenţial ca părinţii să își gestioneze propriile emoţii, evitând să se lase copleșiţi de acestea, pentru a rămâne un exemplu de calm și echilibru); Îndrumarea prin valori (reguli și valori clare, cum ar fi empatia și preocuparea pentru ceilalţi, trebuie să fie parte integrantă a vieţii familiale).

Prin crearea unui mediu familial în care copiii sunt încurajaţi să își exploreze și să își înţeleagă emoţiile, aceștia își construiesc o bază solidă pentru gestionarea trăirilor de mai târziu. Această fundaţie devine esenţială pentru relaţiile și succesele lor viitoare.

Bibliografie:

-Băran- Pescaru, A., ,,Parteneriat în educaţie", Bucureşti, Editura Aramis Print, 2004; P.R.E.T.,Modul nr.2 :,,Împreună pentru copii:grădiniţa şi comunitatea'',Bucureşti,2008; Vrăşmaş, E., A., ,,Consilierea şi educaţia părinţilor", Bucureşti, Editura Aramis 2002.

Caracteristicile afectivității în perioada preșcolară

Prof.înv.preșcolar: Tudorache Angelica

Prof.înv. preșcolar: Cojanu Cristina

Grădinița cu PP. Nr 32, Ploiești

Dezvoltarea emoțională în ansamblul său trebuie raportată în perioada preșcolară la procesul identificării. Acest proces trece prin câteva faze. In jurul vârstei de 3 ani, identificarea se manifestă prin creșterea stărilor afective difuze în care copilul plânge cu lacrimi și râde cu hohote, în exploziile sale de afecțiune, de abandon sau de mânie, după care se simte vinovat. În toate aceste împrejurări, exprimarea spontană este treptat influențată de conduitele admise și respinse din viața de toate zilele. Intre 4 și 5 ani, identificarea este mai avansată. Identificarea se realizează cu modelele umane cele mai apropiate, modelele parentale. Condiția de identificare parcurge patru căi. Prima se realizează pe seama perceperii unor similitudini de înfățișare cu modelele parentale (părul, ochii), a doua pe seama perceperii unor similititudini de caracteristici psihice (este tot așa de atent ca tata sau tot atât de talentat ca mama). A treia cale se realizează prin adoptarea de conduite, gesturi și atribute ale modelelor , iar ultima prin însușirea de conduite, gesturi și atribute pe care le identifică urmărind modelul.

Ori de câte ori copilul percepe sau conștietizează similititudini cu modelul, identificarea se intensifică. Identificarea cu părinții începe din perioada antepreșcolară mai ales pe calea 3 și 4. In perioada preșcolară sunt mai active căile 1 și 2. Cand cei doi părinți sunt amândoi admirați, copilul se străduiește să se identifice cu amândoi. In mod obișnuit, identificarea mai activă este cu părintele de același gen. Impărțirea afectivității parentale nu se face fără frustrări și tensiuni. Din fericire, există complementar o formă de amnezie infantilă puternică care eliberează copilul de tensiunea acestor aspecte afective.

După 5 ani, identificarea are tendința de a se lărgi datorită contactelor sociale și culturale care vehiculează modele de oameni foarte diferite – de valori cultural –morale (în povești, povestiri, scenete, cărți pentru copii). Identificarea modelelor parentale are două efecte: primul constă în dezvoltarea de conduite considerate ca atribute genului căruia îi aparține copilul în conformitate cu modelele din mediul de cultură. Al doilea efect consta în formarea conștiinței (a superego-ului). Conștiința reunește standardele de conduita morală, valori, dorințe dar și autocontrolul privind respectatrea acestora. Din acest motiv, perioada preșcolară se caracterizează prin dezvoltarea vieții interioare în care are loc evenimentul complex ca rezonanțe ale evenimentelor sale. Viața intimă subiectivă devine o nouă dimensiune psihică. Datorită prezenței vieții intime subiective, încărcate emotional foarte dens (conduitele de orice fel) nu epuizează

decât o parte din activitatea psihică – aceasta fiind încărcată de motivații complexe și de rezonanțe ulterioare.

În contextul identificării prezintă imporanță deosebită triunghiul afectiv mamă- tată-copil. Copilul (băiat) descoperă treptat, după 3 ani, că mama de care este atât de legat este altfel decât el, iar tatăl, la fel cu el, este puternic, viril, iubit și apreciat de mama. Cu fetițele se petrec relații complementare. Prezintă importanță relațiile fraternale. Se știe că fiecare copil dispune de o anumită ierarhie familală. Atenția ce se acordă fiecăruia este diferențiată. Mamele acordă o mai mare atenție copiilor mai mici. În discretele preferințe intră și expectațiile de rol ale genului. După 5 ani stuctura de identificare în familie este constituită.

Identificarea are efecte importante în ceea ce privește dezvoltarea personalității. Copilul începe să manifeste o mai mare nuanțare a emoțiilor. Printre altele, începe să manifeste reticențe în manifestarea suferințelor, nu mai pânge când cade (la 6 ani) chiar dacă se lovește relativ tare. Încă de la 5 ani se manifestă și un declin evident al negativismului brutal ca semn de protest.

O altă sursă importantă a dezvoltării afectivității preșcolarului este reprezentată de pătrunderea acestuia în mediul instituționalizat al grădiniței. Reacțiile afective ale copilului față de noul mediu sunt variate: unii se adaptează rapid, alții dificil sau chiar deloc. Au putut fi observate în această perioadă fenomene interesante de transfer afectiv, atașament față de educatoare, aceasta fiind pentru el un efort de a o înlocui pe mama. Mai mult, cercetările au pus în evidență rolul colectivului în generarea unor situații de emoții commune de veselie, încântare, entuziasm (autodepășiri), mândrie (dilatarea identității), de pudoare, stări de vinovăție (rezonanțe de culpabilitate prin încălcarea regulii), crize de prestigiu, ș.a.

Pentru a se putea descoperi pe sine, copiii au nevoie de oportunități, au nevoie de a exersa și dezvolta calitățile și aptitudinile personale care să-I formeze spre o viață de calitate. Datoria părinților si a cadrelor didactice este de a crea aceste oportunități, de a-și manifesta încrederea și de a-i susține.

Abilitatea emoțională trebuie să fie dezvoltată astfel încât coeficientul de inteligență să reușească să se ridice peste medie. Abilitatea emoțională va fi foarte utilă în creșterea și educarea copiilor.

Bibliografie:

Goleman, D., (2005), Inteligență emoțională , Editura Curtea veche, București;

Roco, M., (2004) Creativitate și Inteligență Emoțională, Editura Polirom, Iași;

Piaget, J., (1980), Judecata morală la copil, E.D.P., Bucureşti;

Șchiopu, U. ,Verza, E., (1981), Psihologia Vârstelor, Editura Didactică și Pedagogică-București;

PARTENERIAT EDUCAŢIONAL GRĂDINIŢĂ- FAMILIE
„GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA – O ECHIPĂ PENTRU COPII”

Prof. Tudorescu Ionela
Grădinița P.P. nr. 38 Timișoara

ARGUMENT

Datorită faptului că societatea în care trăim este într-o permanentă schimbare, atât părinţii cât şi educatoarele trebuie să aibă în vedere o adevărată luptă cu mediul, să fie foarte atente la mijloacele pe care le folosesc pentru a-i putea creşte corect pe copii, ei fiind foarte vulnerabili la această vârstă, iar influenţele negative sunt la tot pasul. Pentru a avea o relaţie activă şi pozitivă cu preşcolarii, trebuie să ştim să le descoperim trebuinţele şi nevoile, pentru ca legăturile ce se stabilesc între preşcolari şi adulţi să se bazeze atât pe încredere, dar mai ales pe respectul reciproc.

După cum bine se ştie, familia este factorul primordial în educarea unui copil şi educaţia începe în familie, de aceea legătura dintre grădiniţă şi mediul familial va trebui să se întrepătrundă, iar educatorul să cunoască foarte bine mediul de viaţă al copilului pentru a putea colabora.

Parteneriatul dintre grădiniţă şi familie organizat corect duce la o educaţie solidă, fără pericolul de eşec şcolar mai târziu. Preşcolaritatea reprezintă piatra de temelie a personalităţii în formare a copilului, iar prezenţa familiei în cadrul grădiniţei va fi liantul între copil şi mediul necunoscut iniţial.

Parteneriatul grădiniţă – familie, acţiunile pe care aceştia le desfăşoară, continuarea de către familie a activităţilor desfăşurate în grădiniţă nu fac decât să ducă la o mai bună formare a preşcolarului ce urmează a se forma pentru viaţa de adult.

PARTENERI: Grădiniţa şi părinţii copiilor

SCOPUL PROIECTULUI

■ Colaborarea dintre familie şi grădinită pentru o implicare cât mai activă în procesul de formare a preşcolarului.

OBIECTIVE:

- Cultivarea unor relaţii de parteneriat efectiv între grădiniţă şi familie, în sprijinul educaţiei şi creşterii copilului în vederea adaptării şi integrării şcolare cu succes;

- Cunoaşterea şi educarea copiilor preşcolari prin influenţa pozitivă atât a grădiniţei, cât şi a familiei;
- Stabilirea unor principii de bază ce trebuie respectate în formarea personalităţii copiilor, precum şi a unor procedee de corectare a unor devieri comportamentale;
- Eficientizarea relaţiei familie-grădiniţă.

OBIECTIVE SPECIFICE:

- Dobândirea de către părinţi a unor abilităţi care să sprijine formarea de comportamente adecvate la copii, pentru a îmbunătăţi relaţionarea lor în cadrul grupurilor;
- Aducerea la cunoştinţa părinţilor a strategiilor de cunoaştere a copilului;
- Crearea oportunităţilor ca părinţii să se împrietenească între ei și să-și împărtășească experiențele individuale;
- Stabilirea unei relaţii de încredere şi comunicare între grădiniţă şi familie pentru a veni în sprijinul dezvoltării morale, sociale şi psihologice a copilului;
- Folosirea unor metode eficiente pentru dezvoltarea psiho-afectivă;
- Iniţierea unor acţiuni comune prin contactul direct al grupului de părinţi cu persoane abilitate să desfăşoare un proces educaţional;
- Găsirea unor soluţii comune în educaţie;
- Studierea unor cărţi, documentare, reviste de specialitate în vederea realizării unor dezbateri pe teme date;
- Valorificarea unor experienţe personale;
- Exprimarea opiniei participanţilor cu privire la acţiunile întreprinse în cadrul acestui parteneriat.

METODE/TEHNICI DE LUCRU

- şedinţe cu părinţii, mese rotunde, lectorate, vizionare de materiale educative, vizite, activităţi demonstrative, programe artistice cu diferite ocazii, etc.

GRUPUL ŢINTĂ

- Preşcolarii din grupă;
- Părinţii copiilor.

DURATA

- 1 an şcolar

RESURSE UMANE

- Preşcolarii grupei mici;
- Familiile preşcolarilor;
- Alte persoane cu care copiii intră în contact (personalul auxiliar al grădiniţei), cadrele medicale (doctorul).

RESURSE MATERIALE

- Consumabile;
- Calculator;
- DVD-player;
- Aparat foto;
- Albume de fotografii;
- Prezentări Power Point cu diferite teme;
- Materiale audio-video.

LOCAŢIA: grădiniţa şi alte spaţii impuse de calendarul actiunilor

MONITORIZARE, EVALUARE

- Chestionare, expoziţii, albume foto

IMPACTUL ESTIMAT AL IMPLEMENTĂRII PROIECTULUI ASUPRA GRUPULUI ŢINTĂ ŞI AL BENEFICIARILOR

Prin acţiunile propuse în cadrul proiectului de parteneriat, părinţii vor fi captaţi să participe ca parteneri în procesul educativ, având acces astfel la informaţii despre valorile promovate în instituţiile specializate în educaţia celor mici, formându-i ca beneficiari direcţi ai achiziţiilor de ordin educaţional al propriilor copiii.

Participarea activă la actul învăţării va duce la creşterea gradului de implicare şi responsabilitate din partea părinţilor în adoptarea deciziilor, în recunoaşterea şi valorificarea informaţiilor despre copii. Prin acţiuni practice concrete părinţii vor înţelege importanţa colaborării cu grădiniţa, cu educatoarele, formându-şi astfel deprinderea de a se interesa şi a sprijini activităţile pe care copilul le desfăşoară în grădiniţă, se vor implica mai activ în derularea lor, îmbunătăţindu-şi astfel relaţia copil – părinte – grădiniţă.

Familia şi grădiniţa vor fi mai deschise practicării atitudinilor şi comportamentelor democratice şi vor colabora în scopul dezvoltării armonioase a copiilor de azi, adulţii de mâine.

Pe viitor părinţii vor veni chiar ei cu propuneri pentru derularea altor proiecte, acţiuni şi activităţi în grădiniţă cu sprijinul şi participarea lor directă. Fiecare zi a copilului la grădiniţă va fi deosebită şi interesantă pentru părinte, contribuind astfel la formarea încrederii în sine a copilului dar şi în familie, societate şi grădiniţă.

Cadrele didactice de la grupă vor avea o mai bună colaborare şi înţelegere din partea părinţilor dar şi copiilor, cunoscându-i mai bine atât pe copii cât şi pe părinţi. Se vor lega relaţii de prietenie între copii, părinţi, familie şi educatoare, care vor facilita şi favoriza tot procesul instructiv educativ din grădiniţă, dar şi din mediul familial.

BIBLIOGRAFIE

1. Bunescu, Gheorghe, *Democratizarea educaţiei şi educaţia părinţilor*, www.1educat.ro, 2002;
2. Stern, H.H., *Educaţia părinţilor în lume*, Bucureşti, Editura Didactica şi Pedagogica, 1972;
3. Vrăsmaş, Ecaterina Adina, *Consilierea şi educaţia părinţilor*, Bucureşti, Editura „Aramis", 2002.

CALENDARUL ACTIVITĂŢILOR

Data	**TEMA şi conţinutul acţiunii**	**Mijloc de realizare**	**Participanţi**	**Evaluare**
Oct.	**„Familia şi grădiniţa"** • informarea părinţilor asupra necesităţii derulării acestui proiect; • stabilirea acţiunilor şi a modului de desfăşurare a acestora;	masă rotundă cu membrii familiei	Cadrele didactice Părinţii Colaboratori	Inregistrare foto
Nov.	**„Cine este copilul meu?"** • prezentarea unei caracterizări a grupei • „Scrisoarea copilului către părinţii săi"	Relatări, expuneri	Cadrele didactice Părinţii copiilor	Chestionare pentru părinţi

	• distribuirea de chestionare de cunoaştere a preşcolarilor			
Dec.	**„Vine, vine, Moş Crăciun ! ”** • confecţionare de ornamente şi amenajarea sălii de grupă • prezentarea unui program artistic de Crăciun	Workshop, program artistic	Cadrele didactice de la grupă Părinţi, Bunici	Inregistrare audio şi video
Ian.	**„Timpul in viața noastră? ”** • relatări ale părinţilor cu privire la modul în care îşi petrec timpul alături de copii • vizionarea de materiale informative pe această temă	discuţii libere, exemple de bună practică	Cadrele didactice Părinţii copiilor	Inregistrare foto
Feb.	**„Ce înseamna ADHD?”** • prezentarea principalelor simptome ale hiperactivităţii • dezbateri	lectorat	Cadrele didactice Părinţii Doctorul, asistenta	Inregistrare foto
Martie	**„Ea este mama mea!”** • confecţionare de felicitări pentru mămici de către copii, ajutaţi de tăticii lor • prezentarea unui program artistic dedicat Zilei de 8 Martie	workshop	Cadrele didactice de la grupă Părinţii copiilor	Inregistrare foto, expoziţie

Apr.	**„Iepuraşul darnic”** • imporanta cunoaşterii de către preşcolari a sărbătorilor importante din an de la cele mai fragede vârste • expoziţie cu lucrări realizate de copii	masă rotundă	Cadrele didactice Părinţii copiilor	Expoziţie, fotografii
Mai	**„Mănânc sănătos, cresc sănătos!”** • dezbateri • vizionarea de materiale informative	discuţii, exemple de bună practică	Cadrele didactice, Părinţii, Asistentul medical	fotografii
Iunie	**„Şi părinţii au fost copii, azi e ziua tuturor copiilor! ”** • activitate practică asistată de părinţi • expoziţie cu lucrările copiilor	activitate demonstrativă	Cadrele didactice Părinţii copiilor	Concluzii, impresii, album foto

ÎNVĂŢĂTOARE ȘI PĂRINŢI - EDUCĂM ÎMPREUNĂ PE CEI MICI

Prof. înv. primar Țura Mariana

Şcoala Gimnazială ,,Florea Mureșanu” Suciu de Sus

Proiect de parteneriat educaţional

,,Școală – Familie’’

TITLUL PROIECTULUI :

,, ÎNVĂȚĂTOARE ŞI PĂRINȚI - EDUCĂM ÎMPREUNĂ PE CEI MICI"

TIPUL DE EDUCATIE : Educaţie parentală

APLICANTUL: Şcoala Gimnazială ,,Florea Mureșanu” Suciu de Sus

Coordonator proiect : Prof. înv. primar ȚURA MARIANA

Clasa: a II-a B

Colaboratori - părinţii elevilor clasei a II-a B

DESCRIEREA PROIECTULUI:

Prin derularea acestui proiect, voi accentua rolul părinţilor de prim-educatori ai copiilor și voi încerca să-i determin să-și ridice semne de întrebare și îndoieli privind propriile metode folosite în educarea propriilor copii.

PROIECTUL URMAREȘTE:

- Dobândirea de către părinţi a unor abilităţi care să sprijine formarea de comportamente adecvate la elevi, pentru relaţionarea mai bună a acestora în cadrul grupurilor;
- Aducerea la cunoștinţa părinţilor a strategiilor de cunoaștere a copilului;
- Crearea de oportunităţi pentru valorificarea experienţelor pozitive dobândite de aceștia în educaţia copilului;
- Acceptarea de către copii a regulilor după care funcţionează microgrupurile sociale (familie, grădiniţă, grup de prieteni, anturaj de joacă, vecini, etc.).

PUNCTE TARI (ale aplicării proiectului):

- Se vor înlătura cel puţin unele dintre cauzele ce determină comportamente indezirabile la copii;
- Se va înlesni acomodarea copiilor la viaţa de grup;
- Se vor putea corecta comportamentele incompatibile cu viaţa de grup;
- Părinţii vor învăţa mai multe despre etapele dezvoltării copilului;
- Părinţii își vor putea descoperi copilul sub diferite aspecte pe care le implică viaţa în colectivitate;
- Părinţii își vor împărtăși experienţele;
- Familia va învăţa să abordeze dintr-o altă perspectivă relaţia cu copilul;
- Părinţii se vor împrieteni între ei;
- Relaţia școala - familie se va întări;
- Va spori încrederea familiei în mediul școlar;
- Va spori eficienţa activităţilor susţinute la școală;
- Se va promova imaginea pozitivă a școlii.

PUNCTE SLABE:

- Este posibil ca unii părinţi să nu trateze cu interes acest proiect;
- Este posibil ca unii părinţi să se manifeste în mod nedorit;

- Se generează un grad sporit de stres pentru părinţi și învăţătoare.

SCOPUL PROIECTULUI:

- Ușurarea adaptării copiilor la cerinţele școlii;
- Dobândirea de către părinţi a unor abilităţi de relaţionare cu copiii.

OBIECTIVE:

- realizarea unei comunicări optime între părinţi și învăţătoare;
- înlăturarea factorilor perturbatori în cadrul comunicării școală-familie;
- creșterea gradului de implicare a părinţilor în toate activităţile școlare și extrașcolare;
- schimbarea mentalităţii neadecvate a unor părinţi faţă de școală și faţă de copiii cu CES;
- cunoașterea de către părinţi a posibilităţilor și nevoilor psiho-fizice ale copiilor;
- învăţarea unor deprinderi și tehnici de muncă intelectuală sub formă de activităţi comune elevi – părinţi – învăţătoare.

METODE/TEHNICI DE LUCRU:

- Consiliere, dezbateri, vizionarea unui documentar, jocuri de rol, lucrul în echipă, album foto cu diverse activităţi părinţi-copii

GRUP ŢINTĂ:

- 15 elevi

BENEFICIARI:

- Direcţi: elevi, părinţi
- Indirecţi: grupul familial lărgit, anturajul social al copilului, societatea.

REPERE TEMPORALE:

Proiectul se derulează pe perioada ianuarie - iunie 2025

RESURSE:

a) Resurse umane: 15 elevi, 14 părinţi, învăţătoare.

b) Resurse materiale: spaţiile de învăţământ, tabla interactivă, aparat foto, fișe interactive, fotografii, lucrări ale copiiilor și părinţilor.

c) Resurse financiare: din contribuţia învăţătoarei

d) Resurse de informare: bibliografie, film, internet, materiale specifice metodei ,,EDUCAȚI ASA!".

ETAPELE PROIECTULUI:

1. Realizarea unui studiu pentru identificarea comportamentelor indezirabile la elevi;
2. Investigarea cauzelor care determină aceste comportamente;
3. Organizarea întâlnirilor cu părinţii în vederea analizării cauzelor;
4. Distribuirea materialelor de informare către părinţi(studiu individual);
5. Desfășurarea calendarului de activităţi stabilit pentru proiect.

REZULTATE AȘTEPTATE:

- Schimbarea comportamentului copiilor;
- Schimbarea atitudinii părinţilor faţă de copii;
- Schimbarea premizelor relaţiei școală - familie.

TEHNICI DE MONITORIZARE: Consemnări în jurnalul clasei, album foto.

EVALUARE: Chestionare, expoziţie cu lucrări ale copiilor și părinţilor

MEDIATIZARE: WhatsApp - grupul clasei, avizierul școlii.

DISEMINAREA REZULTATELOR: popularizarea studiului în sesiuni de comunicări, simpozioane, cercuri pedagogice etc.

Calendarul activităților

Nr. crt.	Lista de activităţi	Perioada	Locul desfăşurării

1.	Obligaţiile părinţilor, obligaţiile şcolii	Ianuarie	Sala de clasă
2.	Cunoaşte-ţi copilul cu părţile lui bune şi rele	Februarie	
3.	Bullying-ul în rândul copiilor	Martie	
4.	Relaţia părinte - copil, problemă rezolvată?	Aprilie	
5.	Cum, cât şi când îmi ajut copilul?	Mai	
6.	Vara se numară bobocii – analiza rezultatelor	Iunie	

1. Obligaţiile părinţilor, obligaţiile şcolii

-cunoaşterea regulamentului şcolii

Obiective:

- prezentarea şi discutarea unor părţi ale regulamentului şcolar;
- stabilirea unor reguli specifice şcolii noastre.

Desfăşurare:

- prezentarea unor părţi din regulamentul şcolar;
- discuţii concrete despre situaţia din şcoală;
- probleme legate de specificul clasei de elevi;
- scrierea pe o foaie de hârtie a unor drepturi şi a unor îndatoriri;

Realizări:

- conştientizarea părinţilor că au drepturi, dar şi obligaţii;
- angajamentul de ajutor în rezolvarea unor situaţii concrete din clasă;

- implicarea în realizarea unei comunicări eficiente între ei și învăţătoare, ca parteneri educaţionali.

2. Cunoaşte-ţi copilul cu părţile lui bune şi rele

Obiective:

- determinarea părinţilor să petreacă mai mult timp cu copilul lor şi să acorde mai multă atenţie şi importanţă cunoaşterii lui;
- învăţărea practică a părinţilor cum îşi pot îmbunătăţi comunicarea cu propriul copil;
- informarea părinţilor despre care comportamente ale copilului trebuie apreciate şi care trebuie descurajate.

Desfăşurare:

- completarea de către părinţi a unui chestionar referitor la temă;
- prezentarea unor aspecte pozitive şi negative din comportamentul copiilor;
- indicaţii de îmbunătăţire a comunicării cu copilul;

Activitatea se va desfăşura în două etape.

Realizări :

- părinţii au înţeles că în familiile în care nu participă ambii părinţi la educarea copilului posibilitatea de eşec este mai mare;
- au recunoscut că nu îşi cunosc suficient copilul, au receptat metode de eliminare a acestei deficienţe;
- am găsit împreună soluţii prin care să-şi îmbunătăţească comunicarea cu copilul.

3. Bullying-ul în rândul copiilor

Obiective:

- informarea părinţilor despre starea reală de disciplină din şcoală, despre acte de bullying care se petrec în școlile din România, cum pot fi recunoscute, metode de prevenţie și intervenţie;
- exerciţii de identificare a unor astfel de probleme, metode de intervenţie.

Desfăşurare: ex. de spargere a gheţii;

- vizionarea unor filmuleţe cu acte de bullying, discutarea acestora;
- prezentarea unor metode de de prevenţie și intervenţie;
- chestionar adresat părintilor;
- citirea unor scurte texte despre bullying - exerciţii de identificare a bullying-ului, metode de intervenţie;
- dezbatere pe marginea unor aspecte propuse de către părinţi.

Realizări :

- perceperea de către părinţi a faptului că familia este un puternic sprijin / exemplu pentru copil;
- implicarea părinţilor în rezolvarea unor cazuri de bullying (dacă vor exista), chiar dacă nu este vorba despre copilul lor;

4. Relaţia părinte - copil, problemă rezolvată?

Obiective:

- părinţii să înţeleagă că ei pot influenţa şi conduce comportamentul copilului;
- părinţii să-şi însuşească abilităţile de bază de care au nevoie pentru a influenţa într-un mod pozitiv comportamentul copilului.

Desfăşurare:

- chestionar adresat elevilor;
- chestionar adresat părinţilor;
- discuţii în sensul soluţionării conflictelor între părinţi şi copii;

Realizări:

- părinţii şi-au împărtăşit unii altora experienţele personale, au comunicat între ei;
- au descoperit metode eficiente de influenţarea comportamentului copilului, de îmbunătăţire a comunicării părinte-copil;

5. Cum, cât şi când îmi ajut copilul ? - Atelier de lucru

Obiective:

- **î**ncurajarea părinţilor în exprimarea opiniilor despre propriul copil, cunoaşterea unor metode şi reguli simple pe care le pot aplica atunci când îşi ajută copilul în activitatea şcolară;
- înţelegerea importanţei efectuării temelor singur de către copil și verificarea lor de părinţi;
- importanţa consolidării cunoștinţelor predate la școală printr-o muncă susţinută acasă de elev;
- conștientizarea de către părinţi a faptului că randamentul școlar va crește dacă vor veghea la învăţarea constantă a elevilor, prin dezvoltarea unei comunicări eficiente între elev și părinte.

Desfăşurare:

- chestionar legat de comportamentul copiilor în diverse ocazii;
- relaţionare pozitivă – ateliere de lucru cu părinţii, dezbateri, mese rotunde etc.

Realizări:

- colaborarea între părinţi, cu împărtăşirea experienţelor personale, certitudinea că pot învăţa unul de la celălalt;
- deprinderea unor tehnici și metode de lucru cu copilul.

9 . Vara se numără bobocii – analiza rezultatelor

<u>Impactul parteneriatului asupra părinţilor, şcolii, copiilor</u>

Impactul asupra părinţilor. Părinţii au înţeles:

- să ajute voluntar în activitatea didactică;
- să susţină motivaţia pozitivă a copilului pentru învăţarea şcolară;
- să fie un factor important în educarea copilului, aplicând diverse metode și tehnici pe care le-au învăţat în acest proiect educaţional;
- să fie mai puţin reticenţi atunci când li se cere sprijin pentru îmbunătăţirea situaţiei școlare elevilor;
- sunt aspecte din viaţa copilului pe care nu le pot afla decât de la şcoală, aspecte fără de care nu-şi pot forma o imagine corectă despre copilul lor;
- din colaborarea şcoală –familie ambele părţi au de câştigat.

Învăţătorul a înţeles că:

- o colaborare strânsă cu familia îi uşurează munca;
- cadrele didactice sunt cele care trebuie să facă primii paşi în relaţia cu familia;
- dacă este perseverent, poate avea rezultate, chiar şi în cazul familiilor problemă;

- unele mentalităţi greşite ale părinţilor nu pot fi schimbate ușor, dar cu răbdare și perseverenţă unele aspecte pot fi îmbunătăţite.

Rezultate obţinute

- Numărul părinţilor participanţi la sedinţele cu părinţii a crescut;
- S-a observat o ameliorare sub aspectul disciplinei elevilor;
- Unii părinţii au acordat sprijin în creșterea rezultatelor școlare;
- A crescut numărul parinţilor care îşi ajută copiii la efectuarea temelor;
- Sunt mai receptivi la asigurarea rechizitelor necesare.

Rolul familiei în procesul instructiv-educativ

Vardarie-Fotescu Mihaela

Şcoala Gimnaziala Nr. 27, Timișoara

Familia joacă un rol esenţial în procesul instructiv-educativ al copiilor, fiind primul și cel mai important mediu de formare a personalităţii acestora. Ea contribuie la dezvoltarea intelectuală, morală și socială a copilului, completând și consolidând eforturile școlii.

Dezvoltarea personalităţii copilului are loc în prezenţa și sub influenţa a trei mari grupe de factori determinanţi, care se află într-o relaţie de interdependenţă și care, în proporţii diferite, pun în valoare anumite aspecte ale personalităţii.

Cele trei grupe mari de factori sunt: ereditatea, mediul și educaţia. În actul de educare a copilului, familia a fost și este considerată ca factor prioritar și primordial, deoarece în ordinea firească a lucrurilor, educaţia începe din familie, motiv care l-a determinat pe Loisel să afirme că „în familia și pe genunchii mamei se formează ceea ce este mai valoros pe lume-omul de caracter”.În familie, copilul își face pregătirea pentru viaţă. Contribuţia familiei este cu atât mai mare cu cât copilul este mai mic și scade pe măsură ce etapele de creștere înaintează pe treptele superioare ale ontogenezei. Familia contribuie la satisfacerea trebuinţelor copilului încă din primii ani de viaţă, oferindu-i modele de comportament, de comunicare,contribuind foarte mult la dezvoltarea conștiinţei și a conduitelor morale.

Aceasta este prima școală a copilului. Ea este cea care răspunde de trebuinţele elementare ale copilului și de protecţia acestuia, exercitând o influenţă atât de adâncă, încât urmele ei rămân, uneori, întipărite pentru toată viaţa în profilul personalităţii acestuia. De asemenea, ea ocupă un loc aparte în sistemul instituţional al educaţiei.

Școala și familia sunt cei doi piloni de rezistenta ai educaţiei, care contribuie prin mijloace specifice la formarea tinerei generaţii. Colaborarea dintre şcoală şi familie presupune o comunicare efectivă şi eficientă, o unitate de cerinţe şi o unitate de acţiune când este vorba de interesul copilului. Este benefic pentru copil ca părinţii să cunoască ce se întâmpla la școală și ca profesorii să cunoască situaţia familială.

Implicarea familiei în educaţia şcolară a copilului înseamnă și sprijinul dat în realizarea sarcinilor şcolare; oferirea de materiale alternative pentru a-i face munca de înţelegere, memorare și învăţare mai simplă.

Părinţii trebuie să vadă în şcoală un prieten, un colaborator, care îi poate ajuta. Implicarea familiei în viaţa școlii reprezintă o parte importantă pentru calitatea educaţiei, pentru un mediu sigur de învăţare și de achiziţii ale elevilor.

În această lume în permanentă schimbare, aflată sub presiunea competiţiilor de orice fel, părinţii, cadrele didactice, comunitatea locală se străduiesc împreună să încurajeze sistemele de îmbunătăţire a educaţiei, pentru a-i ajuta pe copii să se dezvolte. Colaborarea dintre familie şi şcoală este un factor esenţial în procesul de educare a şcolarilor. În concluzie, familia este un pilon fundamental în educaţia copilului, contribuind la formarea sa ca persoană completă și capabilă să facă faţă provocărilor vieţii.

BIBLIOGRAFIE:

Boroş, Maximilian - Profesorul şi elevii, Editura Gutinul, Colecţia de pedagogie, Maramureş, 1994

Moisin, Anton - Părinţi şi copii, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1995

Narly, Constantin - Pedagogie generală, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1996

Nicola, Ioan, „ Pedagogie‖, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti, 1992

GRĂDINIȚA ȘI FAMILIA ÎMPREUNĂ PENTRU O EDUCAȚIE DE CALITATE ÎN ĂNVÎȚÎMÂNTUL PREȘCOLAR

Prof. pt. educ. timp. Varga Katalin
Grădinița P.P. Prichindel, Arad

Educația timpurie este fundamentul dezvoltării armonioase a copiilor și o investiție esențială în viitorul lor. Pentru a asigura o educație de calitate în învățământul preșcolar, colaborarea între familie și grădiniță este indispensabilă. Această colaborare sprijină copilul în etapa sa crucială de dezvoltare, oferindu-i un cadru coerent, stabil și stimulativ, atât acasă, cât și la grădiniță.

Rolul educației preșcolare în dezvoltarea copilului

Perioada preșcolară (3-6 ani) este caracterizată printr-o dezvoltare rapidă a capacităților cognitive, emoționale, sociale și motorii. Grădinița are misiunea de a sprijini această dezvoltare prin activități ludice, explorare și interacțiune cu ceilalți copii și adulți. În acest context, educația nu se limitează la transmiterea de cunoștințe, ci implică dezvoltarea unei personalități echilibrate, a unui limbaj funcțional și a unor abilități sociale de bază.

Este important ca experiențele copilului în grădiniță să fie susținute și continuate în familie, pentru a crea o continuitate educațională care să consolideze învățarea și dezvoltarea.

Familia – primul și cel mai important mediu educațional

Familia este locul în care copilul primește primele modele de comportament, limbaj și atitudine față de lume. Părinții și ceilalți membri ai familiei au un rol crucial în formarea atitudinilor și a valorilor care vor ghida copilul pe tot parcursul vieții.

În învățământul preșcolar, implicarea părinților depășește rolul tradițional de supraveghetor și devine un parteneriat activ cu educatorii. Sprijinul acordat acasă prin jocuri, lectură, conversații și încurajare stimulează curiozitatea și dorința de a învăța a copilului.

Colaborarea între grădiniță și familie – element de succes

Pentru a asigura o educație de calitate, este nevoie ca familia și grădinița să comunice constant și să colaboreze pe baza unor principii clare:

Comunicare deschisă și bidirecțională: Educatorii trebuie să informeze părinții despre activitățile zilnice, progresul copilului și eventualele dificultăți. Părinții, la rândul lor, trebuie să împărtășească informații relevante despre nevoile și particularitățile copilului.

Implicare activă a părinților: Participarea la întâlniri, evenimente, proiecte educaționale și colaborarea în diverse activități facilitează consolidarea legăturii între familie și grădiniță.

Respect și încredere reciprocă: Crearea unui climat de respect între cadrele didactice și părinți încurajează o colaborare eficientă și constructivă.

Suport și consiliere: Grădinița poate oferi sprijin părinților în înțelegerea etapelor de dezvoltare ale copilului și în adoptarea unor strategii educaționale acasă.

Modalități practice de colaborare

Colaborarea concretă poate lua diverse forme, adaptate nevoilor comunității și specificului grădiniței:

-Caiete de comunicare: Un instrument simplu și eficient pentru transmiterea zilnică a informațiilor între educatori și părinți.

- Întâlniri periodice (ședințe cu părinții): Discuții structurate privind dezvoltarea și comportamentul copiilor.

- Ateliere tematice și evenimente educaționale: Implicarea părinților în activități creative sau sărbători organizate în grădiniță.

-Comunicare digitală: Mesaje, grupuri de socializare sau platforme educaționale care facilitează accesul la informații și dialogul continuu.

-Programe de consiliere parentală: Susținerea familiei în gestionarea problemelor de creștere și educație.

Beneficiile colaborării pentru copil și comunitate

Un parteneriat solid între familie și grădiniță are efecte benefice clare:

-Copilul se simte susținut și în siguranță, ceea ce îi stimulează încrederea și motivația.

-Se dezvoltă o imagine pozitivă despre școală și educație, facilitând tranziția către învățământul primar.

-Părinții devin mai bine informați și mai implicați, sprijinind activ dezvoltarea copilului.

-Se creează o comunitate educațională în care colaborarea și solidaritatea sunt valorificate.

-Se reduc dificultățile de adaptare, absenteismul și problemele comportamentale.

Provocări în colaborarea familie-grădiniță și soluții posibile

-Colaborarea nu este întotdeauna ușoară și se pot întâlni obstacole precum:

-Lipsa timpului sau interesului din partea părinților.

-Diferențe culturale sau de nivel de educație între cadre didactice și familii.

-Comunicarea deficitară sau așteptări nerealiste.

-Pentru a depăși aceste provocări, este nevoie de:

-Flexibilitate și răbdare din partea educatorilor.

-Crearea unor canale diverse și accesibile de comunicare.

-Organizarea unor sesiuni de informare și formare pentru părinți.

-Promovarea unei culturi a respectului și înțelegerii reciproce.

Concluzii

Educația preșcolară de calitate este rezultatul unei colaborări strânse între grădiniță și familie. Doar prin comunicare deschisă, implicare și respect reciproc putem crea un mediu educațional care să răspundă nevoilor copiilor și să le ofere șansa unui început solid în viață. Familia și grădinița, lucrând împreună, pot asigura dezvoltarea armonioasă și fericirea copiilor, fundamentul unei societăți sănătoase și prospere.

Bibliografie

-Epstein, J. L. (2011). School, Family, and Community Partnerships. Routledge.

-Coman, C. (2013). Psihopedagogie. Editura Universitară.

-Șerban, I. (2015). Rolul familiei în educația copilului. Revista de Pedagogie.

-Popescu, M., & Drăghicescu, A. (2017). Comunicarea între familie și școală – pilon al educației eficiente. Jurnalul de Științe Sociale.

COLABORAREA ȘCOALĂ-FAMILIE: PARTENERIAT ESENȚIAL PENTRU DEZVOLTAREA ȘCOLARĂ A ELEVILOR DE GIMNAZIU

Vasiliu Ileana, Şcoala Gimnazială Comuna Dumbrăviţa

În contextul actual al învăţământului, succesul educaţional al elevilor nu mai poate fi atribuit exclusiv școlii, ci reprezintă rezultatul unei colaborări eficiente între școală, familie și comunitate. Parteneriatul educaţional între școală și familie are un rol esenţial în sprijinirea performanţei școlare a elevilor, atât în ceea ce privește rezultatele școlare, cât și dezvoltarea lor emoţională și socială, dezvoltarea autonomiei elevului și prevenirea eșecului educaţional.

Perioada gimnaziului este una esenţială în formarea personalităţii elevului. În această etapă apar transformări semnificative la nivel cognitiv, emoţional și social, ceea ce face ca sprijinul din partea familiei și al școlii să fie deosebit de important.

Rolul familiei în sprijinirea elevului din gimnaziu

Familia este primul mediu educativ al copilului, locul unde se formează bazele personalităţii, ale valorilor și ale comportamentului. Continuarea acestui proces în cadrul școlii trebuie să se facă în mod coerent, iar pentru aceasta este necesară o comunicare permanentă și sinceră între cadrele didactice și părinţi.

Elevii din învăţământul gimnazial se confruntă adesea cu presiuni legate de adaptarea la cerinţele tot mai mari ale școlii, de schimbările biologice și de nevoia de afirmare în grupul de colegi. În acest context, implicarea familiei nu trebuie să se limiteze la supravegherea temelor, ci trebuie să includă:

- susţinerea emoţională și motivarea constantă a copilului;
- consolidarea comportamentelor pozitive și a stimei de sine;
- interes activ faţă de activităţile școlare și extrașcolare;
- dialog constructiv cu cadrele didactice;
- reducerea absenteismului și a abandonului școlar;
- sprijinirea elevilor cu dificultăţi de învăţare sau comportament;

- stimularea performanţei prin sprijinul acordat elevilor capabili de rezultate înalte;
- recunoașterea și valorizarea reușitelor copilului.

Atunci când familia este implicată activ în viaţa școlară a elevului, acesta devine mai încrezător, mai responsabil și mai motivat să obţină performanţe.

Forme concrete de parteneriat în gimnaziu

Pentru ca parteneriatul să fie eficient în sprijinirea performanţei școlare, acesta trebuie construit pe bazele colaborării, ale comunicării deschise și ale respectului reciproc. Câteva exemple de bune practici aplicabile în ciclul gimnazial includ:

1. Întâlniri periodice cu părinţii – nu doar ședinţe formale, ci și discuţii individuale
2. **Crearea unui climat de încredere şi respect reciproc** – ascultarea punctului de vedere al părinţilor și implicarea acestora în luarea deciziilor privind educaţia copiilor.
3. Implicarea părinţilor în proiecte educative și concursuri – participarea lor ca voluntari, parteneri sau sponsori în activităţi școlare.
4. Ghiduri pentru părinţi – oferirea de resurse privind sprijinul oferit copiilor în organizarea timpului, învăţarea eficientă, dezvoltarea abilităţilor socio-emoţionale.
5. Comunicare digitală eficientă – folosirea platformelor educaţionale (ex. Google Classroom) pentru a menţine legătura constantă cu părinţii și pentru a-i informa în timp real despre progresul elevilor.
6. Colaborarea cu consilierul școlar – în organizarea de ateliere sau sesiuni de consiliere adresate atât elevilor, cât și părinţilor.
7. **Proiecte educaţionale comune** – prin derularea unor programe care vizează teme de interes (performanţă școlară, sănătate emoţională, dezvoltare personală).

Impactul parteneriatului asupra performanței școlare

Numeroase cercetări arată că elevii care beneficiază de sprijinul constant al familiei și al școlii au o probabilitate mai mare de a obţine rezultate școlare ridicate. La nivelul învăţământului gimnazial, acest parteneriat contribuie la:

- îmbunătăţirea performanţelor la evaluările naţionale și concursuri;
- dezvoltarea unei atitudini pozitive faţă de școală;
- reducerea riscului de abandon școlar;
- o mai mare perseverenţă în atingerea obiectivelor;
- abilităţi sociale dezvoltate și comportamente adecvate.

În plus, colaborarea strânsă cu familia permite identificarea timpurie a dificultăţilor de învăţare sau adaptare și intervenţia rapidă prin măsuri de sprijin.

Concluzii

În învăţământul gimnazial, dezvoltarea parteneriatului educaţional școală-familie este o condiţie fundamentală pentru atingerea performanţei școlare. Prin comunicare, cooperare și implicare activă, părinţii și profesorii pot crea un mediu educaţional armonios, centrat pe nevoile și potenţialul fiecărui elev. Este nevoie de deschidere, colaborare și asumarea unui scop comun: formarea armonioasă a copilului. Atunci când părinţii și profesorii lucrează împreună, beneficiarul direct este elevul, care se dezvoltă într-un mediu echilibrat și motivant. Succesul școlar nu este un efort individual, ci rezultatul unei reţele de sprijin solidă, din care familia este parte integrantă.

Bibliografie

- Cerghit, Ioan – Didactica generală, Editura Polirom, Iași, 2006.
- Cucoș, Constantin – Psihopedagogie, Editura Polirom, Iași, 2014.
- Jinga, Ioan; Istrate, Elena – Manual de pedagogie, Editura All, București, 2008.
- Educația pentru performanță: colaborarea școală-familie-comunitate – Ghid metodologic, Institutul de Științe ale Educației, București, 2019.

Interacțiunea familie-școală în contextul pedagogiei actuale

profesor Ionela Zbîrcea

Școala Gimnazială nr. 2 orașul Comarnic, jud. Prahova

În contextul școlii actuale, familia reprezintă un subiect complex și dinamic, întrucât rolul acesteia s-a transformat semnificativ în ultimii ani, pe fondul schimbărilor sociale, tehnologice și educaționale. Rolul tradițional al părinților în educație rămâne un reper în stabilirea actualelor direcții educaționale. În trecut, părinții erau considerați susținători ai școlii, responsabili în principal pentru asigurarea condițiilor de bază pentru învățare (hrană, îmbrăcăminte, disciplină, timp pentru teme). Comunicarea cu profesorii era limitată, iar educația era văzută ca un domeniu ce revea exclusiv în atribuțiile cadrelor didactice.

Transformările recente în educație sunt influențate de evoluția societății din punct de vedere socio-cultural și tehnologic. Școala actuală este influențată de factori precum: digitalizarea și învățarea online; accentul plasat din ce în ce mai accentuat pe competențe, nu doar pe memorare; diversitatea metodelor pedagogice; nevoia de sprijin emoțional și social pentru elevi. Aceste schimbări au generat o repoziționare a părinților: de la rolul preponderent pasiv, la parteneri activi în educație.

Așteptări actuale față de părinți au evoluat semnificativ în ultimele decenii. Părinții sunt solicitați să: colaboreze cu profesorii într-un mod constant și constructiv; să asigure un climat favorabil învățării acasă; să acorde atenție observe semnelor de stres, anxietate sau bullying și să intervină; să încurajeze autonomia copilului, evitând suprasolicitarea sau hiperprotecția. Colaborarea ideală: școală – familie – comunitate a fost percepută mereu ca find un factor esențial în fluența demersului educațional. Este evident faptul că succesul educațional crește atunci când există dialog real între părinți și cadre didactice bazat pe încredere reciprocă. Profesorul, partener în formarea personalității copilului, are nevoie de implicarea părinților în activitățile școlii (ședințe, voluntariat, consilii).

Ca profesori și/ sau diriginți, nu întotdeuna avem de transmis părinților numai vești bune despre elevi. Cum comunicăm părinților aspectele mai puțin bune, mai exact, veștile rele despre copil?

Transmiterea veștilor mai puțin bune către părinți este una dintre cele mai delicate responsabilități ale cadrelor didactice sau ale personalului din școală. Modul în care este gestionată această comunicare poate influența relația părinte–școală, încrederea și colaborarea pe termen lung. O abordare empatică a situației este necesară pentru orice cadru didactic aflat în ipostaza de comunicare cu familia copilului.

Abordarea inițială trebuie să aibă în vedere pregătirea mesajului ce urmează a fi transmis, cu claritate și empatie. Înainte de a vorbi cu părintele: profesorul diriginte ar trebui să se fi informat corect cu toate datele obiective (ce s-a întâmplat, când, cine a fost implicat); să evalueaze impactul emoțional pe care vestea îl poate avea; eficiența consilierii cu familia în situații de criză trebuie să aibă în vedere perspectiva unei soluții sau o propunere constructivă, nu doar transmiterea problemei (Exemplu: „Elevul a avut un conflict cu un coleg în pauză. Am investigat, am discutat cu cei implicați și dorim să găsim împreună o soluție.")

Alegerea canalulului potrivit de comunicare este o altă componentă esențială a contextlui de comunicare. Veștile cu impact emoțional mare (ex. comportamente grave, situații de bullying, accidente, acte de violență fizică sau verbală, neînțelegeri cu colegii sau char cu profesorii etc.) trebuie transmise față în față sau, dacă nu se poate, printr-un apel telefonic personalizat. Mesajele scurte sau administrative (ex. absențe nemotivate repetate) pot fi trimise prin email sau platformele școlare, dar trebuie urmate de o discuție dacă este nevoie.

În formularea mesajului trebuie să găsim un echilibru între fermitate și respect, punând în practică o atitudine profesională adaptată situației: evitarea tonul acuzator („Copilul dumneavoastră a făcut o greșeală gravă!"); folosirea unei formulări descriptive și centrate pe comportament, nu pe persoană; oferirea posibilității de dialog și colaborare. (Ex.:„ Aș dori să discutăm împreună cum îl putem sprijini."). **Colaborarea profesor- părinte, în situații de criză, trebuie să se axeze pe identificarea soluțiilor**. Soluțiile trebuie căutate împreună (chiar și cu implicarea elevului, fapt ce îl poate responsabiliza) , nu impuse unilateral.

Cum nu este deontologic a comunica pe teme delicate cu familia elevului? Un profesor cu vocație pedagogică cunoaște faptul că nu este indicat nu trimitem mesaje impersonale de tip „elevul a fost indisciplinat" fără context; nu folosim cuvinte generalizatoare precum „mereu", „niciodată". Nu transmitem vești sensibile în public sau în prezența altor părinți/ elevi; comunicarea trebuie să fie profesionistă, echilibrată. Discuția cu părintele elevului ar trebui să se finalizeze cu un plan concret de acțiune pe viitor: dacă este cazul, în mod bine justificat, se poate recomanda sprijin psihologic, colaborare cu dirigintele, observație pedagogică, legătură periodică între școală și familie. Scopul nu este să „pedepsim" copilul sau să „speriem" părintele, ci să construim un parteneriat educațional, bazat pe sinceritate, sprijin și soluții.

Rolul fiecărei părți trebuie să fie activ și să conducă spre colaborare și rezultate benefice: profesorii: au responsabilitatea de a informa familia despre evoluția copilului și de a cere sprijinul familiei în anumite situații; părinții trebuie să fie implicați, receptivi și deschiși la sugestii privind educația copilului, iar elevul ca beneficiar direct de pe urma acestei colaborări, să fie în centrul procesului educațional și să manifeste receptivitate cu răspunsuri concrete pe măsura eforturilor depuse de adulții implicați în formarea lui ca om.

În concluzie, părinții, în contextul școlii actuale, nu mai pot rămâne simpli observatori. Ei sunt actori-cheie în procesul educațional, iar implicarea lor activă, echilibrată și empatică este esențială pentru formarea armonioasă a copiilor.

SECȚIUNEA A II-A

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI A ABANDONULUI ȘCOLAR

STRATEGII ȘI BUNE PRACTICI PENTRU PREVENIREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Andreea Maria ENACHE
Grădinița cu Program Prelungit ,,Pui de Lei'' Pitești, Argeș

Educația este unul dintre cele mai importante drepturi ale fiecărui copil și un factor esențial pentru dezvoltarea personală și profesională. Cu toate acestea, absenteismul și abandonul școlar continuă să fie probleme majore în multe sisteme educaționale, afectând viitorul copiilor și al societății în ansamblu. Aceste fenomene au cauze complexe, de la dificultăți economice și probleme familiale, până la lipsa de motivație sau metode de predare neadaptate. În fața acestor provocări, este esențial să identificăm și să implementăm strategii eficiente care să asigure menținerea elevilor în sistemul de învățământ.

Pentru a combate absenteismul și abandonul școlar, trebuie mai întâi să înțelegem cauzele acestora. Unele dintre cele mai frecvente motive includ:

- *Dificultăți economice* – Multe familii se confruntă cu lipsa resurselor necesare pentru educația copiilor, iar unii elevi sunt nevoiți să muncească pentru a contribui la veniturile familiei.
- *Factori sociali și culturali* – În anumite comunități, mai ales în mediul rural, educația nu este întotdeauna o prioritate. Tradițiile, mentalitățile și influențele negative din anturaj pot descuraja frecventarea școlii.
- *Probleme personale și psihologice* – Lipsa de încredere în sine, probleme emoționale sau dificultăți de învățare pot duce la scăderea interesului pentru școală.
- *Mediul educațional nefavorabil* – Lipsa unei relații bune cu profesorii, metode de predare neatractive sau un climat școlar ostil pot contribui la absenteism.

Aceste cauze demonstrează că soluțiile trebuie să fie adaptate diversității problemelor întâlnite de elevi. Combaterea acestui fenomen necesită o abordare complexă, care să implice nu doar școala, ci și familia și comunitatea.

1. *Crearea unui mediu școlar atractiv* - O școală care oferă un mediu primitor și modern poate stimula interesul elevilor pentru învățare. Utilizarea tehnologiei, diversificarea metodelor de predare și organizarea de activități extracurriculare pot face școala mai atractivă. De asemenea, prevenirea violenței și a discriminării în mediul școlar este esențială pentru asigurarea unui climat pozitiv.

2. *Sprijinirea elevilor cu dificultăți de învățare* - Mulți copii renunță la școală din cauza rezultatelor slabe și a lipsei de încredere în propriile capacități. Organizarea de meditații gratuite, programe de mentorat și oferirea unui sprijin psihologic pot contribui la creșterea motivației și a performanței școlare.

3. *Implicarea părinților în educația copiilor* - Comunicarea dintre școală și familie este esențială. Părinții trebuie să fie informați despre importanța educației și să fie încurajați să se implice activ în parcursul școlar al copiilor lor. Organizarea de întâlniri periodice și sesiuni de consiliere parentală poate ajuta la consolidarea relației dintre familie și școală.

4. *Sprijin financiar pentru familiile defavorizate* - În multe cazuri, lipsa resurselor financiare este principalul motiv al abandonului școlar. Bursele sociale, programele de masă caldă sau oferirea de rechizite gratuite pot contribui la reducerea impactului factorilor economici asupra educației.

5. *Colaborarea cu comunitatea și ONG-urile* - Organizațiile non-guvernamentale și instituțiile locale pot juca un rol important în sprijinirea elevilor aflați în risc de abandon școlar. Proiectele educaționale, taberele de vară și activitățile de voluntariat pot oferi elevilor oportunități de dezvoltare și integrare socială.

Absenteismul și abandonul școlar sunt probleme complexe, dar nu insurmontabile. Printr-o abordare integrată, care să implice școala, familia și comunitatea, putem crea un sistem educațional incluziv, capabil să ofere fiecărui copil șansa de a-și construi un viitor mai bun. Investiția în educație nu este doar o responsabilitate individuală, ci și o necesitate pentru dezvoltarea unei societăți prospere și echitabile.

Bibliografie:

- Bădescu, G., Duminică, G., & Preoteasa, A. M. (2017). Factori ai abandonului școlar în România: O analiză secundară a datelor disponibile. Institutul pentru Politici Publice.
- Ministerul Educației Naționale. (2018). Strategia națională pentru reducerea părăsirii timpurii a școlii 2015-2020. https://edu.ro
- UNICEF România. (2021). Prevenirea și reducerea abandonului școlar: Politici și practici eficiente. https://www.unicef.org/romania

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Înv. Primar, Gina ANTON
Școala Gimnazială „Anton Pann" Brăila

Școala Gimnazială ..Anton Pann" Brăila este o unitate de învățământ cu o populație școlară de 70% elevi de etnie rromă. Având în vedere acest aspect, școala are în permanență ca obiectiv „reducerea absenteismului și abandonului școlar și creșterea participării școlare a persoanelor de etnie rromă, obiectiv ce se regăsește și în H.G. nr.560 din 28 aprilie 2022 privind aprobarea Strategiei Guvernului României de incluziune a cetățenilor români aparținând minorității rrome pentru perioada 2022-2027.

Un învăţământ de calitate trebuie să aibă în vedere în primul rând, satisfacerea exigenţelor beneficiarului (părinţi, elevi, societate). Pentru aceasta e nevoie de activităţi educative şcolare şi

extraşcolare complexe care să aibă ca obiectiv prevenirea absenteismului și abandonului școlar în programele promovate de Ministerul Educației.

În acest sens, trebuie avute în vedere îmbunătăţirea relaţiilor unităţii şcolare cu reprezentanţii comunităţii şi ai autorităţilor locale (pentru dezvoltarea de proiecte şi programe de interes comun) şi colaborarea cu liderii formali şi nonformali ale rromilor precum şi cu instituţiile locale.

Școala resimte impactul zonei în care se află – săracă din punct de vedere economic, nu oferă elevilor oportunităţi de dezvoltare personală, majoritatea familiilor au probleme sociale și nivelul de pregătire școlară foarte scăzut. Mulți părinți cu venituri mici au fost, ei înșiși elevi marginalizați și nu văd ce ar putea ei sau familiile lor câștiga din educație sau cu ce ar trebui ei să contribuie la acest proces.

De aceea, școala se confruntă frecvent cu fenomenul de absenteism și abandon școlar.

Cauzele acestor fenomene sunt:

- Lipsa suportului motivațional al părintilor;
- Lipsa resurselor materiale, ceea ce poate expune familiile la un trai la limita subzistentei;
- Căsătoriile timpurii specifice etniei rrome;
- Transformarea copiilor mai mari in baby-sitter pentru copiii mai mici, în familiile cu mai multi copii;
- Starea de sănătate și nutrițională a copilului;
- Stresul cauzat de separarea părinților sau de familii disfuncționale;
- Proveniența dintr-o familie care migrează;
- Începerea școlii cu slabe abilități de vorbire, vocabular deficitar și insuficenta pregătire pentru scris-citit.

Școala tinde să perceapă elevii care se confruntă cu absenteismul sau abandonul școlar ca fiind slab motivați, supuși presiunii negative a părinților și grupului, ca având o frecvență redusă la școală și manifestând probleme comportamentale și de control.

Pentru a preveni absenteismul și abandonul școlar este nevoie de aplicarea unor practici permanente:

- satisfacerea necesităţilor educaţionale ale tuturor membrilor comunităţii;
- adaptarea personalităţii la condiţiile vieţii și integrarea acesteia în societate;
- schimbarea de atitudini, comportamente, conţinuturi educaţionale pentru a răspunde diversităţii umane;
- aplicarea practicilor nondiscriminatorii în procesul de educaţie;
- prevenirea și combaterea excluderii și /sau marginalizării în educaţie;
- reformarea școlii și societăţii în ansamblu, astfel încît acestea să răspundă necesităţilor de educaţie ale tuturor copiilor, tinerilor și adulţilor;
- centrarea procesului de educaţie pe copil/elev, abordarea fundamentată pe interesele copilului, dezvoltarea respectului de sine, toleranţă și acceptare;
- orientarea strategică spre trecerea de la adaptarea elevului la școli diferite la adaptarea învăţământului la diferenţele dintre elevi;
- ameliorarea continuă a calităţii educaţiei.

În ultimele decenii, în literatura de specialitate se operează cu sintagma școala pentru diversitate folosită ca echivalent al sintagmei școala pentru toţi. Această expresie reprezintă dezideratul maximei flexibilităţi și toleranţe la nivelul clasei, școlii și al sistemului educaţional în întregime în ceea ce privește diferenţele fizice, socioculturale, lingvistice și psihologice existente între copii.

Din această perspectivă misiunea școlii este aceea de a le oferi tuturor copiilor posibilitatea de a învăţa în funcţie de ritmul capacităţile și nevoile proprii și de a se exprima conform trăsăturilor individuale de personalitate.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

ATES NADEA
GRĂDINIȚA P.N.NR.12,ARAD

Abandonul școlar și absenteismul sunt fenomene cu impact negativ asupra dezvoltării personale și socio-economice a elevilor. România se confruntă cu rate ridicate ale abandonului școlar, situându-se peste media Uniunii Europene. Factorii determinanți sunt diverși, de la probleme economice și sociale la dificultăți educaționale și lipsa de motivație. Prin implementarea unor bune practici în educație, aceste probleme pot fi diminuate semnificativ.

1.Cauzele absenteismului și abandonului școlar

Factori economici: Sărăcia și lipsa resurselor materiale duc la retragerea prematură a elevilor din sistemul educațional.

Factori sociali: Lipsa sprijinului familiei și influențele negative din comunitate contribuie la lipsa motivației pentru educație.

Factori educaționali: Metodele de predare neadaptate, lipsa materialelor didactice moderne și relațiile tensionate elev-profesor pot descuraja prezența la școală.

2 Bune practici pentru prevenirea și combaterea absenteismului și abandonului școlar

Programe de sprijin financiar

Un exemplu de succes este programul național "Bani de liceu", inițiat de Ministerul Educației Naționale, care oferă sprijin financiar elevilor din medii defavorizate, condiționând acordarea ajutorului de frecventarea cursurilor. Acest program ajută la reducerea presiunii financiare asupra familiilor, motivându-i pe elevi să își continue studiile. De asemenea, programele de burse sociale oferite de primării și diverse ONG-uri au contribuit la creșterea participării școlare, în special în zonele rurale.

Proiecte educaționale și mentorat

În cadrul programului "Școala după școală", derulat în mai multe unități de învățământ din România, elevii beneficiază de suport suplimentar pentru teme, activități educaționale interactive și mese calde. Acest program este deosebit de util pentru copiii care au dificultăți de învățare sau care nu primesc sprijin educațional acasă. Un alt exemplu este proiectul „Ajută un copil să meargă la școală", inițiat de organizația Salvați Copiii, care oferă rechizite, îmbrăcăminte și suport psihologic elevilor din familii vulnerabile. Prin acest proiect, s-a reușit reintegrarea în sistemul educațional a sute de copii care riscau abandonul.

Implicarea comunității și parteneriate

Un model de succes este proiectul „Zburd – Educație prin coaching", implementat în mai multe licee din România. Acest proiect implică activ profesorii, elevii și părinții, creând un mediu de învățare pozitiv. Prin tehnici de coaching educațional, elevii sunt ajutați să-și descopere punctele forte și să depășească dificultățile școlare. Rezultatele acestui proiect au arătat o scădere semnificativă a absenteismului și o îmbunătățire a performanțelor școlare, demonstrând că implicarea comunității este esențială în prevenirea abandonului școlar.

Metode didactice inovatoare

Implementarea învățării bazate pe proiecte, utilizarea tehnologiilor digitale și adaptarea curriculumului la nevoile elevilor contribuie la creșterea motivației pentru educație. De exemplu, în unele școli din România s-a implementat metoda flipped classroom, unde elevii studiază teoria acasă, iar la școală aplică noțiunile prin exerciții practice și dezbateri. Acest model a condus la o participare mai activă a elevilor și la reducerea absenteismului. De asemenea, utilizarea gamificării (transformarea lecțiilor în jocuri educative) a făcut ca elevii să devină mai interesați de procesul de învățare, reducându-se astfel plictiseala și tendința de a lipsi de la ore.

Combaterea absenteismului și a abandonului școlar necesită o abordare integrată care să implice școala, familia și comunitatea. Implementarea unor programe eficiente, adaptarea metodelor de predare și sprijinul financiar sunt elemente esențiale pentru asigurarea accesului egal la educație. Prin promovarea acestor bune practici, România poate reduce rata abandonului școlar și poate asigura un viitor mai bun pentru tinerii săi.

Bibliografie:

1. Cucoș, C. (2014). "Pedagogie". Editura Polirom
2. Miclea, M. (2015). "Învățare și dezvoltare: Teorii și practici educaționale". Editura Polirom.
3. Ministerul Educației Naționale (2021). "Raport privind abandonul școlar în România". București.
4. Voiculescu, F. (2018). "Educația incluzivă și combaterea abandonului școlar". Editura Universității din București.

PREVENIREA ABANDONULUI ȘCOLAR PRIN PRACTICI EDUCAȚIONALE INCLUZIVE

Prof. Băurceanu Dan-Gabriel
Școala Profesională ”Costache Grigore Șuțu”

Prevenirea abandonului școlar este o problemă majoră în sistemul de învățământ. În această privință, practicile educaționale incluzive sunt considerate a fi una dintre cele mai eficiente metode de a preveni abandonul școlar și de a îmbunătăți performanțele academice ale elevilor. În acest referat, vom discuta despre ce sunt practicile educaționale incluzive și cum pot acestea ajuta la prevenirea abandonului școlar.

Practicile educaționale incluzive sunt metode de predare care se concentrează pe nevoile individuale ale fiecărui elev și încearcă să includă toți elevii în procesul de învățare. Aceste metode se bazează pe ideea că fiecare elev este unic și are nevoi diferite în ceea ce privește învățarea. Prin urmare, practicile educaționale incluzive încearcă să ofere o educație personalizată, adaptată nevoilor și abilităților fiecărui elev.

În cele ce urmează atașăm câteva exemple de practici educaționale incluzive pe care profesorii le pot aplica pentru a preveni abandonul școlar și pentru a îmbunătăți performanțele academice ale elevilor:

1) Învățarea colaborativă: Profesorii pot încuraja colaborarea între elevi, astfel încât aceștia să lucreze împreună la proiecte și sarcini. Această practică poate ajuta la dezvoltarea abilităților sociale și de comunicare ale elevilor și poate contribui la creșterea încrederii în sine și a motivației lor.
2) Evaluarea formativă: Profesorii pot oferi feedback regulat și constructiv elevilor în timpul procesului de învățare. Această practică poate ajuta elevii să-și îmbunătățească abilitățile și să-și corecteze greșelile mai devreme în procesul de învățare.
3) Utilizarea tehnologiei educaționale: Profesorii pot folosi tehnologia pentru a oferi acces la materiale educaționale într-un mod interactiv și personalizat. De exemplu, profesorii pot utiliza aplicații și platforme educaționale online care permit elevilor să învețe la propriul ritm și să beneficieze de o gamă mai largă de resurse educaționale.
4) Diferențierea instruirii: Profesorii pot adapta metodele de predare și materialele educaționale pentru a răspunde nevoilor individuale ale elevilor. Aceasta poate include utilizarea diferitelor stiluri de învățare (vizual, auditiv sau kinestezic), adaptarea nivelului de dificultate al materialelor și oferirea de sprijin suplimentar pentru elevii cu nevoi speciale.
5) Participarea activă a părinților: Profesorii pot implica părinții în procesul de învățare al elevilor, de exemplu, prin organizarea de întâlniri cu părinții sau prin comunicarea regulată cu aceștia. Aceasta poate ajuta la îmbunătățirea angajamentului părinților în educația copiilor lor și poate contribui la îmbunătățirea performanțelor școlare ale elevilor.

Acestea sunt doar câteva exemple de practici educaționale incluzive pe care profesorii le pot aplica pentru a preveni abandonul școlar și pentru a îmbunătăți performanțele academice ale elevilor. Important

este să fie utilizate practici care să țină cont de nevoile individuale ale fiecărui elev și să creeze un mediu de învățare sigur și incluziv pentru toți elevii.

Un aspect important al practicilor educaționale incluzive este abordarea diferențelor culturale, socio-economice și de dezvoltare ale elevilor. Aceasta implică o atenție deosebită acordată diversității culturale și lingvistice a elevilor, dar și înțelegerea că unii elevi pot avea nevoi speciale, fie din cauza unor dizabilități, fie din cauza unor probleme sociale sau emoționale.

Prin aplicarea practicilor educaționale incluzive, elevii se simt acceptați și valorizați, iar acest lucru poate duce la o creștere a motivației și a angajamentului lor față de școală. În plus, elevii care se simt incluși și acceptați în școală au o mai mare încredere în propriile abilități și pot dezvolta o atitudine pozitivă față de învățare.

Un alt beneficiu al practicilor educaționale incluzive este că acestea pot ajuta la identificarea timpurie a problemelor de învățare și a altor probleme care pot duce la abandonul școlar. Într-un mediu incluziv, profesorii pot observa mai ușor comportamentele atipice și pot oferi sprijin suplimentar acelor elevi care au nevoie de ajutor.

În concluzie, practicile educaționale incluzive pot juca un rol crucial în prevenirea abandonului școlar. Acestea oferă o educație personalizată, adaptată nevoilor și abilităților fiecărui elev, iar acest lucru poate duce la o creștere a motivației și a angajamentului lor față de școală. De asemenea, practicile educaționale incluzive pot ajuta la identificarea timpurie a problemelor de învățare și a altor probleme care pot duce la abandon.

BIBLIOGRAFIE

1) Allodi, M. W. (2002). Reaching and Teaching all Children: Grassroots Efforts that Work. Phi Delta Kappan, 84(7), 532-537.
2) Brown, K. W., & Mowen, T. J. (2016). Fostering inclusion in the classroom: Strategies for engaging students with disabilities. The Journal of Effective Teaching, 16(2), 34-48.
3) Darling-Hammond, L., & Adamson, F. (2014). Beyond the bubble test: How performance assessments support 21st century learning. Jossey-Bass.
4) McLeskey, J., Waldron, N. L., & Redd, L. (2014). A case for inclusion of students with disabilities in large-scale assessment and accountability systems. Assessment for Effective Intervention, 39(3), 159-171.
5) UNESCO (2017). Teaching and Learning: Achieving Quality for All. UNESCO Publishing.

REDUCEREA ABANDONULUI PRIN ACTIVITĂȚILE EXTRAȘCOLARE

Boieru Mihaela Raluca
Școala Gimnazială „Sfântul Vasile”

Școala, în totalitatea ei, reprezintă un loc atât pentru educația și dezvoltarea personală, pentru învățarea abilităților sociale și emoționale, cât și un loc pentru interacțiune și sprijin social. Abandonul școlar este o realitate socială complexă și alarmantă în sistemul de învățământ, având o multitudine de cauze și consecințe semnificative asupra vieții individului și societății în ansamblu. Este importantă luarea de măsuri practice pentru a preveni și combate abandonul școlar, asigurând astfel o educație de calitate și oferind șanse egale de dezvoltare pentru toți elevii.

Crearea unui mediu școlar inclusiv, intervenția timpurie, curriculumul relevant, colaborarea între școală, familie și comunitate, accesul la resurse și oportunități egale, programul de mentorat și consiliere, personalizarea și flexibilitatea învățării, monitorizarea și evaluarea sistematică, educația parentală și monitorizarea eficacității măsurilor sunt factori cheie în lupta împotriva abandonului școlar. Prin eforturi continue și angajament colectiv, putem crea un sistem de învățământ în care toți elevii să aibă șanse egale de a-și atinge potențialul și de a-și construi un viitor de succes.

Colaborarea strânsă între părinți și profesori poate crea un parteneriat puternic în sprijinirea elevilor și în promovarea succesului lor școlar.

O metodă prin care se poate preveni și reduce absenteismul și abandonul școlar al elevilor este atragerea şi implicarea acestora în activităţi şcolare şi extraşcolare. Acest lucru l-am experimentat acum câțiva ani cu una dintre elevele mele de clasa a III-a.

În semestrul al II-lea al anului școlar, începând cu luna februarie și până în luna aprilie, eleva I. A. a înregistrat un număr mare de absențe (câteva zile pe săptămână nu venea deloc, iar în zilele când ajungea la școală o făcea începând cu a doua sau a treia oră). Eleva provenea dintr-o familie în care tatăl plecase la muncă în străinătate în urmă cu un an și după câteva luni nu a mai vrut să știe nimic de familia lui.

Am chemat-o pe mama la școală și astfel am aflat că în luna martie a murit și bunica fetei, de care copila era foarte atașată. După abandonul tatălui, copilul o acuza pe mamă de acest lucru. Ba chiar începuse să nu mai asculte de nimeni, nici de mama, nici de sora ei mai mare. Refuza să se trezească dimineața să vină la școală, refuza să-și facă temele, refuza orice i se cerea să facă.

Deși suntem o școală de top din centrul orașului Ploiești, până în acel an școlar nu am avut parte de consilier școlar. După întâlnirea cu mama, am discutat cu consilierul școlar și am îndrumat-o să meargă la câteva ședințe împreună cu copilul.

Se știe că activitățile extrașcolare au menirea să atragă elevii, să îmbunătățească interacțiunea școală-elev și să crească motivația de implicare în activitățile educative, având pe termen lung impact pozitiv asupra prevenirii abandonului școlar. De aceea, pentru a o atrage la școală am desfășurat diferite activități (realizarea unor lecții la muzeu, proiect eTwinning, realizarea unei excursii, vizionarea unui film la cinema, activități sportive și de voluntariat). De asemenea, știind de înclinația elevei pentru desen, am antrenat-o să participe la diverse concursuri școlare, unde a reușit să obțină și câteva premii.

În vacanța de vară, după terminarea cursurilor, ne-am întâlnit la școală timp de o săptămână pentru a recupera materia pierdută. De asemenea, în vara aceea am organizat și o tabără de vară cu multe activități la care a participat cu mult interes. În anul școlar următor, numărul absențelor a fost foarte mic.

Pentru a avea un efect pozitiv și o implicare activă și voluntară, activitățile propuse au fost selectate cu atenție încât să se plieze cu interesele și talentele elevei. O bună colaborare între şcoală şi familie este posibilă numai atunci când familia înţelege bine rolul şcolii, acela de a fi principalul izvor de cultură şi

factor de civilizaţie, iar şcoala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, direct interesat de întregul proces instructiv-educativ.

PROIECT DE PARTENERIAT EDUCAȚIONAL
GRĂDINIȚĂ-FAMILIE, PENTRU COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR ÎN GRĂDINIȚĂ

Prof. Bortă Irina Iuliana
G.P.P. Târgu Frumos, jud. Iași

DENUMIREA PROIECTULUI:
”Împreună pentru copii”- combaterea absenteismului și abandonului școlar

ARGUMENT

Absenteismul și abandonul școlar la nivel preșcolar pot avea un impact semnificativ asupra dezvoltării cognitive și socio-emoționale a copiilor, iar în acest context, parteneriatul între grădiniță și

familie este esențial pentru a asigura o educație stabilă și continuă pentru fiecare copil. O colaborare activă între educatori și părinți poate contribui la prevenirea absenteismului, prin conștientizarea importanței educației și stabilirea unui mediu favorabil învățării atât acasă, cât și la grădiniță.

Prin acest proiect, se urmărește dezvoltarea unor strategii eficiente pentru combaterea absenteismului și abandonului școlar la grădiniță prin implicarea părinților și crearea unui climat educațional unitar și susținător. Astfel, părinții vor fi informați, implicați activ și susținuți în procesul educativ al copiilor lor, iar preșcolarii vor beneficia de o educație continuă și de o mai bună adaptare la cerințele școlii.

PARTENERI: Părinții preșcolarilor, comunitatea locală
BENEFICIARII PROIECTULUI:

Beneficiari direcți: preșcolarii

Beneficiari indirecți: familia preșcolarilor, cadrele didactice, comunitatea locală.

DURATA PROIECTULUI: un an școlar
TIPUL DE PROIECT: Proiect local, domeniul- educație civică

SCOPUL PROIECTULUI: Îmbunătățirea colaborării între grădiniță și familie pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar în rândul preșcolarilor, prin implicarea activă a părinților în educația timpurie a copiilor lor.

OBIECTIVELE PROIECTULUI:

Informarea părinților despre impactul absenteismului asupra dezvoltării copilului.

Implicarea părinților în activitățile educative și în monitorizarea frecventei școlare a copiilor.

Creșterea responsabilității părinților în ceea ce privește educația timpurie a copiilor lor și importanța participării acestora la grădiniță.

Reducerea absenteismului și abandonului școlar la nivel preșcolar.

Creșterea motivației copiilor pentru educație prin implicarea părinților și crearea unui mediu educativ stabil.

Consolidarea relațiilor dintre educatori și părinți pentru a combate absenteismul și abandonul școlar.

Dezvoltarea unor strategii didactice care să răspundă nevoilor individuale ale copiilor, inclusiv monitorizarea atentă a prezenței acestora.

STRATEGIA DE REALIZARE:

Metode și tehnici de lucru: observația și analiza comportamentului copiilor în clasă și acasă, sesiuni de consiliere și informare pentru părinți, dezbateri, activități interactive și sesiunile de feedback cu părinții.

Forme de organizare a colectivului: activități de grup (părinți și copii), activități individuale, întâlniri regulate între părinți și cadrele didactice.

Forme de organizare a activității: lectorate, sesiuni de formare pentru părinți, serbări, vizite de sensibilizare, activități practice.

RESURSELE PROIECTULUI:

Resurse umane: Părinți, preșcolari, educatoare, psiholog, director.
Materiale: Laptopuri, pliante informative, materiale audio-video, afișe, broșuri, videoproiector, consumabile.
Financiare: Donații, sponsorizări, fonduri locale.
Loc de desfășurare: Grădinița, alte locații din comunitate (parc, bibliotecă).

ATRIBUȚIILE PARTENERILOR:

Atribuțiile grădiniței: derularea activităților educaționale și informative pentru părinți, monitorizarea prezenței copiilor și intervenția în caz de absenteism, organizarea întâlnirilor lunare cu părinții și promovarea unui climat educațional susținător.

Atribuțiile părinților: participarea activă la activitățile educaționale din cadrul grădiniței, monitorizarea frecvenței școlare și asigurarea unei rutine regulate pentru copil, colaborarea strânsă cu educatoarele pentru a sprijini dezvoltarea copilului.

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR:

- Lectorat cu părinții: „Prezența constantă la grădiniță- Cheia succesului educațional”- organizarea unei sesiuni de informare pentru părinți despre cum absenteismul afectează dezvoltarea educațională a copilului.
- Semnarea parteneriatului între părinți și grădiniță: „Împreună pentru copii”
- Masa rotundă: „Prevenirea absenteismului școlar- rolul familiei în educația preșcolară”- discuții interactive cu părinții despre importanța stabilirii unei rutine de dimineață care să asigure prezența zilnică la grădiniță.
- Sesiune de formare pentru părinți: „Sprijinul în educația timpurie- cum evităm absenteismul și promovăm educația de calitate”- organizarea unui atelier informativ dedicat părinților, în care se va discuta despre cum să sprijine educația timpurie a copiilor și cum să încurajeze participarea activă a acestora la grădiniță.
-Activitate de Crăciun: „Magia Sărbătorilor- Colaborare între părinți și grădiniță”- organizarea unui eveniment festiv, în care părinții sunt invitați să participe activ la activitățile de Crăciun alături de copii. Se va sublinia importanța colaborării dintre grădiniță și familie pentru dezvoltarea armonioasă a copilului.
- Ateliere interactive „Crăciunul împreună- Activități educaționale și recreative cu părinții”, în cadrul cărora părinții și copiii vor realiza diverse decorațiuni de Crăciun, promovând învățarea prin joc și implicarea activă a părinților în educația copiilor.
- Atelier: „Stabilirea unei rutine zilnice pentru un copil fericit și disciplinat”- părinții vor fi spijiniță să creeze un program zilnic care să includă timpul pentru activități educaționale și jocuri, ajutând astfel copiii să își formeze obiceiuri sănătoase și să fie pregătiți pentru grădiniță în fiecare zi.
- Activitate interactivă: „Educația și absenteismul- Importanța unei colaborări eficiente între familie și grădiniță”- organizarea unei sesiuni libere interactive în care părinții și copiii vor discuta despre impactul prezenței constante la grădiniță.
- Workshop interactiv pentru părinți și copii „Cum influențează familia prezența constantă la grădiniță?”- părinții și copiii vor lucra împreună pentru a înțelege legătura dintre educația de acasă și succesul școlar. Se va discuta despre importanța sprijinului parental și cum să menținem un comportament pozitiv la grădiniță.
- Evaluarea rezultatelor prin activitatea „Ce am realizat împreună?”- ce presupune organizarea unei expoziții cu lucrările copiilor, realizate pe parcursul anului școlar, iar părinții sunt invitați să ofere feedback despre progresul/regrasul copiilor.

- Activitate de încheiere a proiectului „Progresul și colaborarea- Cum am contribuit fiecare la succesul educativ al copiilor”- organizarea unuieveniment final de evaluare a impactului parteneriatului grădiniță-familie, în care vor fi discutate rezultatele proiectului, beneficiile parteneriatului și pașii pentru continuarea implicării părinților în educația copilului pe termen lung.

MODALITĂȚI DE EVALUARE A PROIECTULUI:

Monitorizarea frecvenței școlare a copiilor.
Evaluarea feedback-ului de la părinți prin chestionare și interviuri.
Rapoarte lunare de activitate și evaluarea progresului proiectului.
Expoziții și activități de diseminare a rezultatelor.

REZULTATE AȘTEPTATE:

Reducerea absenteismului și abandonului școlar la nivel preșcolar.
Îmbunătățirea implicării părinților în educația copiilor lor.
Consolidarea relațiilor educaționale între grădiniță și familie.
Creșterea responsabilității părinților în privința educației timpurii.

Acest proiect va contribui la prevenirea absenteismului și abandonului școlar la grădiniță printr-o colaborare eficientă și susținută între grădiniță și familie, creând un mediu favorabil dezvoltării educaționale a copiilor. Un alt beneficiu important va fi crearea unui mediu educațional favorabil, în care copiii se vor simți susținuți atât acasă, cât și în grădiniță, contribuind astfel la dezvoltarea lor cognitivă și emoțională, astfel colaborarea eficientă între educatori și părinți va contribui la identificarea timpurie a posibilelor dificultăți ale copiilor și la găsirea unor soluții rapide și personalizate pentru fiecare situație.

MODALITĂȚI DE COMBATERE A ABANDONULUI ȘCOLAR

prof.înv.preșc. VODĂ ANA-MARIA

COLEGIUL TEHNOLOGIC „SPIRU HARET”, PIATRA NEAMȚ

Abandonul școlar, în cazul învățământului preșcolar, apare atunci când preșcolarul începe să lipsească de la grădiniță pe perioade lungi de timp ajungând până la părăsirea acesteia înainte de vârsta școlară.

Abandonul școlar poate apare din diverse motive: factori de natură economică, socială, culturală, probleme individuale ale elevilor și ale familiilor lor. Prevenirea acestuia este esențială pentru asigurarea unei educații de calitate și pentru reducerea inegalităților în societate.

Combaterea abandonului și absenteismului în rândul preșcolarilor este esențială pentru dezvoltarea unui sistem educațional solid și pentru asigurarea unui început pozitiv în viața copiilor. În rândurile următoare voi veni cu câteva exemple de bune practici care pot contribui la reducerea acestui fenomen.

Crearea unui ***mediu educativ*** prietenos în care copiii se simt iubiți și sprijiniți, poate reduce semnificativ absenteismul. Activitățile care sunt interactive și care stimulează creativitatea pot ajuta copiii să rămână motivați să participe la activități educative.

Folosirea unor ***metode interactive***, precum jocuri educative, activități fizice, muzică, și artizanat, poate contribui la menținerea interesului copiilor pentru învățătura la grădiniță.

Colaborarea strânsă între educatori și părinți este esențială. Părinții trebuie să fie informați despre importanța educației timpurii și despre rolul lor activ în susținerea prezenței copiilor prin organizarea de întâlniri și sesiuni informative.

Oferirea de ***susținere*** a părinților în rezolvarea problemelor externe. Educatorii pot ajuta părinții să acceseze resurse sau ajutoare deoarece uneori, copiii nu frecventează grădinița din cauza unor dificultăți socio-economice sau de sănătate.

Dacă este posibil, ***adaptarea orelor*** de frecvență pentru a răspunde nevoilor familiei poate ajuta. Uneori, părinții nu pot lăsa copiii la grădiniță din cauza unui program de muncă neregulat, iar o oră mai flexibilă poate face diferența.

Organizarea de activități educaționale în vacanțe poate ajuta copiii să își mențină ritmul educativ și poate preveni dispariția lor din sistemul educațional.

Sensibilizarea comunității prin organizarea de ***campanii*** de conștientizare. Este important ca întreaga comunitate să înțeleagă importanța educației timpurii. Activitățile de sensibilizare în rândul comunității pot reduce stigma și pot sprijini participarea copiilor la grădiniță.

Încheierea de ***parteneriate*** cu autoritățile locale și organizațiile non-guvernamentale. Implicarea autorităților locale și a organizațiilor care lucrează în domeniul educației și asistenței sociale poate ajuta la prevenirea abandonului școlar prin sprijinirea familiilor aflate în dificultate.

Educatorii și personalul din grădinițe pot monitoriza absențele și comportamentele copiilor pentru a detecta semnele unui posibil abandon. Identificarea rapidă a acestor semne poate duce la intervenții timpurii. Copiii care au dificultăți emoționale, sociale sau academice pot beneficia de un plan educativ personalizat, care să le ofere sprijin suplimentar.

Prin implementarea acestor bune practici, putem ajuta la reducerea abandonului și absenteismului în rândul preșcolarilor și asigura o educație timpurie mai echitabilă și mai accesibilă pentru toți copiii.

Rolul familiei și al școlii în prevenirea abandonului școlar este esențial, deoarece ambele instituții sunt fundamentale pentru dezvoltarea educațională, emoțională și socială a elevilor. Colaborarea strânsă între familie și școală poate crea un mediu favorabil învățării și poate preveni abandonul școlar, un fenomen cu impact pe termen lung asupra viitorului copiilor.

Părinții trebuie să creeze un mediu acasă în care copiii se simt în siguranță și sprijiniți în dezvoltarea lor și îi pot încuraja pe copii să participe activ la școală, subliniind importanța educației și beneficiile acesteia pentru viitorul lor. Copiii sunt influențați de atitudinea părinților față de educație. Dacă părinții sunt interesați de propria lor dezvoltare continuă sau sunt implicați activ în educația copiilor lor, acest exemplu poate motiva elevii să aprecieze mai mult învățătura.

În prevenirea abandonului școlar profesorii trebuie să folosească metode de predare care să răspundă diversității nevoilor elevilor (metode interactive, activități educaționale, jocuri, tehnologie). Un mediu care captează atenția și încurajează participarea activă a elevilor reduce plictiseala și dezinteresul. Asigurarea unui climat școlar sigur în care în care elevii se simt respectați, în siguranță și acceptați este esențial. Monitorizarea frecvenței și a performanțelor elevilor pentru a identifica semnele de absenteism sau abandon de către profesori. Construirea unei relații de încredere astfel încât aceștia să se simtă confortabil să discute despre dificultățile lor. Aceasta poate include o atitudine deschisă și empatică față de problemele elevilor.

Școala trebuie să asigure o legătură constantă cu părinții pentru a-i informa despre progresul și comportamentul elevilor. Părinții trebuie să fie implicați în procesul educativ prin întâlniri periodice, sesiuni de formare pentru părinți sau chiar proiecte comune. Școlile pot implementa programe educaționale suplimentare, cum ar fi activități de vacanță sau sesiuni de remedială pentru elevii care riscă să abandoneze școala din cauza unor dificultăți academice. Participarea la activități extracurriculare (sport, artizanat, cluburi de voluntariat, etc.) poate ajuta elevii să se simtă mai conectați la școală și la comunitatea școlară, reducând riscurile de abandon.

Colaborarea strânsă între familie și școală este cheia succesului. În cazul în care părinții și profesorii colaborează pentru a sprijini dezvoltarea educațională și emoțională a elevilor, riscurile de abandon școlar scad semnificativ. Atât familia, cât și școala trebuie să fie sprijinite de întreaga comunitate, care poate oferi resurse educaționale și emoționale suplimentare elevilor și familiilor acestora.

Familia joacă un rol esențial în educația copiilor, oferindu-le sprijin emoțional, motivațional și financiar, iar școala are responsabilitatea de a crea un mediu educațional sigur, stimulativ și adaptat nevoilor elevilor. Colaborarea între familie și școală este esențială pentru prevenirea abandonului școlar, iar intervențiile timpurii, sprijinul constant și un climat pozitiv sunt elementele cheie care contribuie la succesul în educație al copiilor.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. înv. primar IONESCU CARMEN – ROXANA
Școala Gimnazială „Rareș Vodă" Ploiești, Prahova

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă două dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă sistemele educaționale din întreaga lume. Aceste fenomene au un impact semnificativ asupra dezvoltării personale și profesionale a tinerelor generații și, implicit, asupra dezvoltării economice și sociale a unei țări. Combaterea acestora necesită implementarea unor strategii coerente și adaptate la realitățile fiecărei comunități.

Cauzele absenteismului și abandonului școlar

Absenteismul școlar poate fi cauzat de mai mulți factori, care variază de la condițiile socio-economice ale familiei, până la problemele psihologice ale elevilor. Unul dintre principalele motive este lipsa de motivație a elevilor, care poate apărea din cauza dificultăților de învățare, a unui mediu de învățare neprielnic sau a unei relații tensionate cu profesorii și colegii. De asemenea, copiii din familii defavorizate sunt mai susceptibili la absenteism, deoarece condițiile economice precare pot duce la abandonul școlar sau la dificultăți în accesul la educație.

Abandonul școlar, pe de altă parte, poate fi rezultatul unei serii de factori, printre care se numără: lipsa unui suport educațional adecvat, migrarea părinților pentru a căuta locuri de muncă în străinătate, violența în familie sau bullying-ul școlar. De asemenea, în cazul elevilor din zonele rurale sau din medii vulnerabile, accesul limitat la școli de calitate și distanțele mari între locuință și unitatea de învățământ pot contribui semnificativ la creșterea ratei abandonului școlar.

Strategii de combatere a absenteismului și abandonului școlar

Pentru a reduce absenteismul și abandonul școlar, este esențială implementarea unor măsuri educaționale și sociale integrate, care să abordeze cauzele fundamentale ale acestora.

Sprijinul familial și comunitar: Educația trebuie să fie susținută atât la școală, cât și în cadrul familiei. Proiectele care implică părinții și îi educă despre importanța educației pentru viitorul copiilor lor sunt esențiale. În plus, parteneriatele între școală și autoritățile locale pot contribui la identificarea copiilor în risc de abandon și la intervenirea promptă pentru a le oferi sprijin.

Crearea unui mediu educațional prielnic: Un mediu școlar prietenos, în care elevii se simt în siguranță și respectați, poate reduce semnificativ absenteismul. Profesorii pot contribui prin metode de predare atractive și personalizate, care să răspundă nevoilor fiecărui elev. De asemenea, este important ca școlile să ofere programe de consiliere psihologică pentru a sprijini elevii cu probleme emoționale sau sociale.

Asigurarea accesului la educație: Autoritățile trebuie să asigure accesul la educație pentru toți copiii, indiferent de statutul social sau geografic. Pentru elevii din zonele rurale sau izolate, se pot implementa transporturi școlare, programe de școlarizare la distanță sau construirea de școli în apropiere.

În plus, reducerea cheltuielilor financiare (prin burse, gratuități pentru manuale și materiale didactice) poate ajuta familiile cu venituri reduse să își permită să își trimită copiii la școală.

Intervenții timpurii: Identificarea timpurie a copiilor care riscă să abandoneze școala este esențială. Implementarea unor sisteme de monitorizare a prezenței elevilor și realizarea unor evaluări periodice ale performanțelor acestora ajută la intervenirea în timp util pentru a preveni abandonul.

Programe de reintegrare: În cazul elevilor care au abandonat școala, este important să existe programe care să faciliteze reintegrarea acestora în sistemul educațional. Aceste programe pot include tutoriat, sesiuni de recuperare a materiei pierdute sau cursuri alternative pentru tinerii care nu se simt adaptați la școala tradițională.

Exemple de activități pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar:

- **„Școala Altfel" –** program care oferă elevilor oportunitatea de a învăța prin experiență;
- **„Ora de lectură" –** sesiuni săptămânale de citit pentru a stimula interesul pentru educație;
- **‚Ziua porților deschise" –** evenimente care implică părinții în activitățile școlare;
- **„Programe de educație remedială" –** organizarea unor cursuri de recuperare pentru elevii cu dificultăți de învățare.

Concluzie

Combaterea absenteismului și abandonului școlar este un obiectiv complex ce necesită un efort concertat din partea întregii societăți, incluzând autoritățile educaționale, instituțiile guvernamentale, părinți și comunități. Prin implementarea unor măsuri eficiente și prin susținerea elevilor pe parcursul întregului lor parcurs educațional, se poate asigura un sistem educațional echitabil, care să ofere tuturor copiilor oportunități egale de a-și dezvolta potențialul și de a contribui la progresul societății.

Bibliografie

1. **Bălan, A., & Vlad, V. (2016).** *Politici educaționale pentru prevenirea abandonului școlar: Teorii și exemple de bune practici*. Editura Humanitas;
2. **Pop, M. (2017).** *Managementul educațional în contextul combaterii absenteismului și abandonului școlar*. Editura Universitară;
3. **Radu, M., & Stoian, D. (2021).** *Proiecte educaționale și intervenții pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar*. Editura Polirom;
4. **Toma, S., & Ionescu, I. (2018).** *Psihopedagogia educațională: Teorii și practici pentru reducerea absenteismului școlar*. Editura Didactică și Pedagogică.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI SI A ABANDONULUI SCOLAR

Miron Paula, Scoala Gimnaziala Golesti Vrancea

Absenteismul și abandonul școlar sunt probleme majore în sistemul de educație, având impact negativ asupra viitorului elevilor și asupra societății în ansamblu. Pentru a preveni și combate aceste

fenomene, sunt necesare măsuri integrate care să implice școala, familia și comunitatea. Iată câteva bune practici eficiente:

1. Identificarea timpurie a elevilor în risc de abandon
Un prim pas esențial este monitorizarea frecvenței școlare și identificarea timpurie a elevilor care prezintă un risc crescut de absenteism. Acest lucru poate fi realizat prin:

- Implementarea unor sisteme digitale de urmărire a prezenței.
- Comunicarea constantă între profesori, diriginți și părinți.
- Organizarea de întâlniri periodice pentru a discuta progresul elevilor și dificultățile cu care se confruntă.

2. Implicarea activă a părinților
Familia joacă un rol crucial în menținerea interesului elevilor pentru educație. Printre măsurile eficiente se numără:

- Organizarea de întâlniri regulate între profesori și părinți pentru a discuta evoluția școlară a copiilor.
- Implicarea părinților în activitățile școlii prin participarea la evenimente, ateliere sau programe educaționale.
- Oferirea de consiliere parentală pentru a îmbunătăți modul în care părinții își sprijină copiii în procesul educațional.

3. Crearea unui mediu școlar atractiv și incluziv
Un mediu școlar plăcut și stimulant poate reduce absenteismul și poate încuraja elevii să vină la școală. Printre măsurile ce pot fi aplicate se numără:

- Modernizarea infrastructurii școlare pentru a oferi un spațiu prietenos și sigur.
- Promovarea unor metode de predare interactive și atractive, cum ar fi învățarea bazată pe proiecte sau utilizarea tehnologiei în clasă.
- Combaterea bullying-ului și a discriminării prin programe educaționale și activități extracurriculare.

4. Sprijinirea elevilor prin programe de mentorat și consiliere
Mulți elevi abandonează școala din cauza dificultăților academice, emoționale sau financiare. Oferirea unui sprijin adecvat poate preveni astfel de situații:

- Introducerea unor programe de mentorat prin care elevii să primească sprijin din partea profesorilor sau colegilor mai mari.
- Asigurarea de servicii de consiliere psihologică pentru a ajuta elevii să depășească problemele personale și emoționale.
- Oferirea de sprijin educațional suplimentar pentru elevii care au dificultăți la anumite materii.

5. Stimulente pentru frecvență și performanță școlară
Pentru a motiva elevii să rămână în sistemul educațional, pot fi implementate diverse stimulente, cum ar fi:

- Burse școlare pentru elevii din medii defavorizate.
- Recompense simbolice pentru prezență și rezultate bune la învățătură.

- Organizarea de excursii și activități extracurriculare pentru elevii cu frecvență bună.

6. Colaborarea cu comunitatea și ONG-urile
Școlile pot colabora cu autoritățile locale, ONG-uri și companii pentru a implementa programe de sprijin, cum ar fi:

- Proiecte afterschool pentru copiii care au nevoie de ajutor la teme.
- Programe de formare profesională pentru elevii care doresc să învețe o meserie.
- Campanii de conștientizare a importanței educației, desfășurate în comunitățile cu risc ridicat de abandon școlar.

Concluzie
Combaterea absenteismului și abandonului școlar necesită o abordare complexă, bazată pe colaborarea dintre școală, familie și comunitate. Prin măsuri proactive și prin crearea unui mediu educațional motivant, elevii pot fi încurajați să își continue studiile și să își asigure un viitor mai bun.

PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

PROF. CALOIAN FELICIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ȘTEFANLUCHIAN’’MOINEȘTI

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă provocări majore pentru sistemele educaționale din întreaga lume. Aceste fenomene afectează nu doar viitorul elevilor, ci și dezvoltarea socio-economică a societății. Combaterea acestora necesită strategii eficiente, bazate pe colaborare între profesori, părinți, comunități și autorități.

Factori care determină absenteismul și abandonul școlar

- Principalele cauze ale absenteismului și abandonului școlar includ:
- Probleme economice ale familiei;
- Lipsa sprijinului parental;
- Mediu școlar nefavorabil (bullying, lipsa infrastructurii adecvate, lipsa interesului față de educație);
- Probleme de sănătate sau dizabilități;
- Factori culturali (căsătoria timpurie, responsabilități casnice).

Bune practici pentru combaterea absenteismului și abandonului școlar

Impulsionarea parteneriatului școală-familie

O bună colaborare între școală și familie ajută la prevenirea absenteismului. Organizarea întâlnirilor regulate între părinți și profesori, precum și implementarea unor programe de sprijin parental contribuie la menținerea interesului pentru educație.

Dezvoltarea programelor de mentorat și consiliere

Consilierea psihopedagogică poate ajuta elevii să își gestioneze mai bine problemele personale și să găsească motivația pentru a continua studiile. De asemenea, programele de mentorat, în care elevii mai mari sau profesioniști din diverse domenii oferă sprijin și îndrumare, au un impact pozitiv asupra elevilor vulnerabili.

Asigurarea unui mediu școlar atractiv și incluziv

Un mediu școlar prietenos, care promovează incluziunea și respectul reciproc, reduce riscul abandonului. Modernizarea infrastructurii, activitățile extracurriculare atractive și metodele interactive de predare pot îmbunătăți experiența educațională.

Oferirea de sprijin material elevilor din medii defavorizate

Programul „Școală după școală”, bursele sociale, tichetele de masă și transportul gratuit sunt măsuri eficiente care sprijină copiii proveniți din familii cu venituri reduse, reducând astfel riscul abandonului.

Integrarea tehnologiei în procesul educațional

Platformele de învățare online, aplicațiile educaționale și metodele interactive pot face lecțiile mai atractive și accesibile. Această abordare este utilă în special pentru elevii din zone izolate sau pentru cei care întâmpină dificultăți în a participa fizic la ore.

Implicarea comunității și a organizațiilor non-guvernamentale

Colaborarea dintre școli, autorități locale, ONG-uri și mediul de afaceri poate duce la dezvoltarea unor programe de sprijin educațional, mentorat și orientare profesională, esențiale pentru menținerea elevilor în sistemul de învățământ.

Cauza principală generatoare de absenteism, este în sine considerată o caracteristică a adolescenţei. Aceasta este incapacitatea adolescentului de a anticipa consecinţele faptelor sale. O bună colaborare între şcoală şi familie este posibilă numai atunci când familia înţelege bine rolul şcolii, acela de a fi principalul izvor de cultură şi factor de civilizaţie, iar şcoala vede în familie un aliat, un colaborator sincer, direct interesat de întregul proces instructiv-educativ.

Combaterea absenteismului și abandonului școlar necesită o abordare complexă, care implică factori educaționali, sociali și economici. Prin implementarea bunelor practici menționate, școlile pot deveni mai incluzive și mai atractive, oferind fiecărui elev șansa la un viitor mai bun.

Bibliografie:

1. Ministerul Educației Naționale. (2022). *Strategia națională pentru reducerea abandonului școlar*.
2. UNICEF România. (2021). *Educație pentru toți – soluții pentru combaterea absenteismului*.
3. Bădescu, G., & Mihăilescu, A. (2020). *Factorii determinanți ai abandonului școlar în România*. Editura Universitară.

4. European Commission. (2023). *Policies to Tackle Early School Leaving*.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI A ABANDONULUI ȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚI OUTDOOR

Prof. Roșioru Silviu Stelică -Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă probleme majore cu care se confruntă sistemele educaționale din întreaga lume. În România, aceste fenomene afectează grav șansele copiilor de a-și construi un viitor stabil, de a se integra în societate și pe piața muncii. Motivele care stau la baza absenteismului și abandonului sunt multiple: dificultăți economice, lipsa motivației, relația deficitară cu profesorii, mediul familial dezorganizat, dar și percepția negativă asupra școlii. În acest context, abordările educaționale alternative, cum sunt activitățile outdoor (în aer liber), pot contribui semnificativ la reducerea acestor fenomene. Activitățile în afara clasei tradiționale stimulează participarea activă, dezvoltarea personală și relaționarea sănătoasă între elevi și cadrele didactice. Prin crearea unui mediu atractiv, relaxant și colaborativ, se poate combate dezinteresul față de școală și se poate stimula dorința de implicare.

I. Activitățile outdoor – un instrument educațional modern

1. Definirea și tipologia activităților outdoor

Activitățile outdoor sunt activități educative desfășurate în afara sălilor de clasă, într-un cadru natural sau în alte spații deschise (parcuri, păduri, grădini botanice, ferme didactice etc.). Acestea includ:

- Excursii tematice;
- Lecții în aer liber;
- Jocuri de echipă și teambuilding;

- Ateliere de ecologie;
- Proiecte comunitare;
- Activități sportive și de orientare în natură;
- Grădinărit și activități practice.

2. Beneficiile activităților outdoor

Studiile recente arată că activitățile desfășurate în natură au multiple efecte pozitive asupra dezvoltării copiilor:

- **Reduc stresul și anxietatea**, favorizând starea de bine;
- **Îmbunătățesc atenția și concentrarea**;
- **Dezvoltă abilități sociale și emoționale** (empatie, cooperare, comunicare);
- **Stabilesc o relație pozitivă cu profesorii și colegii**;
- **Încurajează motivația intrinsecă pentru învățare**;
- **Fac procesul educațional mai atractiv și relevant**.

II. Bune practici – exemple de proiecte și inițiative

1. Proiectul „Școala Altfel în natură"

În cadrul programului național „Școala Altfel", multe unități școlare au început să organizeze activități în natură: vizite la ferme, lecții de botanică în pădure, ateliere de artă în parc. Elevii participă activ, învață prin joc și explorare, iar acest lucru crește semnificativ interesul față de școală.

2. Cluburi de aventură și orientare turistică

Unele ONG-uri colaborează cu școli pentru a forma cluburi de aventură, unde elevii participă la drumeții, activități de orientare cu busola sau GPS, concursuri sportive. Aceste cluburi atrag mai ales elevii cu dificultăți școlare, care găsesc în aceste activități o sursă de recunoaștere și apartenență.

3. Grădini educaționale

Școlile care dețin spațiu verde pot organiza grădini educaționale unde elevii plantează, udă și îngrijesc legume și flori. Această activitate are un efect terapeutic și responsabilizant, fiind mai ales eficientă pentru copiii cu tulburări de comportament sau din medii defavorizate.

III. Recomandări pentru implementarea activităților outdoor

Pentru ca aceste bune practici să fie replicate și adaptate în cât mai multe școli, este important ca factorii implicați – directori, cadre didactice, părinți, autorități – să colaboreze activ. Iată câteva recomandări concrete:

1. Formarea cadrelor didactice

2. Parteneriate cu ONG-uri și instituții locale

3. Flexibilitate curriculară

4. Implicarea părinților și comunității

Combaterea absenteismului și a abandonului școlar este o prioritate esențială pentru viitorul educației. Într-un context în care metodele tradiționale nu reușesc întotdeauna să răspundă nevoilor tuturor elevilor, activitățile outdoor apar ca o alternativă viabilă, atractivă și eficientă. Experiențele concrete din România și din alte țări demonstrează că învățarea în aer liber poate transforma radical relația elevului cu școala. Prin joc, explorare, mișcare și colaborare, copiii dezvoltă competențe cheie pentru viață, iar participarea școlară devine o experiență plăcută, nu o obligație apăsătoare.

REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR ȘI REDUCEREA ABSENTEISMULUI

Prof. Roșioru Cosmin – Dănuț
Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu”

Abandonul școlar și absenteismul reprezintă două dintre cele mai mari provocări ale sistemului educațional românesc. Aceste fenomene au un impact negativ semnificativ asupra viitorului tinerelor generații și asupra dezvoltării economice și sociale a întregii societăți. Deși în ultimii ani s-au înregistrat progrese în reducerea acestor probleme, încă mai există o serie de obstacole care împiedică accesul complet și echitabil la educație pentru toți elevii, în special cei din mediile defavorizate.

Abandonul școlar nu se limitează doar la părăsirea școlii de către elevi, ci poate include și fenomenul absenteismului frecvent, care indică un risc ridicat de abandon ulterior. Această lucrare își propune să analizeze cauzele principalelor probleme de absenteism și abandon școlar, să exploreze cele mai bune practici pentru combaterea acestora și să propună un plan de acțiune eficient pentru reducerea absenteismului și prevenirea abandonului școlar.

I. Cauzele absenteismului și abandonului școlar

Pentru a înțelege cum pot fi implementate soluții eficiente, este necesar să identificăm cauzele fundamentale ale absenteismului și abandonului școlar. Acestea sunt adesea complexe și interconectate, incluzând factori sociali, economici și educaționali.

1. Factori economici
2. Mediul familial instabil
3. Probleme de sănătate
4. Dificultăți de învățare
5. Lipsa motivației și a unui climat școlar favorabil

II. Planul de reducere a absenteismului

1. Măsuri preventive
a) Sprijin financiar și materiale educaționale
b) Programe de consiliere și sprijin psihologic
c) Campanii de sensibilizare
2. Măsuri de intervenție

a) Programe de tip „Școala după școală”

Pentru elevii care întâmpină dificultăți în procesul de învățare, programele de tip „Școala după școală” pot fi o soluție eficientă. Acestea oferă suport educațional suplimentar, în cadrul căruia elevii pot beneficia de tutoriat și activități care să le îmbunătățească performanțele școlare. Totodată, aceste programe pot contribui la dezvoltarea unor abilități socio-emoționale și cognitive care să ajute elevii să facă față mai ușor cerințelor școlare.

b) Parteneriate între școli și comunități

Școlile ar trebui să colaboreze mai strâns cu comunitățile locale, autoritățile locale și organizațiile non-guvernamentale. Aceste parteneriate pot duce la dezvoltarea unor inițiative comunitare care să sprijine elevii și familiile acestora. De exemplu, grupuri de voluntari pot ajuta la desfășurarea unor activități extracurriculare atractive pentru elevi, iar autoritățile locale pot contribui prin facilități educaționale (terenuri de sport, săli de curs adaptate etc.).

c) Personalizarea învățării

Fiecare elev are nevoi educaționale diferite, iar personalizarea procesului educațional poate preveni frustrările și absenteismul. Este important ca profesorii să adopte metode de predare care să răspundă stilurilor de învățare ale elevilor și să integreze tehnologia și metodele interactive în activitățile didactice.

Reducerea absenteismului și prevenirea abandonului școlar sunt obiective esențiale pentru îmbunătățirea sistemului educațional și pentru asigurarea unui viitor mai bun pentru toți tinerii. Implementarea unui plan cuprinzător care să includă măsuri preventive, intervenții specifice și soluții pe termen lung poate contribui semnificativ la atingerea acestor obiective. Colaborarea între școli, familii, autorități și comunități este esențială pentru a crea un mediu favorabil educației, care să sprijine dezvoltarea tuturor elevilor.

Prin abordarea acestor probleme într-un mod integrat și susținut, putem reduce semnificativ absenteismul și abandonul școlar, oferind elevilor șansa de a-și construi un viitor mai bun.

ABANDONUL ȘI ABSENTEISMUL ȘCOLAR ÎN CONTEXTUL ACTUAL

Autor: Prof. Călugăr Ionela-Gabriela
Instituția: Școala Gimnazială „Ștefan Pascu" Apahida, Cluj

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă două dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă sistemul educațional din multe țări, inclusiv din România. Aceste fenomene au un impact semnificativ asupra dezvoltării individuale a elevilor și asupra progresului educațional al societății în ansamblu. Combaterea acestora necesită o abordare integrată, care să implice factori educaționali, sociali și instituționali. În acest referat, vom explora bunele practici care pot contribui la prevenirea și reducerea absenteismului și abandonului școlar.

Printre principalele cauze care generează absenteismul și abandonul școlar identificăm: factori socio-economici: Familiile cu un venit scăzut pot întâmpina dificultăți în asigurarea materialelor necesare pentru educație (uniforme, rechizite) sau în susținerea activităților școlare. De asemenea, lipsa unui mediu stabil și sigur poate contribui la absențele frecvente; mediul școlar: Un mediu educațional neadecvat, caracterizat prin lipsa de motivație a elevilor, relații tensionate cu profesorii sau colegii și insuficiența resurselor educaționale, poate duce la abandonul școlar; probleme de sănătate și dizabilități: Uneori, elevii pot întâmpina dificultăți legate de sănătate sau dizabilități care nu sunt suficient de bine gestionate de școală sau de familie; lipsa de implicare a părinților: Părinții care nu sunt suficient de implicați în educația copiilor lor pot contribui la absențele frecvente și, în unele cazuri, la abandonul școlar.

Unul dintre cele mai eficiente moduri de a combate absenteismul este de a crea un mediu școlar care să fie atrăgător și motivant pentru elevi. Acesta poate include: abordări pedagogice interactive și inovative: În loc de metode tradiționale, în care elevii sunt doar spectatori ai lecțiilor, se pot aplica metode interactive de învățare (de exemplu, învățarea prin joc, activități de grup sau utilizarea tehnologiei moderne). Totodată, școlile pot implementa servicii de consiliere psihologică pentru elevi, pentru a-i sprijini în gestionarea problemelor emoționale și sociale.

În contextual actual și nu numai, implicarea părinților în procesul educativ este esențială. Programele care facilitează comunicarea constantă între profesori și părinți pot contribui la reducerea absenteismului. De exemplu: întâlniri periodice între părinți și profesori care pot ajuta părinții să înțeleagă mai bine dificultățile elevilor și să colaboreze pentru a le depăși.

Pentru reducerea abandonului școlar este important reconectarea elevilor prin crearea de oportunități. Elevii care au abandonat școala pot fi atrași înapoi în educație prin programe care le oferă o șansă de a recupereze materia pierdută. Astfel de programe pot include:
Programe de învățare accelerate destinate elevilor care au întrerupt școala și vor să revină, oferindu-le posibilitatea de a recupera cursurile și sprijin psihologic pentru reintegrare prin care

elevii care au abandonat pot beneficia de consiliere pentru a-i ajuta să depășească barierele emoționale și sociale care le-au împiedicat continuarea studiilor.

Un alt element important în prevenirea abandonului școlar este colaborarea între școli și comunități. Prin crearea unor parteneriate cu organizații locale, autorități sau agenții de ajutor social, se pot implementa proiecte care oferă sprijin pentru elevii aflați în dificultate. Aceste parteneriate pot include: activități recreative și educaționale care sunt atractive pentru elevi și care îi pot ajuta să își păstreze interesul pentru educație și oferirea de ajutoare financiare poate reduce presiunea economică asupra familiilor și poate contribui la menținerea elevilor în școală.

Coroborând cele prezentate mai sus, putem afirma faptul că combaterea absenteismului și abandonului școlar reprezintă o provocare majoră pentru educația modernă, dar prin implementarea unor bune practici, se pot face progrese semnificative. Crearea unui mediu educațional motivant, implicarea părinților, sprijinul pentru elevii vulnerabili și parteneriatele cu comunitatea pot contribui la reducerea acestor fenomene. Astfel, elevii vor putea beneficia de o educație de calitate, iar societatea în ansamblu va beneficia de o forță de muncă mai bine pregătită și mai bine integrată.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Profesor învățământ primar: Chircu Marilena
Școala Gimnazială „Anton Pann”, Brăila

Învățământul primar reprezintă prima etapă formală a procesului educațional, având un impact major asupra motivației și parcursului școlar al elevilor. Cu toate acestea, absenteismul și abandonul școlar în această etapă pot crea dificultăți semnificative în evoluția copilului, afectând atât performanțele academice, cât și integrarea sa socială.

Absenteismul școlar la clasele primare se manifestă prin lipsa frecventă și nemotivată a elevilor de la ore, ceea ce poate duce, în timp, la abandon școlar, fenomenul prin care copilul părăsește sistemul de învățământ înainte de finalizarea studiilor obligatorii. Printre principalele cauze ale acestor probleme se numără dificultățile economice ale familiei, lipsa sprijinului educațional din partea părinților, problemele de adaptare la mediul școlar sau metodele de predare care nu răspund nevoilor specifice ale copiilor.

Prevenirea absenteismului și abandonului școlar în învățământul primar este crucială pentru a asigura un parcurs educațional stabil și eficient. Implicarea profesorilor, a părinților și a comunității în crearea unui mediu de învățare atractiv și incluziv, utilizarea unor metode interactive de predare, dar și sprijinirea familiilor vulnerabile sunt doar câteva dintre soluțiile care pot contribui la reducerea acestui fenomen.

Această lucrare își propune să evidențieze cele mai eficiente practici pentru prevenirea acestora, cu exemple concrete din mediul educațional.

Pentru a preveni și combate absenteismul și abandonul școlar, este necesară o abordare complexă, care să implice școala, familia, comunitatea și autoritățile. Cele mai eficiente soluții în combaterea abandonului și a absenteismului școlar sunt intervenții utilizate la nivelul școlii.

O primă practică poate fi crearea unui mediu școlar atractiv și incluziv, unde amenajarea claselor să fie făcută într-un mod prietenos, care să stimuleze creativitatea și dorința de a învăța, în care să se promoveze un climat pozitiv, în care fiecare copil să se simtă apreciat și valorizat. Un exemplu concret se referă la amenajarea sălii de clasă, în culori deschise, pereții să fie împodobiți cu desene realizate de către elevi. Așezarea băncilor să nu mai fie una rigidă, ci în grupuri, pentru a stimula colaborarea dintre copii. Să existe un colț special dedicat lecturii, cu cărți ilustrate, unde elevii pot citi în pauze.

O altă practică pentru a combate absenteismul și abandonul școlar este reprezentată de metodele de predare care ar trebui să fie adaptate elevilor și personalizate în funcție de vârsta, nivelul de dezvoltare, stilul de învățare și nevoile specifice ale fiecărui copil. Acestea să țină cont de ritmul de învățare al fiecărui elev și de particularitățile sale cognitive, emoționale și centrate pe motivația lor. Recomandat ca învățarea să se facă într-un mod plăcut și interesant elevilor.

În continuare vă sunt detaliate nouă metode eficiente care îi pot face pe copii să își dorească să vină la școală.

Prima metodă este învățarea prin joc. Un exemplu concret poate fi ca la matematică, în loc de exerciții clasice, copiii pot folosi cuburi colorate sau jocuri de tip puzzle pentru a învăța adunarea și scăderea. Această activitate poate funcționa deoarece copiii asociază învățarea cu distracția și vin la școală cu entuziasm.

A doua metodă este predarea prin povești și teatru educațional. Un exemplu concret poate fi ca la lecțiile de comunicare, în loc să citească pur și simplu un text, elevii pot interpreta personaje din poveste prin jocuri de rol. Această activitate poate funcționa deoarece îi ajută să își dezvolte imaginația și îi face să fie activi la ore.
A treia metodă este învățarea bazată pe proiecte. Un exemplu concret ca la științe, elevii pot crea un mic ecosistem într-un borcan, observând cum cresc plantele. Această activitate poate funcționa deoarece copiii sunt implicați activ, își dezvoltă curiozitatea și simt că ceea ce învață are aplicabilitate în viața reală.
A patra metodă este folosirea tehnologiei în predare. Un exemplu concret este ca învățătorul să folosească aplicații educaționale sau videoproiecții pentru a explica lecțiile (de exemplu, pentru a vedea cum arată sistemul solar). Această activitate poate funcționa deoarece copiii sunt mai atrași de tehnologie, iar lecțiile devin mai captivante.
A cincea metodă este învățarea prin mișcare. Un exemplu concret poate fi ca la lecțiile de vocabular, elevii pot participa la un „Maraton al cuvintelor", unde trebuie să alerge până la tablă și să scrie un cuvânt legat de temă. Poate funcționa deoarece elevii nu mai stau pasivi în bănci, iar învățarea devine activă și distractivă.
A șasea modalitate este un ateliere de învățare experiențială. Un exemplu concret poate fi în loc să învețe despre meserii dintr-un manual, elevii pot vizita o cofetărie sau un șantier de construcție pentru a vedea cum se lucrează. Această activitate poate funcționa deoarece elevii se implică directă în procesul de învățare face ca informațiile să fie mai ușor de reținut.
A șaptea metodă este învățarea colaborativă. Un exemplu concret poate fi, în loc să explice lecția la tablă, învățătorul împarte elevii în echipe și îi lasă să descopere împreună răspunsurile la o întrebare, apoi să le prezinte colegilor. Această activitate de învățare crește implicarea, iar elevii învață unii de la alții, într-un mod mai relaxat.
A opta metodă este crearea unei rutine atractive la începutul zilei. Un exemplu poate fi ca în fiecare dimineață să începă cu un ritual plăcut- un cântec, o scurtă poveste sau o provocare distractivă. Copiii vor avea un motiv să vină la școală pentru a participa la activitățile preferate.
A noua metodă face referire la premii și recunoașterea eforturilor elevilor. Un exemplu concret, conceperea unui sistem de recompense sub formă de „stele ale prezenței" sau „diplome pentru perseverență" poate motiva elevii să vină constant la școală. Elevii se simt apreciați și încurajați să participe activ la ore.

Prin combinarea acestor metode, școala ar deveni un loc atractiv pentru copii, iar absenteismul poate scadea semnificativ.

O altă practică esențială este reprezentată de către sprijinul emoțional și consiliere psihopedagogică a elevilor aflați în situația de abandon școalar, mai exact implicarea consilierilor școlari în identificarea și sprijinirea copiilor cu dificultăți emoționale, prin crearea unor grupuri de suport unde elevii pot discuta problemele și temerile lor. Un exemplu în această situație, poate fi ca fiecare copil nou sau mai timid să primească un „mentor" dintre colegii săi, care să îl ajute să se integreze.
O altă situație, diriginții ar putea organiza cercuri de discuție, unde elevii să vorbească despre emoțiile și problemele lor, încurajând empatia și sprijinul reciproc. La această activitate poate asista și chiar participa mediatorul școlar, cât și consilierul școlar.

Sprijinul psihopedagogic continuu este foarte important în cazul elevilor cu risc ridicat de absenteism. Consilierul școlar are un aport foarte mare în ai direcționa pe elevi pe un făgaș normal, prin consilierea individuală sau de grup prin crearea unui mediu în care elevii se simt înțeleși și sprijiniți.

O altă practică în reducerea abandonului școlar utilizată poate fi un plan de intervenție în recuperearea orelor pierdute și neînțelese de către elevi. Planul remedial se face în mod gratuit pentru copiii

care au dificultăți de învățare, practicând activități recuperative, recreative și educative după ore, cât și pentru a face școala mai atractivă. Acest lucru se face fie individual sau în grupuri mici.

O altă practică în reducerea abandonului școlar este reprezentată de implicarea familiei în prevenirea absenteismului. De preferat să existe o comunicarea constantă între părinți și profesori, unde se pot organiza întâlniri regulate cu părinții pentru a-i implica în educația copiilor, cât și crearea unor grupuri de discuție unde părinții pot primi sfaturi despre cum să sprijine copiii.

Este important și educarea părinților privind importanța școlii prin organizarea unor campanii de conștientizare despre impactul educației asupra viitorului copiilor și prin oferirea de resurse educaționale părinților (broșuri, seminarii, ghiduri practice).

Un exemplu concret în ceea ce privește implicarea părinților în viața școlii, constă prin invitarea unui părinte în cadrul clasei de elevi, unde să povestească despre meseria sa și importanța educației. Părinții mai pot fi invitați să participe la activități creative alături de copii, cum ar fi ateliere de pictură sau gătit sănătos.

O altă practică importantă este sprijinul material pentru familiile vulnerabile, care se poate face prin acordarea de burse și rechizite gratuite pentru copiii din medii defavorizate, asigurarea transportului gratuit pentru elevii care locuiesc departe de școală și implementarea programului „Masă caldă în școli" pentru copiii din familii defavorizate care au nevoie pentru a se putea concentra mai bine la ore, iar părinții ar fi mai puțin impovărați financiar.

În continuare vă sunt expuse câteva exemple de acțiuni pe care școala le mai poate iniția în colaborare cu comunitatea și ONG-urile pentru a ajuta aceste familii. Un exemplu poate fi ca școala împreună cu biserica să organizeze campanii de donații în comunitate pentru a oferi ghiozdane echipate cu rechizite esențiale (caiete, creioane, stilouri, penare) copiilor din familii vulnerabile. Elevii care beneficiază de toate materialele necesare pentru a participa activ la lecții, poate reduce riscul de absenteism din cauza lipsei de resurse.

Un alt exemplu, în cadrul școlii, se poate organiza o campanie prin care familiile mai înstărite donează haine curate și potrivite pentru școală copiilor care nu au posibilitatea de a-și cumpăra îmbrăcăminte adecvată. Învățătorul poate facilita distribuirea discretă a acestor haine către elevii care au nevoie. Elevii nu se mai simt marginalizați din cauza lipsei hainelor adecvate, iar părinții primesc un sprijin material important.

Un ultim exemplu face referire la accesul gratuit la activitățiile extracurriculare. Școala poate permite copiilor din familii vulnerabile să participe gratuit la cluburi de lectură, sport sau artă, astfel încât să nu fie excluși din activitățile educative din cauza lipsei de bani. Atfel, copiii dezvoltă abilități noi și se integrează mai bine în colectiv.

Toate aceste strategii și inițiative descrise sunt aplicate elevilor cu o situație precară din cadrul Școlii Gimnaziale „Anton Pann", unde au contribuit semnificativ la reducerea absenteismului și a abandonului școlar, totodată asigurându-se că toți copiii au șansa de a beneficia de o educație de calitate, indiferent de situația lor financiară.

După implementarea acestor schimbări, rata absenteismului a scăzut semnificativ, iar copiii vin la școală cu mai mult entuziasm. Elevii se simt mai motivați, iar relația dintre profesori, părinți și copii s-a îmbunătățit considerabil.

În concluzie, combaterea absenteismului și abandonului școlar în învățământul primar reprezintă o provocare complexă, care necesită implicarea activă a școlii, familiei și comunității. Prin implementarea unor metode interactive de predare, crearea unui mediu școlar atractiv și incluziv, oferirea de sprijin material familiilor vulnerabile și consolidarea comunicării dintre părinți și cadrele didactice, se poate asigura participarea constantă a copiilor la educație.

În plus, programele și inițiativele comunitare joacă un rol esențial în reducerea decalajelor educaționale și în sprijinirea elevilor aflați în situații de risc. Printr-o abordare integrată și colaborativă, putem contribui la construirea unui sistem educațional mai echitabil, în care fiecare copil să aibă șansa de a-și dezvolta potențialul și de a-și construi un viitor mai bun.

Absența de la școală nu este doar o problemă individuală, ci una care afectează întreaga societate. De aceea, este esențial să continuăm să dezvoltăm strategii eficiente și să ne asigurăm că fiecare copil are acces la o educație de calitate, indiferent de condițiile sale sociale și economice.

Bibliografie:

Dumitrescu, G. (2023). *Abandonul școlar de la prevenție, la intervenție.* Moșoaia: Editura Arabela, Județul Argeș.

Lucrările Simpozionului Județean „Abandonul școlar”. Preluat de pe Revista Județeană-Abandonul Școlar – Metode de prevenire și combatere: https://www.sfvasilecraiova.ro/doc/Revista%20judeteana_Lucrarile%20Simpozionului%20Judetean_220623_120055.pdf

Plan de măsuri pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar în unitățile de învițământ din județul Vaslui. (2023-2024). Preluat de pe https://isj.vs.edu.ro/download/Plan-de-masuri-pentru-prevenirea-absenteismului-si-a-abandonului-scolar-in-unitatile-de-invatamant-din-judetul-Vaslui.-An-scolar-2023_2024.pdf

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI PREȘCOLAR

Prof. Înv. Preșc.: Chișu Georgeta-Ilinca
Grădinița cu P.P. Nr. 22, Loc. Sibiu, Jud. Sibiu

Educația timpurie reprezintă o etapă esențială în dezvoltarea unui copil, având un impact semnificativ asupra parcursului său educațional. Cu toate acestea, absenteismul și abandonul preșcolar sunt probleme care afectează accesul la educație și pot avea consecințe pe termen lung asupra dezvoltării cognitive, emoționale și sociale a copiilor. Pentru a combate aceste fenomene, este necesară aplicarea unor bune practici care implică familia, instituțiile educaționale și comunitatea.

Educația preșcolară joacă un rol fundamental în formarea obiceiurilor de învățare, dezvoltarea limbajului și integrarea socială. Lipsa frecventă de la grădiniță sau abandonul preșcolar pot duce la dificultăți de adaptare în ciclurile educaționale ulterioare, afectând performanțele școlare și, ulterior, parcursul profesional.

Prevenirea părăsirii timpurii a școlii este considerată ca fiind deosebit de importantă, nu numai pentru a combate consecințele negative ale sărăciei și excluziunii sociale asupra dezvoltării copilului, dar și pentru a oferi copiilor mijloacele necesare pentru a întrerupe ciclul de transmitere a dezavantajului între generații. Preocuparea pentru prevenirea şi diminuarea abandonului preşcolarilor, trebuie privită ca o

prioritate a sistemului de educaţie cu atât mai mult cu cât factorii determinanţi ai abandonului se multiplică şi diversifică, ca adaptare la contextul social, economic, cultural, profesional din ce în ce mai provocator în care sistemul de învăţământ funcţionează. Un copil care va frecventa grădinița va fi un elev care va motivat să își finalizeze studiile, de aceea, situaţiile de învăţaretrebuie să fie legate de aspectele reale ale vieţii.

Consider că pentru combaterea absenteismului și abandonului preșcolar ar trebui să punem accent pe: ***implicarea activă a familiei*** prin rganizarea de sesiuni de informare pentru părinți despre importanța educației timpurii, prin crearea de parteneriate educaționale între grădinițe și părinți pentru a sprijini prezența regulată a copiilor, precum și prin oferirea de sprijin material pentru familiile vulnerabile (rechizite, haine, alimente); ***asigurarea unui mediu educațional atractiv*** care se referă la mplementarea unor metode de predare interactive și adaptate nevoilor copiilor, prin rearea unui spațiu sigur și prietenos pentru copii, unde să se simtă acceptați și motivați și prin realizarea de activități ludice și creative pentru a stimula interesul copiilor pentru grădiniță; ***sprijin pentru copiii din medii defavorizate*** privind acordarea de burse sau subvenții pentru participarea la grădiniță, de asemenea oganizarea de programe de incluziune socială pentru copiii din comunități vulnerabile, precum și crearea unor servicii de transport gratuit pentru copiii care locuiesc la distanță mare de unitățile educaționale; ***colaborarea cu autoritățile locale și ONG-urile*** pentru a ajuta la dezvoltarea unor campanii de conștientizare asupra importanței educației timpurii; ***implementarea unor programe de educație alternativă*** cu privire la dezvoltarea unor programe de tip "A doua șansă" pentru copiii care nu au frecventat grădinița, introducerea unor modele educaționale flexibile pentru a permite integrarea copiilor cu nevoi speciale, organizarea de activități extracurriculare pentru a menține interesul copiilor și al familiilor față de educație.

În concluzie, consider că, combaterea absenteismului și a abandonului preșcolar este esențială pentru asigurarea unui start bun în educația copiilor. Prin colaborarea între grădinițe, familie și comunitate, se pot implementa soluții eficiente care să sprijine accesul egal la educație și dezvoltarea armonioasă a fiecărui copil.

Bibliografie:

- Ionescu, M., (coord.), Anghelescu, C., Boca, C., Herseni, I., Popescu, C., Stativa, E., Ulrich, C., Novak, C., (2010) *Repere fundamentale în învăţarea şi dezvoltarea timpurie a copilului de la naştere la 7 ani,* Editura Vanemonde, București;
- Băsu, M., Teodorescu, G.N., () *Management educațional: Profilaxia absenteismului și abandonului școlar,* Editura Ecou Transilvănean, Cluj-Napoca;
- Matei, N.C. (1973), *Psihologia relațiilor morale interpersonale*, Ed. Didactică şi Pedagogică;
- Ministerul Educaţiei, Cercetării şi Tineretului, (2008), *Ghid de bune practici pentru Educaţia Timpurie a copiilor de la 3 la 6/7 ani*, Bucureşti;

ABANDONUL ȘCOLAR - O REALITATE A TIMPURILOR NOASTRE

Autor: Prof. Ciortan Cristina-Mihaela
Școala Gimnazială "Avram Iancu" Baia de Criș
Loc. Baia de Criș, Jud. Hunedoara

Combaterea abandonului școlar reprezintă o adevărată provocare în țara noastră și presupune o abordare multilaterală și coordonată între autoritățile guvernamentale, școală, familie și comunitate, în general.

Acordarea unui sprijin constant față de elevii vulnerabili în acest sens este imperios necesar și se impun mai multe strategii care să determine combaterea absenteismului și abandonului școlar. Pentru a prefigura un viitor sănătos tinerilor, este nevoie ca aceștia să termine studiile și să aibă un traseu clar în ceea ce privește inserția lor pe piața muncii.

Un factor cheie îl reprezintă partea pecuniară, luând în calcul faptul că sărăcia îi împinge pe copii/tineri să renunțe la școală pentru a-și duce traiul de zi cu zi alături de familie.

Astfel, familiile care se regăsesc în situații de acest gen ar trebui sprijinite suplimentar prin consiliere de grup și găsirea celor mai bune soluții care să le permită copiilor să nu abandoneze școala. Educația părinților este capitală, când trebuie să înțeleagă importanța școlii și mai ales crearea unui mediu propice pentru învățatul acasă.

De asemenea, un factor determinant este și crearea de parteneriate între școală, autorități locale și organizații non-guvernamentale pentru a sprijini elevii și familiile acestora.

Triada școală-elev-familie joacă un rol crucial, generând efecte benefice pentru educabil.

Situația supusă atenției are accepțiuni diferite, în funcție de mediul din care provine elevul, dar s-a constatat că zona rurală a dezvoltat o vulnerabilitate în acest sens; de cele mai multe ori este ignorat palierul abandonului școlar, justificat prin nevoia de a rămâne acasă elevul, fiind de mare ajutor în gospodărie. Uneori, este o nevoie reală și greu de dus de cel care trece pe nevăzute în categoria adultului – precoce, e drept.

S-au făcut nenumărate studii, s-au dezvoltat variate programe de susținere a copiilor aflați în zona de risc, însă prea puțin s-a căutat problema de fond și nu s-a pus accent major pe cauză, găsindu-se doar unele soluții efemere.

Factorii sociali și economici ar trebui analizați în strânsă legătură cu cei educaționali și invers. Dacă nunul dintre factorii amintiți mai sus este tratat cu superficialitate, efectul se va resimți și asupra celorlalți.

Să nu uităm că ar putea interveni și lipsa motivației de a învăța, iar puterea exemplului ar putea fi o soluție. Copilul trebuie să fie ancorat în realitate și susținut psihoemoțional în momentele vulnerabile.

Abandonul școlar este un fenomen care afectează nu doar educația unui individ, dar poate avea și repercusiuni pe termen lung asupra dezvoltării economice și sociale a unei comunități sau a unei țări.

Să nu uităm: copilul de azi e adultul de mâine!

ABANDONUL ȘCOLAR ÎN RÂNDUL TINERELOR DIN FAMILII CU POSIBILITĂȚI REDUSE

Cîrîc Geanina Mariana-Colegiul Tehnic ”Costin D. Nenițescu”
Bertescu Manuela Mirela- Colegiul Național Pedagogic ”D. P. Perpessicius”

Abandonul școlar reprezintă o problemă majoră care afectează educația tinerelor din multe colțuri ale lumii, iar în România, acest fenomen are un impact semnificativ asupra dezvoltării sociale și economice a fetelor minore. În mod particular, abandonul școlar în rândul fetelor minore este influențat de o combinație de factori socio-economici, culturali și educaționali, care variază de la dificultăți financiare până la norme și tradiții care discriminează educația femeilor. Acest eseu își propune să analizeze cauzele și efectele abandonului școlar în rândul fetelor minore, precum și posibilele soluții pentru combaterea acestui fenomen.
Abandonul școlar în rândul fetelor minore poate fi atribuit unei varietăți de factori interconectați. Unul dintre cei mai importanți factori este sărăcia. Fetele provenite din familii cu venituri mici au mai puține resurse pentru a continua studiile, iar în multe cazuri, părinții aleg să le trimită la muncă sau să le căsătorească pentru a reduce povara financiară. În plus, lipsa de sprijin educațional din partea părinților, din cauza unui nivel scăzut de educație al acestora, poate duce la abandon școlar.
Un alt factor semnificativ este rolul tradițional al fetelor în familie. În multe culturi și comunități, fetelor li se atribuie responsabilități casnice și familiale, ceea ce le împiedică să își dedice timpul educației. De asemenea, mariajul precoce este o problemă gravă în rândul multor fete minore. În anumite zone, căsătoria timpurie este o practică acceptată, iar aceasta duce la întreruperea educației fetelor. De asemenea, normele de gen care favorizează educația băieților în detrimentul fetelor contribuie la menținerea acestui fenomen.
Abandonul școlar are multiple efecte negative asupra fetelor minore, atât pe termen scurt, cât și pe termen lung. Pe termen scurt, fetele care abandonează școala sunt adesea supuse la izolare socială, lipsa de încredere în sine și scăderea stimei de sine. Aceste efecte pot duce la o integrare dificilă în societate și la o lipsă de oportunități în viața profesională.
Pe termen lung, efectele abandonului școlar sunt și mai grave. Fetele care abandonează școala sunt mai susceptibile de a rămâne dependente economic de familiile lor sau de parteneri, având o șansă mai mică de a obține un loc de muncă stabil. În multe cazuri, acest lucru le condamnă la o viață de sărăcie continuă și la o lipsă de acces la servicii de sănătate și educație. De asemenea, abandonul școlar poate contribui la perpetuarea ciclului sărăciei în familiile lor.
Abandonul școlar în rândul fetelor minore poate avea un impact semnificativ asupra dezvoltării societății în ansamblu, împiedicând dezvoltarea unui capital uman valoros și limitând posibilitățile economice ale unei națiuni.

Pentru a combate abandonul școlar în rândul fetelor minore, este necesar un set de măsuri care să abordeze cauzele structurale ale acestui fenomen. Educația și conștientizarea joacă un rol crucial în acest sens. Campaniile de informare destinate părinților și comunităților pot ajuta la schimbarea atitudinii față de educația fetelor. În acest sens, organizațiile non-guvernamentale și autoritățile locale pot desfășura activități educative pentru a sublinia importanța educației pentru fete.

Un alt aspect esențial este sprijinul financiar și material pentru familiile defavorizate. Măsuri precum acordarea de burse școlare pentru fete, asigurarea unor condiții mai bune în școli și reducerea costurilor educației ar putea încuraja familiile să își lase fetele să continue școala. De asemenea, este important ca autoritățile să intervină pentru a combate căsătoria timpurie prin schimbarea legislației și prin implementarea unor măsuri de protecție pentru fete, inclusiv prin educația sexuală și reproductivă.

La nivel comunitar, suportul psihologic și consilierea profesională pot ajuta fetele care se află în risc de abandon școlar să depășească dificultățile lor și să își regăsească motivația pentru continuarea studiilor. Implicarea activă a comunității școlare – profesori, asistenți sociali și consilieri educaționali – este esențială pentru a oferi sprijin și ghidaj acestor fete.

Guvernul și autoritățile locale au un rol fundamental în crearea unui cadru legislativ favorabil și în dezvoltarea unor programe de prevenire a abandonului școlar. Inițiativele de educație incluzivă, care să răspundă nevoilor tuturor fetelor, indiferent de statutul lor socio-economic, sunt esențiale. În plus, colaborarea între instituțiile educaționale, organizațiile non-guvernamentale și autoritățile locale poate crea un mediu mai sigur și mai sprijinitor pentru fetele minore.

Abandonul școlar în rândul fetelor minore este o problemă complexă, care necesită o abordare integrată și colaborativă. Factorii economici, sociali și culturali contribuie la menținerea acestui fenomen, iar efectele sale sunt dezastruoase atât pentru fetele afectate, cât și pentru societatea în ansamblu. Combaterea acestui fenomen implică atât măsuri de prevenire, cât și sprijin concret pentru familii și comunități. Doar printr-o abordare globală și prin implicarea activă a tuturor actorilor sociali putem spera să reducem abandonul școlar în rândul fetelor minore și să oferim acestora șansa la un viitor mai bun.

Bibliografie:

Lăzăroiu, G. (2009). Abandonul școlar în rândul adolescenților din România. Editura Universitară.
Gherghel, I. (2018). Rolul educației în prevenirea abandonului școlar. Editura Didactică și Pedagogică.
Pal, I. (2016). Factorii care influențează abandonul școlar în România. Revista de Pedagogie și Științele Educației, 11(4), 98-105.

PREVENIREA ABANDONULUI PRIN RECUNOAȘTEREA ȘI ÎNȚELEGEREA EMOȚIILOR LA PREȘCOLARI ȘI ȘCOLARII MICI

Prof.ed,timpurie. Ciucu Gabriela
G.P.P „Lumea Copiilor” Topoloveni
Prof.ed.timpurie Minciună Teodor Ionuț
G.P.P.„Floare de Colț”, Pitești

Dezvoltarea competențelor emoționale începe cu exprimarea emoțiilor primare și continuă cu exprimarea unor emoții mai complexe pe măsură ce copilul crește. Dezvoltarea emoțiilor pare să fie dependentă de maturarea creierului, însă poate fi alterată de influențele mediului.

Abilitățile sociale și emoționale dezvoltate până la vârsta de 6-7 ani sunt principalul predictor pentru performanța și adaptarea școlară până la 10 ani. De-a lungul timpului oamenii de știință au observat că principalul predicator care asigură adaptarea la viața adultă nu sunt notele școlare sau un potențial cognitiv ridicat ci abilitatea copiilor de a stabili relații cu cei din jur. Aceste observații contravin credinței majorității că un copil „deștept” va reuși în viață.

Dezvoltarea abilităților emoționale (Glava, A., Glava, C., 2002, pag, 57) ale copiilor este importantă din următoarele motive:

- ajută la formarea și menținerea relațiilor cu ceilalți,
- ajuta copiii să se adapteze la grădiniță și la școală.
- previne apariția problemelor emoționale și de comportament.

Factorii care contribuie la dezvoltarea emoțională și socială sunt clasificați în:

- factori interpersonali
- factori intra personali.

Factorii intrapersonali se referă la caracteristicile copilului care pot facilita sau pot îngreuna procesul de dezvoltare a abilităților emoționale și sociale. Fiecare copil este unic în ceea ce privește modul de a gândi și a reacționa într-o situație.

- *Reactivitatea emoțională* - e definită ca intensitatea cu care reacționează o persoană la evenimente în care se implică. În aceeași situație, doi copii pot reacționa sub aspectul intensității emoției în mod diferit.
- *Abilitățile cognitive* - dezvoltarea emoțională și socială este strâns legată de dezvoltarea unor procese cognitive ale copilului: achiziționarea limbajului, înțelegerea cauzalității, capacitatea de transfer, de generalizare și capacitatea de reglare a atenției.
- *Relația dintre abilitățile emoționale și sociale* între cele două tipuri de abilități există o strânsă legătură.

Interacțiunile sociale sunt ghidate de reacțiile emoționale pe care oamenii le resimt într-o situație.

Factorii interpersonali se referă la mediul în care copilul crește și care își pune amprenta asupra comportamentului acestuia. Copiii observă și imită tot ce se petrece în jurul lor: ce face mama atunci când bebelușul plânge, ce face tata atunci când cineva îl supără, ce face educatoarea atunci când este nervoasă. Orice situație socială reprezintă pentru copil o oportunitate de învățare; ei asociază un anumit comportament cu atingerea unui scop și vor aplica comportamentul învățat în situații noi.

- *Modelarea*-constă în prezentarea unor comportamente pe care copilul le vede și antrenarea copilului în producerea acelor comportamente. Modelul, cel care emite acest comportament poate fi real *(ex. un coleg, educatoarea)* sau simbolic *(ex. un personaj de film sau dintr-o poveste).*
- *Ghidarea comportamentului copilului în anumite situații sociale* - copiii au nevoie permanent de ghidajul adultului deoarece este perioada în care ei învață cel mai mult.
- *Oferirea oportunităților de exersare a abilităților sociale*
- *Reacția adulților la comportamentele manifestate de copii*

Succesul în viață depinde de abilitățile emoționale și sociale care se formează pe tot parcursul educației formale sau cel puțin ar trebui să fie urmărite ca obiective, dincolo de discipline. Emoția este o trăire a unei persoane față de un eveniment important pentru aceasta. Emoțiile pot fi pozitive și negative. Emoțiile pozitive apar atunci când ceea ce o persoana își dorește corespunde cu ceea ce i se întâmplă. (Ex.: bucurie, mulțumire etc.)Emoțiile negative apar atunci când există o contradicție între ceea ce i se întâmplă sau ceea ce obține o persoană și așteptările ei. (Ex.: tristețe, nemulțumire, dezamăgire, îngrijorare, furie etc.)Emoția unei persoane este însoțită de schimbări:

- biologice / fiziologice (ex. creșterea ritmului cardiac, accentuarea respirației);
- cognitive / de gândire („Colegul meu m-a lovit intenționat!”);
- comportamentale (modul în care se comportă ca urmare a emoției resimțite, cu alte cuvinte expresivitatea emoțională. În cazul exemplului anterior-îl lovește și el pe coleg).

Pentru a recunoaște și înțelege emoțiile, copiii trebuie să le experiment-teze în mediul lor social. Dezvoltarea abilităților emoționale ale copiilor este importantă din următoarele motive:

- Pentru că ajută la formarea și menținerea relațiilor cu ceilalți.
- Pentru că ajută copiii să se adapteze la grădiniță și la școală.
- Pentru că previne apariția problemelor emoționale și de comportament.

Modul în care adulții discută problemele legate de emoții poate transmite sprijinul și acceptarea lor și poate contribui la conștientizarea de către copil a diferitelor stări emoționale pe care le experimentează.

Bibliografie

Abric, J.C, 2002, *Psihologia comunicării, teorii şi metode,* Iaşi, Ed. Polirom

Allport, G.W., 1981, *Structura şi dezvoltarea personalităţii*, Bucureşti, Ed. Didactică şi Pedagogică

Creţu, T., 2001, *Psihologia copilului&Parenting*, Iaşi, Ed. Polirom

Glava, A., Glava, C., 2002, *Introducere în pedagogia preşcolară,* Cluj-Napoca, Ed. Dacia

Goleman, D., 2001, *Inteligența emoțională*, București, Editura Curtea VecheGolu, P., Verza, E., Zlate, M., 1993, *Psihologia copilului,* București, E.D.P

Păun, E., 2002, *Educaţia preşcolară în România,* Iaşi, Ed. Polirom

POVEȘTILE ȘI ROLUL ÎN EDUCAREA ȘI DEZVOLTAREA COPIILOR

Prof.inv.preșc. Ciucu Gabriela
Prof.înv.preșc.Ungureanu Luminița
G.P.P. „Lumea Copiilor”,Topoloveni

Întrucât în noul curriculum pentru educația timpurie una dintre noutăți a fost introducerea unui moment obligatoriu de lectură pentru fiecare zi, acest articol își propune să dezbată importanța lecturii în general și a poveștilor în special, rolul acestora în educarea, formarea și dezvoltarea armonioasă a copiilor de grădiniță.

Conform noului curriculum pentru învăţământul preşcolar, în programul cu cei mici se impune un moment de lectură zilnic, lectura fiind „una dintre cele mai intense, mai educative şi mai răspândite activităţi”, iar „cu cât apropierea copilului de carte se face mai devreme, cu atât mai importante şi mai durabile sunt efectele ei în domeniul limbajului, al comunicării, precum şi în cel al comportamentului şi al socializării”. Așa cum se precizează și în curriculum, lectura este într-adevăr importantă. Din păcate, în era tehnologiei, importanța cărților a fost mult diminuată.

Chiar dacă sunt încă mici și nu știu să citească, copiilor le poate fi insuflat gustul pentru cărţi încă de la vârste fragede. Această vârstă este cea mai potrivită pentru a le forma obiceiuri bune. Cărţile cu poveşti ilustrate, cu imagini colorate sunt primele cu care copilul ia contact. Poveştile le sunt citite copiilor de către părinţi, apoi de către cadrele didactice, stimulându-le treptat dragostea pentru lectură.

Poveştile joacă un rol extrem de important în educarea şi dezvoltarea personalităţii, ajutându-i să crească frumos şi armonios. În acest timp destinat lecturii, copiii încep să prindă drag de povești și de personajele acestora și mai mult, se creează o legătură între aceștia și persoana care le citește sau le povestește Copilul nu îşi îmbunătăţeşte numai abilităţile de exprimare, dar şi atenţia, imaginaţia, creativitatea, învaţă să facă deosebirea între bine şi rău, descoperind care sunt consecinţele anumitor fapte, se identifică cu anumite personaje, învaţă ce este prietenia, cum să acţioneze în diferite situaţii reale de viaţă, cum să treacă peste anumite probleme, cum să își exprime emoţiile. Ei încep să înțeleagă tot felul de lucruri: că este bine să asculte de părinți, că nu este bine să fii rău sau leneș, că nu este bine să minți, că binele învinge întotdeauna etc.

Din povești, copiii învață nu numai cum este bine să se comporte, dar dobândesc și anumite cunoștințe, descoperă lucruri noi și interesante despre mediu, despre univers, despre animale etc. Lumea poveștilor li se va părea încântătoare și vor fi curioși să afle cât mai multe lucruri.

Poveştile pot avea și rol terapeutic. Spre deosebire de poveştile clasice, în cazul unor astfel de povești, acţiunea nu este construită în jurul luptei dintre bine şi rău. Printr-o poveste terapeutică, copilul se identifică cu personajul poveştii şi cu problemele pe care acesta le are, este o metodă prin care transmitem modele comportamentale. Pentru a fi terapeutică, povestea trebuie să ajute. Acestea sunt de mare folos atunci când copilul se confruntă cu o anumită problemă, când îl vedem că este trist dintr-un anumit motiv, când se confruntă cu anumite temeri sau probleme de comportament sau putem alege teme generale care să le fie de folos tuturor copiilor, probleme specifice vârstei: dificultăţi în gestionarea furiei (Dino dragonul învaţă să se descurce cu furia), timiditate, dificultatea de a lega prietenii (Cum a învățat broasca țestoasă Tobias să își învingă furia), teama de a nu greşi (Teama de greşeli a Dorei), nerespectarea anumitor reguli (Buzby, albinuţul neascultător), lipsa solidarităţii (Povestea unui arici) etc. Prin intermediul acestor poveşti, copiii vor învăţa cum este de dorit să se comporte în societate, sunt încurajaţi să ia singuri anumite decizii, reuşesc să depășească anumite situații luând exemplul personajelor pozitive, învață cum să își controleze emoțiile negative și înțeleg că dacă vor, pot găsi soluții la orice problemă.

Poveştile sunt educative, dar trebuie totuşi alese cu multă grijă. Atunci când alegem o poveste trebuie să ne gândim la nivelul de vârstă al copiilor, la ceea ce vrem să transmitem, la fricile sau problemele lor, la comportamentul pe care vrem să îl modelăm. Uneori, este bine ca

anumite scene din poveste, să le spunem într-o altă manieră, pentru a nu le provoca anumite stări sau emoții negative. Pentru menţinerea interesului copiilor, expunerea conţinutului trebuie să fie clară, accesibilă şi expresivă, tonul să fie unul prietenos, să imităm voci folosind diferite tonalităţi.

Povestirile create de copii pot fi pe baza unui plan dat sau după modelul educatoarei. Acestea pot fi povestiri cu întamplări din viaţa personală, cu întâmplări de acasă, din grădiniţă sau pot fi întâmplări imaginare. De asemenea, pot fi cu un început dat, copiii urmând să găsească un final. Acest început trebuie să fie captivant și să ofere suficiente informații care să îi inspire. Fiecare copil va avea posibilitatea să continue povestirea după bunul plac, oferindu-i-se ajutor atunci când este cazul.

În concluzie, utilizarea poveştilor şi a basmelor în activităţile cu copiii, are numeroase beneficii. Ele trebuie citite cât mai des pentru a le dezvolta copiilor interesul și dragostea pentru lectură. Datorită exemplelor date de personajele poveștilor, datorită învățăturilor dobândite în urma lecturii, copiii vor dezvolta un caracter frumos asemănător cu cel al personajelor pozitive din basme și povești.

Bibliografie:

1. Bratu, Bianca, Preşcolarul şi literatura, Editura Didactică şi Pedagogică,1977;
2. Mitu, Florica; Antonovici, Stefania, Metodica activităţilor de educare a limbajului în învăţământul preşcolar, Humanitas Educaţional, Bucureşti, 2005;
3. Tătaru, Lolica; Glova, Adina; Chiş, Olga, Piramida cunoaşterii, Diamant, Piteşti, 2014;
4. Curriculum pentru educatia timpurie, 2019.

COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

NIȚĂ ONUȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ REGINA MARIA
VINTILEASCA, VRANCEA

Absenteismul școlar reprezintă o problemă majoră în sistemul educațional din România și din multe alte țări, având un impact semnificativ asupra performanței academice a elevilor și asupra dezvoltării lor personale. Fenomenul se manifestă prin lipsa repetată și nejustificată a elevilor de la cursuri, iar combaterea acestuia este esențială pentru asigurarea unui parcurs educațional de succes și

pentru prevenirea abandonului școlar. În acest referat, se va analiza fenomenul absenteismului școlar, cauzele care îl generează, precum și măsurile care pot fi luate pentru a-l combate.

Absenteismul școlar este un fenomen complex, care se referă la lipsa frecventă sau repetată a elevilor de la cursuri, fără un motiv justificat. Această absență nejustificată poate avea un impact negativ considerabil asupra procesului educațional, afectând nu doar performanțele școlare ale elevilor, dar și dezvoltarea lor personală și socială. Absenteismul nu se limitează doar la orele de curs, ci poate include și lipsa elevilor de la activități extracurriculare importante, care contribuie la formarea unei educații complete.

În general, absenteismul poate fi definit ca fiind absența repetată a unui elev de la școală fără un motiv valid sau legal, iar atunci când aceasta devine cronică, poate duce la pierderea unor oportunități educaționale importante și chiar la abandonul școlar. Mai mult, absenteismul școlar poate fi un indicator al unor probleme mai mari, precum dificultăți de învățare, probleme sociale sau familiale, sau chiar o lipsă de motivație și interes față de școală.

Absenteismul școlar poate fi împărțit în două mari categorii, fiecare cu particularitățile și cauzele sale. În cadrul acestora, sunt identificate atât absenteismul justificat, cât și cel nejustificat, iar fiecare dintre acestea se poate manifesta în moduri diferite:

1. Absenteismul justificat

Absenteismul justificat se referă la acele absențe de la școală care sunt explicate și acceptate de către cadrele didactice, fiind susținute de motive obiective, precum starea de sănătate precară a elevului sau evenimente familiale grave. Aceste absențe sunt considerate normale și nu au un impact negativ semnificativ asupra educației elevului, în condițiile în care sunt gestionate corect și la timp.

Exemple de absențe justificate includ:

- Motive medicale: Dacă elevul suferă de o boală care necesită repaus la pat sau tratament, părinții trebuie să prezinte o adeverință medicală care să justifice absențele.
- Motive familiale: În cazul în care elevul trebuie să participe la un eveniment important în familie (deces, căsătorie, sau alte evenimente care impun prezența) și sunt furnizate documente justificative.
- Absenteismul legat de circumstanțe externe: De exemplu, în situații de urgență (de exemplu, dezastre naturale, sau alte crize care afectează familia), absențele pot fi acceptate de școală.

Absenteismul justificat, deși este frecvent, nu trebuie să devină o practică constantă, deoarece elevii pot pierde lecții esențiale sau pot întâmpina dificultăți în a se reintegra în ritmul școlar.

2. Absenteismul nejustificat

Absenteismul nejustificat este cel mai problematic și reprezintă o absență de la școală fără un motiv valid sau documentat, care poate afecta grav procesul educațional al elevului. Aceste absențe nu sunt susținute de circumstanțe externe sau de motive obiective și, în mod frecvent, sunt rezultatul unei lipse de responsabilitate a elevului sau al familiilor acestora.

Absenteismul nejustificat poate fi împărțit în mai multe subcategorii, care reflectă diversele cauze ale acestui fenomen:

- Lipsa de motivație: Mulți elevi absentează din cauza unei lipse de interes față de școală sau din cauza unui sentiment de inutilitate legat de educație. Aceasta poate apărea mai ales în cazul elevilor care se confruntă cu dificultăți de învățare sau care nu sunt suficient de stimulați de materialul didactic oferit.
- Probleme sociale sau familiale: Unele absențe pot fi cauzate de dificultăți de ordin social sau familial, cum ar fi conflictele în familie, instabilitatea locativă sau lipsa unui mediu adecvat de

învățare acasă. De asemenea, elevii care provin din familii cu un statut social-economic scăzut pot fi obligați să participe la activități remunerate, cum ar fi muncile casnice sau lucrul într-un loc de muncă, ceea ce le poate influența frecvența la școală.

- Probleme de comportament: Absenteismul nejustificat poate apărea și în cazul elevilor care nu se integrează în colectivul școlar, au conflicte cu colegii sau cu profesorii, sau nu se simt în siguranță la școală. Acest tip de absenteism poate fi un semnal al unor probleme de comportament sau al unui climat școlar nefavorabil.
- Fuga de școală: Unii elevi aleg să absenteze din pură dorință de a evada de la rutina școlară, de la sarcinile de învățare sau de la constrângerile impuse de autoritatea profesorilor. Aceasta poate fi o formă de protest sau un comportament evazionist.

Absenteismul școlar este o problemă complexă ce necesită intervenții coordonate și diverse strategii pentru a fi combătut eficient. Combaterea acestui fenomen nu se limitează doar la măsuri educaționale, ci presupune implicarea tuturor factorilor responsabili, inclusiv părinți, profesori, autorități educaționale și comunități locale. Iată câteva măsuri eficiente pentru reducerea absenteismului:

1. Implicarea părinților

Implicarea activă a părinților în educația copiilor este esențială pentru combaterea absenteismului școlar. Părinții joacă un rol fundamental în motivarea elevilor și în menținerea unei relații strânse cu școala. Comunicarea deschisă și frecventă între profesori și părinți poate contribui la identificarea timpurie a cauzelor absenteismului și la găsirea unor soluții specifice fiecărui caz în parte.

- Comunicarea constantă: Profesorii pot organiza întâlniri periodice cu părinții, în care să discute progresul copiilor și să le explice importanța prezenței regulate la școală. De asemenea, părinții trebuie să fie informați despre absențele elevilor și despre consecințele acestora.
- Sprijin în managementul timpului: În unele cazuri, părinții pot ajuta copiii să își organizeze mai bine timpul, astfel încât să fie mai motivați să participe la cursuri. Dacă absenteismul este cauzat de lipsa unui spațiu adecvat pentru studiu sau de o gestionare deficitară a programului zilnic, părinții pot interveni pentru a rezolva aceste probleme.
- Crearea unui mediu favorabil în familie: Un mediu familial stabil, cu o educație adecvată despre importanța învățăturii, poate încuraja copiii să își asume responsabilitatea pentru prezența la școală și pentru procesul educațional.

2. Suport pentru elevi

Pentru elevii care întâmpină dificultăți de învățare, sociale sau emoționale, este important să se asigure un suport suplimentar care să le faciliteze integrarea în procesul educațional și să le reduce stresul legat de școală. Absențele frecvente pot fi adesea un semnal al unor dificultăți mai profunde care nu sunt vizibile la prima vedere.

- Consiliere psihologică: Unii elevi pot absenta din cauza unor probleme emoționale, cum ar fi anxietatea, depresia sau teama de a nu face față cerințelor școlare. Consilierea psihologică poate oferi sprijin pentru gestionarea acestor dificultăți și poate ajuta elevul să se simtă mai în siguranță și mai încrezător în capacitățile sale.
- Cursuri remediale: Elevii care au dificultăți la învățătură pot beneficia de sesiuni de recuperare, atât în cadrul școlii, cât și în afacerea acestora, pentru a-și consolida cunoștințele și a preveni sentimentul de eșec. Astfel, aceștia vor deveni mai motivați și mai dornici să participe la școală.
- Grupe de sprijin pentru elevii cu probleme speciale: Elevii cu dizabilități de învățare, cu tulburări de comportament sau cu alte dificultăți pot beneficia de grupuri de sprijin în cadrul școlii, unde

pot interacționa cu colegi care se confruntă cu situații similare. Acest lucru poate reduce sentimentul de izolare și poate încuraja integrarea activă în activitățile școlare.

3. Stimulente pentru prezență

Un sistem de recompense pentru elevii care sunt prezenți constant la școală poate avea un impact pozitiv asupra frecvenței școlare. Aceste stimulente pot încuraja elevii să își asume un comportament responsabil și să participe la activitățile educaționale.

- Premii și recompense: Școlile pot organiza concursuri, premii sau diplome pentru elevii care au un număr minim de absențe, pentru a-i încuraja pe aceștia să fie mai responsabili față de educația lor. Aceste premii pot include materiale educaționale, excursii sau chiar o recunoaștere publică a efortului lor.
- Sisteme de recompensare pe termen lung: Școlile pot implementa un sistem de recompense pe termen lung, în care elevii care mențin un comportament constant de prezență și performanță să aibă beneficii suplimentare, cum ar fi bursă, încredere suplimentară în proiecte speciale sau chiar admiteri în activități educaționale de înaltă performanță.

4. Îmbunătățirea condițiilor de învățământ

Un mediu educațional stimulativ și adaptat nevoilor elevilor poate reduce semnificativ absenteismul. Dacă elevii se simt bine la școală și sunt motivați de activitățile educaționale, sunt mai puțin susceptibili să absenteze.

- Îmbunătățirea infrastructurii școlare: Școlile care dispun de condiții de învățământ moderne, cu spații de studiu curate și echipamente corespunzătoare, pot atrage elevii și pot stimula participarea acestora. De asemenea, un mediu sigur, fără violență sau intimidare, este esențial pentru creșterea nivelului de prezență.
- Diversificarea activităților educaționale: În loc să se concentreze doar pe învățătura teoretică, școlile pot organiza activități extracurriculare, proiecte educaționale și excursii care să capteze interesul elevilor. Aceste activități pot transforma învățarea într-o experiență plăcută și interesantă, reducând astfel dorința de a absenta.
- Profesori bine pregătiți și motivați: Un cadru didactic motivat și pasionat de meseria sa poate face lecțiile mai atractive și poate sprijini elevii în mod individualizat. O relație pozitivă între profesori și elevi ajută la crearea unui climat educațional favorabil învățării și participării.

5. Măsuri legislative și administrative

Autoritățile educaționale și guvernamentale au un rol important în crearea unui cadru legislativ și administrativ care să sprijine combaterea absenteismului școlar. Măsurile instituționale pot contribui semnificativ la reducerea fenomenului.

- Politici de sprijin financiar: Implementarea unor programe de sprijin pentru familiile cu venituri mici poate reduce unele dintre cauzele absenteismului, precum nevoia de a trimite copii la muncă sau dificultățile în achiziționarea materialelor educaționale. Bursele școlare și alte forme de ajutor pot stimula părinții să își trimită copiii la școală.
- Crearea unor echipe de intervenție: Autoritățile locale pot forma echipe de monitorizare și intervenție care să urmărească frecvența elevilor și să intervină rapid atunci când sunt identificate absențe repetate. Aceste echipe pot colabora cu școlile, asistenții sociali și psihologii pentru a identifica cauzele absenteismului și pentru a le aborda într-un mod integrat.
- Campanii educaționale naționale: Guvernele pot derula campanii de informare publică care să sublinieze importanța educației și să motiveze atât elevii, cât și părinții să sprijine participarea constantă la școală.

Absenteismul școlar reprezintă o problemă complexă ce afectează educația tinerelor generații. Combaterea acestuia necesită un efort comun din partea școlii, părinților și autorităților locale, fiind necesar să se intervină la mai multe nivele pentru a asigura accesul continuu al elevilor la educație. Prin implementarea unor măsuri eficiente și prin sprijinul acordat elevilor, este posibil să se reducă absenteismul și să se prevină abandonul școlar, contribuind astfel la formarea unui sistem educațional de succes.

Bibliografie

1. Ionescu, M. (2018). *Sisteme educaționale și performanță școlară*. București: Editura Universității din București.
2. Popescu, L. (2019). *Psihologia educației și combaterea absenteismului școlar*. Iași: Editura Polirom.
3. Vasilescu, D. (2020). *Educația în România – provocări și soluții*. Cluj-Napoca: Editura Casa Cărții de Știință.
4. Bădescu, G. (2017). *Abandonul școlar în România: cauze și soluții*. Timișoara: Editura Mirton.
5. Ministerul Educației Naționale (2021). *Strategii naționale pentru prevenirea abandonului școlar*. București: MENC.

STRATEGII EFICIENTE PENTRU REDUCEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Costin Silvia Săndica
Liceul Tehnologic "Costache Conachi" Loc. Pechea, Jud. Galați
Prof. Costin Silviu Nicolae
Școala Gimnazială "Alexandru Moruzi" Loc. Pechea, Jud. Galați

1. Introducere

Absenteismul și abandonul școlar constituie probleme majore în sistemul educațional contemporan, având implicații semnificative asupra dezvoltării economice și sociale. Aceste fenomene afectează nu doar indivizii, ci și comunitățile în ansamblu, contribuind la creșterea inegalităților sociale. În cadrul acestui referat, vom analiza cauzele principale ale absenteismului și abandonului școlar și vom prezenta bune practici care pot contribui la combaterea acestora, subliniind rolul educației civice în această problematică.

2. Obiectivele referatului

- Identificarea factorilor care conduc la absenteism și abandon școlar.
- Evidențierea impactului acestor fenomene asupra dezvoltării individuale și sociale.
- Propunerea unor soluții eficiente pentru reducerea absenteismului și abandonului școlar.
- Promovarea educației civice ca instrument de conștientizare și prevenire.

3. Metodologie Pentru realizarea acestui referat, au fost utilizate următoarele metode de cercetare:

- Analiza studiilor și rapoartelor naționale și internaționale privind absenteismul și abandonul școlar.
- Studierea politicilor educaționale și a programelor de succes implementate în diverse țări.
- Aplicarea unui chestionar la un eșantion de 50 de elevi pentru a identifica principalele motive ale absenteismului.(Anexa nr.1)
- Discuții cu profesorii și consilierul școlar pentru a analiza strategiile existente de prevenire a abandonului școlar.
- Observarea implicării părinților în activitățile școlare și impactul acesteia asupra prezenței elevilor.

4. Bune practici pentru combaterea absenteismului și abandonului școlar

4.1 Implicarea activă a familiei în educație

- ✓ Organizarea de întâlniri periodice între profesori și părinți pentru a discuta evoluția elevilor.
- ✓ Crearea unor programe de sprijin parental pentru a ajuta părinții să înțeleagă importanța educației.

4.2 Sprijin psihologic și consiliere educațională

- ✓ Dezvoltarea unor centre de consiliere pentru elevii aflați în risc de abandon.
- ✓ Formarea profesorilor în tehnici de sprijin emoțional pentru elevii vulnerabili.

4.3 Învățare adaptată și atractivă

- ✓ Utilizarea tehnologiilor moderne și a metodelor interactive pentru a capta interesul elevilor.
- ✓ Personalizarea procesului educațional pentru a răspunde nevoilor fiecărui elev.

4.4 Programe de mentorat și tutoriat

- ✓ Implicarea elevilor mai mari în sprijinirea celor mai mici.
- ✓ Colaborarea cu voluntari și ONG-uri pentru dezvoltarea unor programe de mentorat.

4.5 Activități extracurriculare și educație civică

- ✓ Organizarea de cluburi educaționale, competiții și activități extracurriculare care să mențină interesul elevilor pentru școală.
- ✓ Sărbătorirea unor zile tematice precum **30 ianuarie - Ziua nonviolenței în școală** și **14 martie - Ziua numărului Pi**, prin activități interactive și educative care să stimuleze participarea elevilor.

5. Evaluare și implementare Pentru a măsura eficiența acestor bune practici, este esențială monitorizarea constantă a progresului elevilor. Feedback-ul din partea profesorilor, părinților și elevilor poate contribui la ajustarea strategiilor și optimizarea rezultatelor.

6. Concluzii Combaterea absenteismului și abandonului școlar necesită o abordare integrată, care să implice școala, familia și comunitatea. Prin aplicarea bunelor practici menționate și prin promovarea educației civice, putem contribui la reducerea acestui fenomen și la crearea unui sistem educațional mai incluziv și echitabil.

7. Bibliografie :

- ❖ Eurydice. (2020). Combaterea absenteismului școlar în Europa: Politici și strategii. Comisia Europeană.
- ❖ Giddens, A. (2017). Sociologie. Editura All.
- ❖ Ministerul Educației Naționale. (2022). Strategia națională pentru reducerea abandonului școlar. București.
- ❖ OECD. (2019). Factori care influențează performanțele școlare. PISA Report.
- ❖ UNICEF România. (2021). Studiu privind abandonul școlar în România. București.
- ❖ Vasile, M. (2018). Educația incluzivă și reducerea abandonului școlar. Editura Didactică și Pedagogică.

8. Anexe

Chestionar privind absenteismul și abandonul școlar

Scop: Acest chestionar are rolul de a identifica principalele cauze ale absenteismului și abandonului școlar în rândul elevilor, pentru a propune soluții eficiente.
Instrucțiuni: Te rugăm să răspunzi sincer la întrebările de mai jos. Răspunsurile sunt confidențiale.

I. Informații generale:

Clasa: _____

Gen: ☐ Masculin ☐ Feminin

Vârsta: _____

II.. Frecvența prezenței la școală:

1. Cât de des lipsești de la școală?

☐ Niciodată

☐ O dată pe lună

☐ O dată pe săptămână

☐ De mai multe ori pe săptămână

2. Care sunt principalele motive pentru care lipsești de la școală? (Poți alege mai multe variante)

☐ Probleme de sănătate

☐ Probleme de familie

☐ Lipsa interesului pentru școală

☐ Probleme cu profesorii

☐ Probleme cu colegii (bullying, excludere socială)

☐ Lipsa sprijinului acasă

☐ Alte motive: _____

III. Factori motivaționali:

1. Ce te motivează să mergi la școală?

☐ Dorința de a învăța lucruri noi

☐ Sprijinul familiei

☐ Profesorii implicați

☐ Prietenii și colegii

☐ Perspectivele pentru un viitor mai bun

2. Ce ai schimba la școală pentru a fi mai motivat să participi?

☐ Metode de predare mai interactive

☐ Mai multe activități extracurriculare

☐ O relație mai bună cu profesorii

☐ Mai mult sprijin din partea familiei

☐ Alte sugestii: _____

IV. Suport educațional:

1.Ai acces la ajutor suplimentar atunci când ai dificultăți la învățătură?

☐ Da

☐ Nu

2..Ai participat la activități de consiliere sau mentorat?

☐ Da

☐ Nu, dar mi-ar plăcea

☐ Nu și nu sunt interesat(ă)

V. Concluzii:

Crezi că școala face suficient pentru a sprijini elevii în risc de abandon?

☐ Da

☐ Nu

☐ Nu știu

Ai sugestii pentru îmbunătățirea prezenței la școală? _____

Mulțumim pentru răspunsurile tale!

METODE ȘI TEHNICI DE REDUCERE A ABANDONULUI ȘCOLAR

Profesor pentru educație timpurie **CURLEANCĂ-NĂSTASE Mariana**
Grădinița cu Program Prelungit „*Dumbrava Minunată*" **Tulcea/ jud. TULCEA**

Motto: „*Orice metodă pedagogică rezultă din întâlnirea mai multor factori și din acest punct de vedere, educația va rămâne mereu o artă: arta de a adapta, la o situație precisă, indicațiile generale date de cărțile de metodologie*"
Gaston Mialaret

Preocuparea pentru prevenirea și diminuarea abandonului școlar trebuie privită ca o prioritate a sistemului de educație.

Abandonul școlar constă în decizia de a întrerupe parcursul școlar, înainte de finalizarea unui anumit nivel de învățământ. Fiecare abandon are o istorie personală și socială legată de modul cum se aplică diferențiat principiul dezvoltării.

Abandonul școlar este un fenomen care a luat amploare din ce în ce mai mult în societatea românească. Numeroși factori contribuie zilnic în acest sens: sărăcia, indiferența autorităților, lipsa de motivație a elevilor, familiile dezorganizate, nesiguranța, neîncrederea în forțele proprii, stima de sine scăzută. Se știe că persoanele cu stima de sine scăzută se simt nevaloroase și au frecvente trăiri afective negative de tipul depresiei, anxietății, mâniei, revoltei.

Riscurile unei stime de sine scăzute sunt semnificative, mai ales la adolescenți. Elevii cu stimă de sine scăzută sunt cei mai predispuși la absenteism și abandon școlar. Este important ca tinerii să-și descopere unicitatea și originalitatea propriului potențial, să se dezvolte ca persoane autonome, capabile să-și propună scopuri clare și să acționeze pentru a le realiza.

Prezint în continuare activități extracurriculare cu eficacitate în rândul elevilor cu stimă de sine scăzută, în vederea prevenirii și reducerii abandonului școlar. Prin aceste ateliere de lucru inedite și creative elevii cu oportunități reduse, care sunt expuși riscului de abandon școlar, pot căpăta o șansă la normalitate, acceptare, egalitate și toleranță din partea celorlalți.

- Sugestie de activitate „***Ce descoperă hârtia igienică?***".

Profesorul transmite rola de hârtie igienică (care are marcate bucățile și acestea se desprind ușor) de la un participant la altul și spune: „*să ne imaginăm că mergem să ne petrecem o zi pe munte, cu cortul. Cât de multă hârtie igienică vei lua cu tine?*".

Rola va trece de la un elev la altul și după ce toți și-au luat hârtie, profesorul le solicită elevilor să numere câte bucăți a luat fiecare și le explică faptul că pentru fiecare bucată oprită, trebuie să spună ceva interesant despre ei.

În acest sens, elevii care sunt timizi, neîncrezători în forțele proprii sau cei foarte vorbăreți se pot exprima în fața celorlalți, într-o atmosferă relaxantă, amuzantă, căpătând astfel curajul de a vorbi în public.

- Sugestie de activitate „***Cubul cu … emoții***”.

Profesorul propune elevilor jocul „*cubul cu ... emoții*”. Pe fiecare latură a cubului se află un emoticon reprezentând emoții diferite pe care le poate trăi o persoană. Fiecare emoticon descoperă o sarcină didactică, de exemplu:

- ✓ ***descrie*** – momentele din familia ta când te-ai simțit încrezător în forțele proprii;
- ✓ ***compară –*** persoana ta de acum un an cu cea din prezent, din punct de vedere al dezvoltării personale***;***
- ✓ ***asociază*** – fiecare obstacol din viața ta cu un revers pozitiv;
- ✓ ***argumentează*** – de ce este necesar să te simți acceptat în sala de clasă;
- ✓ ***aplică*** – cunoștințele tale în materie de stimă / imagine de sine și realizează un slogan prin care să promovezi încrederea în sine;
- ✓ ***analizează afirmația*** *„suntem ceea ce gândim!”*, raportându-te la propria experiență personală.

Se pot formula alte sarcini în funcție de dinamica și structura grupului de elevi. Prin acest exercițiu profesorul are posibilitatea să solicite sau să dezvolte diverse operații ale gândirii elevilor într-o manieră relaxantă, ludică.

Trebuie avut în vedere faptul că: școala, familia, comunitatea locală au îndatorirea de a-i crea copilului condiții optime dezvoltării sale. Viața copiilor, educația și existența lor depinde de adulți. Respectul insuflat copiilor față de ființa omenească, față de lumea înconjurătoare, față de lege, de siguranța sa și a celor din jur este definitoriu în conturarea personalității lui. Copiii trebuie ajutați să-i înțeleagă pe ceilalți, să cunoască legile omeniei, bunului simț, dar și drepturile pe care le au cu accent pe problematica nediscriminării, egalității de șanse între copii.

COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI A ABANDONULUI ȘCOLAR

Dobrescu Gabriela
Școala Gimnazială „Ecaterina Teodoroiu”

Târgu Jiu, județul Gorj

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă probleme majore în sistemul educațional, având efecte negative asupra dezvoltării personale și profesionale a elevilor. Cauzele acestora sunt diverse, de la factori socio-economici și culturali, până la probleme individuale sau deficiențe ale sistemului educațional. Combaterea acestor fenomene necesită strategii eficiente, implicarea părinților, profesorilor, instituțiilor de învățământ și a comunității.

1. Cauzele absenteismului și abandonului școlar:

a) Factori individuali: lipsa motivației pentru învățare, dificultăți de adaptare la cerințele școlare, probleme de sănătate fizică sau psihologică, influența negativă a anturajului

b) Factori socio-economici:sărăcia și lipsa resurselor financiare pentru educație, lipsa sprijinului parental din cauza problemelor familiale sau migrației pentru muncă, necesitatea ca elevii să muncească pentru a-și susține familia

c) Factori educaționali: lipsa unei metode de predare atractive și interactive, lipsa unui mediu școlar prietenos și sigur, probleme de comunicare între profesori și elevi

2. Consecințele absenteismului și abandonului școlar:

-Nivel scăzut de educație și competențe reduse

-Creșterea ratei șomajului în rândul tinerilor

-Creșterea riscului de excluziune socială și delicvență

-Impact negativ asupra economiei și dezvoltării societății

3. Măsuri pentru combaterea absenteismului și abandonului școlar:

a) Implicarea familiei și a comunității: cresterea conștientizării părinților asupra importanței educației, sprijin financiar și material pentru familiile defavorizate, dezvoltarea unor programe de mentorat și consiliere pentru elevi

b) Reformarea sistemului educational: adaptarea metodelor de predare la nevoile fiecărui elev, introducerea unor activități extracurriculare attractive, asigurarea unui mediu școlar sigur și motivant

c) Sprijin legislativ și guvernamental: implementarea unor programe naționale pentru prevenirea abandonului școlar, acordarea de burse și alte forme de sprijin pentru elevii din medii defavorizate, colaborarea între școli, autorități locale și organizații non-guvernamentale,

Combaterea absenteismului și abandonului școlar este esențială pentru asigurarea unui viitor mai bun pentru tineri și pentru dezvoltarea societății. Printr-o colaborare strânsă între elevi, părinți, profesori, autorități și comunitate, se pot găsi soluții eficiente pentru menținerea elevilor în sistemul educațional și îmbunătățirea calității educației.

Bibliografie:

1. Ministerul Educației Naționale – „Strategia Națională pentru Reducerea Părăsirii Timpurii a Școlii”

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

DOROBANȚU ELENA OFELIA
GRĂDINIȚA CU PROGRAM NORMAL POIANA CÂMPINA, PRAHOVA

Educația reprezintă unul dintre cei mai importanți factori în dezvoltarea unei societăți sănătoase și prospere. Cu toate acestea, numeroși elevi se confruntă cu dificultăți care îi determină

să lipsească frecvent de la cursuri sau chiar să renunțe definitiv la școală. Absentismul și abandonul școlar sunt probleme majore care afectează atât viitorul individual al elevilor, cât și progresul general al comunității.

Motivațiile din spatele acestor fenomene sunt diverse și includ factori sociali, economici, educaționali și personali. În familiile cu venituri reduse, lipsa resurselor financiare poate împiedica elevii să participe constant la cursuri. De asemenea, un mediu familial instabil sau lipsa sprijinului parental poate duce la dezinteres față de educație. În plus, dificultățile de învățare și lipsa unei relații bune cu profesorii sau colegii pot contribui la creșterea absentismului.

Pentru a preveni aceste probleme, este necesară o abordare complexă, care să implice atât familia, școala, cât și autoritățile locale. Una dintre cele mai eficiente metode este crearea unui mediu educațional atractiv și incluziv, unde elevii să se simtă în siguranță și motivați să învețe.
Un alt aspect important este sprijinul financiar acordat familiilor defavorizate prin burse, rechizite gratuite și mese calde. De asemenea, consilierea psihologică și programele de mentorat pot ajuta elevii să depășească dificultățile emoționale și să își regăsească motivația pentru învățare.

O colaborare strânsă între profesori și părinți este esențială pentru identificarea timpurie a elevilor cu risc de abandon și pentru găsirea unor soluții adecvate. În plus, programele de educație non-formală, activitățile extracurriculare și implicarea elevilor în proiecte comunitare pot crește gradul de atașament față de școală.

La grădiniță, combaterea absenteismului și a abandonului școlar se bazează pe crearea unui mediu atractiv, sigur și motivant pentru copii și părinți. Iată câteva activități eficiente:

Crearea unui mediu atractiv și primitor

- **Ziua surprizelor** – O zi tematică săptămânală (ex. Ziua Culorilor, Ziua Poveștilor, Ziua Experiențelor) care să stârnească curiozitatea copiilor.
- **Colțuri tematice interactive** – Spații de joacă variate (colțul de bucătărie, colțul de construcții, colțul naturii) pentru a stimula dorința de a veni la grădiniță.
- **Mascota grupei** – O jucărie simbolică pe care copiii o pot lua acasă pe rând și trebuie să povestească despre aventurile acesteia.

Implicarea părinților

- **Dimineața cu părinții** – O zi pe lună în care părinții sunt invitați să participe la activități cu copiii.
- **Ateliere creative** – Părinții și copiii creează împreună obiecte, desene sau decorațiuni pentru grupă.

Activități de motivare și recompensare

- **Calendarul naturii** – Fiecare copil lipește un abțibild zilnic pentru prezență, iar la sfârșitul săptămânii primește o diplomă simbolică.
- **Micul explorator** – Copiii primesc „insigne de explorator” pentru participare activă la activitățile grădiniței.
- **Ziua prieteniei** – O zi specială în care copiii încurajează colegii să vină la grădiniță și să se joace împreună.

Activități extracurriculare atractive

- **Vizite și excursii scurte** – La bibliotecă, fermă, muzeu sau parc pentru a face grădinița mai interesantă.
- **Teatru de păpuși** – Organizarea de spectacole interactive care să îi atragă pe copii.
- **Grădinița în aer liber** – Activități de învățare și joacă desfășurate afară, în parc sau în curtea grădiniței.

Sprijin emoțional și integrare

- **Jocuri de socializare** – Ex. „Îmbrățișarea magică" – fiecare copil primește sau oferă o îmbrățișare la începutul zilei.
- **Povestea zilei** – Lectura unei povești interactive pentru a crea o rutină plăcută.

În concluzie, combaterea absenteismului și abandonului școlar necesită un efort comun din partea autorităților, cadrelor didactice, părinților și comunității. Prin aplicarea unor strategii eficiente, putem asigura accesul fiecărui copil la educație și la un viitor mai bun.

ABANDONUL SCOLAR- O PROVOCARE PENTRU SISTEMUL EDUCAȚIONAL

Jirovieanu Elena
Scoala Gimnaziala Nr.124

O educație adevărată se fundamentează în familie, apoi ea continuă în cadrul organizat al sistemului de învățământ, în grădiniță și școală, prin intermediul cadrelor didactice. În primul rând, educația se concretizează și se realizează prin puterea exemplului, prin modele educaționale autentice și de valoare. Competența pedagogică a cadrului didactic determină eficiența procesului educativ pe care acesta îl desfășoară în parteneriat cu educabilul, în vederea formării complete și complexe a personalității acestuia. Din această perspectivă, procesul instructiv-educativ devine un mijloc de prevenire și eradicare a fenomenului grav și tot mai prezent în învățământul românesc, al abandonului școlar.

Abandonul școlar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării școlii, părăsirea definitivă a sistemului educațional indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului sau ciclului de studii început. Educabilii care abandonează școala sunt cei care din cauza dificultăților de comportament, de natură economică, materială, socio-emoțională se remarcă printr-un absenteism accentuat.

Efectele abandonului școlar sunt dramatice și cu un impact negativ major și profund asupra economiei unei țări, dar și asupra unei societății în general, ca atare acest fenomen trebuie atent abordat și controlat, prin identificarea corectă și realistă a cauzelor care îl determină, prin identificarea și implementarea unor măsuri și programe eficiente de prevenire și combatere a acestei probleme grave cu care se confruntă sistemul de învățământ românesc actual.

O societate modernă își propune ca ideal educational dezvoltatea potențialului fiecăruia, având nevoie de cetățeni bine formați și eficienți. De aici rezultă misiunea școlii, aceea de a asigura în condiții optime un proces instructiv-educativ de calitate, interactiv, creativ, centrat pe educabil, pe formarea autonomă și liberă a acestuia. A asigura calitatea educației înseamnă a avea capacitatea de a oferi programe de educaţie, în conformitate cu standardele politicilor educaţionale naţionale și europene.

Acest proces complex presupune o bună planificare şi realizarea efectivă a rezultatelor aşteptate ale învăţării, monitorizarea, autoevaluarea și evaluarea rezultatelor și îmbunătățirea lor permanentă. În conceperea unei strategii didactice eficiente, un rol important îl are selectarea și utilizarea acelor mijloace de învățământ care contribuie eficient la atingerea obiectivelor stabilite, care stimulează educabilii și îi implică activ în procesul lor de formare și informare. Frecvența utilizării mijloacele de învățământ, selecția acestora trebuie stabilită doar din perspectiva eficienței și relevanței pe care o au în contextul de învățare proiectat, planificat și transpus în acțiune de cadrul didactic.

În efortul actual de modernizare a învățământului românesc, un loc central îl ocupă proiectarea, organizarea, planificarea și desfășurarea unui sistem de activități care să asigure creșterea calitativă a demersului didactic. Ca atare, în contextul noului curriculum, conceptul central al proiectării didactice, este demersul didactic personalizat.

Abandonul şcolar este o realitate socială complexă având o multitudine de cauze şi având nevoie, în consecinţă de răspunsuri diversificate. Din acest motiv am ales să abordez această problemă prin intermediul activităţilor interdisciplinare şi transversale integrate în programa şcolară, prin activităţi extraşcolare ce trebuie promovate şi aplicate consecvent, pentru a evita abandonul şcolar.

Oferta educațională cuprinde pe lângă viziunea și misiunea unității de învățământ, care trebuie să aibă în vedere binele educabililor și să antreneze toți factorii educaționali - familia, școala, comunitatea - și resursele materiale moderne, personal didactic de calitate, calificat și specializat, o paletă largă, variată de opționale și activități extracurriculare care să tindă în mod convergent către realizarea idealului educațional. Însă, o instituție de învățământ trebuie să aibă în vedere și derularea de proiecte și programe educaționale care să contribuie la prevenirea abandonului școlar.

Astfel, în unitatea în care îmi desfășor activitatea, anul acesta școlar am coordonat două proiecte educaționale care au avut ca scop prevenirea abandonului școlar. Proiectul social derulat la nivel local ”Suntem toți copii” și proiectul extracurricular din cadrul Strategiei Naţionale de Acţiune Comunitară ”Suflet pentru suflet”. De asemenea, am participat în calitate de partener la organizarea și desfășurarea unor activități sau acțiuni umanitare care au avut același scop, incluziunea școlară a copiilor cu dificultăți și prevenirea abandonului școlar. Am proiectat și planificat pe lângă acțiuni caritabile și activități educaționale recreative cu copiii acordându-le sprijinul necesar formării și dezvoltării deprinderilor, priceperilor de autonomie personală și socială. Susținem o educație prin metode diverse, formale și informale (vizite, ieșiri la teatru, film, etc.)

Proiectele dezvoltă și aplică un demers educativ ce urmărește: reducerea absenteismului şcolar, dezvoltarea unei personalităţi armonioase a copiilor manifestată prin comportamente sociale, vocabular

elaborat şi încredere în propriile capacităţi, întărirea relaţiilor dintre triada părinţi-copii-cadre didactice, optimizarea procesului de predare-învăţare-evaluare.

Ne dorim ca prin intermediul unor astfel de proiecte și activități extracurriculare să creștem accesul la educație pentru copiii care provin din familii defavorizate, monoparentale sau cu resurse financiare reduse. Acest scop se înrădăcinează într-o realitate socială dificilă, a unor familii cu nivel educațional și material precar, fără motivația și mijloace de sprijin în educația copiilor lor. Ca atare, constatând că în multe cazuri, aceste realități au drept consecință abandonul școlar foarte timpuriu și analfabetismul, ne dorim ca prin activitățile prilejuite de acest proiect, activități de voluntariat, caritabile, educaționale, să creștem calitatea vieții acestor copii, prin facilitarea accesului la educație.

Ne-am propus ca prin activitățile desfășurate să responsabilizăm comunitatea, să creștem gradul de conștientizare în rândul părinților a importanței educației copiilor lor, să promovăm socializarea și cooperarea între copii, să formăm comportamente și abilități sociale adecvate diferitelor situaţii. Participarea la acţiuni de voluntariat, implicarea tuturor în activităţile propuse în proiect au contribuit decisiv și în mod direct la atingerea obiectivelor propuse.

Copiii noştri sunt nevoiţi zi de zi să facă faţă provocărilor, iar în încercările lor de a rezolva problemele din lumea minunată și simplă a copilăriei trebuie să-și găsească locul și manifestarea activă în cadrul școlii și comunității responsabile și responsabilizate. Educaţia raţional-emotivă şi comportamentală promovează ideea că un copil poate să înveţe să-și ajute semenii.

Învăţându-l pe copil de la o vârstă fragedă să prindă drag de tot ceea ce înseamnă filantropie, voluntariat, generozitate, noblețe sufletească, ne asigurăm un viitor frumos bazat pe încredere și respect între membrii unei societăți.

Bibliografie:

1. Vrăşmaş Ecaterina Adina, *Educaţie timpurie şi Grădiniţa adaptată*, Bucureşti, Asociaţia RENINCO România, 2008
2. Ungureanu, Dorel, *Educaţia integrată şi şcoala inclusivă*, Editura de Vest, Timişoara, 2000
3. Graţiela Sion, *Psihologia Vârstelor*, Bucureşti, Editura Fundaţia România Mare, 2007
4. Bunescu GH., *Democratizarea educaţiei şi educaţia părinţilor*, www.leducat.ro

„BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR”

FICA MARIANA-MARINELA
ȘCOALA PROFESIONALĂ „COSTACHE GRIGORE ȘUȚU”
ȘUȚEȘTI-BRĂILA

Introducere

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă două dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă sistemele educaționale la nivel global. Aceste fenomene au consecințe grave asupra dezvoltării individului și a societății în ansamblu, limitând accesul la educație de calitate și afectând viitorul economic și social al tinerelor generații. Combaterea acestora necesită implementarea unor strategii eficiente, bazate pe bune practici care să abordeze cauzele fundamentale ale acestor probleme.

Cauzele absenteismului și abandonului școlar

Pentru a înțelege mai bine necesitatea unor bune practici în combaterea acestor fenomene, este esențial să identificăm principalele cauze:

1. **Factori economici**: Multe familii se confruntă cu dificultăți financiare, iar copiii sunt nevoiți să renunțe la școală pentru a lucra și a sprijini veniturile familiei.
2. **Factori socio-culturali**: Unele culturi nu pun un accent suficient pe educație, iar în anumite cazuri, familiile pot considera că școala nu aduce beneficii directe.
3. **Discriminarea și inegalitățile de gen**: Fetele, în special în anumite regiuni, pot fi mai expuse riscului de abandon școlar din cauza normelor sociale și culturale.
4. **Probleme legate de învățământ**: Lipsa infrastructurii adecvate, profesori insuficient pregătiți sau metode de învățământ neadaptate nevoilor elevilor pot contribui la scăderea motivației pentru școală.

Bune practici pentru combaterea absenteismului și abandonului școlar

1. **Suport financiar pentru familii** O practică eficientă este oferirea de burse sau ajutoare financiare pentru familiile defavorizate. Aceste măsuri pot include oferirea de tichete de masă, ajutoare pentru transport sau gratuitatea rechizitelor școlare. În acest mod, se reduce presiunea economică asupra familiilor și se încurajează copiii să continue școala.
2. **Programe de mentorat și consiliere** În multe cazuri, absenteismul și abandonul sunt cauzate de probleme personale ale elevilor, care pot fi gestionate prin programe de mentorat și consiliere

psihologică. Acestea oferă elevilor un cadru de sprijin și încurajare pentru a depăși dificultățile întâmpinate și a-și regăsi motivația pentru învățătura.

3. **Flexibilizarea programului școlar** În anumite situații, o soluție eficientă poate fi flexibilizarea programului școlar, oferind opțiuni pentru învățământul de seară sau online, astfel încât copiii care sunt nevoiți să muncească sau care au alte obligații familiale să poată continua să participe la școală.
4. **Programe educaționale adaptate nevoilor elevilor** Implementarea unor programe educaționale care să țină cont de ritmul și stilul de învățare al fiecărui elev poate contribui semnificativ la reducerea absenteismului. Învățământul personalizat, folosirea de tehnologii educaționale și programele de sprijin pentru elevii cu dificultăți de învățare sunt doar câteva exemple de bune practici în acest sens.
5. **Implicarea comunității și a părinților** Colaborarea între școală, părinți și comunitate este esențială pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar. Proiectele care implică părinții în activitățile educaționale și de sprijin pot crea un mediu mai motivant pentru elevi. De asemenea, educația parentală poate ajuta părinții să înțeleagă mai bine importanța școlii pentru viitorul copiilor lor.
6. **Stimulente pentru școli și profesori** Școlile și profesorii pot fi motivați prin acordarea de stimulente financiare sau recompense pentru performanțele lor în reducerea absenteismului și abandonului școlar. De asemenea, formarea continuă a cadrelor didactice pentru a le oferi instrumentele necesare să identifice și să sprijine elevii cu risc poate contribui la succesul acestor măsuri.
7. **Programe de reintegrare școlară** Elevii care au abandonat școala pot beneficia de programe de reintegrare care să le permită să reînceapă educația într-un mod flexibil și adaptat nevoilor lor. Aceste programe pot include cursuri de recuperare, sesiuni de consiliere și un suport constant din partea profesorilor.
8. **Rolul comunității și al autorităților locale**
   Combaterea absenteismului și abandonului școlar nu poate fi realizat doar de școli. Colaborarea cu autoritățile locale și organizațiile non-guvernamentale este esențială pentru a crea o rețea de sprijin pentru elevi. Acestea pot oferi resurse suplimentare, cum ar fi transportul gratuit, alimentație, activități educaționale pentru părinți și copii.

Exemple de bune practici din diverse țări

- **Finlanda**: Sistemul educațional finlandez este adesea menționat ca un model de succes. Finlanda pune accent pe educația de calitate, oferă sprijin individualizat elevilor și include metode de învățare inovative. De asemenea, școlile finlandeze colaborează strâns cu părinții și comunitatea pentru a reduce riscurile de abandon școlar.
- **Brazilia**: Programul „Bolsa Família" este o inițiativă guvernamentală care oferă sprijin financiar familiilor sărace, în schimbul asigurării unui anumit nivel de educație pentru copiii lor. Acest program a avut un impact semnificativ în reducerea absenteismului și abandonului școlar în zonele defavorizate.
- **SUA**: În Statele Unite, programele „Early Warning Systems" ajută la identificarea rapidă a elevilor care riscă să abandoneze școala. Aceste sisteme analizează datele de performanță și de prezență ale elevilor și permit intervenții timpurii pentru a preveni abandonul școlar.
- **Suedia** : În Suedia, școlile au implementat un sistem de mentorat care sprijină elevii vulnerabili. Fiecare elev are un mentor care îl ghidează pe întregii perioade de învățământ, iar școlile colaborează strâns cu servicii sociale pentru a preveni abandonul.

- **Coreea de Sud** : În Coreea de Sud, educația este prioritară, iar școlile sunt echipate cu programe de intervenție rapidă pentru elevii care riscă să abandoneze. De asemenea, există un program național de burse pentru a sprijini elevii din familii defavorizate.

Concluzie

Combaterea absenteismului și abandonului școlar necesită un efort concertat din partea tuturor actorilor implicați în procesul educațional: profesori, părinți, comunitate și autorități. Implementarea unor bune practici, cum ar fi colaborarea cu familiile, crearea unui mediu școlar stimulativ și intervenția timpurie, poate contribui semnificativ la reducerea acestor fenomene. Este esențial ca guvernele, școlile și comunitățile să colaboreze pentru a crea un mediu favorabil educației, în care fiecare copil să aibă oportunitatea de a învăța și de a-și construi un viitor mai bun. Educația este un drept fundamental, iar asigurarea accesului la o educație de calitate pentru toți elevii este esențială pentru dezvoltarea unei societăți sănătoase și prospere.

Bibliografie:

1. **Ministerul Educației Naționale** , (2020). *Strategii pentru combaterea absenteismului școlar și a abandonului* . București: Editura Didactică și Pedagogică.
2. **Călin, I.** , (2018). *Factori care influențează absenteismul școlar* . București: Editura Universitară.
3. **OCDE** , (2019). *Abordarea crizei educației: o abordare sistemică* . Paris: Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică.
4. **Mărgărit, A.** , (2017). *Absenteismul și abandonul școlar în România: cauze și soluții* . Cluj-Napoca: Editura Lumen.
5. **Comisia Europeană** , (2020). *Reducerea abandonului școlar timpuriu: mesaje cheie și sprijin politic* . Bruxelles: Uniunea Europeană.

PREVENIREA ABANDONULUI PRIN STAREA DE BINE A COPIILOR

Prof.ed,timpurie Tinca Ionela
Prof.ed.timpurie Filip Gabriela
G.P.P.Lumea Copiilor,Topoloveni

Dacă bucuria poate coexista cu învățarea, este esențial ca fiecare cadru didactic să ia în considerare bucuria învățării sau absența acesteia și să se gândească la modalități de a o promova.

În continuare ne vom focaliza pe câteva situații, acțiuni, pe care noi, cadrele didactice le putem realiza sau promova pentru a spori bucuria preșcolarilor în sălile de grupă.

- **Climat pozitiv- mediu educational atractiv și eficient**

Având în vedere timpul pe care copiii îl petrec în grădinița este esențial ca aceasta să ofere un climat în care ei să se simtă în siguranță, din punct de vedere fizic și emoțional. Copiii sunt mai atrași de studiu atunci când contextul de învățare este asociat cu formarea unor relații interpersonale pozitive, cu colegii, cu cadrele didactice. Ei au nevoie să se simtă respectați, înțeleși, acceptați și apreciați.

Jocul – cale spre cunoaștere

- **Jocul este sursă de bucurie** și de energie creativă pentru copiii și o cale sigură spre învățare. Copiii au o enormă capacitate de a se bucura. Pot fi cu totul absorbiți de o activitate care le face plăcere. Cei mai mulți copii abia așteaptă să înceapă grădinița sau școala. Adeseori vorbesc cu entuziasm despre ce învață acolo. Din păcate, accentul pe evaluare, pe competiție, curriculum încărcat, temele prea multe împuținează ocaziile în care copiii se pot juca. Copiii au nevoie să se joace, prin urmare în proiectarea situațiilor de predare și învățare acest aspect trebuie respectat.
- **Învățarea – o activitate plăcută**
- Învățarea este un proces care nu este lipsit de efort, dificultăți sau obstacole. În ciuda acestui aspect, învățarea poate să fie plăcută, să aducem astfel **o bucurie în sufletul copiilor** mai ales atunci când în spatele ei se ascunde o motivație. Mulți copii trăiesc aceasta bucurie a învățării atunci când curiozitatea le este stârnită, prin întrebări, situații-problemă, ghicitori sau jocuri. Ajutându-i pe prescolarii noștri să găsească plăcere în învățare, putem să facem ca învățarea să fie de succes, și în acelasi timp să aducem și **recunoștință în sufletul părinților .**
- **Vocea copiilor**
- Este necesar ca personalul didactic să asculte vocea copiilor, observațiile, ideile lor, propunerile sau întrebările lor și să le valorifice în luarea deciziilor. Ascultați și luați în seamă, copiii se vor simți în siguranță și motivați să ofere idei și în viitor. Vocea copiilor poate fi o continuă sursă de inspirație și un mecanism eficient de reglare și autoreglare pentru profesorii interesați să o ascult

Să mergem afară !

- Interacțiunea cu natura aduce o bucurie unică pentru copii, constituindu-se într-o oportunitate pentru joc, pentru experimente, pentru explorare și discuții etc. Aerul curat, soarele, copacii pot face minuni pentru spiritul uman (Wolk, 2008).
- Profesorul și predarea – surse de bucurie
- Predarea este însuflețită atunci când se realizează cu pasiune, cu bucurie, cu entuziasm. Când profesorul manifestă entuziasm, există șanse ca și elevii să adopte această atitudine. Relația este valabilă și în sens invers. Spre exemplu, o clasă cu elevi interesați, motivați, entuziaști poate inspira sau susține entuziasmul profesorului. Bucuria poate veni din lucuri mici, cum ar fi: un zâmbet, o glumă, o privire apreciativă sau de încurajare, un joc amuzant de cuvinte etc. Activitățile plăcute realizate împreună (activități sportive, artistice, vizionarea unui film, servirea mesei etc.) pot aduce bucurie pentru copii și profesori deopotrivă.
- Creativitate și valorizare
- Grădinițele și școlile ar trebui să-i sprijine și să-i inspire pe copii să fie creativi. Se găsește o bucurie specială în procesul prin care dăm viață unor idei, folosind mâinile și mintea (desene, postere, invitații, fotografii, poezii, prezentări, reviste, cântece etc.). Este important ca mai apoi

- aceste produse să fie făcute vizibile, afișându-le, publicându-le, făcându-le cunoscute părinților, colegilor etc. Pereții claselor trebuie să vorbească despre ce se întâmplă în acel spațiu (Wolk, 2008).
- **În concluzie, susținem că bucuria poate înflori, cu condiția să-i dăm o șansă în clasele în care lucrăm. Când nu lăsăm loc bucuriei și stării de bine în sălile de clasă, îi distanțăm pe elevi de o procesare eficientă a informației, de o înmagazinare pe termen lung a informațiilor. În loc să aibă plăcere în învățare, elevii devin plictisiți, anxioși și oricum altfel, dar nu implicați. Nu se simt bine la școală și își pierd bucuria pe care cândva poate au simțit-o.**

- **BIBLIOGRAFIE**

- Stancu L., *Colaborare şi parteneriat pentru recuperarea copiilor cu cerinţe educaţionale speciale integraţi*, Revista Logopedia nr.4, București, 2011
- Zlate, M., *Fundamentele psihologiei,* Editura Universitară, Bucureşti. 2006
- CURRICULUM, 201

ABSENTEISMUL - CAUZE, FACTORI, PREVENȚIE

Florea Alina Simona, Colegiul Tehnic Câmpulung, Câmpulung, Argeș

Mutaţiile din societate şi din familia contemporană (problemele economice, problemele de relaţionare între părinţi şi copii, timpul redus petrecut cu familia, redistribuirea rolurilor, suportul social şi emoţional redus, supraîncărcarea profesională a părinţilor sau munca în străinătate, etc.) determină mai multe probleme emoţionale la copii decât în trecut. La acestea se adaugă presiunea grupului, riscul consumului de droguri, metode educative slabe sau inconstante, disfuncţiile în notare, frica de examene, etc., toate acestea constituindu-se în factori de stres pentru elevi, care aleg din păcate fuga de la ore decât confruntarea cu problemele. Văzut din această perspectivă, absenteismul devine o problemă socială, un semnal tardiv al existenţei unor probleme, o conduită care reflectă atitudinea structurată a lipsei de interes, motivaţie, încredere în educaţia şcolară. Din păcate, absenteismul este în creştere, mai ales la nivel liceal, iar ignorarea sau pedeapsa excesivă pot doar contribui la cronicizarea fenomenului.

Absenteismul este o problemă socială caracterizată prin conduită evazionistă, cronică, care reflectă lipsa de interes, de motivaţie, de încredere în educaţia şcolară.

Abandonul şcolar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării şcolii, părăsirea sistemului educativ indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obţinerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului de studii început. Din punct de vedere economic, abandonul şcolar reprezintă un indicator al eficienţei sistemului şcolar astfel încât, dacă indicele de abandon este mai mare atunci sistemul şcolar respectiv este ineficient.

Fenomenul de absenteism şi abandon şcolar este generat de cauze complexe, precum:

1. Factori socio-economici: mediul de rezidenţă, nivelul de dezvoltare socio-economică a zonei de rezidenţă, stadiul de dezvoltare a regiunii, rata sărăciei.
2. Factori de mediu familial: nivelul de educaţie, ocupaţia şi gradul de ocupare al părinţilor, situaţia financiară a familiei, condiţiile de locuit, tipul familiei, sprijinul/indiferenţa părinţilor cu privire la educaţia şi activitatea şcolară a copiilor, modelul educaţional oferit de alţi membri ai familiei, gradul de comunicare în familie, migraţia părinţilor în străinătate.
3. Factori socio-psiho-individuali: genul, etnia, starea de sănătate fizică şi psihică, statutul marital, folosirea copiilor la muncă în gospodărie, anturajul, implicarea în activităţi aflate la limita legii, participarea la educaţia timpurie, capacitatea de utilizare a computerului şi accesul la internet, gradul de încredere în educaţie, nivelul de informare cu privire la accesul la sistemul educaţional, intrarea timpurie pe piaţa muncii;
4. Factori şcolari: rezultatele şcolare, integrarea în colectivul clasei de elevi, calitatea relaţiilor cu profesorii şi cu colegii, absenteismul, experienţa repetenţiei, cultura calităţii educaţiei. Alte cauze care ţin de contextul şcolar specific (inclusiv relaţia profesor-elev) sunt: presiunea grupului, supraîncărcarea şcolară, comunicarea defectuoasă elev-profesor (ironizarea, umilirea elevului), evaluarea subiectivă, frica de evaluare, conflict cu colegii, practici educative percepute de elevi ca fiind nedrepte, frustrante, incompatibilitate între aspiraţiile, trebuinţele de învăţare şi oferta educaţională a şcolii; formă de apărare - împotriva disciplinei excesiv de rigidă şi severă, politicile pro-absenteiste ale şcolii la elevii din clasele terminale (în şcolile de „elită"). O cauză importantă este şi variabila vârstă:
    - la elevii mici - fuga de la şcoală poate fi o manifestare a „fobiei şcolare". Cauzele putând fi: dependenţă crescută de părinţi, părinți care valorizează excesiv educaţia şcolară; stiluri parentale supraprotectoare, autoritare sau indiferente; strategie defensivă faţă de colegii violenţi, eşecul şcolar, situaţii umilitoare.
    - la elevii mari - fuga de la ore este rezultatul unei opţiuni (proces de deliberare, luare a deciziei). Cauzele pot fi: frica de evaluare, de eşec, fobia / anxietatea socială (frecventă în perioada adolescenţei, manifestată prin anxietate faţă de situaţia de a fi observat de colegi, teama de a vorbi în public, teama de a interacţiona cu persoane de sex opus, teama de critică, stimă de sine scăzută); teama de pedeapsă, teama de pierdere a statutului în grup.
    - riscurile fugii de la şcoală: depresia, consum de toxice legale şi ilegale, acte delictuale, abandon şcolar.

Predarea, învăţarea şi evaluarea, ca piloni ai actului instructiv educativ, se desfăşoară cu greutate, atât din perspectiva elevilor, cât şi a profesorilor. De exemplu, elevii care lipsesc sistematic de la ore afectează obţinerea unor rezultate bune de colegii lor în realizarea proiectelor de grup, întrucât lucrându-se în echipă, suferă în primul rând colegii rămaşi să susţină aceste proiecte, care primesc o evaluare nefavorabilă dacă se constată că nu au depus cu toţii acelaşi efort în pregătirea proiectului. În plus, nici profesorii nu au timpul necesar să reia explicaţiile la lecţiile de la care elevii au lipsit, iar aceştia nu au nici timpul şi nici intenţia să recupereze lecţiile pierdute. Este dificil pentru un profesor să trebuiască să reia informaţii deja abordate în orele în care elevii au lipsit, întrucât nu mai are control asupra cunoştinţelor copiilor care au absentat. De cele mai multe ori, elevii absenţi de la lucrările anunţate ajung să ia note mai bune decât colegii lor prezenţi pentru că au avut mai multe informaţii de la aceştia despre cerinţele lucrărilor deja date. Ori acest lucru creează diferenţe majore în evaluarea obiectivă a cunoștințelor elevilor.

Dacă familia ar urmări în mod constant frecvenţa propriilor copii la şcoală, fenomenul absenteismului s-ar reduce considerabil. Monitorizarea frecventării orelor de curs de către familiile elevilor ar putea contribui la diminuarea absenteismului şcolar. De cele mai multe ori, părinţii sunt însă prea preocupaţi cu probleme de la serviciu, ajung târziu acasă, copiii rămânând nesupravegheaţi. Pe măsură ce se înaintează pe anii de studiu ai copilului, părinţii nu-şi mai găsesc timpul nici să vină la şcoală la şedinţele anunţate şi nu se interesează de la dirigintele clasei care este parcursul şcolar al copiilor lor. În felul acesta, copiii chiulesc de la ore, ştiind că părinţii nu vor afla că în timpul programului şcolar, ei merg prin parcuri, cu prietenii sau stau acasă in faţă calculatorului.

Măsurile de sancţionare pentru absenţele nemotivate sunt luate cu întârziere de către diriginţii claselor, deoarece aprobarea acestor sancţiuni trebuie supusă în consiliile profesorale (consilii care, de regulă, sunt o dată, pe lună) iar diriginţii nu doresc să pericliteze viitorul copiilor, prin exmatriculări, mai ales când aceştia sunt în clase terminale. Cu toate acestea, scăderea mediei la purtare pentru numărul de absenţe nu determină elevii să urmeze regulat orele de curs. Aceştia nu mai valorizează nota la purtare considerând că nu contează în nicio altă evaluare ulterioară; atâta timp cât această notă este pusă la sfârşitul unui semestru, nu se mai poate vorbi de o ameliorare a frecvenţei la şcoală.

Se constată că absenteismul determină cel mai mult acumularea de lacune în cunoştinţele elevilor, întreruperi în ritmurile de învăţare şi scăderea performanţelor şcolare ale copiilor, iar evaluările profesorilor sunt cel mai greu de realizat pentru elevii care lipsesc (uneori fiind dificilă sau imposibilă încheierea situaţiei şcolare), iar reluarea unor explicaţii pentru asigurarea uniformizării cunoştinţelor şi elevilor care au lipsit se produce în dauna realizării unor alte sarcini de lucru, cu accent pe latura aplicativă a cunoştinţelor pentru elevii care sunt prezenţi la ore în mod constant. În plus, interesul pregătirii pentru activităţi de calitate scade pe măsură ce se constată că elevii nu participă măcar cu prezenţa la ore.

PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘCOLAR/GRADINIȚĂ

AUTOR: PROF. EDUC.TIMP. FURNIGĂ IONELA
GRĂDINIȚA NR.2-STR. A GR.NR.1-OTOPENI, JUD. ILFOV

Absenteismul școlar reprezintă o problemă semnificativă în educație, având un impact direct asupra performanțelor și dezvoltării copiilor. Combaterea acestuia necesită o abordare integrată, care să implice atât școala/ grădinița, cât și familia și comunitatea. Iată câteva bune practici care pot contribui la prevenirea și combaterea absenteismului:

1. Identificarea și monitorizarea absenteismului

Înregistrarea precisă a absențelor: Este important ca școlile/grădinițele să aibă un sistem clar de înregistrare a absențelor, pentru a detecta rapid orice tendință de absență frecventă.

Analiza cauzelor absenteismului: Identificarea motivelor specifice ale absențelor (probleme de sănătate, lipsuri materiale, dificultăți familiale) este esențială pentru a putea aplica soluții adecvate.

2. Colaborarea strânsă între profesori, părinți și comunitate

Comunicarea frecventă cu părinții: Școlile/grădinițele ar trebui să păstreze o comunicare constantă cu părinții pentru a-i informa despre absenteism și pentru a le înțelege preocupările.Consolidarea legăturii între școală și familie: Organizarea de întâlniri între profesori și părinți, dar și sesiuni de consiliere pentru familii poate ajuta la identificarea și soluționarea problemelor care pot contribui la absenteism. Mediatori școlari sau asistenți sociali: În unele cazuri, un mediator școlar sau asistent social poate interveni pentru a ajuta familiile să rezolve problemele care duc la absențe.

3. Motive de motivare și recompensare

Crearea unui mediu atractiv și stimulativ: Școlile/grădinițele ar trebui să creeze un mediu în care copiii să fie motivați să participe activ la activități educative. Jocurile educative, activitățile recreative și proiectele școlare pot atrage atenția copiilor și pot stimula dorința lor de a participa. Recompensarea absențelor reduse: Implementarea unui sistem de recompense pentru copiii care au o prezență constantă poate fi un stimulent eficient. De exemplu, premierea copiilor pentru o lună fără absențe sau acordarea de diplome de apreciere poate încuraja o prezență mai bună.

4. Abordarea problemelor de sănătate

Intervenția rapidă în caz de probleme de sănătate: Dacă un copil este absent din cauza unor probleme de sănătate, este important ca școala să ofere sprijin și să încurajeze părinții să consulte medicul, oferind în același timp resurse sau informații utile despre opțiuni de tratament.

Sănătatea mentală a copiilor: Absenteismul poate fi și un semn al unor probleme psihologice (depresie, anxietate). Serviciile de consiliere psihologică sau activitățile de grup pentru dezvoltarea abilităților sociale pot ajuta copiii să se simtă mai confortabil în mediul școlar.

5. Flexibilitate și sprijin pentru elevii din medii defavorizate

Sprijin material: Copiii proveniți din familii cu dificultăți financiare pot lipsi de la școală din cauza lipsei resurselor (mâncare, îmbrăcăminte adecvată, transport). Școlile/grădinițele pot organiza programe de suport (pentru rechizite, băuturi calde, transport gratuit) pentru a înlătura aceste bariere. Flexibilitatea în programul de școlarizare: În cazurile speciale, cum ar fi copiii din familii care se află în situații de criză sau copii cu cerințe speciale, ar putea fi necesară o abordare mai flexibilă a programului școlar, care să includă ore suplimentare de suport.

6. Educația și prevenirea absenteismului

Proiecte educative pe tema importanței frecventării școlii: În cadrul școlilor și grădinițelor, se pot organiza sesiuni educaționale pentru copii și părinți care să sublinieze importanța prezenței regulate la școală și consecințele absenteismului asupra dezvoltării lor educaționale și sociale. Colaborarea cu autoritățile locale și organizațiile non-guvernamentale: Colaborarea cu diverse instituții poate ajuta la conștientizarea și soluționarea problemelor care conduc la absenteism.

7. Monitorizarea progresului și adaptarea strategiilor

Evaluarea periodică a strategiei: Evaluarea eficienței măsurilor luate pentru combaterea absenteismului și ajustarea lor pe baza feedback-ului și a evoluției situației este esențială.

Evaluarea impactului pe termen lung: Pe lângă măsurile imediate, trebuie avut în vedere impactul pe termen lung al absențelor asupra performanței școlare și integrării sociale a copiilor.

Concluzie:

Combaterea absenteismului școlar este un proces complex, ce necesită implicarea activă a întregii comunități educaționale, inclusiv părinți, profesori, autorități și organizații locale. Măsurile preventive și de sprijin, un mediu educațional atrăgător și stimulent, precum și sprijinul psihologic pot contribui semnificativ la reducerea absenteismului și la asigurarea unei educații de calitate pentru toți copiii.

BULLYING-UL LA GRĂDINIȚĂ: CAUZE, EFECTE ȘI MĂSURI DE PREVENIRE

AUTOR: PROF. EDUC.TIMP. FURNIGĂ IONELA
GRĂDINIȚA NR.2-STR. A GR.NR.1-OTOPENI, JUD. ILFOV

Introducere

Bullying-ul, un fenomen frecvent întâlnit în rândul copiilor de vârstă școlară, este, de asemenea, prezent și în grădiniță, un context în care copii mici se dezvoltă și interacționează social pentru prima dată. În ciuda vârstei fragede, comportamentele agresive pot apărea în mod natural în cadrul grupurilor de copii. Aceste comportamente pot avea efecte negative asupra dezvoltării emoționale, psihologice și sociale ale copiilor. Este esențial să înțelegem ce înseamnă bullying-ul la grădiniță, ce factori contribuie la apariția acestuia și ce măsuri pot fi luate pentru prevenirea și combaterea sa.

Definirea bullying-ului la grădiniță

Bullying-ul la grădiniță poate fi descris ca orice formă de comportament agresiv, repetitiv și intenționat, care provoacă durere fizică, emoțională sau psihologică unei alte persoane. Spre deosebire de conflictele izolate care pot apărea între copii, bullying-ul implică un comportament sistematic, în care agresorul caută să controleze sau să rănească victima.

Comportamentele de bullying pot include:

Fizic: lovirea, împingerea, mușcătura.

Verbal: insulte, porecle jignitoare, batjocură.

Social: excluderea din jocuri sau grupuri, răspândirea de zvonuri.

Cauzele bullying-ului la grădiniță

Bullying-ul la vârste fragede poate fi influențat de o serie de factori, iar înțelegerea acestora este esențială pentru prevenirea comportamentelor agresive.

Modelarea comportamentului agresiv acasă: Copiii învață prin imitație, iar părinții sau persoanele din familie care adoptă comportamente agresive pot deveni modele negative pentru cei mici. De asemenea, conflictele între părinți sau lipsa de supraveghere adecvată pot contribui la dezvoltarea unor comportamente de bullying.

Probleme de integrare socială: Copiii care au dificultăți de socializare, care se simt neînțeleși sau izolați, pot deveni victime ale bullying-ului. De asemenea, acești copii pot recurge la bullying ca metodă de a obține atenție sau de a se afirma în fața celorlalți.

Comportamente învățate în cadrul grădiniței: În grupurile de copii, unii dintre ei pot învăța să recurgă la bullying pentru a obține putere sau a-și impune voința. Aceste comportamente pot apărea atunci când educatorii nu oferă o supraveghere și îndrumare adecvată în conflictele interpersonale.

Diferențe între copii: Copiii care sunt diferiți din punct de vedere fizic, social sau cultural (de exemplu, copiii cu dizabilități, copiii de altă etnie sau copii cu comportamente neobișnuite) pot deveni ținte pentru alți copii care percep aceste diferențe ca fiind inacceptabile sau deranjante.

Efectele bullying-ului asupra copiilor

Deși bullying-ul este adesea perceput ca o problemă care apare doar în perioada școlii primare sau în adolescență, efectele sale pot fi simțite mult mai devreme, în perioada grădiniței.

Impactul asupra stimei de sine: Copiii victime ale bullying-ului pot dezvolta o stimă de sine scăzută, având dificultăți în a se integra în grupuri de copii și în a-și exprima emoțiile. Ei pot deveni anxioși, temători și retrași.

Probleme emoționale și comportamentale: Un copil care este supus bullying-ului poate dezvolta tulburări de comportament sau chiar depresie la vârste fragede. Acești copii pot deveni irascibili, agresivi sau pot prezenta o frică constantă de a merge la grădiniță.

Probleme de adaptare socială: Copiii care sunt victime ale bullying-ului pot avea dificultăți în a învăța comportamente adecvate de socializare, ceea ce le poate afecta dezvoltarea relațiilor interpersonale pe termen lung.

Impactul asupra performanței educaționale: Deși bullying-ul nu este direct legat de performanțele școlare, un copil care se simte nesigur și temător poate avea o motivație scăzută pentru învățare și poate experimenta dificultăți în a se concentra la activitățile educaționale.

Măsuri de prevenire și combatere a bullying-ului la grădiniță

Prevenirea bullying-ului la grădiniță presupune o abordare activă și implicarea tuturor celor responsabili de educația copiilor. Iată câteva măsuri eficiente care pot fi adoptate:

Promovarea unui mediu sigur și incluziv: Educatorii trebuie să creeze un mediu în care fiecare copil se simte acceptat, respectat și în siguranță. Activitățile de grup și jocurile de cooperare pot ajuta la dezvoltarea relațiilor pozitive între copii.

Încurajarea empatiei și a respectului: Învățarea copiilor să fie empatici și să respecte diferențele dintre ei este esențială. Activitățile educaționale care promovează înțelegerea sentimentelor celorlalți pot contribui la prevenirea comportamentelor agresive.

Intervenția rapidă a educatorilor: Educatorii trebuie să fie atenți la semnele de bullying și să intervină imediat ce observă un comportament agresiv. Disciplina trebuie aplicată într-un mod echilibrat, iar agresorii trebuie să înțeleagă consecințele acțiunilor lor.

Colaborarea cu părinții: Părinții trebuie să fie implicați în prevenirea bullying-ului. Educatorii și părinții pot organiza întâlniri pentru a discuta comportamentele copiilor și pentru a stabili strategii comune de combatere a bullying-ului.

Promovarea educației emoționale: Programele educaționale care includ învățarea gestionării emoțiilor și a conflictelor pot ajuta copiii să dezvolte abilități de auto-control și de gestionare a relațiilor interpersonale.

Concluzie

Bullying-ul la grădiniță reprezintă o problemă serioasă care poate afecta dezvoltarea emoțională și socială a copiilor. Prevenirea acestuia necesită implicarea activă a educatorilor, părinților și întregii comunități. Crearea unui mediu educațional sigur, inclusiv și bazat pe respect, este esențială pentru ca fiecare copil să se dezvolte armonios și să învețe să interacționeze pozitiv cu ceilalți. Prin educație și intervenție timpurie, putem reduce semnificativ comportamentele de bullying și le putem oferi copiilor un start sănătos în viața lor socială și educațională.

BULLYING-UL ÎN EDUCAȚIA TIMPURIE
BUNE PRACTICI

AUTOR: PROF. EDUC.TIMP. FURNIGĂ IONELA
GRĂDINIȚA NR.2-STR. A GR.NR.1-OTOPENI, JUD. ILFOV

Bullyingul în educația timpurie poate avea un impact semnificativ asupra dezvoltării emoționale și sociale a copiilor, iar prevenirea acestuia este esențială. Iată câteva bune practici care pot fi implementate în educația timpurie pentru a combate bullyingul:

Crearea unui mediu sigur și suportiv: Este important ca educatorii să construiască o atmosferă de încredere și siguranță, unde copiii se simt confortabil să se exprime. Un mediu în care fiecare copil este tratat cu respect și în care diversitatea este acceptată poate reduce comportamentele agresive.

Încurajarea empatiei și a comunicării: Activitățile care dezvoltă empatia, cum ar fi jocurile de rol, lecțiile despre cum să recunoști și să răspunzi la sentimentele altora, sunt fundamentale. Copiii trebuie să învețe să își exprime sentimentele într-un mod constructiv și să înțeleagă ce înseamnă să fii amabil și respectuos cu ceilalți.

Implicarea părinților: Colaborarea strânsă cu părinții este esențială. Educatorii pot organiza sesiuni de informare și discuții cu părinții pentru a le explica semnele de bullying și cum să le răspundă acasă, asigurându-se că mesajele privind comportamentele acceptabile sunt consistente.

Promovarea regulilor clare: Este important ca educatorii să stabilească și să aplice reguli clare cu privire la comportamentul acceptabil. Aceste reguli trebuie explicate într-un mod accesibil pentru copii, iar orice comportament care dăunează altora trebuie să fie corectat imediat, într-un mod constructiv.

Educarea copiilor despre diferențele individuale: Discuțiile și activitățile care subliniază unicitatea fiecărui copil (de exemplu, prin povestiri sau jocuri despre diversitate) pot ajuta la reducerea stereotipurilor și la dezvoltarea unei atitudini de respect față de ceilalți.

Monitorizarea comportamentului: Educatorii trebuie să observe interacțiunile dintre copii pentru a identifica orice comportament agresiv sau excludent. Intervențiile timpurii pot preveni ca astfel de comportamente să devină un obicei.

Strategii de rezolvare a conflictelor: Copiii trebuie învățați să identifice conflictele și să aplice tehnici de rezolvare pas cu pas.

Iată câteva exemple concrete de bune practici pentru prevenirea și combaterea bullyingului în educația timpurie:

1. Crearea unui mediu sigur și suportiv

Exemplu: Educatorii pot organiza sesiuni de „împărtășirea sentimentelor” în care copiii sunt încurajați să vorbească despre cum se simt, să împărtășească ceva bun din ziua lor și să vorbească despre ceea ce le place la ceilalți. Astfel, se promovează o atmosferă pozitivă și de încredere, iar copiii devin mai conștienți de impactul cuvintelor lor asupra altora.

2. Încurajarea empatiei și a comunicării

Exemplu: Jocuri de rol sau activități în care copiii trebuie să înțeleagă și să exprime cum se simte o persoană care este rănită (de exemplu, „Cum te-ai simți dacă cineva ți-ar lua jucăria fără să ceară?”). Aceste activități ajută copiii să recunoască sentimentele celorlalți și să aplice soluții pentru a le sprijini.

3. Implicarea părinților

Exemplu: Educatorii pot organiza întâlniri cu părinții în care să discute despre comportamentele de bullying și despre cum pot identifica și sprijini copiii care pot fi victime sau autori ai bullyingului. De asemenea, părinții pot fi încurajați să discute acasă despre importanța respectului și a empatiei.

4. Promovarea regulilor clare

Exemplu: În fiecare dimineață, educatorii pot reitera regulile de bază ale clasei, cum ar fi „Respectă-ți colegii”, „Nu răni pe nimeni cu cuvinte sau acțiuni” și „Fii amabil cu toți”. Aceste reguli sunt afișate vizibil în clasă, iar copiii sunt implicați în stabilirea lor.

5. Educarea copiilor despre diferențele individuale

Exemplu: Activități care promovează diversitatea, cum ar fi citirea de povești despre copii din culturi diferite, care au trăsături fizice sau stiluri de viață diferite. Un exemplu poate fi povestea unui copil

care se simte diferit din cauza aspectului său sau a obiceiurilor familiale, iar cei din jur învață să fie respectuoși și să aprecieze diversitatea.

6. Monitorizarea comportamentului

Exemplu: În timpul pauzelor sau activităților de grup, educatorii pot observa atent cum interacționează copiii și pot interveni rapid în caz de conflicte sau agresiuni. De exemplu, dacă un copil ia jucăria altuia fără permisiune, educatorul poate interveni calm și poate vorbi despre importanța cererii de permisiune și a respectării dorințelor celorlalți.

7. Strategii de rezolvare a conflictelor

Exemplu: Atunci când apar conflicte între copii, educatorul poate folosi tehnici de mediere, cum ar fi „Discută despre ce s-a întâmplat" sau „Cum ai vrea să rezolvi acest conflict?".

Încurajarea copiilor să își exprime sentimentele și să ajungă împreună la soluții (de exemplu, schimbarea jucăriilor, cererea de ajutor de la un adult) le dezvoltă abilități de rezolvare a conflictelor într-un mod pașnic.

Aceste exemple ajută copiii să dezvolte comportamente pozitive și să învețe ce înseamnă să fii respectuos, empatic și să rezolve conflictele într-un mod sănătos.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Învățătoare : Gheorghe Andra
Școala Gimnazială "Anton Pann" , Brăila

Problema absenteismului si abandonului școlar este una socială care reflectă lipsa de interes a elevilor faţă de activitatea educativă și nivelul de cultură al părinţilor. Sunt elevi care absentează doar la anumite ore de teama notelor mici sau din dorinţa de a se integra într-un anturaj. Elevii care absentează frecvent prefigurează situaţiile de abandon şcolar. Acest ultim fenomen este îngrijorător pentru şcoala noastră. Caracterizare – problemă socială; conduită evazionistă, cronică, care reflectă atitudinea structurată a lipsei de interes, motivaţie, încredere în educaţia şcolară – fuga de la ore este o problemă predominant emoţională (conduită de tip evazionist; evadare fizică şi psihologică din situaţia percepută ca traumatizantă) – formă de manifestare a devianţei şcolare (semnal tardiv al existenţei unor probleme) – reducere a ataşamentului şi a integrării, identificare scăzută cu obiectivele şi aspiraţiile grupului (de elevi)

Forme:

- absenteism selectiv (fuga de la şcoală este frecventă la o singură disciplină sau doar la câteva discipline);
- absenteism generalizat (fuga de la şcoală este frecventă şi generalizată, prefigurează abandonul şcolar);
- căutarea singurătăţii (reacţie la tensiunea puternică intra- sau interpersonală);
- dorinţa de apartenenţă la grup („ritualuri de iniţiere'');
- atitudine defensivă faţă de autoritatea unui sistem

Cauze:

1. care ţin de personalitatea şi starea de sănătate a elevului: motivaţie şcolară scăzută, lipsă de interes, încredere scăzută în educaţia şcolară, oboseală, anxietate, autoeficacitate scăzută, imagine de sine deteriorată, sentimente de inferioritate, abilităţi sociale reduse, pasivitate; refuzul de a adera la o alegere făcută de alţii (reacţie la presiunea exercitată de dorinţele adulţilor);
2. care ţin de familie, condiţiile socio-economice ale familiei: sărăcia, stil parental indiferent, neglijent, familii dizarmonice, familii monoparentale, părinţi foarte ocupaţi sau plecaţi în străinătate;
3. care ţin de contextul şcolar specific (inclusiv relaţia profesor-elev): presiunea grupului, supraîncărcarea şcolară, comunicarea defectuoasă elev-profesor (ironizarea, umilirea elevului) evaluarea subiectivă, frica de evaluare, conflict cu colegii, practici educative percepute de elevi ca fiind nedrepte, frustrante, incompatibilitate între aspiraţiile, trebuinţele de învăţare şi oferta educaţională a şcolii; formă de apărare – împotriva disciplinei excesiv de rigidă şi severă, politici proabsenteiste ale şcolii la elevii din clasele terminale;
4. foarte importantă este şi variabila vârstă:
    1. la elevii mici – fuga de la şcoală poate fi o manifestare a ,,fobiei şcolare’’; cauze: dependenţă crescută de părinţi, părinţi care valorizează excesiv educaţia şcolară; stiluri parentale supraprotectoare, autoritare sau indiferente; strategie defensivă faţă de colegii violenţi, eşecul şcolar, situaţii umilitoare
    2. la elevii mari – fuga de la ore este rezultatul unei opţiuni (proces de deliberare, luare a deciziei); cauzele pot fi: frica de evaluare, de eşec, fobia/ anxietatea socială (frecventă în perioada adolescenţei, manifestată prin anxietate faţă de situaţia de a fi observat de colegi, teama de a vorbi în public, teama de a interacţiona cu persoane de sex opus, teama de critică, stimă de sine scăzută); teama de pedeapsă, teama de pierdere a statutului în grup
    3. riscurile fugii de la şcoală: depresia, consum de toxice legale şi ilegale, acte delictuale, abandon şcolar.

Mutaţiile din societate şi din familia contemporană (problemele economice, problemele de relaţionare între părinţi şi copii, timp redus petrecut cu familia, redistribuirea rolurilor, suportul social şi emoţional redus, supraîncărcarea profesională a părinţilor sau munca în străinătate etc.) determină mai multe probleme emoţionale la copii decât în trecut. La acestea se adaugă presiunea grupului, riscul consumului de droguri şi a altor forme de dependenţă, metodele educative ineficiente, inconstante, supraîncărcarea şcolară, disfuncţiile în evaluare şi notare, frica de examene etc., toate constituindu-se în adevăraţi stresori pentru elevi care, din păcate, uneori evită confruntarea cu ,,problema” prin fuga de la ore. Văzut din această perspectivă, absenteismul devine o problemă socială, un semnal tardiv al existenţei unor probleme, o conduită care reflectă atitudinea structurată a lipsei de interes, motivaţie, încredere în educaţia şcolară. Din păcate, absenteismul este în creştere, mai ales la nivel gimnazial, iar ignorarea sau pedeapsa excesivă pot doar contribui la cronicizarea fenomenului. Din acest motiv se impune cu necesitate prevenirea absenteismului si implicit a consecintelor majore pe care ar putea sa le determine, dintre care cea mai gravă ar fi abandonul şcolar.

SCOP:

Conştientizarea elevilor cu privire la consecinţele absenteismului şcolar;
Reducerea fenomenului absenteismului şcolar

Consemnarea absentelor în catalog la fiecare oră de curs (inclusiv orele de practica) / Legătura permanentă diriginte – profesori
Monitorizarea săptămânală a absentelor elevilor: – stabilirea cauzei absențelor Cereri coordonate cu dirigintele și aprobate de director adjunct: - acceptarea adeverințelor medicale în termen de maxim o săptămână de la revenirea elevilor; - identificarea măsurilor ameliorative.

Solicitarea sprijinului psihologului școlar în alegerea programului / activităților de intervenție -prevenție și aplicarea la clasele de elevi cu un absenteism ridicat (consiliere individuala și de grup a elevilor, consilierea părinților)
Desfășurarea de ore, interesante și atrăgătoare pentru elevi. Promovarea în clasă a unei atmosfere afective, de cooperare. Evitarea etichetării, aplicarea unui sistem echitabil de recompense și sancțiuni.
Abordarea în cadrul orelor de dirigenție a problematicii absenteismului; Discuții formale și informale cu elevii privind participarea la ore, dezbateri referitoare la cauzele absenteismului și la consecințele pe termen scurt și lung.
Stabilirea unui dialog permanent cu familia elevului, Septembrie 2023 - iunie Învățători Diriginți, Părinți informarea părinților despre situația școlară a 2024 Psiholog elevilor, adoptarea de măsuri comune, consilierea părinților
Realizarea unui panou al elevilor cu cea mai bună frecvență la școală. Publicarea pe site-ul școlii a listei elevilor cu cele mai puține absențe. Motivarea elevilor pentru îmbunătățirea frecvenței prin oferirea de premii/recompense.
Masa caldă este foarte importantă și mă bucur că în școala de unde provin , elevii au parte aceste beneficii și se vede un impact pozitiv asupra copiilor pentru că îi motivează să vină la ore.

Bibliografie :
Plan de măsuri în vederea combaterii absenteismului pentru anul școlar 2019/2020
DEDICAT - Dascăli pentru Elevi Defavorizați - Intervenții pentru Combaterea Abandonului Școlar Timpuriu - Proiect POCU/73/6/6/106266

Combatere Absenteism
HAG

STRATEGII DE COMBATERE A ABANDONULUI ŞCOLAR

Profesor Hasineți Angela Geanina
Clubul Copiilor Caransebeș, Județ Caraș - Severin

Abandonul școlar reprezintă o problemă semnificativă a sistemului educațional, manifestându-se prin renunțarea definitivă la frecventarea cursurilor și părăsirea sistemului de învățământ înainte de finalizarea studiilor sau obținerea unei calificări profesionale. Acest fenomen este adesea determinat de dificultăți de natură economică, socială, emoțională sau comportamentală, care conduc la un absenteism prelungit și, în cele din urmă, la excluderea din procesul educațional.

Impactul abandonului școlar este profund, atât la nivel individual, cât și asupra întregii societăți. Efectele sale negative se reflectă în creșterea ratei șomajului, sărăciei și delincvenței, afectând dezvoltarea economică și coeziunea socială. Prin urmare, este esențială o abordare complexă și bine structurată, axată pe identificarea factorilor de risc și implementarea unor măsuri eficiente de prevenire și combatere.

Pentru a reduce abandonul școlar, este necesară o strategie educațională bazată pe intervenții specifice la diferite niveluri:

La nivel individual:

- Consiliere psihopedagogică pentru elevii aflați în situație de risc;
- Programe de sprijin educațional, cum ar fi „Școala după Școală”, pentru a recupera lacunele în învățare;
- Evaluarea nivelului de dezvoltare intelectuală prin teste specifice, pentru a identifica nevoile și aptitudinile fiecărui elev.

La nivel familial:

- Implicarea părinților în procesul educațional prin întâlniri periodice cu profesorii și consilierii școlari;
- Consiliere individuală și de grup pentru părinți, pentru a-i ajuta să înțeleagă rolul lor în educația copiilor;
- Sprijin material și financiar pentru familiile vulnerabile, pentru a le oferi copiilor acces la resursele necesare continuării studiilor.

La nivel comunitar:

- Implicarea autorităților locale, ONG-urilor și mediului de afaceri în susținerea programelor educaționale;
- Campanii de conștientizare asupra importanței educației și efectelor abandonului școlar;
- Crearea unor oportunități de învățare alternativă, inclusiv programe de formare profesională pentru tinerii care au părăsit sistemul educațional.

La nivelul instituțiilor de învățământ:

- Dezvoltarea unui climat școlar pozitiv, prin metode de predare interactive și personalizate;
- Introducerea unor mecanisme de avertizare timpurie pentru identificarea elevilor cu risc de abandon;
- Oferirea de burse și stimulente pentru elevii din medii defavorizate, pentru a reduce inegalitățile în educație.

În plus, programele de tip „A doua șansă" joacă un rol esențial în reintegrarea tinerilor care au abandonat școala. Aceste inițiative trebuie să fie flexibile și adaptate nevoilor fiecărui participant, oferind atât sprijin educațional, cât și consiliere profesională.

Prevenirea abandonului școlar necesită un efort comun din partea întregii societăți. Părinții, profesorii, autoritățile și comunitatea trebuie să colaboreze pentru a asigura fiecărui copil accesul la o educație de calitate. Prin crearea unui mediu de învățare incluziv și motivant, copiii vor fi încurajați să își continue studiile, contribuind astfel la dezvoltarea unei societăți mai educate și mai prospere.

Bibliografie:

1. Ungureanu, Dorel, *Educaţia integrată şi şcoala inclusivă*, Editura de Vest, Timişoara, 2000
Graţiela Sion, *Psihologia Vârstelor*, Bucureşti, Editura Fundaţia România Mare, 2007
2. „Educaţia formală şi nonformală în prevenirea abandonului şcolar''- suport de curs, Asociaţia Profedu , 2021

ACTIVITĂȚI PSIHO-SOCIO EDUCATIVE PENTRU DIMINUAREA ABANDONULUI ȘCOLAR

PROF. ÎNV.PREȘC. HUSARIU ANDREEA,
GRĂDINIȚA CU PROGRAM PRELUNGIT NR. 25,IAȘI

Abandonul şcolar nu este o problemă nouă, de-a lungul timpului au fost realizate multiple cercetări pentru identificarea şi prevenirea eşecului şcolar. Odată cu trecerea timpului şi apariţia unor noi factori ce contribuie la acest fenomen negativ în rândul elevilor, schimbarea viziunii educativ– informative şi formative, egalitatea de şanse privind educaţia, suportul psihopedagogic oferit în şcoli, este necesară o *implicare a tuturor factorilor ce contribuie la educaţia şcolară* pentru stoparea şi eventual eradicarea acestui fenomen.

Abandonul şcolar este un fenomen periculos, deoarece el determină efecte negative atât în plan psihologic individual, respectiv o alterare a imaginii de sine a elevului în cauză, care-şi va pierde tot mai mult încrederea în propriile posibilităţi şi capacităţi ajungând să dezvolte o teamă de eşec, cât şi pe plan social, pentru că eşecul şcolar permanentizat „*stigmatizează*‖, „*etichetează*‖ şi conduce la o marginalizare socială cu un nivel crescut de comportamente deviante şi infracţionale.

Prin abandon şcolar se desemnează, în general, ansamblul comportamentelor care încalcă sau transgresează normele sau valorile şcolare. Aşadar, *devianţa şcolară* va include totalitatea conduitelor care se abat de la normele şi valorile care reglementează mediul şcolar. Ele sunt precizate în *regulamentele şcolare* şi *în cele de ordine interioară*.

Deoarece există diverse perspective de abordare a domeniului, în literatura de specialitate apar o varietate de termeni cu semnificaţii apropiate de cea a conceptului de „*abandon*‖ precum: indisciplină şcolară, delincvenţă juvenilă, inadaptare şcolară, tulburare de comportament, deviere de conduită. Abandonul constă în încetarea frecventării şcolii, părăsirea sistemului educativ, indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obţinerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii ciclului de studii început. Pentru prevenirea abandonului şcolar putem proune următoarele ***soluții***:

- Revizuirea programelor şcolare în scopul menţinerii interesului elevilor faţă de lecţii
- Dotarea tuturor claselor cu echipament modern în scopul eficientizării procesului educativ
- Promovarea angajării în câmpul muncii cadre didactice cu o pregătire profesională înaltă
- Monitorizarea elevilor care absentează frecvent de la ore
- Motivarea elevilor de a nu absenta de la ore, prin implicarea lor în diverse acţiuni socioeducative
- Luarea legăturii cu familia/tutorele copilului care absentează frecvent de la ore, în scopul elucidării situaţiei
- Parteneriat diriginte-psiholog şcolar în scopul alegerii programului sau activităţilor de intervenţie/ prevenţie şi aplicarea acestora în clasele de elevi cu nivel înalt al absenteismului(copii cu risc social sporit)
- Implicarea părinţilor în viaţa social-morală şi educaţională a copiilor: asistare la ore; participare activă la şedinţele organizate în şcoli; participarea, alături de copii, la activităţi extra-curriculare; sprijinirea copilului în pregătirea temele pe acasă; comunicare eficientă cu copiii proprii
- Desfăşurarea orelor informative pentru părinţi, pe diverse tematici, cum ar fi: „Consecinţele absenteismului şcolar‖, „Consecinţele abandonului şcolar‖, etc.

- Suport psiho-emoţional familiilor social-vulnerabile, în scopul depăşirii situaţiilor psihotraumatizante şi dificile legate de creşterea şi educaţia copiilor
- Colaborare cu mass-media în scopul realizării emisiunilor educative pe tematici diverse
- Monitorizarea familiilor cu risc social sporit şi includerea acestora în diverse programe de sprijin social
- Parteneriat poliţist – părinte - cadru didactic, în vederea prevenirii şi diminuării problematicii abandonului şcolar în comunitate
- Parteneriat asistent social-poliţist în vederea intervenţiei timpurii în familiile cu risc sporit de vulnerabilitate
- Sesizarea din partea comunităţii în situaţii de vulnerabilitate socială a minorilor
- Parteneriat cu diverşi actori sociali: medicul de familie, poliţistul, preotul,pedagogii, reprezentanţi ai societăţii civile, în scopul desfăşurării diverselor măsuri socio-educative, cu impact pozitiv asupra creşterii şi dezvoltării armonioase a copiilor din comunitate.

Factorii cauzali ai abandonului şcolar sunt multipli, dar cu precădere sunt cei de ordin *social (*vulnerabilitate socială, sărăcie, vicii sociale din familie, nivel educaţional scăzut*)* şi *cei ce ţin de particularităţile individuale (*dificultăţi de însuşire a materiei, incapacitatea copiilor de a gestiona situaţiile şi evenimentele noi, stimă de sine şi motivaţie scăzută, frustrări, lipsă de interes pentru dezvoltare personală, etc).

Cauzele ce ţin de particularităţile individuale ale elevilor cu risc de abandon şcolar: stare de sănătate precară, motivaţia redusă pentru activităţile şcolare, absenteismul ridicat şi dificultăţile de învăţare. În ultima perioadă colaborarea eficientă între şcoală, asistenţa socială şi alte servicii publice cu atribuţii în domeniul protecţiei copilului a devenit mai solidă, inclusiv datorită implicării în diferite proiecte şi comisii de specialitate, cum ar fi Consiliul pentru protecţia copilului, Comisia copilului aflat în dificultate.

Totuşi, nu sunt planificate resurse suficiente pentru desfăşurarea a mai multor activităţi psiho-socio-educative cu copiii (suport logistic, surse financiare), inclusiv activităţi de prevenire a abandonului şcolar. Pentru a spori nivelul încrederii în instituţiile din comunitate, dar şi pentru o mai bună implicare a diverşilor actori comunitari, inclusiv a părinţilor în activităţi de prevenire şi diminuare a abandonului şcolar, este necesar ca instituţiile ce desfăşoară activităţi de prevenire a delincvenţei juvenile să informeze publicul larg şi potenţialii parteneri despre activităţile desfăşurate.

Bibliografie:

1. Bîrsan C., Lungu A. , 2007,"Abandonul şcolar – efect al insuccesului şcolar" - studiu de cercetare. Sălaj.
2. Gnajez W.J., 1968, "The Psycology of Discipline in the Classroom", Maccmillan Publishing Co. Inc., New York.
3. Neamţu C., 2003", Devianţa şcolară. Ghid de intervenţie în cazul problemelor de comportament ale elevilor", Polirom, Iaşi.
4. Osterrieth P, 1973,"Copilul şi familia", Editura Didactica şi Pedagogica, Bucureşti.

ROLUL COMUNITĂȚII ȘCOLARE ÎN PREVENIREA ABANDONULUI: MODELE DE SUCCES

Prof. Iaurum Cristina
Liceul Tehnologic Virgil Madgearu
Roșiori de Vede, Teleorman

Abandonul școlar este una dintre cele mai mari provocări ale sistemului de educație, având consecințe semnificative asupra dezvoltării individuale și sociale. Pentru a reduce acest fenomen, comunitatea școlară – formată din profesori, elevi, părinți și lideri locali – joacă un rol esențial. Implicarea activă a tuturor acestor actori este cheia pentru a crea un mediu educațional incluziv, motivant și adaptat nevoilor fiecărui elev. În fața acestor provocări, comunitatea școlară devine un actor esențial în prevenirea abandonului, prin crearea unui mediu educațional incluziv, motivant și sprijinitor. Rolul profesorilor, al părinților, al autorităților locale și al comunității extinse este de a lucra împreună pentru a identifica cauzele abandonului și pentru a implementa soluții eficiente care să îi ajute pe elevi să rămână în școală și să își continue studiile. Implementarea unor strategii eficiente, bazate pe colaborare și implicare activă, poate transforma școala într-un mediu sigur, atractiv și motivant pentru elevi. Abandonul școlar nu este o problemă fără soluții, ci o provocare ce poate fi abordată prin solidaritate, empatie și dedicare. Investind în educație, investim în viitorul generațiilor următoare, construind o societate echitabilă, inclusivă și prosperă.

Este esențial să identificăm cauzele principale care duc la abandon. Printre acestea se numără: lipsa resurselor financiare pentru rechizite, uniforme sau transport, conflicte în familie, plecarea părinților în străinătate sau neglijență, metode de predare rigide și neadaptarea la nevoile elevilor.

Efectele abandonului școlar sunt devastatoare pe termen lung, ducând la excluderea socială, șomaj și dificultăți în integrarea socială a tinerilor. În acest context, prevenirea abandonului devine o prioritate pentru întreaga comunitate educațională.

Profesorii joacă un rol central în prevenirea abandonului, prin crearea unui mediu de învățare atractiv și adaptat diverselor stiluri de învățare. Metodele didactice inovatoare, utilizarea tehnologiei în clasă și implicarea elevilor în activități interactive sunt doar câteva dintre strategiile care pot spori motivația de a învăța. În plus, profesorii pot identifica semnele timpurii ale riscului de abandon, cum ar fi absenteismul frecvent, și pot interveni prin consiliere și sprijin direct.

Colaborarea dintre școală și familie este esențială în prevenirea abandonului. Părinții trebuie să fie implicați în viața școlară a copiilor, să participe la întâlniri și să sprijine procesul educațional. Programele de informare și consiliere pentru părinți pot contribui la conștientizarea importanței educației și la îmbunătățirea relației părinte-elev.

Elevii înșiși pot deveni actori activi în prevenirea abandonului, prin inițierea unor proiecte de mentorat sau sprijin reciproc. De exemplu, elevii cu rezultate bune pot ajuta colegii cu dificultăți, creând un mediu de învățare bazat pe solidaritate și sprijin.

Implicarea autorităților locale este esențială pentru a asigura resursele necesare prevenirii abandonului, precum burse, transport gratuit sau condiții școlare adecvate. De asemenea, parteneriatele cu organizații nonguvernamentale pot aduce soluții creative, cum ar fi centrele de zi pentru copiii vulnerabili.

Soluții concrete pentru combaterea absenteismului și prevenirea abandonului școlar, pot fi:

-Programul „Școala Altfel”

Acest program național a demonstrat cum activitățile extracurriculare pot reduce absenteismul și pot stimula participarea elevilor la procesul educațional. Activitățile interactive, precum atelierele creative, excursiile tematice sau proiectele comunitare, îi motivează pe elevi să se implice, contribuind la dezvoltarea abilităților sociale și a încrederii în sine.

-Centrele de consiliere și sprijin psihologic din școli

În cadrul multor instituții de învățământ, centrele de consiliere reprezintă o componentă esențială. Acestea oferă sprijin emoțional elevilor cu dificultăți, ajutându-i să depășească probleme precum stresul, anxietatea sau dificultățile de adaptare. Prin colaborarea dintre consilieri, profesori și părinți, elevii primesc suport holistic, ceea ce reduce riscul abandonului școlar.

-Proiectele de mentorat și sprijin între colegi

În unele școli, au fost implementate programe de mentorat în care elevii cu rezultate academice bune îi ajută pe colegii care întâmpină dificultăți. Aceste inițiative nu doar că îmbunătățesc performanțele școlare, dar creează și un sentiment de comunitate și sprijin reciproc.

-Bursele și sprijinul material

Acordarea burselor pentru elevii cu dificultăți materiale este o strategie eficientă pentru a preveni abandonul. În multe comunități, aceste burse acoperă costurile pentru rechizite, transport și alte necesități.

Fiecare elev merită șansa de a beneficia de un mediu educațional care să îl susțină, să îl motiveze și să îi ofere perspective pentru viitor. Este responsabilitatea noastră, ca membri ai comunității, să promovăm bunele practici și să consolidăm rolul școlii ca spațiu al incluziunii, al echității și al dezvoltării.

Bibliografie
1. Iucu, Romiță. Managementul clasei de elevi . Editura Polirom, Iași, 2001.
2. Cerghit, Ioan. Metode de învățământ. Strategii didactice . Editura Polirom, București, 2006.
3. Miclea, Mircea. Psihologia educației . Editura Polirom, Iași, 1999.
4. Popescu, Marian. Incluziunea școlară și integrarea elevilor . Editura Aramis, București, 2015.
5. Raportul Ministerului Educației Naționale privind prevenirea abandonului școlar, 2020.

CLUBUL „INFO – TIC" – SOLUȚIE INOVATIVĂ PENTRU REDUCEREA ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Ioan Giorgiana
Școala Gimnazială Romanu, jud. Brăila

În contextul actual al sistemului educațional din România, abandonul școlar reprezintă o problemă de proporții, având un impact semnificativ asupra dezvoltării individuale și sociale ale elevilor. Conform rapoartelor recente, un număr considerabil de elevi abandonează școala din cauza lipsei de motivație, a unor condiții familiale dificile sau a unei educații percepute ca fiind irelevantă pentru viața lor. Astfel, inițiativele educaționale care încurajează participarea activă și dezvoltarea competențelor necesare în era digitală sunt esențiale pentru prevenirea acestui fenomen. În acest sens, clubul de informatică și digitalizare „Info – TIC" este un exemplu de bună practică în cadrul proiectului PNRAS, având ca scop reducerea abandonului școlar și creșterea motivației elevilor prin integrarea tehnologiilor educaționale moderne**.**

Programul Național pentru Reducerea Abandonului Școlar (PNRAS) a fost inițiat pentru a combate fenomenul de abandon școlar, unul dintre principalele obstacole în dezvoltarea educațională a elevilor din România. Proiectul V.I.S. - Viitorul Implică Studiu, implementat de Școala Gimnazială Romanu, face parte din acest program și își propune să implementeze activități inovative și personalizate pentru elevi, contribuind astfel la îmbunătățirea accesului la educație de calitate și la reducerea ratei de abandon școlar. În cadrul acestui proiect, clubul de informatică și digitalizare „Info – TIC" oferă un cadru interactiv și modern pentru învățarea informaticii și dezvoltarea competențelor digitale esențiale în secolul XXI.

Clubul „Info – TIC" propune elevilor activități educaționale variate și adaptate nivelului lor de cunoștințe. Printre acestea se numără:

1. Crearea de aplicații simple – participarea la proiecte practice de dezvoltare a unor aplicații mobile sau pagini web.
2. Educație digitală – sesiuni de formare pe teme precum siguranța online, etica digitală și utilizarea responsabilă a tehnologiilor.
3. Proiecte colaborative – elevii lucrează în echipe pentru a crea jocuri educaționale, animații sau proiecte multimedia, promovând astfel colaborarea și comunicarea eficientă.

Evaluările inițiale și datele obținute după primele luni de implementare arată o creștere semnificativă a motivației școlare în rândul elevilor participanți. Participanții la activitățile clubului au raportat un

interes crescut pentru școală și au manifestat un compromis mai mare față de învățătura tradițională. În plus, absenteismul a scăzut semnificativ în rândul elevilor implicați în club, iar elevii au devenit mai conștienți de importanța dobândirii de competențe digitale pentru viitorul lor profesional.

De asemenea, clubul a avut un impact pozitiv asupra relației dintre elevi și profesori, facilitând interacțiuni mai deschise și mai colaborative. Elevii au reușit să aplice cunoștințele dobândite în cadrul clubului la diferite activități din viața lor cotidiană și școlară, ceea ce le-a întărit încrederea în propriile capacități.

Deși clubul „Info – TIC" a avut un impact pozitiv considerabil, implementarea unor astfel de activități educaționale nu este lipsită de provocări. Resursele materiale și tehnice disponibile pot constitui uneori o barieră în atingerea unui număr mai mare de elevi, iar integrarea tehnologiilor noi în școli necesită un proces continuu de formare a cadrelor didactice.

În continuare, este necesar ca proiectele de educație digitală să fie extinse și să beneficieze de susținere continuă din partea autorităților educaționale. Investițiile în infrastructura școlară și în formarea cadrelor didactice vor contribui la consolidarea rezultatelor acestui tip de inițiative.

Clubul de informatică și digitalizare „Info – TIC" este un exemplu remarcabil de cum educația inovativă poate contribui la reducerea abandonului școlar. Prin integrarea tehnologiilor moderne și prin activități practice și colaborative, acest club nu doar că stimulează interesul elevilor pentru educație, dar le dezvoltă și abilități esențiale pentru viitor. În cadrul proiectului PNRAS – V.I.S. - Viitorul Implică Studiu, astfel de inițiative pot reprezenta o cale eficientă de a combate abandonul școlar și de a pregăti elevii pentru provocările unei lumi din ce în ce mai digitale.

Într-un peisaj educațional în continuă schimbare, clubul de informatică și digitalizare „Info – TIC" demonstrează că soluțiile moderne pot merge mână în mână cu valorile educației incluzive. Prin metode atractive, prin folosirea tehnologiei ca mijloc de exprimare și conectare, acest club devine un model de bună practică pentru toate școlile care își doresc să reducă abandonul școlar și să formeze elevi pregătiți pentru viitor.

Bibliografie

1. Dobrin, I., 2017 - *Abandonul școlar și soluții educaționale inovative în România*. Editura Educația.
2. Ghergut,A., 2019 - *Tehnologii educaționale și impactul acestora asupra procesului de învățare*. Editura Universitară.
3. Ministerul Educației Naționale, 2020 - *Raport privind starea educației din România*.
4. Unesco, 2018 - *Educația pentru dezvoltare durabilă și competențe digitale în școlile din Europa*.

ABANDONUL ȘCOLAR – CAUZE ȘI MĂSURI DE PREVENIRE

Prof. Iordache Ana Maria Carmen
Liceul Tehnologic „Virgil Madgearu''-Roșiori de Vede,Teleorman

Abandonul școlar este ultima fază a insuccesului școlar, acestui termen nefiindu-i necesară o definiție complexă. Insuccesul școlar se definește prin rămânerea în urmă la invățătură a unor elevi. Aceștia nu reușesc să obțină un randament școlar la nivelul cerințelor programelor. Din această cauză, ei nu vor reuși să se adapteze la mediul socio-profesional, la nivelul cerințelor acestuia.

Cauzele generale ale abandonului școlar sunt de trei tipuri:

1. **cauze psihoindividuale** (anatomo-fiziologice și psihice) – rar întâlnite în școala noastră;
2. **cauze pedagogice**
   - relația profesor-elev,
   - relațiile dintre elevi,
   - ritmul muncii școlare,
   - atitudinea elevilor față de învățătuă și muncă,
   - lipsa de motivație a învățăturii,
   - orientarea școlară și profesională defectuoasă,
   - atmosfera nefavorabilă din școală și societate față de învățătură și față de muncă etc.
3. **cauze socio-familiale**
   - climatul cultural-educativ,
   - familii dezorganizate,
   - dezinteresul părinților,
   - conflicte familiale,
   - atitudinea familiei față de școală,
   - comportamentul prea liberal al părinților,
   - cerințe ce depășesc posibilitățile elevului.

Referindu-ne la cauzele pedagogice, în situația școlii noastre, le putem elimina

- pe cele care se referă la competența cadrelor didactice și
- pe cele referitoare la atmosfera din școala. Aceasta este favorabilă procesului de învățământ și dezvoltării armonioase a personalității elevilor, în concordanță cu nevoile și cu posibilitățile fiecăruia.

Personal, consider că vina aparține în exclusivitate contextului social în care ne aflăm. Atitudinea negativă a unor elevi față de învățătură și muncă este urmarea lipsei motivație. Aceasta este cauzată de problemele familiei care nu întrezăresc o rezolvare:

- lipsa unui loc de muncă,
- lipsa banilor,
- conflictele generate de aceastea,
- atitudinea familiei față de școala etc.

Măsuri de prevenire a abandonului școlar

- psiho-pedagogice și psihosociologice
  (urmăresc cultivarea unor relații interpersonale adecvate pentru realizarea unei inserții socio-familiale pozitive);
- socio-profesionale – ele decurg din măsurile psiho-pedagogice și psihosociale, urmărind prevenirea riscurilor de abandon;

- psihiatrice (depistarea precoce a minorilor cu diferite probleme caracteriale, comportamentale, emoționale , tendințe agresive);
- juridico-sociale – aceste măsuri permit creșterea gradului de influențare socială prin popularizarea legilor și prin propagandă juridică, în general.

Comunitățile școlare analizate din perspectiva absenteismului și abandonului școlar propun o serie de demersuri/acțiuni pe care le-au aplicat și au dat roade sau consideră că ar putea fi utile în lupta împotriva acestor două fenomene din educație:

- activități de identificare a copiilor aflaţi în abandon sau risc de abandon şcolar, urmate de măsuri de implicare a familiei în reabilitarea şcolară şi socială a elevului;
- informarea imediată a părinților cu privire instalarea fenomenului de absenteism școlar;
- discuții purtate, atât cu părinții, cât și cu copiii acestora de către psihologul/consilierul școlar;
- înștiințări privind absențele înregistrate transmise către părinți, la fiecare sfârșit de semestru școlar;
- organizarea semestrială a lectoratelor cu părinții cu implicarea
  - mediatorului școlar,
  - a psihologului școlii,
  - a preotului,
  - a polițiștilor,
  - a reprezentanților autorităților locale;
- menţinerea în clasă a unei atmosfere care să asigure satisfacerea trebuinţei de siguranţă afectivă pentru toţi elevii;
- promovarea cooperării în clasă, astfel încât şi elevii cu performanţe şcolare modeste să experimenteze succesul.

De aasemenea, se urmărește evitarea constituirii unor elite, concomitent cu etichetarea, marginalizarea, celor care nu aparţin elitei;

- comunicarea eficientă
  - să folosească ascultarea activă,
  - să evite etichetarea elevilor,
  - să critice constructiv,
  - să se focalizeze pe recompensarea elevilor şi nu pe sancţionarea lor;
- notarea riguroasă a absenţelor la fiecare oră de curs.

Comunitățile școlare analizate concluzionează următoarele:

1. Absenteismul și abandonul școlar sunt fenomene cu cauze multiple, dar cele mai multe cauze sunt legate de problemele familiilor.
2. Datorită abandonului școlar tinerii și adulții de astăzi sunt obligați să muncească la negru sau „cu ziua”, fără a se putea angaja cu carte de muncă pe termen lung. Astfel se propagă mai departe starea de sărăcie în propriile familii și modelul părinților fără educație și fără perspectivă.
3. Eforturile școlii și ale asistentului social din comunitate sunt zadarnice fără colaborarea familiei.
4. O primă condiţie a prevenirii absenteismului şcolar este aceea a sesizării din timp a primelor semne de manifestare ale fenomenului, urmate de foarte bună colaborare între cadrele didactice de la clasă (consiliul clasei) și părinţii elevilor.
5. În tot acest proces continuu și consecvent de prevenire și combatere a abandonului școlar, cei trei poli de acțiune ȘCOALA – FAMILIA – COMUNITATEA trebuie să-și unească forțele pentru binele, dezvoltarea și bunăstarea generațiilor prezente și viitoare de elevi.

Bibliografie

1. Wikipedia
2. https://acced.isjtulcea.ro/wp-content/uploads/2019/02/Absenteism-si-abandon-scolar-in-comunitatile-din-proiect-1.pdf

PREVENIREA ȘI COMBATEREA ABANDONULUI ȘCOLAR

PROF.ÎNV.PRIMAR: LEON MARICICA
PROF.ÎNV.PRIMAR: MANIA MONICA
ŞCOALA GIMNAZIALĂ PĂUNEȘTI „JUDEȚUL VRANCEA

Abandonul școlar reprezintă o preocupare prioritară pentru individ, societate și economie. La nivel european, necesitatea de reducere a abandonului școlar a fost evidențiată în strategia Europa 2020 . Consiliul a adoptat o recomandare privind politicile de reducere a fenomenului de abandon școlar. Aceasta invită statele membre să implementeze strategii cuprinzătoare, bazate pe date concrete, care să abordeze toate nivelurile de educație și formare profesională și să cuprindă o combinație adecvată de măsuri de prevenire, intervenție și recompensare.

Cauzele abandonului școlar sunt diverse și nenumărate, originea acestora putând fi economică sau socială. Vorbim concret despre inadaptarea elevului la activitatea de învățare realizată în mediul școlar, dar și de inadaptarea școlii la factorii interni : biologici, psihologici și externi: economici, culturali.

Școala reprezintă acea instituție care face parte din mediul economic și socio-cultural al unei comunități. Ea nu își poate realiza potențialul total fără sprijinul comunității. De asemenea, comunitatea are nevoie de școală nu doar pentru a-i educa tinerii, ci și pentru a sprijini învățarea permanentă a adulților. Școala este un element esențial al comunității prin resursele umane pe care le are, dar și prin resursele materiale (dotări, echipamente, bibliotecă, spații destinate activităților de învățare). O școală responsabilă este garantul dezvoltării permanente a comunității.

Elevii percep cu ușurință când curriculumul și practicile pedagogice nu respectă și nu reflectă cultura familiilor lor. Astfel, copiii care provin din familii care vorbesc altă limbă decât limba de predare, din familii marginalizate social sau din culturi și grupuri etnice altele decât cele majoritare, se confruntă deseori cu pierderea încrederii și cu subminarea respectului și admirației pentru cultura și valorile familiei proprii. Consideră că sunt percepuți altfel, că reprezintă o categorie aparte. Eșecul școlii în această direcție poate conduce la eșecul școlar al elevului aflat în situația descrisă mai sus. Acest fapt se reflectă negativ nu doar asupra grupului comunitar din care provine elevul, prin reproducerea marginalizării sociale, ci și asupra școlii, care eșuează în realizarea rolului ei de instituție a cunoașterii.

Dacă școlii îi va păsa de elevii ei, atunci îi va păsa, în egală măsură, și de părinții și familiile acestor elevi. Parteneriatul dintre școală, familie și comunitate poate conduce la programe școlare îmbunătățite, la un climat mai prielnic pentru învățare, la servicii în sprijinul familiei, la competențe sporite în cazul părinților, inclusiv de *leadership*, la o rețea de sprijin alcătuită din familii și școală care ajută atât familiile cât și cadrele didactice. Parteneriatul dintre școală, familie și comunitate plasează elevul în centru. El va fi actorul propriei lui educații, având la îndemână sprijin și servicii corespunzătoare. Școala trebuie să ofere un mediu de învățare atent, stimulant și favorabil și să impună așteptări ridicate tuturor elevilor pentru ca aceștia să-și atingă pe deplin potențialul.

Abandonul școlar precoce este problematic atât pentru individul in sine, ca entitate, cât și pentru întreaga societate din care acesta face parte. Efectele au urmări grave nu numai pentru tinerii în cauză, cât și pentru cheltuielile de învățământ deja investite in persoanele respective cu scopul de a ajunge la o finalitate prosperă pentru toată lumea, respectiv inserarea cu succes pe piața muncii și transformarea fiecărei entități într-o parte funcțională a unei societăți coerente.

Dezvoltarea unei abordări unitare la nivel de comunitate școlară pentru reducerea abandonului școlar înseamnă stabilirea obiectivului de a elimina abandonul școlar și încurajarea reușitei școlare la nivel global, în mod consecvent și sistematic și în orice aspect al vieții școlare care ar putea avea un impact asupra performanțelor educaționale.

Abordarea unitară la nivel de comunitate școlară va fi benefică tuturor elevilor, nu numai celor care riscă să abandoneze școala. Școlile cu rate ridicate de abandon sau cele situate în zone cu niveluri ridicate de excludere socioeconomică au nevoie de sprijin specific. Acest sprijin poate include, de exemplu, un plus de asistență financiară și resurse umane sau sprijin suplimentar pentru dezvoltarea profesională a personalului, însoțit de monitorizare permanentă.

Directorii de școală joacă un rol decisiv în dezvoltarea și implementarea abordărilor unitare la nivel de comunitate școlară, în special prin adoptarea unui stil de conducere mai bine repartizat și prin crearea de spațiu și timp pentru cooperare.

Ei dețin un rol esențial în furnizarea de oportunități și medii propice formării inițiale a cadrelor didactice cu accent pe practică și dezvoltării profesionale continue bazate pe cercetare, care să includă metode de abordare a abandonului școlar.

Școlile care utilizează în mod activ planificarea și (auto)evaluarea școlară se vor afla pe o poziție mai propice eradicării abandonului școlar. În acest sens, planurile de dezvoltare școlară și procesele de

autoevaluare trebuie să includă obiective de combatere a factorilor subiacenți ai abandonului școlar și de promovare a reușitelor educaționale, în funcție de standardele naționale, regionale și locale.

Școala trebuie să asigure tuturor elevilor un mediu care răspunde diversității lor, le maximizează potențialul de învățare și este compatibil cu nevoile lor de învățare. Politica/declarația de misiune a școlii trebuie să se concentreze în mare măsură pe prevenirea abandonului școlar. Școlile trebuie să reacționeze rapid, indiferent ce dificultăți de învățare și semne timpurii de demotivare sunt identificate. Programă școlară trebuie să fie atractivă și stimulantă, să se folosească metode de predare eficiente, să se creeze un mediu sigur și primitor, menit să asigure bunăstarea elevilor.

Cadrele didactice reprezintă factorul cheie în învățarea desfășurată de copii și tineri la școală, dar și unul din agenții majori pentru succesul educațional. Cadrele didactice trebuie să înțeleagă că reprezintă o resursă esențială pentru elevi și că pot influența decisiv traiectoria educațională a acestora; este tot atât de important totuși să conștientizeze faptul că a-i ajuta pe toți elevii să-și atingă potențialul este o responsabilitate partajată de către toate cadrele didactice și comunitatea școlară în ansamblu..

Bibliografie:

- EPSTEIN, J. L. (1995) – *School/Family/Community Partnerships*, în *Phi Delta Kappan*, 00317217, Vol. 76, Issue 9, May
- UNGUREANU, Dorel, *Educaţia integrată şi şcoala inclusivă*, Editura de Vest, Timişoara, 2000

EDUCAȚIA – UN DREPT SAU UN PRIVILEGIU?
COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Loredana Petruța SPIREA
Grădinița cu Program Prelungit ,,Pui de Lei'' Pitești, Argeș

Educația este adesea prezentată ca un drept fundamental al fiecărui copil, garantat de legislația națională și internațională. Cu toate acestea, în realitate, pentru mulți elevi, accesul la educație rămâne un privilegiu condiționat de factori economici, sociali și culturali. Abandonul școlar și absenteismul sunt probleme persistente care afectează viitorul tinerilor și dezvoltarea societății. Este datoria noastră, ca societate, să ne întrebăm: poate fi educația cu adevărat un drept universal atâta timp cât numeroși copii nu au posibilitatea reală de a beneficia de ea? Argumentele susțin că măsurile eficiente de prevenire a absenteismului și abandonului școlar sunt esențiale pentru a transforma educația dintr-un privilegiu într-un drept garantat pentru toți. Printre acestea, se pot enumăra următoarele:

1. *Educația ca motor al dezvoltării sociale și economice* - Un sistem educațional accesibil și eficient este cheia progresului unei societăți. Studiile arată că țările cu rate ridicate de absolvire a școlii au o economie mai puternică, o rată mai mică a șomajului și un nivel de trai mai ridicat. În plus, o populație educată este mai implicată civic și mai capabilă să ia decizii informate. Astfel, combaterea absenteismului și abandonului școlar nu este doar o necesitate individuală, ci și o prioritate națională.

2. *Reducerea inegalităților sociale* - Abandonul școlar afectează în mod disproporționat copiii din medii defavorizate, perpetuând ciclul sărăciei. Lipsa educației limitează accesul la locuri de muncă bine plătite și reduce șansele unei vieți decente. Prin programe de sprijin financiar, burse și asistență socială, statul poate oferi șanse egale tuturor elevilor, indiferent de statutul lor economic. Astfel, educația devine un mijloc real de mobilitate socială și nu un lux rezervat celor privilegiați.

3. *Impactul educației asupra prevenirii criminalității și excluziunii sociale* - Statistici din numeroase țări arată că persoanele fără educație sunt mai susceptibile să ajungă în situații de excluziune socială sau chiar în conflict cu legea. Școala nu doar că oferă cunoștințe, ci și modelează comportamente și valori. Prin urmare, investiția în prevenirea abandonului școlar este o investiție în siguranța și stabilitatea unei societăți.

Unii critici vin cu contraargumente și susțin că absenteismul și abandonul școlar sunt, în esență, decizii individuale ale elevilor sau ale familiilor lor și că statul nu poate obliga pe nimeni să învețe. Totuși, această perspectivă ignoră realitatea economică și socială a multor copii, care nu renunță la școală din lipsă de interes, ci din cauza unor factori care îi depășesc – sărăcie, lipsa resurselor educaționale, probleme familiale sau chiar discriminare. Prin urmare, statul și societatea trebuie să creeze condițiile necesare pentru ca toți copiii să poată învăța, indiferent de obstacolele pe care le întâmpină.

Un alt argument împotriva intervenției statului în combaterea abandonului școlar este legat de costurile financiare. Implementarea unor politici eficiente necesită investiții semnificative. Cu toate acestea, costurile pe termen lung ale unui sistem educațional ineficient – creșterea ratei șomajului, a criminalității și a dependenței de ajutor social – sunt mult mai mari decât investițiile în prevenirea abandonului școlar.

Dacă ne dorim o societate echitabilă și prosperă, educația trebuie să fie un drept real, nu doar o promisiune teoretică. Combaterea absenteismului și abandonului școlar este o responsabilitate colectivă care implică școala, familia, comunitatea și autoritățile. Prin măsuri adecvate, precum sprijin financiar, modernizarea sistemului educațional și implicarea părinților, putem transforma educația într-o șansă reală pentru fiecare copil. În final, o investiție în educație este o investiție în viitorul nostru comun.

Bibliografie:

- Andrei, T., Teodorescu, D., & Oancea, B. (2019). Abandonul școlar în România: Factori determinanți și politici de prevenire. Editura Economică.
- Miclea, M. (2018). Educația în societatea cunoașterii: Provocări și soluții pentru reducerea abandonului școlar. Editura Polirom.
- Barbu, G., Boboșca, C. M., Călina, I. L., Dragomir, D. G., Moșoiu, R. M., & Răduți, C. (2019). Ghid de prevenire și combatere a abandonului școlar. Proiect Erasmus+ „Copii motivați într-o școală europeană”.

PROIECT DE EDUCAȚIE REMEDIALĂ
”CU TOȚII PENTRU GRĂDINIȚĂ”

Școala Gimnazială nr.2/G.P.N. nr. Caracal
COORDONATORI: Mitrică Floriana

I. INFORMAȚII DESPRE APLICANT

Gimnazială nr.2/G.P.N. nr. Caracal
COORDONATORI: Mitrică Floriana
ORGANIZATORI: Cadrele didactice din învățământul preșcolar Șc. Gimn nr.2

II. INFORMAȚII DESPRE PROIECT

TITLUL PROIECTULUI: ”CU TOȚII PENTRU GRĂDINIȚĂ”

CATEGORIA PROIECTULUI: Domeniul educație-civică, voluntariat, proiecte caritabile

III. REZUMATUL PROIECTULUI

TIPUL PROIECTULUI: **PROIECT SOCIAL - EDUCAȚIE REMEDIALĂ-**
”CU TOȚII PENTRU GRĂDINIȚĂ”

NUMĂR PREȘCOLARI IMPLICAȚI: aproximativ 150 de preșcolari
ACTIVITĂȚI PROPUSE:
-elaborarea proiectului
-activități informative, obținerea aprobărilor necesare desfășurării activităților;
-desfășurarea activităților.
PARTENERI:

- Comitetul de părinți;
- Cadre didactice;
- Autorități locale și județene.

IV. PREZENTAREA PROIECTULUI

1.ARGUMENT

Despre educație se vorbește foarte mult, în toate mediile și situațiile sociale. Instituțiile, organizațiile sociale, comunitățile umane, dar și fiecare om, în numeroase context de viață, individuale și colective, evocă puterea sau slăbiciunea educației în fața unor rezultate în activități care duc la satisfacții sau insatisfacții, la success sau insucces.

În ultimii ani, școala românească se confruntă cu o problemă complexă – educarea inteligenței emoționle, înțeleasă ca o capacitate de control și autocontrol al stresului și emoțiilor negative, având ca scop accelerarea unui comportament dezirabil sau decelerarea unui comportamnet nedezirabil.

Discrepanța dintre situțiile negative de viață și așteptările noastre, duc frecvent la emoții negative pe care este bine să învățăm să le gestionăm eficient. Eșecul în încercarea de control a emoțiilor negative disfuncționale, se soldează frecvent cu dificultăți adaptative: comportamente agresive, dificultăți de concentrare a atenției, reacții fiziologice invalidante, tendința de a evita activitățile care presupun efort fizic sau intelectual etc.

Intervențiile cognitiv-comportamentale prin educație rațional-emotivă și comportamentală sunt cele mai eficiente intervenții de dezvoltare a inteligenței emoționale.

2.SCOPUL:

Diminuarea numărului de preșcolari cu comportamnete indezirabile prin folosirea de tehnici de accelerare a unor comportamente dezirabile (întărirea pozitivă și negativă, modelarea, întărirea diferențiată etc).

3. OBIECTIVE:

-cunoașterea preșcolarului, a comportamentului acestuia, a aptitudinilor sale, a problemelor pe care le întâmpină în lipsa părintelui/părinților plecat/plecați;
-conștientizarea importanței educației în formarea personalității, atât în rândul preșcolarilor problemă, cât și a părinților acestora;
-stimularea motivației învățării prin atragerea la activități extrașcolare a preșcolarilor, aflați în dificultate, a celor care provin din familii dezorganizate, dar și cu posibilități materiale reduse;
-identificarea și aplicarea celor mai eficiente tehnici de accelerare a unor comportamente dezirabile;
-prevenirea și combaterea fenomenului de generalizare a comportamentelor indezirabile în rândul preșcolarilor.

4. GRUPUL ȚINTĂ:

- preșcolarii de la grădinița;
- cadrele didactice;
- părinți.

5. RESURSE UMANE:

-preșcolari;
-cadre didactice;
-părinți.

6. RESURSE FINANCIAR-MATERIALE:

- sălile de clasă cu dotările respective;
-albume;
- cărți;
- reviste, enciclopedii;
- imagini;
- display interactiv, laptop

7. PERIOADA DESFĂȘURĂRII:

Anul școlar 2024-2025

V. PLANUL ACTIVITĂȚILOR

1. **Activitatea nr.1**
   Titlul activității: Elaborarea și redactarea proiectului
   Perioada desfășurării: octombrie 2024
   Locul desfășurării: G.P.N.
   Participanți: Cadrele didactice implicate
   Descrierea activității: alegerea temei, elaborarea proiectului
   Responsabili: cadrele didactice implicate în proiect
2. **Activitate nr.2**
   Titlul activității: Activități informative, obținerea avizelor necesare desfășurării proiectului
   Perioada desfășurării: la începutul fiecărei luni (activitățile cuprinse în calendarul de mai jos)
   Locul desfășurării: Fiecare unitate școlară implicată;

Descrierea activității: promovarea proiectului, informarea copiilor și părinților despre activitățile incluse în proiect.
Responsabili: cadrele didactice implicate în proiect

3. **Activitatea nr.3**
Titlul activității: desfășurarea activităților
Perioada desfășurării: ianuarie 2025 – iunie 2025
Locul desfășurării: Grupele cadrelor didactice implicate în proiect
Descrierea activității: desfășurarea activităților stabilite
Responsabili: cadrele didactice implicate în proiect

CALENDARUL ACTIVITĂȚILOR PROPUSE:

Noiembrie 2024

1. **Cine și ce problemă are fiecare ?** – mijloc de realizare: identificarea preșcolarilor cu părinți plecați la muncă în străinătate, precum și a nevoilor acestora;

Ianuarie 2025

2. **Școala adulților sau a tutorilor legali** – mijloc de realizare: întâlniri săptămânale/lunare cu părinții și cu tutorii în grija cărora au rămas copiii, discuții, dezbateri, vizite.

Martie 2025

3. **Grupa mea este cea mai frumoasă** –mijloc de realizare: înfrumusețarea sălii de grupă, amenajarea ei cu materiale atrăgătoare și folositoare copiilor la diferite activități; responsabilizarea copiilor, sarcini de îndeplinit pentru fiecare copil; Suntem o familie, iar grădinița este ”casa noastră”.

Aprilie 2025

4. **De ce, când, cum învăț ? –** mijloc de realizare: discuții săptâmânale cu grupul clasei pentru explicarea modului de pregătire a activităților;

Mai 2025

5. **Unde trăiesc ? –** mijloc de realizare: vizite la școală, la diferite instituții din oraș; Ce pot face pentru ca orasul meu și familia mea să fie mândri de mine ?

Iunie 2025

6. **Copilul fericit ! –** mijloc de realizare: concurs de desene

REZULTATE AȘTEPTATE

- Îmbunătățirea frecvenței școlare și a abandonului școlar;
- Atragerea copiilor în activitățile din proiect;
- Diminunarea numărului de preșcolari care nu au frecventat grupa mare;
- Creșterea nivelului de trai în comunitate prin angajarea celor ce au finalizat programul ”a doua șansă”;
- Colaborarea mai strânsă cu părinții pentru reducerea numărului de absențe și pentru o mai largă participare la rezolvarea problemelor școlii și ale copiilorr;
- Sprijin pentru copiii care provin din familii defavorizare;
- Creșterea nivelului de încredere/satisfacții al copiilor și familiilor acestora cu privire la instituția școlară și sistemul de învățământ în general;

- Profesioniști mai bine pregătiți, implicați în activitățile destinate copiilor și tinerilor sau în cele vizând incluziunea socială a grupurilor defavorizate;

VI. MONITORIZAREA ȘI EVALUAREA PROIECTULUI

Monitorizarea proiectului va fi făcută de către cadrele didactice coordonatoare. Evaluarea proiectului se va face prin:

- Raportul final de autoevaluare;
- Protofoliul activităților;
- Analize comparative cu privire la numărul de copii înscriși în proiect și evoluția lor;
- Chestionare aplicate părinților/tutorilor cu privire la atractivitatea ofertei școlare, dar și a gradului de satisfacere.

VII. MEDIATIZARE ȘI DISEMINARE

Rezultatele și concluziile privind derularea concursului vor fi mediatizate și diseminate prin următoarele modalități:

- Raportul de activitate care cuprinde aspecte pozitive din derularea proiectului se va prezenta în cadrul lectoratelor cu părinții, în cadrul cercurilor pedagogice;
- Alcătuirea unui portofoliu care să cuprindă documentația proiectului, materialele realizate în proiect;
- Expoziție de lucrări ale copiilor organizată în cadrul unității.

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

PROF.ED.TIMPURIE NAE IOANA
GRĂDINIȚA NR.2, STRUCTURĂ A GRĂDINIȚEI NR.1,OTOPENI,ILFOV

Introducere

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă provocări majore ale sistemului educațional, cu efecte negative asupra dezvoltării socio-profesionale a elevilor și asupra întregii comunități. Fenomenul are cauze multiple: probleme economice, lipsa de sprijin familial, lipsa motivației sau dificultăți de integrare în colectivul școlar. Combaterea acestor fenomene necesită o abordare integrată și aplicarea unor bune practici adaptate realităților fiecărei comunități.

Argument

Asigurarea accesului egal la educație și prevenirea excluziunii școlare reprezintă o prioritate a politicilor educaționale. Elevii care absentează frecvent sau care renunță la școală au șanse reduse de integrare socială și profesională, devenind vulnerabili în fața marginalizării și a excluziunii. Este esențial ca școala să intervină din timp, folosind metode eficiente pentru a sprijini acești elevi.

Bune practici aplicate

În cadrul unității noastre de învățământ, au fost aplicate mai multe măsuri eficiente pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar, după cum urmează:

1. Identificarea timpurie a elevilor cu risc de absenteism prin monitorizarea prezenței și dialog permanent cu familia.

2. Consilierea psihopedagogică individuală și de grup pentru elevii cu dificultăți de adaptare.

3. Implicarea părinților în viața școlii și consilierea acestora în vederea susținerii educației copilului.

4. Organizarea programului „Școală după școală", activități remediale și extracurriculare atractive.

5. Sprijin material pentru elevii proveniți din medii dezavantajate (rechizite, haine, alimente).

6. Colaborarea cu autoritățile locale, Direcția de Asistență Socială și ONG-uri specializate.

7. Implicarea mediatorilor școlari și a consilierilor în sprijinirea copiilor și a familiilor lor.

8. Derularea de proiecte educaționale și campanii de sensibilizare privind importanța frecventării școlii.

Concluzii

Aplicarea acestor bune practici a condus la o reducere semnificativă a numărului de absențe și la reintegrarea în școală a unor elevi care anterior abandonaseră cursurile. Combaterea absenteismului și abandonului școlar nu poate fi realizată doar de către școală, ci necesită colaborarea întregii comunități: familie, autorități locale, organizații neguvernamentale și societatea civilă.

Bibliografie

1. Legea Educației Naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare.
2. Strategia Națională privind reducerea părăsirii timpurii a școlii 2015-2020.
3. Ordinul MEN nr. 6154/2021 privind aprobarea Metodologiei de prevenire și combatere a părăsirii timpurii a școlii.
4. UNICEF România – „Abandonul școlar în România. Cauze, efecte și soluții", Raport de cercetare.
5. Vlad, M. (2018). Incluziunea socială și educațională a copiilor aflați în risc de abandon școlar. Editura Universitară.
6. Preda, M. (2020). Educația copiilor din medii defavorizate. Politici și practici. Editura Polirom.
7. www.edu.ro – site oficial al Ministerului Educației.

COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Profesor educație timpurie: Nica Dorina
Grădinița cu P.P.„Dumbrava minunată'' Tulcea

"Să nu-i educăm pe copiii noştri pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari şi nimic nu ne permite să ştim cum va fi lumea lor. Atunci să-i învăţăm să se adapteze." (Maria Montessori –"Descoperirea copilului").

Abandonul şcolar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării şcolii, părăsirea sistemului educativ indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obţinerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului de studii început. Fenomenul se înregistrează în special la sate şi în comunităţile de rromi,unde copiii sunt folosiţi ca sursă de venit sau văzuți ca indivizi cu responsabilităţi în gospodărie.

Prevenirea părăsirii timpurii a școlii este considerată ca fiind deosebit de importantă, nu numai pentru a combate consecințele negative ale sărăciei și excluziunii sociale asupra dezvoltării copilului, dar și pentru a oferi copiilor mijloacele necesare pentru a întrerupe ciclul de transmitere a dezavantajului între generații.

Preocuparea pentru prevenirea şi diminuarea abandonului şcolar trebuie privită ca o prioritate a sistemului de educaţie cu atât mai mult cu cât factorii determinanţi ai abandonului se multiplică şi diversifică, ca adaptare la contextul social, economic, cultural, profesional din ce în ce mai provocator în care sistemul de învăţământ funcţionează.

Pentru familiile afectate de sărăcie, lipsa posibilităților de a face față cheltuielilor necesare participării școlare expune copiii riscului de abandon școlar. Potrivit cercetării "Învățământul gratuit costă", deși legea prevede gratuitatea învățământului public, realitatea ne arată că părinții trebuie să facă față unor cheltuieli strâns legate de școlarizarea copiilor lor. Fie că este vorba de uniformă, manuale alternative, rechizite, fondul clasei și cel al școlii, transportul spre și dinspre

școală sau meditații, costurile „ascunse” ale învățământului reprezintă obstacole greu de depășit în calea dreptului la educație al tuturor copiilor, dar mai ales al celor din familii sărace. De asemenea, riscul părăsirii școlii crește și în cazul copiilor ai căror părinți, cu un nivel redus de educație, nu pot să îi sprijine pe copii în efectuarea temelor.

Programul de tip Școală după Școală și de Educație Remedială, derulat de Salvați Copiii în centrele educaționale, are ca scop prevenirea abandonului școlar pentru copiii din grupuri vulnerabile. Prin program, copiii sunt sprijiniți la efectuarea temelor de cadre didactice specializate, beneficiază de pregătire suplimentară la materiile la care întâmpină dificultăți și sunt încurajați să participe la activități de timp liber care urmăresc dezvoltarea abilităților de viață independentă. Deci, integrarea în programul Școală după Școală are un impact pozitiv clar asupra succesului școlar al copiilor.

Preocuparea pentru prevenirea și diminuarea abandonului școlar - prioritate a sistemului de educaţie cu atât mai mult cu cât factorii determinanţi ai abandonului se multiplică şi diversifică, ca adaptare la contextul social, economic, cultural, profesional, în care ne aflăm.

Combaterea intoleranței, a rasismului trebuie să fie o preocupare constantă şi importantă pentru societate. Ea trebuie să se sprijine pe educație, diversitate și toleranță respectând principiul egalității. Pentru a putea reduce numărul abandonurilor școlare ar fi bine să identificăm și să studiem câteva cauze:

-şcolile din zonele defavorizate sunt caracterizate de izolare, sărăcie şi lipsa oportunităților de succes socio-profesional pentru absolvenți;

Sărăcia comunităților din zonele defavorizate limitează posibilitățile părinților de a oferi copiilor resursele necesare educației. Această stare provoacă deseori exploatarea copiilor prin muncă de către părinți încă de la grădiniță. Lipsa interesului pentru şcoală se explică prin presiunile de ordin economic, prin dezamăgirile personale ale părinților şi prin lipsa de cultură a comunității care poate fi susceptibilă față de instituțiile formale. Pe de altă parte, încălzirea vremii, crearea condiţiilor naturale de practicare a unor îndeletniciri îi fac pe copii să-şi urmeze părinţii la muncă, abandonând şcoala.

-cercetările din domeniul educațional au relevat faptul că mediul socio-cultural de proveniență al copiilor este una dintre cele mai importante variabile în reuşita sau eşecul şcolar şi profesional al elevului. Este foarte importantă atitudinea familiei în raport cu şcoala.

Școlarizarea contribuie la creşterea nivelului de cultură şi comunicare, iar încadrarea copiilor în instituţiile educaţionale depinde de pregătirea acestora pentru a putea face faţă cerinţelor. De exemplu, nivelul de pregătire al copiilor romi pentru şcoală este scăzut ,iar nefrecventarea instituției preșcolare se reflectă asupra încadrării ulterior în activităţile şcolare. Astfel, sărăcia este de cele mai multe ori caracterizată printr-o situaţie de marginalizare şi excludere socială. Pe lângă nivelul scăzut și redus de şcolarizare există şi alţi factori determinanţi și anume condiţiile de locuire precare și numărul mare de copii datorită modului tradiţional nomad al romilor.

O sintetizare a factorilor care influențează abandonul școlar este următoarea: dificultăţile materiale, modelul educaţional oferit de părinţi, fraţi, dezorganizarea familiei, implicarea în activităţi aflate la limita legii, intrarea pe piaţa muncii, încrederea scăzută în educaţie, apariţia unui

copil, lipsa de securitate în zonă etc.În ultima perioadă, au fost demarate numeroase programe de **reintegrare a copiilor** în școli, mai ales în comunitățile de romi și în cele din mediul rural.

Cheia în combaterea abandonului școlar și renunțării timpurii la educație o reprezintă implicarea activă a cadrelor didactice și susținerea acestora în găsirea de soluții pentru creşterea integrării copiilor. Pentru o mai bună comunicare cu ei şi cu părinţii acestora şi o implicare a copiilor în activităţi extracurriculare şi de consiliere.

Metode și bunele practici în prevenirea abandonului școlar:

- Interviuri focalizate de grup şi individuale;
- Parteneriat școală-familie-comunitatea locală;
- Activități extrașcolare (excursii, spectacole, vizite la muzee, concursuri tematice etc.);
- implicarea părinților în problemele şcolii, în stabilirea curriculum-ului la decizia școlii (CDȘ);
- Organizarea unor activități de consiliere între copii, părinți, dascăli;
- Stimularea copiilor cu rezultate bune la învățătură.

Educaţia pentru toţi este o nevoie a epocii noastre. Depinde de fiecare cadru didactic în parte, de responsabilitatea şi implicarea tuturor ca ea să devină o realitate din care fiecare să înveţe şi să se dezvolte şi să nu uităm că educația depinde foarte mult de familie.

Bibliografie:

Clerget, Stephane, (2008), *Criza adolescenţei*, Editura Trei, Bucureşti

Dobrică, P. şi Jderu, G. (2005), *Educaţia şcolară a copiilor romi*, Editura Vanemonde

Moisin, Anton, (2007), *Arta educării copiilor şi adolescenţilor în familie şi în şcoală*, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti

STRATEGII EFICIENTE PENTRU REDUCEREA ABSENTEISMULUI ŞI A ABANDONULUI ŞCOLAR ÎN MEDII DEFAVORIZATE

Prof.înv.primar Nicoară Luminița
Școala Profesională „Costache Grigore Șuțu„

I Definirea abandonului școlar

Abandonul şcolar reprezintă încetarea frecventării şcolii, părăsirea sistemului educativ, indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obţinerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii ciclului de studiu început.

Fenomenul se înregistrează în special la sate şi în comunităţile de rromi, unde copiii sunt folosiţi ca sursă de venit sau văzuti ca indivizi cu responsabilităţi în gospodărie. Situaţia a început să se înrăutaţească din 2001, când rata abandonului s-a dublat brusc, iar de atunci continuat să urce. Abandonul școlar este în România o problemă socială din ce în ce mai gravă și mai des intâlnită. De la an la an rata abandonului școlar crește simțitor și la acest fenomen se ajunge din cauza mirajului occidentului ce atrage tinerii spre un câstig mai substantial decât cel pe care ar putea să îl câștige în țară dacă ar rămâne să își continuie studiile până la cel mai ridicat nivel.

II Cauzele absenteismului și ale abandonului scolar

Cauzele absenteismului si ale abandonului şcolar sunt multiple, acestea reprezentând o expresie şi o rezultantă a unei
duble situaţii de inadaptare. Este vorba, pe de o parte, despre „inadaptarea elevului la activitatea de învăţare realizată în mediul şcolar dar şi extraşcolar" şi, pe de altă parte, despre „inadaptarea şcolii la factorii interni (biologici,psihologici) şi externi (socio-economici,socio-culturali)".

Fiecare abandon are o istorie personală şi socială legată de modul cum se aplică diferenţiat principiul dezvoltării. Abandonul este produsul mai multor factori cauzali aflaţi într-o anumită configuraţie pedagogică, psihologică şi socială care determină la rândul ei mai multe consecinţe imediate dar şi de durată.

III Programe sociale

Pentru a încuraja terminarea studiilor, Ministerul Educației prin anumite programe alocă sume substanțiale pentru renovarea dotarea școlilor. S-au mai implementat programe ce asigura încă de la învățământul preșcolar până la cel primar inclusiv, un strict necesar ce constituie pachetul pentru timpul petrecut în sălile de curs. Acest program a fost numit "Cornul si laptele" și a fost întâmpinat cu indignare

de către parlamentari și deputați, însă de copiii preșcolari și școlari, dar și de părinții acestora, mai ales acei nevoiași, la care era o problemă așa numitul pachet zilnic.
Acestor proiecte li s-au mai alăturat și altele cum ar fi: bursele pentru rezultate deosebite pe parcursul unui an de studiu, banii de liceu, sau mai oferit ajutoare banesti și pentru achizitionarea de calculatoare personale pentru elevii cu un venit modest. De asemenea li s-a mai pus la dispozitie mijloace de transport pentru a nu mai fi un impediment distanța dintre școală și locuințele lor. Un alt fel de sprijin pentru a continua studiile este și oferirea gratuită de manuale și rechizite școlare, programul "Bani de liceu", programul referitor la "Achizitia de calculatoare elevi".
Scopul si obiectivele programelor
Scopul acestor nenumarate proiecte este de a diminua rata acestui fenomen de abandon școlar și de a încuraja tinerii de a-si continua studiile, pentru a-i ajuta să se realizeze pe plan profesional și apoi pe plan financiar.
Obiective:
- asigurarea pachetului zilnic pentru elevii din clasele I-IV din învăţământul de stat;
- implicarea autorităţilor locale prin supravegherea procesului de aprovizionare şi distribuirea produselor de panificaţie şi a laptelui;
- sprijinirea părinţilor, ca beneficiari indirecţi, asigurarea pachetului zilnic nemaifiind o problemă pentru ei;
- asigurarea resurselor necesare îmbunătăţirii metodelor de învățare (asigurarea de fonduri pentru calculatoare);
- sprijinirea părinţilor din punct de vedere financiar;
- îmbunătăţirea relației de colaborare dintre părinți și școală;
- transformarea şcolii şi a familiei în resurse active necesare bunei dezvoltări a copilului;

IV Bune practici privind combaterea absenteismului și a abandonului:

Programele: « Cornul şi laptele », « Banii de liceu », « Achiziţie calculatoare elevi » prin legislaţia în vigoare, dar si unele programme initiate de anumite O.N.G.-uri.
Metode posibile de interventie în rezolvarea, diminuarea problemei abandonului scolar:
- responsabilizarea părinților prin implicarea în activitățile școlare astfel încât dezinteresul unor părinți să fie diminuat;
- îmbunătățirea metodelor de predare prin introducerea unora mult mai interactive și atractive pentru elevi;
- crearea în cadrul instituțiilor de învățământ a programelor de tip "after school" de care să poată beneficia elevii ai căror părinți nu acorda atenția necesară timpului alocat pentru efectuarea temelor și petrecerea timpului liber cu copiii;
- conturarea unei personalități independente și responsabile a elevului prin implicarea sa în activități educative de grup care să îi stimuleze abilitățile: sociale, emoționale și cognitive;
- creearea unor cursuri și traininguri pentru cadrele didactice în vederea îmbunătățirii metodelor de predare învatare, și tot odată a atitudinii față de elevi;
- dotarea școlilor cu materiale didactice adecvate;
- asigurarea de meditații gratuite la obiectele școlare de bază pentru elevii care întâmpină dificultăți.

Concluzii

Absenteismul și abandonul şcolar sunt probleme sociale care se află sub incidenţa unor factori de natură: individuală, familială şi socială. Astfel încât pentru reducerea ratei abandonului şcolar trebuie lucrat atat

cu elevul cât şi cu familia şi cadrele didactice. Trebuie deci pornită o campanie de informare şi responsabilizare e repezentanţilor legali ai copiilor privind riscul la care se supun în cazul în care copilul nu frecventează şcoala cât şi informarea cu privire la necesitatea asigurării unei baze educative care va avea efecte atât pe termen scurt, mediu cât şi lung. Gândindu-ne pe termen lung nefrecventarea cursurilor şcolare la timp poate avea repercursiuni în ceea ce priveşte asigurarea unei meserii şi a unei stabilităţi economice şi sociale.

Bibliografie

- Cojocaru, Ştefan., Designul propunerilor de finanţare. Metodologie, modele de proiecte, comentarii, Lumen, Iaşi, 2004;
- Neamţu, C., Devianţa şcolară, Polirom, Iaşi, 2003;
- Poede,George, Politici sociale, abordare politologică, Editura TipoMoldova, Iaşi, 2002;
- Pop, Luana coord., Dicţionar de politici sociale, Editura Expert, Bucureşti, 2002;

ȘCOALA, O ȘANSĂ PENTRU TOȚI: STRATEGII DE COMBATERE A ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Nicolae Ionela - Școala Gimnazială „Sfântul Andrei”, Brăila

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă probleme complexe care afectează negativ dezvoltarea personală și profesională a elevilor, având consecințe pe termen lung asupra societății. Pentru a aborda aceste provocări, este esențial să se implementeze strategii eficiente și integrate, care să implice școala, familia și comunitatea.

Strategii de combatere a absenteismului și abandonului școlar:

1. Intervenția timpurie și prevenția:

- **Identificarea precoce a elevilor cu risc:** Utilizarea unor instrumente de evaluare și monitorizare pentru a depista elevii care prezintă semne de absenteism sau dezinteres față de școală.
- **Programe de sprijin individualizat:** Oferirea de asistență personalizată elevilor cu dificultăți, prin intermediul tutoratului, consilierii școlare și a altor forme de sprijin educațional.
- **Activități extrașcolare atractive:** Organizarea de activități recreative, culturale și sportive care să stimuleze interesul elevilor pentru școală și să creeze un mediu școlar pozitiv.

2. Implicarea activă a familiei:

- **Comunicare constantă cu părinții:** Menținerea unei legături strânse cu părinții, informându-i despre progresul școlar al copiilor și implicându-i în activitățile școlare.
- **Programe de educație parentală:** Oferirea de cursuri și ateliere pentru părinți, care să îi ajute să înțeleagă importanța educației și să își sprijine copiii în parcursul școlar.
- **Vizite la domiciliu:** Realizarea de vizite la domiciliul elevilor cu probleme de absenteism, pentru a identifica cauzele acestora și a oferi sprijinul necesar.

3. Adaptarea curriculumului și a metodelor de predare:

- **Curriculum relevant și atractiv:** Dezvoltarea unui curriculum care să răspundă nevoilor și intereselor elevilor, utilizând metode de predare interactive și inovatoare.
- **Personalizarea învățării:** Adaptarea metodelor de predare la stilurile de învățare ale fiecărui elev, oferind oportunități de învățare diferențiate.
- **Utilizarea tehnologiei în educație:** Integrarea tehnologiei în procesul de predare-învățare, pentru a face lecțiile mai interactive și atractive.

4. Colaborarea cu comunitatea:

- **Parteneriate cu organizații locale:** Stabilirea de parteneriate cu organizații non-guvernamentale, instituții culturale și alte entități locale, pentru a oferi elevilor oportunități de învățare extracurriculare.
- **Programe de mentorat:** Implicarea membrilor comunității în programe de mentorat, în care aceștia să ofere sprijin și îndrumare elevilor cu risc de abandon școlar.
- **Sensibilizarea comunității:** Organizarea de campanii de informare și sensibilizare a comunității cu privire la importanța educației și consecințele abandonului școlar.

5. Monitorizare și evaluare:

- **Monitorizarea frecvenței școlare:** Înregistrarea și analiza datelor privind frecvența școlară, pentru a identifica elevii cu probleme de absenteism.
- **Evaluarea programelor de intervenție:** Evaluarea eficienței programelor de intervenție, pentru a identifica punctele forte și punctele slabe și a face ajustările necesare.
- **Colectarea de date relevante:** Colectarea de date privind cauzele absenteismului și abandonului școlar, pentru a fundamenta deciziile și politicile educaționale.

Implementarea acestor strategii necesită o abordare integrată și colaborativă, care să implice toți actorii relevanți: școală, familie, comunitate și autorități locale. Prin eforturi susținute și coordonate, putem oferi tuturor elevilor șansa la o educație de calitate și la un viitor mai bun.

Bibliografie

1. Ministerul Educației Naționale, „Strategia națională pentru reducerea părăsirii timpurii a școlii”, București, 2021.
2. UNICEF România, „Educația pentru toți: Raport privind accesul la educație”, 2020.
3. OECD, „Education at a Glance: Key Indicators”, Paris, 2021.
4. World Bank, „Reducing Early School Leaving in Europe”, Washington, 2019.
5. Revista „Educația Azi”, nr. 3, 2022, București.

PREVENIREA ABANDONULUI ȘCOLAR

Profesor NICOLICIOIU MIHAELA
LICEUL TEHNOLOGIC HALÂNGA-MEHEDINȚI

O educaţie adevărată, reală se fundamentează în familie iar apoi, ea se continuă în grădiniţă şi şcoală. În primul rând ea se realizează prin puterea exemplului şi apoi prin cea a cuvântului. Tot ceea ce se săvârşeşte sub puterea copilului are efect mai puternic decât frazele moralizatoare.

O bună intervenţie a cadrului didactic prin însuşi procesul educativ pe care-l desfăşoară cu copiii poate constitui un mijloc de prevenire a abandonului şcolar prin intervenţia acestuia la nivelul factorilor de risc – individuali, familiali, şcolari a celor determinaţi de mediu, care-l pot acuza.

Pentru o mai bună intervenţie se propune realizarea unui program care să urmărească dezvoltarea competenţelor cadrelor didactice de lucru în echipă şi de folosire a planificării strategice în vederea

identificării factorilor care ar favoriza apariţia unor astfel de situaţii de risc la nivelul şcolii, pentru prevenirea şi în ultimă instanţă pentru rezolvarea unor situaţii de criză cu efect de abandon şcolar.

Factorii de risc cum ar fi cei comportamentali sunt factori care reprezintă ansamblul încălcărilor şi abaterilor tinerilor de la normele de convieţuire socială. Delincvenţa juvenilă se referă la violarea normelor legale de către cei care sunt sub vârsta la care legea tratează oamenii ca adulţi.

• Factorii psihologici.În evaluarea diferitelor manifestări delictuale ale tinerilor trebuie ţinut cont de factorul, agresivitate, sau de cel de "frustare", de instabilitatea afectivă sau comportamentală.

• Factorii sociali şi alţi factori care pot provoca abanonul şcolar.

Ca obiective în cadrul unui program de prevenire a abandonului şcolar ar putea fi:

- Identificarea elevilor aflaţi în abandon sau risc de abandon şcolar în vederea menţinerii acestora în sistemul învăţământului guvernamental de zi.
- Implicarea sistemului familial în reabilitarea şcolară şi socială a elevului cu risc de abandon şcolar.
- Creşterea gradului de implicare a comunităţii locale în soluţionarea situaţiilor de abandon sau risc de abandon şcolar.

În măsura în care aceste obiective vor fi împlinite, abandonul şcolar nu va mai reprezenta un pericol imediat de abandon, fiind urmărite în cadrul unui preogram de prevenţie bine organizat. Există şi cazuri în care părinţii încurajează să încalce normele valorilor şcolare prin atitudinea lor faţă de şcoală. Ca forme principale de manifestare a deviaţiei şcolare putem aminti ca fiind mai grave din punct de vedere social şi comportamental: fuga de la şcoală, absenteismul, abandonul şcolar, vandalismul, conduitele violente, toxicomania, copiatul şi suicidul.

Una dintre cele mai grave probleme cu care se confruntă învăţământul este abandonul şcolar.

Dacă înainte de 1989 rata abandonului şcolar era foarte scăzută, imediat după schimbarea regimului şi trecerea la democraţie s-a constatat că elevii tind tot mai mult să părăsească băncile şcolii. Ei au fost încurajaţi şi de atitudinea părinţilor pentru care cartea nu mai reprezintă o prioritate, nici garanţia asigurării unui loc de muncă. Mai mult, emigrarea forţei de muncă îi afectează tot mai tare pe elevi, care fie că-şi urmează părinţii fie sunt lăsaţi în grija unor rude sau cunoştinţe apropiate care se ocupă superficial de situaţia şcolară a copiilor. De asemenea se are în vedere reinserţia şcolară a celor în cauză prin încredinţarea unor responsabilităţi în cadrul colectivelor şcolare din care fac parte, depistarea şi corectarea anomaliilor comportamentale în relaţia copil-părinte, intensificarea colaborării şcoală-familie, pentru identificarea anturajului elevilor şi luarea măsurilor adecvate pentru scoaterea lor de sub influenţa negativă a acestuia.

Sărăcia este de asemenea un factor de abandon şcolar care se reflectă la toate nivelurile de vârstă şi învăţare. Astfel, se afirmă că "cel mai mare abandon se înregistrează în cadrul şcolilor de profesionale". De fapt cei care abandonează şcoala profesională o fac pentru că, oricum, ei sunt oameni "certaţi" cu şcoala.

De asemenea, este menţionată aprecierea (fară vreo susţinere) potrivit căreia, în mediul rural, abandonul şcolar creşte iarna, ,,în condiţiile lipsei de subsistenţă'' şi din cauza ,,lipsei hranei sau ămbrăcămintei necesare". E o simplă părere fără cunoaşterea generală a realităţii. Pe de altă parte, încălzirea vremii, crearea condiţiilor naturale de practicare a unor îndeletniciri îi fac pe copii să-şi urmeze părinţii la muncă, abandonând şcoala.

Şcoala a ajuns să fie abandonată, înainte de toate, pentru că, în ziua de azi, nu contează în ierarhii, nu e percepută ca valoare în sine.

Nu se vorbeşte de asemenea de încrederea populaţiei în instituţia şcolară, în valorile dobândite, ierarhizate prin cantitatea de învăţătură înglobată în ele. De aceea, o campanie serioasă de combatere a abandonului şcolar trebuie să însemne, o extragere a şcolii din abandonarea în care se găseşte.

Abandonul şcolar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării şcolii, părăsirea sistemului educativ indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obţinerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului de studii început. Cauzele principale ale abandonului şcolar sunt cele economice, socioculturale sau religioase, psihologice şi pedagogice.

Elevii care abandonează şcoala sunt cei care s-au făcut remarcaţi pentru absenteism şi alte dificultăţi de comportament, pentru care au fost sancţionaţi în repetate rânduri în şcoală.

Elevul care prezintă un risc înalt de abandon şcolar-incapabil să se adapteze şi să funcţioneze adecvat în contextul clasei tradiţionale, rezultatele şcolare sub medie – nu-şi stabileşte obiective profesionale, prezintă absenteism, ostilitate faţă de adulţi şi reprezentanţii autorităţii şcolare, provine dintr-o familie ce experimentează un stres existenţial cu probleme economice serioase, nu este implicat în nici-o activitate organizată de şcoală, nonformală sau formală.

În cadrul învăţământului preprimar, cadrul didactic – educatoarea are de asemenea un rol decisiv în formarea conceptului despre şcoală a copiilor preşcolari şi viitori şcolari. Comunicarea copilului cu educatoarea fiind extrem de importantă, comunicarea verbală şi cea non-verbală.

Un alt element în combaterea abandonului şcolar este participarea tuturor copiilor la programul educativ, fiecare după forţa şi posibilităţile sale.

Pentru o mai bună prevenire a abandonului şcolar trebuie cunoscute aptitudinile şi nevoile fiecărui copil integrat în sistemul de educaţie fie el de religie sau etnie diferită faţă de restul copiilor.

În cazul etniei rrome, cunoaşterea obiceiurilor şi tradiţiilor, faţa necunoscută şi nebănuită a existenţei membrilor ei pune în valoare ceea ce ei înşişi nu mai ştiu ori nu au reuşit să răzbată prin opacitatea segregaţionismului. Copiilor le oferă identitate şi apartenenţă la neam, le redă mândria de descendenţi ai poporului lor, răspândit prin numeroase teritorii, le crează o "unicitate pozitivă" – adică aceea care ascunde comoara trăsăturilor caracteristice unui popor.

"Unicitatea pozitivă" care în esenţă arată demnitatea neamului lor, se opune aceleia "negative", aceea care a fost impusă mediatizării care condamnă la inhibare, la izolare. Aşadar, copilul fie că este integrat într-un sistem de învăţământ preprimar, primar, gimnazial, liceal, profesional, universitar, trebuie urmărit cu mare atenţie cum evoluează cum se menţin în sistemul educativ făcându-l cât mai eficient prin intervenţii oportune atât din partea părinţilor, educatorilor cât şi a comunităţii din care provine copilul pentru o mai mare siguranţă în prevenirea abandonului şcolar.

Educaţia pentru toţi este o nevoie a epocii noastre. Depinde de fiecare educatoare în parte, de responsabilitatea şi implicarea tuturor ca ea să devină o realitate din care fiecare să înveţe şi să se dezvolte.

BIBLIOGRAFIE:

1. "Revista învăţământului preşcolar" - Ministerul Educaţiei şi Cercetării – Institutul de Ştiinţe ale Educaţiei – Bucureşti 2006

COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘCOLAR

PIP Palade Agata
Școala Gimnazială,,Stroe S.Belloescu”
Bârlad Vaslui

"Educația este cea mai puternică armă pe care o putem folosi pentru a schimba lumea." – Nelson Mandela

Absenteismul școlar este o problemă majoră în sistemul educațional, care afectează nu doar performanța elevilor, ci și climatul general al școlii. Absenteismul presupune lipsa repetată sau prelungită a elevilor de la cursuri, fără un motiv bine întemeiat sau justificat. Această practică poate duce la o serie de probleme, atât pe termen scurt (rezultate slabe la învățătură), cât și pe termen lung (abandon școlar, dificultăți în integrarea socială și profesională). Prin urmare, este esențial ca această problemă să fie recunoscută și abordată eficient de toate părțile implicate: elevi, părinți, profesori, autorități.

Cauzele absenteismului

Absenteismul poate fi generat de o varietate de factori, care se împart în factori personali, familiali, școlari și sociali:

a) **Probleme familiale:** un climat familial instabil, lipsa supravegherii parentale, divorțul părinților, violența domestică sau neglijența pot determina un copil să evite școala
b) **Dificultăți emoționale și psihologice:** anxietatea, depresia, stima de sine scăzută sau lipsa de încredere în sine pot duce la evitarea mediului școlar.
c) **Probleme legate de școală**: relațiile tensionate cu colegii sau profesorii, bullying-ul, lipsa unor metode de predare atractive și relevante, un mediu școlar neprietenos sau lipsa activităților extracurriculare pot contribui la absenteism.
d) **Sărăcia și lipsa resurselor**: mulți elevi provin din familii cu dificultăți financiare și sunt nevoiți să muncească pentru a-și ajuta familia, ceea ce duce la absențe frecvente.
e) **Influența negativă a anturajului**: un cerc de prieteni care nu apreciază educația sau care promovează comportamente riscante poate avea un impact negativ asupra participării la cursuri.

Consecințele absenteismului

Absenteismul are efecte multiple, atât asupra elevului în cauză, cât și asupra comunității educaționale în ansamblu:

- Învățare deficitară: lipsa participării constante la ore afectează grav înțelegerea și asimilarea cunoștințelor.
- Risc crescut de abandon școlar: elevii care absentează frecvent sunt mai predispuși să renunțe complet la școală.
- Probleme de integrare socială: absenteismul cronic poate duce la izolare socială și dificultăți în comunicare.
- Șanse reduse pe piața muncii: lipsa unei educații adecvate reduce posibilitățile de angajare și de integrare profesională.
- Comportamente deviante: în lipsa unei rutine educaționale, unii tineri pot ajunge să se implice în activități ilegale sau periculoase.

Soluții pentru combaterea absenteismului

Combaterea absenteismului presupune intervenții complexe, adaptate fiecărui caz în parte și colaborare între toți actorii implicați:

- Implicarea părinților: este vital ca părinții să acorde importanță educației copiilor, să mențină un dialog constant cu școala și să monitorizeze prezența acestora la cursuri.
- Activități atractive și motivante: introducerea unor metode moderne de predare, a proiectelor educative, a concursurilor și excursiilor poate face școala mai interesantă pentru elevi.
- Consilierea psihologică: elevii care se confruntă cu probleme emoționale trebuie să aibă acces la consiliere psihologică gratuită și confidențială
- Sprijin material: acordarea de burse sociale, rechizite, haine sau transport gratuit poate reduce absenteismul în rândul elevilor din medii defavorizate.
- Implicarea comunității: autoritățile locale, ONG-urile și alte instituții pot susține școala prin programe și parteneriate care încurajează participarea la educație.

Concluzie

Absenteismul este un semnal de alarmă care nu trebuie ignorat. Este o problemă ce reflectă deficiențe în mai multe zone: familială, educațională, socială. Pentru ca elevii să se simtă motivați și sprijiniți să meargă la școală, este nevoie de empatie, resurse și soluții personalizate. Fiecare copil merită șansa la o educație completă, iar combaterea absenteismului este un pas esențial spre un viitor mai bun pentru toți.

Bibliografie

- Ministerul Educației Naționale – Ghid privind prevenirea și combaterea abandonului școlar
- UNICEF România – Studii și rapoarte privind participarea școlară
- Institutul de Științe ale Educației – Raport asupra cauzelor și efectelor absenteismului
- www.edu.ro – Portalul oficial al Ministerului Educației
- www.salvaticopiii.ro – Proiecte educaționale pentru combaterea absenteismului

EDUCAȚIA PREȘCOLARILOR PRIN JOC ȘI COLABORAREA PĂRINȚILOR

Prof. Palcu Florentina
Grădinița P.N. Nădab, jud. Arad

Educația preșcolarilor joacă un rol crucial în formarea atitudinilor față de învățare și participare școlară. Una dintre provocările actuale ale sistemului educațional este combaterea absenteismului și abandonului școlar, fenomene care își au rădăcinile adesea în primii ani de educație. Un mediu educațional stimulant, bazat pe joc, alături de o implicare activă a părinților, poate reduce semnificativ riscul acestor probleme. Prin intermediul activităților ludice, copiii dezvoltă o atitudine pozitivă față de învățare, în timp ce părinții devin parteneri activi în educația lor, oferind sprijin emoțional și motivațional. În acest context, colaborarea dintre grădiniță și familie devine esențială pentru a asigura o tranziție ușoară spre învățământul primar și pentru a preveni dificultăți educaționale ulterioare.

Exemple de activități:

- **Atelier de creație „Povestea noastră ilustrată" Obiective:**
  - Dezvoltarea abilităților de comunicare și exprimare verbală.
  - Stimularea creativității prin desen și povestire.
  - Consolidarea relației părinte-copil prin colaborare.

Desfășurare:

Copiii și părinții creează împreună o carte ilustrată. Educatoarea oferă un început de poveste, iar fiecare pereche continuă firul narativ, ilustrând scenele corespunzătoare. După finalizare, fiecare familie își prezintă povestea grupului, încurajând interacțiunea și exprimarea emoțiilor.

Feedback:

Copiii devin mai expresivi, învață să lucreze în echipă și își îmbunătățesc abilitățile narative.

Părinții se implică activ în procesul educațional, dezvoltând o relație mai strânsă cu cei mici.

- Joc educațional „Numărăm împreună cu obiecte din casă" Obiective:
  - Dezvoltarea gândirii logico-matematice.
  - Învățarea conceptelor de numărare și clasificare.
  - Creșterea implicării părinților în învățarea prin joc.

Desfășurare:

Părinții și copiii aleg obiecte din casă (linguri, fructe, jucării) și le grupează după criterii stabilite (culoare, formă, mărime). Apoi, copiii sunt încurajați să numere obiectele și să compare cantitățile. Educatoarea poate introduce provocări, precum „Câte linguri sunt mai multe decât merele?" sau „Care grup are cele mai puține elemente?"

Feedback:

Activitatea ajută la formarea conceptelor matematice de bază și face învățarea numerelor mai distractivă. Părinții descoperă modalități simple de a integra învățarea în rutina zilnică a copilului.

- Joc de mișcare „Vânătoarea de comori în familie" Obiective:

- Dezvoltarea motricității și coordonării.
- Învățarea orientării în spațiu și respectării regulilor.
- Consolidarea relațiilor afective dintre părinți și copii.

Desfășurare:

Educatoarea pregătește o hartă a grădiniței sau a curții, unde sunt ascunse indicii ce conduc la o „comoară" (de exemplu, un mesaj motivațional sau o surpriză simbolică). Copiii și părinții trebuie să rezolve ghicitori sau să îndeplinească mici sarcini fizice pentru a găsi indiciile.

Feedback:

Această activitate încurajează colaborarea și creează momente de bucurie și conexiune emoțională. Părinții observă importanța învățării prin experiențe practice, iar copiii își dezvoltă abilități cognitive și motrice într-un mod plăcut.

Concluzii

Învățarea prin joc și implicarea activă a părinților reprezintă soluții eficiente pentru prevenirea absenteismului și abandonului școlar încă din etapa preșcolară. Crearea unui mediu educațional plăcut, care pune accent pe interacțiune și colaborare, îi ajută pe copii să dezvolte o atitudine pozitivă față de învățare și să se simtă în siguranță în mediul educațional. Părinții, prin implicarea lor activă, devin modele de învățare și sprijin emoțional pentru copii, asigurând astfel continuitatea educației și reducerea riscului de excluziune școlară. Prin aplicarea unor metode interactive și colaborative, sistemul educațional poate construi o bază solidă pentru succesul școlar al fiecărui copil, prevenind dificultățile ulterioare și promovând integrarea armonioasă în comunitate.

Bibliografie:

1. Cucoș C. (2017). *Psihopedagogie pentru învățământul primar și preșcolar*. Editura Polirom;
2. Munteanu A. (2018). *Jocul în educația timpurie*. Editura Didactică și Pedagogică;
3. Vrasmas T. (2019). *Incluziunea școlară și educația pentru toți*. Editura Universității din București.

COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SPECIAL

Prof. Pantelemon Elena
Școala Gimnazială Specială nr.14 Tulcea, Jud. Tulcea

Învățământul special joacă un rol esențial în integrarea și dezvoltarea copiilor cu cerințe educaționale speciale (CES), oferindu-le sprijinul necesar pentru a-și atinge potențialul maxim. Cu toate acestea, absenteismul și abandonul școlar reprezintă provocări majore, având consecințe negative asupra dezvoltării sociale, emoționale și academice a acestor elevi. Factori precum barierele socio-economice, dificultățile de acces la educație și lipsa resurselor adecvate contribuie la creșterea acestor fenomene. Acest referat își propune să analizeze cauzele absenteismului și abandonului școlar în învățământul special, precum și strategiile eficiente de prevenire și combatere a acestora.

1. Cauzele absenteismului și abandonului școlar în învățământul special

Există multiple cauze care determină absenteismul și abandonul școlar în rândul elevilor cu CES, printre care:

- **Dificultăți medicale și dizabilități severe** – Elevii cu afecțiuni cronice sau dizabilități severe necesită îngrijire specializată, ceea ce poate îngreuna frecventarea regulată a școlii.
- **Lipsa sprijinului familial** – Uneori, părinții nu dispun de resursele sau cunoștințele necesare pentru a-și sprijini copiii în procesul educațional.
- **Discriminarea și stigmatizarea** – Atitudinile negative din partea colegilor sau chiar a cadrelor didactice pot descuraja elevii să participe la activitățile școlare.
- **Deficiențe în infrastructură și resurse** – Lipsa materialelor adaptate, a tehnologiilor asistive sau a cadrelor didactice specializate poate afecta calitatea actului educațional.
- **Probleme de transport** – În multe cazuri, elevii cu CES locuiesc în zone unde transportul adaptat lipsește, ceea ce îngreunează accesul la școală.

2. Strategii de prevenire și combatere a absenteismului și abandonului școlar

Pentru a reduce rata absenteismului și abandonului în învățământul special, este necesară implementarea unor măsuri complexe și adaptate nevoilor fiecărui elev. Printre acestea se numără:

- **Individualizarea procesului educațional** – Adaptarea curriculumului la nevoile specifice ale elevilor, utilizând metode moderne de predare bazate pe tehnologie și învățare experiențială.
- **Asigurarea suportului psihologic și social** – Integrarea consilierii școlare și a psihopedagogilor pentru a sprijini elevii și familiile acestora în gestionarea provocărilor educaționale.
- **Formarea cadrelor didactice** – Profesorii trebuie să beneficieze de cursuri de formare continuă pentru a dezvolta competențe în lucrul cu elevii cu CES.
- **Creșterea implicării părinților** – Organizarea de sesiuni informative și grupuri de sprijin pentru părinți, în vederea îmbunătățirii colaborării dintre familie și școală.
- **Crearea unui mediu incluziv** – Promovarea unui climat educațional pozitiv, bazat pe acceptare, respect și sprijin reciproc.
- **Facilitarea accesului la transport** – Asigurarea transportului adaptat pentru elevii cu mobilitate redusă.

3. Exemple de bune practici

În România, dar și la nivel internațional, există programe și inițiative care au avut succes în reducerea absenteismului și abandonului școlar în rândul elevilor cu CES. Câteva exemple de bune practici includ:

- **Programul „Școală după școală”** – Oferirea de sprijin suplimentar elevilor prin activități educaționale și recreative după orele de curs.
- **Integrarea tehnologiilor asistive** – Utilizarea tabletelor educaționale, a softurilor interactive și a echipamentelor specifice pentru elevii cu dizabilități senzoriale sau motorii.
- **Proiecte de mentorat** – Implicarea unor voluntari sau specialiști care să ofere suport individualizat elevilor cu CES.

Combaterea absenteismului și abandonului școlar în învățământul special necesită o abordare complexă, care să implice toți actorii educaționali: elevi, părinți, profesori, consilieri școlari și autorități locale. Prin măsuri adecvate și programe bine structurate, se poate asigura accesul egal la educație pentru toți elevii, indiferent de dificultățile cu care se confruntă. Crearea unui mediu incluziv, sprijinirea elevilor și implicarea activă a comunității sunt esențiale pentru prevenirea și reducerea acestor fenomene, oferindu-le copiilor cu CES șansa la o educație de calitate și la o integrare socială reușită.

Bibliografie

1. Ministerul Educației Naționale, „Strategia Națională pentru Educația Incluzivă și Nediscriminare”, București, 2022.
2. Gherguț, A., „Psihopedagogia persoanelor cu cerințe speciale”, Editura Polirom, Iași, 2019.
3. UNESCO, „Inclusive Education: The Way of the Future”, Paris, 2020.
4. European Agency for Special Needs and Inclusive Education, „Promoting Inclusive Education”, Bruxelles, 2021.

IMPORTANȚA ȘI ROLUL MEDIATORULUI ȘCOLAR ÎN PREVENIREA ȘI COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Prof. Pantelemon Mircea
Școala Gimnazială „Constantin Găvenea” Tulcea, jud. Tulcea

Educația reprezintă fundamentul dezvoltării personale și profesionale a fiecărui individ, iar accesul egal la educație este un drept fundamental. Cu toate acestea, absenteismul și abandonul școlar continuă să fie probleme majore în sistemul educațional, afectând în special copiii din medii defavorizate. În acest context, mediatorul școlar joacă un rol esențial, fiind puntea de legătură între familie, comunitate și instituția de învățământ.

Mediatorul școlar contribuie activ la identificarea și sprijinirea elevilor aflați în risc de abandon, la creșterea implicării părinților în educația copiilor și la asigurarea unui mediu școlar incluziv. Prin activitățile sale, acesta ajută la depășirea barierelor economice, sociale sau culturale care împiedică frecventarea școlii. Intervențiile sale nu doar că reduc rata abandonului școlar, dar contribuie și la dezvoltarea unui climat educațional mai echitabil și mai eficient.

Prin urmare, prezența și implicarea mediatorului școlar reprezintă o necesitate în comunitățile vulnerabile, fiind un factor-cheie în combaterea inegalităților educaționale și în promovarea unei societăți bazate pe acces egal la educație și șanse egale pentru toți elevii.

Educația reprezintă un drept fundamental al fiecărui copil, iar accesul egal la educație este esențial pentru dezvoltarea unei societăți prospere. Cu toate acestea, absenteismul școlar și abandonul timpuriu sunt fenomene care afectează numeroase sisteme educaționale, având consecințe negative asupra dezvoltării individuale și sociale. Pentru a combate aceste probleme, mediatorul școlar joacă un rol esențial, fiind liantul dintre comunitate, familie și instituțiile de învățământ. Acest referat analizează importanța și rolul mediatorului școlar în prevenirea și combaterea absenteismului și abandonului școlar.

1. Definiția și rolul mediatorului școlar

Mediatorul școlar este o persoană specializată, desemnată pentru a facilita comunicarea între elevi, familii și unitatea de învățământ. Acesta lucrează pentru integrarea copiilor aparținând grupurilor vulnerabile, reducerea conflictelor din mediul școlar și crearea unui climat educațional incluziv. Printre principalele atribuții ale mediatorului școlar se numără:

- Identificarea elevilor aflați în risc de abandon școlar;

- Colaborarea cu profesorii, consilierii școlari și autoritățile locale;
- Sprijinirea familiilor în depășirea barierelor socio-economice care pot afecta participarea copiilor la educație;
- Organizarea de activități de informare și conștientizare privind importanța educației.

2. Cauzele absenteismului și abandonului școlar

Absenteismul și abandonul școlar sunt influențate de multiple cauze, printre care:

- Factori economici: lipsa resurselor financiare determină multe familii să prioritizeze munca în detrimentul educației copiilor.
- Factori sociali: apartenența la grupuri vulnerabile (minorități etnice, familii dezavantajate, copii cu dizabilități) crește riscul de excluziune școlară.
- Factori educaționali: metodele de predare neadaptate nevoilor elevilor și lipsa sprijinului pedagogic contribuie la demotivarea acestora.
- Factori individuali: problemele emoționale, lipsa motivației și influențele negative ale anturajului pot duce la absenteism repetat și ulterior la abandon.

3. Strategii de prevenire și intervenție ale mediatorului școlar

Mediatorul școlar aplică diverse strategii pentru reducerea absenteismului și abandonului:

- **Colaborarea strânsă cu familiile:** organizarea de întâlniri regulate cu părinții pentru a discuta despre progresul școlar al copiilor.
- **Programe de sprijin educațional:** dezvoltarea unor activități extracurriculare, tutorat individualizat și sprijin psihopedagogic.
- **Integrarea copiilor vulnerabili:** facilitarea accesului la resurse educaționale, burse și programe de reintegrare în sistemul educațional.
- **Implicarea comunității:** crearea de parteneriate cu ONG-uri și instituții locale pentru a oferi suport suplimentar elevilor.

4. Impactul activității mediatorului școlar

Rolul mediatorului școlar este esențial în reducerea ratei abandonului școlar, având un impact pozitiv asupra dezvoltării educaționale și sociale a elevilor. Prin intervenții personalizate, aceștia reușesc să reducă decalajele educaționale, să crească gradul de conștientizare a importanței educației și să contribuie la incluziunea socială a copiilor din medii defavorizate.

Mediatorul școlar joacă un rol crucial în prevenirea și combaterea absenteismului și abandonului școlar, acționând ca un liant între școală, familie și comunitate. Prin programe de intervenție adaptate și printr-o abordare centrată pe nevoile fiecărui elev, mediatorul contribuie semnificativ la asigurarea unui acces echitabil la educație. Este esențial ca sistemul educațional să continue să sprijine și să dezvolte acest rol pentru a garanta succesul școlar al tuturor copiilor.

Bibliografie

1. Ministerul Educației Naționale. (2022). *Strategia națională pentru prevenirea abandonului școlar*.

2. European Commission. (2021). *Reducing Early School Leaving: Key Policy Messages*.
3. UNICEF Romania. (2020). *Educația incluzivă și rolul mediatorului școlar*.
4. Institutul de Științe ale Educației. (2019). *Intervenții educaționale pentru prevenirea absenteismului*.
5. Bocoș, M. (2017). *Managementul educației incluzive*. Editura Polirom.

PROIECT DE PREVENIRE A SITUAŢIILOR DE ABANDON ŞCOLAR

ASISTENT SOCIAL PARVANA GABRIEL
LICEUL TEHNOLOGIC SIMION MEHEDINŢI GALAŢI
PROF ÎNV PRIMAR PARVANA SILVIA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 28 GALAȚI

B.1. Titlul proiectului

ABSENTEISMUL DE LA CAUZA LA EFECT

B.2. Categoria în care se încadrează proiectul:

- **cetăţenie democratică**

C. REZUMATUL PROIECTULUI/DESCRIERE

Proiectul se adresează elevilor care fac parte din grupuri defavorizate, dar şi părinţilor acestora. Sunt vizaţi mai ales elevii cu o situaţie socio-economică dificilă (venituri scăzute, familii monoparentale, dezorganizate, părinti plecaţi la muncă ăn străinătate), care pot deveni victime ale fenomenului – abandon şcolar. În cadrul programului, elevii vor beneficia de servicii de orientare şi consiliere, dar vor fi implicaţi şi în activităţi de factură nonformală.

D.1 Argument:

Scopul acestui proiect este prevenirea abandonului şcolar prin promovarea diversificării activităţilor şcolare educative şi a metodelor de lucru nonformal.

Educaţia nonformală nu se traduce ca o activitate lipsită de un efect formativ ci trebuie înteleasă ca o realitate educaţională mai puţin formalizată. *Forumul European de Tineret* defineşte educaţia nonformală ca o activitate educaţională organizată sau semi-organizată ce operează în afara structurilor şi rutinelor sistemului educaţional formal.

Acest proiect educaţional urmăreşte să stimuleze creativitatea elevilor prin îmbinarea diferitelor materiale şi tehnici de lucru, de asemenea se doreşte să-i determine pe elevi să respecte ideea de regulă, fără ca acest lucru să însemne o impunere.

În esenţă, se va urmări dezvoltarea unor atitudini şi practici la nivelul întregii populaţii prin intermediul tehnicilor moderne de petrecere a timpului liber, în scopul adoptării unui stil de viaţă democratic, în care ideea de diversitate să fie unanim acceptată.

ANALIZA SWOT

PUNCTE TARI	PUNCTE SLABE
• experienţe pozitive în ceea ce priveşte dezvoltarea personală şi integrarea socială; • vizibilitatea actului educaţional în comunitate şi societate; • exersarea tehnicilor de comunicare în grup şi exerciţiul coeziunii grupului.	• fondurile insuficiente pentru desfăşurarea activităţilor propuse ; • lipsa de experienta a unor cadre didactice in munca de diriginte; • lipsa continuităţii în relaţia şcoală-familie-mediu social pentru formarea la tineri a unei atitudini civice.
OPORTUNITĂŢI	**AMENINŢĂRI**
• formarea unei atitudini proactive şi dezvoltarea conştiinţei utilităţii sociale a tinerilor; • promovarea dialogului intercultural în vederea creşterii calităţii vieţii comunităţii; • iniţierea într-o formă de management a comunicării.	• neglijarea de către comunitate a impactului pozitiv pe care activitatea educativă extraşcolară şi extracurriculară o are asupra dezvoltării personalităţii elevului; • lipsa valorilor la nivelul întregii societăţi româneşti. • promovarea necorespunzătoare a mesajului vizat

Ținta strategică a PROIECTULUI

- Implicarea activă în comunitate utilizând metode specifice educaţiei de tip formativ.
- Prevenirea și reducerea fenomenelor de absenteism și abandonul școlar.

Obiectivul general /scopul

Dezvoltarea urmatoarelor aptitudini:

- ***de comunicare***
- ***matematice***
- ***tehnologia informaţiei***
- ***rezolvarea problemelor***
- ***lucrul în echipă***
- ***îmbunătăţirea performanţelor şi învatare continuă***

D.2. Obiectivele specifice ale proiectului

- Respectarea regulamentelor, legilor şi instituţiilor societăţii şi ale statului democratic român;
- Exprimarea prin comportament adecvat a spiritului civic;
- Dezvoltarea unor abilităţi de comunicare asertivă prin intermediul mijloacelor multimedia;
- Exersarea propriului sistem de valori în acord cu cel promovat de societate.

D.3 Grupul țintă:

- elevii cu risc de abandon şcolar şi/sau cu tulburări de comportament;
- cadrele didactice din şcoală.

D.4. Durata proiectului

Un an cu posibilitate de prelungire pe mai mulţi ani in funcţie de impact – OCTOMBRIE 2021 – IUNIE 2022

GRAFIC ACTIVITĂŢI

ACTIVITĂŢI DERULATE	DESCRIERE	PERIOADA
Consilierea elevilor-problemă	Consilierea elevilor-problemă din unitatea şcolară: elevii cu număr mare de absenţe, precum şi cei cu comportamente inadecvate.	Lunar
„Să spunem NU violenţei!”	Consilierea de grup a elevilor cu tulburări de comportament (agresivitate verbală şi fizică)	Lunar
Şedinţe pe orizontală	Întâlniri dintre diriginţi şi profesorii care predau la clase, cu scopul identificării şi rezolvării problemelor legate de absenteism şi comportament.	Lunar
Săptămâna tradiţiilor	Manifestări artistice cu ocazia Sărbătorilor de Paste	Decembrie
Ce s-a mai schimbat?	Intalnirea echipei de proiect pentru analiza activităţilor desfaşurate	Ianuarie
Elevul – provocarea mea actuală	Consilierea cadrelor didactice Managementul clasei şi managementul conflictelor	Februarie
Copilul de azi – adultul de mâine	Lectorat pentru părinţii elevilor cu risc de abandon şcolar	Martie
Unde-s mulţi, puterea creşte!	Parteneriat cu Poliţia de proximitate privind combaterea comportamentelor deviante/delicvente Întâlniri cu agentul de proximitate şi cu reprezentanţi ai DGASPC, Galaţi	Aprilie
Săptămâna tradiţiilor	Manifestări artistice cu ocazia Sărbătorilor de Craciun	Mai
Am schimbat ceva!	Activităţi de diseminare a rezultatelor proiectului	Iunie

<u>D.5. Rezultatele aşteptate ca urmare a implementării proiectului</u>

Rezultate exprimate în termeni cantitativi:

- elevii aflaţi în situaţie de risc de abandon, vor fi reintegraţi, folosindu-ne de propriile lor aptitudini
- pliante de promovare a proiectului

Rezultate exprimate în termeni calitativi:

- ameliorarea atitudinilor civice și interculturale la nivelul elevilor, cadrelor didactice și al reprezentanţilor comunităţii locale;
- o mai buna legătură școala-comunitate
- stimularea respectului elevilor faţă de reguli
- dezvoltarea la profesori și la elevi a unor competenţe de comunicare, de colaborare online, de lucru în grup.

D.6 Modalitatea de monitorizare şi de evaluare a rezultatelor proiectului

Evaluarea proiectului se va realiza pe parcurs.

EVALUARE INTERNĂ

- Observaţia participativă și tehnică participantului observator se vor realiza de către echipa proiectului pe toată durata acestuia;
- Analiza chestionarelor pre și post test va fi realizată de către un grup de psihologi scolari.
- Întreaga echipă a proiectului va trage concluzii cu privire la impactul
- activităţilor și sustenabilitatea acestuia, care vor fi sumarizate de coordonatorii proiectului.

EVALUAREA EXTERNĂ

Fişe, teste de analiză

D.7. Prezentaţi modalitatea de evaluare şi indicatorii de evaluare ai proiectului

- Evaluarea se va realiza în funcţie de indicatorii specifici fiecărei activităţi din proiect.
- Datele oferite de fișele de lucru vor fi analizate calitativ și cantitativ, ceea ce va permite evaluarea măsurii în care obiectivele proiectului au fost atinse.

Indicatori de evaluare:

- chestionar adresat profesorilor, pentru evaluarea impactului activităţilor din proiect;
- număr de elevi participanţi la activitate;
- impactul în rândul elevilor și cadrelor didactice;
- modul de reflectare în media.

D.8. Beneficiarii direcţi şi indirecţi ai proiectului

- direcţi: elevii aflati in situatie de abandon scolar
- indirecţi: profesori diriginţi, familiile elevilor, comunitatea locală.

D.9. Impactul estimat al implementării proiectului asupra grupului tintă (elevi, cadre didactice, autorităţi locale, comunitatea locală etc), asupra şcolii şi asupra partenerilor

Impactul estimat:

Reducerea cu 50% a abandonului scolar

Activităţile incluse în proiect vor facilita o mai bună comunicare şcoală – familie – comunitate.

D.10. Asigurarea continuităţii /sustenabilităţii proiectului

Se va realiza o reţea de colaborare cu cadre didactice de la diverse instituţii de învăţământ care vor stimula participarea elevilor la activităţile proiectului.

Periodic acestea vor fi informate cu privire la calendarul activităţilor, numărul elevilor înscrişi şi rezultatele parţiale corespunzătoare fiecărei etape.

D.11. Activităţile de promovare/mediatizare şi de diseminare pe care intenţionăm să le realizăm în timpul implementării proiectului şi după încheierea acestuia

- CONFERINŢA DE PRESĂ
- SPAŢIUL VIRTUAL

Vor fi invitaţi la aceste activităţi reprezentanţi ai mass-media şi ai Comunităţii locale.
Mediatizarea se va realiza şi prin afişe şi fluturaşi.

D.12. Partenerii implicaţi în proiect

- Arhiepiscopia Dunarii de Jos
- Psihologi scolari
- Penitenciarul etc.
- Direcţia Generală de Asistenţă Socială şi Protecţia Copilului, Galaţi;
- Poliţia de Proximitate, Secţia nr.1;
- Părinţii elevilor cu număr mare de absenţe şi risc de abandon şcolar

STRATEGII ȘI SOLUȚII PENTRU UN SISTEM EDUCAȚIONAL INCLUZIV

Înv. Rachina Elena-Teodora
Școala Gimnazială Udrești,
Școala Primară Lăunele de Jos, Comuna Dănicei, Județul Vâlcea

Absenteismul şcolar se referă la absenţele frecvente şi nejustificate ale elevilor de la cursuri, iar abandonul şcolar reprezintă întreruperea prematură a studiilor, de obicei înainte de finalizarea ciclului educaţional. Aceste fenomene au un impact semnificativ asupra procesului educaţional, ducând la scăderea performanţelor academice şi la creşterea riscului de excluziune socială a elevilor. Combaterea absenteismului şi abandonului şcolar este esenţială pentru asigurarea unui acces echitabil la educaţie şi pentru reducerea inegalităţilor sociale. Abordarea acestor probleme este crucială într-un context educaţional care promovează incluziunea şi succesul fiecărui elev. Scopul acestui referat este de a prezenta bune practici şi strategii eficiente implementate în diverse şcoli şi comunităţi pentru a preveni şi combate absenteismul şi abandonul şcolar, contribuind astfel la menţinerea elevilor în sistemul educaţional şi la îmbunătăţirea calităţii educaţiei.

Cauzele absenteismului și abandonului școlar sunt multiple și interconectate, având rădăcini atât în factori individuali, cât și în factori externi. Printre factorii individuali, se numără motivele personale, cum ar fi dificultățile emoționale sau sociale ale elevilor, precum și o motivație scăzută pentru învățătura școlară, adesea legată de percepția elevilor asupra utilității educației. Problemele de sănătate, fie fizice, fie psihologice, pot, de asemenea, să determine absenteismul frecvent și să contribuie la abandonul școlar.

La nivel familial, sărăcia este unul dintre cei mai mari factori care influențează absențele și abandonul. Lipsa de resurse financiare face dificilă accesibilitatea la materialele educaționale sau transportul la școală. În multe cazuri, familiile nu pot oferi sprijinul necesar în procesul educațional, iar un mediu familial instabil sau lipsa unui loc liniștit pentru învățat agravează situația elevilor.

Factorii școlari includ relația dintre profesori și elevi, care poate fi marcată de lipsa de comunicare, neînțelegeri sau o abordare autoritară, care poate descuraja participarea activă la lecții. Metodele didactice neadaptate nevoilor elevilor și un climat școlar negativ pot duce la scăderea interesului pentru învățătura școlară, iar lipsa unei atmosfere de încredere și sprijin poate determina elevii să abandoneze școala.

Nu în ultimul rând, factorii comunitari joacă un rol semnificativ. Lipsa accesului la resurse educaționale adecvate, cum ar fi biblioteci sau tehnologie modernă, poate crea un decalaj educațional major, iar condițiile socio-economice dificile din anumite comunități pot amplifica dificultățile întâmpinate de elevi. Toți acești factori contribuie la menținerea absenteismului și abandonului școlar, subliniind necesitatea unei abordări integrate și adaptate la contextul fiecărei școli și comunități.

Combaterea absenteismului școlar presupune implementarea unor strategii eficiente, care să prevină apariția acestuia și să sprijine elevii să rămână implicați în procesul educațional. Una dintre cele mai importante strategii de prevenire este monitorizarea atentă a prezenței elevilor, cu implicarea activă a părinților. Informarea acestora despre importanța prezenței regulate la școală și despre consecințele absenteismului poate contribui semnificativ la reducerea acestuia. Implicarea părinților în activitățile educaționale și comunicarea constantă cu aceștia sunt esențiale pentru asigurarea unui sprijin continuu pentru elevi.

Un rol esențial în prevenirea absenteismului îl au consilierii școlari și educatorii, care pot interveni la timp pentru a identifica problemele elevilor, oferindu-le sprijin emoțional și consiliere individualizată. Aceste intervenții ajută la crearea unui mediu școlar sigur și de încredere, în care elevii se simt susținuți și motivați să participe la lecții.

Activitățile școlare și extracurriculare pot juca, de asemenea, un rol important în stimularea participării elevilor. Organizarea de proiecte educaționale interesante, excursii sau evenimente

care captează interesul elevilor contribuie la crearea unui climat de învățare plăcut și atractiv. Aceste activități pot spori implicarea elevilor, reducându-le dorința de a absenta.

În plus, utilizarea tehnologiilor moderne poate facilita urmărirea prezenței și intervențiile rapide. Platformele digitale pentru monitorizarea prezenței, alerte automate pentru absențe și instrumentele de comunicare online între profesori, elevi și părinți pot asigura o reacție promptă în cazul în care un elev începe să prezinte un comportament de absenteism. Astfel, se poate interveni eficient pentru a preveni acumularea absențelor și pentru a sprijini elevul să se reintegreze în procesul educațional.

În concluzie, combaterea absenteismului și abandonului școlar necesită o abordare integrată, care să implice atât școala, cât și familia și comunitatea. Printre cele mai importante practici pentru combaterea acestor fenomene se numără monitorizarea atentă a prezenței elevilor, implicarea părinților în procesul educațional, utilizarea tehnologiilor pentru urmărirea absențelor și intervențiile rapide, dar și oferirea de sprijin emoțional prin consiliere. Activitățile școlare și extracurriculare, precum și crearea unui climat școlar pozitiv, au un rol esențial în stimularea participării elevilor.

Aceste practici au un impact semnificativ asupra ratei de retenție școlară, contribuind la reducerea absenteismului și abandonului, prin crearea unui mediu educațional mai incluziv și mai suportiv. Implicarea activă a tuturor actorilor din procesul educațional ajută la prevenirea excluziunii școlare și asigură că elevii rămân motivați și sprijiniți pe parcursul întregii lor educații.

Pentru implementarea acestor practici în școlile din România, se recomandă dezvoltarea unui sistem național de monitorizare a prezenței elevilor, care să fie susținut de tehnologii moderne, facilitând intervenția rapidă în cazul absențelor frecvente. De asemenea, este esențial să se sprijine implicarea părinților și a comunității în procesul educațional, prin programe de educație parentală și parteneriate între școli, autorități locale și organizații non-guvernamentale. Formarea continuă a cadrelor didactice în metode de abordare a diversității și a nevoilor individuale ale elevilor este, de asemenea, crucială pentru crearea unui mediu educațional favorabil tuturor copiilor. Astfel, prin implementarea acestor recomandări, se poate contribui la reducerea absenteismului și abandonului școlar și la îmbunătățirea performanțelor educaționale în România.

Bibliografie:

· **Ministerul Educației Naționale**. (2020). *Strategia Națională de Reducere a Abandonului Școlar*. București: Ministerul Educației Naționale.

· **Iordache, A.** (2020). *Managementul educațional în combaterea absenteismului școlar*. Editura Universitară, București.

· **Radu, M.** (2019). *Abandonul școlar și educația în comunitățile defavorizate*. Revista de Educație Socială, 16(2), 43-58.

· **UNICEF România**. (2021). *Raport privind situația educațională a copiilor din medii defavorizate*. UNICEF România.

· **Andrei, R.** (2022). *Intervenții pentru prevenirea abandonului școlar: Studii de caz din școlile din România*. Editura Didactică și Pedagogică, București.

STRATEGII PENTRU REDUCEREA ABSENTEISMULUI

ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

Rotaru Cristina-Elena,

Școala Gimnazială „Ștefan cel Mare și Sfânt”

Dobrovăț, Iași

Fenomenul absenteismului și abandonului școlar reprezintă una dintre cele mai mari provocări cu care se confruntă sistemele de educație din întreaga lume. Aceste probleme au un impact negativ asupra dezvoltării personale a elevilor și asupra societății în ansamblu, contribuind la creșterea ratei analfabetismului funcțional, a șomajului și a excluziunii sociale. Identificarea unor soluții eficiente pentru reducerea absenteismului necesită o abordare complexă, care să ia în considerare multiplele cauze ce determină elevii să lipsească de la școală sau chiar să abandoneze studiile.

Cauzele absenteismului și abandonului școlar sunt variate și interconectate. Un prim factor îl reprezintă dificultățile economice. Elevii din medii defavorizate sunt adesea nevoiți să renunțe la educație pentru a ajuta la întreținerea familiei sau pentru că nu își permit materialele necesare pentru școală. Lipsa hainelor adecvate, a rechizitelor sau a mijloacelor de transport către școală contribuie la absenteism și, în cele din urmă, la abandon. De asemenea, unii copii provin din familii dezorganizate, în care părinții nu acordă suficientă importanță educației sau nu sunt capabili să își sprijine copiii în procesul de învățare. În astfel de cazuri, elevii nu primesc încurajarea necesară pentru a frecventa cursurile, iar lipsa unui model educațional pozitiv le diminuează motivația de a învăța.

Un alt factor determinant este lipsa de interes a elevilor față de școală. Acest aspect poate fi cauzat de metodele de predare rigide, care nu stimulează curiozitatea și creativitatea copiilor. Atunci când lecțiile sunt predate într-un mod monoton, fără a implica elevii în activități interactive, aceștia își pierd interesul pentru învățare. În plus, programele școlare supraîncărcate și presiunea examenelor pot genera anxietate și stres, ceea ce duce la lipsa de motivație și, implicit, la absenteism.

Un alt element esențial în analiza acestui fenomen este climatul școlar. Elevii care se simt marginalizați, discriminați sau excluși de colegi sunt mai predispuși să lipsească de la ore. Bullying-ul și lipsa unei relații pozitive cu profesorii pot accentua sentimentul de neapartenență și pot contribui la decizia de a renunța la școală. Studiile arată că elevii care dezvoltă relații sănătoase cu profesorii și colegii sunt mai implicați în activitățile școlare și mai puțin predispuși la absenteism.

Pentru a combate aceste probleme, este necesară implementarea unor strategii eficiente de prevenire și intervenție. Un prim pas este crearea unui mediu educațional stimulativ, în care elevii să se simtă în siguranță și motivați să învețe. Profesorii joacă un rol crucial în acest proces, fiind necesar să adopte metode moderne de predare, bazate pe învățarea prin joc, activități practice și utilizarea tehnologiei. Lecțiile interactive, în care elevii sunt implicați activ în procesul de învățare, contribuie la creșterea interesului pentru școală și reducerea absenteismului.

Comunicarea eficientă între profesori, părinți și elevi este, de asemenea, un element esențial în prevenirea abandonului școlar. Părinții trebuie să fie implicați activ în educația copiilor lor, să participe la întâlniri cu profesorii și să ofere sprijin moral și material atunci când este necesar. Școlile pot organiza sesiuni de consiliere pentru părinți, în care să li se explice importanța educației și modalitățile prin care își pot ajuta copiii să-și mențină interesul pentru învățare.

În plus, este important ca instituțiile de învățământ să colaboreze cu autoritățile locale și cu organizațiile non-guvernamentale pentru a sprijini elevii aflați în situații vulnerabile. Oferirea de burse, rechizite gratuite, transport asigurat și programe de after-school sunt soluții care pot contribui semnificativ la reducerea absenteismului. De asemenea, programele de mentorat și consilierea psihologică sunt necesare pentru a sprijini elevii care se confruntă cu dificultăți emoționale sau sociale.

O altă măsură eficientă este monitorizarea atentă a prezenței elevilor și intervenția rapidă în cazul în care sunt observate absențe repetate. Profesorii și diriginții trebuie să colaboreze pentru a identifica elevii cu risc de abandon școlar și pentru a lua măsuri adecvate înainte ca situația să se agraveze. În unele țări, au fost implementate programe de alertă timpurie, prin care absenteismul este raportat automat, iar părinții sunt informați imediat despre lipsa copilului de la școală.

Un exemplu de succes în reducerea absenteismului este modelul aplicat în Finlanda, unde accentul se pune pe învățarea personalizată și pe crearea unui climat școlar prietenos. În acest sistem, profesorii au libertatea de a adapta metodele de predare în funcție de nevoile fiecărui elev, iar consilierea psihopedagogică joacă un rol esențial în prevenirea abandonului. Elevii sunt încurajați să își exprime opiniile și să se implice activ în procesul educațional, ceea ce contribuie la creșterea motivației pentru învățare.

În concluzie, reducerea absenteismului și a abandonului școlar necesită o abordare multidimensională, care să implice cadrele didactice, părinții, autoritățile și comunitatea. Crearea unui mediu educațional atractiv, îmbunătățirea comunicării între școală și familie, sprijinirea elevilor defavorizați și monitorizarea atentă a prezenței sunt soluții esențiale pentru combaterea acestui fenomen. Prin eforturi comune și strategii bine implementate, putem contribui la asigurarea unui viitor educațional mai bun pentru toți copiii.

Bibliografie:

- Popescu, Andrei (2020). *Educația pentru toți*. Editura Didactică și Pedagogică.
- Ionescu, Maria (2018). *Strategii de prevenire a abandonului școlar*. Editura Universitară.
- Ministerul Educației (2021). *Raport privind absenteismul în școlile din România*.

MENTOR PENTRU O ZI

Prof. Sârbu Liliana
Grădinița P.N. Nădab, jud. Arad

În primii ani de educație, copiii își formează primele deprinderi și atitudini față de învățare, iar experiențele pozitive din această etapă pot influența semnificativ participarea lor viitoare la educație. Unul dintre factorii care contribuie la absenteismul și abandonul școlar este lipsa încrederii în sine și dificultățile de adaptare la mediul educațional. Prin implementarea unor programe de mentorat între

preșcolari, unde copiii mai mari îi ghidează pe cei mai mici în diverse activități educaționale, se poate stimula motivația de a participa activ la procesul de învățare.

Metoda „Mentor pentru o zi" facilitează integrarea copiilor în colectiv, le dezvoltă autonomia și creează un sentiment de apartenență, reducând riscul de evitare a grădiniței și, ulterior, al școlii. Prin colaborare, preșcolarii mai mari devin modele pentru cei mici, iar aceștia din urmă se simt sprijiniți și încurajați să învețe într-un mediu prietenos. Astfel, se creează premisele unui parcurs educațional stabil, prevenind fenomenul abandonului școlar prin cultivarea unei atitudini pozitive față de educație încă de la vârste fragede.

Exemple de activități

- **Atelier creativ „Mâini îndemânatice"**

Obiective:

- Dezvoltarea motricității fine prin activități de bricolaj.
- Creșterea încrederii preșcolarilor mai mari prin rolul de ghid.
- Încurajarea colaborării și comunicării între copii.

Desfășurare:

Preșcolarii mai mari îi ajută pe cei mici să creeze colaje, să decupeze și să lipească diverse materiale pentru a realiza o lucrare artistică. Activitatea este ghidată de întrebări deschise („Ce culoare îți place mai mult?", „Ce formă crezi că s-ar potrivi aici?"), pentru a stimula implicarea activă a celor mici.

Feedback:

Copiii mici devin mai curajoși în explorarea materialelor de artă, iar cei mari își dezvoltă răbdarea și abilitățile de îndrumare. Această activitate stimulează creativitatea și crește sentimentul de realizare personală.

- **Joc educativ „Descoperim numerele împreună"**

Obiective:

- Învățarea și consolidarea numerelor prin joc interactiv.
- Dezvoltarea abilităților de coordonare și concentrare.
- Îmbunătățirea relației mentor-mentorant.

Desfășurare:

Preșcolarii mai mari ghidează colegii mai mici într-un joc de sortare a obiectelor pe categorii numerice (de exemplu, grupează trei bile roșii, patru cuburi albastre). Mentorii explică și demonstrează, iar cei mici încearcă să reproducă acțiunea. Activitatea este acompaniată de cântece sau rime care facilitează memorarea numerelor.

Feedback:

Copiii mici se familiarizează cu numerele într-un mod distractiv și primesc sprijin din partea mentorilor. Preșcolarii mai mari își consolidează cunoștințele matematice și își dezvoltă abilitatea de a explica concepte simple.

- **Joc de mișcare „Circuitul aventuros"**

Obiective:

- Dezvoltarea motricității grosiere prin trasee interactive.
- Creșterea încrederii și independenței copiilor mai mici.
- Îmbunătățirea colaborării și sprijinului reciproc.

Desfășurare:

Mentorii creează un traseu cu obstacole simple (sărituri peste cercuri, mers pe o linie trasată, transportul unui obiect pe cap etc.). Preșcolarii mai mari demonstrează exercițiile, apoi îi încurajează pe cei mici să le urmeze, oferind ajutor atunci când este necesar.

Feedback:

Copiii mici își îmbunătățesc abilitățile de coordonare și devin mai siguri pe mișcările lor. Mentorii învață să fie răbdători și să încurajeze progresul colegilor lor mai mici, dezvoltând empatie și leadership.

Concluzii

Programul „Mentor pentru o zi" aduce multiple beneficii atât preșcolarilor mai mici, cât și celor mai mari. Activitățile desfășurate într-un cadru ludic contribuie la dezvoltarea socială, emoțională și cognitivă a copiilor. Interacțiunea directă între colegi creează un mediu de învățare bazat pe încredere și colaborare, favorizând o tranziție mai ușoară spre învățământul primar. Prin implicarea activă în acest tip de activități, copiii învață să fie mai responsabili, să ofere și să primească ajutor, pregătindu-se astfel pentru provocările viitoare ale educației.

Acest tip de învățare participativă, bazată pe colaborare, îi ajută pe copii să perceapă grădinița ca pe un mediu prietenos, unde se simt în siguranță și valorizați.

Prin dezvoltarea abilităților de comunicare, încredere și cooperare, programul previne absenteismul și abandonul școlar, pregătind copiii pentru o tranziție mai ușoară către învățământul primar. Metoda mentoratului la preșcolari poate deveni un model de bună practică în prevenirea eșecului școlar timpuriu, contribuind astfel la crearea unei fundații solide pentru succesul educațional viitor.

Bibliografie:

1. Drăghicescu, L. (2022). *Metode alternative în educația preșcolară*. Editura Paralela 45;
2. Munteanu A. (2020). *Învățarea prin joc în educația preșcolară*. Editura Universitară;
3. Stan L. (2018). *Modele de mentorat în educația timpurie*. Editura Universitară.

PREVENIREA ABANDONULUI ȘI ABSENTEISMULUI ȘCOLAR PRIN ACTIVITĂȚI EXTRACURRICULARE

Prof. Scarlat-Cîrjan Floriana, Școala Gimnazială "Mihai Viteazul" Craiova

Absenteismul este primul factor asociat în mod direct cu abandonul şcolar. Este prezent mai frecvent în mediul urban, în cadrul familiilor sărace. În general, cei care ajung să abandoneze şcoala sunt elevii care învaţă la şcoli profesionale.

O educație adevărată se fundamentează în familie, apoi ea continuă în cadrul organizat al sistemului de învățământ, în grădiniță și școală, prin intermediul cadrelor didactice. În primul rând, educația se concretizează și se realizează prin puterea exemplului, prin modele educaționale autentice și de valoare. Competența pedagogică a cadrului didactic determină eficiența procesului educativ pe care acesta îl desfășoară în parteneriat cu educabilul, în vederea formării complete și complexe a personalității acestuia. Din această perspectivă, procesul instructiv-educativ devine un mijloc de prevenire și eradicare a fenomenului grav și tot mai prezent în învățământul românesc, al abandonului școlar.

Abandonul școlar reprezintă conduita de evaziune definitivă ce constă în încetarea frecventării școlii, părăsirea definitivă a sistemului educațional indiferent de nivelul la care s-a ajuns, înaintea obținerii unei calificări sau pregătiri profesionale complete sau înaintea încheierii actului sau ciclului de studii început. Educabilii care abandonează școala sunt cei care din cauza dificultăților de comportament, de natură economică, materială, socio-emoțională se remarcă printr-un absenteism accentuat.

Efectele abandonului școlar sunt dramatice și cu un impact negativ major și profund asupra economiei unei țări, dar și asupra unei societății în general, ca atare acest fenomen trebuie atent abordat și controlat, prin identificarea corectă și realistă a cauzelor care îl determină, prin identificarea și implementarea unor măsuri și programe eficiente de prevenire și combatere a acestei probleme grave cu care se confruntă sistemul de învățământ românesc actual.

O societate modernă își propune ca ideal educational dezvoltatea potențialului fiecăruia, având nevoie de cetățeni bine formați și eficienți. De aici rezultă misiunea școlii, aceea de a asigura în condiții optime un proces instructiv-educativ de calitate, interactiv, creativ, centrat pe educabil, pe formarea autonomă și liberă a acestuia. A asigura calitatea educaţiei înseamnă a avea capacitatea de a oferi programe de educaţie, în conformitate cu standardele politicilor educaţionale naţionale și europene.

Acest proces complex presupune o bună planificare și realizarea efectivă a rezultatelor aşteptate ale învăţării, monitorizarea, autoevaluarea și evaluarea rezultatelor și îmbunătățirea lor permanentă. În conceperea unei strategii didactice eficiente, un rol important îl are selectarea și utilizarea acelor mijloace de învățământ care contribuie eficient la atingerea obiectivelor stabilite, care stimulează educabilii și îi implică activ în procesul lor de formare și informare. Frecvența utilizării mijloacele de învățământ, selecția acestora trebuie stabilită doar din perspectiva eficienței și relevanței pe care o au în contextul de învățare proiectat, planificat și transpus în acțiune de cadrul didactic.

În efortul actual de modernizare a învățământului românesc, un loc central îl ocupă proiectarea, organizarea, planificarea și desfășurarea unui sistem de activități care să asigure creșterea calitativă a demersului didactic. Ca atare, în contextul noului curriculum, conceptul central al proiectării didactice, este demersul didactic personalizat.

Abandonul şcolar este o realitate socială complexă având o multitudine de cauze şi având nevoie, în consecinţă de răspunsuri diversificate. Din acest motiv am ales să abordez această problemă prin intermediul activităţilor interdisciplinare şi transversale integrate în programa şcolară, prin activităţi extraşcolare ce trebuie promovate şi aplicate consecvent, pentru a evita abandonul şcolar.

Oferta educațională cuprinde pe lângă viziunea și misiunea unității de învățământ, care trebuie să aibă în vedere binele educabililor și să antreneze toți factorii educaționali - familia, școala, comunitatea - și resursele materiale moderne, personal didactic de calitate, calificat și specializat, o paletă largă, variată de opționale și activități extracurriculare care să tindă în mod convergent către realizarea idealului educațional. Însă, o instituție de învățământ trebuie să aibă în vedere și derularea de proiecte și programe educaționale care să contribuie la prevenirea abandonului școlar.

Proiectele dezvoltă și aplică un demers educativ ce urmăreşte: reducerea absenteismului şcolar, dezvoltarea unei personalităţi armonioase a copiilor manifestată prin comportamente sociale, vocabular elaborat şi încredere în propriile capacităţi, întărirea relaţiilor dintre triada părinţi-copii-cadre didactice, optimizarea procesului de predare-învăţare-evaluare.

Ne dorim ca prin intermediul unor astfel de proiecte și activități extracurriculare să creștem accesul la educație pentru copiii care provin din familii defavorizate, monoparentale sau cu resurse financiare reduse. Acest scop se înrădăcinează într-o realitate socială dificilă, a unor familii cu nivel educațional și material precar, fără motivația și mijloace de sprijin în educația copiilor lor. Ca atare, constatând că în multe cazuri, aceste realități au drept consecință abandonul școlar foarte timpuriu și analfabetismul, ne dorim ca prin activitățile prilejuite de acest proiect, activități de voluntariat, caritabile, educaționale, să creștem calitatea vieții acestor copii, prin facilitarea accesului la educație.

Prin activitățile desfășurate încercăm să responsabilizăm comunitatea, să creștem gradul de conștientizare în rândul părinților a importanței educației copiilor lor, să promovăm socializarea și cooperarea între copii, să formăm comportamente și abilități sociale adecvate diferitelor situații. Participarea la acţiuni de voluntariat, implicarea tuturor în activităţile propuse în proiect au contribuit decisiv și în mod direct la atingerea obiectivelor propuse.

Copiii noştri sunt nevoiţi zi de zi să facă faţă provocărilor, iar în încercările lor de a rezolva problemele din lumea minunată și simplă a copilăriei trebuie să-și găsească locul și manifestarea activă în cadrul școlii și comunității responsabile și responsabilizate. Educaţia raţional-emotivă şi comportamentală promovează ideea că un copil poate să înveţe să-și ajute semenii.

Învăţându-l pe copil de la o vârstă fragedă să prindă drag de tot ceea ce înseamnă filantropie, voluntariat, generozitate, noblețe sufletească, ne asigurăm un viitor frumos bazat pe încredere și respect între membrii unei societăți.

Bibliografie:
1. Vrăşmaş Ecaterina Adina, *Educaţie timpurie şi Grădiniţa adaptată*, Bucureşti, Asociaţia RENINCO România, 2008
2. Ungureanu, Dorel, *Educaţia integrată şi şcoala inclusivă*, Editura de Vest, Timişoara, 2000
3. Graţiela Sion, *Psihologia Vârstelor*, Bucureşti, Editura Fundaţia România Mare, 2007
4. Bunescu GH., *Democratizarea educaţiei şi educaţia părinţilor*, www.leducat.ro

ABANDONUL ȘCOLAR- ÎNTRE CAUZE ȘI PREVENIRE

prof. Pisău Mădălina, Școala Gimnazială „Nicolae Titulescu”
localitatea Buzău, județul Buzău

Învățarea în sistem online este înțeleasă ca modalitate de educație care are loc cu ajutorul internetului. Învățarea în această modalitate are la bază tehnologii. Este necesar, în acest context, ca educatorul să rămână fidel misiunii sale, acela de a asigura un învățământ de calitate tuturor copiilor, de aceea, un pas premergător este acela de a analiza situația în ceea ce privește accesul la educație, dar și existența măsurilor de siguranță și de confort emoțional pentru toți copiii, indiferent de gen, etnie, venituri ale familiei, dizabilitate, locație. Următorul pas este planificarea ce ar trebui să fie în strânsă corelație cu atuurile actuale, urmată de implementarea activităților. Elevii care au cele mai mari nevoi constituie o prioritate. In urma analizei rezultatelor se va urmări îmbunătățirea a ceea ce nu funcționează.

Abandonul școlar constă în atitudinea manifestată de anumiți elevi prin încetarea frecventării școlii și părăsirea sistemului educațional, indiferent de nivelul la care au ajuns. Aceasta este o problemă gravă cu care se confruntă societatea zilelor noastre, indicând faptul că școala nu mai e percepută ca definitorie atât pentru copil, cât și pentru părinți.

Spre a preveni abandonul școlar, o bună identificare a aspectelor care împing copilul spre renunțarea la studii e o condiție sine qua non. Accesul la unitatea de învățământ, veniturile familiei, căsătoriile timpurii, accesul la utilități care asigură o igienă adecvată și nevoile primare, aflate la baza piramidei lui Maslow, discriminarea, bullying-ul, absența dispozitivelor digitale în condițiile desfășurării online a cursurilor, reticența părinților de a retrimite copiii la școală sunt doar o parte din motivele ce pot duce la abandon școlar.

Reformarea programei de învățământ și a politicilor e necesară, precum și îmbunătățirea procesului de identificare a elevilor care nu frecventează școala și a celor cu risc de abandon școlar. Fără o strânsă colaborare a celor trei implicați în educație: elev- profesor- părinte, rezultatele vor fi incomparabil mai slabe. În ceea ce privește cadrul didactic, e necesară o transformare și o adaptare a practicilor pedagogice

la specificul situației, la o dezvoltare a strategiilor inovatoare de suport și la integrarea abilităților socio-emoționale.

O rată destul de mare a abandonului se constată în zonele defavorizate, caracterizate de sărăcie, izolare, lipsă de perspective. Aici, mulți dintre elevi rămân acasă fie pentru a acorda ajutor în gospodărie, fie din cauza presiunilor economice sau a lipsei de motivație. Cu toate că legile prevăd că învățământul public este gratuit, realitatea arată că părinții trebuie să facă niște cheltuieli legate de rechizite, haine, poate chiar uniformă, auxiliare școlare, uneori transport . Riscul părăsirii timpurii a școlii crește în cazul copiilor cu părinți ce au părinți fără educație sau cu nivel redus de educație, pentru că nu îi pot sprijini în efectuarea temelor. Un alt aspect, în noul context al crizei cauzate de virusul COVID19, este educația online. Familiile nu își pot permite achiziționarea unui laptop sau a unei tablete pentru fiecare copil, ba chiar mai mulți frați folosesc același device, de obicei telefon mobil. Închiderea școlilor și organizarea cursurilor fără dispozitive necesare sunt factori de risc major de abandon. Prin orientarea unor fonduri spre școlile cu un asemenea specific ar putea fi eliminate unele din aspectele care duc la abandon.

Atitudinea familiei față de școală e, de asemenea, foarte importantă. Familiile care nu încurajează frecventarea cursurilor și nu subliniază rolul școlii în asigurarea educației și facilitarea obținerii unui loc de muncă dezirabil înregistrează situații cu copii care renunță la școală. În plus, dezorganizarea vieții de familie prin divorț sau prin plecarea în străinătate contribuie la eșecul școlar. În cazul acestor familii e de dorit implicarea sistemului familial în viața școlii prin o legătură frecventă cu învățătorul/dirigintele, dar și creșterea gradului de implicare a comunității școlare.

Fiecare copil e unic și e important ca fiecare copil să participe la actul educativ după forță și posibilități. Învățarea centrată pe elev e necesară. Îmbinarea metodelor tradiționale cu cele moderne, implicarea activă a școlarului în procesul de îredare-învățare-evaluare, dezvoltarea de competențe vor crește starea de bine a cursantului, îndepărtându-l de eșec școlar.

Bibliografie:

Moisin, Anton, (2007), Arta educării copiilor şi adolescenţilor în familie şi în şcoală, Editura Didactică şi Pedagogică, Bucureşti

Neamţu, Cristina, (2003) Devianţa şcolară, Iaşi, Editura Polirom

UNICEF, UNESCO, Banca Mondială, Programul Alimentar Mondial (2020) Framework for reopening schools. Disponibilă la: https://www.unicef.org/documents/framework-reopening-schools

UNICEF (2020) Emergency Manual for Teachers. Disponibilă la: https://learnin.wiki/en/Workstream/emergency-manual/emergency-manual-overview

UNICEF (2020) Key Messages and Actions for COVID19 Prevention and Control in Schools https://www.unicef.org/lac/en/reports/guidance-covid-19-prevention-and-control-schools

COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

prof. înv. primar Popez Elena Ștefania,
Școala Gimnazială „Ioan Moga”,
Dițești, jud. Prahova

Absenteismul și abandonul școlar reprezintă probleme majore ale sistemului educațional, având efecte negative asupra dezvoltării personale și profesionale a elevilor. Aceste fenomene pot fi cauzate de factori socio-economici, motivaționali, culturali sau educaționali. Combaterea lor necesită strategii eficiente și implicarea tuturor actorilor din educație: profesori, părinți, elevi și autorități.

Combaterea absenteismului și a abandonului școlar reprezintă o prioritate pentru sistemele educaționale din întreaga lume.

Iată câteva bune practici care s-au dovedit eficiente în școala noastră:

1. Implicarea părinților și a comunității

- Am organizat întâlniri regulate cu părinții pentru a discuta progresul școlar al copiilorși nu numai, am dezbătut teme de interes pentru părinți și elevi. (program zilnic al școlarului, importanța realizării temelor pentru acasă, influența dispozitivelor digitale, timpul petrecut împreună);
- Am implicat părinți în activitățile școlare, invitându-i să participe la orele de curs, la activități extracurriculare realizate împreună cu elevii, la întâlniri în care și-au împărtășit experiența de viață;
- Am încheiat parteneriate între școală, autorități locale și ONG-uri pentru sprijinirea elevilor cu risc de abandon, în cadrul cărora s-au realizat activități atractive care i-au apropiat pe elevi de școală și i-a motivat să continue studiile;
- **Am realizat testimoniale ale absolvenților** în care, foști elevi ai școlii care au reușit în viață au fost invitați să vorbească despre importanța școlii și să îi motiveze pe cei mai tineri;
- Am promovat în comunitate și pe rețelele de socializare activitățile deosebite realizate în școală, astfel stima de sine a elevilor a crescut.

2. Consiliere și suport psihologic

- Școala noastră asigurară servicii de consiliere pentru elevii cu dificultăți emoționale sau sociale, în activități este implicat și mediatorul școlar, vizitele la domiciliul elevilor fiind o practică frecventă;
- Am participat la cursuri de formare a profesorilor în tehnici de comunicare empatică și sprijin emoțional;
- Am creeat grupuri de suport între elevi pentru a încuraja motivația și incluziunea.

3. Metode de predare interactive și atractive

- Am utilizat tehnologie modernă pentru a face lecțiile mai atractive și interactive. Fiecare sală de clasă este dotată cu tablă smart, videoproiector, laptop, imprimantă. Presărarea orelor de curs cu jocuri digitale, prezentări online, folosirea diferitelor aplicații au dus la atragerea elevilor către școală;

- Am adaptat disciplina opțională la nevoile și interesele elevilor, „Jocul cu calculatorul”, aceasta devenind disciplina preferată a elevilor;
- Am promovat învățarea prin proiecte și activități practice, acestea fiind atractive, elevii s-au implicat într-un număr mult mai mare în activitățile de la clasă.

4. Sprijin material pentru elevii defavorizați

- Acordarea de burse și ajutoare pentru elevii din medii vulnerabile duce la îmbunătățirea frecvenței la școală;
- Recompensarea elevilor cu rezultate deosebite, prin acordarea unui laptop, a încurajat elevii să își imbunătățească performanțele școlare;
- Implicarea școlii în atragerea de fonduri pentru acordarea unor mese gratuite a făcut ca elevii să participe cu și mai mult interes în activitătile școlare;
- Oferirea de rechizite și echipamente școlare elevilor a dus la îmbunătățirea performanței școlare, majoritatea elevilor din școala noastră făcând parte din familii cu statut financiar scăzut.

5. Monitorizare și intervenție timpurie

- Identificarea rapidă a elevilor cu risc de abandon a fost realizată prin Implementarea unor registre digitale pentru monitorizarea absenteismului, care să genereze alerte automate atunci când un elev acumulează un număr ridicat de absențe;
- Colaborarea între cadrele didacticecare predau la clasă și consilieri este esențială pentru a lua măsuri rapide;
- Notificarea rapidă a părinților în cazul absențelor nemotivate, a performanțelor școlare și a comportamentelor s-a făcut prin mesaje SMS, aplicații telefonice sau prin expedierea unor scrisori;
- Am stabilit soluții personalizate, precum oferirea de sprijin suplimentar la anumite materii sau adaptarea cerințelor educaționale prin dezvoltarea unor programe remediale.

6. Activități extracurriculare atractive

- Am organizat cluburi educaționale, am implicat elevii în ateliere practice și activități sportive pentru a menține interesul elevilor față de școală;
- Am organizat programe de mentorat între elevii școlii;
- Am implicat elevii în proiecte comunitare și activități de voluntariat pentru a-i ajuta să își găsească motivația;
- Am încercat crearea unui mediu prietenos și stimulativ, în care elevii să se simtă acceptați și valorizați;
- Am organizat excursii și tabere educaționale.

7. Flexibilitate în programul educațional

- Școala noastră este implicată in programe de tip „A doua șansă” pentru elevii care au abandonat școala și „Școală după Școală”, ce are are ca scop sprijinirea elevilor prin activități educaționale și recreative după orele de curs, oferind un spațiu sigur în care elevii își pot face temele, beneficiind de sprijinul cadrelor didactice;
- Am dezvoltat metode alternative de evaluare (prin proiect, portofoliu).

Combaterea absenteismului și a abandonului școlar necesită un efort comun din partea școlilor, familiei, comunității și autorităților. Prin aplicarea unor bune practici eficiente și adaptate fiecărui context, elevii pot fi motivați să continue educația, asigurându-și astfel un viitor mai bun.

PROIECT EDUCAȚIONAL

Împreună construim punți

Comunitate incluzivă pentru fiecare copil

Prof.înv.primar TRUCĂ IONELA GABRIELA
Teoretic ,,Dumitru Tăuțan,, Floresti, jud.Cluj

Durata proiectului: 3 luni
Grup țintă:

- Elevii cu TSA din cinci clase de învățământ primar
- Colegii elevilor
- Părinții elevilor și cadrele didactice din școală
- Membrii comunității locale (voluntari, reprezentanți ai organizațiilor non-guvernamentale)

Obiectivele proiectului:

1. Creșterea gradului de incluziune și integrare socială a elevului diagnosticat cu TSA în mediul școlar.
2. Sensibilizarea și informarea părinților și membrilor comunității despre nevoile copiilor cu TSA.
3. Crearea unui parteneriat activ între familie, școală și comunitate pentru sprijinirea dezvoltării socio-emoționale a copilului.

Activități propuse :

Atelier de informare pentru părinți și comunitate

- Temă: „Înțelegerea TSA – Provocări și soluții practice”
- Invitat: un specialist (psiholog/terapeut ABA) care să prezinte informații despre tulburările de spectru autist în cadrul ședințelor cu părinții
- Realizarea unui pliant despre dificultățile întâmpinate de elevii cu TSA și modul în care pot fi ajutați de colegi și de comunitate

Săptămâna prieteniei

- Realizarea, la nivelul fiecărei clase, a unei flori cu însușirile pozitive ale colegului cu TSA
- Prezentarea lucrărilor în cadrul unei expoziții
- „Ghidul prieteniei” - atelier deschis (elevi, părinți, artiști din comunitate) cu mesaje despre prietenie, empatie și acceptare
- „Joc și joacă pentru lumea toată!” - jocurile preferate ale copiilor cu TSA incluși în proiect

Scena empatiei - lumea întreagă

- Realizarea unui film artistic: „Scena empatiei - lumea întreagă” - filmarea individuală a momentelor de reușită a copiilor cu TSA, alte filmări realizate de colegii acestora (cu mesaje din „Ghidul prieteniei”)
- Diseminarea în spațiul public și digital, cu acordul părților implicate
- „Cum e în pielea altcuiva” - jocuri de stimularea a empatiei conduse de un psiholog cu specilizare în TSA

Sesiuni de feedback și reflecție

- Evaluarea impactului proiectului prin întâlniri periodice cu părinții, elevii și cadrele didactice.
- Expoziții cu lucrările realizate
- Realizarea de chestionare de feedback
- Diseminarea în spațiul digital

Resurse necesare:

- Contracte de colaborare cu profesioniștii, artiștii și invitații la activități
- Materiale didactice și de joc.
- Spațiu pentru activități comune.
- Sprijin financiar pentru amenajarea spațiului senzorial.

Indicatori de succes:

- Nivel crescut de acceptare și incluziune a elevului cu TSA în colectivul clasei.
- Creșterea nivelului de conștientizare al părinților și membrilor comunității despre TSA.
- Participarea activă a părinților și comunității în activitățile proiectului.

Parteneri:

- Părinții elevilor
- Asociația „Autism” Transilvania
- Artiști din comunitate
- Actori
- Psihologi
- Muzicologi
- Primăria Florești

BUNE PRACTICI PRIVIND COMBATEREA ABSENTEISMULUI ȘI ABANDONULUI ȘCOLAR

ÎNV. PARASCHIV GEORGIANA- MANUELA,
ȘCOALA PROFESIONALĂ „EMIL DRĂGAN”,
COM. GRĂDIȘTEA, JUD. BRĂILA

⇔ **Introducere**

Într-o societate în continuă transformare, educația reprezintă pilonul central al dezvoltării personale și profesionale. Cu toate acestea, absenteismul și abandonul școlar rămân probleme majore ale sistemului educațional din România și nu numai. Aceste fenomene nu afectează doar cariera educațională a elevilor, ci au implicații pe termen lung asupra incluziunii sociale, a nivelului de trai și a dezvoltării economice a unei națiuni.

Combaterea acestor probleme necesită o abordare integrată, implicând școala, familia, comunitatea și autoritățile. În acest context, identificarea și aplicarea unor bune practici devine esențială pentru crearea unui mediu educațional incluziv și motivant.

⇔ **Cauzele absenteismului și abandonului școlar**

Pentru a putea combate eficient absenteismul și abandonul școlar, este esențială înțelegerea cauzelor care le generează. Printre cele mai frecvente se numără:

⇒**Factorii socio-economici**: Lipsa resurselor financiare, sărăcia, migrarea părinților sau lipsa de sprijin familial pot împiedica participarea constantă a copiilor la școală.

⇒**Problemele de sănătate fizică sau psihică**: Tulburările emoționale sau psihologice pot duce la izolare și refuz școlar.

⇒**Relația slabă cu profesorii și colegii**: Un mediu educațional ostil, lipsit de înțelegere și empatie, contribuie la demotivarea elevului.

⇒**Curriculumul rigid și lipsa de relevanță percepută**: Elevii nu se regăsesc în conținuturile predate, le consideră inutile pentru viitorul lor și își pierd interesul.

⇔ **Bune practici pentru prevenirea și reducerea absenteismului**

➢ **Întărirea relației dintre școală și familie**

Una dintre cele mai eficiente strategii este consolidarea parteneriatului educațional între părinți și cadrele didactice. Organizarea de întâlniri periodice, consiliere parentală și ateliere de parenting pot ajuta părinții să înțeleagă rolul lor activ în educația copilului. În același timp, implicarea părinților în activitățile școlare crește responsabilizarea și interesul elevilor.

➢ **Monitorizarea activă a frecvenței**

Utilizarea unor sisteme digitale de urmărire a prezenței, alerte automate pentru absențe nejustificate și feedback regulat către părinți permit o intervenție rapidă. De exemplu, în unele școli din Europa s-a introdus un sistem de notificare SMS, care anunță părinții imediat ce elevul lipsește nemotivat.

➢ **Programe de mentorat și consiliere**

Elevii vulnerabili beneficiază de sprijin din partea unor mentori – cadre didactice, psihologi sau voluntari – care îi ajută să-și definească obiective educaționale, să-și depășească dificultățile și să-și recapete încrederea în sine. Consilierea psihopedagogică individuală sau în grup este deosebit de importantă în cazurile în care absenteismul este cauzat de probleme emoționale sau conflicte în familie.

➢ **Activități extracurriculare atractive**

Implicarea elevilor în cluburi, concursuri, excursii sau proiecte extracurriculare le poate crește atașamentul față de școală. Aceste activități contribuie la dezvoltarea competențelor sociale și la crearea unei atmosfere prietenoase și motivante.

⇔ **Concluzie**

Absenteismul și abandonul școlar sunt fenomene complexe care necesită o abordare coordonată și proactivă. Bunele practici identificate atât la nivel local, cât și internațional, arată că prevenirea este mai eficientă decât corectarea. Implicarea întregii comunități, investițiile în educație și sprijinul individualizat pentru elevi sunt cheia pentru construirea unui sistem educațional incluziv, echitabil și orientat spre viitor. Prin aplicarea acestor practici, România poate reduce semnificativ riscul de abandon școlar și poate oferi fiecărui copil șansa de a- și construi un viitor demn și prosper.

BIBLIOGRAFIE

1. Eurydice. (2021). *National education systems: Romania – Early school leaving policies*. Disponibil la: https://eurydice.eacea.ec.europa.eu
2. Institutul de Științe ale Educației. (2017). *Prevenirea abandonului școlar: Ghid de bune practici pentru școli*. București: ISE.
3. Ministerul Educației Naționale. (2020). *Strategia națională pentru reducerea părăsirii timpurii a școlii*. București: MEN.
4. Save the Children România. (2022). *Raport privind participarea școlară în mediile defavorizate*. Disponibil la: https://www.salvaticopiii.ro
5. Șerban, A. & Miclea, M. (2019). *Educația incluzivă și prevenirea abandonului școlar*. Cluj-Napoca: Editura ASCR
6. UNICEF România. (2019). *Studiu privind cauzele abandonului școlar în România*. Disponibil la: https://www.unicef.org/romania

SECȚIUNEA A III-A

BUNE PRACTICI EDUCAȚIONALE ÎN PROIECTAREA DIDACTICĂ ÎN CADRUL PROGRAMULUI A DOUA ȘANSĂ – S.T.A.R. – ȘCOALA ATRACTIVĂ PENTRU TOȚI

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE
PROGRAMUL *STAR*

ÎNVĂȚĂMÂNT SECUNDAR INFERIOR
Prof. Serea Roxana Mariana, Şcoala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu” ,
Șuțești, Brăila

An de studiu/Nivel	**An III, Nivel II**
Disciplina de studiu/Modul	**Limba franceză**
Unitatea de învățare	**Les métiers**
Subiectul	**Je connais mon métier**
Obiective de referințăvizate	1.1; 1.2; 2.1; 2.2; 3.1; 3.2.
Resurse procedurale	Observarea dirijată, conversaţia, lectura ghidată a unui text, problematizarea, explicația, dialogul.
Resurse materiale	-ilustrații -site-uri cu informaţii despre meserii - înregistrare audio-video - ghidul elevului - flipchart - videoproiector - fișe de lucru
Modalităţi de evaluare	Evaluare formativă, autoevaluare / Fișa de observare a comportamentului
Durata (nr. ore)	1
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se face apel la cunoştinţele însuşite în Modulul I și anume meseriile/ profesiile studiate. Cursanții sunt rugați să privească cu atenție două imagini și să răspundă la următoarele întrebări: *Qu'est-ce que ces images représentent? Quel serait le métier de cette jeune femme? Justifiez votre réponse.*

Pornind de la imaginile de la mai sus, cursanții vor asculta înregistrarea dintre cele două personaje, Linda și Mireille, având dialogul ca text suport.

– Salut, Mireille.
– Salut, Linda.
– Comment vas-tu? Tu travailles toujours comme vendeuse au rayon de vêtements?
– Non, j'ai un petit enfant maintenant et je suis en congé de maternité.
– Et qu'est-ce que tu faisais comme vendeuse?
– J'avais différentes tâches: la principale était quand même l'accueil, le conseil et la vente aux clients. J'avais aussi des tâches annexes: ouvrir et fermer une caisse, ce qui est essentiel. Je devais biffer les vêtements, les mettre en rayon, savoir-faire de la place, mettre les vêtements principaux au bon endroit.
– Quelle est la qualité principale d'une vendeuse?
– La première qualité est le sens du contact. Je devais écouter mon client avant même de pouvoir le conseiller. Le but était d'arriver à lui vendre le produit adapté. Et puis la caisse était aussi un endroit très important pour le client, il devait se sentir bien parce qu'il y dépensait une petite somme d'argent.
– Alors, le travail en équipe était très important.
- Bien sûr. Travailler en équipe était un réel atout. On travaillait le samedi, on travaillait un petit peu plus tard que dans d'autres types de métiers. Mais j'ai été contente de mon travail.

După audiție, vor rezolva următoarele exerciții:

1. Écoute le dialogue et choisis la bonne réponse.

1. *Comment s'appellent les deux amies?*
a) Linda et Mireille;
b) Lura et Mireille.

2. De quoi parlent-elles?
a) d'un métier;
b) de la mode.

3. Quel était le métier de Mireille?
a) couturière;
b) vendeuse.

4. Quel était le métier de Linda?
a) secrétaire;
b) on ne sait pas.

5. Mireille était contente de son travail?
a) oui;
b) non.

2. Écoute de nouveau le dialogue. Relie les deux colonnes pour obtenir des phrases correctes.

Tu travailles toujours…	*ouvrir et fermer une caisse.*
J'avais aussi des tâches annexes…	*comme vendeuse au rayon de vêtements?*
La première qualité…	*un endroit très important pour le client.*

	Je devais écouter mon client... *était un réel atout.* *La caisse était aussi…* *est le sens du contact.* *Travailler en équipe…* *avant même de pouvoir le conseiller.* ***3. Dis si les affirmations suivantes sont vraies ou fausses. Corrige les affirmations fausses.*** *L'amie de Mireille s'appelle Linda.* *V / F* *Mireille a travaillé comme infirmière.* *V / F* *Mireille ne devait pas savoir ouvrir et fermer une caisse.* *V / F* *La qualité principale d'une vendeuse est le sens du contact.* *V / F* *Mireille devait vendre le produit adapté.* *V / F* *Elle ne devait pas conseiller le client.* *V / F* *Elle travaillait seule dans le magasin.* *V / F*

Realizarea sensului	Se pronunță și se traduc următoarele cuvinte. ***Lexique*** *- ouvrir* *- fermer* *- caisse* *- rayon* *- vêtement* *- tâche* *- concierge* *- boulanger* *- restauration* *- bâtiment* Se prezintă și se ascultă o înregistrare pe Youtube, accesând link-ul următor: https://www.youtube.com/watch?v=0s4iqfwTGLw 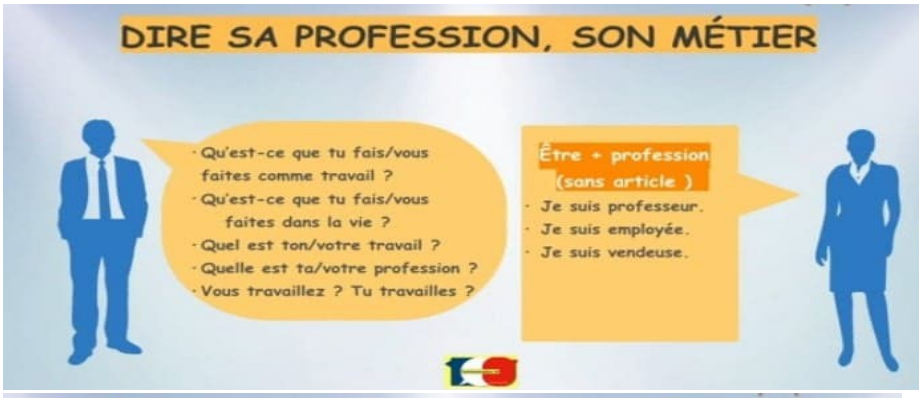

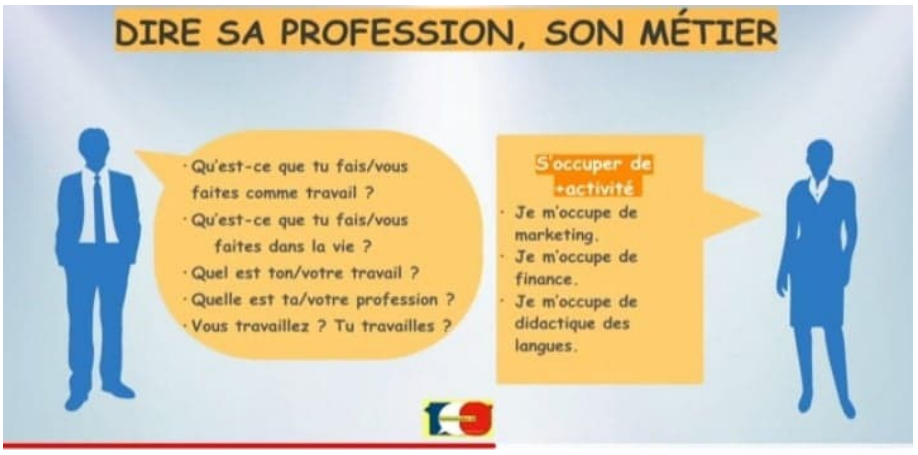

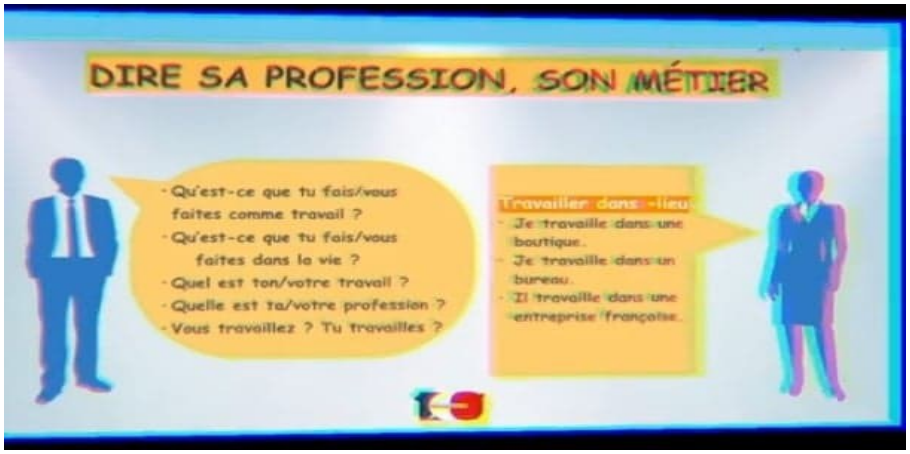

Se solicită cursanţilor să formuleze întrebări și răspunsuri cu privire la profesia fiecăruia sau la profesia pe care și-ar dori-o fiecare.

Posibile întrebări:

1. *Tu travailles/ vous travaillez? Où tu travailles?*
2. *Qu'est-ce que tu fais/vous faites comme travail?*
3. *Qu'est-ce que tu fais/vous faites dans la vie?*
4. *Quel est ton/ votre travail/ profession?*

Posibile răspunsuri:

1. *Je suis employée/ vendeur/ vendeuse/ jardinier/ pompier/ docteur/ boulanger/ facteur/ etc.*
2. *Je travaille dans une boutique/ dans un bureau/ à la mairie/ etc.*

Reflecţie şi aprofundare	**Aplicaţii:** ***1. Chasse l'intrus parmi les tâches d'une vendeuse:*** *ouvrir et fermer une caisse, mettre les vêtements en rayon, acheter des vêtements, savoir-faire de la place, conseiller les clients, vendre le produit adapté.* ***2. Complète avec les mots suivants: tâche, vendeuse, client, équipe, caisse.*** *Mireille était une bonne ……..* *Elle avait différentes ……* *Elle devait savoir ouvrir et fermer une ……..* *Elle devait écouter son ……..* *Elle travaillait en……* ***3. Associe pour chaque métier le secteur d'activité.*** *Agent commercial* *secrétariat* *Boulanger* *industrie* *Concierge* *artisanat* *Electricien* *hôtellerie, restaurationace* *Mécanicien* *bâtiment, travaux publics* *Secrétaire* *commerce, distribution*
Extindere şi transfer	Se prezintă cursanților, pe flipchart, un text în limba franceză. Aceștia vor citi textul dat și vor recunoaște meseria prezentată. ***Trouve lequel des métiers ci-dessus est présenté dans le texte suivant.*** *Dans sa boutique qui embaume des senteurs des plantes, le .....conseille et sert ses clients. Mais ne vous y trompez pas, ses fonctions sont beaucoup plus vastes! Avant l'ouverture, ce professionnel part s'approvisionner chez les grossistes et les producteurs. Il sélectionne lui-même les fleurs qui rejoindront son stock, guidé par certaines dates du calendrier (Saint-Valentin, fête des mères, Noël…). En arrière-boutique, il rempote, taille, traite et arrose ses plantes. Ses connaissances en botanique et en horticulture lui permettent d'apporter les meilleurs soins à chaque plante et de conseiller judicieusement ses clients, en tenant compte de leurs envies, des circonstances et de sa propre sensibilité.*

Elaborat,
EADS, Serea Roxana Mariana

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru
și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Nivel III**
Disciplina de studiu/Modul	**Cunoașterea Mediului**
Unitatea de învățare	**Medii de viață**
Subiectul	**Grădina și livada.**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	1.1 ; 1. 3 ; 1.4; 2. 1; 2.2.; 3.1
Resurse procedurale	Observarea dirijată, conversația, brainstorming, lectura ghidată a unui text,tehnica Interogarea autorului
Resurse materiale	Ilustrații, site-uri cu informații despre medii de viață,
Modalităţi de evaluare	Evaluare formativă, autoevaluare/Fișa de observare a comportamentului
Durata (nr. ore)	1
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se pornește de la cunoștințele referitoare la legume și fructe. Răspundeți la următoarele cerințe: Identifică legumele din imaginile următoare: 1. Ce alte legume folosiți la mâncare? 2. Denumește fructele din imagini: 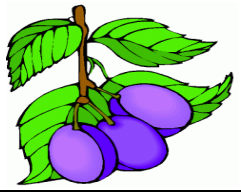

	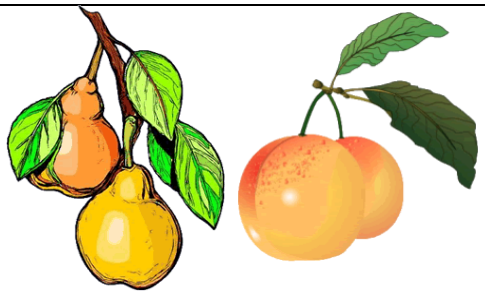 4.Ce alte fructe îți place să consumi? Utilizând asaltul de idei ,cursanții desprind trăsături caracteristice legumelor și fructelor.Se notează la tablă toate răspunsurile,apoi se selectează însușirile comune ale fructelor și legumelor.
Realizarea sensului	Se analizează desene care indică părțile componente ale unei plante/ ale unui pom fructifer. 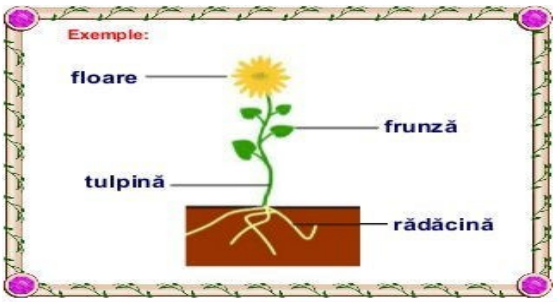 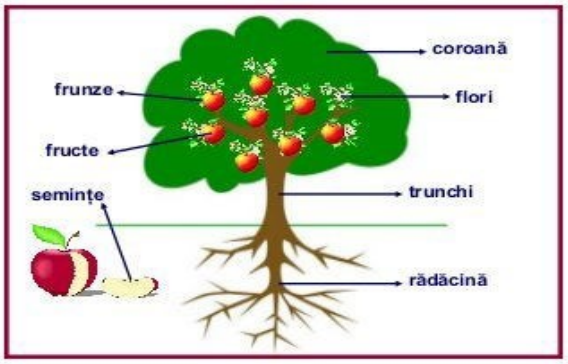 Lectura ghidată a unui text cu conținut științific.,,Grădina și livada”(tehnica Interogarea autorului). **Grădina** este spațiul, delimitat de om, pentru cultivarea legumelor, a fructelor, a florilor. Condițiile pentru ca un teren să fie amenajat ca grădină sunt: solul să fie fertil, să existe sursă de apă, să fie expus la soare, ferit de vânt și de schimbări bruște de temperatură. Primăvara sau toamna, pământul se sapă, se sfărâmă bolovanii, se nivelează terenul, se pun îngrășăminte. Primăvara se cultivă: mazărea, mărarul, pătrunjelul, ceapa din sămânță, sfecla de zahăr, ridichea de varã, fasolea, castraveții, pepenii, dovleceii; Vara se cultivă: morcovii, castraveții, ridichea de toamnă, ridichea de iarnă, salata, spanacul; Toamna se cultivă: salata, ceapa verde, usturoiul pentru consumul de primăvara. În solarii se pregătesc răsaduri de: pătlăgele roșii, ardei, vinete, varză. **Livada**

	În zonele de deal și de câmpie oamenii cultivã pomi. Aceastã activitate se numește **pomicultură**. Pomi roditori sunt: merii, perii, prunii, caișii, piersicii, vișinii, cireșii, gutuii. Lucrările din livadã: primãvara - sãpatul în jurul rãdãcinii, tãierea crengilor uscate, vãruirea trunchiurilor, stropirea cu insecticide, aprinderea focurilor pentru prevenirea efectelor brumei; vara și toamna - culesul poamelor; toamna - vãruirea trunchiurilor, acoperirea cu frunze a rãdãcinilor, instalarea parazãpezilor. Dãunãtori: omizi, pãsãri, insecte. Pomii fructiferi au o deosebitã importanță pentru industria alimentarã. Din fructe se preparã: dulceață, marmeladã, compot etc. **Știați că. ...?** •Lemnul de cireș este folosit la fabricarea mobilei. •Unele viețuitoare au fost aduse din alte părți ale lumii odată cu plantele. De pildă gândacul de Colorado din culturile de cartofi a fost adus din America. •Între 1865 și 1875 a avut loc în Franța o catastrofă economică din cauza unei insecte(filoxera).Insecta ataca rădăcina plantei, astfel suprafețe mari de viță –de –vie au fost distruse.Soluția a fost recultivarea terenurilor cu o specie de viță-de-vie din America rezistentă la atacul insectei. •Folosirea îngrășămintelor naturale asigură obținerea de legume și fructe care nu dăunează sănătății omului.
Reflecţie şi aprofundare	**Aplicații:** 1.Precizează cel puțin 5 plante cultivate în grădină. 2.Numește lucrările realizate de grădinari primăvara. 3.Descrie intervenția oamenilor în îngrijirea livezilor. 4. Completează spațiile lacunare: Livezile se întâlnesc mai ales în zona de..... Aici cresc .....cum ar fi:....., ..., ..., ..., ... și alții. Înmulţirea pomilor fructiferi se face prin ..... Dați câte un exemplu de relație de hrănire existent in fiecare mediu de viață invățat, după modelul de mai jos: frunza cartofului gândac de Colorado păsări. În grădină: _____ _____ _____ În livadă:_____ _____ _____ 5.Accesați https://ideipentrucasa.ro/category/ingrijirea-gradinii/ingrijirea-pomilor/ și notați 2-3 informații despre îngrijirea pomilor fructiferi.
Extindere şi transfer	Prezint cursanților materiale ilustrative, texte explicative ,sit-uri care să evidențieze foloasele grădinilor și livezilor:legumele si fructele proaspete sunt o sursă de

sănătate, fără legume nu putem prepara mâncarea, fructele se pot folosi în obținerea compoturilor, gemurilor etc., grădina și livada reprezintă mediu de viață pentru plante.
Se discută despre acțiunile de îngrijire a grădinii / livezilor, despre practici ale grădinarilor și pomicultorilor în vederea creșterii recoltei.
Se identifică posibile ocupații ale locuitorilor care trăiesc în zone pomicole, preocupări ale celor ce cultivă legume in gradini proprii, exemple de antreprenori cu astfel de activități.

Imaginați-vă că sunteți antreprenor, aveți o afacere bazată pe cultivarea legumelor/creșterea pomilor fructiferi /producerea de produse tradiționale din legume/fructe.
Urmărind videoclipurile de pe :
https://www.youtube.com/watch?v=ec9l3nBmbas
https://www.youtube.com/watch?v=YiEK9ECKfDs
prezentați colegilor modele de practici în acest domeniu, idei de creștere a cifrei de profit în afacerea dvs., procedee de valorificare a materiei prime , cum ne menținem pe piață în condițiile concurenței, ce idei aplicăm care să prezinte interes consumatorilor.

Autoevaluare: Fișa de observare a comportamentului
Citește cu atenție fiecare comportament și bifează răspunsul care ți se potrivește cel mai bine.

Comporta-mentul	Niciodată	Uneori	Deseori	Întotdeauna
Am dovedit				

		interes în învățare				
		Am lucrat individual				
		Am cerut ajutor când am avut nevoie				
		Când am greșit, am vrut să aflu cum pot să corectez				
		Am cooperat cu ceilalți în activitățile de grup				

Elaborat,

EADS ,

TEIȘANU DANIELA DORINA

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru
și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Nivel IV**
Disciplina de studiu/Modul	**Limba și literatura română**
Unitatea de învățare	**Mari Români ai neamului**
Subiectul	**Cuza Vodă –povestire populară**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	1.1 ; 1. 3 ; 1.4; 2. 1; 2.2.; 3.1
Resurse procedurale	Observarea dirijată, conversația, brainstorming, lectura ghidată a unui text,tehnica Interogarea autorului
Resurse materiale	Ilustrații, site-uri cu informații despre Alexandru Ioan Cuza,
Modalităţi de evaluare	Evaluare formativă, autoevaluare/Fișa de observare a comportamentului
Durata (nr. ore)	1
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se pornește de la cunoștințele pe care le au cursanții cu privire la Domnitorul Alexandru Ioan Cuza. Răspundeți la următoarele cerințe: 1.Identifică portretul lui Alexandru Ioan Cuza din imaginile următoare: 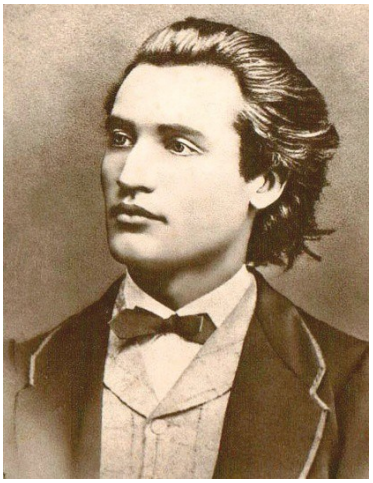

	 2. Prin întrebări, se evidențiază următoarele: -aspectul de viață prezentat de autor ,cine este Cuza, care era menirea lui ca domnitor. Toate aceste elemente sunt noutate la tablă și în caiete . *3.* Copacul ideilor*, timp de 5 minute: fiecare cursant enunță câte o informație (propoziție) legată de personajul principal, având în vedere cele discutate în această oră.*
Realizarea sensului	*Clasa se împarte în trei grupe a câte 6 cursanți.* *Hârtia de un minut*: Cursanții răspund, în scris, la întrebarea: În ciuda faptului că înaintea împăratului toți mergeau în genunchi,cum se comportă el? *Creativitate ghidată prin opera literară*: *Sarcina de lucru – grupa 1,2,3:* Citiți povestirea ”Cuza-Vodă” (activitate individuală de lectură). *Sarcina de lucru –grupa 1.:*Imaginează-ți că ești un om de la curtea împăratului, care asistă la dialogul dintre Cuza și paznici. Scrie ce gândești despre ceea ce auzi, răspunzând la următoarele întrebări: 1. Ce ai gândit când Cuza i-a spus paznicului că nu acceptă să meargă târâș? 2. Ce ai simțit când Cuza a fost primit de împărat? 3. Ce sentiment ai avut când ai auzit că împăratul l-a trimis pe Cuza cu mare fast în țară? *Sarcina de lucru –grupa 2.*:Imaginează-ți că ești prieten cu domnitorul. Scrie un dialog între tine și Cuza după ce acesta a revenit în țară. Sarcina de lucru –grupa3*: a) Cum ai fi reacționat în locul lui*

	Cuza ? *b) Cum ai fi reacționat în locul împăratului turc?*
Reflecţie şi aprofundare	Redați în ciorchine conținutul povestirii ”Cuza-Vodă” Se lucrează frontal. Cursanții vin pe rând la tablă și completează, pe scurt, *ciorchinele* (Anexa 4). Se notează și în caiete. -ciorchinele va cuprinde, pe scurt: Introducere: o Aspectul de viață prezentat o Locul în care se desfășoară acțiunea o Timpul o Personajele Cuprins: o Subiectul povestirii o Personajul principal o Caracterizarea personajului principal (pe scurt) o Sentimentele autorului Încheierea: o Importanța acestei povestiri o Precizați câteva din reformele lui Alexandru Ioan Cuza

Extindere şi transfer

Care este importanța reformelor lui Alexandru Ioan Cuza în viata noastră , în viața și educarea copiilor?
https://romania.europalibera.org/a/unirea-1859-reformele-lui-cuza/31661505.html
https://ziarulunirea.ro/reformele-lui-alexandru-ioan-cuza-care-au-pus-bazele-statului-unitar-si-modern-roman-tara-noua-legi-noi-609060/

Autoevaluare: Fișa de observare a comportamentului
Citește cu atenție fiecare comportament și bifează răspunsul care ți se potrivește cel mai bine

Comporta-mentul	Niciodată	Uneori	Deseori	Întotdeauna
Am dovedit interes în învățare				
Am lucrat individual				
Am cerut ajutor când am avut nevoie				
Când am greșit, am vrut să aflu cum pot să corectez				
Am cooperat cu ceilalți în activitățile de grup				

Elaborat EADS ,

TEIȘANU DANIELA DORINA

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**ANUL IV**
Disciplina de studiu/Modul	**STIINTE**
Unitatea de învățare	**FUNCTIA DE NUTRITIE**
Subiectul	**SISTEMUL RESPIRATOR=recapitulare**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	1.1, 2.3, 2.4, 3.1, 3.2, 3.3, 4.1
Resurse procedurale	Observarea dirijată, conversația euristică, brainstorming, lectura ghidată a unui text.
Resurse materiale	Ilustrații, fişe de lucru,mulaje,planse
Modalităţi de evaluare	Evaluare formativă, aprecieri verbale, autoevaluare (fișa de observare a comportamentului)
Durata (nr. ore)	1 oră
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se face apel la cunoştinţele şi experienţele însuşite de cursanţi şi sunt enumerate organele care sunt implicate in functia de nutritie Răspundeţi pe scurt la următoarele cerinţe: 1Rolul stomacului 2Inima 3Sangele 4Plamanii Pornind de la observarea imaginilor, cursanţii identifică, prin dialog dirijat, informaţii despre rolul si importanta organelor - S,digestiv-digestie - Transformarea alimentelor - S.circulator-circuatia sbst-nutritive - Inima-sange-vase de sange - S.respirator-schimbul de gaze **1. Rolul dintilor** Rupere,maruntire **2. Rolul inimii** Pompeaza sange prin vase de sange **3. Rolul aerului incarcat cu oxigen**

<table>
<tr><td></td><td>Oxigenarea organismului</td></tr>
<tr><td>Realizarea sensului</td><td>Se analizează desene/ilustraţii in care se gasesc organe care alcatuiesc sisteme
Stomac
Apendice
Intestine
Fose nazale
Trahee
Plamani
Se gaseste diferenta dintre nutritia la plante si animale

Se explica fotosinteza si procesul invers =respiratia
Dentitia la om-rol

Rolul caninilor

Explicati =omnivor

Drumul pe care il parcurge hrana

Aerul intra prin fose nazale=trahee=plamani</td></tr>
<tr><td>Reflecţie şi aprofundare</td><td>Punem la dispoziţia cursanţilor materiale ilustrative prin intermediul cărora vor rezolva aplicaţii.

1. Alege cuvintele cheie pentru fiecare

<table>
<tr><td>PLANTE
Frunza
Stomate
alveole</td><td>ANIMALE
Piele
Cioc
Saci alveolari</td></tr>
<tr><td>Mediul acvatic

○ branhii
○ bronhii
○ lamele</td><td>OM

○ PIRAMIDA NAZALA
○ PLAMANI
○ INIMA
○ SANGE</td></tr>
</table>

2. Realizează corespondenţa dintre imagine şi cuvant

Pesti Plamani

Pisica Saci aerieni</td></tr>
</table>

<table>
<tr><td></td><td>Om
Broaste
Insecte

Piele
Branhii
Tuburi</td></tr>
<tr><td>Extindere şi transfer</td><td>Prin intermediul materialelor puse la dispoziţie cursanţii trebuie să indice anotimpul preferat şi activitatea preferată pe care o întreprinde în anotimpul ales.

Autoevaluare: Fişa de observare a comportamentului.
Citeşte cu atenţie fiecare comportament si bifează răspunsul care ţi se potriveşte cel mai bine.

<table>
<tr><th>Comportamentul</th><th>Niciodată</th><th>Uneori</th><th>Deseori</th><th>Întotdeauna</th></tr>
<tr><td>Am dovedit interes în învățare</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Am lucrat individual</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Am cerut ajutor când am avut nevoie</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Când am greșit, am vrut să aflu cum pot să corectez</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Mi-am spus părerea</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Am cooperat cu ceilalți în activitățile de grup</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
</table>
</td></tr>
</table>

Elaborat,

EADS,

BOGDAN LENUTA

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**IV**
Disciplina de studiu/Modul	**STIINTE**
Unitatea de învățare	**Utilizarea experimentului in cadrul orelor de stiinte**
Subiectul	**Experimentul-etapa intre stiinte si practica**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	**OBIECTIVE OPERAŢIONALE:** **a) cognitive:** **OC_1 –** să identifice fenomenele care apr în experimente; **OC_2** – să descrie fenomenul observat şi să explice cauzele care l-au produs; **OC_3 –** să definească fenomenele observate în experimente prin completarea unor texte lacunare; **OC_4 –** să identifice unele exemple din viaţa cotidiana în care se regăsesc aceste fenomene; **OC_5 –** să înregistreze rezultatele experimentelor în fişe de lucru; **b) afective:** **OA_1** - să manifeste constant interes faţă de interlocutor în diferite situaţii de comunicare; **OA_2** - să lucreze în echipă pentru realizarea optimă a cerinţelor. **c) motrice:** **OM_1** – să lucreze cu materialele necesare exparimentării; **OM_2** – să se deplaseze de la un coechipier la altul pentru a-şi ajuta ec **CONDIŢIILE PREALABILE** ● Clasă de nivel mediu ● Elevii provin din medii diferite ● Elevii cunosc metodele propuse în realizarea activităţii.
Resurse procedurale	*Metode didactice :* *-Braistorming* *-Tehnica ciorchinelui* *-Metoda cubului* *-Turul galeriei* *-Explicatia* *-Observatia* *-Experimentul*
Resurse materiale	*Materiale utilizate:* *-ghidul profesorului,farfurie,apa colorata,lumanare,borcan,plastilina,seringa plastic,balon,pai plastic,fir de ata,banda adeziva,masinuta plastic,pahar,termometru camera,servetel hartie,cuburi de gheata,apa minerala,boabe stafide.*
Modalităţi de evaluare	**EVALUARE** În funcţie de profilul de inteligenţă: ● ***Naturaliştii*** vor redacta un mesaj ECO privind aerul. - ***lucrul în echipă***

	● ***Matematicienii*** vor compune şi vor rezolva o problemă folosind date din experimentele realizate. - ***lucrul în echipă*** ● ***Actorii*** vor interpreta o scurtă scenetă : „Sunt răcit!" - ***lucrul în echipă*** ● ***Pictorii*** vor realiza un desen/schiţă care să reprezinte aspecte din experimentul realizat. - ***lucrul în echipă*** ● ***Muzicienii*** vor compune un cântec despre „Boabele săltăreţe". - ***lucrul în echipă*** ● Audierea produselor muncii, afişare pe panou a fişelor cu înregistrarea observaţiilor şi explicaţiilor în urma experimentelor (***v. anexa 2***) Toate posterele echipelor se afişează la final, se vor corecta greşelile sau se vor completa, după caz, prin rotirea grupelor.***(turul galeriei)***
Durata (nr. ore)	**45 min**
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Descrierea, pe scurt, a activității/activităţilor de învățare
Realizarea sensului	**REALIZAREA SENSULUI *(30 minute)*** **3. *Metoda cubului* -** metodă ce se foloseşte atunci când se doreşte explorarea unui subiect din mai multe perspective, pentru că oferă abordări complexe şi integratoare. Pasul 1 - Se anunta tema pusa in discutie; Pasul 2 - * Elevii clasei au fost împărţiţi în cinci grupe de câte trei/patru elevi. * Fiecare grupă se împarte în şase subgrupe cărora li se dau sarcini precise: Pasul 3 - Prezentarea unui cub din carton cu fetele divers colorate; Pasul 4 - Pe fetele cubului sunt notate cuvintele: **Descrie:** Materialele folosite şi etapele de lucru; **Compară:** Ce este asemănător, ce este diferit faţă de experimentele celorlalte grupe? **Analizează:** Urmăreşte şi notează etapele experimentului **Asociază:** La ce te îndeamnă să te gândeşti? **Aplică:** La ce poate fi folosit acest experiment? **Argumentează:** Pro/contra şi enumeră o serie de motive care vin în sprijinul afirmaţiei tale. Pasul 5 - Se atribuie rolurile membrilor fiecarui grup ● "cititorul"-rostogoleste cubul si anunta grupului cerinta inscrisa pe fata de deasupra; ● "ascultatorul activ"/"cercetasul" repeta sarcina,o reformuleaza pentru a fi inteleasa de fiecare membru,adreseaza intrebari invatatorului; ● "interogatorul"solicita idei legate de modul de rezolvare a sarcinii de la membrii grupului; ● "rezumatorul"va fi "raportorul"grupului,va trage concluziile,le va nota si le va comunica intregii clase; Pasul 6 - Elevii vor lucra pe grupe (pe foi); Pasul 7 - " Raportorul" grupului va prezenta intregii clase modul in care grupul sau a rezolvat cerinta; Pasul 8 - Se aduc lamuriri,completari de catre invatatorul "consultant"/"participant"/ "observator".

Elevii vor avea la dispoziţie materiale de lucru enumerate mai sus. Se reamintesc normele de protecţie a muncii, prelucrate **Grupa – *Naturaliştii***

- Experimentul: Aerul întreţine arderea?

Materiale	**Mod de lucru**	**Ce observăm?**	**Explicaţia**
- farfurie - apă colorată - lumânare aprinsă - un borcan de 800 ml - plastilină	1. Într-o farfurie întinsă se pune apă colorată puţină. 2. Se fixează lumânarea în centrul farfuriei cu ajutorul plastilinei şi se aprinde. 3. Lumânarea aprinsă este acoperită cu un borcan.	*Lumânarea arde un scurt timp, apoi se stinge. După stingerea lumânării, apa din farfurie urcă în borcan.*	*Aerul conţine oxigen, care întreţine arderea. Lumânarea se stinge atunci când oxigenul s-a consumat.*

- Se urmăreşte desfăşurarea activităţii fiecărei echipe şi se intervine la solicitarea lor. (***conversaţia demonstraţia, problematizarea, explicaţia, cooperarea).***
- Ce gaz folosesc plantele în procesul de respiraţie?
- Răspunsuri aşteptate: (scrise de către elevi în cele două coloane ale tabelelor rămase libere)

Grupa – *Matematicienilor*

- Experimentul: Maşinuţa cu aer comprimat

Materiale	**Mod de lucru**	**Ce observăm?**	**Explicaţia**
- seringă de plastic - un balon - un pai de plastic - fir de aţă - o maşinuţă de plastic - bandă adezivă	1. Se retrage pistonul seringii până la capăt. 2. Se ţine un deget pe orificiul seringii. 3. Se apasă pe tija seringii, micşorând volumul acesteia , până când pistonul nu mai poate înainta. 4. Se lasă liberă tija seringii. 1. Se introduce parţial paiul în balon si se fixează de acesta cu un fir de aţă rezistentă. 2. Se fixează paiul de maşinuţă. 3. Se suflă aer în balon prin pai, până se umflă balonul. 4. Se lasă liber paiul.	** Prin apăsarea pe tija seringii, orificiul acesteia, fiind perfect acoperit, întâlnim o rezistenţă din partea aerului din seringă. Aerul se comprimă şi la un moment dat împiedică continuarea mişcării tijei.* ** Aerul comprimat iese din balon, iar maşinuţa se*	** Aerul se poate comprima, ocupând un loc mai mic şi opune o rezistenţă pe care noi o simţim la apăsarea tijei.* ** Când lăsăm paiul liber, aerul comprimat din interiorul*

		deplasează în sens contrar.	*balonului iese cu viteză mare şi împinge maşinuţa în sens contrar.*

- Se urmăreşte desfăşurarea activităţii fiecărei echipe şi se intervine la solicitarea lor. (***conversaţia demonstraţia, problematizarea, cooperarea).***
- De ce se deplasează maşinuţa?
- Răspunsuri aşteptate: (scrise de către elevi în cele două coloane ale tabelelor rămase libere)

Grupa – *Actorii*

- Experimentul: Răcoare prin evaporare

Materiale	Mod de lucru	Ce observăm?	Explicaţia
- un pahar - un termometru de cameră - un şerveţel de hârtie - apă la temperatura camerei	1. Se măsoară temperatura apei din pahar. 2. Se introduce şerveţelul în apa din pahar, se scoate şi se stoarce. 3. Se înfăşoară pe rezervorul termometrului. 4. Se aşteaptă câteva minute. 5. Se citeşte temperatura indicată de termometrul înfăşurat în şerveţelul ud.	** Temperatura indicată de termometrul înfăşurat în şerveţelul umed este cu câteva grade mai mică decât temperatura apei din pahar.*	** Apa din şerveţel umed se evaporă. Pentru a se evapo apa preia din căldura de la şerveţel, iar acest se răceşte.*

- Se urmăreşte desfăşurarea activităţii fiecărei echipe şi se intervine la solicitarea lor. (***conversaţia demonstraţia, problematizarea, cooperarea).***
- De ce se pune un prosop umed pe fruntea unei persoane care are febră?
- Răspunsuri aşteptate: (scrise de către elevi în cele două coloane ale tabelelor rămase libere)

Grupa – *Pictorii*

- *Experimentul: Gheaţa se topeşte*

Materiale	Mod de lucru	Ce observăm?	Explicaţia
- un pahar - apă - cuburi de gheaţă	1. Se umple paharul cu apă. 2. Se pun câteva cuburi de gheaţă, astfel încât apa din pahar să se ridice până la marginea paharului.	** După câteva minute gheaţa se topeşte. Apa nu curge din pahar. Mai mult, nivelul ei rămâne acelaşi.*	** Cuburile de apa plutesc pe apă, deoarece gheaţa este mai uşoară decât apa. Apa rezultată din topirea cuburilor de gheaţă ocupă un volum mai mic decât gheaţă.*

		3. Se aşteaptă câteva minute.		

- Se urmăreşte desfăşurarea activităţii fiecărei echipe şi se intervine la solicitarea lor. (***conversaţia demonstraţia, problematizarea, cooperarea).***
- De ce reuşesc să supravieţuiască vieţuitoarele din lacuri pe timpul iernii?
- Răspunsuri aşteptate: (scrise de către elevi în cele două coloane ale tabelelor rămase libere)

Grupa – *Muzicienii*

- Experimentul: Boabe săltăreţe

Materiale	**Mod de lucru**	**Ce observăm?**	**Explicaţia**
- apă minerală - boabe de stafide - un pahar	1. Se pun boabele de stafide în pahar. 2. Se toarnă apa minerală.	** Boabele de strugure urcă şi coboară în apă.*	** Bulele de dioxi de carbon din ap sunt mai uşoare decât apa. Ele se lipesc de boabele de struguri şi urc împreună. La suprafaţa apei, bulele de gaz ies aer, iar boabele, fiind grele, cad în pahar.*

- Se urmăreşte desfăşurarea activităţii fiecărei echipe şi se intervine la solicitarea lor. (***conversaţia demonstraţia, problematizarea, cooperarea).***
- Ce s-ar întâmpla dacă am realiza experimentul cu apa plată?
- Răspunsuri aşteptate: (scrise de către elevi în cele două coloane ale tabelelor rămase libere)

Reflecţie şi aprofundare

REFLECŢIA (5 minute)

Justificare psiho-pedagogică:

- consolidarea noilor cunoştinţe;
- se aşteaptă ca elevii să exprime în propriile cuvinte rezultatele experimentelor;
- dezvoltarea vocabularului şi a capacităţii de exprimare ştiinţifică.

Întrebări interpretative legate de modul de desfăşurare a experimentelor:

- Ce v-a păcut în mod deosebit? Ce aţi descoperit? Ce un v-a placut? Ce legătură au rezultatele experimentelor cu viaţa voastră ?
- Se solicită verbe (acţiuni), gesturi/mimică, cu ce culori se pot reprezenta experimentele, ce muzică ar fi adecvată acestora etc. ***(legătura cu experienţa, explicaţia, demonstraţia).***
- Răspunsuri aşteptate : acţiuni (amestecăm, turnăm, se evaporă, se topeşte,, se deplasează etc.); culori (albastru pentru apă, roşu pentru temperatură, galben pentru lumina lumânării etc.); muzică dinamică (Mozart) ; mimică (febră, folosirea termometrului şi a prosopului ud pentru frunte).

Extindere şi transfer	**EXTENSIE** În funcţie de stilul de învăţare, elevii vor avea ca temă: stilul vizual – compunere/ descrierea experimentului realizat în lecţie; stilul auditiv – de compus o melodie pe tema lecţiei; stilul kinestezic – desen care să ilustreze etapele desfăşurării experimentului.

Anexe

- produsele muncii elevilor/echipelor;
- posterele echipelor;
- chestionarul aplicat elevilor.

Elaborat,

EADS, CORNEA MARIA

(nume, prenume, semnătura)

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru
și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Anul IV**
Disciplina de studiu/Modul	**PO - Limba engleză**
Unitatea de învățare	**Clothing**
Subiectul	**Clothes and colours**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	**1.1, 1.2, 2.1, 2.2, 2.3, 3.1, 3.2, 3.4**
Resurse procedurale	**Descoperirea, observarea dirijată, conversația euristică, brainstorming, explicația, prezentare Power Point**
Resurse materiale	**laptop, fișe de lucru, flashcards((ilustrații), coli de flipchart, smartboard, materiale audio-video.**
Modalităţi de evaluare	**Evaluarea formativă, autoevaluarea/ fișa de observare a comportamentului, aprecieri verbale.**
Durata (nr. ore)	**1**
Scenariul didactic - etape	
Evocare (15 min.)	• Se face apel la cunoștințele însușite anterior de către cursanți. Utilizând metoda brainstorming (asaltul de idei), aceștia sunt rugați să enumere cât mai multe cuvinte referioare la articole de îmbrăcăminte (clothes). 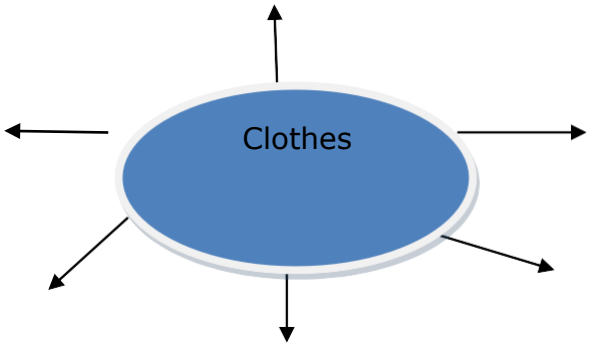 Apoi, profesorul le spune cursanților că la sfârșitul acestei lecții, aceștia vor învăța să ceară și să denumească articole vestimentare, să utilizeze corect cuvintele *this / these,* să descrie haine și culori. • Pe baza unei prezentări PowerPoint, vor învăța denumirea celor mai comune articole de îmbrăcăminte. Profesorul pronunță fiecare cuvânt în parte iar cursanții le repetă.

dress

skirt

shirt

T-shirt

sweater

hat

pants/ trousers

shorts

tie

shoes

socks

suit

- Pentru fiecare articol vestimentar, profesorul întreabă și răspunde:

What is this?(Ce este acesta/aceasta) și arată către un cuvânt la singular. Cursanții trebuie să răspundă cu *It's a...(este un/o...), de exemplu (What is this? It's a dress).* Apoi arată un cuvânt la plural(de exemplu *pants*) și întreabă *What are these?(ce sunt aceștia / acestea?).* Cursanții trebuie să răspundă cu *They are ....(Ei/ele sunt.....), de exemplu (They are pants)*

- Pentru a-i învăța culorile, profesorul folosește carioci (felt-tips), reprezentând fiecare culoare. Pronunță fiecare cuvânt, întrebând în clasă: *What colour is this? (Ce culoare este aceasta?)* și răspunde *It's…(Este….)*, de exemplu (*It's read*). Unii cursanți pot cunoaște culorile și profesorul așteaptă răspunsul acestora.Toți cursanții repetă după profesor.

Colors

red	black
blue	white
yellow	gray
orange	purple
green	brown

- Profesorul arată ilustrații (flashcards) cu articolele de îmbrăcăminte prezentate anterior, iar cursanții menționează ce culoare are fiecare articol vestimentar din imagine, prin

	dialog dirijat: De exemplu *Teacher: What colour is this dress?* *Learner: It's red.*
Realizarea sensului (15min)	**1. Joc didactic(Game): Picture Bingo** Cursanții sunt grupați câte 2 și fiecare pereche primește câte un cartonaș de Bingo cu 9 imagini amestecate, reprezentând haine. Cartonașele nu seamănă între ele, dar conțin aceleași imagini. Cuvintele corespunzătoare imaginilor dar și altele referitoare la haine, sunt decupate și puse într-o cutie. Profesorul extrage, pe rând, câte un cuvânt din cutie și îl citește cu voce tare. Dacă acesta corespunde unei imagini pe cartonașul de Bingo, ei îl vor marca cu un X. Echipa care termină prima de marcat cu X cele 9 imagini, strigă "Bingo" și este câștigătoare. Când o echipă strigă "Bingo", aceștia sunt rugați să spună hainele din cartonașul lor, pentru a verifica dacă sunt cele menționate. Dacă articolele de îmbrăcăminte sunt corecte, echipa câștigă, dacă nu sunt corecte, jocul continuă. ➢ Clothes cards- Cartonașe de Bingo cu haine ➢ Word cards (Cartonașe conținând cuvinte referitoare la haine): socks | T-shirt | dress | shirt pants | tie | shorts | sweater hat | suit | skirt | shoes 2. Următoarea activitate presupune lucrul în echipă și constă în utilizarea unor imagini pe baza cărora cursanții realizează dialoguri simple, de tipul: *A: What is this? B: It's a / an.....* A: *What are these? B: They are*..... What is this? What are these?

	 3. Profesorul accesează site-ul Liveworksheets, la adresa: https://www.liveworksheets.com/hy520470om, iar cursanții ascultă îndicațiile audio și încercuiesc imaginea corectă: De exemplu: 1. *blue shirt,* se potrivește cu imaginea care conține *cămașa albastră* 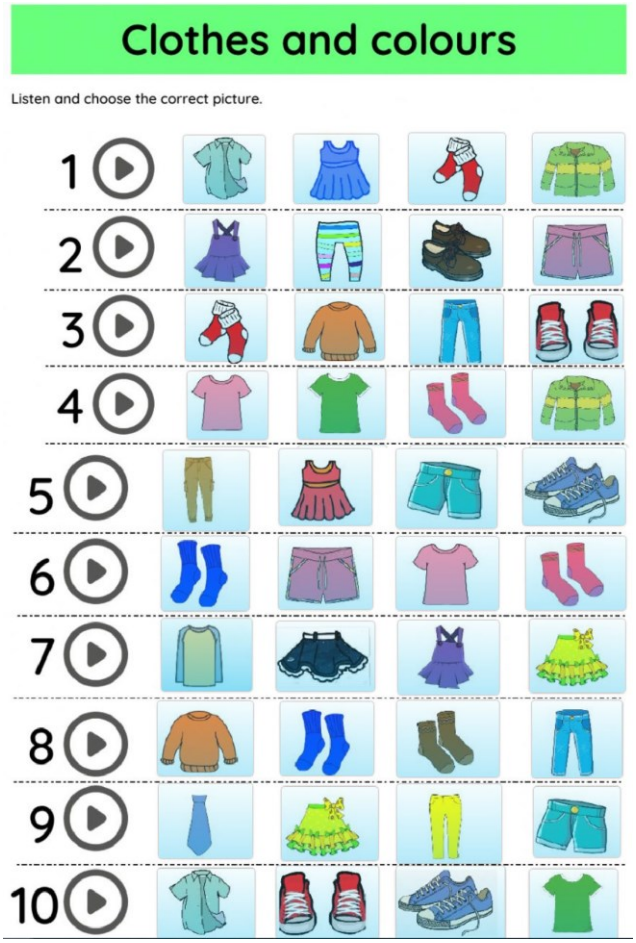
Reflecţie şi aprofundare (15min.)	Aplicații: 1. Cursanții folosesc expresia: ***I am wearing ……*** ***(Eu port…)*** și sunt rugați să rezolve următoarea activitate în perechi. Aceasta constă în a asculta și a citi câteva propoziții care descriu ce articole de îmbrăcăminte poartă persoanele din imagine și culorile lor, apoi să potrivească aceste propoziții cu imaginile: *De exemplu: I'm wearing an orange T-shirt – imaginea 1* https://www.liveworksheets.com/or1930383sa

WHO AM I?

I'm wearing an orange T-shirt	
I'm wearing black trousers	
I'm wearing a blue T-shirt	
I'm wearing an orange skirt	
I'm wearing a blue cap	
I'm wearing orange shoes	
I'm wearing a red jacket	
I'm wearing brown trousers	

2. Jocul de rol(Role-play)– I'm looking for...(Caut...)
Această activitate se bazează pe un dialog dirijat. Fiecare cursant își imaginează că se află într-un magazin de haine și face cumpărături cu un prieten. Mai întâi profesorul demontrează conversația dată ca model, completând spațiile libere cu un articol de îmbrăcăminte pe care unul dintre cursanții din clasă îl poartă:

I'm looking for…
A: Do you like this/ these_____?
B: No. This / These is / are_____. I'm looking for a _____ one. (I'm looking for_____ones.)

De exemplu:
A: Do you like this shirt? (Îți place această cămașă?)
B. No. This shirt is blue. I'm looking for an orange one. (Nu. Această cămașă este albastră. Caut una portocalie.)
Cursanții exersează dialogul cu un coleg, schimbând rolurile și folosind diferite articole de îmbrăcăminte și culori în același

<table>
<tr><td></td><td>timp.

3. Listening activity
Cursanții sunt rugați să vizioneze o secvență scurtă și să răspundă la întrebarea:
What did Jeremy tell his parents he would never wear to work? (Ce le-a spus Jeremy părinților că nu ar purta niciodată la muncă?)
www.mormon.org/jeremy-
https://www.youtube.com/watch?v=p7xRjrl1Z9M

Răspuns: a suit and a tie

4. Fiecare cursant trebuie să descrie îmbrăcămintea pe care o poartă în ziua cursului: I am wearing.....</td></tr>
<tr><td>Extindere şi transfer (5 min.)</td><td>Pentru a-și consolida cunoștințele dobândite, cursanții vor avea de realizat următoarele sarcini, cu aplicabilitate în viața reală:
• Acasă, fiecare cursant trebuie să se uite la hainele pe care le au în dulap și să exerseze numindu-le. De exemplu: This is a red dress. These are blue pants.
Aceștia sunt încurajați să scrie cât mai multe propoziții
De asemenea, fiecare cursant trebuie să descriere îmbrăcămintea pe care o poartă în următoarele situații:
➢ la muncă (at work)
➢ la o nuntă (at a wedding)
➢ în parc (in the park)
• Autoevaluare: Fișa de observare a comportamentului
Citește cu atenție fiecare comportament și bifează răspunsul care ți se potrivește cel mai bine:

<table><tr><td>Comportamentul</td><td>Niciodată</td><td>Uneori</td><td>Deseori</td><td>Întotdeauna</td></tr><tr><td>Am dovedit interes în învățare</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>Am lucrat individual</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>Am lucrat în grupe/ în perechi</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>Am cerut ajutor când am avut nevoie.</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr><tr><td>Mi-am exprimat punctul de vedere</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr></table></td></tr>
</table>

ANEXE

1. PREZENTARE POWERPOINT

dress

skirt

shirt

T-shirt

sweater

hat

pants/ trousers

shorts

tie

shoes

socks

suit

2. JOC DIDACTIC – PICTURE BINGO

- Clothes cards- Cartonașe de Bingo cu haine

- Word cards (Cartonașe conținând cuvinte referitoare la haine):

socks	T-shirt	dress	shirt
pants	tie	shorts	sweater
hat	suit	skirt	shoes

3. WORKSHEET

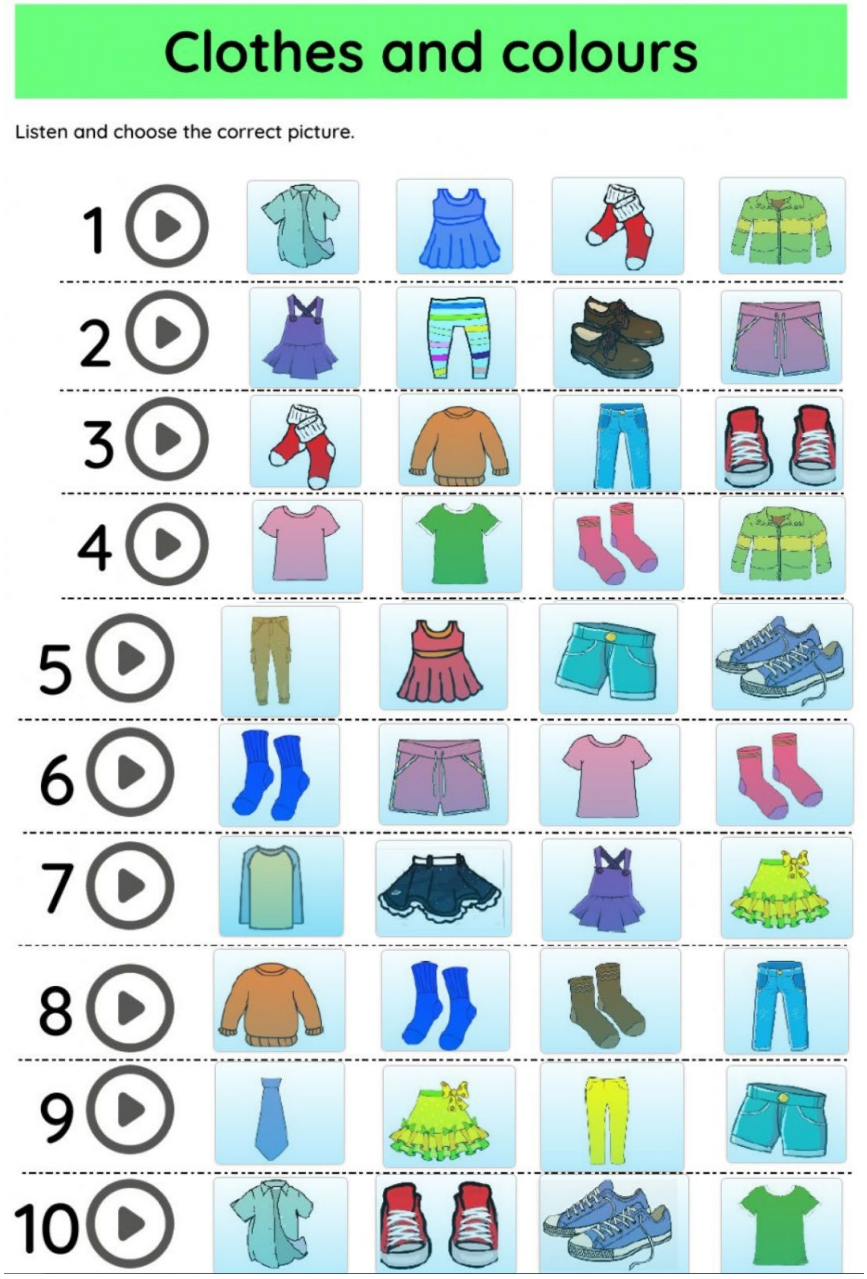

4. WORKSHEET

WHO AM I?

I'm wearing an orange T-shirt	
I'm wearing black trousers	
I'm wearing a blue T-shirt	
I'm wearing an orange skirt	
I'm wearing a blue cap	
I'm wearing orange shoes	
I'm wearing a red jacket	
I'm wearing brown trousers	

Elaborat de,
EADS,
STROE ȘTEFANIA

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Anul III**
Disciplina de studiu/Modul	**Limba engleză**
Unitatea de învățare	**Jobs**
Subiectul	**The right person for the job- Writing a CV**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	**1.1, 2.2, 2.3, 3.1, 3.2, 3.4**
Resurse procedurale	**Descoperirea, observarea dirijată, conversația, dezbaterea, lectura ghidată a unui text, brainstorming, explicația, demonstrația, prezentare power point**
Resurse materiale	**laptop, fișe de documentare (exemple de CV-uri), fișe de lucru, smartboard, ghidul profesorului/elevului.**
Modalităţi de evaluare	**Evaluarea formativă, autoevaluarea/ fișa de obserbare a comportamentului**
Durata (nr. ore)	**1**
Scenariul didactic - etape	
Evocare (10 min.)	➢ Se face apel la cunoștințele însușite în lecția anterioară despre meserii: meserii, meseria preferată, calități necesare obținerii job-ului preferat. Răspundeți la următoarele cerințe: • Do you think some jobs are suitable for men, while others are for women? (Credeți că unele meserii sunt potrivite pentru bărbați, în timp ce altele sunt pentru femei?)- *La această întrebare, profesorul încearcă să îi conducă pe cursanți către concluzia că atât bărbații, cât și femeile sunt potriviți pentru diferite locuri de muncă, atât timp cât au abilitățile necesare.* • What job would you like to have? Why? (Ce job v-ar plăcea să aveți? De ce?) • What qualities are provided for the job that you chose?(Ce calități presupne job-ul pe care l-ați ales?- *Pornind de la discuția despre job-ul preferat și utilizând metoda asaltului de idei(brainstorming), cursanții desprind calitățile necesare pentru diverse locuri de muncă. Toate cuvintele cheie sunt notate pe tablă.* • What document do you need to write and sent when you apply for a job?(Ce document trebuie să scrieți și să trimiteți când aplicați pentru un loc de muncă?) (a CV) ➢ Profesorul prezintă pe scurt cursanților obiectivele lecției: să ofere informații personale, vor învăța despre cum se

<table>
<tr><td></td><td>realizează un CV(Curicculum Vitae), vor vedea un exemplu de CV și, de asemenea, vor scrie propriul CV în limba engleză.</td></tr>
<tr><td>Realizarea sensului (15 min)</td><td>

Utilizând metoda Know- Want to know-Learned (Știu- Vreau să știu- Am învățat), cursanții desenează tabelul cu cele trei coloane aferente metodei și completează doar primele două coloane, cu informațiile pe care le cunosc deja despre realizarea unui CV și ce vor să afle despre acest subiect, urmând ca la sfârșitul etapei, să completeze cu ceea ce au învățat:
<table>
<tr><td>Know</td><td>Want to know</td><td>Learned</td></tr>
<tr><td></td><td></td><td></td></tr>
</table>

Următoarele activități se vor baza pe diverse materiale precum: prezentare Powerpoint, fișe de documentare, de lucru, care vor fi date cursanților dar și expuse pe smartboard:

Cursanții primesc ca sarcină de lucru să decidă dacă următoarele afirmații sunt True/False(adevărate/false). Profesorul îi monitorizează și îi încurajează să ofere și argumentele pentru opiniile lor, dacă pot. După realizarea sarcinii, cursanții primesc feedback din partea profesorului cu răspunsurile corecte și explicațiile necesare.

Task 1: what do you know about a CV?
Speak with a neighbour. Are these sentences true or false?

A CV is a document with information about you.
You use a CV to get a job.
You should put your photo on your CV.
Your CV should be 3 or 4 pages long.
It's OK to have mistakes (spelling, grammar…) on your CV.
All information on your CV must be in full sentences.
Employers usually look at a CV for about 2 minutes.

Lectura ghidată a unui text- CV-ul lui Ionică Pop(tehnica Interogarea autorului). Cursanții sunt invitați să urmărească și să citească un exemplu de CV din prezentarea Powerpoint expusă de profesor și împreună cu acesta sunt discutate aspecte legate de părțile și conținutul unui CV. Se solicită cursanților să formule întrebări referitoare la textul studiat. Se specifică faptul că răspunsurile pot fi obținute de la colegi sau de la profesor.

Text suport- CV-ul lui Ionică Pop
</td></tr>
</table>

Sample Curriculum Vitae **A1**

Personal information	
Surname / First name	**Pop Ionică**
Address	25, Strada Principală, sat Chiuieni, comuna Lataretu, județ Alva, Romania
Telephone(s)	0273 – 524768
Mobile	0776 – 542631
E-mail	ionica.pop@rmail.ro
Nationality	Romanian
Date of birth	12 August 1979
Desired employment	**Local guide for foreign tourists**
Work experience	
Dates	1990 – 2005
Occupation	farmer
Main activities	Farming activities: working the land, breeding animals
Type of business	Family business
Education and training	
Dates	2004 – 2006 Second Chance Secondary Courses 1985 – 1989 Primary School – sat Chiuieni
Personal skills and competences	
Mother tongue	**Romanian**
Other language	**English**

Self-assessment	Understanding		Speaking		Writing
European level (*)	Listening	Reading	Spoken interaction	Spoken production	
English	A 2	A 2	A 2	A 2	A 1

(*) Common European Framework of Reference for Languages

Social skills and competences	I communicate well with people.
Organisational skills and competences	I can organize a group of people. I am a good time manager.
Computer skills and competences	I have acquired computer skills at the Second Chance courses that I am presently attending. I can use a computer to write text and to find information on the Internet. I can communicate by email.
Artistic skills and competences	I can play the fiddle. I have been a dancer in „Ceterașul" folk group since 1995. We have participated in several folk dance competitions and we won 1st prize in the Regional Folk Dance Festival in 2000.
Other skills and competences	I am skilled at woodwork. I make wooden objects such as chessboards and chess-pieces, wooden spoons, etc.. I have acquired this skill in my family.
Additional information	References available on request.

Posibile întrebări:

1. Why did Ionică Pop write this CV?(De ce scrie Ionică Pop acest CV?
2. What does Ionică Pop do now? (Ce ocupație are Ionică Pop acum?)
3. What do the words in bold represent? (Ce reprezintă cuvintele îngroșate?)
4. Is it necessary to write full sentences in a CV?(Este necesar să scriem propoziții complete într-un CV?)
5. Who can give references?(Cine poate oferi referințe?)

- Cursanții completează cea de a 3 a rubrică în tabelul *Know- Want to know-Learned (Știu-Vreau să știu- Am învățat),* cu informațiile noi pe care le-au descoperit în cadrul lecției.

Reflecţie şi aprofundare (15min.)	Aplicații: 1. Cursanții pot lucra în mici grupuri în realizarea următoarelor sarcini: Prezentați informațiile pe care le-ați reținut despre structura unui CV, completând literele care lipsesc(partea a.). Apoi potriviți părțile componente ale unui CV, obținute la partea a. cu semnificațiile corespunzătoare de la partea b.: What parts does a CV have? *a) Write the missing letters.* 1 P_rs_n_l det_ _ils 2 Ed_c_t_ _*n and* q_ _lific_t_ _ns 3 W_rk exp_r_ _nce 4 Sk_lls 5 Int_r_sts 6 R_f_r_nc_s *b) Match the parts 1-6 with their meanings A-F.* A jobs you did before B things you enjoy (e.g. playing a sport) C your name, address, date of birth, email, phone number D the name of your school / college; exams you passed E things you can do (e.g. speak a language; drive a car; use a computer) F names of people who know you (e.g. your teacher or your boss), and who can say that you're good for a job 2. .Completați următorul CV. Citiți și apoi scrieți titlurile în locul potrivit pe spațiile punctate. https://esol.excellencegateway.org.uk/content/teachers/lessons-and-activities/lesson-plans/writing-cv

	Nisa's CV – version 2: headings missing *Complete Nisa's CV. Write the headings in the right place on the dotted lines (…).* a. **Education and qualifications** b. **Personal details** c. **References** d. **Interests** e. **Work experience** f. **Skills** **Nisa Thaoto CV** I am a nurse with qualifications and experience. I am looking for a job in healthcare in Beechen. …… Address: 391 Newbury Road, Beechen, BE2 3AC Email: nisathaoto@wow.com Phone: 07746 128 497 Date of birth: 30 April 1992 …… 2010-2011: Boromarajonani College of Nursing, Bangkok (Thailand). Diploma in Nursing 2012-present: Beechen College. ESOL course. I will take Entry 1 exams this term. …… 2011-2012: nurse at Bumrungrad International Hospital, Bangkok 2013-present: volunteer assistant at Help the Aged (charity shop), 14 High Street, Beechen …… Languages: Thai (fluent); English (elementary) Computers: Microsoft Office (Word, Excel and PowerPoint) UK driving license …… I enjoy football and played for the women's team at school. …… Mr Mark Hargreaves, ESOL Lecturer, Beechen College: mhargreaves@beechen.ac.uk Ms Pikul Dangda, Head of Nursing, Bumrungrad International Hospital, Bangkok: pikul_dangda@bumrungrad.com. Ms Dangda was my supervisor when I worked at Bumrungrad Hospital. ➢ Fiecare activitate va primi feedback din partea profesorului cu răspunsurile corecte.
Extindere şi transfer (10 min.)	➢ Lectura ghidată a unui text. Se analizează reclama unui loc de muncă(hosts/guides-gazde/ghizi part-time). Cursanții sunt rugați să lucreze în echipe de câte 2 și să facă o descriere a candidatului ideal pentru postul promovat. Cuvintele necunoscute din text sunt discutate și explicate. Pentru a veni în ajutorul cursanților, profesorul adresează câteva întrebări ajutătoare (guided questions): • *Does it make a diffence if it is a man or woman?(Este vreo diferență dacă e bărbat sau femeie?)* • *Should the person know foreign languages?(Ar trebui persoana respectivă să cunoască limbi străine?)* • *Which of the following qualities are important for this job (Care dintre următoarele calități sunt importante pentru acest job): sociable(sociabil), talkative(vorbăreț), easygoing(relaxat), organized(organizat), tidy(ordonat), shy(timid), reliable(de încredere), honest (cinstit)?*

Look at the following job advertisement and and decide with your deskmate what kind of person would be suitable for the job.

Part-time hosts/guides
FUN HOLIDAYS INTERNATIONAL
organise personalised tours for small groups.
We are looking for persons who can act as local hosts and guides to accompany our clients during their stay in your city/village. We have vacancies for hosts who can only work weekends or evenings, as well as weekdays. We offer generous hourly rates, a monthly retainer and we cover all expenses. Send your application to the address below.

Word bank

guide = someone whose job is to take tourists to a place and show them around
host = someone who provides the place and everything that is needed for an organised event
retainer = an amount of money paid to someone so that they will continue to work for you in the future
hourly rate = the amount someone is paid per hour
expenses = money that you spend on things such as travel and food while you are doing your job and which your employer then pays to you

- Aplicați pentru postul promovat mai sus (gazde/ghizi turiști part-time) și scrieți propriul CV. Folosiți cele două modele de CV, a lui Ionică Pop și Nisa Thaoto precum și toate informațiile însușite în această lecție. Păstrați-l în portofoliul personal. Înainte de a fi puse la portofoliul personal, CV-urile vor fi corectate de către profesor.

Apply for the job advertised above. Write a CV. Keep it in your portfolio, maybe you'll have to use it soon.

- Autoevaluare: Fișa de observare a comportamentului
  Citește cu atenție fiecare comportament și bifează răspunsul care ți se potrivește cel mai bine:

Comportamentul	Niciodată	Uneori	Deseori	Întotdeauna
Am dovedit interes în învățare				
Am lucrat individual				
Am lucrat în grupe/ în perechi				
Am cerut ajutor când am avut nevoie.				

Anexe

Elaborat,

EADS, STROE ȘTEFANIA

(nume, prenume, semnătura)

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**SECUNDAR INFERIOR ,NIVEL III**
Disciplina de studiu/Modul	**LIMBA SI LITERATURA ROMANA** **TEXTUL SI CONTEXTUL**
Unitatea de învățare	**NEVOIA DE CUNOASTERE**
Subiectul	**IN CAUTAREA CERTITUDINII** **PSALMUL BIBLIC SI PSALMUL FILOSOFIC**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	**1.1, 1.3,1.4, 1.5, 1.7, 1.8**
Resurse procedurale	**Observatia dirijata , conversatia , lectura ghidata , ciorchinele**
Resurse materiale	**Carti cu psalmi (ARGHEZI, BLAGA),siteuri cu poezii tip psalmi, biblia ,icoane**
Modalităţi de evaluare	**CONVERSATIA EURISTICA ,FISE DE LUCRU**
Durata (nr. ore)	**1 ORA**
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se va purta un dialog in perechi despre situatii mai greu de grezolvat din viata lor si modurile in care au reusit sa le depaseasca si sa mearga mai departe .Se vor identifica apoi cazurile cele mai frecvente si modul in care au fost depasite . Discutati în perechi despre modul în care vã manifestati atunci când sufletul vã este cuprins de îndoialã sau traversati momente mai grele în existenþa voastrã. b. Scrie un text cãruia sã îi atribui valoare de rugãciune si pe care l-ai rosti în momentele dificile ale vietii Text si context a. Care este fragmentul biblic pe care l-ai citit si pe care îl recitesti deoarece te-a impresionat? b. Citeste Psalmul 27 din Biblie si precizeazã care este tema acestuia. 1. Cãtre Tine, Doamne, am strigat, Dumnezeul meu, ia aminte! Cã de nu mã vei auzi, mã voi asemãna cu cei care se coboarã în groapã. 2. Ascultã glasul rugãciunii mele când mã rog cãtre Tine, când ridic mâinile mele cãtre locasul Tãu cel sfânt. 3. Sã nu tragi cu cei pãcãtosi sufletul meu, si cu cei ce

	lucrează nedreptate să nu mă pierzi, 4. Cu cei ce grăiesc pace către aproapele lor, dar cele rele sunt în inimile lor. 5. Dă-le lor după faptele lor si după viclesugul gândurilor lor. 6. După lucrul mâinilor lor, dă-le lor; răsplăteste-i după faptele lor, 7. Că n-au înţeles lucrurile Domnului si faptele mâinilor Lui; îi vei dărâma si nu-i vei zidi. (Biblia, Psalmul 27)
Realizarea sensului	**Citeste textele:** **PSALM ,de TUDOR ARGHEZI** Te drămuiesc în zgomot si-n tăcere Si te pândesc în timp, ca pe vânat, Să văd: esti soimul meu cel căutat? Să te ucid? Sau să-ngenunchi a cere. Pentru credinţă sau pentru tăgadă, Te caut dârz si fără de folos. Esti visul meu, din toate, cel frumos Si nu-ndrăznesc să te dobor din cer grămadă Ca-n oglindirea unui drum de apă, Pari când a fi, pari când că nu mai esti; Te-ntrezării în stele, printre pesti, Ca taurul sălbatec când se adapă. Singuri, acum în marea ta poveste , Rămân cu tine să mă mai măsor, Fără să vreau să ies biruitor. Vreau să te pipăi si să urlu: „Este!“ **Psalm de Lucian Blaga** O durere totdeauna mi-a fost singurătatea ta ascunsă, Dumnezeule, dar ce era să fac? Când eram copil mă jucam cu tine si-n închipuire te desfăceam cum desfaci o jucărie. Apoi sălbăticia mi-a crescut, cântările mi-au pierit Si fără să-mi fi fost vreodată aproape, te-am pierdut pentru totdeauna în ţărână, în foc, în văzduh Si pe ape. Între răsăritul de soare ºi-apusul de soare sunt numai tină ºi ranã. În cer te-ai închis ca-ntr-un cosciug. O, de n-ai fi mai înrudit cu moartea decât cu viaţa, mi-ai vorbi. De-acolo unde esti, din pământ ori din poveste mi-ai vorbi. În spinii de-aci, aratã-te, Doamne, să stiu ce-astepti de la mine. Să prind din văzduh sulita veninoasă din adânc azvârlită de altul să te rănească subt aripi? Ori nu doresti nimic?

	Esti muta, neclintita identitate , nu ceri nimic. Nici mãcar rugãciunea mea. Iatã, stelele intrã în lume deodatã cu întrebãtoarele mele tristeþi. Iatã, e noapte fãrã ferestre-n afarã. Dumnezeule, de-acum ce mã fac? În mijlocul tãu mã dezbrac. Mã dezbrac de trup ca de-o hainã pe care-o lasi în drum. Se solicita: - sa adreseze intrebari legate de continutul psalmilor cititi -sa identifice structuri care sa ilustreze cele doua tipuri de psalmi (A –Psalm biblic , B-psalm filosofic prin realizarea „ciorchinelui'' pentru fiecare tip ,la tabla fiecare cursant va scrie pe jeton si va duce la categoria corecta ;la final prin pareri pro si contra se vor hotari locurile finale si corecte ale jetoanelor)
Reflecţie şi aprofundare	Discutarea textului si apropundarea prin exercitii a. Comparã psalmul biblic cu cel filosofic si precizeazã tema acestora. b. Precizeazã care este dorinta eului liric arghezian. c. Descrie transformarea eului poetic blagian în raport cu credinta. d. Comenteazã suferinta cauzatã de lipsa comunicãrii cu divinitatea selectând versuri semnificative din cei doi psalmi. e. Exprimã-ti pãrerea despre faptul cã psalmii filosofici ilustreazã „crestinismul în ruinã" specific liricii moderne. Elemente de limba românã a. Identificã în text cuvinte care indicã cui sunt adresati psalmii. b. Selectează enunturi interogative, care exprimã starea de neliniste si incertitudine.
Extindere şi transfer	a. Cititi, în grupe de 4-5 elevi, Psalmii moderni de Alexandru Macedonski si realizati un poster în care sã ilustrati diversitatea tematicã a acestora si a sentimentelor sugerate de lectura lor. b. Scrie un articol destinat publicãrii în presa localã sau pe un site de internet despre criza sentimentului religios la începutul secolului al XX-lea . c. Imaginează un dialog cu un preot despre importanta credintei religioase în pãstrarea echilibrului sufletesc si moral al omului.

Anexe

Elaborat,

EADS, IVAN –TOICĂ MARIANA

(nume, prenume, semnătura)

Elaborat de
Ecaterina Bonciu, CJPADS1

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru
și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Nivel III**
Disciplina de studiu/Modul	**Istorie-Geografie**
Unitatea de învățare	**Romania-elemente de geografie generala**
Subiectul	**Romania-granite,vecini**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	2.3, 3.3, 4.1.
Resurse procedurale	conversaţia, explicaţia, observarea dirijată, exerciţiul, brainstorming, învăţarea prin descoperire
Resurse materiale	harta fizică a României, calculator, videproiector, hărţi oarbe, fişe de lucru, PPT
Modalităţi de evaluare	orală, observarea sistematică, analiza produselor activităţii, autoevaluare.
Durata (nr. ore)	1 oră
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Port o conversaţie cu elevii despre ceea ce au învăţat la geografie în prima unitate de învăţare. Elevii sunt solicitaţi să enumere punctele cardinale învăţate şi să precizeze pozitia Romaniei in Europa si a localitatii Sutesti,jud,Braila. Propun elevilor să urmarească o prezentare a temei, utilizând un PPT. Antrenez elevii într-o conversaţie despre materialul urmărit.
Realizarea sensului	Concomitent cu analiza materialului, se realizează şi schema lecţiei pe caiete. Punctez informatiile-ancoră din materialul prezentat: -poziţia României pe glob şi în Europa (S-E Europei Centrale,pe cursul inferior al Dunarii -suprafaţa României 238.397 km2 -graniţele şi tipul acestora (naturale, convenţionale) -vecinii României, corespunzător punctelor cardinale.
Reflecţie şi aprofundare	Cursantii identifică pe hartă vecinii României, stabilind graniţele şi tipul acestora. Împart cursantii pe grupe. Fiecare dintre grupe va primi o hartă oarbă, pe care va trebui : Grupa I-să stabilească corespondenţa dintre vecinii României şi punctele cardinale Grupa II-să poziţioneze corect vecinii României pe hartă Grupa III-să poziţioneze corect ţările vecine ale României, marcându-le cu un steguleţ pe cele care sunt membre UE.(Bulgaria si Ungaria)

<table>
<tr><td></td><td>Analizez modul de rezolvare a fişelor de lucru, venind cu explicaţii suplimentare acolo unde este cazul.</td></tr>
<tr><td>Extindere şi transfer</td><td>Le voi adresa întrebări din lecţia prezentată, pentru a urmări consolidarea cunoştinţelor proaspăt dobândite.

Se punctează importanţa poziţiei geografice a României, ca ţară carpato-danubiană-pontică.

Se fac aprecieri generale şi individuale pe tot parcursul activităţii, elevii fiind motivaţi şi stimulaţi verbal.
Le ofer cateva informatii ,,Stiati ca...?,,

Le propun o temă de portofoliu "Ştiaţi că...?" despre o ţară vecină cu România.

Autoevaluare: Fişa de observare a comportamentului.
Citeşte cu atenţie fiecare comportament si bifează răspunsul care ţi se potriveşte cel mai bine.

<table>
<tr><th>Comportamentul</th><th>Niciodată</th><th>Uneori</th><th>Deseori</th><th>Întotdeauna</th></tr>
<tr><td>Am dovedit interes în învățare</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Am lucrat individual</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Am cerut ajutor când am avut nevoie</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Când am greșit, am vrut să aflu cum pot să corectez</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Mi-am spus părerea</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
<tr><td>Am cooperat cu ceilalți în activitățile de grup</td><td></td><td></td><td></td><td></td></tr>
</table>
</td></tr>
</table>

Elaborat,

EADS,

NICOARA LUCICA LUMINITA

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Nivel IV**
Disciplina de studiu/Modul	**LIMBA ENGLEZĂ**
Unitatea de învățare	**Leisure**
Subiectul	**Holiday plans? (Planuri de vacanţă?)**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	1.1, 1.2, 1.3, 2.1, 2.2, 2.3, 3.1, 3.2, 4.1, 4.2, 4.3
Resurse procedurale	Observarea dirijată, conversația euristică, brainstorming, lectura ghidată a unui text.
Resurse materiale	ilustrații, fişe de lucru, material audio-video, tablă inteligentă
Modalităţi de evaluare	Evaluare formativă, aprecieri verbale, autoevaluare (fișa de observare a comportamentului)
Durata (nr. ore)	1 oră
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se face apel la cunoştinţele şi experienţele de viaţă şi cele însuşite de cursanţi la celelalte discipline şi sunt enumerate diferite locaţii în care poate fi desfăşurată o vacanţă. Răspundeţi pe scurt la următoarele cerinţe: **1. Identifică locaţia perfectă pentru o vacanţă** Identify the perfect location for a holiday in the pictures below. 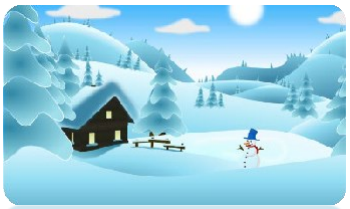

shutterstock.com · 79832728

<table>
<tr><td></td><td>

Pornind de la observarea imaginilor, cursanţii identifică, prin dialog dirijat, informaţii, trăsături, avantaje şi dezavantaje ale locaţiilor.
- mare – sea
- munte – mountain
- deşert – desert
- cruise – croazieră
- travel – călătorie
- home - acasă

2. În ce anotimp ne aflăm acum?
In what season are we now?

3. Unde consideraţi că s-ar desfăşura vacanţa de iarnă perfectă?
Where do you think the perfect winter vacation would take place?

4. De ce? Spune-ne un avantaj şi un dezavantaj.
Why? Tell us an advantage and a disadvantage.
</td></tr>
<tr><td>Realizarea sensului</td><td>Vizionarea ghidată a unui videoclip cu conţinut detaliat prin intermediul căruia sunt introduse cuvinte cheie (noi) pe care cursanţii le pot utiliza în planificarea unei vacanţe.
https://www.youtube.com/watch?v=MGRESx97b4s
Making Plans | Planning a Holiday | How to Mak e Plans in English | Future with Going to – © Pocket Passport - Youtube

Posibile întrebări:
1. Ce activităti putem desfăşura în vacanţă?
2. Cu cine ne putem petrece o vacanţă?
3. Ce anotimp este potrivit pentru o vacanţă?
4. Ce obiecte ar trebui să luam într-o vacanţă?</td></tr>
<tr><td>Reflecţie şi aprofundare</td><td>Punem la dispoziţia cursanţilor materiale ilustrative prin intermediul cărora vor rezolva aplicaţii.

1. Alege obiectele potrivite pentru fiecare vacanţă.
(ANEXA 1)
Pick the suitable items for each holiday.

<table>
<tr><td>Christmas Holiday

○ hat
○ scarf</td><td>Easter Holiday

○ flip-flops</td></tr>
</table>
</td></tr>
</table>

	○ sunglasses ○ raincoat ○ skis ○ gloves ○ jacket ○ scarf ○ sunglasses ○ boots ○ skis

2. Alege varianta corectă de răspuns. (*ANEXA* 2)
Pick the correct answer:
https://www.liveworksheets.com/ez2092923pz

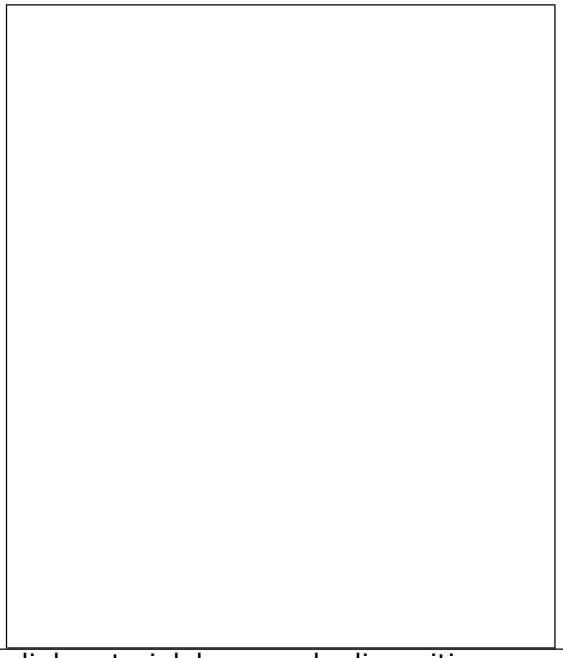

Extindere şi transfer

Prin intermediul materialelor puse la dispoziţie cursanţii trebuie să indice anotimpul preferat şi activitatea preferată pe care o întreprinde în anotimpul ales.

Autoevaluare: Fişa de observare a comportamentului.
Citeşte cu atenţie fiecare comportament si bifează răspunsul care ţi se potriveşte cel mai bine.

Comportamentul	Niciodată	Uneori	Deseori	Întotdeauna
Am dovedit interes în învățare				
Am lucrat individual				
Am cerut ajutor când am avut nevoie				
Când am greșit, am vrut să aflu cum pot să corectez				
Mi-am spus părerea				
Am cooperat cu ceilalți în activitățile de grup				

Elaborat,
EADS,
ROŞIORU COSMIN DĂNUŢ

Elaborat de
Ecaterina Bonciu, CJPADS1

ANEXA 1

NAME _____ **DATE** _____

Alege obiectele potrivite pentru fiecare vacanţă.

Pick the suitable items for each holiday.

Christmas Holiday	Easter Holiday
○ hat ○ scarf ○ sunglasses ○ raincoat ○ skis ○ gloves	○ flip-flops ○ jacket ○ scarf ○ sunglasses ○ boots ○ skis

ANEXA 2 - https://www.liveworksheets.com/ez2092923pz

NAME _____ **DATE** _____

On Holiday

Choose the correct answer.

I went to the _____ with my family. I swam in the _____

M sister didn't swim in the river. She caught a _____ . My mother picked _____ t . At night we looked at the _____

A.5.2.

Model de resursă educațională

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

Unitatea de învățământ	**Școala Gimnazială „Costache Grigore Șuțu”**
Propunător	**Prof. Roșioru Silviu Stelică**
Perioada	**Noiembrie 2022**
An de studiu/Nivel	**Anul II – secundar inferior**
Disciplina de studiu/Modul	**ISTORIE**
Unitatea de învățare	**REGIMURI TOTALITARE ÎN EUROPA**
Subiectul	Comunismul și nazismul
***Tipul lecției*:**	consolidare
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	1.1. Ordonarea pe criterii cronologice a faptelor/proces istorice 1.2. Identificarea diferenţelor temporale dintre evenim procese istorice 2.3. Stabilirea de asemănări şi deosebiri referitoare la evenimente/procese istorice, pe baza unor surse diferite 3.1. Asumarea de roluri în grupuri de lucru
Competențe derivate	La sfârșitul orei elevii vor fi capabili: **O1 –** Să definească termenii istorici, conceptele: nazism, comunism, extrema stângă, extrema dreaptă, ateism, antisemitism, rasism; **O2 –** Să enumere principalii lideri ai regimurilor totalitare de extremă stângă și dreaptă; **O3–** Să precizeze principale caracteristici ale ideologiei comuniste și a celei naziste; **O4 –** Să compare regimul politic comunist cu cel nazist, identificând principalele asemănări și deosebiri.
Resurse procedurale	conversația euristică, lucrul cu manualul, explicația, expunerea, învățarea prin descoperire, brainstormingul, diagrama VEN
Resurse materiale	manual, fisa de lucru, videoproiector, PPT

Forme de orgnizare	activitate frontală, activitate pe grupe.
Modalităţi de evaluare	**Evaluarea formativă, realizată prin observarea comportamentului elevilor pe tot parcursul lecţiei, prin răspunsurile date la întrebările adresate şi prin fişa de evaluare întocmită.**
Durata (nr. ore)	**50 min**
Scenariul didactic – etape	
Evocare	Se va împărți clasa în două grupe. Cele doua grupe stabilite în urma activității anterioare vor avea următoarele sarcini: Grupa 1: regimul politic democratic. (Anexa 1) Grupa 2: regimul politic totalitar. (Anexa 2) Prima grupa va prezenta caracteristicile si definitia regimului regim politic democratic, iar cea de-a doua grupa va defini si preciza caracteristicile regimului politic totalitar. Se va realiza o scurtă comparație între democrație și totalitarism.
Realizarea sensului	Se solicită elevilor să grupeze într-un organizator grafic țările europene care și-au consolidat democrația, respectiv țările care au evoluat spre regimuri totalitare/autoritare. (Anexa 3) - Se va solicita elevilor să identifice principalii conducători ai acestor regimuri totalitare, pe baza imaginilor date și să localizeze pe hartă statele conduse de aceștia. - Folosind manualul se vor extrage principalele caracteristici ale celor doua regimuri totalitare: comunisul și nazismul, pe care le vor nota în fișă (Anexa 4) COMUNISMUL - A fost instaurat în 1917 în URSS

	- Lideri: LENIN (1917), STALIN (1924) Caracteristici: - Regim politic totalitar de extremă stângă instaurat în urma unei lovituri de stat;ț - Naționalizarea mijloacelor de productie (fabrici, uzine, magazine, banci)-trecerea în proprietatea statului; - Industrializarea forțată și planificarea economiei (pe cicluri cincinale) - Introducerea cultulului personalității - Intruducerea cultului stalinist – supranumit Tătucul - Comunismul societic se carcterizează prin: • Teroare – execuții, procese publice • Cenzură – îngrădirea dreptului la exprimare • Ateism – negarea existenței lui Dumnezeu - Unipartidism politic – Partidul communist - Întreaga putere era concentrată în mâinile unei singure persoane sau a unui grup restrâns de oameni NAZISMUL - A fost instaurat în 1933 în Germania - Lider: ADOLF HITLER Caracteristici: - Regim politic totalitar de extremă dreaptă instaurat în 1933, în urma alegerilor din

	Germania; - Menținerea proprietății private - Nazismul se caracterizează prin: • Rasism – considera că germanii erau o rasă superioară • Antisemitism: ura fata de evrei • Anticomunism • Teroare și cenzură - Unipartidism politic – Partidul Național Socialist (nazist) - Întreaga putere era concentrată în mâinile unei singure persoane sau a unui grup restrâns de oameni.
Reflecţie şi aprofundare	Se va solicita elevilor sa realizeze o diagrama VEN cu asemănări și deosebiri intre regimul totalitar comunist si cel nazist (Anexa 5), valorificând informațiile însușite anterior.
Extindere şi transfer	Se prezită elevilor un material PPT ce va contine curiozități despre cei 3 conducări. Stiati ca.. 1. Adolf Hitler voia să devină arhitect, dar a picat la examenul de admitere la şcoala de arhitectură din Viena. 2. Era recunoscut pentru iubirea sa faţă de animale. Blondi era numele câinelui sãu, un ciobãnesc german pe nume Blondi. Hitler petrecea ore în şir ocupându-se de dresajul sãu

	Stiati ca.. 1. Stalin suferea de arterosclerozǎ, o acumulare dureroasă a țesutului gras în creier care i-a produs o serie de afecțiuni mentale grave. Astfel s-ar putea explica în parte crizele sale de paranoia și actele de cruzime pe care le-a săvârșit. 2. Desi Stalin a rămas ca fiind una dintre figurile emblematice ale Rusiei, acesta nu a fost rus la origine, ci provenea din Georgia 3. Mama lui Stalin („Omul de oțel") a dorit ca acesta să devinăpreot? Stiati ca.. 1. Pentru a evita serviciul militar, Benito Mussolini a evadat în Elveţia. 2. A fost prim-ministrul Italiei pentru o perioada de aproape 21 de ani. 3. A fost învățător, ziarist, scriitor Se da tema pentru acasa : - Imaginează-ți că ești jurnalist în perioada interbelică. Ai posibilitatea de a sta de vorbă cu cei trei mari lideri politici care au marcat istoria epocii: Mussolini, Hitler și Stalin. Alcătuiește o listă de posibile întrebări pe care ai dori să le adresați fiecăruia dintre aceștia. Profesorul formulează concluzii referitoare la desfăşurarea lecţiei şi face aprecieri despre modul în care elevii au participat la lecţie.

Elaborat de RCADS,

Prof. Roșioru Silviu-Stelică

Anexa 1 - GRUPA 1

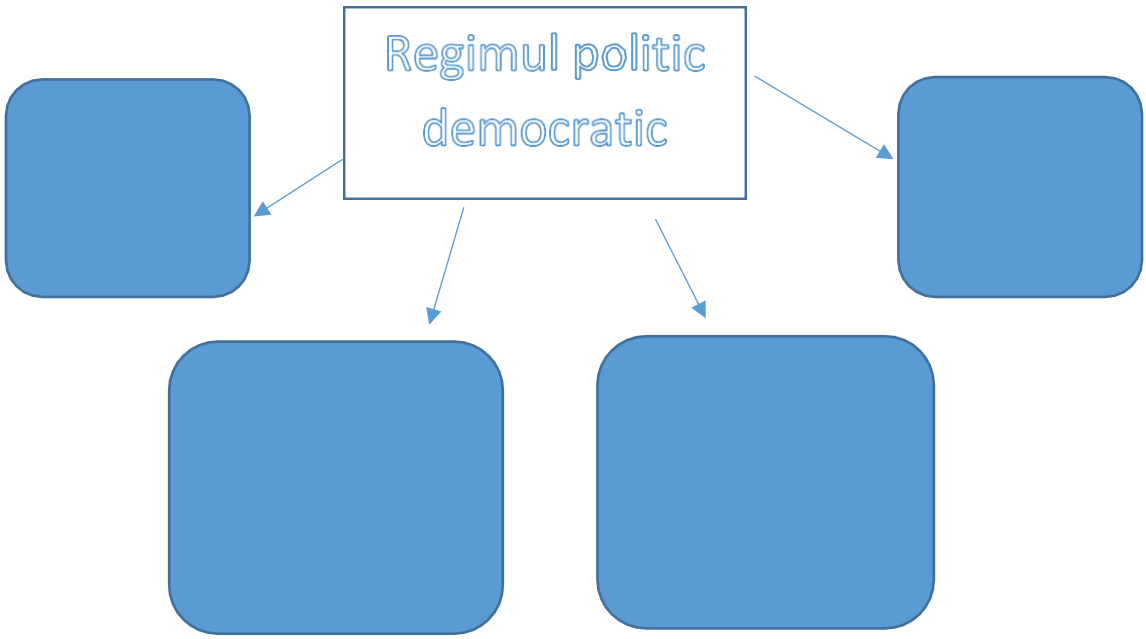

-unipartidism, alegeri libere, separația puterilor în stat, cenzură, dictatură, Gulag, pluripartidism, drepturi și libertăți.

Anexa 2

GRUPA 2

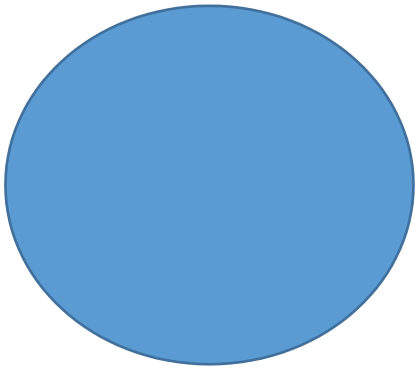

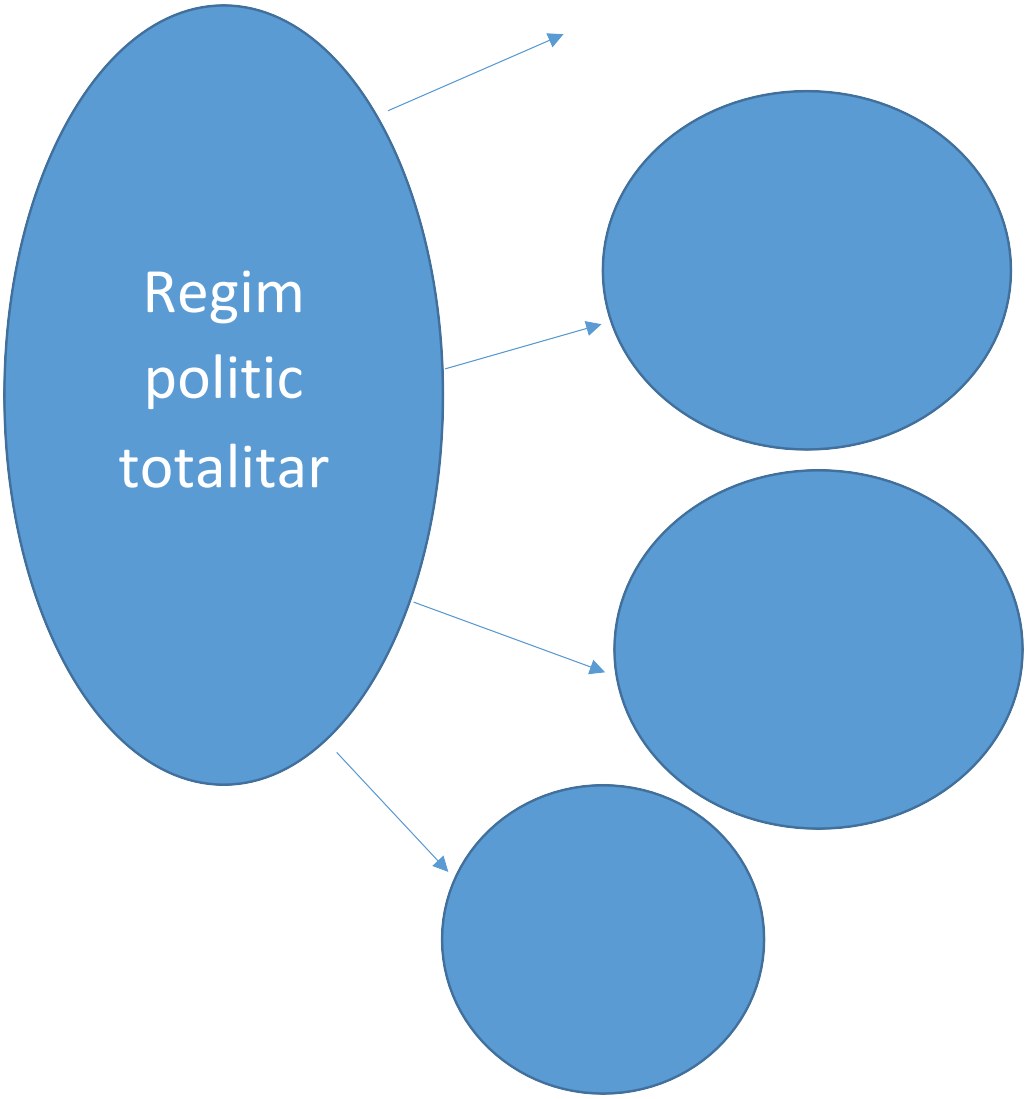
Regim
politic
totalitar

Anexa 3

Grupează într-un organizator grafic țările europene care și-au consolidat democrația, respectiv țările care au evoluat spre regimuri totalitare/autoritare.

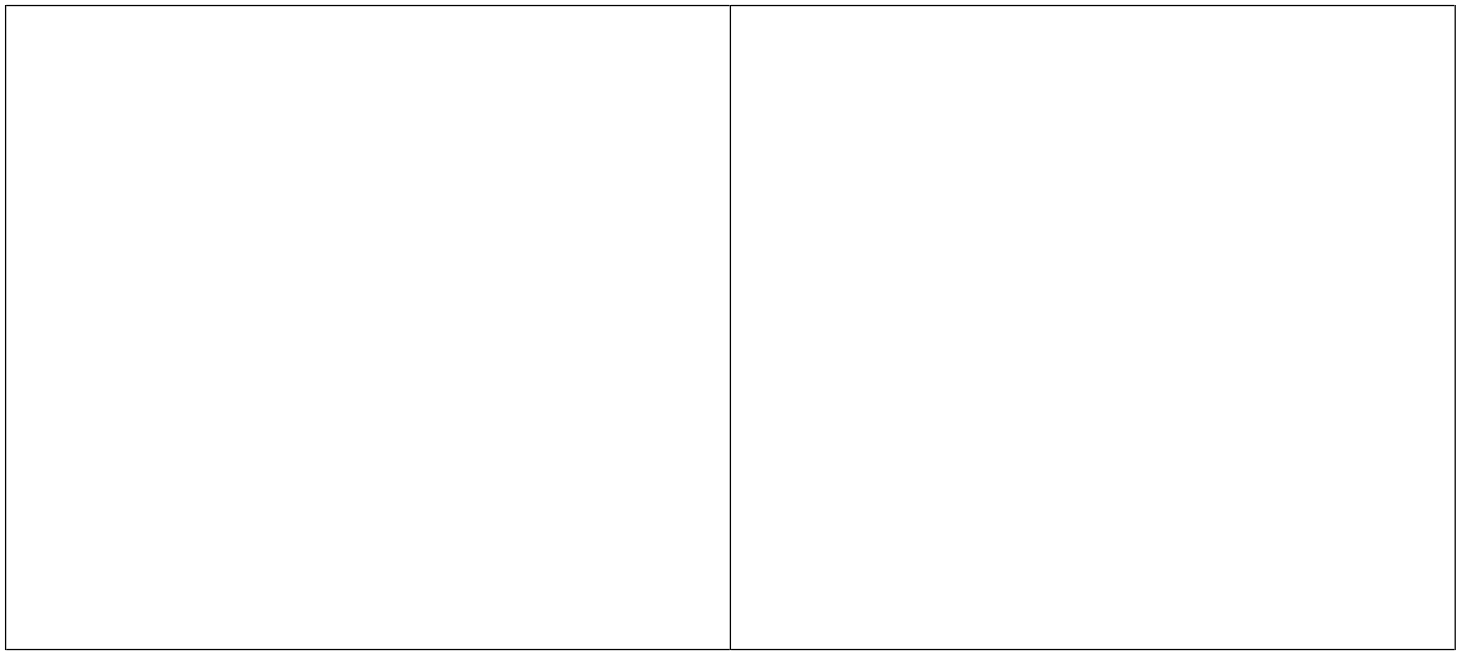

Anexa 4

COMUNISMUL. NAZISMUL

	COMUNISMUL	NAZISMUL
Unde?		
Când?		
Cine?		
Ce?		

Anexa 4

COMUNISMUL. NAZISMUL

	COMUNISMUL	**NAZISMUL**
Unde?	URSS	GERMANIA
Când?	1917	1933
Cine?	LENIN (1917) STALIN (1924)	ADOLF HITLER
Ce?	- Regim politic totalitar de extreme stânga instaurat în urma unei lovituri de stat; - Naționalizarea mijloacelor de productie (fabrici, uzine, magazine, banci)-trecerea în proprietatea statului; - Industrializarea forțată și planificarea economiei (pe cicluri cincinale) - Introducerea cultulului personalității - Intruducerea cultului stalinist – supranumit Tătucul - Comunismul sovietic se carcterizează se caracterizează prin: - Teroare – execuții, procese publice - Cenzură – îngrădirea dreptului la exprimare - Ateism – negarea existenței lui Dumnezeu - Unipartidism politic –	- Regim politic totalitar de extreme dreapta instaurat în urma alegerilor din 1932; - Menținerea proprietății private - Nazismul se caracterizează prin: - Rasism – considera că germanii erau o rasă superioară - Antisemitism: ura fata de evrei - Anticomunism - Teroare și cenzură - Menținerea proprietății private - Unipartidism politic – Partidul Național Socialist (nazist) - Întreaga putere era concentrată în mâinile unei singure persoane sau a unui grup restrâns de oameni.

	Partidul communist - Întreaga putere era concentrată în mâinile unei singure persoane sau a unui grup restrâns de oameni	

Anexa 5

Realizati o diagrama VEN cu asemănări și deosebiri intre regimul totalitar comunist si cel nazist.

COMUNISM **NAZISM**

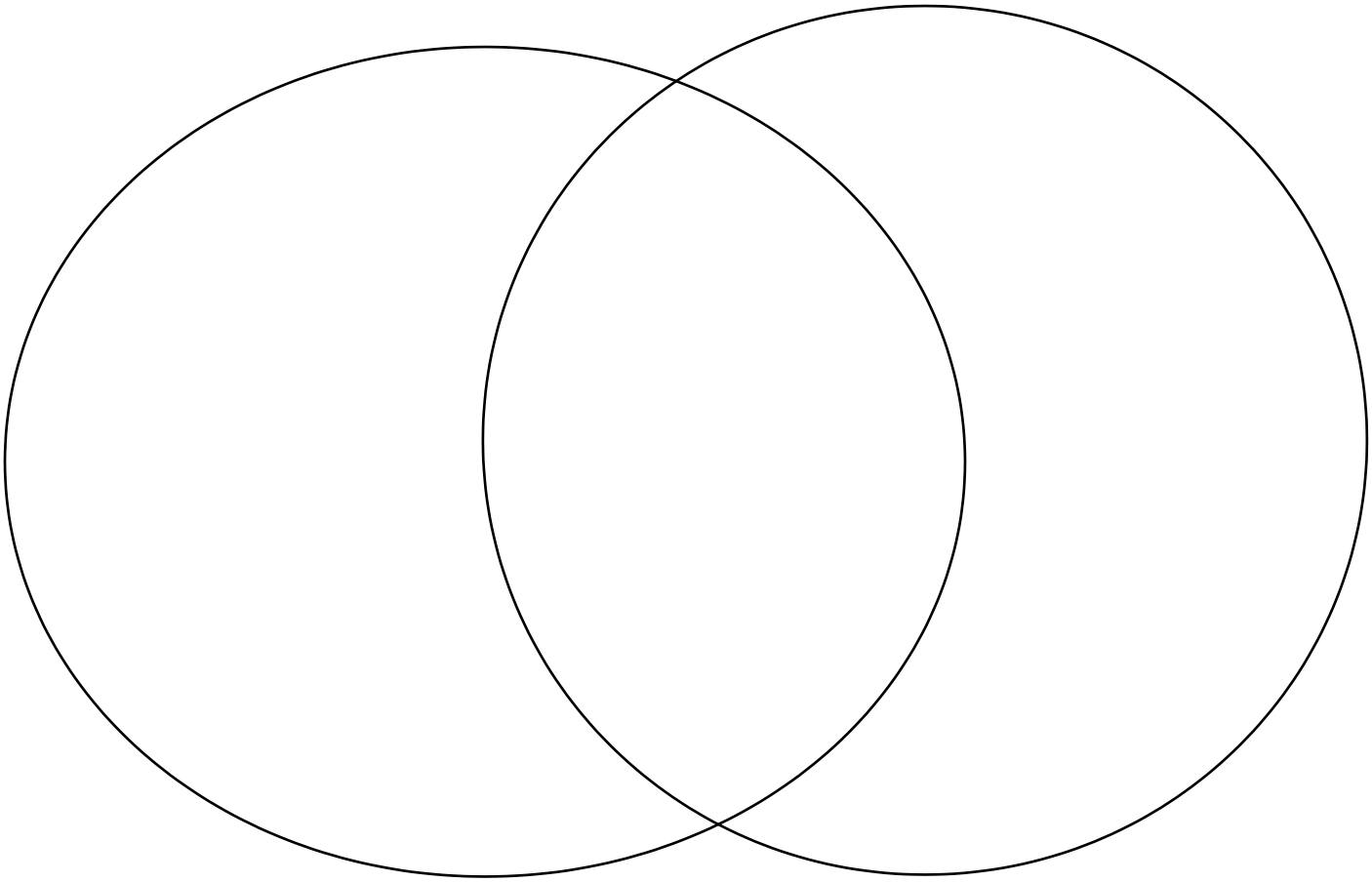

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	Nivel IV
Disciplina de studiu/Modul	Matematică
Unitatea de învățare	**Rezolvare de probleme cu cele patru operaţii**
Subiectul	**Analiza unei probleme, fie pornind de la date către întrebare, fie de la întrebare către date;**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	**1.5.;1.6. ; 2.8; 3.1.; 4.1.**
Resurse procedurale	**Conversaţia, observarea dirijată, explicația, exercițiul, brainstormingul, Știu. Vreau să știu. Am Aflat., problematizarea**
Resurse materiale	**flipchart, fișe de lucru;**
Modalităţi de evaluare	**Evaluare formativă, autoevaluare**
Durata (nr. ore)	**1**
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se realizează printr-o discuție despre cumpărăturile zilnice pe care le fac cursanții de la magazinele din localitate. Vor estima sumele pe care le cheltuie zilnic, apoi într-o săptămână pentru întreținerea familiei. În urma celor discutate, prin dialog dirijat, vor conștientiza faptul că, pentru calcularea corectă a necesarului zilnic de cumpărături, folosesc operațiile matematice studiate.
Realizarea sensului	Voi prezenta prima problemă de pe fișa de lucru, care va fi prezentată pe flipchart. Identificăm datele problemei prin subliniere, apoi le vom extrage cu ajutorul metodei Știu. Vreau să știu. Am Aflat.. Datele problemei vor fi scrise cu ajutorul cursanților pe coala de pe flipchart. Analizăm problemele pornind de la date către întrebare și de la întrebare către date. Voi insista să verbalizeze fiecare pas făcut și să respecte etapele rezolvării problemei: - Citirea textului; - Repetarea lui; - Stabilirea relațiilor dintre datele problemei: ce cunoaștem, ce se cere, cum putem afla; analiza problemei; - Întocmirea planului de rezolvare, stabilirea și rezolvarea operațiilor matematice; - Rezolvarea

PROBLEMA NR. 1

Matei cumpără de la covrigăria din comună în fiecare zi, de luni și până vineri, 4 covrigi și 4 gogoși, pentru fiecare membru al familiei sale. Pentru el cumpără doar o cafea, care costă 2 lei. Câți lei cheltuie în cele 5 zile, știind că un covrig costă 1 leu, iar o gogoașă costă 2 lei?

ȘTIU (Datele problemei)	**VREAU SĂ ȘTIU (Cerința problemei/ Întrebarea)**	**AM AFLAT Rezolvarea problemei**

PROBLEMA NR. 2

Într-o livadă s-au plantat 452 de meri, de 3 ori mai mulți pruni decât meri, iar jumătate din numărul prunilor au fost cireși .

Câți pomi fructiferi s-au plantat în total în aceea livadă ?

ȘTIU (Datele problemei)	**VREAU SĂ ȘTIU (Cerința problemei/ Întrebarea)**	**AM AFLAT Rezolvarea problemei**

Reflecţie şi aprofundare

Cursanții vor rezolva independent problema nr.3.

1. Mihai a primit de la părinții săi 10 lei pentru pachet. El cumpără în prima pauză un corn, care costă 3 lei, o sticlă de apă pe care a cheltuit 2 lei.

În pauza următoare a mai cumpărat 2 covrigi a câte 1 leu bucata.

Pune întrebarea potrivită și rezolvă problema!

SPOR LA LUCRU!

Extindere şi transfer

Le voi solicita cursanților să-și imagineze că sunt la magazinul din localitate și că achiziționează produsele de pe o listă de cumpărături. (ANEXA 2)

LISTĂ DE CUMPĂRĂTURI	**PREȚURI**
1. 2 PÂINI	**1 PÂINE= 3 LEI**
2. O PUNGĂ DE OREZ	**1 PUNGĂ OREZ= 7 LEI**
3. UN PACHET DE	**1 UN PACHET DE CAFEA**

	CAFEA JACOBS **4. UN BATON DE SALAM**	**JACOBS = 24 LEI** **UN BATON DE SALAM = 15 LEI**
	Ai la tine 50 lei. Te încadrezi în această sumă? Dacă ai răspuns DA, câti lei îți rămân? Dacă ai răspuns NU, câti lei îți mai trebuie? **Scrie aici rezolvarea.**	

Anexe
Anexa 1

FIȘĂ DE LUCRU

1. Matei cumpără de la covrigăria din comună în fiecare zi, de luni și până vineri, 4 covrigi și 4 gogoși, pentru fiecare membru al familiei sale. Pentru el cumpără doar o cafea, care costă 2 lei. Câți lei cheltuie în cele 5 zile, știind că un covrig costă 1 leu, iar o gogoașă costă 2 lei?

ȘTIU **(Datele problemei)**	**VREAU SĂ ȘTIU** **(Cerința problemei/ Întrebarea)**	**AM AFLAT** **Rezolvarea problemei**

2. Într-o livadă s-au plantat 452 de meri, de 3 ori mai mulți pruni decât meri, iar jumătate din numărul prunilor au fost cireși .

Câți pomi fructiferi s-au plantat în total în aceea livadă ?

ȘTIU **(Datele problemei)**	**VREAU SĂ ȘTIU** **(Cerința problemei/**	**AM AFLAT** **Rezolvarea problemei**

	Întrebarea)	

3. Mihai a primit de la părinții săi 10 lei pentru pachet. El cumpără în prima pauză un corn, care costă 3 lei, o sticlă de apă pe care a cheltuit 2 lei.

În pauza următoare a mai cumpărat 2 covrigi a câte 1 leu bucata.

Pune întrebarea potrivită și rezolvă problema!

SPOR LA LUCRU!

ANEXA 2

LISTĂ DE CUMPĂRĂTURI	**PREȚURI**
1. 2 PÂINI	1 PÂINE= 3 LEI
2. O PUNGĂ DE OREZ	1 PUNGĂ OREZ= 7 LEI
UN PACHET DE CAFEA JACOBS	1 UN PACHET DE CAFEA JACOBS = 24 LEI
3. UN BATON DE SALAM	UN BATON DE SALAM = 15 LEI

Ai la tine 50 lei. Te încadrezi în această sumă?

Dacă ai răspuns **DA**, câti lei îți rămân? Dacă ai răspuns **NU**, câti lei îți mai trebuie?

Scrie aici rezolvarea

Elaborat,

EADS, Tănase Sorina Crina

(nume, prenume, semnătura)

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *STAR* - ÎNVĂŢĂMÂNT SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**An IV, Nivel III**
Disciplina de studiu/Modul	**Limba franceză**
Unitatea de învățare	**À votre service!**
Subiectul	**Mangez *bio* – des fruits et des légumes**
Competențe specifice vizate	1.1, 1.2, 2.1, 3.1
Resurse procedurale	Observarea dirijată, conversaţia euristică, lectura ghidată a unui text, problematizarea, explicația, dialogul.
Resurse materiale	-ilustraţii -site-uri cu informaţii despre meserii - înregistrare audio-video - ghidul elevului - flipchart - videoproiector - fișe de lucru
Modalităţi de evaluare	Evaluare formativă, autoevaluare / Fișa de observare a comportamentului
Durata (nr.ore)	1 oră
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se face apel la cunoştinţele însuşite de cursanți în Modulul II, și anume fructe și legume studiate. Răspundeți pe scurt la următoarele cerințe: **1. Priviți cu atenție imaginile următoare și răspundeți la întrebări.** Regardez attentivement les images suivantes et repondez aux questions. - À quoi pensez-vous quand vous regardez ces images? - Qu'est-ce que ça veut dire <<bio>>?

	- Vous avez mange des produits <<bio>>?
Realizarea sensului	Se pronunță și se traduc următoarele cuvinte. **Lexique** - produit - aliment - production - réglementer - certifier - céréales - engrais chimiques - pesticides - elevage - croissance - additifs - conservateurs Vizionarea ghidată a unui videoclip cu conținut științific prin intermediul căruia sunt introduse cuvinte cheie (noi) pe care cursanții le pot utiliza în diferite contexte de comunicare. https://www.youtube.com/watch?v=EGUE4zdNHbA

	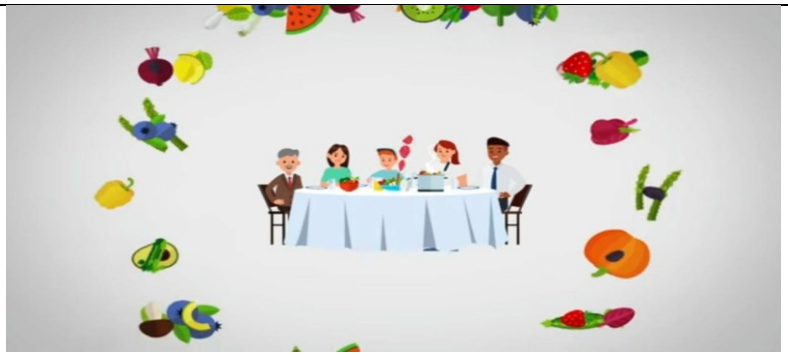 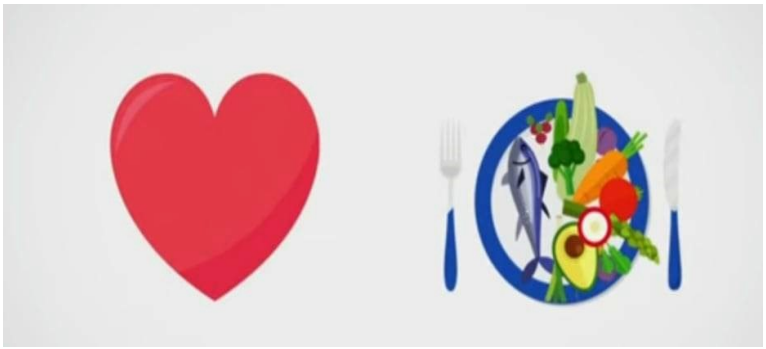 Se solicită cursanţilor să răspundă la întrebări, să participe la discuție. Posibile întrebări: 1. *C'est bien manger des légumes? Pourquoi?* 2. *Combien fois par jour c'est bien manger des fruits et des légumes?* 3. *Quels sont les bénéfices des fruits et des légumes sur la santé?* 4. *Les fruits et les légumes reduisent les maladies? Quelles maladies?* Posibile răspunsuri: 1. *Pour avoir une alimentation saine, variée, équilibrée, les fruits et les légumes sont essentiels au moins cinq fois par jour.* 2. *Les fruits et les légumes contiennent des minéraux, les vitamines A, B, C, E, des fibres, de l'eau, des substances bénéfiques.* 3. *Oui, elles reduissent les maladies cardio-vasculaire, certains cancers, le diabète de Type 2, l'obesité.*
Reflecţie şi aprofundare	**Aplicaţii:** ***1. Continue les phrases suivantes:*** *J'aime les produits **bio** parce que……..* *Je n'aime pas les produits **bio** parce que……..* *Les produits **bio** sont……..*

	*Les produits **bio** ne sont pas……..* ***2. Associe les deux colonnes pour trouver l'explication correcte du chaque mot de la colonne de gauche.*** *Pesticide* — *soumettre à des règlements.* *Réglementer* — *produit qui, ajoute a un autre, en améliore les qualités.* *Certifier* — *substance qui assure la conservation des produits périssables.* *Additifs* — *produit qui détruit les parasites des cultures.* *Conservateurs* — *attester qu'une chose est vraie.* ***3. Remets les mots en ordre pour obtenir des phrases correctes.*** *a. les produits/ j'aime/ bio./ beaucoup* *b. ce magasin/ dans/ des aliments/ il y a/ bio.* *c. ces produits/ très/ cher./ coutent* *d. de pesticides/ les produits/ n'ont pas/ bio/ interdits./ ou/ d'engrais chimiques*

Extindere şi transfer

Se prezintă cursanților, pe flipchart, cîteva întrebări în limba franceză. Aceștia vor citi și vor răspunde oral la întrebări.

- Ou achètes-tu tes aliments ?
- Tu regardes l'étiquette des produits avant de les acheter ?
- Est-ce que le pays d'où vient un produit est important pour toi ?
- Tu achètes ou tu cultives des produits *bio* ?

Autoevaluare: Fişa de observare a comportamentului.
Citeşte cu atenţie fiecare comportament si bifează răspunsul care ţi se potriveşte cel mai bine.

Comportamentul	**Niciodată**	**Uneori**	**Deseori**	**Întotdeauna**
Am dovedit interes în învățare				
Am lucrat individual				
Am cerut ajutor când am avut nevoie				
Când am greșit, am vrut să aflu cum pot să corectez				
Mi-am spus părerea				
Am cooperat cu ceilalți în activitățile de grup				

Elaborat,

EADS,

SEREA ROXANA MARIANA

Lesson Plan

School: „Costache Grigore Șuțu" Secondary School

Name: Stroe Ștefania

Level: The second chance- Lower Secondary – ANUL III

Date: Thursday, 12th May 2022

Lesson: The adjective–comparison

Type of lesson: Reinforcement

Time: 100 min

Specific competencies:

1.1 Understanding a message, clearly spoken at a normal speed

3.1 Asking and giving general or specific information about people, places or things

Aims:

By the end of the lesson, students will be able to:

1. Form sentences using the given prompts;
2. Identifying the comparative and superlative form of the given adjectives;
3. Making up sentences with the information given in a chart, using comparative and superlative adjectives;
4. Select the comparative or the superlative form of the adjectives in order to fill in a text.

Materials:

- Worksheets
- Copybook
- Blackboard
- Flipchart
- Cards

Methods and procedures:

Conversation, Silent reading, Reading out loud, Explanation

Frontal activity, Individual Work, Group Work

Anticipated problems: If students have problems understanding the English tasks, they will be translated into Romanian.

Bibliography:

Jeremy Harmer, *The Practice of English Language Teaching,* Pearson Education Limited, 2001

Jim Scrivener, *Learning Teaching,* Macmillan Publishers Limited, 2005

ACTIVITY 1

Procedure:	Interaction	Time
Organizing the class. In groups of four, students will have 3 minutes to unscramble the sentences. Students are given three sentences, in three colours and they have to arrange the words to form sentences. Each group is going to send a member to write the sentence on the board.	T – SS GW S – SS	5’

Learning outcomes:

- ✍ Form sentences using the given prompts.

Indicators:

- ✓ Pupils discuss with their classmates.
- ✓ They speak in English.
- ✓ They share their previous knowledge about the subject.

Materials:

Cards

ACTIVITY 2

Procedure:	Interaction	Time
The teacher brings in the classroom a flipchart sheet, where are written adjectives in the positive form.	T – SS	15’
Students are asked to say and look for the card, on which are written the comparative and superlative form, and stick it in the right column (the ice-cream cones).	S – SS	
The teacher asks students to write the chart into their copybooks. Students write.	T – SS IW	

Learning outcomes:

Identifying the comparative and superlative forms of the given adjectives.

Indicators:

They can identify the comparative and superlative forms.
They can make the distinction between short, long, or irregular adjectives.

Materials:

Flipchart, cards with comparative and superlative adjectives.

ACTIVITY 3

Procedure:	Interaction	Time
The teacher gives the students Worksheet 1 and asks them to make up sentences using the information in the chart. Students perform the task. If they cannot do it, on their own, the teacher helps them.	T – SS IW	15’

Learning outcomes:

Making up sentences with the information given in a chart, using comparative and superlative adjectives

Indicators:

They can say compare sports.
They can identify the adjectives and the way they work in the sentence, according to the degree of comparison required.

Materials:

Worksheet 1

ACTIVITY 4

Procedure:	Interaction	Time
The teacher gives Worksheet 2 to the students and asks them to fill in the suitable form of the adjectives.	T – SS	15’
Students perform the task.	IW	
When they have finished the task, the teacher asks one student at a time to read a sentence.	T – SS S – SS	
The student reads. The same procedure is for Worksheet 3.		

Learning outcomes:

Select the comparative or the superlative form of the adjectives in order to fill in a text.

Indicators:

They will read the information chart in English.

They will elicit the proper adjectives to suit the context.

Materials:

Worksheet 2 and Worksheet 3.

Activity 1

IS / THE / PARIS / CITY / BIGGEST.

IS / MORE / BRAD PITT / TOM CRUISE / THAN / HANDSOME.

IS / CRISTIANO RONALDO / BETTER / SOCCER PLAYER / THAN NEYMAR.

Activity 2-Ice cream cones

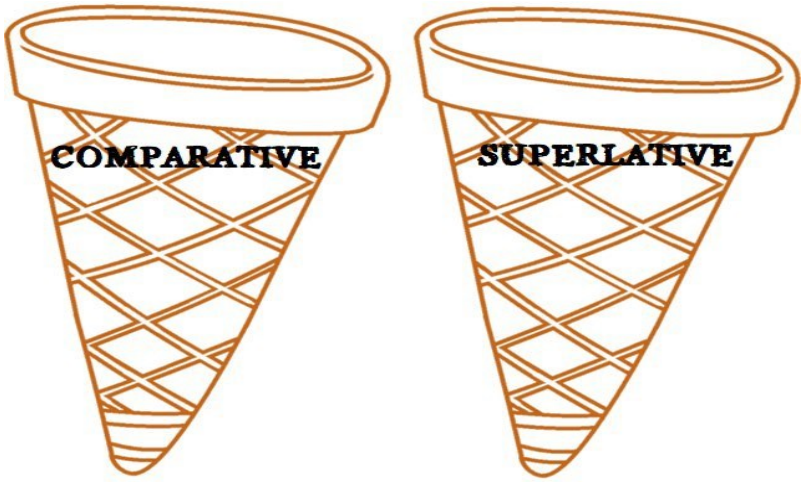

taller	the tallest
smaller	the smallest
more important	most important
more interesting	most interesting
more beautiful	most beautiful
more expensive	most expensive

WORKSHEET 1

I. Look at the information in the table. Write sentences using comparative forms of the adjectives in brackets.

What do you think of these sports?				
Name: Gary Clark Aged: 14				
	car racing	swimming	golf	dive
easy √ difficult √√√√√	√√√√√	√	√√√	√√
boring √ exciting √√√√√	√√√√	√√	√	√√√
safe √ dangerous √√√√√	√√√√	√√	√	√√√

1. (swimming /diving /easy)

_____

2. (diving / swimming / exciting)

_____

3. (golf / swimming / safe)

_____

4. (golf / swimming / boring)

_____

5. (golf / diving / difficult)

_____

6. (car racing / diving / dangerous)

_____

II. Look at the information in the table. Write sentences using superlative forms of the adjectives in brackets.

(boring) *Gary thinks golf is the most boring sport.*

1. (dangerous) _____
2. (easy) _____
3. (exciting) _____
4. (safe) _____
5. (difficult) _____

WORKSHEET 2

1. **Use the information in the chart to complete the sentences with the correct comparative or superlative.**

NAME	AGE	HEIGHT (M)	COST OF MAGASINES (£)
Rosie	13	1.52	2.50
Harry	15	1.77	1.25
Liam	16	1.68	2.25
Sara	18	1.83	1.75

In the Collins family, there are four children aged 18, 16, 15 and 13. Sara is ***the oldest*** Harry is _____ Rosie but _____ Liam.

The heights of the Collins children are 1.52m, 1.68m, 1.77m and 1.83m. Sara is _____ . Liam is _____ Harry but_____Rosie.

They've all bought magazines this week. The magazines cost £2.50, £2.25, £1.75 and £1.25. Rosie's was _____Sara's magazine was _____ Liam's but _____ Harry's.

WORKSHEET 3

I. Use the prompts to make comparisons. Give your opinion each time.

Science /History — difficult

History is more difficult than Science.

1. Geography / Maths — easy

2. love / money — important

3. coffee / tea — bad for you

4. Tom Cruise / Harrison Ford — a good actor

5. rock concerts / football matches — exciting

6. cars / motorbikes — safe

7. silver / gold — cheep

8. film stars / doctors — rich

A4.2

Anexa 3 la Ghidul privind aplicarea planurilor-cadru și a curriculumului specific Programului ADS

PROIECTUL ACTIVITĂȚII DIDACTICE

PROGRAMUL *A DOUA ŞANSĂ* - ÎNVĂŢĂMÂNT PRIMAR/SECUNDAR INFERIOR

An de studiu/Nivel	**Nivel IV**
Disciplina de studiu/Modul	**Educaţie Antreprenorială**
Unitatea de învățare	**Iniţierea şi derularea unei afaceri**
Subiectul	**Legea şi resursele umane (antreprenori, producători, consumatori)- Codul Muncii**
Obiective de referință/Competențe specifice vizate	CS 3, CS 4, CS 5
Resurse procedurale	Conversaţia, ciorchinele, vizionare film, problematizarea, explicaţia
Resurse materiale	- ghidul profesorului/elevului,documentare, fişe
Modalităţi de evaluare	- evaluare orală şi prin portofoliu
Durata (nr. ore)	1 oră
Scenariul didactic - etape	
Evocare	Se face apel la cunoştinţele şi experienţele proprii ale cursanţilor legate de: - antreprenor/angajator - angajaţi/producători - consumatori Răspundeţi pe scurt la următoarele cerinţe: 1. Ce calităţi ar trebui să aibă un antreprenor: - ambiţie, viziune, inteligenţă, asumare, corectitudine, inspiraţie, deschidere, flexibilitate 2. Care ar putea fi, pentru un antreprenor, sursele de finanţare ale afacerii: - economiile personale - ajutorul de la prieteni sau familie - împrumuturile bancare - fondurile europene nerambursabile - firmele cu capital de risc (cu cedarea unei părţi din proprietate) 3. Care sunt principalele strategii de atragere a consumatorilor? - reducerile de preţuri/promoţiile - publicitatea şi prezentarea într-un mediu atractiv - calitatea produselor 4. Explicaţi următoarea afirmaţie: „Succesul unei afaceri depinde de oameni şi de cunoaşterea şi respectarea legilor legate de drepturile şi obligaţiile angajatorilor şi angajaţilor”. => Codul Muncii
Realizarea sensului	Definiţia **Codului Muncii**: **legea care cuprinde drepturile şi obligaţiile angajatorului şi angajaţilor concretizate prin contractele colective şi individuale de muncă.**

	➢ principiile codului muncii: - neîngrădirea dreptului la muncă - interzicerea discriminării - stoparea muncii forţate şi a muncii la negru - dreptul la condiţii adecvate de muncă, de securitate, sănătate, protecţie socială şi respectarea demnităţii - dreptul la plată egală pentru muncă egală - dreptul la negocieri colective ➢ drepturile salariaţilor: - la salarizare, la repaus, la odihnă, egalitate de şanse, la formare profesională, la protecţie, la negociere, la a avea un sindicat etc. ➢ obligaţiile angajaţilor: - respectarea fişei postului, a disciplinei muncii, a masurilor de securitate, a secretului de serviciu etc. ➢ drepturile angajatorilor: - de organizare, de stabilire a atribuţiilor, de control, de aconstatare a abaterilor şi de aplicare a sancţiunilor ➢ obligaţiile angajatorilor: - efectuarea plaţilor, consultarea cu sindicatele, asigurarea condiţiilor de muncă, plata contribuţiilor şi impozitelor etc. - nerespectarea codului muncii se face prin: **muncă la negru, muncă forţată**
Reflecţie şi aprofundare	Se propune spre analiză parerea unui angajat despre munca la negru. Se cere cursanţilor să aducă argumente pro şi contra: „ Eu muncesc la negru pentru ca m-am înţeles cu angajatorul sa-mi dea mie în mană tot ce ar fi dat la stat dacă eram angajat cu carte de muncă, plus banii corespunzători concediului de odihnă. Acum câştig de aproape trei ori mai mult decat daca aş fi avut contract de muncă şi nici nu mă gândesc să dau vreun leu la stat. Dacă mă imbolnăvesc mă duc la un spital privat unde doctorii nu-şi bat joc de mine şi unde nu risc să mă imbolnăvesc din cauza vreunei bacterii. Muncesc la negru şi sunt fericit!”... Alex 1. Ce s-ar întâmpla dacă toată lumea ar proceda ca Alex? 2. Cine îi garantează că angajatorul nu va schimba regulile în timpul „jocului” ? 3. Ce se întâmpla când Alex va ajunge la vârsta pensionării? 4. Ce se va întâmpla în cazul unei îmbolnăviri grave, pe o perioadă mai mare de timp?
Extindere şi transfer	Temă: Alege un antreprenor de succes (Steve Jobs, Elon Musk etc.). Documenteză-te despre el. Realizează o fişă în care să prezinţi: - domeniul de activitate - modalitatea de promovare a afacerilor - ce îl deosebeşte de alţi antreprenori

Elaborat,

Profesor EADS Mihăiţă Liliana-Elena

SÉQUENCE DIDACTIQUE

École: École Gymnasiale « Costache Grigore Șuțu » de Șuțești

Date : le 14 Mai 2022

Professeur: Serea Roxana Mariana

Niveau: Module II/ *STAR – Școala atractivă pentru toți*

Titre de l'unité : « Moi, ma famille, mes amis »

Sujet de la leçon : ***Faire la fête ! Souhaiter à quelqu'un quelque chose.***

Type de leçon : leçon d'acquisition de nouvelles connaissances (vocabulaire)

Durée : une séance de 50 minutes

But : Éveiller l'intérêt des apprenants pour la langue française mais aussi pour les métiers.

Compétences générales:

1. La réception des messages oraux et écrits.

Compétences spécifiques:

1.1. Extraire de l'information simple et prévisible des messages écrits ou entendus, sur des sujets familiers.

1.2. Déduire la signification des mots inconnus d'un message oral ou écrit.

Compétences dérivées:

- utiliser un document audio-vidéo authentique et simple comme point de départ d'une activité ;

- prononcer correctement les structures qu'on utilise pour souhaiter à quelqu'un quelque chose;
- employer les structures qu'on utilise pour souhaiter à quelqu'un quelque chose dans une situation de communication ;
- enrichir le vocabulaire des apprenants ;
- résoudre les exercices proposés ;

Méthodes:

- la conversation heuristique;
- le débat;
- le dialogue;
- l'enregistrement audio et vidéo ;
- la problématisation;
- la réponse aux questions;
- le jeu didactique.

Ressources matérielles :

- le flipchart;
- le vidéoprojecteur;
- le crayon feutre;
- les fiches de travail;
- le tableau à feuilles;
- les dictionaries français-roumain;
- un schema;
- le tableau noir;

- les cahiers des apprenants.

Formes d'activité: travail individuel, travail collectif, travail en équipe (sous-groupes)

L'évaluation de la performance:

- évaluation permanente par l'observation systématique des réponses données par les apprenants ;
- évaluation par des remarques ;
- évaluation par des notes ;

Lieu de travail : la salle de classe

Bibliographie :

- Limba franceză, Modulul 2, S'exprimer, Ghidul elevului, Voichița Ciubăncan, Mariana Dragomir, Gabriela Hurghiș, Ramona Zetea.

- le manuel scolaire *Limba franceză clasa a V-a, Alain Brouté, Alicia Criado Pena, Centrul de carte străină, SITKA.*

- Dictionnaire français - roumain / roumain - français

Bibliographie électronique:

- https://www.youtube.com/watch?v=smcXHicbXWA

DÉROULEMENT DE L'ACTIVITÉ

Étapes/ durée	Déroulement	Rôle du professeur	Activité des apprenants	Organisation de la classe	Matériel utilisé
1. Organisation de la classe ***(3 minutes)***	• On fait l'appel, on salue.	• Le professeur fait l'appel.	• Les apprenants répondent au salut à l'appel.	Travail frontal	-
2. L'éveil **de l'attention** ***(5 minutes)***	• Le professeur fait voir aux apprenants une image *(Annexe 1).* À partir de cette image ils doivent trouver le titre de la leçon.	• Propose aux apprenants de regarder attentivement l'image et de trouver le titre de la leçon. • Il pose des questions.	• Trouvent le titre de la leçon. • Répondent aux questions du professeur.	Travail frontal Intervention personnelle des apprenants	Feuilles de papier colorées
4. Présentation des objectifs ***(3 minutes)***	• Présentation des objectifs.	• Annonce la leçon suivante : ***« Faire la fête ! Souhaiter à quelqu'un quelque chose.>>***	• Ouvrent les cahiers et notent le titre de la leçon. Un apprenant répète le titre de la leçon.	Travail frontal Conversation	Cahiers des apprenants Tableau noir
5. Le sujet de la leçon ***(12 minutes)***	• Le professeur montre aux apprenants un document audio-vidéo avec les fêtes en France. • Ils regardent puis le schéma avec des	• Invite les apprenants à poser des questions sur les structures plus difficiles ; • Met en évidence les	• Participent à la conversation en posant des questions sur *les structures spécifiques.*	Travail frontal/ Intervention personnelle des	Document audio-vidéo Flipchart Schéma avec

	expressions. *(flipchart – annexe 2)*	structures les plus importantes.		apprenants	des expressions utilisées pour souhaiter à quelqu'un quelque chose
6. La fixation des nouvelles connaissances ***(17 minutes)***	• Le professeur donne aux apprenants une fiche de travail avec des exercices qui visent la meilleure compréhension du sujet de la leçon. *–Annexe 3* • Les apprenants commencent à résoudre les exercices. • Ils posent des questions.	• Propose aux apprenants de lire attentivement et résoudre les exercices proposes. • Surveille l'application. • Corrige s'il est nécessaire. • Aide les apprenants à comprendre certaines structures plus difficiles. • Explique certaines mots et structures s'il est nécessaire.	• Résolvent les exercices sur les fiches de travail et au tableau noir. • Ils lisent à haut voix. • Travaillent en équipe ou individuellement. • Ecoutent attentivement les explications du professeur.	Travail par paires Conversation Problématisation Travail en Equipe/ individuel	Fiche de travail Dictionnaire français Projecteur Tableau à feuille
7. L'évaluation de la performance ***(10 minutes)***	• Pour évaluer les nouvelles connaissances, le professeur propose aux apprenants un jeu *(de souhaiter à son collègue quelque chose).*	• Explique aux apprenants en quoi consiste le jeu.	• Jeu *question-réponse.*	Conversation	Flipchart Crayon feutre Oralement

(Annexe 1)

L' image

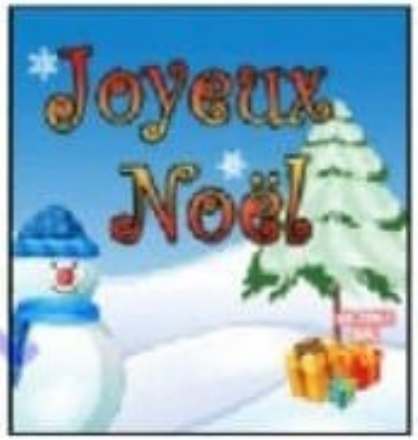

QUESTIONS:

- Qu'est-ce que ces images représentent pour vous ?
- Qu'est-ce qu'elles vous évoquent ?
- As-tu une fête préférée ? Laquelle ? Pourquoi ?

Annexe 2

Flipchart et vidéoprojecteur

Souhaiter à quelqu'un quelque chose.
Je te souhaite…..
Bonne année !
Joyeuses Pâques !
Joyeux Noel !
Bon / Joyeux anniversaire !
Vive les mariés !
Bonne fête maman/ papa/ grand-mère !

Annexe 3

Fiche de travail

Les fêtes

Lis les fragments ci-dessous et complète les phrases.

Noël

Le 25 décembre, on fête Noël en famille autour du sapin de Noël. On chante les chansons de Noël et on s'offre des cadeaux!

La Saint-Sylvestre

Le 31 décembre, c'est la Saint-Sylvestre : on fête l'arrivée de la nouvelle année avec les amis et la famille.

Le 1er Mai

C'est la fête du Travail. Les gens s'offrent un brin de muguet. Si on trouve un brin avec 13 clochettes, ça porte bonheur.

La Fête Nationale

Le 14 juillet, c'est la fête nationale française. Elle est connue pour son défilé militaire sur les Champs-Élysées à Paris, pour ses bals populaires et ses feux d'artifice.

La Fête de la Musique

Le 21 juin, on fête l'été. Partout en France, des concerts ont lieu… avec des artistes connus et d'autres inconnus!

Pâques

La fête de Pâques c'est entre le 22 mars et le 25 avril. Pour cela, on cache des œufs en chocolat dans le jardin et on s'amuse à les chercher!

a. La Saint-Sylvestre a lieu le ..... .
b. Le 1er Mai on s'offre un brin de ..... comme porte-bonheur.
c. Le 14 juillet c'est la ..... Nationale française.
d. Le 25 décembre, on chante ..... .
e. Le 21 juin, on fête l'arrivée de l'été avec des ..... .
f. À Pâques, on cherche des ..... dans le jardin.

Ecoule el .rep l.e I.es · **A quds dres.sirn; co rre:.pon ,den** t - ih *'/:*

D Bo n n e a:im ee l
D Jo yeuses Paqnes r
D Joyew N **-J** !

D Bonme :rate papa.
D Bonne *te grand- mere !
D Jo elilX aIWJ.i ers.aice.

☐ IVC les maries!
D Bomie et:e maman !

OJ.

b

C.

d.

e.

f.

g.

h.

Associe les descriptions aux fêtes.

On cherche des œufs en chocolat. •
On fait un cadeau à sa grand-mère. •
On regarde le défilé militaire. •
On s'offre un brin de muguet. •
11 ouvre les cadeaux sous le sapin. •
On fait un cadeau à son père. •
On souffle les bougies sur le gâteau. •
On fait un cadeau à sa m· re.
n écoute des concerts d Les ru. • ■

fetc de l Mns ,iq **u**

- La et i 11 le du I juillct
- La fete d Peres
- p· u
- Le I"" **M**
- La le d rands- res od

L'anniversaire

- La te des Mères